HỒI THỨ NHẤT

HUYẾT NHUỘM CỔ MIẾU

Lúc ấy vào giữa tiết hè, ngày đang chính ngọ, vầng dương tỏa ánh nắng hừng hực như thiêu đốt.

Trên quan lộ vắng hoe không một bóng hình nhân, dù là người đi ngựa hay khách bộ hành đều đã tìm nơi tránh nắng.

Bấy giờ trước Phổ Độ Am cách

http://tieulun.hopto.org

quan lộ chừng một tầm tên có một người tay phe phẩy nón lá, ngồi dưới gốc đa cổ thụ trước am.

Đó là một nam nhân độ hai mươi tuổi, y phục cũ rách, trường kiếm đặt bên đầu gối, bên sườn còn đeo một chiếc túi gấm, dáng vẻ như là một võ sĩ.

Thiếu niên là "Lãng tử " Lãnh Nhất Phàn.

Chợt cửa am bật mở. Từ trong bước ra không phải là ni cô mà lại là một thanh y thiếu nữ chừng mười tám, mười chín tuổi, trang điểm giản dị giống như một thôn nữ.

Đi ngang qua Lãnh Nhất Phàn thiếu nữ dừng bước đưa mắt nhìn sang.

Bốn mắt giao nhau, Lãnh Nhất Phàn

bất giác thấy lòng chấn động.

Thiếu nữ cũng hơi biến sắc, vội rảo chân bước đi.

Thiếu nữ đi rồi nhưng Lãnh Nhất Phàn như thấy bóng dáng nàng vẫn còn lưu trong ký ức với vẻ thanh trần thoát tục, nét kiều diễm có phần lạnh lùng pha lẫn chút gì hoang dã khiến người ta chỉ gặp một lần cũng không sao quên được.

Nhưng đặc biệt có ấn tượng nhất là đôi mắt với cái nhìn sắc như dao đầy dã tính có vẻ như khiêu khích, hoàn toàn tương phản với nét đẹp thùy mị của khuôn mặt.

Cô ta là ai thế?

Lãnh Nhất Phàn nhìn theo thiếu nữ tự hỏi .

http://tieulun.hopto.org

Lát sau một nhân ảnh lại đi nhanh ra cửa am đưa mắt quan sát xung quanh.

Đó là một trung niên nữ ni có bộ mặt rất khó coi.

Nữ ni quét ánh mắt lạnh lùng nhìn Lãnh Nhất Phàn dừng lại giây lát rồi vội vàng đi nhanh khỏi am

Lãnh Nhất Phàn chợt động tâm. Ni cô tất đuổi theo thiếu nữ mỹ miều kia .

Tuy vậy chàng không buồn giải thích vì sao như vậy, bởi vì việc đó không liên quan đến mình.

Lãnh Nhất Phàn ngước nhìn thiên sắc.

Bầu trời vẫn trong veo không một gợn mây, nắng vẫn chói chang so với lúc trưa không hề thuyên giảm.

Còn chưa đến lúc lên đường.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, đột nhiên một tiếng kêu thét từ quan lộ vẳng đến.

Lãnh Nhất Phàn kinh hãi đứng bật dậy rồi không kịp nghĩ ngợi phóng mình băng đi, chỉ thấy ngay từ quan lộ rẽ vào am có một người nằm bất động.

Rõ ràng là thiếu niên nữ ni vừa ra khỏi khỏi Phổ Độ Am.

Lãnh Nhất Phàn đâm bổ đến.

Nữ ni nằm trên vũng máu, bộ tăng y ướt đẫm nhưng vẫn còn ngắc ngoải chưa chết. Lãnh Nhất Phàn chợt đưa mắt nhìn, thấy cách đó mười mấy trượng có một bóng người nhỏ nhắn lướt đi rất nhanh, thân pháp tỏ ra không phải hạng tầm thường.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thủ

http://tieulun.hopto.org

phạm chính là thiếu nữ mỹ miều kia.

Nhưng hiện tại cứu người là cấp thiết, Lãnh Nhất Phàn cắn răng quì gối xuống trầm giọng hỏi :

— Sư thái, thương thế có nặng không ?

Trung niên nữ ni mở đôi mắt thất thần cố sức mấp máy đôi môi nhưng không nói được thành tiếng mà chỉ thấy máu tươi lẫn bọt ứa ra miệng.

Theo kinh nghiệm Lãnh Nhất Phàn biết rằng vết thương đã nhập vào nội phủ không còn chữa trị được nữa.

Bấy giờ chàng mới phát hiện được vết thương ở ngực, hẳn hung thủ đã dùng dao hoặc kiếm.

Lãnh Nhất Phàn cuối xuống thấp

hơn hỏi:

— Sư thái, cô ta là ai? Vì sao mà giết ?

Mỹ ni cố vận hết sức lực thốt ra được ba tiếng :

— Nữ-sát-thủ !

Rồi mắt trợn ngược, đôi đồng tử giãn to, khóe môi rỉ máu, cơ thể giật một cái rồi bất động.

Hiển nhiên sư thái đã đoạn khí.

Lãnh Nhất Phàn sờ vào mũi nữ ni, lại đưa tay bắt mạch, cuối cùng tuyệt vọng lắc đầu đứng lên, băn khoăn nghĩ ngợi :

— Thiếu nữ mỹ miều kia vì sao lại vào nơi không môn này giết người tu hành ? Chẳng lẽ giữa họ có nảy sinh

http://tieulun.hopto.org

mâu thuẩn gì ? Bây giờ cần phải vào trong am tra hỏi tường tận mới được...

Nghĩ đoạn quay người trở lại phía am.

Thông thường một nam nhân không được vào am đường, nhưng hiện tại đã phát sinh biến cố khẩn cấp nên không cần câu nệ.

Sau cửa am là tiền viện mọc chen lẫn hoa và cỏ dại, giữa có một khóm trúc chia tiền viện làm hai.

Khóm trúc đứng đối diện với một hồ nhỏ có giả sơn, nước biếc rêu xanh khiến người ta có cảm giác thanh thoát.

Qua khỏi tiền viện là phật điện, gian giữa có tượng Quán Thế Âm một tay cầm hồ lô, tay kia giơ cao cành dương

liễu, hai bên có Thiện Tài Long Nữ đứng hầu.

Từ bình hương khói còn bốc nghi ngút.

Phật điện bao trùm một không khí tĩnh mịch.

Không một tiếng động không một bóng người, chẳng lẽ trong tòa am đường chỉ có một mình trung niên nữ ni trụ trì ?

Lãnh Nhất Phàn quay ra rồi đi sâu vào hậu điện, vẫn không thấy một nhân ảnh nào, chàng đến tận dãy tịnh cư, cao giọng hỏi :

— Có ai không ?

Không có phản ứng gì.

Chàng đưa mắt quan sát rồi rẽ

http://tieulun.hopto.org

nhanh qua dãy tịnh cư bên trái, ở đó có ba gian phòng. Lãnh Nhất Phàn vừa tới trước gian phòng đầu tiên đột nhiên thấy mùi vị khác thường

Sau một lúc mới nhận thấy đó là mùi phấn hương.

Chẳng lẽ người xuất gia vẫn chưa bỏ được nếp trần tục ?

Chàng không do dự, bước thẳng tới cửa phòng.

— A a a ...!

Một tiếng kêu kinh sợ làm Lãnh Nhất Phàn giật mình lùi lại. Sau một lúc định thần, chàng chú mục nhìn vào phòng, cảnh tượng hiện ra làm chàng rợn cả người.

Một trung niên thiếu phụ ăn vận

theo lối tục gia ngồi co rúm ở góc phòng, giương mắt kinh sợ nhìn Lãnh Nhất Phàn, trên mặt biểu lộ như vừa gặp ma quỷ.

Dưới đất, bên một chiếc giường có một nữ ni nằm bất động trên vũng máu.

Lãnh Nhất Phàn cất tiếng hỏi :

— Có chuyện gì vậy ?

— ...

Trung niên thiếu càng thu người lại nhỏ hơn, đôi mắt kinh hoàng mở to nhìn đối phương không chớp.

Lãnh Nhất Phàn lại hỏi :

— Đại để là đã xảy ra chuyện gì vậy ?

Trung niên thiếu phụ run giọng :

— Ngươi... đại hiệp... có phải là ...

http://tieulun.hopto.org

đồng đảng...

— Đồng đảng với ai ?

— Nữ sát thủ !

Lãnh Nhất Phàn buộc miệng nhắc lại :

— Nữ sát thủ ? Lại là thị ?

Trong đầu lại hiện ra hình ảnh của thanh y thiếu nữ, nét mặt kiều diễm thuỳ mị với cách trang điểm giản dị, nhưng đôi mắt sắc như dao và có vẻ hoang dã...

Một thiếu nữ mỹ miều như thế sao lại giết người chẳng khác gì một nữ ma đầu ?

Nếu không được tận mắt nhận thấy thì ai tin được chuyện đó ?

Giết người chẳng phải chuyện bình

thường, tất phải có nguyên nhân. Nhưng bởi nguyên nhân nào ?

Lãnh Nhất Phàn lại hỏi :

— Nó vì sao lại giết người ?

— Không biết !

Trung niên thiếu phụ lắc đầu. Bây giờ bà đã trấn tĩnh nhiều, giọng nói đã mạch lạc hơn, không còn run nữa.

— Bà ở đây mà không biết sao ?

— Tôi thật không biết mà !

— Trong am còn người nào khác nữa ?

Thiếu phụ trả lời :

— Có sư thái trụ trì. Vừa rồi sư thái đã truy theo hung thủ, còn lại hai vị tiểu sư phụ, một vị bị giết rồi...

Thiếu phụ chỉ tay vào nữ ni nằm

http://tieulun.hopto.org

bên cạnh, nói tiếp :

— Còn vị kia vào thành khất thực, còn tôi phục dịch ở đây, giặt giũ nấu cơm phục vụ....

Nói đến đó, rồi không nói tiếp nữa.

— Vậy ư ?

Lãnh Nhất Phàn lại nhíu mày :

— Sư thái trụ trì hiển nhiên là trung niên nữ ni vừa bị giết ở gần quan lộ, còn nữ ni kia vào thành khất thực, nếu trở về gặp nữ sát thủ dọc đường rất có thể cũng bị hạ độc thủ. Nếu vậy mình biết chuyện này mà không can thiệp vào thì còn gì là tinh thần võ đạo nữa ?

Liền nghiêm giọng nói :

— Trụ trì sư thái của quý am cũng đã bị sát hại rồi. Bà hãy tìm cách vào

quan và lo liệu hậu sự cho họ, tôi có việc cần phải đi ngay.

Trung niên thiếu phụ run bắn người, lắp bắp hỏi :

— Trụ... trụ trì... cũng .....

Rồi bỗng khóc oà lên.

Lãnh Nhất Phàn vội quay người rời khỏi am.

*

* *

Bên quan lộ có một lương đình đã cũ, mấy chiếc ghế hư nát không dùng được nữa.

Không biết có vị hảo tâm nào mang đến những tảng đá dùng để làm chỗ

http://tieulun.hopto.org

ngồi.

Lúc đó mặt trời đã xế bóng nhưng sự oi bức vẫn chưa thuyên giảm.

Một thanh y thiếu nữ độc tọa trên phiến đá trong lương đình hóng mát.

Thiếu nữ đó chính là nữ tử mỹ miều vừa giết người ở Phổ Độ Am.

Cô ta đăm đăm nhìn ra đường, đôi mi nhíu chặt, chắc trong lòng đang có tâm sự nặng nề.

Chợt từ xa có tiếng vó ngựa, lát sau xuất hiện ba kỵ mã đến gần lương đình thì dừng lại.

Có lẽ do vừa phóng nhanh, lại thêm ngoài trời nóng bức nên ba con ngựa ướt đẫm mồ hôi, miệng sùi bọt mép.

Kỵ sĩ đi đầu là một trung niên nam tử vẻ mặt giảo hoạt. Hai kỵ sĩ khác là

hán tử trẻ hơn, trong đó một tên mắt hõm sâu, hai má lởm chởm bộ râu quai nhón cứng như lông heo, tướng mạo dữ dằn.

Đại hán kia nhìn càng đáng sợ hơn. Một vết sẹo do đao chém chạy dài suốt từ dưới mắt trái đến quá miệng làm thịt gồ lên đỏ hỏn cùng chiếc mũi khoằm và cái miệng rộng với hai chiếc nanh lòi ra như lợn rừng làm hắn chẳng khác gì một hung thần.

Trung niên nhân dán mắt vào thanh y thiếu nữ, môi nở nụ cười dâm tà.

Thiếu nữ vẫn ngồi trầm tư, tựa hồ như không biết có người vừa xuất hiện.

— Lão đại !

Đại hán mặt heo cất tiếng như lửa rống :

http://tieulun.hopto.org

— Nghỉ chút đã, suốt ngày phóng như điên dưới nắng thiêu, nóng hết chịu nổi, ngựa cũng kiệt sức rồi !

Trung niên nhân bị thiếu nữ hút mất hồn không nghe thấy.

Đại hán râu quai nón tiếp lời :

— Ta gọi lão đại ! Chúng ta nghỉ một lúc, nghe không ?

Thanh âm lên cao hết cung bậc, như là tiếng lợn bị chọc tiết.

— À !

Trung niên nhân chợt tỉnh ra, hỏi :

— Cái gì ? Nghỉ ư ? Không được ! Nếu nghỉ thì không thể đến nơi đúng thời hạn. Bây giờ thế này : Hai người đi thêm một khoảng nữa, tìm chỗ khác mà nghỉ.

Đại hán râu quai nón hỏi :

— Còn lão đại thì sao ?

— Ta ư ? Hắc hắc....

Trung niên nam tử nhảy xuống ngựa, nói tiếp :

— Ta sẽ nghỉ lại đây một lúc, sau đó sẽ đuổi kịp các ngươi, đi đi !

Tên mặt thẹo nhún vai quét mắt nhìn thanh y thiếu nữ rồi nheo mắt nói :

— Lão đại ! Ngươi thế nào ? Bị bệnh chắc ? Trời nóng thế này, lại giữa đường giữa sá, chẳng lẽ ngươi có thể hưng được ?

Trung niên nam tử vung tay nói :

— Đi nhanh lên, không được nói lôi thôi !

— Lão đại, ngươi ranh mãnh lắm... Hô hô hô....

Tên đại hán mặt thẹo nói xong giật

http://tieulun.hopto.org

cương thúc ngựa, lát sau hai con tuấn mã đã tung vó lao đi.

Trung niên nam tử nhìn theo hai kỵ mã vừa đi xa mới dắt ngựa vào buộc trong cột lương đình rồi xoa tay đứng tựa người vào cột cười lên hích hích hai tiếng :

— Tiểu muội, nàng ở đây một mình không sợ gặp người xấu hay sao ?

Thanh y thiếu nữ không trả lời, hình như không nghe thấy.

Trung niên nam tử cao giọng hơn :

— Tiểu muội tử ! Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi ... Để ta nhớ lại xem.... Đúng ! Phải rồi ! Ở tửu điếm ! Ta đi vào, nàng đi ra... Phải ! Tiểu muội tử, nàng thật kỳ lạ ! Chỉ cần gặp một lần là không sao quên được... Hi

hi, ta đêm ngủ cũng nằm mơ thấy nàng mà... Nàng tên gọi là gì ?

Thanh y thiếu nữ chợt đứng lên, cất bước.....

Trung niên hán tử sấn tới chặn đường :

— Tiểu muội tử, đừng vội đi ! Hãy nghe ta nói đã ... Ta thật tâm muốn bảo vệ nàng, không muốn nàng thân nữ một mình mạo hiểm trên đường vắng thế này được !

Hắn đưa mắt nhìn chằm chằm thiếu nữ từ trên xuống dưới rồi cười hềnh hệch nói thêm :

— Dáng vóc và dung mạo nàng đẹp quá đi mất. Khiến ta chết mê chết mệt vì nàng, nguyện theo nàng, dù làm quỷ cũng cam tâm.

http://tieulun.hopto.org

Rồi nuốt nước bọt ừng ực.

Thanh y thiếu nữ chợt lên tiếng :

— Theo ta làm gì ?

Nàng nhìn đối phương nét mặt bình tĩnh, không có vẻ gì giận dữ.

Trung niên nam tử lại nuốt nước bọt, mấy ngón tay ngọ nguậy nói :

— Tiểu muội tử, nàng đã lớn thế rồi, có lẽ còn chưa hiểu nam nhân và nữ nhân làm chuyện ấy thì thú ghê lắm, nàng hiểu rồi chứ ?

Thiếu nữ thản nhiên cười đáp :

— Ta còn chưa hiểu lắm.

Nụ cười ấy khiến toàn thân trung niên nam tử như phát điên :

— Tiểu muội tử ! Ta dạy cho nàng là hiểu ngay thôi mà... Nàng tên gọi là gì ?

Giọng thiếu nữ vẫn lạnh tanh :

— Ngươi chẳng cần biết.

Trung niên nam tử gật đầu lia lịa :

— Thôi vậy ! Thế cũng được, nàng không nói cũng chẳng sao. Nhưng nàng ... làm nghề gì ?

Vừa nói, trung niên nam tử bước tới thêm một bước.

Lúc này chỉ cần với tay là chạm được vào nhau.

— Ta ư ? Ta làm nghề... chạy mối!

— Thế nào ? Chạy mối ư ?

Trung niên nam tử tỏ vẻ ngạc nhiên, mở to mắt rồi chợt gõ gõ vào trán mấy cái nói :

— Nữ nhân.. làm nghề chạy mối... Ta hiểu. Tiểu muội tử, nàng làm gì thì cũng phải theo quy cũ. Đã đến Hàm

http://tieulun.hopto.org

Dương bái tổ nhập đạo chưa ?

— Còn phải bái tổ nhập đạo gì kia ?

— Tiểu muội tử, nàng đừng ra vẻ ngây thơ nữa ! Đương nhiên nàng đã thừa hiểu. Ta muốn nói....

Đoạn chỉ tay vào ngực mình, nghênh đầu, tiếp :

— Suốt trăm dặm thành Hàm Dương đều thuộc địa bàn của Cốc công tử, mà Hồ Hữu Tài tức ta đây là thủ hạ thân tín đệ nhất của Cốc đại công tử. Chỉ cần Hồ mỗ nói giùm một câu là không ai dám động đến nàng một sợi lông đâu !

Thiếu nữ mở to mắt hỏi :

— Nếu vậy ...gặp được Hồ lão đại là có phúc lớn ?

Hồ Hữu Tài gật đầu :

— Đương nhiên... chính là ... hữu duyên thiên lý lai tương hội !

— Ui cha ! Hồ lão đại ! Ngươi còn xuất khẩu thành thơ nữa !

Hồ Hữu Tài gãi đầu, tỏ vẻ khiêm tốn :

— Cái đó... Hắc hắc ! Chẳng qua thuận miệng buột ra một câu, chứ bây giờ nói gì đến chuyện thơ phú ?

Ánh mắt dán chặt vào bộ ngực căng tròn của thiếu nữ, nuốt nước bọt nói tiếp:

— Đại muội tử ! Nàng là một bông hoa, là tiên nữ giáng thế, cần gì phải làm nghề dắt mối ? Chi bằng cứ theo ta, bỏ quách nghề đó....

Giọng thiếu nữ tỉnh queo :

— Ngươi muốn... ta lấy ngươi ?

http://tieulun.hopto.org

— ... nem... Đúng thế ! Chỉ cần câu đó, chứng tỏ rằng đôi ta đã có duyên phận rồi !

— Nếu vậy để ta nghĩ kỹ thêm chút nữa đã !

— Khỏi ! Khỏi ! Đại muội tử, có gì mà nghĩ ngợi đâu ? Người có duyên gặp nhau cho dù Thiên lôi cũng không chẻ được... Hích hích !

Nói xong thò tay sang định chộp lấy thiếu nữ.

Thanh y thiếu nữ lùi lại hỏi :

— Ngươi làm gì thế ?

— Đại muội tử ! Chúng ta hãy thân thiết hơn một chút...

Mắt hắn đã mờ đục lại vì dục vọng.

Thiếu nữ cười hỏi :

— Thế nào ? Thân thiết ư ? Hồ lão

đại, ngươi thấy ở lương đình này thoải mái hay sao ?

— Cái đó....

Hồ Hữu Tài chợt sửng sốt, vậy là cá đã cắn câu :

— À phải ! Đây gần quan lộ đông người qua lại ... Nàng xem, chỗ lùm cây kia, cỏ dưới đó mới mượt mà làm sao....

— À... xem cảnh vật ở đó cũng được đấy !

Thiếu nữ tỏ ra bình thản đến đáng ngạc nhiên.

Hồ Hữu Tài nói rối rít :

— Vậy thì đi nào ! Ta hết chịu nổi rồi !

Rồi duỗi tay định chộp sang lần nữa.

Rút kinh nghiệm vừa rồi, lần này

http://tieulun.hopto.org

hắn xuất thủ cực mạnh, nhưng thiếu nữ chỉ nhẹ nhàng lách mình qua là thoát được ngay.

Hồ Hữu Tài ngạc nhiên hỏi :

— Nàng... có luyện võ sao ?

— Có luyện qua mấy ngày, nhưng không đáng kể.

— Ồ, tuyệt lắm ! Nữ nhân luyện võ công, càng thú vị... Đi nào, ta còn có việc khác cần phải làm.

Thiếu nữ bình thản nói :

— Ta thấy việc khác chẳng cần phải làm nữa !

Dứt lời quay người bước thẳng về phía lùm cây cạnh khu rừng.

Hồ Hữu Tài vội vàng đuổi theo.

Ra khỏi lương đình chỉ mươi trượng đã vào trong đám cỏ tốt um, cao tới thắt lưng người đi chỉ lộ có nửa thân trên.

Thiếu nữ đến dưới gốc cây thì dừng lại :

— Hồ lão đại, đây được chưa ?

— Được, tốt quá ! Tuyệt cú mèo, đại muội tử, hãy để ta ôm nàng, sờ sờ một tí... hích hích...

Vừa nói vừa xòe tay ra lao tới như con hổ đói.

Thanh y thiếu nữ mắt bỗng lóe lên vươn tay chộp lấy uyển mạch Hồ Hữu Tài, vặn mạnh một cái.

— Ơi, ngươi ....

Hồ Hữu Tài vừa kinh ngạc vừa đau đớn kêu lên.

Đồng thời hắn vận hết toàn lực giãy giụa nhưng không thoát được.

Thiếu nữ xoay khẽ cổ tay khiến

http://tieulun.hopto.org

người Hồ Hữu Tài cong oằn xuống, chút nữa thì ngã lăn ra.

Tên dâm tặc đã ý thức được tình huống nghiêm trọng, cất giọng nài nỉ :

— Đại muội tử, nàng làm gì thế ? Nàng muốn thử công lực của ta sao ? Buông ra....

Đột nhiên thiếu nữ cất giọng lạnh như băng :

— Tên họ Hồ nghe đây, địa điểm là ngươi chọn, thân xác là do ngươi tự mình dẫn đến, và cũng chính ngươi nói rằng nguyện làm quỷ cũng cam tâm. Ở Hàm Dương ngươi chẳng qua chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, một con chó să không tiếng tăm gì trong số thủ hạ củ Cốc đại công tử. Giết ngươi chỉ thê bẩn tay cô nương thôi....

Hồ Hữu Tài tròn xoe mắt hỏi :

— Nàng.... ngươi ... là ai ?

— Ngươi không đáng biết.

— Sao ngươi dám ?

Thiếu nữ lạnh giọng :

— Giết ngươi chỉ như giết một loài sâu kiến mà thôi, có gì mà không dám chứ ?

— Báo trước với ngươi, nếu thật ngươi dám giết ta, cho dù thiên hạ bao la vẫn không có chỗ dung thân cho ngươi đâu ! Cốc đại công tử rất ái mộ thủ hạ đệ tử của mình. Sẽ không tha... Ai....

Tiếp theo là một tiếng rú thảm khốc.

Hồ Hữu Tài ngã sấp mặt xuống, co giật mấy cái rồi nằm bất động.

Thanh y thiếu nữ nhổ lên tử thi một

http://tieulun.hopto.org

bãi nước bọt, nói lẩm bẩm :

— Thực ra giết một thứ vô lại như ngươi thì thật không đáng !

Đột nhiên đám cỏ lay động, một người đã hiện ra trước mặt.

Người đó bận bộ đồ cũ rách, vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ :

— Nữ sát thủ !

Sau giọng nói đanh lạnh là ánh mắt quắc lên như điện chiếu thẳng vào thanh y thiếu nữ :

— Cái gì ? Nữ sát thủ ?

Đôi mắt hoang dã của thiếu nữ sáng lên :

— Ngươi đã đặt ngoại hiệu cho ta đó sao ? Nữ sát thủ, nghe cũng được đấy... Ta tiếp thụ !

— Đó là danh hiệu mà nữ ni trong

Phổ Độ Am đã gọi ngươi.

Người mới đến quét mắt nhìn thi thể Hồ Hữu Tài, mi nhíu lại.

Thanh y thiếu nữ nói :

— Ai... thế cũng được. Nếu ni cô dưới chín suối biết rằng ta tiếp thụ ngoại hiệu của bà ấy, nhất định sẽ rất thích thú.

Dừng một lát, lại hỏi :

— Ngươi là ai ?

— Ngươi chẳng cần biết.

— Thế ư ? Ta chỉ hỏi vậy thôi, chứ thực ra cô nương đã biết từ trước rồi. Ngươi gọi là Lãng Tử Lãnh Nhất Phàn đúng vậy chứ ?

Người vừa đến đúng là Lãnh Nhất Phàn.

Chàng nghe đối phương gọi rành rọt

http://tieulun.hopto.org

tên hiệu mình thì sững người ngơ ngác.

Từ khi xuất đạo, tự xưng là Lãng Tử, chàng chưa từng để danh xuất tính, làm sao thiếu nữ mỹ miều này biết được chứ ?

Liền buột miệng hỏi :

— Sao ngươi biết ?

Thanh y thiếu nữ hừ một tiếng, nhìn chàng nói :

— Ngươi muốn biết thì ta nói cũng không sao. Mấy ngày trước ngươi có thịt một tên ác danh trên quan đạo ở gần Nam Dương gọi là Thiên Cẩu Hoa Bằng. Ngươi đã phục danh tánh của mình trước tử thi hắn. Người đã chết thì không bao giờ còn mở miệng được nữa, nhưng ngươi lại không ngờ những lời đó lại lọt vào tai người sống.

Lãnh Nhất Phàn thấy lòng chấn động.

Đúng là có chuyện ấy thật.

Lúc đó nghĩ rằng đối phương nhất định không thể sống, đã sơ suất nói ra danh hiệu mình.

Tục ngữ nói không sai : Bức tường cũng có tai. Nếu lai lịch mình bị lộ ra trong giang hồ thì làm sao hoàn thành được đại sự ?

Thanh y thiếu nữ chừng như đọc được tâm sự đối phương, cười hỏi :

— Lãng Tử ! Ta biết ngươi đang nghĩ gì. Ngươi sợ người ta biết thực danh thực tính, có ý giết người diệt khẩu, đúng vậy không ?

Thiếu nữ nở nụ cười rất quyến rũ, nhưng ánh mắt lại sắc như dao, nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

— Tuy nhiên ta có thể bảo đảm với ngươi, danh tánh của ngươi sẽ không từ miệng ta truyền ra đến người thứ ba nào đâu. Nếu không phải do chính ngươi hoặc một người nào khác thì danh hiệu đó sẽ được giữ kín. Tuy nhiên ta bảo đảm như vậy không phải sợ ngươi giết người diệt khẩu, bởi vì ngươi không thể giết được ta.

Lãnh Nhất Phàn cứng lưỡi không biết đối đáp thế nào.

Chàng cảm thấy thiếu nữ thông tuệ quá người, ánh mắt sắc sảo như đọc được ý nghĩ của đối phương.

Mình là đấng nam nhi ngang tàng bảy thước, hà làm một việc hèn hạ là giết người diệt khẩu ?

Nhưng cô ta liên tiếp giết người

hành động tàn ác như thế....

Tiếng thanh-y thiếu nữ cắt đứt dòng tâm tưởng của chàng :

— Ngươi đang nghĩ gì vậy ?

— Cô xưng hô thế nào ?

Thiếu nữ nói với vẻ thản nhiên :

— Nói với ngươi cũng không sao. Ta gọi là Lâm Lâm.

Tuy nhiên cô ta nói hay không cũng vậy cả. Không có họ, chỉ là một cái tên thiếu nữ thông thường, điều đó chẳng giúp xác định được lai lịch của cô ta.

Lãnh Nhất Phàn buột miệng nhắc lại :

— Lâm Lâm !

— Chính phải ! Tuy nhiên chúng ta nên ước định một điều : Từ nay về sau ngươi hãy cứ gọi ta là Nữ sát thủ, ta rất

http://tieulun.hopto.org

thích ngoại hiệu, còn ta sẽ gọi ngươi l
Lãng Tử thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn đáp :

— Rất tốt ! Nhưng chuyện sau nà
chưa thể nói trước được.

— Ngươi nói vậy nghĩa là sao ? À..
ta hiểu rồi ! Ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định
giết người diệt khẩu, ngươi còn muốn
giết ta, đúng vậy không ?

— Không đúng !

Lãnh Nhất Phàn nhìn thẳng vào
Lâm Lâm, nói tiếp :

— Ta hỏi ngươi, vì sao giết người ?

Lâm Lâm bình thản đáp :

— Rất đơn giản, bởi vì chúng đáng
chết !

— Được ! Vậy người này đáng chết
ở chỗ nào ?

— Hắn khinh nhờn, muốn chiếm hữu ta. Giống chó muốn thay đổi tập tính ăn phân là chuyện rất khó, ta không định làm việc đó. Giết hắn đi làm giúp giang hồ trừ hại.

— Thôi được , cứ cho là hắn đáng giết. Nhưng hai vị ni cô trong Phổ Độ Am đều là người xuất gia đã thoát khỏi trần tục, ngươi lấy lý do gì mà giết họ ?

Lâm Lâm nhíu đôi mày liễu, đôi mắt bỗng phát ra những tia đáng sợ, bĩu môi nói :

— Ngươi hỏi cung ta đó sao ? Ta không thích bị người khác bức bách, đặc biệt là nam nhân. Có phải ngươi tìm cớ để giết người diệt khẩu ? Hừ, nếu vậy ta sẽ không nói, xem ngươi làm gì ?

Bấy giờ thiếu nữ đã biểu lộ dã tính.

http://tieulun.hopto.org

vẻ đầy khiêu khích.

Sự dịu dàng biến mất, giờ cô ta giống như con hổ cái.

Lãnh Nhất Phàn đanh giọng :

— Không phải là mượn cớ để giế người diệt khẩu. Ngươi giết người tà bạo, ta đã chứng kiến. Ta không th không can thiệp, bởi vì ta là một võ s

— Võ sĩ ư ?

Lâm Lâm nhìn đối phương, bĩu mô nói :

— Nếu ta không nói, ngươi có thể làm gì ta ?

— Ta buộc ngươi vĩnh viễn khôn thể tùy tiện giết người bất hạnh.

Trong giọng nói đã chứa sát cơ :

— Hô hô, Lãng Tử, ngươi buộc t được không ?

— Ngươi cứ thử xem !

Dứt lời bước tới một bước, tay đặt lên chuôi kiếm.

Tuy vậy chàng vẫn chưa rút kiếm ra :

— Ta đương nhiên muốn thử !

Lâm Lâm lắc nhẹ tay, lập tức trong bàn tay hiện ra một vật sáng lấp lánh. Cô ta giấu tay ra sau lưng, vẫn chưa xuất thủ.

Lãnh Nhất Phàn không thấy rõ thiếu nữ dùng thứ binh khí gì, không theo kích thước mà phán đoán thì đó là một ngọn chủy đao hoặc đoản kiếm.

Những thứ đó sao với trường kiếm của chàng chắc chắn không có lợi thế bằng. Nhưng theo kinh nghiệm thì những người sử dụng chủy đao hoặc đoản kiếm

http://tieulun.hoptd.org

đều có võ công cao cường và độc đáo tuyệt không thể coi thường.

Lâm Lâm nói :

— Lãng Tử, động thủ đi, sao đứng ngẩn ra thế ?

Xem ra cô ta hoàn toàn tự tin không lưu tâm lắm đến vấn đề sống chết sắp xảy ra trước mắt.

— Xem kiếm !

Lãnh Nhất Phàn trầm giọng quát một tiếng, trường kiếm rút phắt khỏi bao rồi đâm sang đối phương nhanh như một tia chớp khiến người ta không kịp nghĩ ngợi.

Coong !

Mũi kiếm của Lãnh Nhất Phàn đã đánh bật ra.

Lâm Lâm đã nhảy sang phía đối

diện, Lãnh Nhất Phàn kinh hãi lại quét sang một kiếm.

Lâm Lâm cơ hồ không có trọng lượng, lướt nhẹ người sang bên.

Chiêu kiếm của Lãnh Nhất Phàn lạc không.

Chàng đâu người xuất tiếp một kiếm nữa, chỉ thấy dưới ánh dương quang một tia sáng lóe lên.

Nhưng Lâm Lâm mới nhảy qua được nửa đường liền đột ngột đổi hướng, vì thế khi Lãnh Nhất Phàn vừa chém kiếm tới thì thiếu nữ đã xuất hiện ngay phía sau lưng.

Động tác thật thần diệu.

Lãnh Nhất Phàn chưa kịp thu kiếm về thì đã cảm thấy mũi dao đí vào hậu tâm, tiếp theo là tiếng quát :

http://tieulun.hopto.org

— Đứng động !

Theo bản năng, chàng cứng ngườ lại.

Như vậy chàng đã bại bởi tay mộ thiếu nữ.

Đó là một điều sỉ nhục.

— Lãng Tử, thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn lạnh lùng đáp :

— Ngươi cứ việc đâm vào.

Chàng rũ kiếm xuống, không c cảm giác sợ hãi.

Vì trong lòng chang đã sẵn sàn đón nhận cái chết vào bất cứ lúc nào Khái niệm sự sống và cái chết chỉ cá nhau bởi một giới hạn rất mong manh.

Thiếu nữ cười nói :

— Đương nhiên. Đâm vào l chuyện rất dễ dàng.

— Vậy sao ngươi còn chưa hành ng ngay đi ?

— Ta cần suy nghĩ kỹ hơn chút đã.

— Nếu ngươi không hạ thủ, sau này hất định sẽ hối hận !

Lâm Lâm chợt phát lên cười :

— Ha ha ! Rất có lý ! Lãng Tử, xưa ay ta chưa từng gặp kẻ nào như ngươi. a thật không biết ngươi thuộc hạng gười nào. Tính mạng đang nằm trong y người khác, sao ngươi vẫn cứ thản hiên như không vậy chứ ?

Rồi buông một tràng cười khanh ách.

Đương nhiên tiếng cười không ngột ào quyến rũ chút nào vì cô ta đang ầm trong tay một thứ binh khí giết gười dí sát tử huyệt đối phương, chỉ cần

http://tieulun.hopto.org

đâm nhẹ vào là táng mạng.

Lãnh Nhất Phàn bình tĩnh nói :

— Nữ sát thủ ! Trên giang hồ kh
phải hễ cứ giết người là bị người k
giết chết. Không có gì đáng cười, c
không có gì đáng ngạc nhiên cả.

— Hình như người đúng là một
tử ?

— Ta vốn không phải là nữ nh

— Ngươi thật không hề sợ ch
nào ?

— Sợ chết không nhất định là đ
sống.

— À, ngươi nói rất có lý. Tuy nh
ta không tin rằng đối với thế gian ng
không có chút lưu luyến nào, cam t
nhắm mắt mà không hề ưu tư...

Lãnh Nhất Phàn đáp :

— Ngươi nói vậy, cũng không [redacted] hải là không có lý. Nhưng cái đó tùy t [redacted] ng người, có người rất quý trọng tính m [redacted] ng, lại có người không để ý đến nó.

— Ngươi thuộc loại người khôn [redacted] để ý ?

Lãnh Nhất Phàn trả lời không c [redacted] hút do dự :

— Phải !

Nhưng có thật chàng không đ [redacted] ý đến cái chết đang lơ lửng trước [redacted] ắt không ? Đương nhiên không.

Ngay cả những kẻ vong mạng, [redacted] ối với chuyện sống chết cũng phải đắn [redacted] o.

Huống chi chàng không phải là [redacted] ười người vong mạng ?

Nói không để ý chẳng qua là để tỏ tỏ khí phách võ sĩ, thực ra đối với [redacted] ái

http://tieulun.hopto.org

chết chàng vẫn suy tính, bởi vì chàn
xuất hiện trên giang hồ không phải đ
đi lang bạt mà vì có việc cần làm.

Đột nhiên từ lương đình truyền lạ
tiếng ngựa hí, sau đó tiếng vó vang rề
rồi im bặt.

Hiển nhiên đã có người dừng lại c
lương đình.

Tiếng người vang lên :

— Ồ, chẳng phải ngựa của Hồ Hữ
Tài đó sao ? Chẳng biết hắn đi đâu...

Giọng nói khác :

— Tên này hành sự thật bất cẩn
Chuyện khẩn cấp như thế mà hắn vẫ
không chú trọng. Nếu tìm thấy, ta cầ
phải giáo huấn mới được.

— Có thể hắn đau bụng ?

— Thì cứ chờ một lát xem !

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy mũi dao
ấn sau lưng lỏng ra. Tuy vậy chàng vẫn
đứng bất động chờ phản ứng tiếp theo
của đối phương.

Chỉ nghe Lâm Lâm thì thào :

— Chúng ta đi thôi !

— Đi ư ?

Lãnh Nhất Phàn quay lại, thấy Lâm
Lâm đã lùi xa mình đến năm thước, tay
hạ xuống, ánh mắt không còn sát khí
nữa.

Chàng thở ra một hơi, từ từ hỏi :

— Ngươi nói chúng ta, nghĩa là
không định giết ta nữa ?

— Muốn giết ngươi thì sau này còn
có cơ hội, chẳng việc phải vội. Hiện tại
chúng ta cần rời khỏi nơi này.

Nói đoạn đưa mắt nhìn về hướng

http://tieulun.hopto.org

lương đình.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Sao lại cần phải đi ?

— Ở lương đình có đồng bọn củ
Hồ Hữu Tài là tên súc sinh bị giết này
Đương nhiên chúng đều là thủ hạ củ
Cốc đại công tử. Cốc gia ở Hàm Dươn
có thế lực rất lớn, hiện tại ta khôn
muốn trực diện đối đầu với chúng, v
thế cần tạm thời lánh đi. Còn ngươi cũn
chẳng việc gì mà nhúng tay vào, đún
vậy không ?

Lãnh Nhất Phàn thốt hỏi :

— Ngươi sợ ư ?

— Không phải thế. Chẳng qua t
không muốn giết ....

Lâm Lâm chưa dứt câu thì từ lươn
đình lại có tiếng nói :

— Trong này có người, giọng nữ nhân. Hình như còn có....

Giọng nói khác tiếp theo :

— Đến xem sao !

Từ lương đình tới lùm cây chỉ chưa tới mười trượng, chỉ chớp mắt đã thấy có người xuất hiện.

Đó là hai hán tử bận khinh trang.

Lãnh Nhất Phàn và Lâm Lâm đành phải đứng nguyên vị, riêng Lãnh Nhất Phàn vẫn cầm thanh trường kiếm trong tay, chúc mũi xuống đất.

— Ô !

Hai hán tử cùng kêu lên khi phát hiện ra thi hài Hồ Hữu Tài, lập tức rút phắt trường kiếm, bốn mắt long lên dữ tợn quét qua Lâm Lâm sau đó hướng tới Lãnh Nhất Phàn.

http://tieulun.hopto.org

Một trong hai hán tử mặt đen đú quát hỏi :

— Người này do ngươi giết ?

Lãnh Nhất Phàn hừ một tiến không đáp.

Tên hán tử kia da mặt trắng bóc gầm lên :

— Tiểu tử, ngươi ăn mật hùm gan sư tử hay sao mà dám công nhiên giế người ở đây ? Chắc rằng đã chán sốn rồi... Mau phục danh tánh.

Lãnh Nhất Phàn lạnh lùng buôn mấy tiếng :

— Các ngươi không xứng.

Hai tên hán tử mắt đỏ ngầu, mặ hiện đầy sát cơ, thái độ hung dữ như á thú bị mất mồi, trông rất dễ sợ.

Chợt Lâm Lâm lên tiếng :

— Tên này do bổn cô nương giết đó.

Hai tên hán tử bất giác cùng quay về phía Lâm Lâm ngạc nhiên nhìn cô ta một lúc, sau đó tên mặt đen trầm giọng hỏi :

— Nha đầu, ngươi định chạy tội cho hắn hay sao ?

Tên mặt trắng tiếp lời :

— Tiểu tử kia kiếm còn chưa nhập bao, thế mà cô em mỹ miều lại tự nhận mình giết. Ngươi có thể giết người bằng tay không ư ?

Lâm Lâm thong thả trả lời :

— Khó mà biết được !

Tên mặt trắng ngoẹo đầu nói :

— Cô em mỹ miều. Trông cô em ngon đáo để, đôi bàn tay bé nhỏ kia chỉ

http://tieulun.hopto.org

để cho nam nhân giỡn chơi thôi. Hã
chờ một tí, đợi ta thịt xong tên này s
cùng cô em hưởng lạc thú....

Dứt lời quay sang Lãnh Nhất Phà

Câu hắn vừa nói khiến chàng nó
sát cơ, ánh mắt phát ra hai luồng hà
quang đáng sợ. Chàng giương kiếm lê
chuẩn bị....

Phản ứng của Lâm Lâm còn đán
sợ hơn.

Đôi mắt đầy vẻ hoang dã của cô t
long lên sáng rực như hai hòn than khiế
người ta nhìn vào đôi mắt ấy phải rợ
người.

Đôi mắt hoàn toàn không phù hợ
chút nào với vẻ đẹp dịu dàng trên khuô
mặt thiếu nữ.

Phải là ánh mắt của loài dã thú.

Lâm Lâm nhảy ra một bước chắn trước tên mặt trắng chiếu thẳng ánh mắt đáng sợ đó vào mặt hắn.

Tên mặt trắng định nói gì nhưng vừa bắt gặp ánh mắt của đối phương đã ngừng lại, môi mấp máy không thốt ra lời, bất giác bước lui một bước.

Lâm Lâm nói giằn từng chữ :

— Là ngươi tự mình tìm chết !

Rồi cử bước tiến lên....

Tên mặt trắng đột nhiên vung thanh trường kiếm bất ngờ chém tạt xuống vai tả Lâm Lâm.

Lưỡi kiếm vẽ lên một đường vòng cung như một tia chớp, đủ chứng tỏ rằng thân thủ hắn không phải tầm thường .

Lâm Lâm không chậm trễ, chẳng hay dùng thân pháp gì tránh khỏi chiêu

http://tieulun.hopto.org

kiếm lách tới sát trước mặt đối phương giống như tên hán tử mặt trắng cố ý tạ cho cô ta một khoảng trống vậy.

Phập !

Một tiếng kêu thảm, bàn tay Lâ Lâm đã áp vào chỗ hõm giữa ngực đố thủ.

Cùng lúc đó tên hán tử mặt đen đú cũng vung kiếm tấn công Lãnh Nhấ Phàn.

Trong tiếng kiếm chạm nhau, tê hán tử bị chấn lùi hai bước, người lả đảo, cũng vừa tới bên cạnh tên mặ trắng.

Lại một tiếng rú vang lên.

Lâm Lâm ấn mạnh tay khiến tê hán tử mặt trắng đổ ập xuống rồi nhan như chớp quật ngược tới hậu tâm tê

hán tử mặt đen.

Tên này rú lên, giương to đôi mắt dại dần đi rồi từ từ nhũn người xuống.

— Á !

Lần này tiếng kêu kinh ngạc phát ra từ miệng Lãnh Nhất Phàn khi chàng trông thấy binh khí trong tay Lâm Lâm không phải đoản kiếm, cũng không phải chủy đao mà là một chiếc tiễn đao dài chừng tám tấc.

Dùng tiễn đao làm binh khí xưa nay trong võ lâm những nhân vật bạch đạo chưa ai dùng loại này, người ta vẫn coi đó là binh khí của tà môn.

Lâm Lâm cúi xuống dùng tử thi lau sạch vết máu trên chiếc tiễn đao.

Sau đó cô ta cất binh khí vào túi áo, đôi mắt man dã đã dịu lại nhìn sang

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn nhẹ giọng hỏi :

— Lãng Tử ! Ngươi không trách t giết người nữa chứ ?

Lãnh Nhất Phàn không đáp.

Hành vi của hai tên hán tử đó đún là đáng chết. Chính chàng đã nói : Trê giang hồ nếu không giết người tất người giết.

Nếu nói rằng trách cô ta, chẳng hỏ ra mình lại tự vả vào miệng mình ?

Như vậy việc Lâm Lâm giết hai tê hán tử kia chỉ là hành động tự vệ.

Chàng từ từ tra kiếm vào bao.

Lâm Lâm nói :

— Lãng Tử, chúng ta nên đi rồi

Lãnh Nhất Phàn lạnh lùng đáp :

— Cô nương cứ tùy tiện !

— Ngươi không muốn theo ta sa

— Chúng ta căn bản là không cùng một con đường.

Lâm Lâm nhìn thẳng vào mắt Lãnh Nhất Phàn một lúc rồi chợt quay người bỏ đi.

Chàng nhìn theo bóng dáng mảnh mai đang xa dần, thầm nghĩ :

— Cô ta đáng yên đến thế, nhưng sao lại là kẻ sát thủ đáng sợ dường ấy ? Nhưng rốt cuộc cô ta có lai lịch thế nào ? Cứ xem thân pháp và thủ pháp phi phàm như thế đủ thấy cô ta thuộc hàng cao thủ nhất lưu. Thế nhưng tại sao lại dùng tiễn đao làm binh khí ?

Nghĩ ngợi một lúc, chàng cũng cất bước rời khỏi hiện trường.

Vầng dương đã chếch xuống khá thấp, tuy vậy trời vẫn còn nóng bức,

http://tieulun.hopto.org

nhưng đã đỡ hơn lúc trưa nhiều.

Lãnh Nhất Phàn không có việc gì khẩn cấp, vì thế cứ thong thả mà đi.

Chỉ là trong lòng chàng luôn luôn đeo nặng một nỗi ưu tư : mình có thể hoàn thành sứ mạng được ủy thác không?

Mặt khác, sứ mạng ấy không thể không hoàn thành.

Trên quan lộ hành nhân đã đông hơn.

Lãnh Nhất Phàn cứ lơ đãng dấn bước, đột nhiên một tiếng kêu thảm vọng đến từ khu rừng cách quan lộ không xa.

Tuy thanh âm không lớn nhưng rất rõ, như thể đập thẳng vào tim người chứ không vang tới tai.

Lãnh Nhất Phàn nghe tiếng la, lòng thoáng chấn động nhìn về hướng đó.

Thoạt tiên chàng không muốn can dự vào, nhưng đột nhiên tính hiếu kỳ trỗi dậy

Bất giác chàng nghĩ đến vị nữ sát thủ vừa rồi. Chẳng lẽ....

Nghĩ tới đó, chàng rời quan lộ phóng nhanh vào rừng.

Vừa qua khỏi mấy vòm cây, chỉ vừa thấy cảnh tượng hiện ra, mắt chàng đã đỏ ngầu, mặt hiện đầy sát cơ.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI

NỮ SÁT THỦ

Trong rừng, Lâm Lâm đứng tựa thân vào gốc cây, dưới chân cô ta là một người nằm sóng soài, chiếc tăng y nhuộm đầy máu, chính là một ni cô, chừng như giờ đây đã thành một xác chết.

Lãnh Nhất Phàn bước tiến tới gần hơn, thì giờ chàng đã nhận ra người nằm

trên đất quả nhiên là một vị thiếu ni.

Đôi mắt ngầu đỏ của chàng nhìn xoáy vào mặt Lâm Lâm, nghiến răng nói :

— Người xuất gia có thù oán gì với người, mà ngươi lại tận sát, đến một người cũng không chừa ?

Lâm Lâm nét mặt thản nhiên không hề lộ ra một biểu hiện gì khác thường, nhìn chàng với ánh mắt cười cợt hỏi lại:

— Lãng Tử, ngươi như âm hồn quỷ sứ, lúc nào cũng bám lấy ta là sao ?

Lãnh Nhất Phàn lạnh giọng hỏi :

— Ta hỏi ngươi vì sao ngươi lại giết người ?

Lâm Lâm nghiêm mặt buông rõ từng tiếng :

— Diệt ác trừ bạo !

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên nhìn cô ta hỏi :

— Cô ta làm điều gì mà ác chứ ?

Lâm Lâm cười nói :

— Nếu như ta không đáp thì sao ?

Lãnh Nhất Phàn giọng lạnh lùng pha lẫn sát khí :

— Nếu vậy thì ta phải ra tay trừ ác!

Lâm Lâm bật cười thành tiếng, đảo nhanh đôi nhãn châu, giơ tay chỉ sang bên cạnh chậm rãi nói :

— Sao ngươi không tự đến hỏi cô ta xem !

Lãnh Nhất Phàn theo hướng tay chỉ của Lâm Lâm nhìn sang, chợt thốt lên một tiếng kinh dị.

Nguyên chàng bấy giờ mới trông thấy, cách đó chỉ hai trượng, dưới một

cây cổ tùng, một thiếu nữ y phục nhếch nhác đang ngồi thu lu trên đám cỏ.

Chắc rằng cô ta vừa trải qua một biến cố kinh khủng nào đó, đôi mắt thất thần nhìn chăm chăm về phía trước như người mất trí.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Cô ta là ai ?

— Một ...

— Có chuyện gì vậy ?

— Ngươi cứ hỏi cô ta đó.

Lãnh Nhất Phàn bán tín bán nghi nhưng vẫn đi tới trước mặt thiếu nữ, dươn mắt nhìn cô ta hỏi :

— Cô nương, đã xảy ra chuyện gì thế ?

— Hu hu...

Thiếu nữ bỗng ôm mặt khóc nấc

http://tieulun.hopto.org

lên.

Lãnh Nhất Phàn bối rối, không biế
xử trí sao trong tình huống này.

Nhưng việc vị ni cô bị nữ sát thủ
giết chết thì có liên quan gì đến thiếu
nữ thường dân này chứ ?

Tần ngần một lúc, chàng lại cấ
tiếng hỏi :

— Xin cô nương đừng khóc nữa
hãy nói xem có chuyện gì vừa xảy ra

Thiếu nữ lấy tay áo lau nước mắ
một lúc sau mới cố trấn tĩnh lại, bắt đầ
kể :

— Mẹ tôi đã bị bệnh, đã từng thỉn
cầu danh y quanh vùng.... Thế nhưn
vẫn không khỏi. Vừa rồi dân nữ ngh
nói có vị bồ tát ở Phổ Độ Am rất lin
nghiệm, hễ cầu tất ứng.

Cũng vừa dịp hôm nay vị tiểu sư thái thượng môn hóa duyên, biết gia mẫu bệnh lâu không khỏi liền đồng ý.... để dân nữ đồng hành tới Phổ Độ Am cầu giúp, không ngờ....

Vừa nói tới đó lại òa khóc.

Lãnh Nhất Phàn đang bị câu chuyện cuốn hút, liền hỏi :

— Không ngờ chuyện gì ?

Thiếu nữ ngẩng lên cắn cắn môi rồi kể tiếp :

— Không ngờ.... vị ni cô đó là giả!

Nói cúi thấp đầu xuống.

Lãnh Nhất Phàn kinh ngạc thốt hỏi:

— Giả ư ?

Thiếu nữ cúi đầu xuống sát ngực, nói bằng giọng phẫn nộ :

— Dạ... hắn không phải là nữ nhân.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn kinh hãi, buột
miệng nhắc lại :

— Hắn không phải nữ nhân ?

— Đúng thế ! Hắn... hắn là yêu
nhân đóng giả ni cô. Bởi vì .. trời nóng
quá, hắn bảo dân nữ đưa hắn vào rừng...
tránh nắng.... Đột nhiên hắn giở giọng
gian tà, động tay động thân... sau đó lộ
rõ chân tướng... định... may được vị nữ
hiệp khách này....

Đôi đồng tử Lãnh Nhất Phàn chợt
mở to ra.

Nếu lời kể của thiếu nữ kia đúng
sự thật thì đây là một quái sự chưa bao
giờ chàng nghe thấy.

— Nếu thật có chuyện đó thì việc
Lâm Lâm giết người đương nhiên là nên
rồi !

Nghĩ vậy chàng bèn hỏi thêm :

— Chuyện đó là thật sao ?

Thiếu nữ cắn môi đáp :

— Công tử có thể tự mình kiểm tra.

Lãnh Nhất Phàn quay lại và bỗng
sửng sốt.

Lâm Lâm không còn ở đó nữa,
không biết đã đi mất từ lúc nào.

Chàng bước đến gần tử thi, thấy
trên ngực áo nạn nhân y phục đã bị đao
rạch đứt một mảng lộ ra những mảnh
giẻ độn ở bên trong.

Chàng cúi xuống xem xét kỹ, quả
nhiên vị nữ ni kia hoàn toàn không phải
nữ nhân.

Nhưng một nam nhân mà có dáng
vẻ nhỏ nhắn như thế, dung mạo lại anh
tuấn như thế thì lời thiếu nữ kia vừa gọi

http://tieulun.hopto.org

hắn là yêu nhân cũng chẳng sai.

Căn cứ vào việc này mà suy luận thì nữ ni trẻ tuổi bị giết trong Phổ Độ Am nếu không phải là yêu nhân thì cũng là giống bại hoại làm ô uế Phật môn.

Thiếu nữ cúi đầu bước đến gần, nhẹ giọng hỏi :

— Vị nữ hiệp vừa rồi có phải cùng công tử đồng hành không ?

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu :

— Không phải !

Thiếu nữ lộ vẻ thất vọng :

— Cô ta bảo toàn trinh tiết cho tô tôi còn chưa kịp tạ ơn...

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu nói :

— Bất tất, người trong giang hồ c làm những chuyện đáng làm, cô nươn yên tâm, không cần nói đến chuyện

ghĩa.

Nói đến đó, chàng ngưng mắt nhìn thiếu nữ đổi giọng hỏi :

— Cô nương tính danh là gì ? Nhà ở đâu ?

Thiếu nữ nghe hỏi cúi mặt bẽn lẽn đáp :

— Tôi.. Xảo Thư Nhi, nhà chính ở trong sơn thôn gần đây.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu nói :

— Vậy thì tôi đưa cô nương về.

— Đa tạ thiếu hiệp, đoạn đường này tôi từng đi nên quen thuộc, cho đến...

Cô nàng dừng lại liếc mắt nhìn chàng nín bặt không nói thêm, trông vẻ càng thẹn thùng hơn, cúi thấp đầu ấp úng nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Trong thôn chúng tôi rất cá
thúc tục lễ, công tử là nam nhi cùng
với tôi tất khó tránh... những lời dị ngh

Lãnh Nhất Phàn nghe thì khôn
khỏi ngơ người, lúc này chàng mới c
thời gian để mắt nhìn kỹ mới nhận
được vẻ đẹp thùy mị đoan trang ẩn chứ
trong vẻ dân giã quê mùa của thiếu n
này. Nhất là khí chất chân thực chỉ
phát của một thôn nữ lại có một sứ
cuốn hút kỳ lạ đối với đàn ông. Có th
nói rằng tợ như phụng hoàng xuất hiệ
trong dã thảo sơn thôn.

Nếu như Lâm Lâm toát lên một v
đẹp hoang dã thì Xảo Thư Nhi lại có v
đẹp thùy mị. Nhưng so lại hai người
nét gì đó giống nhau.

Câu hỏi của Xảo Thư Nhi chấm d

dòng suy tư của Lãnh Nhất Phàn :

— Công tử xưng hô thế nào ?

Chàng ngập ngừng một lát mới trả lời :

— À... tại hạ ... tôi là Lãng Tử.

— Lãng Tử ?

Thiếu nữ có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng nén lại nói :

— Vậy là Lãng công tử !

Lãnh Nhất Phàn thấy hơi buồn cười, nhưng chỉ nói :

— Gọi thế nào cũng được. Người trong giang hồ hầu như đều có ngoại hiệu, chẳng hạn như cô nương vừa rồi gọi là Nữ sát thủ.

Xảo Thư Nhi kinh ngạc kêu lên :

— Nữ sát thủ ?

Mắt cô ta mở to, lại nói :

http://tieulun.hopto.org

— Vị cô nương đó xinh đẹp như vậy, sao lại mang danh hiệu đáng sợ đến thế ? Ai... Nhưng cũng không sao, bỏ vì chị ấy là nữ hiệp.

Chợt một ý nghĩ kỳ quặc nảy sinh trong đầu Lãnh Nhất Phàn :

— Giá như ta không phải là trong giang hồ, được bầu bạn với thiếu nữ này thì lý tưởng lắm... Thật đáng tiếc....

Chàng thở dài một tiếng rồi không nghĩ ngợi gì thêm nữa.

Xảo Thư Nhi chợt nói :

— Lãng công tử, xin đa tạ công tử đã quan hoài. Hiện tại mẹ dân nữ không ai chăm sóc, công tử xin chớ trách, dân nữ cáo lỗi....

Lãnh Nhất Phàn nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

— Tại hạ trước đây có học qua y thuật, tuy không được tinh thông nhưng cũng biết sơ qua việc chẩn bệnh kê đơn. Nếu cô nương nguyện ý thì tại hạ sẽ theo về thăm bệnh cho lệnh đường.

Xảo Thư Nhi cảm thấy khó xử.

Lãnh Nhất Phàn nhận ra ngay, cười nói :

— Tại hạ chỉ nói vậy thôi. Nếu cô nương cảm thấy bất tiện thì thôi vậy !

Trị bệnh là cứu người, Lãnh Nhất Phàn chợt nghĩ rằng mình vừa nói câu ra câu đó thật đáng buồn cười.

Xảo Thư Nhi vội nói :

— Không, không phải thế... Công tử đã chịu giúp cho, việc ấy dân nữ cầu còn chưa được, chỉ là ...

Cô ta lại ngập ngừng không nói hết.

http://tieulun.hopto.org

— Nếu cô nương cảm thấy nam nữ đồng hành bất tiện thì giải quyết cũng dễ thôi. Cô nương cứ đi trước dẫn đường, tại hạ đi sau một quãng.

Lãnh Nhất Phàn nói ra câu đó nhưng thực tế lại không biết rằng có phải đúng cô ta băn khoăn chuyện đó không.

Xảo Thư Nhi chấp tay xá xá chàng hai cái, nói :

— Tiểu nữ xin tạ công tử trước !

*

* *

Khí trời đã dịu lại, vầng dương sắp thấp xuống gần tới đỉnh núi cao nhất

phía tây. Tuy vậy vẫn chưa đem lại cảm giác mát mẻ dễ chịu của một buổi hoàng hôn.

Đã có thể trông thấy tường thành ở phía xa.

Xảo Thư Nhi dừng lại một lát ở quan lộ quay lại nhìn Lãnh Nhất Phàn tỏ ý họ đã sắp đến nơi rồi rẽ xuống một con đường đất nhỏ.

Lãnh Nhất Phàn vẫn giữ khoảng cách chừng hai mươi trượng.

Xảo Thư Nhi vừa rẽ vào đường nhỏ chưa lâu thì chợt thấy một đoàn kỵ mã từ thành rầm rộ phóng đi.

Đến đúng lối rẽ thì đột nhiên dừng ngựa.

Một người chỉ tay về hướng Xảo Thư Nhi vừa đi, cả bọn bàn bạc gì một

http://tieulun.hopto.org

lúc rồi giật cương cho ngựa phi nước
kiệu thành một hàng theo sau Xảo Thư
Nhi.

Lát sau Lãnh Nhất Phàn cũng đến
chỗ rẽ, hơi nhíu mày rồi cũng theo
đường đất rẽ xuống đi theo đoàn kỵ mã.

Cách quan lộ không xa có một ngôi
làng thưa thớt với những ngôi nhà được
bố trí không theo quy cũ gì.

Xảo Thư Nhi đến trước một gian
nhà tranh ở cuối làng, nhưng vừa đến
sân thì bọn kỵ mã đã nhảy xuống ngựa
sấn tới.

Tất cả có năm tên đại hán, tướng
mạo đều hung dữ dễ sợ.

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày suy nghĩ:

Chẳng lẽ bọn này đuổi theo Xảo
Thư Nhi ? Nhưng ít có khả năng đó,

cô ta chỉ là một dân nữ bình thường, có
dính dáng gì đến chuyện trên giang hồ?

Nghĩ vậy, chàng cũng đến gần đoàn
kỵ sĩ.

Năm tên đại hán đã vây lấy Xảo
Thư Nhi ngay giữa sân nhà.

Xảo Thư Nhi đưa mắt lo sợ nhìn
những bộ mặt hung ác, run giọng nói :

— Các vị... đại gia. Các vị... muốn
làm gì ?

Trong số năm tên đại hán, có một
tên bận trường bào, có vẻ như là tên
cầm đầu, nhìn một tên trong bọn hỏi
bằng giọng thô lỗ :

— Đúng là cô ả chứ ?

Tên kia đáp :

— Hình như đúng cô ả.

Tên bận trường bào quát :

http://tieulun.hopto.org

— Hình như cái con mẹ mày, đúng
hay không thì nói mau !

Một tên khác trả lời :

— Người thì không sai, chỉ là đổi y
phục.

Xảo Thư Nhi khóc oà lên hỏi :

— Các lão gia.... muốn gì ?

Bấy giờ Lãnh Nhất Phàn mới nhận
ra hai hán tử trong bọn chính là hai kẻ
đồng bọn của Hồ Hữu Tài bị giết ở
lương đình : một tên mang sẹo đao trên
má trái, mặt mũi như một hung thần và
tên kia râu quai nón lởm chởm như lông
lợn.

Tình hình có thể giả thiết như sau

— Phát hiện thấy Hồ Hữu Tài b
giết, bọn người này lầm tưởng Xảo Thư
Nhi là nữ sát thủ nên truy theo.

Tên bận trường bào hướng tới Xảo Thư Nhi bước lên hai bước, cười gằn nói:

— Tiểu nương tử, thôi đừng giả vờ giả vịt nữa... Ngươi trông ngon mắt thế này, trách nào Hồ Hữu Tài quên cả tính mạng mình ? Nói nhanh, có phải ngươi giết hắn ở đám cỏ gần lương đình không?

Xảo Thư Nhi vừa khóc vừa nói :

— Giết người ? ,... Trời ơi ! Tôi... mà giết người ? Tôi... chỉ đi mời... vị lang tiên sinh.... mẹ tôi bị bệnh nằm liệt giường... hơn một năm không đi lại được ... các vị....

— Ngươi mời thầy lang đâu ?

Tên mặt thẹo vừa hỏi, đột nhiên chộp lấy cổ tay Xảo Thư Nhi.

— Ai !

http://tieulun.hopto.org

Xảo Thư Nhi kêu lên rồi oằn mình cho đỡ đau, tay kia chỉ sang Lãnh Nhất Phàn.

Vậy là chàng đành xuất hiện.

Bởi vì nếu không, Xảo Thư Nhi sẽ bị tội nói dối.

Lãnh Nhất Phàn chậm bước ra giữa sân.

Xảo Thư Nhi kêu lên :

— Xin công tử cứu tôi với !

Vừa thấy Lãnh Nhất Phàn, tên hán tử râu quai nón chợt kêu lên :

— Thì ra hắn !

Tên bận trường bào hỏi :

— Hắn là ai ?

Tên râu quai nón cúi người bẩm :

— Khi tiểu nhân cùng Chu lão tam chia tay với Hồ lão đại ở lương đình giữa đường chợt thấy tên tiểu tử này đi về phía lương đình. Nay chính hắn lại xuất hiện ở đây...

Tên bận trường bào nói :

— Ta hiểu rồi ! Chính hắn mới là hung thủ giết người .

Hắn đảo đôi mắt cú vọ, nói tiếp :

— Một tên Hồ Hữu Tài, lại còn thêm hai đệ tử nhất đẳng, cô ả này làm sao đánh hạ được cả ba tên chứ ?

Lãnh Nhất Phàn không thèm để ý gì đến tên bận trường bào mà hướng ánh mắt vào tên mặt thẹo đang giữ chặt cổ tay Xảo Thư Nhi, lạnh giọng nói :

— Ngươi thả ra !

Tên mặt thẹo trừng mắt hậm hừ :

— Tiểu tử... ngươi dám nói với đại gia như vậy hử ?

http://tieulun.hopto.org

Rồi cố ý bóp mạnh tay...

Xảo Thư Nhi đau quá kêu lên :

— Ôi chao !

Bỗng....

— Ta bảo buông ra...

Sau tiếng quát là tiếng kêu đau đớ vang lên.

Cả bọn hán tử trong sân chỉ thấy mắt mình hoa lên, chưa kịp hiểu chuyện gì, đã thấy tên mặt thẹo bị đánh bật lù năm sáu bước ngã chổng vó trên mặ đất đang lồm cồm bò dậy.

Lãnh Nhất Phàn đã đứng chắn nga trước mặt Xảo Thư Nhi, trường kiếm vẫ nằm nguyên trong vỏ không động đế

Tên râu quai nón và hai hán tử k vội rút phắt binh khí, mắt chằm chằ nhìn Lãnh Nhất Phàn như chực ăn tươ

nuốt sống chàng.

Tên bận trường bào nghiến răng ken két.

Lãnh Nhất Phàn đưa tay kéo Xảo Thư Nhi lên nói :

— Xảo cô nương hãy mau vào nhà đi. Việc ngoài này tại hạ sẽ giải quyết, không có chuyện gì đâu.

Xảo Thư Nhi gật gật đầu rồi hối hả đi vào nhà.

Ba tên hán tử chiếm ba phương vị, vây lấy Lãnh Nhất Phàn vào giữa.

Tên bận trường bào cười khan một tiếng, cất giọng nham hiểm :

— Trong phạm vi trăm dặm quanh Hàm Dương thành, lại có kẻ dám tùy tiện động thủ giết người thì gan mật quả là không nhỏ... Ngươi có biết thân phận

http://tieulun.hopto.org

chúng ta không ?

Lãnh Nhất Phàn cười nhạt đáp :

— Các ngươi là tay chân Cốc côn
ở là cùng chứ gì ?

Tên bận trường bào nhướn mày nó

— Đã biết thân phận chúng ta, vậ
là người cố tình gây sự ? Tốt lắm ! Trướ
tiên hãy nói rõ danh tánh, lai lịch đ
xem ngươi là hạng người nào ?

Lãnh Nhất Phàn bình thản đáp :

— Tại hạ là Lãng Tử !

Tên bận trường bào cười hô hô nó

— Lãng Tử ? ta chưa nghe qua dan
hiệu này. Ngươi vì bảo hộ mỹ nhân v
giết người, đúng vậy không ?

Lãnh Nhất Phàn suy nghĩ giây l
rồi nói :

Tại hạ có câu này, nhưng chỉ n

một lần thôi. Vị cô nương đây là tại hạ gặp giữa đường. Cô ta thật đi tìm lang y cứu mẹ. Vì thế tại hạ được mời đến đây. Còn kẻ giết người ở lương đình không phải cô ta mà là một nữ nhân khác.

Tên bận trường bào cất tiếng cười gằn nói :

— Theo lời ngươi thì ngươi không phải là hung thủ sát nhân. Kẻ giết người là một vị cô nương nào đó chứ gì ? Hừ, ngươi tưởng dễ lừa được lão tử sao ?

Rồi phất tay ra lệnh :

— Xông vào ! Thịt hắn đi !

Ba thanh trường kiếm từ ba phía đồng loạt công vào, khí thế thật kinh nhân !

Keng, keng, keng !

Trong chớp mắt, cả ba thanh kiếm

http://tieulun.hopto.org

đều bị đánh bật lại. Ba tên đại hán bị đánh ngã lổng chổng về phía sau.

Lãnh Nhất Phàn vẫn chưa rút kiếm, chàng chỉ dùng vỏ kiếm tiếp chiêu đối phương, chân vẫn đứng nguyên vị không chút suy suyển, sắc mặt trầm tĩnh, khí định thần nhàn.

Ba tên hán tử sắc mặt tái xanh, lồm cồm đứng dậy.

Hán tử bận trường bào cũng biến sắc.

Với một hành gia, chỉ một chiêu cũng đủ xác định tương quan lực lượng.

Hắn biết đang gặp phải một cao thủ lợi hại, dù thêm cả bản thân hắn tham gia vào cuộc chiến cũng chẳng khả quan hơn, hạ trường lại còn thê thảm hơn. Liền đổi giọng hỏi :

— Ngươi nói hung thủ là một nữ nhân chứ không phải ngươi ?

Lãnh Nhất Phàn đáp :

— Tại hạ đã nói trước là chỉ nói một lần.

— Nữ nhân đó là ai ?

Lãnh Nhất Phàn buông rõ từng chữ:

— Nữ sát thủ !

— Nữ sát thủ ?

Hán tử bận trường bào buột miệng lặp lại, mặt tái đi, run giọng hỏi :

— Có phải người mà mười ngày trước đã huyết tẩy phủ Vương viên ngoại ở Nam Dương sát hại hai mươi bảy người lớn bé già trẻ ? Đúng vị nữ sát thủ đó không ?

Lãnh Nhất Phàn mở to mắt ngạc nhiên. Chàng chưa hề biết tin này.

http://tieulun.hopto.org

Lâm Lâm có thể hành động tàn độc như vậy sao ? Sát hại một lúc hai mươi bảy nhân mạng, chẳng lẽ cô ta gây ra vụ huyết án diệt môn khủng khiếp như vậy ? Cũng với chiếc tiễn đao bé nhỏ đó ?

Nhưng chàng chỉ lạnh lùng đáp :

— Không biết.

Đột nhiên một giọng nói từ bên ngoài vang lên sang sảng :

— Ngươi thật không biết ư ?

Lãnh Nhất Phàn ngẩng mặt nhìn ra chỉ thấy một lão nhân gầy gò để bộ chòm râu dê đang đứng ngoài sân chẳng hay lão nhân đó đến từ lúc nào.

Trong lòng chàng thoáng chấn động.

Hán tử bận trường bào vội bước đến

trước mặt lão nhân chắp tay cúi người cung kính nói :

— Quản sự Lâm Đại Phong tham kiến Nhị Tổng Quản !

Bốn tên hán tử kia cũng vội vàng bước đến thi lễ.

Lão nhân râu dê nguyên là Nhị Tổng Quản của Cốc gia.

Lão không thèm hoàn lễ chỉ hừ một tiếng rồi bước tới trước mặt Lãnh Nhất Phàn quét tia mắt sắc lạnh hỏi :

— Ngươi là Lãng Tử ?

Lãnh Nhất Phàn đáp :

— Không sai !

Lão nhân râu dê lại hỏi :

— Lai lịch nữ sát thủ thế nào ?

— Không biết !

— Ngươi chỉ ra kẻ sát nhân là nữ

http://tieulun.hopto.org

sát thủ, đã từng đồng hành với hắn, sao lại không biết ?

— Chỉ là tình cờ gặp trên đường.

— Vậy sao ngươi biết thị là nữ sát thủ ?

— Cô ta tự nói.

— Hình dáng thế nào ?

— Còn trẻ, rất đẹp.

— Hô hô hô...

Lão nhân râu dê phá lên cười một tràng dài giống như có chuyện gì thích chí lắm.

Cười xong nói :

— Lãng Tử, ngươi nói không thật

— Sao thấy được ?

— Nữ sát thủ mới xuất đạo. T trước vụ huyết tẩy Vương gia, giang h chưa ai nói tới danh hiệu này. Theo ti

tức được truyền đi thì lúc gây án, thị không hề phục danh tánh, chỉ sau khi hoàn thành huyết án mới để lại một mảnh giấy trên đó viết ba chữ " Nữ sát thủ ".

Thị thường đeo mạng che mặt, người ta chỉ biết rằng binh khí là một thanh đoản kiếm màu đỏ.

— Nữ sát thủ bản tính hung độc như vậy, sao khi gặp ngươi, thị không giết ngươi ?

Lãnh Nhất Phàn bình thản đáp :

— Không biết !

— Thật không biết sao ?

Lãnh Nhất Phàn hơi khó chịu, xẵng giọng :

— Nói không biết là không biết !

— Lão phu có biện pháp chứng

http://tieuun.hopto.org

thực lời ngươi !

Nói xong ra hiệu tên bận trường bảo giao kiếm cho mình.

Tên này hai tay dâng kiếm rồi lùi lại.

Lãnh Nhất Phàn vẫn đứng nguyên vị, nhưng đưa mắt theo dõi hành động của đối phương, không biết lão ta chứng thực bằng cách nào.

Lão nhân râu dê nhận kiếm xong thử mấy chiêu rồi nói :

— Lãng Tử ! Ngươi nghe đây, việc này quan hệ đến vấn đề sống chết của ngươi, vì thế hãy dốc tận sở học tiếp lão phu một kiếm. Bây giờ phát kiếm đi !

Vừa nói, đôi tròng mắt phát ra những tia sáng xanh lè đáng sợ.

Lãnh Nhất Phàn thong thả rút kiếm ra, sắc diện vô cùng trầm tĩnh.

Lão nhân râu dê nhíu chặt mi, không hề biểu lộ chút tình cảm nào.

Lãnh Nhất Phàn tìm một nét gì đó lộ ra trên mặt đối phương nhưng vô ích, cuối cùng chàng đi đến một quyết định.

Chàng từ từ đưa trường kiếm chếch lên với động tác rất kỳ dị.

Lão nhân râu dê lại nhíu chặt mi, nhưng hành động diễn ra rất nhanh, sau đó thần thái lại hồi phục vẻ thần bí như lúc trước.

Song phương vẫn chưa ai xuất thủ.

Bấy giờ trời đã hoàng hôn, cảnh vật không còn nhìn thấy rõ, chỉ nhận thấy một cách mơ hồ, nhưng không khí trên hiện trường trở nên căng thẳng đến nỗi

http://tieulun.hopto.org

khiến người ta nghẹt thở.

— Tiếp kiếm !

Lão nhân râu dê chợt hét lên, đồng thời bổ kiếm xuống.

Đó là nhất kiếm kinh tâm động phách, không nhận ra chiêu thức, phát ra như điện chớp, như sấm động, không biết phòng bị từ phía nào.

Lãnh Nhất Phàn đã phát kiếm, mắt theo dõi kiếm thế của đối phương đột nhiên phóng kiếm vào màn kiếm ảnh mù mịt và uy mãnh ấy.

Kiếm khí giao nhau nổ lên như tiếng sét.

Lãnh Nhất Phàn thoái lùi tới bốn năm bước.

— Được !

Lão nhân râu dê rủ kiếm xuống nói:

— Lão phu đã chứng minh được, lời ngươi vừa rồi là không giả.

Nói xong liền giao kiếm lại cho hán tử bận trường bào, đôi mục quang sắc lạnh chiếu vào Lãnh Nhất Phàn suốt cả cuộc đấu giờ cũng thu liễm lại.

Lãnh Nhất Phàn cũng thu kiếm, lòng vẫn còn hồ nghi không biết ý tứ của đối phương thế nào.

Lão ta chứng minh bằng cách nào ? Chẳng lẽ chỉ dựa vào một chiêu kiếm ?

Đặc biệt hai lần chàng nhận rõ lão nhân nhíu chặt mi, vậy có ý gì ?

Lão nhân râu dê chợt nói :

— Lãng Tử ! Ngươi là một hảo thủ cừ khôi hiếm có. Tiếp được lão phu một chiêu, ngươi nên tự hào về điều đó.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong gật gật đầu, thái độ tỏ ra rất tự phụ.

Lãnh Nhất Phàn lặng thinh không nói gì.

Lão nhân phất tay trầm giọng quát:

— Rút !

Rồi còn đưa mắt nhìn Lãnh Nhất Phàn lần nữa rồi mới quay người bỏ đi.

Lát sau cả năm tên hán tử cũng lên ngựa ra roi phóng chạy về phía thành.

Lãnh Nhất Phàn nhìn theo chúng một lát, thở hắt ra rồi từ từ đi đến cửa phòng cất tiếng gọi :

— Xảo cô nương !

Tiếng Xảo Thư Nhi trả lời ngay :

— Lãng công tử, xin hãy vào đi !

Chàng bước qua cửa vừa lúc đèn trong phòng bật sáng.

Đây hẳn là gian ngoài hay phòng khách, được bài trí rất sơ sài.

Trừ bộ bàn ghế thô sơ cũ kỹ, không còn vật gì đáng giá.

Xảo Thư Nhi đứng bên bàn, trên mặt vẫn còn vẻ hoảng sợ, tâm thần còn chưa trấn định hoàn toàn.

Điều đó cũng dễ hiểu, một thiếu nữ quê mùa đã bao giờ thấy qua trận mạc ?

Xảo Thư Nhi chắp tay cúi mình thật thấp nói :

— Xin đa tạ ân cứu mạng của công tử !

Lãnh Nhất Phàn xua tay đáp :

— Chuyện nhỏ có gì đâu ?

Xảo Thư Nhi mang đến một chiếc ghế mây cũ nói :

http://tieulun.hopto.org

— Mời công tử ngồi !

— Bất tất ! Tại hạ còn phải xem lệnh đường...

— Xin công tử chờ cho một lát.

Nàng nói xong đến cuối phòng vén tấm rèm cũ lên nói vào trong :

— Mẹ, có một lang trung niên tiên sinh đến xem bệnh cho mẹ đây !

Âm thanh già nua từ trong vọng ra:

— Hài tử ! Chẳng cần đâu, bệnh mẹ đã lâu không chữa được đâu... Mẹ thường mơ thấy cha con... Chắc không còn lâu nữa ... Ai, hài tử, nếu không phải vì con, mẹ đã trút hơi thở cuối cùng từ lâu.

— Mẹ !

Xảo Thư Nhi kêu lên thê thiết, chạy bổ vào phòng.

Lát sau trong phòng đèn đã sáng lên.

Xảo Thư Nhi quay lại cuốn bức rèm lên nói :

— Lãng công tử, xin vào đi ! Chỉ xin công tử thứ lỗi cho, trong phòng bề bộn quá ....

Lãnh Nhất Phàn vào phòng, chỉ thấy trên giường một bà lão tóc bạc nằm mở to mắt nhìn chàng.

Tuy lão bà rất gầy, nhưng trên mặt lại không biểu lộ nét gì chứng tỏ đang có bệnh lý. Tóc bà ta bạc trắng nhưng dung mạo lại không đến nỗi già như thế.

Xảo Thư Nhi mang một chiếc ghế gỗ đến đặt bên giường :

— Lãng công tử, có cần xem mạch không ?

http://tieulun.hopto.org

— Đương nhiên !

Lãnh Nhất Phàn ngồi xuống gh
đưa ba ngón tay đặt lên uyển mạch b
lão để yên một hồi, chợt trên mặt chàn
hiện lên vẻ kinh dị.

Mạch đập yếu nhưng không hề c
bệnh chứng, trên mặt khí sắc cũn
chứng minh như vậy, hoàn toàn không
giống trường hợp một người nằm liệ
giường suốt năm không dậy nổi. Hay tự
mình tu học chưa đủ, không thể chẩ
được bệnh lý ?

Chàng chợt nhíu mày trầm ngâ
nghĩ ngợi.

Thấy chàng lâu không nói gì, X
Thư Nhi sốt ruột hỏi :

— Lãng công tử, mẹ của tiểu
bệnh tình trầm trọng lắm không ?

Lãnh Nhất Phàn lúng túng trả lời :

— Cái đó... Tại hạ y lý không tinh, không chẩn đoán được lệnh đường mắc phải chứng bệnh gì. Bình thường lệnh đường ăn uống thế nào ?

— Ăn uống thì gắng lắm cũng chỉ được bát cơm mỗi bữa. Tuy thế không đủ sức rời khỏi giường.

— Ai !

Lão bà bỗng thở dài, lắc đầu vô lực nói :

— Hài tử ! Mẹ đã nói trước rồi ... mẹ mắc bệnh tim, thuốc thang chỉ vô hiệu... Đừng phí tâm lực nữa... Sớm muộn gì... cũng chỉ còn nước đó thôi.

Tới đó, nhắm mắt lại nói thêm :

— Xin vị tiên sinh ra bên ngoài ngồi.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy lão bà không hào hứng gì trong việc trị bệnh cho mình đành đứng lên.

Xảo Thư Nhi cười ngượng nghịu nói:

— Lãng công tử... cảm phiền... xin ra phòng ngoài dùng trà.

Rồi quay người vèn rèm lên.

Lãnh Nhất Phàn bước ra phòng ngoài, chờ chàng ngồi xuống rồi, Xảo Thư Nhi lo lắng hỏi :

— Lãng công tử, biết làm gì bây giờ ?

Lãnh Nhất Phàn trầm ngâm nói :

— Nếu lệnh đường đã bị bệnh tim thì không thể kê đơn chữa khỏi ngay được. Tuy vậy tại hạ cũng có mấy phương thuốc bổ, cũng giúp cho sức khỏe lệnh đường phần nào.

Nói xong chàng cởi túi gấm đặt xuống bàn chọn mấy thức thuốc gói thành sáu gói, dặn Xảo Thư Nhi cách uống cẩn thận.

Xảo Thư Nhi nhận thuốc cất đi, nhìn chàng đầy vẻ cảm kích rồi chợt rụt rè nói :

— Về dược phí....

Lãnh Nhất Phàn ngắt lời :

— Không cần đâu ! Tại hạ hành nghề y chỉ theo cơ duyên, xưa nay không thu dược phí, cũng không phải chuyên môn hành nghề. Hơn nữa đối với lệnh đường lại không làm được gì đáng kể....

— Công tử nói thế... tiện nữ vô cùng áy náy. Chúng ta không thân không thích, chỉ tình cờ gặp giữa đường,

http://tieulong.org

được công tử ra tay trượng nghĩa, trước
cứu mạng, sau cho thuốc. Ân đức cao
dày đó, tiện nữ chẳng bao giờ dám
quên.

Lãnh Nhất Phàn xua tay nói :

— Xảo cô nương, tại hạ là người
không ưa khách sáo.

Xảo Thư Nhi bẽn lẽn đáp :

— Dạ !

Rồi nàng nhoẻn miệng cười, toát
lên một vẻ đẹp hồn nhiên chân chất thật
đáng yêu.

Bản tính Xảo Thư Nhi là thôn nữ
thuần hậu, ăn mặc sâu nồng, không
phấn son trang điểm.

Sắc đẹp của nàng cứ tự nhiên lộ ra
không chút phô trương khiến người ta
rất dễ xao xuyến.

Lãnh Nhất Phàn thoáng thấy lòng
rung động.

Chàng chợt nảy ra ý nghĩ rằng,
đáng tiếc Xảo Thư Nhi không phải
người trong võ lâm, vì thế giữa hai
người có một khoảng cách, khó vượt qua
được.

Xảo Thư Nhi cất lời :

— Lãng công tử đã nói rằng chỉ
hành nghề y theo cơ duyên. Nay công
tử đã tới hàn cư, như vậy cũng tính là
có duyên. Nếu công tử không chê, xin
cho tiện nữ dâng chén trà để biểu thị
lòng thành kính.

— Chuyện đó....

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy khó xử.

Chàng rất muốn từ chối nhưng có
một lực vô hình khiến chàng không thể

http://tieulun.hoptoi.com

nói ra lời cự tuyệt.

Thấy chàng không nói gì, Xảo Thư Nhi cúi mình xin phép :

— Xin công tử thứ lỗi, chờ cho một lát.

Rồi nhẹ bước đi ra phía sau.

Lãnh Nhất Phàn đành ngồi bất động, lòng chợt tỏ ra bất an.

Lát sau chàng bình tâm lại, lần lượt điểm lại những chuyện vừa xảy ra.

Trước hết chàng nghĩ đến Nữ sát thủ Lâm Lâm, một thiếu nữ có vẻ đẹp rất hoang dã nhưng cũng có thể coi là sắc nước hương trời, vậy mà mười ngày trước công nhiên gây ra vụ huyết án dã man như thế ở Nam Dương, giết tận sát tuyệt tới hai mươi bảy người gái trai già trẻ của nhà họ Vương.

Tội ác đó thật trời người cùng giận.

Nói Nữ sát thủ cũng chưa đáng, chính xác phải gọi là Nữ đồ tể.

Một thiếu nữ khả ái như vậy sao có thể hành động tàn bạo mất nhân tính đến thế ?

Là một võ sĩ, gặp một tội nhân lộng hành gây khói tanh mưa máu như vậy, sao có thể ngồi khoanh tay ?

Chàng lại nghĩ đến cuộc gặp vừa rồi với vị Nhị Tổng Quản của Cốc gia, lão nhân có chòm râu dê.

Võ công của lão phải coi là kinh nhân. Có thân thủ như vậy trên giang hồ không nhiều lắm.

Nhưng hành động của lão lại không như Lãnh Nhất Phàn suy nghĩ.

Lão không xuất thủ bất chàng, chỉ

http://tieulun.hopto.org

đấu một chiêu rồi dừng, báo cho chàng tin tức về vụ huyết án ở Vương gia, rốt cuộc nguyên nhân do đâu ?

Cuối cùng chàng nghĩ tới mẹ của Xảo Thư Nhi.

Căn cứ vào mạch tượng và sắc diện, bà ta hầu như không có bệnh, thế mà tự bảo mình có tâm bệnh...

Một lão bà ở chốn thôn quê làm gì đến nỗi mang tâm bệnh ?

Đặc biệt là sự tương phản giữa mái đầu và sắc mặt.

Da dẻ bà ta hồng hào, tuy hình dung có gầy nhưng nhìn kỹ thì chỉ độ trên dưới năm mươi tuổi.

Thế mà mái tóc bà ta đã bạc trắng như đã bảy tám mươi, có phải lý do vì tâm bệnh ?

Lãnh Nhất Phàn vừa nghĩ tới đó thì Xảo Thư Nhi đã bưng ấm chén ra.

Sau khi xếp lên bàn, cô ta còn vào bếp lấy thêm.

Với một cuộc trà thì những món được dọn lên có phần thịnh soạn.

Xảo Thư Nhi rót ra hai cốc rượu, bưng một cốc đến trước mặt Lãnh Nhất Phàn cười nói :

— Lãnh công tử tha lỗi, tiện nữ xin mạo muội cung công tử một chén rượu này !

Lãnh Nhất Phàn luống cuống nói :

— Xảo cô nương đứng thế sao tiện?

Xảo Thư Nhi đến góc phòng lấy một chiếc ghế thấp cũ đặt đối diện với khách ngồi xuống.

Hai người cùng nâng chén uống

http://tieulun.hopto.org

cạn.

Xảo Thư Nhi ép Lãnh Nhất Phàn uống thêm chén nữa mới dùng trà.

Trà thơm rất ngon, tỏ ra Xảo Thư Nhi là người khéo nội trợ.

Lãnh Nhất Phàn cất tiếng khen :

— Trà ngon quá, cô nương thật khéo pha... Cả rượu cũng thế.

Xảo Thư Nhi bẽn lẽn nói :

— Tiện nữ cất rượu không được ngon đâu. Chẳng qua trước đây gia mẫu thỉnh thoảng cũng muốn uống vài chén.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Trong nhà chỉ có hai người thôi sao ?

Xảo Thư Nhi gật đầu :

— Chỉ còn gia mẫu. Tiện nữ là nhi nữ độc nhất.

— Nếu lệnh đường uống được thì tốt quá. Mấy thứ thuốc của tại hạ nếu ngâm rượu uống thì công hiệu hơn.

— Xin đa tạ công tử đã chỉ dạy.

Đột nhiên vào lúc đó từ ngoài cửa truyền vào giọng nói của một nữ nhân :

— Đã thành người trong nhà rồi, cần gì phải khách sáo thế ?

Cửa mở, đã thấy một thanh y thiếu nữ đứng bên ngưỡng cửa.

Chính là Nữ sát thủ Lâm Lâm.

Cả hai người chợt sửng sốt.

Xảo Thư Nhi trấn tĩnh trước tiên, kêu lên :

— Ồ... thì ra là vị ân nhân !

Nàng vụt đứng lên, cùi người nói

http://tieulun.hopto.org

tiếp :

— Thư thư, xin mời vào !

Lâm Lâm là người đã xưu Xảo Th
Nhi khỏi tai họa của tên đạo tặc giả
cô, nhưng nàng lại không biết gì về la
lịch của ân nhân mình.

Lâm Lâm lướt mắt nhìn khắp phòn
rồi ngưng chú trên mặt Lãnh Nhất Phàn,
nhưng vẫn đứng nguyên bên ngưỡng
cửa.

Lãnh Nhất Phàn cơ hồ muốn thố
gọi danh hiệu của Nữ sát thủ nhưng
ghìm lại được.

Chàng vừa cảnh giác với hai mẹ
con ở trong nhà này, đồng thời cũn
muốn tránh gây khó khăn cho họ.

Tuy Lâm Lâm là ân nhân của Xả

Thư Nhi, nhưng đối với nữ nhân đã có
n tính tàn bạo như vậy, ai dám đảm
o cô ta không làm những chuyện tàn
khốc nhất, khi không muốn để lộ hành
tung của mình ?

Xảo Thư Nhi bước lên nói :

— Thư thư hãy vào đi, cho phép
tiểu muội bày tỏ ân cứu mạng !

Vì gian phòng rất hẹp nên chỉ đi hai
bước đã sát tới cửa.

Lâm Lâm xua tay nói :

— Không cần đâu !

Rồi đưa mắt sang Lãnh Nhất Phàn,
lạnh lùng nói :

— Lãng Tử ! Hãy đi theo ta !

Lãnh Nhất Phàn đứng lên, buột
miệng hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Đi theo ngươi ?

— Đúng thế. Ta chính đang đi tìm ngươi.

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên hỏi :

— Ngươi... tìm ta ?

— Không sai !

— Vậy thì tốt quá. Chính ta cũng đang muốn tìm ngươi đây !

Lãnh Nhất Phàn nói xong rời khỏi bàn quay sang Xảo Thư Nhi :

— Xảo cô nương, xin đa tạ đã thế đãi. Bây giờ tại hạ cáo biệt.

Xảo Thư Nhi bối rối hết nhìn Lâm Lâm lại nhìn sang Lãnh Nhất Phàn ngập ngừng nói :

— Như vậy ... hai vị...

Lâm Lâm đã quay gót ra khỏi cửa,

Lãnh Nhất Phàn dấn bước đuổi kịp, cả hai cùng song song hướng về phía đường cái, chỉ còn lại Xảo Thư Nhi đứng bên cửa ngẩn người nhìn theo.

*

* *

Lúc ấy trời tối đã lâu.

Đến khúc đường rẽ, Lãnh Nhất Phàn dừng lại dưới một gốc cây rậm đứng đối diện với Lâm Lâm.

Lâm Lâm lên tiếng trước :

— Lãng Tử, ngươi nói muốn tìm gặp ta ?

— Không sai !

http://tieulun.hopto.org

— Nói xem có chuyện gì vậy ?

Lãnh Nhất Phàn đanh giọng :

— Nữ sát thủ, ta hỏi ngươi : Vụ huyết tẩy toàn gia Vương viên ngoại ở Nam Dương, cả nhà hai mươi bảy nhân mạng không ai thoát khỏi độc thủ. Huyết án đó do ngươi gây ra, đúng không ?

— Cái gì ?

Ánh mắt Lâm Lâm quắc lên trong bóng đêm, nhìn rất đáng sợ.

— Lãng Tử, rốt cuộc ngươi đang nói chuyện gì, ta không hiểu.

— Ta nói đến vụ huyết án sát tuyệt nhà họ Vương ở Nam Dương mười ngày trước.

Lâm Lâm nhíu mày :

— Quái sự ! Ta căn bản không h[ắ]n đến Nam Dương... Nhưng do đâu mà ngươi nghĩ việc đó do ta làm ?

Lãnh Nhất Phàn hừ một tiếng, gằn giọng :

— Do đâu ư ? Không phải là ta [b]ắt, một tên quản sự thủ hạ của C[ô]ng tử tiết lộ chuyện này, còn chỉ đích danh hung thủ là Nữ sát thủ, chẳng lẽ còn sai ?

Lâm Lâm trầm mặc không đáp.

Lãnh Nhất Phàn cho rằng đối phương không còn đường chối cãi, tiếp tục truy vấn :

— Ngươi với Vương viên ngoại có huyết hải thâm cừu gì ?

Trong giọng nói đã âm vang sự phẫn hận.

Lâm Lâm chợt ngẩng lên quát lớn:

http://tieulun.hopto.org

— Ta phủ nhận !

Rồi bỗng trấn tĩnh lại, thấp giọng :

— Lãng Tử, xưa nay ta vốn ghét cùng người khác tranh biện nhiều lời. Nhưng riêng hôm nay... Ta xin ngươi tin rằng việc đó hoàn toàn không phải do ta làm.

Lãnh Nhất Phàn nghi hoặc, nói thêm :

— Nghe nói ở hiện trường còn lưu lại danh hiệu của ngươi.

— Đó là phương pháp đơn giản nhất để giá họa cho người khác.

— Giá họa ư ?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ ngợi một lúc rồi nói thêm :

— Theo ta biết thì ngươi xuất đạo chưa lâu, hẳn là danh đầu chưa đủ lớn

đến mức phải khiến người giá họa.

Lâm Lâm hỏi :

— Vậy thì ngươi lý giải thế nào ?

— Ngươi muốn mau chóng nổi danh, vì thế không quản mạng người, gây án lớn để làm giang hồ chấn động, đúng vậy không ?

— Không đúng !

Lãnh Nhất Phàn vẫn không chịu buông tha :

— Vậy thì với lý do nào ?

— Lý do đơn giản đó là ta không hề làm việc đó.

Lâm lâm dừng một lát rồi trầm tĩnh nói tiếp :

— Lãng tử, nếu muốn thành danh mà làm cho võ lâm dồn thịnh nộ lên đầu mình, chẳng lẽ đó là biện pháp thông

http://tieulun.hoptq.com

minh ?

Lập luận như thế là rất có lý.

Huyết án diệt môn khiến mọi người công phẫn, không những không thể thành danh mà còn biến thành địch thủ của toàn võ lâm, chẳng ai xuẩn ngốc mà làm việc đó.

Thông thường xảy ra những huyết án tương tự chỉ có ba đối tượng gây án; một là có thâm thù đại hận, nợ máu trả máu. Hai là chuyện thanh toán giữa các môn hộ có mối hiềm khích lớn. Ba là hành động của bọn đồ tể cuồng si mất hết nhân tính mà thôi.

Lâm Lâm chỉ là một thiếu nữ chưa tới hai mươi tuổi, lại lần đầu xuất đạo, khó có khả năng rơi vào một trong ba trường hợp đó...

Lãnh Nhất Phàn do dự hỏi :

— Ta làm thế nào có thể tin rằng việc đó không phải ngươi làm ?

— Tin hay không là do ngươi thôi !

— Nếu sau này sự thực chứng minh chính ngươi là...

Lâm Lâm ngắt lời :

— Ta sẽ nhắm mắt để ngươi đâm một kiếm !

— Ta sẽ làm như vậy !

Tới đó, chàng thay đổi đề tài câu chuyện :

— Bây giờ thì ngươi hãy nói xem muốn tìm ta có việc gì chỉ giáo ?

— Ngươi không thể sống qua hôm nay !

Những lời đó khiến người nghe phải sởn gai ốc, vậy mà thiếu nữ lại nói bằng

http://tieulun.hopto.org

giọng rất trầm tĩnh.

Lãnh Nhất Phàn sững người, rồi chợt hừ một tiếng, cười nhạt hỏi :

— Ngươi nói rằng ta không thể sống qua hôm nay. Đó là ý của ngươi, nói rõ ra là định giết ta chứ gì ?

— Muốn giết ngươi thì ta đã động thủ từ lâu, cần gì phải báo trước với ngươi chứ ?

— Vậy ngươi nói rõ hơn được không ?

Lâm Lâm không trả lời, chỉ hỏi :

— Có phải ngươi hiện đang tá túc tại Lỗ Ban Miếu ở ngoại thành phía nam không ?

Lãnh Nhất Phàn thất kinh, thốt hỏi :

— Sao ngươi biết ?

Lâm Lâm bình tĩnh nói :

— Vậy thì đúng rồi. Chẳng cần quan tâm đến chuyện vì sao ta biết bí mật đó. Hiện tại có người phục kích chờ với ý đồ muốn giết ngươi.

Lãnh Nhất Phàn "á" một tiếng, hỏi :

— Người đó là ai ?

— Ta cũng không biết hắn là ai, chỉ tình cờ nghe được tin tức này. Dù sao nhân vật này cũng rất đáng sợ.

Dừng một lát, chợt hỏi :

— Ngươi cần ta giúp một tay không?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ ngợi một lát mới trả lời :

— Không cần. Ta không thích mang

http://tieulun.hopto.org

ân huệ người khác. Xin đa tạ người đ
cho biết tin này. Ta cần phải đi.

Vừa đi được hai bước, chợt quay
hỏi :

— Nhưng vì sao người lại báo
đó cho ta ?

— Thế nào ? Ngươi vẫn chưa tin
ta sao ? Chỉ là ta không muốn thấ
người bị giết. Ngươi có tinh thần võ
cho nên báo trước để ngươi chuẩn bị

Lãnh Nhất Phàn ôm quyền cáo bi
rồi rời bước đi nhanh.

Lâm Lâm nhìn theo lẩm bẩm :

— Cao ngạo cho lắm ! chỉ bằng v
bản lĩnh của ngươi mà tưởng dễ g
được mạng mình ư ?

Lãnh Nhất Phàn vẫn nghe rõ nhữ

ời này, nhưng chàng vẫn không lưu
ậm, chỉ tự hỏi người nào định giết mình
à lý do tại sao ?

Theo lời nữ sát thủ thì đó là nhân
ật đáng sợ, nhưng đáng sợ đến mức
nào ?

* *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BA

KỲ SỰ TRONG HOANG MIẾ

Lỗ Ban Miếu là ngôi miếu n
hoang tàn. Ít khi có người hương hỏa

Chỉ khi vào dịp giỗ tế vị tổ sư ng
mộc này mới có người dâng hương cú
viếng, nhưng không đủ cho một vị
sinh sống quanh năm.

Vì thế miếu không có người trô
coi, trở thành nơi trú ngụ tạm thời c

có nhân lữ bước.

Qua cửa chính có một mãnh sân nhỏ, trước mặt đã là thần điện.

Sau điện có một dãy ba gian phòng thấp, biến thành trù phòng của khách tha phương trú ngụ .

Lãnh Nhất Phàn làm như không có chuyện gì cứ đi thẳng vào tiểu môn sau bệ thờ tới tận hậu viện.

Bất giác chàng thoáng giật mình : Trong gian phòng mấy ngày qua chàng làm nơi trú ngụ có ánh đèn.

Chàng dừng bước, cố trấn định lại tinh thần, chiếu mục quang vào khung cửa vốn trống rỗng không còn cánh cửa nào.

Trên chiếc bàn đặt giữa phòng, một ngọn nến chiếu sáng, trên bàn có một

http://tieulun.hopto.org

mâm rượu thịt.

Bên bàn có một lão quái nhân ngồi hướng ra cửa, đầu bù tóc rối tướng mạo quái dị.

Lãnh Nhất Phàn tự hỏi :

— Lão quái nhân kia có phải là nhân vật đáng sợ mà nữ sát thủ nói tới không ?

Chàng lấy vẻ thản nhiên đi thẳng đến cửa phòng.

Bấy giờ đã thấy rõ dung mạo lão quái nhân hơn .

Lão chừng sáu mươi tuổi, bộ mặt gồ ghề, mũi diều mắt cú, bộ râu quai nón rậm rì tiếp liền với mái tóc rối bù.

Trên bàn đặt một ngọn nến , một chiếc hủ sành, hai bộ bát đũa và mấy đĩa thức ăn, một rá cơm lớn.

Thấy Lãnh Nhất Phàn xuất hiện, quái nhân cất tiếng hỏi :

— Ngươi là lãng tử ?

Lãnh Nhất Phàn bình tĩnh đáp :

— Không sai !

Quái nhân giương đôi mắt như hai ngọn đuốc chiếu thẳng vào mặt Lãnh Nhất Phàn .

Mục quang sắc lạnh như hai mũi kiếm, tựa hồ có thể đâm thẳng vào da thịt.

Lãnh Nhất Phàn cố lấy can đảm bước vào.

— Các hạ là...

— Đừng hỏi. Trước hết làm vài bát rượu rồi sẽ nói.

Thanh âm nghe như lệnh vỡ, nghe đến là cổ quái, đáng sợ, hoàn toàn tương

http://tieulun.hopto.org

đồng với dung mạo kỳ dị và dáng bộ kỳ dị của lão.

Quái nhân là quỷ thần từ đâu lại ?

Lãnh Nhất Phàn kéo một chiếc ghế ngồi đối diện.

Lão quái cất giọng ồm ồm :

— Rót rượu ! Rượu là của lão nhân gia ta đây, còn phòng này là nơi ngươi trú ngụ. Có thể coi rằng ngươi là chủ nhân. Chủ phải có trách nhiệm rót rượu mời khách, ngươi có hiểu thông lệ đó không ?

Lãnh Nhất Phàn thoáng nghĩ nhanh, nhưng vẫn rót rượu đầy hai chén, tuy trong bụng hồ nghi không hiểu đối phương có ý định gì.

— Thế mới phải chứ !

Quái nhân nâng chén, ra lệnh :

— Nào uống đi !

Lãnh Nhất Phàn có uống ở nhà Xảo Thư nhi hai chén nhỏ, hiện không có hứng thú gì, nhưng vẫn nâng ly tiếp lão quái nhân liền ba chén.

Hoàn toàn không giống cảm hứng mà uống, chỉ nốc liên tục như đang trưa hè nắng khát người ta uống nước vậy !

Chén thứ tư vừa rót ra, lão quái nhân chưa uống vội, xúc cơm vào bát nói :

— Bây giờ thì ăn đã.

Lãnh Nhất Phàn không động đũa, bụng nghĩ thầm :

— Lão quái này trừ hình dạng kỳ dị và đôi ánh mắt kinh nhân, ngoài ra không có vẻ giống như lời Lâm Lâm là "sát thủ đáng sợ". Nếu đến đây với

http://tieulun.hopto.org

mục đích giết người thì việc gì phải mang theo rượu thịt ? Chẳng lẻ còn điều gì bí ẩn ?

Chàng ngồi trầm ngâm, không cắt nghĩa được nguyên do.

Lão quái nhân liếc mắt sang nói :

— Sao ngươi không ăn đi một chút ? Sẽ sắp phải đi xa đó !

Quái nhân nói nhồm nhoàm, rít qua kẽ răng nhưng vẫn nghe rõ. "Sắp phải đi xa", điều đó ám chỉ gì ?

Lãnh Nhất Phàn chỉ đáp :

— Tại hạ đã ăn qua rồi. Xin các hạ cứ tự nhiên.

Quái nhân không nói nữa, điềm nhiên ăn tiếp.

Bao nhiêu cơm, thịt, rượu, cả trà nữa thi nhau cuống vào dạ dày như

không có giới hạn, cơ hồ không có Lãnh Nhất Phàn tồn tại nữa.

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy khó chịu nhưng vẫn cứ nhịn lại, cứ ngồi im không nói.

Sự chờ đợi không ngắn chút nào.

Lão quái nhân đưa ống tay áo chùi mép, khoái trá khà một tiếng rồi đưa mắt nhìn ra cửa hỏi :

— Chuẩn bị xong cả chưa ?

Lãnh Nhất Phàn chợt chấn động.

Lão ta đang nói với ai vậy ?

— Chuẩn bị xong cả rồi !

Từ bên ngoài có tiếng đáp vọng vào nhưng không thấy người.

Lão quái nhân lại hỏi tiếp :

— Đảm bảo an toàn ?

Cũng giọng nói đó trả lời :

http://tieulun.hopto.org

— Trong phạm vi năm mươi trượng hoàn toàn vắng vẻ và an toàn, đảm bảo không ai có thể thâm nhập !

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Lão quái gật đầu buông gọn hai tiếng :

— Rất tốt !

Rồi quay lại, nhìn xoáy vào Lãnh Nhất Phàn .

— Lãng Tử bây giờ ngươi có thể nói. Trong lòng có bao nhiêu mắc mớ thì cứ nói hết ra, để có thể tâm an lý đắc trước khi thượng lộ !

Mấy lời cuối cùng tuy lấp lửng nhưng hàm ý đã lộ rõ, chứng minh tin tức của Lâm Lâm là không giả.

Đối phương tới đây với mục đích

sát nhân, chỉ có điều lạ [illegible] hơi kỳ quặc.

Lãnh Nhất Phàn [illegible] tạm định tâm thần, lên tiếng :

— Trước hết muốn được thỉnh giáo : Các hạ xưng hô thế nào ?

Vừa hỏi, chàng vừa đặt tay vào chuôi kiếm :

— Nghe cho rõ đây : Lão phu hiệu Võ Lâm Phán Quan, còn gọi là Đao Phủ Thần Bí xưa nay giết người chuyên nghiệp.

Chỉ là câu tự giới thiệu, nhưng mỗi từ đều phảng phất sự chết chóc đập vào tai nghe đến kinh tâm.

Lãnh Nhất Phàn lạnh lùng nói :

— Chưa nghe qua danh từ đó.

Thực tế quả chàng chưa nghe ai nói

http://tieulun.hopto.org

tới nhân vật Võ Lâm Phán Quan hay
Đao Phủ Thần Bí.

Quái nhân mắt lóe hàn quang, cười
độc địa :

— Đương nhiên là ngươi chưa được
nghe. Đao phủ hành hình chưa bao giờ
xảy ra điều sơ xuất, nạn nhân chưa a
lọt lưới, hơn nữa hiện trường bố t
nghiêm mật, không để ngoại nhân lọ
vào, vì thế danh hiệu Võ Lâm Phá
Quan chỉ có người bị hành hình hiể
không lâu trước khi về địa ngục, khôn
truyền xuất ra giang hồ. Lão phu khôn
hy vọng phổ biến danh hiệu mình.

Lãnh Nhất Phàn mỉm miệng cườ
hỏi tiếp :

— Nói như vậy, các hạ giáng lâ
là để giết người ?

— Hoàn toàn chính xác !

— Đối tượng là tại hạ ?

— Không sai chút nào.

— Hô hô....

Quái nhân mở to mắt kinh ngạc hỏi:

— Lãng Tử ! Vào lúc này mà ngươi
còn cười được ư ? Lão phu từng chấp
hành hàng trăm vụ hành quyết, phần lớn
trước lúc lâm hình sợ chết giấc, một số
còn phát điên. Riêng kẻ còn giữ được
bình tĩnh như ngươi thì lần đầu ta thấy !
Ngươi cho rằng lão phu giỡn chơi với
ngươi sao ?

— Không ! Tại hạ biết các hạ nói
hoàn toàn nghiêm túc.

— Vậy ngươi không sợ chết ?

— Sợ chết tuyệt không có nghĩa là
được sống sót. Thân đã là võ sĩ mỗi

http://tieulun.hopto.org

bước chân đều là vấn đề sống chết, nếu không sống, tất là chết, căn bản không cần bận tâm đến nó.

Quái nhân cười hắc hắc nói :

— Có lý lắm ! Cũng rất khí khái ! Tiện thể nói thêm với ngươi điều này, Lão phu có thông lệ, người bị hành hình trước khi chết được uống ba chén rượu. Chắc ngươi chưa nghe nói ?

Lãnh Nhất Phàn cười gật đầu :

— Bây giờ thì hiểu rồi ! Các hạ hành sự cũng có quy cũ đàng hoàng, không thể coi là thiếu chu đáo.

— Ngươi còn có vấn đề gì cần hỏi ?

— Còn một vấn đề nhỏ : Lý do giết người ?

— Đúng ! Hỏi rất hay ! Kỳ thực dù ngươi không hỏi lão phu cũng sẽ nói để ngươi khỏi chịu oan khuất. Lão phu hành hình ai là tuyệt đối quang minh chính đại. Lý do khiến ngươi lãnh án tử hình là cách đây không lâu ngươi đã giết hại Thiên Cấu Tất Bằng ở Nam Dương, chuyện đó đúng không ?

Lãnh Nhất Phàn thản nhiên thừa nhận :

— Có chuyện này.

Nhưng trong lòng chàng lại phát run. Lẽ ra lúc đó chàng không được khinh suất tiết lộ ra danh hiệu như vậy.

Nữ sát thủ cũng nhờ thế mà biết lai lịch của mình, hiện tại cũng chính vì khinh suất đó khiến mang họa sát thân, thật là chuyện không nào tha thứ được.

Chỉ một giây lầm lỡ mà làm hỏng

http://tieulun.hopto.org

mất đại sự, thật đau lòng !

Nghĩ thế, lại nói :

— Người mà tại hạ giết là không thể tha được.

— Lão phu bất kể ngươi có lý do chính đáng hay không. Chẳng qua ch ngươi biết vì sao mình lãnh án tử hình Lão phu là Võ Lâm Phán Quan, chỉ th lý án quyết của giang hồ thôi.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Vậy khổ chủ là ai ?

— Điểm này lão phu có nghĩ v giữ bí mật cho đương sự. Đó cũng là qu định.

— Nếu đại danh của các hạ khôn được truyền xuất ra giang hồ, vậy bằn cách nào đương sự có thể tìm đế thượng môn, ai biết các hạ là kẻ gi

người chuyên nghiệp.

Võ Lâm Phán Quan thản nhiên đáp:

— Lão phu có thủ hạ chuyên môn im đến đương sự để nhận án quyết.

Lãnh Nhất Phàn cười to nói :

— À... thì ra thế ! Hắn đây là nghề làm ăn béo bở hốt bạc.

Võ Lâm Phán Quan cau mặt :

— Nói thế đủ rồi ! Thời gian đã hết, ngươi có thể xuất kiếm kháng cự, đó là điểm hết sức công bình của lão phu. Hơn nữa khi việc hành hình kết thúc cũng được mai táng cẩn thận, không đến nỗi để phạm nhân phải phơi thây lộ cốt. Lòng trắc ẩn đó mọi người đều có.

Nói xong từ từ đứng dậy.

Lãnh Nhất Phàn cười to thành iếng:

http://tieulun.hopto.org

— Hô hô hô... Một kẻ ác đồ chuyên giết người làm mưu sinh mà vẫn nói đến chuyện công bình và lòng trắc ẩn, thậ là chuyện trớ trêu, nghe phát cười nô ruột.

Chàng cũng rời bàn tìm một nơi thế, đối diện với lão quái nhân, lưng hướng ra cửa.

Võ Lâm Phán Quan cầm lên một ống tre lớn bằng bắp chân dựng cạnh bàn. Ống tre sơn màu đỏ nhìn rất nghịch mắt, chẳng lẽ đó là thứ binh khí của lão dùng để giết người ?

Lão quái quát lên :

— Mau xuất kiếm ra kháng cự, nếu không chẳng còn cơ hội nữa đâu !

Lãnh Nhất Phàn cười nhạt :

— Chưa hẳn....

— Hối hận là việc của người. Lão phu không muốn kéo dài thời gian.

Dứt lời vẫy mạnh chiếc gậy tre.

Ánh hàn quang lóe lên, từ ống tre thụt ra một lưỡi kiếm hẹp bản dài chừng ba thước.

Lãnh Nhất Phàn há hốc mồm kinh ngạc.

Lão quái nhân hành sự kỳ quặc, ngay cả binh khí cũng ngược đời.

Thì ra ống tre vừa là vỏ kiếm, đồng thời cũng là chuôi kiếm.

Phút chốc, trường kiếm đã cầm tay, chàng suy tính xem nên phát kiếm bằng cách nào.

Đối phương thân thủ chắc không phải hạng tầm thường.

Nếu mình dùng kiếm chiêu phổ

http://tieulun.hopto.org

thông thì không cầm chắc chế địch để thủ thắng.

Nhưng nếu thi triển chiêu sát thủ của độc môn thì có thể biết lộ lai lịch thân phận.

Nếu để lộ mình, hậu quả vô cùng nghiêm trọng khó lường.

Chết, chỉ là tính mạng của bản thân chàng .

Nhưng nếu để tiết lộ lai lịch thì còn đáng sợ hơn cái chết.

Võ Lâm Phán Quan chuẩn bị xuất chiêu, thế hoàn toàn không như bình thường.

Lãnh Nhất Phàn thấy tim mình thắt lại.

Đối phương đã chuẩn bị phát kỳ chiêu, chỉ nhìn thế cũng biết nếu chàng

xuất kiếm chiêu phổ thông lập tức bị đối phương khống chế công vào hầu khắp bộ vị, đến lúc đó dù chàng lấy công đối công hay lùi về phòng thủ đều gặp nguy hiểm.

Trán chàng đẫm mồ hôi, cố tìm một phương sách.

Võ Lâm Phán Quan giục :

— Xuất thủ đi !

Lãnh Nhất Phàn sốt ruột nghĩ :

— Có nên thi triển sát thủ hay không ?

Lưỡi kiếm lóe sáng dưới ánh nến chập chờn, mồ hôi chàng đã ướt đẫm toàn thân, thế mà vẫn còn băn khoăn lựa chọn, chần chừ chưa quyết...

Nếu chỉ là vấn đề sinh tử, chàng không cần do dự lâu như thế. Vấn đề

http://tieulun.hopto.org

còn nghiêm trọng hơn cả sự tổn vong của bản thân chàng ....

— Không ! Hiện tại mình không thể chết ! Chưa thể chết được !

— Lãng Tử, đã tới giờ thượng lộ !

Quái nhân chuẩn bị xuất thủ.

Lãnh Nhất Phàn nghiến chặt răng, chợt có quyết định, quyết định rất đáng sợ :

— Mình cần phải sống. Muốn sống thì phải giết người. Trước mắt chỉ có Võ Lâm Phán Quan, để bịt miệng hắn không cần nghĩ ngợi nhiều. Ác nhân như vậy cũng đáng chết rồi. Nhưng nếu lỡ trước khi chết hắn làm lộ thân phận thì cũng bắt buộc phải diệt bọn thủ hạ của hắn.

Quyết định xong, chàng đưa chếch

mũi kiếm lên bên phải.

Phút sinh tử chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Đột nhiên một nhân ảnh lao thẳng tới rơi bịch xuống đúng ngay ngưỡng cửa nằm bất động.

Song phương cùng đưa mắt nhìn lại.

Thì ra một xác chết.

Võ Lâm Phán Quan kinh dị thốt lên:

— Ồ ! Lý Quý !

Người chết là một trung niên nhân.

Căn cứ vào tiếng kêu của Võ Lâm Phán Quan thì có thể phán đoán rằng hắn chính là tên thủ hạ phía ngoài cửa sổ mới rồi đối đáp với lão quái.

Võ Lâm Phán Quan lướt mắt nhìn ra phía cửa, quát hỏi :

— Người nào ?

http://tieulun.hopto.org

Từ ngoài có tiếng nói vọng vào :

— Ngươi có phải Võ Lâm Phán Quan, tên giết người chuyên nghiệp không ?

Đó là giọng của nữ nhân, vang thánh thót khi cao khi thấp, không thể xác định xuất phát từ nơi nào.

Nghe như vang lên từ cõi hư vô, nơi thâm sơn cùng cốc nào vậy.

Lãnh Nhất Phàn đứng sát bên cửa cũng không đoán ra tiếng nói từ đâu vẳng đến.

Võ Lâm Phán Quan trả lời :

— Không sai. Nhưng ngươi là người nào ?

Tiếng trả lời vang lên thật đáng sợ:

— Nữ Sát Thủ !

Võ Lâm Phán Quan chợt biến sắc, run giọng :

— Nữ sát thủ ?

Lãnh Nhất Phàn chợt thấy kích động.

Lẽ ra chàng phải nghĩ tới điều này. Lâm Lâm đã báo tin cho chàng, tất cũng không khoanh tay để mặc chàng gặp hiểm cảnh.

Nhưng nàng có phải là đối thủ của Võ Lâm Phán Quan không ?

Cô ta đã can thiệp đúng vào thời điểm quyết định nhất giúp chàng giữ được khỏi tiết lộ bí mật về thân phận mình, đó là sự giúp đỡ quý báu.

Chàng xưa nay không muốn hàm ân người khác, thế mà trong trường hợp này không thể không tiếp nhận.

Võ Lâm Phán Quan hỏi bằng giọng

http://tieulun.hopto.org

đe dọa :

— Ngươi dám hiện thân đối diện với lão phu không ?

— Ta xưa nay không đối diện vớ người sống ?

— Nghĩa là thế nào ?

— Người nào đã một lần đối diệ với ta đều phải chết !

Tuyên bố đó thật đáng sợ, khiế người ta không lạnh cũng run. Trên đ lại có nữ nhân tàn độc đến thế sa ?

Võ Lâm Phán Quan vốn từng que việc giết chóc, vậy mà hiện tại gặp ph một nhân vật còn hung tàn hơn, lại nữ nhân.

Thật là dù nằm mơ lão cũng khô thể hình dung nổi.

Tuy vậy, lão vẫn cố tỏ ra cứng cỏ

— Vậy là ngươi không dám hiện thân ?

Tiếng nữ sát thủ đáp :

— Còn chưa đến lúc. Hay nói khác đi, đại hạn ngươi chưa tới.

— Ngươi cho rằng chỉ với lời nói suông mà có thể hù dọa được lão phu hay sao ?

Nữ sát thủ nói rành rọt :

— Võ Lâm Phán Quan ! Ta không khoa ngôn đâu. Tất cả tám tên thủ hạ của ngươi được bố trí ở đây, đúng không vậy ? Chúng đã kết thúc việc hành nghề tội lỗi của mình, đang chịu hình phạt trước Diêm Vương rồi ! Sau này ngươi phải chiêu binh mãi mã để thay cho bọn chúng, một mình ngươi không kham nổi đâu !

http://tieulun.hopto.org

Võ Lâm Phán Quan kinh hoàng thốt lên :

— Ngươi ....

— Còn muốn gì nữa ?

— Ngươi có phải đồng bọn với Lãng Tử không ?

— Không ! Nữ sát thủ xưa nay độc lai độc khứ.

— Ngươi sẽ hối hận lắc đầu chống đối lại lão phu !

— Đó là chuyện sau này. Hiện đề cập đến nó còn quá sớm.

Võ Lâm Phán Quan nghĩ ngợi giây lát, đưa mắt nhìn Lãnh Nhất Phàn vẫn đứng yên bên ngưỡng cửa rồi đột nhiên nhún mình lao vút qua cửa sổ biến mất.

Lãnh Nhất Phàn bỗng thấy nhẹ người. Chàng thu kiếm vào bao, cúi xuống xê dịch thi thể Lý Quý khởi khung cửa rồi bước ra sân chờ nữ sát thủ xuất hiện.

Chờ một hồi lâu vẫn không nghe động tĩnh gì, chàng bần thần tự hỏi :

— Chẳng lẽ Lâm Lâm đã bỏ đi rồi ? Sao không muốn gặp mặt mình ? Hay là cô ta đã truy theo Võ Lâm Phán Quan?

Chợt Lãnh Nhất Phàn nhớ lại vừa rồi nữ sát thủ không thừa nhận mình là đồng bọn với Lãng Tử. Đã vậy, bấy giờ lại hiện thân chẳng hóa ra tiền hậu bất nhất ư ? Và thêm nữa, nhất định Lâm Lâm cho rằng nếu hiện thân diện kiến thì chỉ làm chàng thêm phiền phức.

Tối nay Võ Lâm Phán Quan gặp biến cố, chưa đạt được mục đích, lại còn

http://tranhchoptop.org

tổn thất thêm tám tên thuộc hạ, hiển nhiên lão đối với nữ sát thủ là thề không đội trời chung.

Việc Lâm Lâm tối nay diệt một lúc tám mạng người, chung quy chỉ vì mình.

Hai người chỉ mới quen biết chưa lâu, lại gặp nhau trong tình huống không lấy gì làm dễ chịu, sao cô ta lại đối xử với mình tốt như vậy ?

Trong phòng nến đã sắp tàn.

Lãnh Nhất Phàn không thấy buồn ngủ chút nào. Chàng chợt muốn bỏ đi.

Đột nhiên một nhân ảnh từ bờ tường đáp nhẹ xuống.

Lãnh Nhất Phàn vội bước đến mộ bước, nói :

— Lâm Lâm.... à, nữ sát thủ !

Chàng chợt nhớ ra hai người đã ước định chỉ gọi nhau bằng danh hiệu, không được gọi tên.

— Ta cần phải cảm tạ ngươi mới đúng.

Lâm Lâm đã tới trước mặt Lãnh Nhất Phàn, nghe vậy ngạc nhiên hỏi :

— Cảm ơn ta chuyện gì ?

— Vì đã ra tay giúp đỡ đúng lúc.

— Ta đã ra tay giúp đỡ ư ? Ngươi định nói với ý gì chứ ? Ta vốn định theo ngươi đến, nhưng vì phải vội làm một việc nên đến trễ, bây giờ mới tới đây. Ngươi .... không sao chứ ?

Lâm Lâm đưa mắt nhìn thi thể nằm gần cửa, mở to mắt hỏi :

— Ngươi thịt hắn rồi ư ?

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn ngơ ngác đứng sững.

Còn chuyện quái quỷ gì nữa vậy ? Sao cô ta cố ý phủ nhận hành động vừa rồi ?

Lâm Lâm lại hỏi :

— Lãng Tử, ngươi sao thế ? Ta lo rằng ngươi không phải là đối thủ của nhân vật đáng sợ đó. Khá thật đấy ! Công lực của ngươi cao hơn ta tưởng nhiều, có thể khử được hắn...

— À... phải !

Chàng nói hàm hồ như vậy, bụng nghĩ :

— Lâm Lâm cố làm ra vẻ thế, tất có dụng ý khác. Ta không nên truy vấn làm hỏng việc của cô ta.

Nghĩ đoạn, chàng hỏi sang chuyện khác :

— Ngươi vội làm việc gì ?

— Giết người !

Giọng cô ta tỉnh queo, làm như việc giết người không có gì đáng lưu tâm cả.

— Giết người ? Nhưng giết ai thế ?

— Đó là hai tên có thể nhận diện ta giết Hồ Hữu Tài ở lương đình hồi chiều...

— À...

Lãnh Nhất Phàn lập tức hình dung ra tên hán tử mặt thẹo và tên kia có bộ râu quai nón.

Hiển nhiên Lâm Lâm giết người diệt khẩu. Bây giờ không ai nhận diện được cô ta là thủ phạm giết Hồ Hữu Tài

http://tieulun.hopto.org

nữa.

Lâm Lâm bước lên mấy bước cúi xuống nhìn kỹ thi thể Lý Quý rồi quay nhìn Lãnh Nhất Phàn nói :

— Ngươi giết không phải Võ Lâm Phán Quan mà chỉ là tên thủ hạ của lão, tên chuyên môn xuất hiện tìm mối làm ăn.

Đến bấy giờ thì Lãnh Nhất Phàn hoàn toàn rối trí.

Người chính do Lâm Lâm giết, còn bày chuyện ra mà nói, không chịu thừa nhận.

Rốt cuộc hư thực thế nào ?

Người báo tin là cô ta. Kẻ giết người giải nguy cũng là cô ta. Cô ấy không thừa nhận tất có lý do của mình,

thế mà chàng lại chẳng có lý do gì để ép bách đối phương phải nói sự thật.

Nhưng có thể nêu băn khoăn của mình chứ ?

Chàng liền hỏi :

— Tôi có chuyện này muốn thỉnh giáo.

— Chẳng nên khách sáo thế. Nói đi, việc gì ta biết sẽ không giấu ngươi.

Thái độ cô ta tỏ ra niềm nở.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Người thuê Võ Lâm Phán Quan giết ta là ai ?

— Bồ Thanh Sơn !

— Bồ Thanh Sơn là người nào vậy?

— Là Phó thủ lĩnh Nam Dương, có mười tám cửa hàng tơ lụa và bảy hiệu

http://tieulun.hopto.org

cầm đồ. Hắn xưng hiệu là Bồ Tài Thần, nức tiếng gần xa, không ai không biết. Thiên Cẩu Tất Bằng là tả hữu thân tín của hắn. Ngươi đã chặt mất cánh tay đắc lực, làm sao hắn không báo thù ? Việc đó lẽ ra ngươi nên hiểu rõ.

Lâm Lâm nói rành rọt một hơi như bài đọc thuộc lòng.

Lãnh Nhất Phàn cắn môi nói :

— Hiểu thì có hiểu. Chẳng qua...

— Chẳng qua thế nào ?

— Sao hắn biết là ta hạ thủ ?

Lâm Lâm bật cười :

— Ồ ! Sao ngươi mau quên thế ? Ở bên lộ gần Nam Dương, khi ngươi giết Thiên Cẩu Tất Bằng đã tự khai danh hiệu. Người đã chết thì không còn cung

khai với ai được nữa, nhưng người sống còn có lỗ tai ! Chuyện đó ngoài ta ra, ai dám đảm bảo không còn người thứ ba nào lén nghe được, đúng vậy không ?

Lãnh Nhất Phàn á khẩu vô ngôn.

Chàng không ngờ chỉ một sự khinh suất nhỏ để xảy ra hậu quả nghiêm trọng đến thế.

Giá như lúc đó chàng chỉ nói biệt hiệu mà đừng xưng thực danh thì còn chưa đến nỗi...

Nhưng bây giờ dù có hối hận thì cũng đã muộn mất rồi !

Lâm Lâm liếc nhìn chàng nói :

— Lãng Tử, có vẻ như ngươi rất hận là để người khác biết được thực danh của muốn phải không ?

http://tieulun.hopto.org

— Đúng vậy. Điều này ta không phủ nhận.

Đối với nữ sát thủ Lâm Lâm, chàng hình như không cần giấu giếm.

Hai người tuy mới quen nhưng không hiểu sao tự dưng có sự thân cận.

Lâm Lâm bước lên bước nữa hỏi :

— Vì sao ?

— Xin thứ lỗi. Điều này trước mắt chưa thể nói với ngươi được.

Nghĩ một lát lại tiếp :

— Người trong giang hồ, dù ít nhiều đều có điều bí mật không tiện thổ lộ với người khác. Tỉ như ngươi gọi là Lâm Lâm, chẳng có họ gì cả, lại muốn ta gọi người là Nữ Sát Thủ. Điều này là cách giải thích rất tốt, vì sao ta lại không thể

cho ngươi biết...

Lâm Lâm cười :

— Cách giải thích rất tốt... miệng mười ngươi cũng sắc sảo đấy !

— Quá khen !

Lâm Lâm chợt nghĩ ra điều gì, kêu lên :

— À phải, ... Lãng Tử, có điều này ta muốn hỏi ngươi : Sao ngươi lại trú ngụ ở nơi quỷ quái này ? Không đủ tiền ở nhà trọ hay sao ?

Ngập ngừng một lát, lại nói thêm :

— Nếu vậy, ta có thể ....

Lãnh Nhất Phàn ngắt lời :

— Ngươi sai rồi ! Bởi vì ta là Lãng Tử, muốn tiêu dao đây đó, không thích giam mình trong điếm khách, cũng

http://tieulun.hopto.org

không ưng bị câu thúc.

— Nói cũng dễ nghe thật. Nhưng không biết thực tế có đúng vậy không.

— Tin hay không tùy ngươi.

— Thôi được, chuyện đó không quan trọng. Lãng Tử, ta cảnh cáo ngươi một cách khẩn thiết, hãy cẩn thận đề phòng mọi lúc mọi nơi. Võ Lâm Phán Quan không từ thủ đoạn nào để đối phó với ngươi. Lão quyết không chịu cam tâm từ bỏ nghề làm ăn hời như vậy.

— Ta hiểu.

— Ờ, thế thì tốt !

Một nữ nhân công khai biểu lộ sự quan tâm đối với nam nhân như vậy, chứng tỏ đã có mối hảo cảm đến mức nào.

Đương nhiên Lãnh Nhất Phàn không thể không nhận ra điều này. Nhưng hiện chàng còn nhiều điều lo nghĩ nên không quan tâm lắm.

Chàng đã tự hứa rằng trước khi làm xong đại sự, sẽ không nghĩ gì đến chuyện riêng tư.

Ngoài ra Lâm Lâm là nữ sát thủ giết người chẳng biết chùn tay, tuy rất kiều diễm nhưng trong sắc đẹp có pha chút gì hoang dã khiến người ta phải e ngại.

Đột nhiên chàng liên tưởng đến Xảo Thư Nhi.

Thiếu nữ đó có sắc đẹp dịu dàng hoàn toàn tương phản với Lâm Lâm.

Chợt Lâm Lâm ngẩng đầu nói khẽ:

http://tieulun.hopto.org

— Có người đến !

Lãnh Nhất Phàn lắng tai nghe.

Quả nhiên phía ngoài tường có tiếng động.

Căn cứ vào âm thanh đó, có thể phán đoán rằng không phải chỉ một hai người.

Lâm Lâm thì thầm nói :

— Tốt nhất chúng ta đừng tỏ ra biết nhau, tránh xảy chuyện phiền phức.

Dứt lời liền lách mình đi sang một gian phòng thấp sau điện, động tác hết sức nhẹ nhàng.

Lãnh Nhất Phàn thầm nghĩ :

— Lâm Lâm tính như vậy cũng phải. Hiện tại hai tên đồng bọn của Hồ Hữu Tài đã chết, chắc rằng trên võ lâm

không ai biết cô ta là nữ sát thủ nữa... Nếu chính Võ Lâm Phán Quan trở lại...

Chàng chưa nghĩ tận ý thì đã có người xuất hiện.

Từ cánh cửa nhỏ sau bệ thờ đổ nát có ba người đi thẳng đến cách Lãnh Nhất Phàn mấy thước mới dừng lại.

Người đi đầu là một trung niên nhân mới hơn ba mươi tuổi, mình bận cẩm bào, dáng vẻ quý phái, thoạt nhìn qua, có cảm giác rằng đó không phải là nhân vật tầm thường.

Người thứ hai là một lão nhân chừng ngũ tuần, gầy như que củi. Bộ y phục màu xám mang trên người cứ thùng thình như treo trên giá áo.

Người thứ ba cũng là lão nhân có

http://tieulun.hopto.org

bộ râu dê.

Lãnh Nhất Phàn mới nhìn đã nhận ra ngay là Nhị tổng quản của Cốc gia.

Sự xuất hiện của ba nhân vật này khiến Lãnh Nhất Phàn hoàn toàn bị bất ngờ.

Cẩm bào trung niên nhân chỉ tay vào xác Lý Quý nói :

— Đây còn một tên nữa. Tam Tổng quản đến xem hắn là ai ?

Lão nhân gầy đét bước tới cúi xuống quan sát một lúc rồi chợt a lên một tiếng, quay lại nói :

— Người này.... hình như thuộc hạ đã có gặp.

Lãnh Nhất Phàn thấy lòng chấn động.

Lão nhân gầy đét kia đã là Tam tổng quản, mà xưng là thuộc hạ, chẳng lẽ vị cẩm bào trung niên nhân chính là Cốc Đại công tử, nhân vật hùng bá ở Hàm Dương ?

Nếu đúng là Cốc Đại công tử thân chinh đến đây, tất sự việc không phải giản đơn.

Trung niên nhân nói :

— Hãy cố nhớ xem hắn là ai ?

Lão nhân gầy đét chợt vỗ trán, kêu lên :

— À ! Thuộc hạ đã nhớ ra rồi ! Hai tháng trước đã từng gặp hắn ở bến sông, có truy vấn lai lịch. Hắn tự xưng là Tiêu Thiên Bảo, làm nghề mối lái.

— Vậy hắn là nha khách ?

http://tieulun.hopto.org

— Đúng thế !

Lãnh Nhất Phàn biết việc mối lái này là tìm những kẻ có nhu cầu giết người sau đó thỏa huận để Võ Lâm Phán Quan đáp ứng nhu cầu này. Việc đó Lâm Lâm đã nói qua.

Cẩm y nhân hướng ánh mắt sắc lạnh nhìn sang Lãnh Nhất Phàn :

— Ngươi là Lãng Tử ?

Lãnh Nhất Phàn bình thản gật đầu:

— Chính thị !

— Tất cả những người trong và ngoài miếu này đều do ngươi giết ?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ bụng :

— Bọn thủ hạ của Võ Lâm Phán Quan đều Lâm Lâm giết. Cô ta đã giải nguy cho mình, nhờ thế mà khỏi lộ hành tích. Vì thế không thể tiết lộ danh hiệu của cô ta được, mình cứ nhận bừa đi vậy!

Nghĩ đoạn, thong thả đáp :

— Không sai, chính do tại hạ làm.

Cẩm y nhân vặn hỏi :

— Lý do gì ngươi giết chúng ?

— Vì không muốn bị giết.

— Ngươi có biết lai lịch nạn nhân của mình không ?

— Không biết.

Cẩm y nhân cười nhạt nói :

— Lãng Tử, ngươi trả lời cộc lốc quá đấy...

Rồi chậm rãi phân tích :

— Căn cứ vào vị trí của những người bị giết thì chúng có kế hoạch bao

http://tieulun.hopto.org

vây khu miếu này, phong bế tất cả các lối ra vào. Nếu chúng giết ngươi chỉ để cướp tiền bạc, ngươi lại không đủ tư cách đó, trừ phi ngươi tàng trữ vật gì hết sức quý báu trên giang hồ. Nếu nói rằng do ân oán thì chẳng có lý gì ngươi lại không biết lai lịch của chúng. Đúng thế chứ ?

Lãnh Nhất Phàn lạnh lùng đáp :

— Rất đúng. Nhưng tiếc rằng đó chỉ là suy đoán mà không phải sự thật.

Chàng thầm nghĩ :

— Đã nhận thì nhận đến cùng. Nếu bây giờ cải chính tất sẽ lộ ra vụ án của Thiên Cẩu Tất Bằng, vấn đề lại càng phức tạp.

Nghĩ đoạn, liền hỏi :

— Các hạ đến **Lỗ Ban Miếu** này cốt vì những kẻ bị giết đó ?

Cẩm y trung niên nhân đáp :

— Chỉ tình cờ gặp thôi. Chúng ta tìm ngươi vì nguyên nhân khác.

— Vậy ư ? Xin được thỉnh giáo.

Cẩm y trung niên nhân khoát tay ra hiệu cho lão nhân râu dê, ra lệnh :

— Nhị Tổng quản, nói cho hắn biết đi.

Nhị Tổng quản bước lên, nhìn Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Lãng Tử, ngươi vừa thừa nhận mình đã giết người ?

— Không sai !

Nhị Tổng quản hỏi tiếp :

— Ngươi và nữ sát thủ có quan hệ

http://tieulun.hopto.org

thế nào ?

— Không có quan hệ gì.

— Lãng Tử, ngươi muốn chối cãi cũng không được đâu. Chúng ta có đủ chứng cớ.

— Chứng cớ gì ?

— Ngươi nghe đây : Trong vụ huyết án Vương viên ngoại ở Nam Dương nữ sát thủ đã dùng máu lưu lại tên mình ở hiện trường. Ai là hung thủ đã rõ. Ngoài ra Thiên Cẩu Tất Bằng là khách của Vương gia, ngươi giết hắn giữa đường, thừa nhận việc đó chứ ?

Giọng lão Nhị Yổng quản đanh lạnh, bức thúc, giống như quan tòa ở pháp đình đang tra hỏi phạm nhân.

Lãnh Nhất Phàn đáp :

— Tại hạ không phủ nhận mình đã giết Tất Bằng. Lý do là hắn đã hạ độc thủ hai vợ chồng trẻ, thiếu phụ lại đang mang thai. Hành động tàn bạo đó không thể dung tha, chẳng dính dáng gì đến nữ sát thủ ...

— Không cần giảo biện nữa, hãy nghe tiếp đã !

Nhị Tổng quản vuốt chòm râu dê, phóng ánh mắt đầy uy hiếp nhìn Lãnh Nhất Phàn, trầm giọng nói tiếp :

— Sau khi nữ sát thủ xuất hiện ở vùng này, ba vị ni cô và năm tên thủ hạ của bổn phụ đã bị giết. Lại cộng thêm tám tên bỏ mạng tối nay, cả thảy trước sau đã mười sáu người. Một nửa thời trường trước đây, bọn lão phu được

http://tieulun.hopto.org

mật báo có một nữ nhân thần bí xuất hiện ở khu vực này, quả nhiên bây giờ lại phát hiện thêm huyết án. Người bị giết đều để lại dấu vết như nhau, bị mũi đao nhỏ ấn vào hậu tâm. Hiện tại ngươi đang ở hiện trường, còn chối cãi sao được ?

Lãnh Nhất Phàn thản nhiên đáp :

— Chỉ là chuyện tình cờ thôi.

— Hô hô hộ hộ...

Cẩm y trung niên nhân phá lên cười một tràng dài nói :

— Lãng Tử, trên đời không có chuyện ngẫu nhiên gặp nhau tới ba lần. Tốt nhất ngươi hãy khai rõ lai lịch của mình và nữ sát thủ là hơn.

— Nếu tại hạ không nói ?

Cẩm y nhân nhíu mày :

— Ta không thích nghe câu đó.

— Sự thật như thế. Các hạ không thích cũng phải nghe !

Lão nhân gầy đét chợt chen lời :

— Nhị tiên sinh, theo thuộc hạ thì cứ bắt hắn về rồi sau sẽ tra hỏi. Hắn chưa thấy quan tài, quyết không nhỏ lệ đâu ! Nó đã không chịu thừa nhận, hỏi thêm chỉ lãng phí thời gian.

Lãnh Nhất Phàn nghĩ thầm :

— Gọi Nhị vị tiên sinh mà xưng thuộc hạ thì thật kỳ quặc. Tuy nhiên điều đó chứng tỏ cẩm y trung niên nhân không phải là Cốc Đại công tử, nhưng cũng thấy hắn có thân phận rất cao ở Cốc gia.

http://tieulun.hopto.org

Nhị tiên sinh gật đầu, tỏ vẻ tá
thành ý kiến của Tam Tổng quản.

Đột nhiên Tam Tổng quản nhanh
như chớp vươn ngũ trảo với những móng
tay đen sì nhọn hoắt chộp sang diện môn
Lãnh Nhất Phàn.

Thủ pháp cực nhanh và tinh diệu.

Lãnh Nhất Phàn vung cả bao kiếm
đánh ngược lên vẽ thành một vòng cũng
tinh diệu không kém, thoát khỏi mố
nguy hiểm lùi về thủ thế.

Tam Tổng quản lại xuất ba bốn trả
nữa chộp sang nhưng Lãnh Nhất Phà
thay đổi bộ vị nhanh chóng, để nguyê
cả thanh kiếm trong vỏ giữ vững thế thủ
dù đối phương dùng thủ pháp thần tố
thế nào cũng không thể phạm vào thâ

thế chàng được.

Tam Tổng quản không phải tay tầm thường. Tuy chưa công vào được nhưng hai bàn tay khô quắt xuất chiêu liện tục dồn ép Lãnh Nhất Phàn vất vả chống đỡ.

Chiêu tiếp chiêu nhanh như điện chớp, thu vào phát ra loang loáng dày đặc như tơ nhện.

Lãnh Nhất Phàn không thể lặp lại những chiêu thức đã sử dụng vội lùi về nửa bước tránh một trảo chộp sang.

Soạt một tiếng, trường kiếm đã được rút ra khỏi vỏ.

Chàng vung kiếm, đẩy lùi công thế đối phương.

Đồng thời Nhị tổng quản cũng rút

http://tieulun.hoptot.com

kiếm cầm tay, chuẩn bị liên công.

Bấy giờ Lãnh Nhất Phàn đã giành lại thế quân bình.

Nhị tổng quản tiến lên một bước, cùng Tam Tổng quản tạo thành thế ỷ dốc.

Lãnh Nhất Phàn đã từng giao thủ với Nhị tổng quản một kiếm ở sân nhà Xảo Thư Nhi, biết kiếm pháp đối phương tinh diệu, công lực siêu phàm.

Trảo thế vừa rồi của Tam Tổng quản cũng kỳ dị, công lực xem chừng không nhược.

Trong đầu chàng lại giằn vặt với ý nghĩ có nên dùng sát thủ độc môn để đối phó với hai kẻ địch lợi hại này không.

Nếu không xuất tuyệt chiêu chắc khó bề chống đỡ.

Nhưng sát thủ độc môn tuyệt đối không được để tiết lộ.

Ngoài việc nếu đem thi triển nó giết cả ba người này, có thể còn người khác nhận thấy, lúc đó tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng.

Nhị tiên sinh vẫn không có hành động gì.

Tới giờ Tam Tổng quản cũng xuất kiếm.

Hai thanh trường kiếm bắt đầu công sang, thế vô cùng uy mãnh.

Chàng xuất liên tiếp hai kiếm chống đỡ. Chỉ thấy tay trái và vai phải tê rần phải lùi lại mấy bước.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này chàng thấy rõ nếu không dùng thủ pháp của độc môn, tất sau một hai chiêu nữa chàng sẽ chịu thảm bại.

Tuy nhiên chàng vẫn chưa dám quyết định.

Còn đang mê hoặc thì kiếm đã công tới.

Chàng theo bản năng vung kiếm đỡ, vẫn chỉ là chiêu phổ thông.

Kiếm của Tam Tổng quản bị đẩy lùi, nhưng trường kiếm của Nhị tổng quản, chọc trúng vào phía trên ngực trái Lãnh Nhất Phàn làm máu phụt ra.

Chàng nghiến răng vung kiếm chém phạt vào hữu thủ của Nhị tổng quản, không ngờ Nhị tiên sinh lao tới gõ mạnh vào uyển mạch Lãnh Nhất Phàn khiến thanh kiếm bay đi.

Tam Tổng quản sấn tới điểm vào mấy chỗ huyệt đạo khiến cả hai tay chàng thõng xuống bất lực.

Bấy giờ Lãnh Nhất Phàn mới hối hận mình đã không dùng sát thủ độc môn để đối phó với bọn người bất chấp thể diện này. Chàng đã hiểu ra một nguyên lý quan trọng : Nếu không giết người tất bị người giết.

Tiếc rằng chàng đã quá chần chừ, quá đắn đo.

Nhưng dù sao lúc đó hối hận thì đã quá muộn.

Trước mắt không hứa hẹn điều gì tốt đẹp.

Nhị tiên sinh ra lệnh :

http://tieulun.hopto.org

— Mang đi !

Đột nhiên nghe vang lên giọng nói của một nữ nhân :

— Khoan đã !

Vả bốn đạo mục quang đồng thời hướng cả sang phía phát ra tiếng nói.

Từ phía góc tường tối om phía tả gian chánh điện một bóng người hiện ra. Có lẽ người đó có mặt từ trước.

Dưới bóng đêm mờ tối, có thể nhận ra người đó là một nữ nhân, mặt đeo mộng diện đen.

Lãnh Nhất Phàn chừng đã đoán r người đó là ai.

Nhị tiên sinh quát hỏi :

— Người nào ?

— Nữ sát thủ !

Ba tiếng sắc lạnh đâm thẳng vào tai nghe thật rùng rợn.

Lãnh Nhất Phàn chợt thấy rúng động.

Chàng có cảm giác giọng nói không phải của Lâm Lâm. Có lẽ cô ta cố tình đổi giọng.

Lâm Lâm vừa rồi tránh đi vào gian phòng thấp, nhưng tình thế bắt buộc cô ta phải hiện thân, còn việc đeo mạng, đương nhiên không muốn đối phương nhìn rõ diện mạo mình.

Nhưng Lâm Lâm xuất hiện thì có gì biến đổi ?

Nhị tiên sinh cười một tràng nói :

— Nữ sát thủ, cuối cùng ngươi cũng đã lộ diện rồi. Thế nào ? Bạn trai của

http://tieulun.hopto.org

người đang ở trong tay chúng ta, có điề
gì cần thảo luận ?

Nữ sát thủ thản nhiên đáp :

— Ngươi sai rồi ! Hắn không phả
là bạn trai của ta, dù nó sống hay chế
đối với ta không quan hệ gì. Không phả
ta hiện thân vì hắn.

Nhị tiên sinh a lên một tiếng v
ngạc nhiên hỏi :

— Nếu vậy thì với lý do gì ?

Nữ sát thủ trả lời :

— Tiết lộ một điều bí mật mà cá
ngươi hết sức muốn tìm hiểu !

(Hết tập một)

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ NĂM

GIANG HỒ BÍ KHÁCH

Nữ sát thủ hiện thân, lại bảo rằng mình sẽ tiết lộ một điều bí mật mà bọn người của Cốc gia hết sức quan tâm, khiến người những cả ba người của Cốc gia mà ngay Lãnh Nhất Phàn cũng thấy chấn động.

Nhị tiên sinh và hai lão Tổng quản cùng mở to mắt.

Lãnh Nhất Phàn không hiểu Lâm Lâm

http://tieulun.hopto.org

định chơi trò chọc giỡn nào. Nhưng chàng tin rằng Lâm Lâm chủ động hiện thân chỉ một nguyên nhân là mình thất thủ để bị bắt.

Nhị tiên sinh định di bước lại gần nhưng chỉ mới nhấc chân, nữ sát thủ lập tức cảnh cáo :

— Không được động ! Cứ đứng nguyên chỗ nói chuyện.

Nhị tiên sinh đành rụt chân về.

Dù sao nữ sát thủ cũng là nhân vật đáng sợ nhất trên giang hồ hiện nay.

Cô ta xuất hiện làm cho không khí trở nên khẩn trương, mọi người đều cảm thấy có một áp lực vô hình đang đè nặng.

Nhị tổng quản như sực nhớ ra điều gì gấp giọng nói :

— Nhị tiên sinh ! Chúng ta phải bố tên thủ hạ cảnh giới ngoài kia...

Nhị tiên sinh chưa kịp phản ứng thì nữ sát thủ đã cướp lời :

— Yên tâm đi ! Tối nay ta không giết người. Chẳng qua chúng chỉ tạm thời không thể cử động.

Hiển nhiên mọi người đều hiểu rằng bốn tên thuộc hạ của Cốc gia đã bị nữ sát thủ chế trụ.

Nhị tiên sinh mở miệng :

— Nữ sát thủ, bổn nhân có thể hỏi ngươi hai câu không ?

— Miệng là gắn trên mình ngươi, đương nhiên là có thể rồi !

— Ngươi với Lãng Tử thật không có quan hệ gì ?

— Ta chỉ một lời, không cần nhắc lại.

— Thêm một câu nữa : Huyết án ở Vương phủ tại Nam Dương chính do ngươi

http://tieulun.hopto.org

làm ?

— Không sai !

— Lý do nào ngươi làm việc tàn bạo đó?

— Ngươi nói trước chỉ hỏi hai câu. Nay đã là câu thứ ba, bổn nhân không trả lời.

— Cái đó...

Nhị tiên sinh bí thế, cải lời :

— Thôi được. Bây giờ ngươi nói xem muốn báo cho bổn nhân biết điều bí mật gì ?

Nữ sát thủ không nói ngay mà lại hỏi :

— Các ngươi xuất ra đầy nhiều cao thủ như thế chỉ vì một tên cường đạo sát nhân đúng vậy không ?

Nhị tiên sinh gật đầu :

— Không sai !

Nữ sát thủ hắng giọng nói liền mạch:

— Ta có thể kể rõ cho các ngươi biết : Cốc gia phái Đại tổng quản đến Nam Dương tìm Thiên Cẩu Tất Bằng để lấy một vật. Chúng gặp nhau giữa đường, Đại tổng quản đã nhận được vật đó. Nhưng đúng lúc hai người chia tay thì đột nhiên gặp phải ba người mạt vận, trong đó có một đôi phu phụ trẻ, người vợ lại mang thai. Người thứ ba mặt đeo mạng.

Song phương lập tức giao thủ. Phu phụ trẻ tuổi hợp lực đối phó với Tất Bằng, còn người đeo mạng đấu với Đại tổng quản.

Cuối cùng Đại tổng quản của các ngươi không phải đối thủ của người đeo mạng, tính kế chạy thoát thân. Nhưng người đeo mạng lại không chịu bỏ, đuổi theo hắn rời xa đấu trường...

Nữ sát thủ kể tới đó thì dừng lại.

http://tieulun.hopto.org

Nhị tiên sinh sốt ruột hỏi :

— Về sau thế nào ?

Nữ sát thủ kể tiếp :

— Về sau ... Thiên Cẩu Tất Bằng giết chết phu phụ trẻ kia, cũng đúng lúc Lãng Tử vừa tới nơi.

Hắn cho rằng Thiên Cẩu giết phụ nữ mang thai như vậy là quá vô nhân đạo liền tức giận rút kiếm, thịt mất Thiên Cẩu. Đó là tất cả sự thật.

Lãnh Nhất Phàn chợt hiểu ra Lâm Lâm xuất hiện là để chứng giải cho hành động của mình.

Nhị tiên sinh lại hỏi :

— Nữ sát thủ, Đại tổng quản của chúng ta bị giết cách nơi đó chưa tới trăm dặm. Theo các ngươi vừa nói thì thủ phạm là người đeo mạng, đúng không ?

— Ta không thể khẳng định chuyện mà mình không chứng kiến.

Nhị tiên sinh nói :

— Bản thân ngươi cũng là người đeo mạng...

Y không nói hết câu, nhưng dụng ý đã rõ ràng, ngờ rằng kẻ giết người cướp vật cũng là nữ sát thủ.

— Hắc hắc !

Nữ sát thủ cười lên hai tiếng rồi nói :

— Nhị tiên sinh, ngươi nghi ngờ ta là người giết Đại tổng quản của các ngươi chứ gì ? Nói thật với các ngươi, xưa nay Nữ sát thủ giết ai thì chẳng thèm phủ nhận. Tám nhân mạng ở tiểu miếu này chính do ta giết đó.

Nhị tiên sinh kinh ngạc thốt lên :

— Chính là ngươi giết ?

http://tieulun.hopto.org

Nữ sát thủ điềm nhiên xác nhận :

— Hoàn toàn đúng !

— Sao Lãng Tử thừa nhận hắn làm việc đó ?

— Là vì y biểu hiện sự anh hùng khí khái, tác phong hảo hán. Nếu các ngươi không tin, hãy cứ đến xem những vết thương trên mình nạn nhân xem có đúng do kiếm của Lãng Tử không ? Hay là do vết đao nhỏ của ta.

Lãnh Nhất Phàn chợt kích động.

Lâm Lâm nhận trách nhiệm về mình chứng tỏ cô ta không muốn để chàng phải gánh chịu mối nguy hiểm.

Nhị tiên sinh lại hỏi :

— Nhưng tại sao hắn lại thừa nhận ?

Nữ sát thủ không trả lời mà hỏi lại :

— Ngươi có biết những kẻ bị giết là

không ?

— Ai vậy ?

— Thủ hạ của Võ Lâm Phán Quan, bọn đồ tể chuyên nghiệp.

— Võ Lâm Phán Quan ?

Nhị tổng quản và Tam Tổng quản cũng sững sờ nhắc lại.

Nhị tiên sinh cũng thấy chấn động trong lòng nói :

— Ồ.... Võ Lâm Phán Quan đã tới đây ư ?

Hiển nhiên y đã nghe nhắc vật đáng sợ chỉ nghe danh mà chưa ai được gặp ấy.

Nữ sát thủ trả lời bằng giọng khinh bỉ :

— Chính lão đầu đốn mạt đó.

Nhị tiên sinh trấn tỉnh, hỏi :

— Người đó thì có liên quan gì đến việc Lãng Tử mạo nhận ?

http://tieulun.hopto.org

Nữ sát thủ giải thích :

— Ta tìm Võ Lâm Phán Quan để tính một món nợ cũ, vừa khéo gặp Lãng Tử cùng hắn chuẩn bị một cuộc chiến sinh tử. Sự xuất hiện của ta đã ngăn chặn được cuộc chiến đó, lão quái nhân bỏ đi. Lãng Tử cho rằng chính ta giải thoát cho hắn, thân là võ sĩ, ân oán phân minh nên không muốn ta chịu phiền hà mà nhận lấy trách nhiệm.

Giải thích như vậy là đúng tình đúng lý, và đó cũng là sự thật.

— Nếu vậy ngươi và Lãng Tử thật không có quan hệ gì ?

Nữ sát thủ tức giận nói :

— Ta đã khẳng định điều này, ngươi không có tai sao ?

— Vậy mục đích của ngươi xuất hiện là để nói rõ việc đó ?

— Có thể coi là như vậy.

Dứt lời, thân ảnh loáng đi biến mất vào bóng đêm như bóng ma không một tiếng động, thân pháp thật siêu phàm.

Mọi người thẫn thờ, như không tin rằng có chuyện vừa rồi, Nữ sát thủ chỉ là một ảo ảnh không có thật....

Nhị tiên sinh ngẩn người một lúc mới mở miệng :

— Nhị tổng quản, hãy xem lại cẩn thận xem thương thế của những người bị giết...

Rồi đưa mắt nhìn sang Lãng Tử.

Tam Tổng quản thay lời :

— Không cần kiểm tra lại nữa. Thuộc hạ đã xem kỹ rồi, đúng là vết thương từ hậu tâm do một chiếc đao nhỏ, không phải thương vì kiếm. Tất cả những tử thi ngoài kia cũng vậy.

http://tieulun.hopto.org

Nhị tiên sinh trầm ngâm một lúc rồi khoát tay ra lệnh :

— Thả hắn ra, chúng ta đi !

Tam Tổng quản lúng túng nói :

— Nhưng... hắn đã giết Thiên Cẩu....

Nhị tiên sinh ngắt lời :

— Hãy theo lời ta !

Tam Tổng quản đành giải khai huyệt đạo cho Lãnh Nhất Phàn.

Chàng cử động chân tay cho lưu thông kinh mạch, lòng cảm thấy có phần tủi nhục.

Vì chàng đã quá do dự, suýt nữa thì hỏng việc lớn, may nhờ được Lâm Lâm giải thoát..

Món nợ đối với Lâm Lâm quá lớn, chỉ trong một đêm đã giải thoát cho chàng hai lần.

Đường đường là thân nam tử hán, vậy mà....

Ba người kia đi xa dần ra cửa miếu, không ai nói câu nào.

Lãnh Nhất Phàn nhìn vào gian phòng thấp, nơi trước đây Lâm Lâm đã lánh vào.

Gian phòng tối đen, không biết Lâm Lâm có trở lại phòng đó không ? Hay cô ta đi thẳng mất rồi.

Lãnh Nhất Phàn thu kiếm bước đến cửa phòng gọi khẽ :

— Nữ sát thủ !

Không có tiếng trả lời. Quang cảnh vô cùng tĩnh mịch, chắc cô ta đã đi thật rồi.

Chợt Lãnh Nhất Phàn cảm thấy trong lòng thiếu vắng, chàng như thấy đôi mắt đẹp nhưng có nét hoang dã hiển hiện trước mặt mình.

Chàng lại mường tượng những người bị giết, đến chiếc tiễn đao đẫm máu, lòng bỗng

http://tieulun.hopto.org

run lên.

Thật là một thiếu nữ đáng yêu và cũng thấy đáng sợ.

Rồi trong lòng chàng trào lên một cảm giác chua chát. Chàng đã bị nữ sát thủ lừa dối.

Về huyết án ở Vương gia, trước mặt chàng cô ta một mực phủ nhận, hơn nữa còn cam đoan nếu sau này thực tế cô ta gây ra huyết án đó sẽ nhắm mắt để chàng đâm một kiếm.

Thế mà vừa rồi lại công nhiên thừa nhận đã gây huyết án trên. Tại sao lại chỉ lừa dối chàng ?

Chàng lại nghĩ về hành động do dự của mình vừa qua, khiến mình suýt mất mạng, đành chịu thêm một lần ân huệ của Lâm Lâm.

Hiện tại con đường phía trước đã trở nên khó khăn hơn, cần phải tiếp tục hành động thế nào ?

Đứng lặng hồi lâu với bao ý nghĩ, chàng trở về phòng mình, mò mẫm tìm thay bộ y phục nhuốm máu, bôi một ít thuốc lên vết thương rồi đi ra khỏi phòng.

Nơi này không còn là chỗ có thể dung thân nữa, chàng vội vã rời khỏi Lỗ Ban Miếu.

*

* *

Trời còn chưa sáng.

Bên sông, Lãnh Nhất Phàn bước đi lững thững trên bãi cát.

Chàng như kẻ du hồn vô định, như người có lữ không chốn nương thân.

http://tieulun.hopto.org

Đúng như vậy. Không thể trú ngụ thêm ở Lỗ Ban Miếu, nơi nương náu mới còn chưa tìm được.

Thời gian đó không phải lúc có thể tìm đến khách điếm, và thực tế chàng không đủ tiền thuê một phòng trọ.

Không thể trộm, cũng không thể cướp giật, càng không thể ngửa tay xin của bố thí.

Trong túi chỉ còn ít tiền lẻ chỉ đủ để qua đò, cuộc hành trình trước mắt sẽ ra sao ?

Nhưng phải dấn thân về phía trước, không thể chùn bước.

Đại trượng phu nam tử hán đã đặt cho mình một mục tiêu, cho dù chịu bao nhiêu vất vả gian truân cũng quyết cho được mục tiêu đó.

Mối hận đã khắc sâu trong tâm khảm, chính mối hận đó tiếp thêm cho chàng lòn

kiên nhẫn và sức chịu đựng.

Chàng bước đi trên cát mềm, nhìn ra dòng sông mênh mang mờ tối, bước chân vô định...

— Lãng Tử !

Đột nhiên có tiếng gọi sau lưng.

Lãnh Nhất Phàn giật mình dừng bước, tay đặt lên chuôi kiếm.

— Ai ?

— Giang Hồ Bí Khách !

Danh hiệu lạ hoắc, chàng chưa từng nghe, nhưng thanh âm lại có vẻ quen.

Lãnh Nhất Phàn từ từ quay lại.

Đối diện là một người mặt đeo mạng. Đã tự xưng danh Giang Hồ Bí Khách, sự thần bí là lẽ đương nhiên, mặt đeo mạng cũng dễ hiểu.

— Bằng hữu có gì chỉ giáo ?

http://tieulun.hopto.org

Mộng diện nhân đáp :

— Mượn ngươi một đồ vật !

— A... mượn vật gì vậy ?

— Chiếc đầu trên cổ ngươi !

Giọng nói rất ôn hòa, giống như người ta nói đến một đồ chơi của con trẻ, chẳng phải là tính mạng con người.

Vì thế nhân vật thần bí này tỏ ra rất đáng sợ.

— Hô hô....

Lãnh Nhất Phàn cười to một tràng, cũng nói bằng giọng khinh suất lãnh bạc như thế :

— Lãng Tử ta trên người chẳng có vật gì đáng tiền, ngoài một thanh kiếm. Còn cái đầu, bằng hữu muốn mượn, tại hạ cũng không hẹp hòi gì, chẳng qua ... trước tiên xin hỏi, chúng ta đã gặp nhau chưa ?

— Đã gặp !

— Sao bằng hữu phải đeo mạng ?

— Đó là lý do riêng của ta, chớ hỏi nhiều!

Lãnh Nhất Phàn chăm chú nhìn. Hình dáng đối phương trông quen quen, cả giọng nói cũng như đã nghe ở đâu đó. Chàng dám chắc đã gặp người này, nhưng ở đâu và bao giờ thì không sao nhớ được.

Trong ký ức chàng không có danh hiệu Giang Hồ Bí Khách, chẳng hay có phải đồng lõa với Võ Lâm Phán Quan không mà mở miệng dám mượn đầu người ?

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Mượn đầu tại hạ để làm gì ?

— Đương nhiên có công dụng rất lớn.

— Nếu tại hạ hỏi lai lịch của bằng hữu?

— Không thể nói được.

Lãnh Nhất Phàn đã nóng mặt :

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi mượn bằng cách nào ?

— Rất đơn giản. Ngươi đương nhiên không tự động dâng đầu mình, bổn nhân cần phải nhờ thanh kiếm này vậy.

Dứt lời rút kiếm khỏi vỏ, ánh thép tỏa lấp lánh trong bóng đêm.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Nếu bằng hữu không mượn được ?

— Đương nhiên phải bồi hoàn bằng chính đầu mình.

Lãnh Nhất Phàn cười gật đầu :

— Rất công bằng !

Giang Hồ Bí Khách nói bằng giọng bình thản, tỏ vẻ như đã cầm chắc mười mươi :

— Công bằng thì công bằng, nhưng sự công bằng đó chỉ phụ thuộc vào một người rhôi, ngươi nên hiểu điều đó.

— Bằng hữu không muốn nói gì thêm ?

— Thế là đủ.

— Rất tốt !

Lãnh Nhất Phàn nói xong rút kiếm.

Chàng lập tức hạ quyết tâm. Lần này không thể mạo hiểm đánh bạc bằng tính mạng mình nữa.

Ngoài ra bãi cát trống trải, phóng tầm mắt xa mấy chục trượng, dùng độc môn sát thủ không sợ bị người ngầm phát hiện.

Chàng hỏi thêm một câu :

— Bằng hữu không nói nguyên nhân, cũng giấu kín lai lịch. Tại hạ không biết có lúc nào còn được rõ điều này không ?

— Bổn nhân lại không quan tâm đến chuyện đó, bởi vì chẳng cần biết thêm gì về ngươi nữa.

Câu đó ám chỉ mộng diện nhân đã biết lai lịch đối phương.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn càng quyết tâm hạ độc thủ.

Từ hố mắt của chiếc mạng đen lóe lên ánh sáng xanh lạnh như mắt mèo trong đêm tối, chứng tỏ nội công của Giang Hồ Bí Khách rất thâm hậu.

Hắn vung kiếm lên, bước tới một bước.

— Lãng Tử, chuẩn bị đi !

— Ngươi cứ việc xuất thủ !

Nói xong, Lãnh Nhất Phàn thi triển một loại thế thủ vô cùng quái dị.

Rõ ràng chàng đang chuẩn bị sát nhân, giống với trước đây lúc chàng sắp giết Thiên Cẩu Tất Bằng.

Ánh mắt Giang Hồ Bí Khách càng lóe sáng, trông đến kinh nhân.

Lãnh Nhất Phàn đã vận hết thần lực vào thanh kiếm, nói cách khác là kiếm và người

đã hợp nhất.

Ngoài kiếm ra, chàng không nghĩ gì nữa, thực thể hóa thành không linh, trong không linh lại sinh ra một thực thể khác, như chàng biến thành người khác hẳn.

Không khí như ngưng kết lại, thời gian cũng ngừng trôi, cả sao trên trời tựa hồ như thôi nhấp nháy, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt đến khó thở.

Giang Hồ Bí Khách đột nhiên lùi lại mấy bước, tay kiếm từ từ buông thõng xuống.

Tình huống thật bất ngờ.

Lãnh Nhất Phàn vẫn chưa buông lỏng, chàng phòng ngừa đối phương giở quỷ kế.

Hành động của Giang Hồ Bí Khách càng khiến chàng cảnh giác chàng thận trọng hơn.

Quyết tâm sát thủ của chàng vẫn chưa thay đổi. Chàng giữ nguyên thủ thế, chân

http://tieulun.hopto.org

bước lên rút ngắn cự ly.

Cự ly cần thiết để giết người là ba thước.

Giang Hồ Bí Khách cứ lùi. Rồi chợt kêu lên :

— Lãng Tử ! Trước hết hãy thu kiếm lại đã !

Lãnh Nhất Phàn hỏi bằng giọng lạnh như băng :

— Sao thế ?

Giang Hồ Bí Khách trả lời :

— Vì ta đã thay đổi chủ ý.

— Nhưng tại hạ lại không thay đổi.

— Lãng Tử, ta có chuyện quan trọng cần bàn với ngươi.

— Vì sao không nói trước ?

— Bởi vì trước khi đề cập đến chuyện này ta muốn chứng thực phán đoán của mình. Hiện tại ta đã tin chắc điều phán đoán của

mình là đúng, vì thế nên thay đổi chủ ý.

Lãnh Nhất Phàn nghĩ nhanh :

— Mộng diện nhân phán đoán chuyện gì mà phải căn cứ vào thực tế ? Hiển nhiên không ngoài lai lịch của mình, và thực tế chứng minh không nghiêm trọng, cần phải bịt miệng hắn vĩnh viễn.

Nhưng trước tiên cần nghe xem hắn định nói gì.

Nghĩ đoạn, thu thối thế thủ, nhưng vẫn cầm chặt kiếm hỏi :

— Bằng hữu, có điều gì thì nói nhanh lên.

— Lãng Tử !

Giang Hồ Bí Khách tra kiếm vào vỏ, biểu thị không còn thù địch nữa, trầm giọng nói :

— Mới rồi nếu chúng ta xuất thủ, với ý

http://tieulun.hopto.org

chí kiên định, bổn nhân chắc đã bị thương dưới kiếm ngươi. Nhưng nếu ngươi tỏ ra do dự thì không thắng được bổn nhân...

Lãnh Nhất Phàn lạnh giọng :

— Tại hạ không do dự.

Tuy nói cứng, nhưng bụng vẫn hơi run! Đối phương đã quá rõ tâm ý của chàng:

— Lãng Tử, ta nói mượn đầu ngươi chỉ là cái cớ....

Lãnh Nhất Phàn ngắt lời :

— Mục đích thật sự của các hạ là buộc tại hạ biểu lộ võ công của bổn môn chứ gì ?

Giang Hồ Bí Khách gật đầu :

— Bổn nhân thừa nhận việc này.

— Để làm gì ?

— Muốn giúp ngươi !

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày, chẳng hiểu đối phương đang có ý đồ gì ?

— Bằng hữu nói rõ xem.

— Câu nói đó xuất phát từ đáy lòng.

— Chúng ta có thể nói là chưa quen biết, có nên dùng chữ giúp không ? Hơn nữa, bằng hữu căn cứ vào đâu mà cho rằng tại hạ cần người khác giúp đỡ ?

Lãnh Nhất Phàn vẫn sẵn sàng giới bị, chỉ cần đối phương lộ sơ hở là lập tức xuất thủ không chút lưu tình.

— Lãng Tử, bổn nhân không chỉ một lần bí mật theo dõi ngươi giao thủ với địch. Những lúc đó ngươi thường do dự không quyết đoán, ta tin chắc rằng nguyên nhân là ngươi cố giấu kín võ công của mình. Nếu ngươi cứ tiếp tục giữ lập trường đó, sẽ có ngày ngươi phải trả giá bằng cả sinh mạng mình. Điều này ngươi cần hiểu rõ.

Lãnh Nhất Phàn hết sức kinh hãi. Đối

http://tieulun.hopto.org

phương đã bóc trần tất cả những ý nghĩ sâu kín nhất của mình, điều đó thật đáng sợ. Nếu như chỉ tiến thêm một bước...

Chàng hỏi thử một câu :

— Bằng hữu là người thiện tâm, thực lòng muốn cứu giúp ?

— Có thể coi như vậy.

— Nói như vậy, có thể suy đoán rằng bằng hữu đã biết rõ lai lịch tại hạ ?

Giang Hồ Bí Khách tránh câu trả lời đầy nguy hiểm, chỉ hỏi lại :

— Chúng ta hiểu ngầm mà không cần nói, được không ?

Lãnh Nhất Phàn không thể không thận trọng cân nhắc thêm.

Hiểu ngầm có nghĩa là song phương tự hiểu rõ nhau. Nhưng thực tế đối phương đã hiểu rõ mình, trong lúc đó mình chưa biết gì

về đối phương cả, đó mới là vấn đề nguy hiểm.

Đối phương tìm cớ để buộc mình bộc lộ võ học bổn môn. Mục đích đã đạt, nhưng động cơ là gì ? Cần phải biết rõ điều này.

Đối phương đã tự nhận là do thiện ý mà hiện thân thì buộc phải nói rõ ý đồ trên, nếu không chỉ còn một cách buộc phải sát thủ thôi.

Suy tính kỹ rồi, chàng bắt đầu công kích:

— Bằng hữu, thế nào là hiểu ngầm mà không nói ?

— Đó là trong lòng biết rõ nhưng chẳng phải nói ra thôi.

— Nhưng tại hạ chưa biết gì về bằng hữu thì làm thế nào ?

— Bổn nhân là Giang Hồ Bí Khách, đối với ngươi chỉ có một lòng tương trợ, không

http://tieulun.hopto.org

chút ác ý. Biết như vậy là đủ.

— Tại hạ cho rằng chưa đủ.

— Thế nào mới đủ ?

— Tại hạ cần biết rõ lai lịch của bằng hữu, và động cơ thật sự đến đây. Ngoài ra bằng hữu cần lộ rõ điện mục.

Chàng nói rất đanh thép, thái độ quyết liệt, tỏ rõ rằng mình sẽ không nhân nhượng.

— Nếu bổn nhân không đáp ứng ?

Lãnh Nhất Phàn đanh giọng :

— Vậy thì tại hạ chỉ hành động kiếm.

Giang Hồ Bí Khách ôn tồn nói :

— Lãng Tử ! Giang hồ nhân tâm hiểm trá, ở đâu đều phải cẩn thận, mọi việc đều nên đề phòng. Tuy vậy cũng có những kh phải tin vào người khác.

Giọng nói rất thành khẩn. Mộng diện nhân lại tiếp :

— Nói rõ ra, bổn nhân phải cho mạng bởi vì có nỗi ẩn tình, cũng như ngươi phải giấu kín võ công của mình. Điều này hy vọng ngươi khoan tâm lượng thứ.

Lãnh Nhất Phàn vẫn khăng khăng :

— Tại hạ không muốn đổi chủ ý.

— Lãng Tử, bổn nhân muốn cho ngươi một minh chứng.

— Minh chứng ?

— Đúng thế, ngươi nhìn đây.

Nói đoạn, Giang Hồ Bí Khách bước chếch lên hai bước, thi triển một thế thủ rồi xuất kiếm công xuất một chiêu nhanh như chớp, sau đó thu kiếm hỏi :

— Thế nào ?

Thần tình của Lãnh Nhất Phàn lúc đó giống như kẻ đi một mình trên đường vắng nửa đêm gặp quỷ, nổi cả gai ốc, thậm chí

http://tieulun.hopto.org

không dám thở.

Giang Hồ Bí Khách thi triển chiêu thứ
mới rồi, chính là độc môn sát thủ của mìn
mà chàng cố tâm giữ kín.

Chàng không muốn tin đó là sự thậ
nhưng thực tế lại sờ sờ trước mắt, không th
không tin, đó là mật chỉ của môn hộ, làm sa
mộng diện nhân biết được ?

Đối phương quá bí hiểm và thật đán
sợ.

Lãnh Nhất Phàn đứng im như phỗng hồ
lâu, không biết phải làm gì.

Giang Hồ Bí Khách lên tiếng :

— Lãng Tử ! Nếu ngươi cần che giấ
thân phận thì phải làm thế này. Đó là điề
bổn nhân muốn giúp ngươi.

Dứt lời lại thi triển một chiêu thức khá
cũng kỳ quái không kém chiêu thức vừa rồ

sau đó lặp lại động tác trên một lần nữa nhưng chậm hơn rồi thu kiếm, trầm giọng hỏi :

— Xem rõ rồi chứ ?

Chiêu kiếm pháp của Giang Hồ Bí Khách vừa thi triển so với độc môn sát thủ của Lãnh Nhất Phàn không kém lợi hại và độc hiểm chút nào. Nếu sử dụng nhuần nhuyễn và xuất thủ thần tốc tất phải là võ công bá đạo, lợi hại vô sỉ.

Lãnh Nhất Phàn đứng chết lặng, hoàn toàn sửng sốt.

Giang Hồ Bí Khách nói :

— Lãng Tử, bổn nhân phải mất mười ngày đêm để nghĩ ra chiêu thức này. Ngươi hãy suy ngẫm để phát hiện ra những biến hóa kỳ diệu trong đó, cũng từ đó mà hiểu rõ tâm ý của ta.

Mười ngày đêm mà có thể nghĩ ra một

http://tieulun.hopto.org

chiêu kiếm cái thế thiên hạ như vậy, ngay cả những bậc tài ba nhất cũng phải phí mất tâm huyết cả đời chưa chắc đã nghiên cứu một kiếm chiêu tương tự, thật là chuyện bất khả tư nghị.

Chẳng lẽ đây là một siêu nhân ?

— Lãng Tử ! Hãy cố suy ngẫm. Sẽ còn tái ngộ.

Thân ảnh loáng đi rồi biến mất.

Lãnh Nhất Phàn đứng chết trân, cơ hồ như mình không còn tồn tại nữa. Không ý niệm, không suy tư, không khác gì một pho tượng.

Hay chàng đã hóa đá thật cũng nên ?

Phương đông bắt đầu ửng ráng hồng.

Gió từ mặt sông thổi vào mát rượi.

Lãnh Nhất Phàn sực tỉnh, thần trí trở về thực tại.

Chàng bắt đầu ngẫm nghĩ.

Giang Hồ Bí Khách rốt cuộc là nhân vật thế nào ? Ong ta hành động như thế với mục đích gì ?

Làm sao người đó biết được độc môn sát thủ gia truyền của mình được ?

Hay đó là bậc thần thánh ?

Không ! Rõ ràng là người sống hẳn hoi, nhưng sao có người làm được điều khó tưởng tượng như vậy ?

Thế rồi chàng suy ngẫm về chiêu kiếm mà Giang Hồ Bí Khách vừa biểu diễn đến nhập thần.

Đột nhiên chàng hiểu ra.

Chiêu kiếm đó chỉ là chiêu sát thủ gia truyền của chàng biến tướng mà thôi. Chẳng trách gì chàng thấy quen, không có gì ảo diệu nhiều lắm, chỉ thay đổi thế kiếm nhưng vẫn

http://tieulun.hopto.org

không giảm bớt uy lực.

Nhưng hình thức thì khác hẳn, ngườ
khác không còn nhận ra nguồn gốc của kiế
chiêu trước nữa.

Sau phút vui mừng khôn xiết, chàng trở
lại suy tư.

Giang Hồ Bí Khách đã như đi guốc tron
lòng chàng, lại hiểu rõ võ công của bổn mô
và nỗi ẩn tình trong lòng chàng nên mới tạ
ra chiêu kiếm đó.

Nhưng ông ta làm thế với ý đồ gì ? Nế
là ác ý, ông ta chẳng cần phải làm như thế
Nhưng nếu với thiện tâm, sao lại làm ra v
huyền bí vậy chứ ?

Nhưng sự thật rõ ràng, là chiêu kiế
này có thể đối địch, có thể phòng thân, l
không bị phát hiện thân phận.

Tuy vậy trong lòng vẫn áy náy khôn

yên.

Cuối cùng chàng cố dứt bỏ sự suy tư đó.

Trước mắt cần phải tìm một nơi yên tĩnh.

Vầng dương đã chiếu những tia nắng đầu tiên. Trên mặt sông hiện ra những cánh buồm lướt sóng.

Đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Lãnh Nhất Phàn kinh hãi lắng nghe, xác định rằng tiếng kêu phát ra từ phía Giang Hồ Bí Khách vừa đi khỏi.

Chẳng lẽ người đó....

Chàng không kịp nghĩ ngợi gì thêm, lao vút đi.

Ngược lên thượng lưu không xa, một thi thể nằm úp mặt trên tảng đá sát bờ sông.

Lãnh Nhất Phàn bước nhanh tới cúi xuống nhìn, bất giác kêu lên kinh ngạc.

http://tieulun.hopto.org

Thi thể chính là vị Tam Tổng quản thuộc hạ của Cốc Đại công tử.

Dáng người gầy khô như que củi đó, chỉ thoáng nhìn là nhận ra ngay.

Máu từ vết thương nhỏ trên lưng vẫn tuôn chảy, nhuộm đỏ cả tảng đá.

Đặc điểm riêng của Nữ sát thủ.

Lâm Lâm lại giết người ?

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày :

— Lâm Lâm chuyên đối địch với Cốc gia, trước sau đã giết không ít thủ hạ của Cốc Đại công tử. Nhưng tại sao Tam Tổng quản lại đến nơi đây ?

Lại thêm một vấn đề khó hiểu.

Xung quanh vắng ngắt không một bóng người.

Lãnh Nhất Phàn cúi nhìn tử thi lần nữa rồi quay gót bỏ đi.

Một tiểu điếm vào hạng tồi tàn trong trấn nhỏ không có vẻ gì đặc biệt.

Lãnh Nhất Phàn trọ lại trong tiểu điếm đã gần mười ngày với số tiền ít ỏi chỉ đủ thuê một phòng xép.

Hầu như suốt ngày chàng không ra khỏi phòng.

Mỗi ngày tiểu nhị mang cho chàng một bữa ăn với chút cơm hẩm và bát canh nhạt phèo lạnh ngắt.

Nhưng không còn tiền, còn biết làm sao?

Thêm nữa, thái độ với chàng khinh khỉnh lạnh lùng ra mặt.

Cũng phải nhận nhục chứ còn sao nữa ?

Trưa hôm đó tên tiểu nhị mang đến bữa cơm tồi tàn như thường lệ đặt lên bàn rồi quay người định bỏ đi.

Lãnh Nhất Phàn ngần ngừ đây lát rồi

http://tieulun.hopto.org

gọi lại ;

— Tiểu nhị ca hãy chậm bước !

— Thế nào ? Đại gia có gì sai bảo ?

Trên mặt tiểu nhị không có chút biểu
cảm nào, gọng nói cũng lạnh tanh như bá
canh trên bàn kia vậy. Thậm chí đôi mày nhạ
còn nhíu lên nữa !

Lãnh Nhất Phàn ngập ngừng :

— Sau này... có thể cho nóng lên chú
không ?

Tên tiểu nhị bĩu môi :

— Còn thế nữa ! Đại gia, vậy là tốt qu
rồi. Mọi người còn bận bao nhiêu việc, đ
có được nhàn tản như ngươi ? Ngay bát cũ
không rửa, ăn xong cũng không thèm dọ
bàn, có món gì chén sạch tưng món đó...

Nói rồi quay người chực bỏ ra.

Lãnh Nhất Phàn nén cơn tủi hận ch

a cổ.

Tiểu nhị ca, tôi muốn nhờ một việc...

Việc gì ?

uốn phiền tiểu ca mua dùm một miếng
g và nghiên mực.

ểu nhị nhướng mày hỏi :

Những thứ đó để làm gì ?

Viết tấm biển hiệu hành nghề y !

ểu nhị mở to hết đôi mắt tí hí :

Cái gì ? hành nghề y ? Thật không
gia ngươi còn có biệt tài đó nữa

ưng một lát, lại hỏi :

Hành nghề y là việc tốt, độ thế cứu
uy nhiên nếu...nếu làm việc đó vì
hỉ mục đích kiếm ăn, y đạo không
có thể trở thành oan nghiệt ...

nh Nhất Phàn không muốn giải thích
i, chỉ gượng cười, lấy trong túi ra một

http://tieulun.hopto.org

ít bạc vụn đặt lên bàn.

Tiểu nhị ca, tính tiền cơm mười ngà xong còn dư ra chút nào không ?

Tên tiểu nhị vồ lấy tiền, ước lượng mộ lát rồi lập tức đổi ngay thái độ và cách xưn hô :

— Cái này... xem ra còn dư một ít, chẳn qua không nhiều lắm. Đại gia, tiểu nhân tín xong nếu còn thừa lại thì lưu lại trong quầ sau này...

— Thôi khỏi. Còn dư chừng nào tiểu cứ cầm theo uống nước.

Tiểu nhị chắp tay cúi đầu gật liền mấ cái :

— Dạ dạ ! xin đa tạ khách quan...

Rồi chợt ngẩng lên hỏi :

— Khách quan, ngài tinh thông nghề thật sao ?

Lãnh Nhất Phàn cười đáp :

— Cũng chẳng đến nỗi hại người.

— Thế là tốt rồi ! Tiểu nhân đi làm ngay đây !

Rồi quày quả bỏ đi, nhưng đến cửa đã quay trở lại nói :

— Khách quan, hai ngày nữa ở tây thành có một cuộc lễ hội, trước hết cứ ra đó đặt bài hiệu, sau này hãy treo biển ở tiểu điếm này, bệnh gia sẽ tìm đến thượng môn, bảo đảm là cứ nườm nượp...

Lãnh Nhất Phàn ngắt lời :

— Việc đó để sau hãy nói !

Tên tiểu nhị cung kính gật đầu rồi đi nhanh khỏi phòng.

Lãnh Nhất Phàn ngồi xuống bàn dùng bữa cơm thường lệ.

Ngay hôm sau trước cửa tiểu điếm xuất

http://tieulun.hopto.org

đã hiện một tấm biển hiệu mới bằng vải trắng viết hàng chữ lớn :

"Lang y Lãng Tử chuyên trị các chứng bệnh nan y".

Trên giang hồ người hành nghề y đạo không nhiều, lại là người chuyên trị nan bệnh chứng lại càng hiếm.

Việc trong tiểu trấn xuất hiện một vị lang y đã là một chuyện đáng phải bàn tán rồi.

Lãnh Nhất Phàn đã thương lượng được sử dụng hai gian phòng. Phòng chà thường ở lâu nay, cộng thêm một phòng sá sủa hơn để hành nghề chẩn bệnh và h thuốc.

Mọi việc đã được chuẩn bị chu đáo, c còn chờ khách hàng.

Hôm đó chờ suốt một thời trường, v không thấy bệnh nhân đến xem bệnh.

Đó là hiện tượng khác thường.

Lãnh Nhất Phàn phân vân không hiểu được tại sao thì thấy tên tiểu nhị bước nhanh vào phòng quì xuống nói :

— Lang trung tiên sinh, có quý nhân sắp quang lâm.

Lãnh Nhất Phàn nói :

— Nghiệp y vì người trị bệnh, tịnh không phân biệt giàu nghèosang hèn, hễ là bệnh nhân thì cho vào !.

Tên tiểu nhị vẫn quỳ, lo lắng hỏi :

— Lang trung tiên sinh , ngài còn chưa biết, người sắp thượng môn là nhân vật thế nào đâu ! Tiểu nhân được lệnh chưởng quầy ai bảo canh giữ trước cổng không cho bất kỳ bệnh nhân nào vào.

Lãnh Nhất Phàn lẩm bẩm :

— Hóa ra thế... chẳng trách gì... Nhưng

http://tieulun.hopto.org

rốt cuộc quý nhân đó là người nào ?

Tên tiểu nhị hơi nhổm người lên :

— Vị đó...lang trung còn ...Đó là p
nhân một vị phú hào đệ nhất ở đây, Tam p
nhân của Cốc đại công tử !

Lãnh Nhất Phàn cười nói :

— Thế nào ? Tam phu nhân cũng đư
coi là quý nhân ư ?

Tên tiểu nhị chợt trở nên hùng biện

— Lang trung tiên sinh, ngài còn ch
biết đó thôi ! Tam phu nhân là người đư
Cốc đại công tử sủng ái nhất đó ! Quyền
còn hơn cả Đãi phu nhân nữa... Hôm nay đ
đây xem bệnh, ngài nên dốc hết tâm lự
Biết đâu bà ta hào phóng một chút, có k
hơn cả thu nhập của ngài suốt một năm ..

Dừng một lát, tên tiểu nhị lại nói thê

— Tiểu nhân có một người cậu làm

phủ của Cốc gia, vì thế tiểu nhân mới dò hỏi biết những bí mật đó...

Lãnh Nhất Phàn hiểu ra thâm ý của đối phương, cười nói :

— Nếu vậy, vị tam phu nhân kia xem bệnh xong, được bao nhiêu tiền ta sẽ chia đều cho ngươi một nửa, được chứ ?

Tên tiểu nhị cố dấu nỗi vui mừng đáp :

— Lang trung tiên sinh, có ít đi một chút cũng được !

— Đừng thoái thác nữa. Hằng ngày ngươi chiếu cố đến bệnh nhân rất khó nhọc. Được thêm một chút phụ phí cũng đáng công lắm.

Tiểu nhị cười tít mắt rồi bước ra cửa.

Không lâu sau một chiếc kiệu rất sang trọng hào hoa đi thẳng vào tiền viện tiểu điếm.

http://tieulun.hopto.org

Một tên tì nữ nói gì vào trong kiệu rồi đi thẳng tới phòng chẩn bệnh của Lãnh Nhất Phàn .

Lãnh Nhất Phàn nhìn ra viện rồi đến ngồi sau bàn dáng trang nghiêm.

Là một vị lang trung cần phải tỏ thái độ nghiêm túc chững chạc trước bệnh nhân là điều cần thiết.

Tên tì nữ bận y phục màu tím đi thẳng vào phòng.

Lãnh Nhất Phàn ngước nhìn, đột nhiên giật mình thất sắc.

Tử y tì nữ chính là Xảo Thư Nhi !

Vì sao cô ta đến làm nữ tì ở cốc gia chứ?

Chàng kinh dị đến nỗi há hốc mồm không thết được nên lời.

Xảo Thư Nhi chấp tay xá xá Lãnh Nhất Phàn, cất tiếng :

— Lãng công tử ! Tôi đoán là tiên sinh, quả nhiên không sai . Tuy nhiên danh hiệu khác đi.

Lãnh Nhất Phàn mấp máy đôi môi :

— Xảo cô nương... là cô ư ?

Giọng nói của chàng hoàn toàn khác thường .

Trong thanh âm hàm chứa vẻ ngạc nhiên, lo lắng và trách móc.

Xảo Thư Nhi dường như hiểu được ẩn ý hàm chứa trong đó, bối rối trả lời :

— Lãng công Tử, tôi vào Cốc phủ... chỉ vì chuyện bất đắc dĩ.

Cô ta trầm giọng xuống, dáng vẻ thật đáng thương.

Xảo Thư Nhi càng lúng túng, nhìn càng khó dằn, càng quyến rũ.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Xảo cô nương, sao lại bất đắc dĩ

Xảo Thư Nhi từ từ ngẩng lên, cười

nảo :

— Sự thể thế này... lần đó được công

cứu giúp, lại còn đến hàn cư thăm bệnh c

gia mẫu...

— Xin ngắt lời ...bệnh tình của gia m

thế nào ?

— Xin thành thật cảm tạ công tử !

mẫu sau khi uống xong mấy liều thuốc

công tử, chỉ ba ngày sau đã rời khỏi giư

bệnh, đi lại bình thường. Ngài... thật là t

y.

Lãnh Nhất Phàn chợt trầm tư.

Lần ấy chàng thăm bệnh cho mẫu t

của Xảo Thư Nhi, kết qủa chẩn bệnh cho

không có bệnh chứng, bà ta chỉ tự bảo n

mắc tâm bệnh. Vì thế chàng chỉ cho mấy

thuốc bổ, không ngờ lại có công hiệu thần kỳ như thế.

— Xảo cô nương, hãy kể tiếp chuyện của mình đi !

— Hôm đó người của Cốc gia vì truy tìm nữ sát thủ đã xung đột với công tử . Ba ngày sau Cốc công tử phái người đến, gây chuyện trầm vỡ bình rơi, bắt tiện nữ mang đi.

Xảo Thư Nhi cắn môi, đôi mắt diễm lệ chợt đỏ hoe...

Lãnh Nhất Phàn trầm giọng :

— Sao lại thế chứ ?...Rồi sau đó ...

Xảo Thư Nhi đưa tay áo lau mắt, lát sau mới kể tiếp :

— Cốc đại công tử đã có ba vị thê thiếp, nhưng vẫn chưa sinh hạ được một người con nào. Lúc ấy muốn thâu nạp thêm tỳ thiếp

http://tieuluu.hopto.org

thứ tư. Đương nhiên tôi thà chết chứ không cam chịu, đã nhất tâm lìa bỏ kiếp sống thừa, vừa may gặp được cứu tinh...

Lãnh Nhất Phàn thở phào vội hỏi :

— À cứu tinh nào vậy ?

Chợt một giọng nói vang lên tiếp lời :

— Đó là ta !

Ngay sau đó một nhân ảnh đi vào phòng.

Lãnh Nhất Phàn há hốc mồm đứng sững.

Xảo Thư Nhi kinh ngạc á lên một tiếng.

Người tự nhận cứu tinh của Xảo Thư Nhi chính là nữ sát thủ Lâm Lâm .

Xảo Thư Nhi trấn tĩnh trước tiên, xúc động nói :

— Ân thư ! Không ngờ lần đó lại cũng là ân thư.... Vậy là đã hai lần mang ơn cứu mạng...

Thấy không ai nói gì, Xảo Thư Nhi lại

hỏi :

— Ân thư cũng ở đây ?

Nữ sát thủ lắc đầu :

— Không ! Ta chỉ đến giúp Lãng Tử chế dược trị căn bệnh đặc biệt.

Cô ta nói bằng giọng nghiêm chỉnh y như thật.

Lãnh Nhất Phàn đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, không hiểu Lâm Lâm nói thật hay đùa.

Tuy vậy trước mặt Xảo Thư Nhi, chàng không thể vặn hỏi.

Lâm Lâm đến chiếc ghế bên cạnh Lãnh Nhất Phàn ngồi xuống một cách tự nhiên, nhìn Xảo Thư Nhi nói :

— Xảo thư, chuyện của ngươi để sau ta kể lại cũng được. Bây giờ hãy ra đưa Tam phu nhân của ngươi vào xem bệnh đi.

http://tieulun.hopto.org

Xảo Thư Nhi gật đầu vội vã đi ra.

Lãnh Nhất Phàn thấp giọng hỏi :

— Ngươi có ý gì ?

Lâm Lâm nhoẻn miệng cười nói :

— Trong nghề y, tìm được một người trợ thủ như ta không dễ đâu. Chẳng lẽ ngươi không muốn ?

Rồi cô ta đứng lên đến cuối bàn nói thêm:

— Ta không phải là bệnh nhân, không được ngồi chỗ đó.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Sao ngươi tìm được đến đây ?

— Lạ thật ! Ngươi treo bảng hiệu, rõ ràng đề hai chữ to Lãng Tử, sao người ta không biết được chứ ?

— Nhưng ngươi lại không muốn lộ diện bên ta trước mọi người mà ?

— Hiện tại tình hình khác trước rồi.

— Ta còn gọi là Nữ sát thủ nữa không ?

— Ồ... Không ! Cứ gọi ta bằng tên là được. Thôi chuẩn bị xem bệnh, có người đến rồi !

Xảo Thư Nhi dắt theo một thiếu phụ đi vào.

Không nói cũng có thể đoán biết đó là Tam phu nhân.

Thiếu phụ dáng vẻ linh hoạt, đôi mắt long lanh đầy mỵ lực, sắc mặt không có vẻ gì đang mang bệnh.

Lãnh Nhất Phàn nhìn qua rồi chỉ tay vào ghế bên cạnh nói :

— Mời Tam phu nhân ngồi.

Thiếu phụ yểu điệu ngồi xuống.

Quả nhiên là một mỹ nữ.

Trong phòng lúc đó có ba nữ nhân đều

http://tieulun.hopto.org

xinh đẹp mỹ miều. Tam phu nhân xinh đẹ
một cách quý phái như hoa hồng trong chậ
cảnh, còn Xảo Thư Nhi lại đẹp giản dị mộ
mạc như hoa sen trong đầm. Riêng sự diễ
lệ pha chút hoang dã của Lâm Lâm lại nh
một cành phong lan kiêu sa giữa rừng hoang

Tam phu nhân lướt mắt nhìn Lâm Lâ
rồi dừng lại hồi lâu trên mặt Lãnh Nhất Phà
đầy tình tứ rồi nở môi cười.

Cặp môi thắm và đôi mắt đa tình khiế
nữ nhân như Lâm Lâm cũng phải rung độn
chứ đừng nói một nam nhân như Lãnh Nhấ
Phàn.

Chàng không phải thánh hiền, đươn
nhiên lòng cũng xao động nhưng không c
chút tà niệm nào.

Tam phu nhân mở lời trước :

— Tiên sinh còn trẻ tuổi mà y nghiệ

thâm thúy, thật là một bậc hiền tài...

Lãnh Nhất Phàn nghiêm mặt đáp :

— Phu nhân quá khen... Chẳng hay phu nhân thấy chỗ nào không được bình thường?

— Tôi...

Tam phu nhân ngập ngừng đưa mắt nhìn Xảo Thư Nhi, sau đó nhẹ giọng nói :

— Với tiên sinh tôi không thể không nói thật. Đại công tử cấp thiết muốn có nhi tử, vậy mà cả tam phòng đều chưa có hồng phúc. Đại công tử muốn thu nạp thê thiếp thứ tư, chính là nha đầu này.

Rồi chỉ tay vào Xảo Thư Nhi.

Tam phu nhân kể tiếp :

— Nhưng nó quyết không thuận tình, xin tôi tìm cách cứu giúp. Tôi đã thuyết phục được đại công tử cho Xảo Thư Nhi lại bên mình với điều kiện trong vòng một năm phải

http://tieulun.hopto.org

sinh hạ cho được...

Phu nhân hơi đỏ mặt, dừng giây lát lại tiếp :

— Đại công tử chấp nhận điều kiện đó, Xảo Thư Nhi cũng đồng ý. Sau khi tôi nghe tiếng thần y của tiên sinh liền vội vàng đến đây, mong tiên sinh xuất thần lực cho được như nguyện.

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày nghĩ ngợi :

— Thì ra là chứng trì thai.

Quả tình chàng chưa trị qua bệnh chứng này, nhưng trong y lý cũng có nói đến, hơn nữa đã treo bảng hiệu, bệnh nhân cũng đã tới đây, lẽ nào không xem ?

Chàng liền nói :

— Trước tiên cần xem mạch tượng. Xin phu nhân....

— Vâng !

Tam phu nhân vén áo để lộ ra cánh tay ngà ngọc nõn nà đặt lên bàn.

Lãnh Nhất Phàn cố nén xúc cảm đặt ba ngón tay lên mạch nhắm mắt tĩnh thần xem kỹ một lúc rồi hỏi :

— Phu nhân có hiện tượng nguyệt kinh bất hòa không ?

Tam phu nhân gật đầu :

— Có !... Đả khám qua nhiều danh y, phục nhiều loại thuốc nhưng vẫn chưa có hiệu quả.

Lãnh Nhất Phàn ngập ngừng một lát mới hỏi :

— Những khi cùng chung phòng với lệnh phu, có dùng loại dược thảo nào... kích thích không ?

Đây là điều mấu chốt, khi xem mạch, chàng đã nhận ra điều khác thường này.

http://tieulun.hopto.org

Tam phu nhân chợt đỏ bừng mặt, hồ
lâu mới hổ thẹn gật nhẹ đầu.

Lãnh Nhất Phàn nói :

— Vậy là đúng rồi. Hãy dùng ngay
những biện pháp tương tự, tăng cường bổ
dưỡng. Tại hạ sẽ kê đơn, phu nhân hãy tự
mình pha chế theo liều lượng và cách thức
đã hướng dẫn. Đảm bảo trong ba tháng sẽ có
hiệu quả.

Chàng nói với vẻ khẳng định.

Tam phu nhân từ từ thu tay về, cười nói :

— Thế thì tốt quá ! Xin đa tạ tiên sinh.

Rồi đưa mắt ra hiệu cho Xảo Thư Nhi.

Cô ta lấy ra một chiếc túi nhỏ đặt lên
bàn, nói :

— Tiên sinh, đây là chút thành ý. Nếu
sự chẩn trị của tiên sinh có công hiệu, sau
này sẽ còn hậu tạ.

Lãnh Nhất Phàn không từ chối, cắm cúi
kê đơn, một lúc đưa cho Xảo Thư Nhi dặn
bảo :

— Trong này có mấy loại dược bổ có
thể khó tìm, tại hạ đã ghi chú thứ có thể thay
thế.

Xảo Thư Nhi cười đáp :

— Cái đó không lo. Phàm là linh đan
thánh dược nào trong nhân gian có đều có
thể tìm được.

Tam phu nhân nhìn Lãnh Nhất Phàn cúi
chào rồi quay sang Xảo Thư Nhi bảo :

— Chúng ta đi thôi !

Nhưng thiếu phụ vừa đứng lên chưa ra
khỏi cửa bên ngoài đã thấy xuất hiện một vị
trung niên nhân bận cẩm bào : chính là Nhị
tiên sinh của Cốc phủ.

Lãnh Nhất Phàn thoáng ngơ ngác.

http://tieulun.hopto.org

Nhị tiên sinh lướt mắt nhìn khắp phòng rồi bước vào.

Tam phu nhân biến sắc, thốt lên :

— Nhị tiên sinh.

Nhị tiên sinh nhíu mày nhìn Tam phu nhân, lạnh giọng hỏi :

— Tam phu nhân chẳng phải nói đến Phổ Độ Am dâng hương sao ? Đại công tử vốn không thích nói dối.

Không biết người này có thân phận thế nào trong Cốc phủ mà dám có thái độ với phu nhân ngang nhiên trách cứ như thế ?

Tam phu nhân cúi đầu khẽ đáp :

— Nhị tiên sinh... xin hải hà lượng thứ. Tôi nghe nói vì Lãng Tử tiên sinh này y thuật cao minh nên đến thỉnh cầu.

— Nhưng sao không nghe nói Tam phu nhân có bệnh ?

Tam phu nhân ngập ngừng :

— Chỉ là .... bệnh của nữ nhân thôi.

— Vậy ư ? Xảo Thư mau đưa phu nhân về đi !

Xảo Thư Nhi cúi đầu cung giọng :

— Dạ !

Chờ hai người ra khỏi phòng xong, Lãnh Nhất Phàn đứng lên hỏi :

— Nhị tiên sinh quang lâm có gì chỉ giáo?

Nhị tiên sinh không đáp, nhìn Lâm Lâm hỏi :

— Vị cô nương này là ...

Lâm Lâm liền tự giới thiệu :

— Ta là Lâm Lâm, giúp việc cho Lãng Tử.

— Thế nào ? Giúp việc ư ?

Nhị tiên sinh hỏi, hướng ánh mắt sắc,

http://tieulun.hopto.org

lạnh nhìn thẳng vào mặt Lâm Lâm, hồi lâ
mới quay sang Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Lãng Tử, cô ta có đúng là trợ th
của ngươi không ?

— Không sai !

— Các ngươi hợp tác lâu chưa ?

Lãnh Nhất Phàn tỏ vẻ khó chịu :

— Việc đó không liên quan gì đến cá
hạ.

— Chưa hẳn thế.

— Nói vậy có ý gì ?

Nhị tiên sinh nhìn sang Lâm Lâm hỏi

— Ngươi đêm khuya vào Cốc phủ vớ
ý định gì ?

Lãnh Nhất Phàn nghe nói thoáng rùn
mình. Lại còn chuyện đó nữa ?

Phải ! Cô ta cứu Xảo Thư Nhi trong Cố
phủ. Nhị tiên sinh nói tất không giả.

Chàng liếc mắt nhìn sang Lâm Lâm và cảm thấy khó xử.

Nhưng đã trót công nhận cô ta là trợ thủ của mình rồi, bây giờ không thể phủ nhận.

Lâm Lâm mồm năm miệng mười nói :

— Thế thì sao chứ ? Ta không trộm cướp của ai, chỉ đi ngang qua hoa viên bên ngoài tường Cốc phủ, nghe tiếng nữ nhân khóc, do hiếu kỳ mà vào xem, phát hiện thấy vị Xảo cô nương mới đến đây đang muốn tự treo cổ ta mới cứu cô ta, đồng thời ngầm báo cho Tam phu nhân. Chuyện chỉ có thế.

Nhị tiên sinh đanh giọng :

— Nhưng ngươi lại giết người !

Lâm Lâm tỏ vẻ kinh ngạc kêu lên :

— Ta giết người ư ?

— Đúng thế. Một tên thị vệ tâm phúc của Cốc Đại công tử bị đâm bằng một con

http://tieulun.hopto.org

dao nhỏ vào hậu tâm.

— Nhưng ngươi có trông thấy ta gi người không chứ ?

— Hừ !

Nhị tiên sinh đanh giọng :

— Nói thật với ngươi, thấy hay khôn cũng thế cả. Ngươi cứu người, đó là sự thậ Nhưng ngươi đi quanh phủ một vòng cũng sự thật. Tuy thân pháp cao minh, nhưng khôn thể qua mắt được bổn nhân đâu.

— Vì sao ngươi không bắt ta ngay lú đó ?

— Vì cần biết ngươi sẽ đến những nơ nào, có đồng đảng nào khác không, vì th mới để ngươi tự do. Bây giờ muốn bắt cũn không muộn.

Lại quét mắt nhìn sang Lãnh Nhất Phà Chàng thầm nhủ :

— Hỏng thật !

Hiện tại chàng đã thành đồng đảng của Lâm Lâm, muốn chối cũng không được nữa.

Người bị giết có vết đao nhỏ ở hậu tâm, không cần hỏi cũng biết đó là kiệt tác của cô ta rồi.

Lâm Lâm vào Cốc phhủ tất có ý đồ. Chỉ tình cờ cứu được Xảo Thư Nhi thôi, bởi vì cô ta đã từng cứu một lần, dù sao cũng là chỗ quen biết, thấy hoạn nạn không thể không cứu.

Lâm Lâm nói vẻ quả quyết :

— Ta không công nhận đã giết người.

Nhị tiên sinh cười nhạt :

— Chỉ nói suông đâu dễ phủ nhận hết tội lỗi ?

Đột nhiên lúc đó có tên tiểu nhị chạy vội vào phòng nói liền một hơi :

http://tieulun.hopto.org

— Lang trung tiên sinh, rất nhiều bệnh nhân đang chờ ngoài cửa. Cô để cho họ vào không ?

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu đáp :

— Hôm nay dừng ở đây, không xem bệnh nữa.

Tiểu nhị nói :

— Nhưng... họ đã chờ nửa ngày rồi ...

Nhị tiên sinh chợt chen lời :

— Trị bệnh là việc cấp thiết. Thầy thuốc nên chiếu cố đến yêu cầu bức thiết của bệnh nhân.

Rồi nhìn tiểu nhị bảo :

— Ngươi gọi họ vào đi !

— Dạ ! Tuân lệnh nhị tiên sinh.

Hắn cúi gập người rồi chạy đi.

Nhiệt tâm như vậy, đương nhiên vì việc chữa bệnh của Lãnh Nhất Phàn đối với hắn

ũng có lợi.

Chờ tên tiểu nhị đi xa, Nhị tiên sinh nói:

— Tối nay hai vị có thể đến bờ sông ngoài thành gặp bổn nhân không ?

Lãnh Nhất Phàn liếc nhìn Lâm Lâm rồi ật đầu.

Nhị tiên sinh cũng gật đầu, sau đó bước a khỏi phòng.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Cô nương có cùng đi không ?

Lâm Lâm cười đáp :

— Đương nhiên ta sẽ tháp tùng ngươi !

Bệnh nhân lần lượt đi vào.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ NĂM

THÙ, BẠN CÙNG TRUY VẤN

Ánh tà dương hắt những tia cuối cù
xuống mặt sông.

Có hai bóng người sóng vai đi dọc th
bãi cát ven bờ. Họ chính là Lãnh Nhất Ph
và Lâm Lâm.

Lãnh Nhất Phàn hẹn nữ sát thủ đến sớ
hơn một chút vì chàng có vấn đề cần g
quyết.

Gặp Lâm Lâm chàng mở lời ngay :

— Cô nương có nhớ đã từng hứa thế nào với ta không ?

— Hứa gì kia ?

Giọng Lãnh Nhất Phàn lạnh lùng, không biểu lộ chút cảm tình :

— Ngươi nói rằng nếu chứng minh được mình là hung thủ gây ra huyết án ở Vương gia thì sẽ nhắm mắt để ta đâm một kiếm. Thừa nhận chứ ?

Lâm Lâm gật đầu :

— Không sai, ta đã nói câu đó.

— Vậy thì tối nay nên thực hiện.

Lâm Lâm thản nhiên hỏi :

— Ngươi đã chứng minh được rồi sao ?

Lãnh Nhất Phàn nhếch môi cười hỏi :

— Đêm qua ngươi đeo mạng xuất hiện tại Ban Miếu tự thừa nhận chuyện này. Tá

http://tieulun.hopto.org

đã nghe tận tai, thấy tận mắt, còn phải chứng minh gì thêm nữa ?

Chàng nghiến răng, nhìn thẳng vào mặt Lâm Lâm.

Thiếu nữ tỏ ra vô cùng kinh ngạc hỏi :

— Ngươi nói gì ? Ta.. ta đeo mạng, t nhận là hung thủ ư ?

— Ngươi không chịu thừa nhận ?

— Chuyện không có, bảo ta nhận sa được ?

Lãnh Nhất Phàn hừ một tiếng, lạnh lùn

— Đến nước này mà ngươi còn khôn chịu nhận... Thôi được, ta hỏi ngươi :Đêm khi phát hiện có người đến, ngươi tránh và phòng. Về sau do bị Nhị tiên sinh và hai tê tổng quản bức bách, ta mạo nhận đã giết bọ thuộc hạ của Võ Lâm Phán Quan do niệ tình ngươi đã giúp ta thoát khỏi kẻ chuy

giết người đó.

Sau đó ngươi lại đeo mạng xuất hiện, nhận mình mới chính là người giết tám tên kia, cũng nhận gây huyết án ở Vương gia. Trước khi trời sáng, ngươi lại giết thêm Tam Tổng quản ở bờ sông. Ngươi giải thích những chuyện đó thế nào ?

Lâm Lâm lắc đầu :

— Ta không hiểu ngươi đang nói gì....

— Ở đây chỉ có ta và ngươi. Ngươi đừng nên giấu giếm nữa.

Lâm Lâm suy nghĩ một lúc rồi nói :

— Lãng Tử, nghe ta nói ! Ta không giết Tam Tổng quản, cũng không giúp ngươi thoát khỏi tay Võ Lâm Phán Quan. Còn chuyện xảy ra ở Lỗ Ban Miếu, sau khi ta tránh vào trong, đột nhiên bị người khác điểm huyệt ngã xuống đất ngất đi. Khi tỉnh lại thì trời đã

http://tiểu thuyết tổng hợp

sáng bạch, trong miếu vắng tanh. Sự thực nh
thế, tin hay không tùy ngươi thôi.

Lãnh Nhất Phàn tức tối nói :

— Ta không tin ! Trong phòng lúc đ
không có ai cả. Hơn nữa, với thân thủ ngươ
ai có thể dễ dàng ám toán ?

Lâm Lâm cũng phát bực :

— Không tin thì mặc ngươi vậy !

— Ta cần ngươi thực hiện lời hứa để
đâm một kiếm !

— Không làm được !

Lãnh Nhất Phàn hừ một tiếng nói :

— Bất luận là nam hay nữ, đã nói ra m
không thủ tín là tiểu nhân. Ta rất căm gh
hạng người đó.

Lâm Lâm cũng đanh giọng, mắt vằn á
lửa :

— Quân tử phải biết thị phi, phân

trắng đen. Ngươi lẫn lộn trắng đen, không biết phải trái, cũng thuộc hạng tiểu nhân, ta cũng rất căm ghét những người như thế !

Đúng là lấy răng chọi răng.

Lãnh Nhất Phàn bốc hỏa lên đầu nhưng chưa biết đối đáp thế nào, cố sức nhịn lại.

Nếu Lâm Lâm phải nói dối, tất có điều uẩn khúc trong lòng.

Ngoài ra chàng đã chịu ân cô ta, điều đó không thể phủ nhận. Đại trượng phu ân oán công minh.

Dù sao, công nhận hay phủ nhận cũng chỉ do miệng cô ta nói ra. Sau này sẽ còn cơ hội làm sáng tỏ.

Hơn nữa tối nay còn cuộc hẹn với Nhị tiên sinh. Đôi bên tuy không hoàn toàn cùng chí hướng, nhưng trước mắt tình thế khiến hai người đứng về một phía, trước mắt cùng

http://tieulun.hopto.org

chung sức đối phó với Nhị tiên sinh.

Nghĩ đoạn, chàng nói giọng dàn hòa :

— Thôi được, chuyện này để sau lại nó tiếp.

Lâm Lâm vẫn còn giận dỗi :

— Nói nữa hay không cũng thế, dù sa lòng ta cũng không còn được thanh thản đượ nữa rồi !

Giọng cô ta gần như muốn khóc.

Lãnh Nhất Phàn động tâm, đổi giọng

— Lâm Lâm cô nương , đừng nghĩ đế chuyện đó nữa, rồi hết hãy chuẩn bị đối phó với Nhị tiên sinh. Cô nương đừng quên rằn mình là trợ thủ của các hạ.

Lâm Lâm còn chưa kịp trả lời thì từ x có nhân ảnh lướt tới gần, đến cách hai ngườ chừng một trượng thì dừng lại.

Chính là Nhị tiên sinh, người chủ độn

ước họ gặp ở đây.

Vừa dứng, Nhị tiên sinh đã nói ngay :

— Hai ngươi còn coi là người biết thủ tín.

Lúc này trời đã tối hẳn.

Lãnh Nhất Phàn lên tiếng hỏi :

— Nhị tiên sinh có gì chỉ giáo ?

Trung niên nhân không đáp, nhìn Lâm Lâm hỏi :

— Có phải ngươi là Nữ sát thủ không ?

Y đã đi thẳng vào vấn đề, không cần quanh co.

Lâm Lâm trả lời ngay :

— Không phải !

Lãnh Nhất Phàn đã liệu trước cô ta sẽ trả lời như thế không hề ngạc nhiên.

Nhị tiên sinh truy vấn :

— Thật là không phải ?

http://tieulun.hopto.org

— Nếu ta đúng là Nữ sát thủ, các hạ tớ
nay đã tới đây rồi, đừng nghĩ đến chuyệ
còn sống trở về.

Nhị tiên sinh nói :

— Sao ngươi dám chắc điều này ? Ch
rằng ngươi biết rõ võ công Nữ sát thủ, nhưn
chưa chắc gì bổn nhân không phải là đối th
của cô ta ?

Câu này rất lợi hại, ý là : Ngươi đã khôn
nhận mình là nữ sát thủ, sao dám cầm chắ
chuyện đó ?

Lâm Lâm trả lời :

— Điều đó chỉ cần suy tưởng một ch
là biết thôi.

Nhị tiên sinh quay sang Lãnh Nhất Phà
hỏi :

— Lãng Tử, cô ta là trợ thủ của ngư
vậy các ngươi có thể coi là đồng bạn. Ng

có thể bảo chứng cô ấy không phải là nữ sát
thủ không ?

Lãnh Nhất Phàn thấy mình trong tình
thế quẫn bách. Cô ta rõ ràng là nữ sát thủ tay
nhuốm đầy máu tanh. Nếu bảo chứng cho cô
ta thì vô hình chung mình a tòng với những
vụ tàn sát đẫm máu đó, chỉ có trời mới biết
cô ta còn gây ra những tày đình nào nữa ?
Nếu không bảo chứng, trước đã thừa nhận
Lâm Lâm là trợ thủ, lại hóa ra kẻ phản phúc
hay sao ?

Nhưng dù sao mình đã chịu ân cô ta, lại
không thể thành tên phản phúc.

Nghĩ vậy, chàng phản vấn :

— Nếu tại hạ không bảo chứng thì sao?

— Bổn nhân sẽ bắt cô ta đi.

Lâm Lâm cười nhạt hỏi :

— Chỉ bằng vào các hạ mà có thể bắt

http://tieulun.hopto.org

ta?

Nhị tiên sinh gật đầu khẳng định, vẻ tin tưởng :

— Việc đó không thành vấn đề !

Lâm Lâm chỉ hừ một tiếng.

Lãnh Nhất Phàn tự hỏi :

— Nếu động thủ, Lâm Lâm có thắng được Nhị tiên sinh không ? Mình có nên cam dự vào không ? Cuộc gặp này do Nhị tiên sinh chủ định. Nếu không chắc thắng, y đâu dám đơn thương độc mã đến đây một cách mạo hiểm ?

Không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Nhị tiên sinh hỏi :

— Lãng Tử, ngươi bảo chứng cô không phải là nữ sát thủ hay không ?

Chàng thấy như nghẹt thở.

Lâm Lâm hiển nhiên là nữ sát thủ. Bả

chứng chẳng khác gì tự ôm lửa vào người. Nhưng cho dù thế cũng coi như món nợ phải trả. Đại trượng phu ân oán phân minh.

Nhị tiên sinh chú mục nhìn chàng chờ đợi.

Lãnh Nhất Phàn không suy tính nữa, gật đầu khẳng khái nói :

— Tại hạ bảo chứng cô ta.

— Tốt lắm ! Ngươi chú ý nghe đây : Trước khi tìm được nữ sát thủ ngươi không được rời khỏi Hàm Dương, cũng không được tùy tiện đi xa.

Lãnh Nhất Phàn ở vào thế cưỡi hổ, đành chấp nhận.

Nhị tiên sinh gật đầu :

— Tốt, thế là đã ước định.

Lại quay sang Lâm Lâm hỏi :

— Bổn nhân nên gọi ngươi thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

— Ta tên là Lâm Lâm.

— Được, Lâm Lâm cô nương, ta đã bả
chứng cho cô nương không phải là nữ sát th
Riêng chuyện tối qua gây rối ở Cốc phủ, c
nương nên tự mình trình bày rõ.

— Ta đã nói rồi, không nhắc lại đâu.

— Lâm Lâm cô nương, chính bổn nhâ
phát hiện ra cô nương xông vào trinh sát
Cốc phủ, nhưng không bẩm trình với Cốc Đ
công tử. Hiện tại chưa ai biết chuyện này,
thế hy vọng cô nương nói rõ để bổn nhâ
tìm cách khu xử. Mong cô nương hiểu ý bổ
nhân.

Nói xong hướng mục quang đầy uy l
nhìn thẳng vào Lâm Lâm.

Lâm Lâm nói :

— Tôi hoàn toàn không có ý đồ xấ
đối với Cốc gia, các hạ nên tin như thế.

— Đã không có ý đồ xấu thì càng nên nói rõ để tránh hiểu lầm, có thể cô nương còn tự chuốc thêm phiền phức nữa. Hơn nữa Lãng Tử đã bảo chứng cho cô, tất nhiên cô không muốn hắn phải gánh thêm trách nhiệm?

Lãnh Nhất Phàn chợt thấy kỳ quặc.

Xem ra Nhị tiên sinh không đặt cạm bẫy, lời nói lại có vẻ thân thiện, chẳng lẽ ông ta mạo hiểm một mình đến đây chỉ với hai mục đích là tìm bảo chứng và hiểu rõ ý đồ của Lâm Lâm thôi ?

Cốc gia có thể coi là hùng bá một phương, ngoại nhân xông vào làm náo, lại còn sát nhân nữa.

Chẳng lẽ đại sự như vậy mà Nhị tiên sinh dám giấu giếm Cốc Đại công tử ?

Lâm Lâm liếc nhìn Lãnh Nhất Phàn rồi

http://tieulun.hopto.org

nói :

— Vì nể mặt Lãng Tử, ta sẽ nói rõ.

— Nói đi !

— Ta tìm một người, ngờ rằng hắn trốn trong Cốc phủ và được Cốc Đại công tử che chở.

— À... người đó là ai vậy ?

— Là cừu nhân.

— Nhưng bổn nhân muốn biết hắn là ai.

— Xin tha lỗi, tôi chỉ có thể nói thế thôi.

— Có thật không ?

— Nếu nhị tiên sinh không tin thì có hỏi thêm cũng vô ích.

Nhị tiên sinh suy nghĩ giây lát rồi gật đầu :

— Thôi được. Trước mắt bổn nhân không truy cứu chuyện này nữa. Tuy nhiên

cô nương hãy nhớ, sau này hành động xin hãy cẩn thận hơn, không nên quá tùy tiện, cũng không nên quá cậy vào công lực của mình mà có lúc hối không kịp đâu.

Nói tới đó quay mình bỏ đi, thân ảnh mất hút giữa màn đêm.

Lâm Lâm đứng sát vào Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Lãng Tử, ngươi thật dám bảo chứng cho ta sao ?

— Vì sao không dám ?

— Nếu chúng không tìm được nữ sát thủ thì ngươi không được rời khỏi Hàm Dương, điều đó đối với ngươi chẳng hay ho gì. Nếu chúng tìm được nữ sát thủ, người đó tất không bỏ qua ngươi, hậu hoạn sẽ khó lường.

Lãnh Nhất Phàn chợt mở to mắt xoay

http://tieulun.hopto.org

người lại nhìn thẳng vào mặt Lâm Lâm :

— Chẳng lẽ ngươi không phải là nữ sá
thủ ?

Lâm Lâm đáp gọn :

— Không phải !

— Thế nào ? Ngươi ....

Lãnh Nhất Phàn trước hết kinh ngạc, tiế
đến là hoang mang.

Không chỉ một lần Lâm Lâm chối phă
những việc mình làm. Nhưng vì lý do nà
chứ ?

Lâm Lâm nhìn chàng hỏi :

— Ta nói ta không phải là nữ sát thủ
ngươi thấy có gì kỳ quái ?

— Lần đầu gặp ở lương đình bên quan
lộ, ngươi thừa nhận mình là nữ sát thủ ...

— Hơ hơ...

Lâm Lâm cười tinh quái đáp :

— Lãng Tử, ngươi nên nhớ lại ba chữ nữ sát thủ là do tên nhân yêu giả ni cô đặt ra, chứ không phải tự ta xưng danh hiệu đó. Ở lương đình, khi chúng ta gặp nhau lần đầu, ngươi gọi ta là nữ sát thủ, ta chỉ nói rằng đó là danh hiệu rất hay, ta nguyện ý tiếp thụ. Ngươi công nhận sự việc đúng như thế chứ ?

Sự thực đúng như vậy.

Lãnh Nhất Phàn trở nên lúng túng.

Chẳng lẽ nữ sát thủ đúng là một người khác ? Lâm Lâm tiếp nhận danh hiệu đó chỉ là sự ngẫu hợp ?

Nhưng dùng tiễn đao để sát nhân thì chính Lâm Lâm đã làm. Dùng tiễn đao làm binh khí, trên giang hồ chưa nghe ai nói tới. Không thể có chuyện trùng hợp thứ hai được.

Nghĩ đoạn, trầm giọng nói :

— Tất cả những người bị giết, trước sau

http://tieulun.hopto.org

đều có vết đao nhỏ ở hậu tâm hoặc mạn sườn. Ngươi lại dùng tiễn đao. Điều này giải thích thế nào ?

Đột nhiên sắc diện Lâm Lâm biến đổi rất khó coi. Tuy trong đêm tối, Lãnh Nhất Phàn vẫn nhận thấy rất rõ.

Cô ta nói giọng sắc lạnh nghe rất đáng sợ :

— Ta cấm ngươi không được nói đến hai tiếng tiễn đao !

Cả đôi mắt lẫn giọng nói đều như một con sói cái.

Lãnh Nhất Phàn ngơ ngác.

Vì sao không được dùng hai tiếng đó ? Cô ta dùng tiễn đao giết Hồ Hữu Tài, ít nhất chàng đã nhìn thấy.

— Vì sao không được nói ?

— Không được là không được. Nếu nói thêm một lần nữa ta sẽ giết ngươi !

Lãnh Nhất Phàn nổi giận nói :

— Tiễn đao ! Ngươi dùng tiễn đao giết người. Đó, ta nói đó !

Chàng không chịu nổi để bị đối phương uy hiếp.

Lâm Lâm cũng vung tay lên.

Lãnh Nhất Phàn lùi một bước thủ thế, chuẩn bị rút kiếm.

Hai người vẫn thủ thế, mắt nhìn nhau trừng trừng nhưng chưa ai dám tấn công trước.

Hồi lâu Lâm Lâm hạ tay xuống, thở hắt ra, lẩm bẩm :

— Vì sao ta muốn động đao chứ ?

Lãnh Nhất Phàn cũng buông chuôi kiếm

— Lâm Lâm ta chờ ngươi trả lời.

— Tiễn đao hay tiểu đao cũng là đao giết người như nhau, ngươi không có cơ sở

http://tieulun.hopto.org

nào để xác định vết thương do tiễn đao ha
ngọn chủy đao sắc như nước chỉ dày bảy tấ

Ngữ khí của cô ta trở lại từ hòa :

— Ngươi không phải là pháp quan kiể
nghiệm tử thi, chỉ nhìn sơ qua mà phán đoán
làm sao có thể khẳng định vết thương đó d
tiễn đao hay chủy đao ?

Lời biện minh đó không phải là khôn
có lý.

Phải thừa nhận rằng hai thứ binh khí đ
rất khó phân biệt nếu căn cứ vào vết thương
Chỉ trường hợp đại hành gia nhiều kin
nghiệm mới phân biệt nổi.

Nhưng Lãnh Nhất Phàn không dễ dàn
thỏa mãn với cách biện giải này.

— Ta chỉ cần biết ngươi có đúng là n
sát thủ hay không ?

— Ta không phải !

— Thật không phải ?

— Lời hứa để ngươi đâm mười kiếm vẫn có hiệu lực !

Lâm Lâm nói bằng giọng quả quyết như rìu chém đá.

Nhưng nếu vậy ai là nữ sát thủ ?

— Ta có thể tin vào lời ngươi không ?

Giọng Lãnh Nhất Phàn đã trở nên do dự.

— Ngươi không thể không tin !

— Vậy nữ sát thủ thật sự là ai ?

— Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai đây ?

Lãnh Nhất Phàn nín lặng, nhớ lại mọi việc từ đầu, chợt thấy rằng có quá nhiều chi tiết ngẫu hợp.

Cái tên nữ sát thủ đúng là do vị nữ ni bị giết nói ra lúc lâm chung, nàng nhắc lại và hoàn toàn không phải do Lâm Lâm tự nói ra

http://tieulun.hopto.org

danh hiệu.

Ở Lỗ Ban Miếu, kẻ sát nhân lại hiệ
thân với tấm mạng đen trên mặt thừa nhậ
mình là nữ sát thủ, đã từng gây huyết án
Vương phủ.

Lúc đó chàng nhận ra thanh âm khôn
giống của Lâm Lâm, nhưng lại cho rằng c
ta cố tình đổi giọng.

Lâm Lâm cắt đứt dòng suy nghĩ củ
Lãnh Nhất Phàn :

— Lãng Tử ! Ta rất cảm kích ngươi đ
bảo chứng.

— Chẳng cần thế ! Nhị tiên sinh chu
hẳn đã tin vào lời bảo chứng của ta.

— Không cần biết hắn tin hay không

— Nhưng ta và ngươi từ nay bị hạn ch
hành động, lại có người giám sát. Điều nà
chẳng thú vị gì.

Lãnh Nhất Phàn ngước mắt nhìn trời.

Bây giờ lòng chàng cũng tối tăm u ám như bầu trời đêm.

— Đúng là khó chịu....

Lâm Lâm tỏ ý tán đồng, nói thêm :

— Mỗi người có hành động khác nhau. Việc đáng làm buộc phải làm, không ai có thể ngăn cản được. Ta cũng không chấp nhận bất kỳ sự câu thúc nào.

Lãnh Nhất Phàn chợt thấy động tâm.

Việc đáng làm thì buộc phải làm, đúng thế. Nhưng đó rốt cuộc là việc gì ?

Xem ra Lâm Lâm hành khứ giang hồ là theo một mục tiêu đã định. Cô ta kiên quyết phủ nhận mình là nữ sát thủ nhưng lại nói không chấp nhận bất kỳ một sự câu thúc nào.

Hai việc này có mâu thuẫn khiến bất kỳ ai cũng hoài nghi.

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầ
chàng.

Muốn chứng minh, tốt nhất nên theo dõ
hướng đi của Lâm Lâm là có thể chứng min
cô ta có đúng là nữ sát thủ không.

Suy nghĩ đó làm chàng phấn chấn lên

Lâm Lâm gọi :

— Lãng Tử, chúng ta nên về thôi.

— Đi đâu ?

— Về khách điếm chứ đi đâu ? Ngư
đã treo biển, chẳng lẽ ngày mai không chữ
bệnh nữa ?

— Ngươi nói chúng ta ?

— Đúng thế. Ta đã thành trợ thủ c
ngươi . Nếu ta bỏ đi một mình há chẳng ph
làm chúng hoài nghi ngươi bảo chứng c
ta?

— Thế cũng được. Phòng đối diện v

ta không có ai ở, ngươi có thể tạm thời cư ngụ.

Chàng thấy rằng nên tương kế tựu kế, nói thêm :

— Ngươi cứ về khách điếm trước, ta cần làm một việc.

— Việc gì ?

— Việc riêng, nhưng rất quan trọng. Cần phải đi suốt đêm nay. Nếu sáng mai ta không về, ngươi cứ bảo tiểu nhị cho đình chỉ việc chẩn bệnh một ngày, được chứ ?

— Được !

Lâm Lâm gật đầu rồi bước đi hướng về tiểu trấn.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

Chừng nửa đêm.

Lãnh Nhất Phàn đến Phổ Độ Am .

Chàng muốn hỏi vị phụ nhân giúp vi
trong am về tình huống xảy ra hôm trước.

Kẻ sát nhân hiển nhiên là Lâm Lâ
nhưng không biết cô ta có xưng hiệu mình
nữ sát thủ không ?

Trước mắt cả ba tên nhân yêu giả m
trụ trì và hai nữ tiểu ni đã bị giết. Liệu t
gia phụ nhân còn ở lại am không ?

Bốn bề lặng ngắt. Phổ Độ Am ch
trong màn đêm thúc tĩnh như một khu hoa
mộ.

Chàng vượt tường nhảy vào. Trong P
đường có ánh đèn, chứng tỏ đang có ngư

Chàng tiềm nhập vào trước cửa Ph
đường, nhìn vào bên trong bất chợt giật t
mình.

Có một người quỳ trước bàn thờ Phật. Người đó là tục gia phụ nhân làm tạp dịch.

Phụ nhân này chỉ lo việc nấu ăn giặt giũ nên không xuống tóc.

Vào giờ này bà ta vẫn còn lễ Phật thì thật là điều kỳ quái.

Lãnh Nhất Phàn cố ý ho khan một tiếng.

Tục gia nhân kinh hãi quay lại, trông thấy Lãnh Nhất Phàn, bà ta quá khiếp sợ đến nỗi há hốc mồm không nói được tiếng nào.

— Bà đừng sợ, tại hạ chỉ xin hỏi mấy câu thôi.

Tục gia phụ nhân nói líu cả lưỡi :

— Ngươi ... ngươi ... đại hiệp ...

Lãnh Nhất Phàn cố lấy giọng thật nhu hoà :

— Đại nương có nhớ tại hạ không ?

— Tôi... tôi nhớ. Đại hiệp vào đây đúng

http://tieulun.hopto.org

vào ngày các vị sư thái... bị hại...

— Nhớ được thế là tốt. Đại nương, ngà đó nữ tử đã hành hung có tự nói danh hiệu không ?

— Danh... danh hiệu gì ?

Lãnh Nhất Phàn giải thích :

— Chẳng hạn như cô ta nói mình tên g cách xưng hộ...

Thiếu phụ gật đầu như đã hiểu ra :

— Không có... Cô ta chỉ nói ... vì Phậ môn mà diệt quân ô trọc.

— À...

Lãnh Nhất Phàn thốt lên một tiếng nghĩ vậy là Lâm Lâm không nói giả.

Danh hiệu nữ sát thủ là do nữ ni nói r chỉ vì thủ phạm là nữ nhân, trùng hợp v một nữ ma đầu nức tiếng có biệt danh ấy.

Lãnh Nhất Phàn lại hỏi :

— Đại nương có thấy rõ diện mạo của hung thủ không ?

Chàng muốn biết lúc đó Lâm Lâm có đeo mạng che mặt không.

Tục gia phụ nhân đáp :

— Thấy rõ. Cô ta... còn trẻ, rất đẹp... không ngờ lại là .... một nữ ma đầu. A Di Đà Phật ! Giết người là bị báo ứng đó....

Lúc đó tình cảm trong Lãnh Nhất Phàn rất phức tạp. Chàng thấy vừa yên tâm, nhưng lại có sự thất vọng.

Yên tâm vì chứng minh Lâm Lâm không phải là nữ sát thủ , trái lại thất vọng cũng là do cô ta không phải là nữ sát thủ.

Đột nhiên chàng biến sắc, mặt đanh lại, rất phát hung quang quay nhìn ra tiền viện.

Chàng ngửi thấy có mùi huyết tanh.

Mùi huyết tanh còn nồng nặc, chứng tỏ

http://tieulun.hopto.org

nơi đây vừa lưu huyết.

Anh mắt áng quắc quét khắp sân.

Chàng đã phát hiện ra một người nằ
dưới vòm cây ở góc sân, liền đâm bổ tới.

Người chết là một nam nhân nằm ngử
tay cầm chuôi kiếm, mũi kiếm cắm ngập và
giữa ngực.

Quái lạ thật ! Chẳng lẽ người này tự sá

Chàng nghĩ ngay rằng vấn đề có liê
quan đến tục gia phụ nhân. Nếu bà ta là m
phụ nữ bình thường thì sau khi xảy ra án mạn
nên bỏ đi khỏi am mới phải, không ai dám
lại thêm.

Hơn nữa vào lúc xảy ra huyết án mới
đây, vào nửa đêm vì lẽ gì bà ấy còn lễ Phậ

Chàng vội vàng quay lại Phật đường r
bỗng đứng ngẩn người : Phụ nhân đã biế
đâu mất dạng.

Lãnh Nhất Phàn lập tức lục soát khắp
am, phòng trong phòng ngoài, tất cả các xó
xỉnh, nhà bếp nóc điện không bỏ sót chỗ nào.

Không tìm được dấu vết nào, ngoại trừ
thi thể người chết nằm ở góc sân.

Chàng lại nghĩ đến Lâm Lâm. Cô ta đã
giết chết cả ba tên gian ni, chỉ có tục gia phụ
nhân là thoát nạn.

Nhưng nếu bà ta là cao thủ khéo giấu
kín tông tích, lúc đó Lâm Lâm chỉ có một
mình, sao bà ta không ngăn chặn Lâm Lâm
giết người ?

Có bí ẩn gì trong vụ án này không ?

Đang đêm chàng tìm đến pđn với ý định
tra rõ thân phận của Lâm Lâm, thế mà giờ
đây xem ra cần phải rở lại hỏi rõ Lâm Lâm
về chuyện xảy ra ở am này.

Nhưng người chết là nhân vật nào, thân

http://tieulun.hopto.org

phận ra sao ?

Một nam tử đột nhiên đến nơi tu hàn
của các vị nữ ni tự sát, chuyện đó tuyệt đ
không có khả năng, nếu đúng chăng cũn
chỉ là bị cưỡng bách.

Như vậy người cưỡng bách phải là m
nhân vật đáng sợ mới khiến nạn nhân chấ
nhận tự sát mà không dám kháng cự ngo
ra nhân vật ấy ít nhiều phải dính líu đến tụ
gia phụ nhân với danh nghĩa phục dịch ở Ph
Độ Am này.

Lại nói Lâm Lâm liệu có liên quan
đến phụ nhân kia không ?

Lãnh Nhất Phàn lòng rối như tơ vò, đứ
nghĩ ngợi hồi lâu đoạn mang tử thi vào Ph
đường chiếu đèn quan sát.

Diện mạo hắn hung ác, chỉ nhìn q
cũng biết không phải người thiện lương.

Máu từ vết thương vẫn còn chảy, chứng tỏ chết chưa lâu.

Nhưng có điều lạ là mũi kiếm xuyên ngập ra tận sau lưng.

Nếu tự sát, không ai có thể dùng lực mạnh đến thế.

— Hắc hắc hắc hắc....

Đột nhiên một tràng cười vang lên.

Vào nửa đêm, trong am vắng, mùi huyết tinh, xác người chết, tiếng cười ấy nghe thật hết sức rùng rợn.

Lãnh Nhất Phàn trở nên khẩn trương, ứng lên hỏi :

— Ai ?

Đồng thời chàng quét mắt nhìn quanh.

Một giọng người trả lời nghe quen quen:

— Người nhận hàng !

— Nhận hàng ?

http://tieulun.hopto.org

— Không sai ! Lần trước chưa giao hàn
xong, bây giờ đến đây nhận lại.

Lãnh Nhất Phàn nhớ ra và chợt hiểu lờ
nói văn vẻ đó ám chỉ thứ hàng gì : đó là sin
mạng mình.

— Võ Lâm Phán Quan ?

Theo suy tưởng và giọng nói, chàng xá
định đối phương là tên giết người chuyê
nghiệp đó, nhưng lại băn khoăn không rõ hắ
với tục gia phụ nhân có mối liên hệ thế nà

Đồng đảng ư ? Không có khả năng.

Nghĩ đoạn, lạnh giọng nói :

— Các hạ vẫn chưa quên món hàng đê
qua... nghề làm ăn mà, đâu cướp không tiế
người ta được ! Hàng ở đây, có sức thì đế
nhận.

Một nhân ảnh nhảy qua tường vào trướ
tiền viện đứng ngay trước cửa Phật điện, t

cầm gậy trúc lớn.

Chính là nhân vật giết người chuyên nghiệp — Võ Lâm Phán Quan.

— Lãng Tử, ngươi giết người ư ?

Lãnh Nhất Phàn nghe hỏi chợt cảnh giác. Đối phương cố ý bày đặt ra hiện trường để đổ vấy cho chàng ?

— Tại hạ không giết người.

Võ Lâm Phán Quan chỉ tay vào tử thi :

— Vậy ai giết hắn ?

— Không biết. Không nói ngoài đề, bàn tới chính sự đi.

— Hắc hắc, Lãng Tử, ngươi có vẻ rất cầm chắc là sẽ bảo vệ được chỗ đội nón của mình ?

— Ngươi nói đúng !

— Vì sao ?

— Vì tại hạ đã quyết ý giết người.

http://tieulun.hopto.org

— Hô hô hô....

Võ Lâm Phán Quan ngửa mặt cười mộ tràng dài, rồi chợt ngừng bặt hỏi :

— Lãng Tử, chẳng lẽ ngươi còn mon tối nay nữ sát thủ lại hiện thân giúp giữ cá mạng ngươi nữa sao ?

Lại cất một tràng cười nữa :

— Các hạ tốt nhất là nghĩ cách giữ lấ mạng mình trước !

Lãnh Nhất Phàn đương nhiên đã có ch ý, đó là chiêu kiếm của Giang Hồ Bí Khá truyền cho.

Chàng có thể yên tâm sử dụng chiê sát thủ đó mà không lo bị tiết lộ thân phậ

Chàng tự tin mình thắng đối phương.

Nhưng chàng vẫn còn một nỗi bă khoăn, chiêu sát thủ đó là bí học gia truyề sao Giang Hồ Bí Khách biết được mà cải bi

đi ?

Lại nói, nếu Võ Lâm Phán Quan là đồng đảng của Giang Hồ Bí Khách, lão cố ý bày ra để khẳng định một lần tối hậu thân phận mình thì sao ?

Nhưng dù người chăng nữa, sự việc đã đến nước này cũng phải liều cho số phận vậy thôi.

Võ Lâm Phán Quan hỏi :

— Lãng Tử, chỉ qua có mấy ngày, chẳng lẽ ngươi đã gặp kỳ duyên diệu ngộ, được cao nhân chỉ điểm ? Nhưng ngươi cần biết rõ, người bị Võ Lâm Phán Quan phê chuẩn án tử hình thì không ai thoát được đâu, hắc hắc hắc...

Lãnh Nhất Phàn thấy lòng chấn động.

Đối phương đã biết rõ về bí mật của mình, như vậy dự đoán của chàng không sai.

http://tieulun.hopto.org

Tình hình trở nên đáng sợ.

Nhưng chàng vẫn rắn giọng :

— Tại hạ đã quyết ý giết người, cũng không ai thoát chết.

— Cứ để sự thật chứng minh.

— Đúng vậy.

— Tốt lắm. Chuẩn bị đi, lão phu sẽ xuất thủ đây !

Dứt lời, Võ Lâm Phán Quan vung gậy lên, hiện ra một thanh kiếm.

Lần trước ở Lỗ Ban Miếu chàng đã biết chiếc gậy trúc là một thanh kiếm tàng hình nên không bị bất ngờ nữa.

Chàng rút kiếm, thi triển thủ thế sát thủ độc môn mà Giang Hồ Bí Khách đã cải biến.

Cao thủ quá chiêu, chỉ cần nhìn thế thủ của đối phương là biết ngay mức độ lợi hại xác định mình có thể công vào hay không.

Thế thủ của Lãnh Nhất Phàn đang thi triển rất kỳ dị, có thể nói chưa từng thấy trên giang hồ, vì thế cần phải lưu tâm hơn.

Võ Lâm Phán Quan không những là cao thủ thặng thừa mà còn là kẻ giết người chuyên nghiệp, đương nhiên nhận ra điều này.

Hắn cảm thấy rằng vụ làm ăn hôm nay không những khó hoàn thành trót lọt mà hậu quả cũng chưa thể xác định trước.

Lãnh Nhất Phàn tĩnh lặng, tâm trí và kiếm thế hợp nhất, chỉ cần đối phương vọng động là xuất chiêu chí mạng.

Võ Lâm Phán Quan cảm thấy áp lực mỗi lúc một đè nặng , nhưng không còn đường thoái lui nữa, vì đã đâm lao tất phải theo lao.

Song phương ngưng thần bất động như hai pho tượng đá.

Trong tĩnh ngầm chứa động là điều đáng

http://tieulun.hopto.org

sợ nhất. Cũng là tiềm năng mãnh liệt nhất

Cũng như đám mây đen kịt trôi lừ đ
chứa trong mình bao nhiêu sấm sét nổ ra kin
thiên động địa bất cứ lúc nào.

Thời gian như ngừng trôi, không gia
như đông kết lại.

— Chậm tay !

Đột nhiên một giọng nói đanh lạnh van
lên ẩn tàng uy lực vô hình tác động ngay đế
hai đối thủ.

Võ Lâm Phán Quan phản ứng cự
nhanh, nhanh như chớp lùi về mấy thước.

Đó là lần đầu tiên kể từ khi thụ nghiệ
giết người, hắn tự nguyện thâu kiếm thoá
thân.

Hắn ngầm thở phào, nhẹ nhõm chư
từng thấy.

Lãnh Nhất Phàn từ từ thu hồi thế chủ.

Trong đấu trường hiện ra một người, dáng người và dung mạo còn quái dị hơn cả Võ Lâm Phán Quan.

Quái nhân khoác chiếc đại bào rộng thùng thình, mình cao chưa đầy năm thước, nhưng lại có cái đầu to tướng.

Thần thái quả thật không theo một quy tắc nào, mớ tóc chổng ngược lên cột lại một túm như búi tóc của đại sĩ, dưới hàng mi rậm là đôi nhãn quang sáng lấp lánh như điện luôn luôn nháy động.

Trông diện mạo mà phán đoán thì lão quái nhân tuổi độ ngũ tuần.

Lãnh Nhất Phàn không biết quái nhân là ai, nhưng căn cứ vào phản ứng của Võ Lâm Phán Quan thì tin rằng hai người không phải là đồng đãng.

Lão quái nhân thấp lùn xoay nửa vòng,

http://dtdum.hopto.org

đối diện với Võ Lâm Phán Quan, cất giọ
khùng khục :

— Ngươi là Võ Lâm Phán Quan ?

— Không sai !

— To gan ! Dám mạo dụng danh hiệ

Rồi lại quay sang Lãnh Nhất Phàn tiế
tục cật vấn :

— Tiểu tử ngươi xưng là Lãng Tử, đún
không ?

— Chính là tại hạ.

— Các ngươi vì sao động thủ ?

Võ Lâm Phán Quan cướp lời :

— Đó là nghề làm ăn xưa nay của ta

Dừng lại một lát, lại nói thêm :

— Tên lùn, ngươi danh hiệu là gì ? C
hiểu quy cũ của Võ Lâm Phán Quan
không?

Quái nhân thấp lùn trừng mắt nói :

— Ngay cả lão tổ ngươi mà còn không nhận ra, thật uổng công hành cước giang hồ xưa nay... Lại còn lếu láo, công nhiên dám xưng là Võ Lâm Phán Quan, chẳng còn thể thống gì nữa. Quy cũ của ngươi là gì ?

— Bổn phán quan hành sự không thích bị người khác quấy rầy.

Lão quái nhân bĩu môi :

— Lại còn thế nữa ! Theo lão tổ ngươi đây, ngươi còn chưa xứng bàn đến quy cũ. Lão tiểu tử, vậy ngươi có biết quy cũ của lão tổ ngươi đây là gì không ?

Chiếc đầu to tướng của lão quái nghoẹo sang bên trông rất quái dị.

Võ Lâm Phán Quan hỏi :

— Lão lùn ngươi cũng có quy cũ nữa ư?

— Không những có, mà còn rất nghiêm ngặt.

http://tieulun.hopto.org

— Nghe kêu đây. Nói thử xem ?

— Bất cứ người nào thấy lão phu m
không tỏ lễ độ, phải rập đầu ba cái chịu tộ

— Hô hô hô...

Võ Lâm Phán Quan ngửa mặt cười mé
tràng dài, rồi vừa nấc lên vừa nói :

— Lão lùn, ngươi cũng khéo hài hướ
thật đấy ! Chuyện của ngươi đem vào phườn
hát thật khép làm người ta cười vỡ bụng.

Lão quái nhân lạnh giọng :

— Ngươi có chịu rập đầu không thì bảo

— Bổn phán quan lại muốn hạ cái đầ
to tướng của ngươi xuống !

— Lão tiểu tử ngươi thật muốn chọc giậ
lão phu sao ?

Vừa nói, lão quái nhân vừa bước chếch
lên một bước đứng dạng chân nghếch đầ
về phía Võ Lâm Phán Quan.

Võ Lâm Phán Quan xoay đầu trúc trượng đánh tạt sang một chiêu như chớp vào chiếc đầu quả cỡ của đối phương.

Bịch một tiếng, chiếc gậy trúc bật ngược lại gõ đánh chát đúng vào đầu Võ Lâm Phán Quan.

Quả là một chuyện hết sức bất ngờ với một cao thủ.

Chính lão quái nhân đã dùng ngay đầu mình tiếp chiêu, chẳng lẽ đầu lão ta bằng thép ?

Lãnh Nhất Phàn chợt thấy rúng động.

Võ Lâm Phán Quan kinh hoảng thoái lui.

Lão quái nhân vẫn cứ bước dấn tới, húc đầu về phía trước.

Võ Lâm Phán Quan chợt kêu lên :

— Dừng lại ! Tôi biết lão nhân gia là ai

http://tieulun.hopto.org

rồi !

Hắn mở miệng xưng đối phương là
nhân gia, thật là quái sự.

Lão quái nhân dừng ngay lại :

— Ngươi biết lão tổ ngươi là ai rồi ch

— Là Thiết Đầu Ong trong Bồng
Tam Lão !

— Hô hô hô... Lão tiểu tử ngươi xem
vẫn còn có chút kiến thức !

Lãnh Nhất Phàn kinh dị nghĩ thầm :

— Từng nghe giang hồ truyền ng
Bồng Lai Tam Lão vốn thuộc hàng tiền b
thực tế nên gọi là Bồng Lai Tam Quái,
mỗi người đều có hình thù quái dị riêng.

Theo lời đồn, nếu Bồng Lai Tam Qu
vẫn còn sống thì đều đã ngoài trăm tuổi
rồi, nhưng quái nhân này căn cứ vào du
mạo thì chỉ mới trên dưới ngũ tuần, và ai ng

lại xuất hiện ở Phổ Độ Am vào lúc này chứ ?

— Tiền bối !

Võ Lâm Phán Quan chấp tay xá dài nói:

— Người không biết là không có tội, vừa rồi lỡ mạo phạm đến lão nhân gia, xin mở lượng hải hà khai ân xá tội.

— Lão tiểu tử ngươi không định rập đầu hay sao ?

— Xin lão nhân gia lượng tình, tha tội lần đầu...

— Không được ! Lão nhân gia ta nói một lời không đổi.

Võ Lâm Phán Quan luống cuống :

— Thế nhưng... điều này....

— Không nhưng gì cả. Mau rập đầu ba cái !

Võ Lâm Phán Quan liếc nhìn Lãnh Nhất Phàn rồi vẫn đứng bất động.

http://tieulun.hopto.org

Lão cho rằng với địa vị và niên kỷ c
mình, phải rập đầu trước sự chứng kiến c
một tên tiểu tử hậu sinh là một chuyện lỳ
đại nhục, còn hơn cả cái chết.

Chuyện lan truyền ra giang hồ thì c
mặt mũi nào....

— Tiền bối, không thể thương lượ
cách khác ư ?

— Thương lượng thế nào ?

— Dạ ! Dạ ! Như sai bảo làm bất
việc gì....

Thiết Đầu Ông suy nghĩ một hồi rồi c
nói :

— Vậy thì ghé tai vào đây !

Một kẻ hung tàn giết người chuyê
nghiệp, coi mạng người như cỏ rác đột nhiê
trở nên ngoan ngoãn như một đứa trẻ trướ
mặt cha, vội vàng bước lại hai bước dài đ

cúi đầu ghé lỗ nhĩ sát vào miệng lão quái nhân thấp lùn chờ đợi.

Thiết Đầu Ông thì thầm nói gì một lúc.

Võ Lâm Phán Quan gật đầu lia lịa, sau đó đứng thẳng người lên xui về hai bước nói:

— Tuân lệnh lão nhân gia !

Lát sau quay người sang phía Lãnh Nhất Phàn.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ SÁU

BỆNH NHÂN KỲ QUẶC

Thiết Đầu Ông đã nói gì với Võ Lâ
Phán Quan ?

Đương nhiên Lãnh Nhất Phàn khô
nghe được, cũng không đoán ra nội dung, t
vậy chàng vẫn không để ý.

Tình thế biến đổi đã trở nên bất lợi c
Lãnh Nhất Phàn.

Nhưng chàng tuyệt nhiên không có
định trốn tránh.

Tuy biết rằng có thể xảy ra hậu quả tai hại nhất, nhưng lo lắng hay suy tư cũng chẳng được gì hơn, chẳng bằng cứ bình tĩnh mà chờ đợi điều gì sẽ đến.

Bấy giờ Thiết Đầu Ông mới nhìn vào tử thi nằm trong Phật đường.

Lão cất tiếng ồm ồm hỏi :

— Người kia ai giết ?

Võ Lâm Phán Quan trả lời trước :

— Không biết !

Lãnh Nhất Phàn lắc lắc đầu, tỏ ý cùng có đáp án như Võ Lâm Phán Quan.

Thiết Đầu Ông nói :

— Chỉ có hai ngươi ở đây, nhưng đều không ai thừa nhận giết hắn, chẳng lẽ hắn lại tự sát ?

Chỉ là suy luận thông thường, nhưng tình huống này lại rất phù hợp.

Lãnh Nhất Phàn buột miệng :

http://tieulun.hopto.org

— Xem ra thì giống như tự sát thật

Chàng chợt nhớ đến tục gia phụ nh
vừa bỏ đi, định nói ra chi tiết này như
nghĩ sao lại không nói nữa.

Thiết Đầu Ông lạch bạch bước h
chân vịt tới cúi cái đầu to tướng nhòm q
miệng lẩm bẩm :

— Không chừng hắn tự sát thật ....

Nhưng rồi lão cúi lưng, lật qua lật l
tử thi, chợt quay phắt lại giương mắt nh
thẳng vào mặt Lãnh Nhất Phàn.

Chàng bị ánh hàn quang làm cho ph
run, cảm giác như tia mắt đọng trên mì
có thể sờ thấy được.

Đây là lần đầu tiên chàng có cả
giác ấy, mới nhận thức rõ ràng đối phươ
có công lực thâm hậu biết chừng nào.

— Lãng Tử, thật không phải ngư
ư?

Lãnh Nhất Phàn trả lời một cách cương quyết :

— Không phải !

— Kỳ thực ...

Thiết Đầu Ông trầm ngâm giây lát, lại hỏi :

— Lãng Tử, tử thi này vốn nằm đây từ trước hay sao ?

— Vốn nằm ở góc sân gần chân tường kia, vãn bối mang vào đây để xem xét.

— Ngươi nhìn ra được gì khác thường không ?

— Có. Người tự sát không thể tự đâm xuyên tới lưng như thế.

— Đúng thế ! Ngươi đoán không sai. Còn nhìn ra thêm gì khác nữa ?

— Không...

Chàng trả lời rồi nghĩ thầm :

http://tieulun.hopto.org

— Còn có gì khác nữa ? Chẳng l
lão quái vật kia còn nhận ra chi tiết nà
khác thường ?

Thiết Đầu Ông lẩm bẩm như nói mộ
mình :

— Khó có khả năng đó...

Chẳng biết lão nói tới khả năng gì
nhưng chợt nhìn Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Trong am lẽ ra phải có ni cô, th
nhưng người đâu cả ?

— Trong am chỉ có một vị tục gia ph
nhân làm việc tạp dịch, nhân lúc vãn b
không chú ý đã trốn đi rồi.

— À...

Thiết Đầu Ông đưa cánh tay ngắn c
cốn gõ gõ vào chiếc đầu lớn tướng, n
không với ai cả :

— Hiện tại hạ giang hồ chẳng lẽ c
công phu tuyệt truyền đó nữa ?

Công phu nào tuyệt truyền, hiển nhiên Lãnh Nhất Phàn không tài nào đoán nổi.

Võ Lâm Phán Quan chợt lên tiếng :

— Chẳng lẽ tiền bối muốn chỉ...

Thiết Đầu Ông hỏi ngay :

— Ta chỉ gì ?

— *Thôi nguyên phản thương !*

— Ngươi biết chuyện đời không phải ít!

Thôi nguyên phản thương là gì, Lãnh Nhất Phàn chưa từng nghe nói đến, theo ý nghĩa của câu nói, chàng chỉ hiểu rằng người kia chết là do một thứ tà công rất quái dị gọi là *Thôi nguyên phản thương* chứ không phải do tự sát.

Thiết Đầu Ông vừa nói đó là một loại công phu đã tuyệt truyền, vậy tục gia phụ nhân kia có lai lịch thế nào mà biết được

http://tieulun.hopto.org

tà công đó ?

Trên giang hồ thật lắm quái nh
quái sự không sao hiểu được, tục gia p
nhân là một ví dụ.

Sau một lúc trầm tư, Thiết Đầu Ô
khoát tay nói :

— Các ngươi đi đi !

Lão không hề nói mình từ đâu đế
xuất hiện ở đây làm gì, cũng chẳng thè
hỏi ai về điều đó.

Võ Lâm Phán Quan như được đại
liền vội vã bỏ đi.

Lãnh Nhất Phàn do dự chốc lát
cũng rời Phổ Độ Am, mang trong lò
thêm một điều bí ẩn.

*

* *

Mặt trời đã lên cao một ngọn sào.

Lãnh Nhất Phàn vẫn ngủ say. Tên tiểu nhị đã đến phòng ba lần vẫn chưa thấy chàng dậy.

Hắn muốn biết Lang trung tiên sinh có tiếp tục chẩn bệnh hay không, bởi vì đối với hắn còn có khoản phụ thu đáng kể.

Lâm Lâm trọ lại ở phòng đối diện đã dậy từ lâu.

Cô ta đến trước cửa phòng Lãnh Nhất Phàn nhìn vào thấy chàng vẫn chưa dậy, phán đoán rằng Lãng Tử tối qua về muộn.

Tiểu nhị bước nhanh lại gần gọi :

— Cô nương !

— Có chuyện gì thế ?

— Lang trung tiên sinh còn chưa dậy ư?

— Việc đó quan hệ gì đến ngươi chứ ?

— Nhị tiên sinh ở Cốc phủ đến thăm.

— Thế ư ?

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn chợt tung chăn đứn
dậy bước ra nói :

— Ta đây rồi !

— Lang trung tiên sinh, có Nhị tiên sin
đến bái phỏng.

— Mời ông ta vào đi.

Tên tiểu nhị dạ một tiếng rồi chạy vụ
đi.

Lãnh Nhất Phàn rửa qua loa mặt m
xong, Lâm Lâm bước vào phòng vừa hỏi :

— Ngươi trở về điếm hồi nào ?

— Trước khi trời sáng không lâu.

— Công việc ổn thỏa chứ ?

— Ồ....

Chàng trả lời qua chuyện, trong lòng v
ám ảnh bởi câu chuyện hồi hôm không s
giải thích được.

Cả thân phận của Lâm Lâm cũng chì
trong màn vân vụ.

Thêm một bí ẩn khác là chàng không biết Thiết Đầu Ông đã thầm nói với Võ Lâm Phán Quan điều gì, có liên quan đến chàng không ?

— Lãng Tử, chúc buổi sáng tốt lành !

Nhị tiên sinh cất tiếng chào rồi bước vào phòng.

— Nhị tiên sinh vẫn khang an ? Có gì chỉ giáo ?

Nhị tiên sinh đưa mắt nhìn Lâm Lâm rồi trầm tĩnh trả lời :

— Mời ngươi đến khám cho một bệnh nhân.

— Là ai thế ?

— Ngươi tạm thời chưa cần biết vội.

— Nếu tại hạ cự tuyệt.

— Ngươi không thể cự tuyệt. Bởi vì ngươi đã treo bảng hành y. Đã là thầy thuốc mà không có lý do gì cự tuyệt sự cầu xin của

http://dtuluu.tripod.com

bệnh nhân.

Lời nhị tiên sinh vừa khách quan, khá thiết đồng thời lại có vẻ cưỡng chế.

Lãnh Nhất Phàn nghĩ rằng bệnh nhâ tất là người của Cốc gia rồi . Mình đã ở là đây thì đừng nên gây bất hòa với kẻ độc b trong vùng như Cốc Đại công tử, và hiện chư có chuyện gì cấp bách, có đi một chuyến cũn không sao.

Chàng hỏi :

— Đi ngay bây giờ ?

— Phải. Đã có kiệu chờ ở ngoài cửa.

— Kiệu nữa ư ?

Lãnh Nhất Phàn cố nhịn cười nói tiếp

— Tại hạ chỉ là một thầy lang trên gian hồ , đôi chân quen lội bộ, cần gì phải ng kiệu ?

— Đó là thành ý của người nhà bện nhân, cũng là quy cũ của Cốc gia xưa nay

thỉnh lang y tất phải dùng kiệu.

Nhị tiên sinh nói nghiêm túc, rồi thêm :

— Ngươi sửa soạn đồ đạc đi.

— Đồ đạc không có gì nhiều. Tại hạ xong ngay đây.

Chợt Lâm Lâm lên tiếng hỏi :

— Không mang theo người giúp việc sao ?

Lãnh Nhất Phàn đưa mắt nhìn Nhị tiên sinh, thấy đối phương không có phản ứng gì đành cười nói :

— Lâm Lâm, ngươi cứ ở lại đây, nếu chán thì cứ việc ra ngoài tản bộ cũng được. Những phú hộ đại gia thường có quy cũ nghiêm ngặt, đồng thời ta cũng không cần người giúp việc.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

Rèm kiệu kín như bưng, chẳng khác
của một vị tiểu thư khó tính, không có m
khe hở nhỏ nào.

Khiêng kiệu là hai tên đại hán lực lưỡn
ngoài ra còn thêm hai tên khác đi theo
thay đổi.

Lãnh Nhất Phàn ngồi trong kiệu khôn
thấy gì ở bên ngoài cả, chỉ bằng thính giá
mà phân biệt vị trí.

Ban đầu nghe âm thanh ồn ào của đườn
phố, về sau vắng vẻ dần. Cuối cùng chỉ cò
nghe tiếng chân bước dồn dập của mấy tê
khiêng kiệu.

Chắc chàng đang đến một nơi hoang d
tịch mịch một cách đáng sợ.

Ước một thời trường qua đi, nhưng chiế
kiệu vẫn chạy băng băng như trước, chỉ c
khi đổi kíp mới dừng lại giây lát, chẳng bi
còn phải đi xa nữa không ?

Hình như không phải đến Cốc phủ, vì nếu đến thẳng đó thì đã tới nơi từ lâu rồi.

Vậy thì bệnh nhân ở đâu ?

Nhưng Nhị tiên sinh thân đến mời, đã là việc của Cốc gia thì đến đâu cũng chẳng quan hệ.

Từ sáng, Lãnh Nhất Phàn chưa ăn gì nên lúc này chàng thấy bụng đói cồn cào, nhưng kiệu vẫn đi hoài không nghỉ, mà Nhị tiên sinh cũng chẳng thấy đâu.

Lãnh Nhất Phàn mất dần kiên nhẫn.

Chàng chẳng phải lang trung chuyên nghiệp, bất đắc dĩ treo bảng hành y để tạm kiếm kế sinh nhai. Chàng lại xa nhà chưa lâu, vậy mà buộc phải đem thân phiêu bạt, hiển nhiên việc đói cơm thiếu ngủ vẫn là điều khó chịu.

Tuy vậy đại sự chưa thành, lòng quyết tâm giúp cho chàng ý chí để vượt qua gian

http://tieulun.hopto.org

khổ.

Ngoài kiệu chợt có tiếng người lao xao tiếng chân bước rồi lại vắng lặng.

Lãnh Nhất Phàn thấy ánh phản quang loang loáng khi sáng khi tối, không biết kiệu đi qua nơi nào ?

Mấy lần chàng muốn xé tan rèm kiệu nhìn ra, phải cố sức mới ghìm được ý định đó.

Có lẽ lúc đó cũng đã quá trưa rồi, chàng chợt cảm thấy có điều không ổn. Phải đi thế này dùng ngựa chẳng tiện hơn sao ?

Hiển nhiên đối phương không muốn chàng biết lộ trình và địa điểm sẽ đến, bọn phu kiệu cũng không có vẻ gì là cực nhọc.

Chắc chắn đang diễn ra mưu mô gì rồi.

Nghĩ đến đó, chàng quên cả đói.

Bấy giờ Lãnh Nhất Phàn mới để ý rèm kiệu làm bằng chất liệu rất bền, bên trong là

vải lụa, ngoài còn có lớp lưới bằng da, muốn nhìn ra ngoài chỉ còn cách dùng kiếm mà rạch thành từng lỗ nhỏ.

Cửa kiệu cũng được buộc kết rất chắc chắn.

Chàng không kiên nhẫn được nữa, đưa tay sờ vào chuôi kiếm định chọc thủng.

Đột nhiên có tiếng nói của Nhị tiên sinh:

— Đến rồi !

Lãnh Nhất Phàn buông kiếm trở vào bao, thì ra Nhị tiên sinh vẫn cứ đi theo kiệu.

Hai tên phu đặt kiệu xuống, cửa được mở ra.

Lãnh Nhất Phàn ra khỏi kiệu, phải định thần một lúc mới nhìn rõ cảnh vật.

Một cảnh sắc hoa lệ đài các đập vào mắt Lãnh Nhất Phàn. Chàng đang đứng trước một biệt lâu nguy nga tráng lệ, không biết ấy đúng là Cốc phủ hay không ?

http://tieulun.hopto.org

Không có khả năng, vì từ khách điế
chàng ước mình đã đi mất hai ba canh gi
hơn nữa nơi đây rất yên tĩnh.

Trên thạch cấp bằng ngọc thạch trướ
sảnh đường có một lão nhân bận cẩm bà
đang đứng, dáng vẻ uy nghi đường bệ, phí
sau lão nhân còn có hai tên thanh y tì nữ m
thanh mày tú.

Nhị tiên sinh nhìn Lãnh Nhất Phàn nói

— Làm phiền ngươi quá !

Rồi bước lên trước mặt lão nhân cú
mình nói :

— Người đã được mời đến.

Lại chỉ sang Lãnh Nhất Phàn giới thiệu

— Vị này là lang trung Lãng Tử, tuy
còn trẻ tuổi nhưng y thuật rất cao minh.

Cẩm bào lão nhân nhìn Lãnh Nhất Phà
một lúc rồi xua tay bảo Nhị tiên sinh :

— Ngươi có thể lui !

Nhị tiên sinh khom mình dạ một tiếng mới quay lưng bỏ đi.

Cẩm bào lão nhân đứng sang một bên rồi chỉ tay vào sảnh đường mời khách :

— Lang trung tiên sinh, mời vào !

Lãnh Nhất Phàn ôm quyền hành lễ rồi cử bước lên bậc thềm.

Sảnh đường được bài trí rất xa hoa như vương công quý phủ, đã được bày sẵn một bàn tiệc, thoạt trông cũng biết không phải đồ ăn thức uống của người thường dân.

Cẩm bào lão nhân chỉ tay vào bàn tiệc cười nói :

— Mời tiên sinh ngồi xuống đây.

Lãnh Nhất Phàn lúng túng đáp :

— Cái này....

— Tiên sinh mới từ xa đến, dọc đường vất vả, xin đừng khách khí, hãy dùng bữa cơm nhạt.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn không tiện từ chối đàn
ngồi vào bàn.

Cẩm bào lão nhân cầm đũa mời khách

Trong bữa ăn, Lãnh Nhất Phàn bắ
chuyện :

— Xin hỏi lão trượng xưng hô thế nào

— Lão phu là quản gia ở đây.

Quản gia mà oai phong đường bệ nh
thế, chủ nhân còn uy quyền nhường nào

— Dám hỏi quý phủ là ...

Lão nhân không trả lời vào câu hỏi, c
nói :

— Chủ nhân ngã bệnh chưa lâu, nà
mời danh y nhập phủ. Tiên sinh cứ dùng bữ
tự nhiên, sau đó xin vào chẩn bệnh.

Lãnh Nhất Phàn thấy đối phương thiế
mặn mà cởi mở nên không hỏi nữa.

Tiệc trà toàn những thứ cao lương m
vị, nhưng chàng không thấy ngon miệng

nào.

Sau bữa ăn, Lãnh Nhất Phàn được dẫn đến một căn phòng tối om đến nỗi không nhận ra vật gì trước mặt cả.

Thế này thì thật là quá quắt.

Chàng xẵng giọng hỏi :

— Quản gia, có chuyện gì vậy ?

Trước tình cảnh đáng sợ này, chàng lập tức phòng bị.

Cẩm bào lão nhân đáp :

— Gia chủ nhân sợ ánh sáng, để lão phu dắt ngươi.

Lão quản gia dắt tay Lãnh Nhất Phàn đến ngồi lên chiếc ghế bên cạnh giường, chàng lờ mờ nhận thấy một người đang nằm trên giường nhưng không thể nào trông rõ diện mục, chẳng biết nam hay nữ, tuổi tác bao nhiêu.

Lãnh Nhất Phàn muốn chẩn bệnh mạ

http://tieuluu.hopto.org

cho xong để rời khỏi nơi quỷ quái này, ch
nói :

— Quản gia, quý chủ nhân biểu h
bệnh chứng thế nào ?

— Toàn thân vô lực, không thể cử độ
được .

Lãnh Nhất Phàn lại hỏi :

— Việc ăn uống thế nào ?

— Khẩu vị bình thường. Đại tiểu ti
cũng thông sướng.

— Vậy ư ? Để tại hạ xem mạch tượ
thế nào ?

Cẩm y lão nhân cầm tay người bệnh du
ra trước mặt Lãnh Nhất Phàn, bệnh nhân v
mặc nhiên không nói.

Căn cứ vào cánh tay, chàng nhận ra ng
người bệnh là một lão nhân. Mạch tượng r
loạn, chàng hồi lâu vẫn không chẩn đoá
được chứng bệnh gì.

Nhưng chàng quả quyết rằng đây không phải là căn bệnh thông thường, bèn nói :

— Quản gia, bệnh trạng này rất kỳ quái, cần phải kiểm tra huyệt mạch toàn thân.

Cẩm bào lão nhân thoạt tiên có vẻ ngập ngừng, nhưng rồi gật đầu đáp :

— Cái đó... thôi được, cứ kiểm tra đi.

Lãnh Nhất Phàn xem xét kỹ các kinh mạch huyệt đạo, cuối cùng đặt tay lên đới mạch, bỗng giật mình chấn động.

Chàng đã chẩn đoán được căn bệnh : do vận công sai quy cách làm cơ thể bị tổn hại.

Điều này chứng tỏ trong bệnh nhân là một nhân vật trong giang hồ.

Lẽ ra chàng nên sớm nghĩ đến điều này, bởi vì đích thân Nhị tiên sinh cầu thỉnh lang y, mà ở Cốc phủ, Nhị tiên sinh có thân phận không nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Cẩm bào lão nhân sốt ruột hỏi :

— Tiên sinh, thế nào ?

— Có thể chữa được, nhưng nhất thi[ết] phải dùng phương pháp châm cứu.

— Châm cứu ư ?

— Đúng thế, Bởi vì bệnh trạng củ[a] chủ nhân không phải là căn bệnh thôn[g] thường.

— Nếu dùng thuật châm cứu, tất ph[ải] dùng đến đèn để chiếu sáng ?

— Đương nhiên. Bởi vì nếu châm cứ[u] mò trong bóng tối có thể phát sinh sai ng[ộ] khó lường.

Cẩm bào lão nhân trầm ngâm hồi lâ[u] chừng như có vấn đề khó khăn cần phả[i] cân nhắc.

Lãnh Nhất Phàn đột nhiên nảy sinh m[ột] ý nghĩ. Nếu chiếu đèn, tất nhiên bệnh nhâ[n] phải lộ rõ thực diện mục. Chắc rằng lão tổ[ng] quản lo lắng điều này.

Như vậy, phải có nguyên nhân khiến đối phương không muốn để bệnh nhân lộ diện, chứng tỏ người này không phải nhân vật quang minh chính đại.

Nếu cứu chữa cho một nhân vật mờ ám như thế, biết đâu tự chàng không tạo nên tội nghiệt ?

Cuối cùng cẩm bào lão nhân quyết định:

— Thôi được, thắp đèn vậy.

Lãnh Nhất Phàn thu tay về.

Trước hết cẩm bào lão nhân sờ mó gì một lúc trên mặt bệnh nhân rồi mới bước đến chiếc bàn cách giường không xa thắp đèn.

Phòng cháy sang, chỉ thấy đôi mắt bệnh nhân nhắm kín, nhưng cũng có thể nhận ra dung mạo lão nhân rất uy vũ.

Lãnh Nhất Phàn lấy từ trong túi ra một

http://tieulun.hopto.org

năm kim châm bằng bạc.

Cẩm bào lão nhân kéo bàn lại gần, ngọn đèn vào vị trí đủ soi sáng chiếc giư rồi đến đứng bên bệnh nhân hỏi :

— Châm cứu ở mặt trước hay mặt sa

— Mặt trước, nhất là phần ngực.

Cẩm bào lão nhân chần chừ giây lát m quả quyết cởi áo bệnh nhân ra.

Lmp vừa thoáng thấy thân thể bệ nhân, lập tức giật mình sửng sốt.

Giữa ngực người bệnh xăm hình một co rồng lớn màu đỏ đang nhe nanh múa vuốt.

Nên biết việc xăm mình là việc mà những nhân vật chính đạo không bao giờ làm

Lãnh Nhất Phàn bất giác đưa mắt nhìn lão tổng quản, vừa bắt gặp ánh mắt đối phương, chàng lại thêm một lần thấy toàn thân rúng động.

Trong ánh mắt ngầm chứa một tia độc

a tàn khốc, chỉ xuất hiện ở người ta vào lúc p sửa sát nhân !

Tia hung quang đáng sợ ấy tuy chỉ lóe n rất nhanh cũng đủ khiến Lãnh Nhất Phàn nh sống lưng.

Khi vào đây chàng không mang theo iếm. Nếu sự cố phát sinh, chàng phải ứng hó thế nào ?

Cẩm bào lão nhân lấy giọng trầm tĩnh nói :

— Tiền sinh, có thể bắt đầu rồi !

— À... phải !

Lãnh Nhất Phàn trấn tĩnh lại, gật đầu nói thêm :

— Kéo quần xuống thấp, để hở từ xương chậu trở lên.

Vừa nói, chàng vừa ngầm xác định vị trí trong phòng chọn nơi thích hợp để phòng ngự.

http://tieulun.hopto.org

Lão tổng quản làm theo lời chàng, s
lại hỏi :

— Tiên sinh bảo đảm công hiệu chứ

— Cái đó... việc châm cứu cần phải th
hiện hai ba lần. Lần đầu cần thời gian đ
xem xét biến hóa của bệnh tình, căn cứ và
những chuyển biến mà tiến hành châm cứ
bước tiếp theo.

— Phải làm tới hai ba lần kia ư ?

Sắc diện lão tổng quản trở nên rất kh
nhìn.

— Đúng thế. Không bao giờ dùng th
thuật một lần mà có công hiệu ngay được.

Lãnh Nhất Phàn để ý diễn biến trên m
cẩm bào lão nhân, hiểu rằng mình vừa đi mộ
nước cờ đúng.

Chàng bắt tay ngay vào việc châm cứu
Cả thảy châm tám mũi.

Cẩm bào lão nhân không rời mắt khỏ

cử động của Lãnh Nhất Phàn.

Một lúc sau Lãnh Nhất Phàn thu kim về nói :

— Hôm nay thế là đủ. Chờ ba ngày sau xem diễn biến thế nào rồi lại tiếp tục.

Cẩm bào lão nhân gật đầu chỉ tay ra cửa :

— Tiên sinh tạm về phóng ngoài nghỉ ngơi.

Lãnh Nhất Phàn từ từ đứng dậy.

Như một tia chớp, cẩm y lão nhân xuất chỉ điểm ra.

Nói là tia chớp cũng không sai, vì tuy Lãnh Nhất Phàn đã đề phòng, đến thời gian để suy nghĩ cũng không có, nói gì đến việc phản kháng ?

Chàng hự một tiếng nhỏ rồi đổ ập xuống.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

...nh Nhất Phàn chưa chết.

Chàng dần dần tỉnh lại.

Trong đầu chỉ là một mớ hỗn mang. chàng thoạt tiên hiểu rằng mình còn sống. dần dần ý thức được hồi phục, đưa mắt nhìn quanh.

Chàng nằm trên giường có nệm êm ái, một ngọn đèn trên bàn kê giữa phòng tỏa ánh sáng ấm đạm.

Gian phòng rộng chừng hai trượng vuông, không có cửa sổ, chỉ có một cửa lớn bằng thép đen sì đóng chặt.

Có vẻ như đây là phòng ngầm dưới lòng đất.

Chàng nhảy xuống giường, trước tiên thử hành công vận khí.

Công lực vẫn còn, điều này khiến chàng yên tâm lên nhiều.

Chỉ cần võ công chưa mất là còn có thể suy tính biện pháp tiếp theo.

Chàng ngồi xuống bên bàn, cầm bình trà rót ra một chén vẫn còn bốc khói.

Lãnh Nhất Phàn hồi tưởng những chuyện vừa xảy ra.

Nhị tiên sinh thỉnh y trị bệnh, nhưng lại không tiết lộ thân phận bệnh nhân, lại buộc chàng ngồi vào chiếc kiệu kín như bưng, đó là sự khác thường đầu tiên.

Căn cứ vào thời gian đi đường, Lãnh Nhất Phàn chỉ đoán rằng nơi đây cách khách điếm chàng đang cư ngụ chừng mười lăm dặm, nhưng hoàn toàn không rõ phương hướng.

Chỉ có một đặc điểm có thể ghi nhớ là tòa biệt lầu rất sang trọng, hiển nhiên của một bậc cự gia phú hộ.

Người bệnh sợ ánh sáng, đó chỉ là giảo biện, thực chất không muốn lộ diện

http://tieulun.hopto.org

mức. Thông thường chỉ những người á
muội mới giấu mặt như thế ngay ở tron
nhà mình.

Bệnh nhân không mắc phải chứn
bệnh bình thường nào mà nhộ nạn d
luyện công sai quy cũ.

Trên ngực bệnh nhân xăm một co
hồng long lớn, khi ký hiệu này lộ ra, thầ
sắc tên tổng quản biến đi, mặt xuất hiệ
sát cơ, hiển nhiên việc này liên quan đến
vết xăm trên ngực.

Nếu chàng không nhanh trí, tìm cớ
kéo dài thời gian châm cứu tới ba ngày
thì nhất định bây giờ xác đã bị vùi dưới
đất.

Ba ngày sau, lão tổng quản sẽ đưa
chàng trở lại căn phòng u tối đó châm cứu
lần nữa, không biết có thể tìm được cơ
hội thoát thân hay không ?

Sự thật hiển nhiên là chỉ cần bệnh nhân bình phục, sinh mạng chàng cũng hết.

Cần phải làm gì đây ?

Lãnh Nhất Phàn nhấp một ngụm trà rồi đứng lên quan sát kỹ gian địa thất.

Trong người chàng không có binh khí gì, mà dù mang kiếm, cánh cửa thép dày trịch kia cũng không thể công phá được.

Hơn nữa bên ngoài tất có người canh giữ, nghĩ đến chuyện thoát khỏi chỗ này, chỉ sợ lên trời còn dễ hơn.

Chàng chợt nghĩ đến Lâm Lâm. Bất kể cô tacó phải là Nữ sát thủ hay không, nhưng đối với chàng là chỗ dựa đáng tin cậy.

Nhị tiên sinh buộc chàng ngồi vào chiếc kiệu kín mít, đó là hành động đáng ngờ không biết Lâm Lâm có nhận ra điều

http://tieuluu.mopto.org

không bình thường đó để nghĩ ra kế hoạ
hành động nào giúp chàng không ?

Hy vọng đó hết sức mong man
nhưng dù sao cũng là hy vọng duy nhấ

*

* *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BẢY

XÓA NỖI HOÀI NGHI

Ngày thứ ba.

Đó là Lãnh Nhất Phàn nghe tiếng ánh cửa loảng xoảng mới suy đoán đến thời hạn mình tiếp tục châm cứu, nghĩa là sau ba ngày, kỳ thực trong địa thất ngày cũng như đêm chỉ có ánh đèn, làm gì biết thời gian ?

Thậm chí, chàng tự nghĩ không chừng mình đã bị nhốt vào đây đến ba trăm ngày rồi cũng nên !

http://tieulun.hopto.org

Trước hết cái lỗ nhỏ trên cửa sắt dùng để đưa cơm mở ra trước, một đôi mắt nhìn vào phòng.

Sau đó cánh cửa mới mở hẳn, chính lão quản gia bước vào.

Lãnh Nhất Phàn lập tức trở nên căng thẳng.

Là phúc hay họa, chỉ cần chốc lát nữa là biết rõ.

Lão quản gia mở miệng :

— Tiên sinh lượng thứ, khiến ngươi phải chịu khổ sở...

Lãnh Nhất Phàn nhếch môi cười đáp :

— Khéo nói ! Ở đây rất thoải mái dễ chịu....

Lão quản gia nhận ra ngay sắc thái châm biếm nhưng vẫn lờ đi, nói thêm :

— Lão phu có chỗ đắc tội, hy vọng tiên sinh bỏ quá cho !

— Đâu có !

— Gia chủ từ khi được tiên sinh dốc thần thuật cứu trị, bệnh tình đã có biến chuyển khả quan. Hôm nay là ngày thứ ba, dám phiền tiên sinh tận lực lần nữa, hy vọng đạt thần hiệu.

— Hy vọng như thế.

— Xin mời tiên sinh.

— Quản gia dẫn đường giúp.

Lãnh Nhất Phàn theo sau quản gia bước lên thạch cấp thông đến một thư phòng.

Hai người ra khỏi thư phòng, vượt qua mấy môn hộ mới đến căn phòng tối tăm bữa trước.

Dọc đường không gặp một bóng người nào, cũng không nghe chút động tĩnh gì, giống như cả tòa biệt lâu đồ sộ này chỉ có hai người bọn họ.

Trong phòng đã sáng đèn, bệnh nhân

http://tieulun.hopto.org

vẫn nằm tư thế như lần trước.

Lãnh Nhất Phàn đến ngồi vào chiếc ghế cũ bên giường.

Lại hình xăm hồng long đáng sợ đó.

Lão quản gia trầm giọng nói :

— Tiên sinh, hy vọng lần này là khỏi bệnh, có thể cung giá người trở về.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu, thái độ rất trầm tĩnh, làm như không để ý gì đến chuyện bị cầm giữ suốt ba ngày qua.

Nhưng thực tế trong đầu chàng lại rất căng thẳng.

Nếu trị xong bệnh, đối phương không ngần ngại gì không hạ độc thủ, vĩnh viễn xóa đi một nhân chứng không đáng có. Nhưng nếu cứ để lại thì ít ra cuộc sống của chàng cũng được kéo dài thêm ba ngày nữa.

Nhưng ba ngày sau thì sẽ ra sao ?

Cũng lại bị giam vào địa thất, hoàn toàn

như cũ.

Đánh bạc !

Chàng quyết định chơi một canh bạc, khống chế bệnh nhân rồi tẩu thoát.

Sống chết thành bại đều bất chấp.

Lão quản gia cất tiếng :

— Tiên sinh, ba ngày trước ngươi sợ không thoát được nên cố ý lưu lại, đúng vậy không ?

Mắt lão dán chặt vào mắt Lãnh Nhất Phàn.

Chàng thầm giật mình nhưng vẫn cố sức giữ vẻ thản nhiên :

— Quản gia căn cứ vào đâu mà hỏi thế?

— Khi châm cứu ngươi tỏ ra do dự, mục quang bất định, hiển nhiên đã nẩy sinh chủ ý. Lão phu mắt chưa hoa, còn nhận thấy điểm này.

— Vậy là tổng quản đa nghi rồi.

http://tieulun.hopto.org

— Cứ cho là lão phu đa nghi, nhưng h
vọng lần này tình hình không đến nữa
Bây giờ ngươi hãy tiến hành đi.

Lãnh Nhất Phàn lấy kim ra, trong đầ
đột nhiên lóe lên một ý nghĩ rất đáng sợ :

— Dùng một mũi kim cắm vào đại huyệ
bệnh nhân dùng làm con tin uy hiếp để thoá
thân.

Đột nhiên có một nhân ảnh hiện ra ở
cửa phòng.

Lão quản gia nhìn ra quát hỏi :

— Ai ?

— Là tì nữ Tiểu Lăng đây !

— Có việc gì thế ?

— Có một tờ giấy trình tổng quản xem.

Người đó đi vào phòng, chính là thanh
y tì nữ thường mang thức ăn vào địa thất cho
Lãnh Nhất Phàn suốt ba ngày nay.

Lão quản gia giết tờ giấy đèn đọc, đột

nhiên biến sắc mặt, run giọng nói :

— Sao lại thế chứ....

Rồi chợt quét ánh mắt sắc như mũi kiếm nhìn Lãnh Nhất Phàn.

Đương nhiên chàng không thể biết nội dung tờ giấy viết gì, nhưng đoán rằng có quan hệ nào đó với mình.

Lão quản gia xua tay, tên thanh y tì nữ vội lùi ra.

Lãnh Nhất Phàn vẫn cầm mấy chiếc kim.

Việc đang đến hồi quyết định, dù sao cũng nên cân nhắc cẩn thận và tính toán thời điểm hành động thật hợp lý.

Trước hết chàng vận công giới bị, đề phòng lão tổng quản bất thần xuống thủ như bữa trước.

Lần đó chàng lưu thủ thuật lại để kéo dài thời gian, nhưng bây giờ không thể lặp

http://truyentuongtuong

lại hành động đó.

Nước cờ ấy đã bị lộ.

Lão quản gia thu liễm ánh mục quang cười nói :

— Tiên sinh hành động đi. Lão phu nhắc lại : hy vọng lần này kim đến bệnh trừ.

Giọng nói và vẻ mặt lão dịu đi lại rất nhiều so với trước.

Lãnh Nhất Phàn thấy khó xử.

Chàng không rõ vì nguyên nhân nào mà lão quản gia thay đổi thái độ với mình ?

Tuy vậy chàng không hỏi, vẫn giữ ý định đáng sợ vừa rồi.

Chỉ cần chọc xuống một kim là có thể chữa khỏi bệnh, nhưng cũng có thể lấy mạng bệnh nhân.

Lão quản gia chợt hỏi :

— Tiên sinh nghĩ ngợi gì thế ?

Lãnh Nhất Phàn có ngay quyết định.

Đại trượng phu hành động phải quang minh chính đại, không thể dùng thủ đoạn nhỏ nhen của kẻ tiểu nhân. Những chiếc kim bằng bạc trong chiếc túi vải là để cứu người chứ không phải là để giết người, thân dù gặp hiểm cảnh thế nào cũng đành chịu.

Chàng gạt bỏ hết mọi tạp niệm trong đầu xác định chính xác huyệt đạo chọc vào một kim.

Chỉ khoảnh khắc sau, chàng lấy kim ra nói :

— Xong rồi !

Sau đó thu hết kim cất vào túi vải, tinh thần vẫn luôn luôn cảnh giác phòng bị.

— Mời tiên sinh ra phòng ngoài nghỉ.

— Được !

Chàng từ từ đứng dậy.

Hai người ra sảnh đường ngồi xuống, một thanh y tì nữ mang trà vào dâng rồi lui ra

http://tieulun.hopto.org

ngay.

— Tiên sinh, gia chủ sẽ hồi phục chú

— Phải như thế.

— Khi nào mới có thể biết được kết quả?

— Ngay bây giờ !

— Ồ....

Lão quản gia vụt đứng lên nói :

— Xin tiên sinh cứ ngồi chốc lát, lã phu sẽ trở lại ngay.

Đoạn bước nhanh ra cửa, hiển nhiên là đến phòng bệnh chứng thực lời nói của Lãn Nhất Phàn.

Lão ra không lâu thì tên thanh y tì nữ vừa mang mảnh giấy vào cho lão tổng quản đến bên cười nói :

— Tiên sinh, tiểu tì phụng trà cho ngài.

Rồi bưng bình rót đầy chén cho chàng nhoẻn miệng cười tự giới thiệu :

— Tiểu tỳ là Tiểu Lăng !

Lãnh Nhất Phàn gật đầu.

Chàng đã nghe cô ta tự nói tên mình trong phòng bệnh.

Tiểu Lăng liếc nhìn về phía bức bình phong rồi nói nhanh :

— Tiên sinh cứ yên tâm, mọi chuyện sẽ bình an vô sự !

Nói đoạn vội bước ra khỏi phòng.

Lãnh Nhất Phàn chợt sửng sốt.

Chàng không hiểu Tiểu Lăng nói vậy có ý gì, muốn gọi lại hỏi rõ nhưng đã không thấy bóng dáng cô ta đâu nữa.

Chàng chỉ khẳng định rằng chính tờ giấy mà cô ta vừa mang đến đã làm lão quản gia thay đổi thái độ.

Nhưng tờ giấy đó viết gì ?

Và chắc hẳn lời Tiểu Lăng vừa rồi quyết không phải là nói bâng quơ mà phải có dụng ý. Nhưng dụng ý thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

Sự việc và con người trong biệt lâu này đều kỳ quặc hết sức.

Lãnh Nhất Phàn nghĩ thầm :

— Người đích thân mời mình chẩn bệnh là Nhị tiên sinh. Chỉ cần mình sống ra khỏi đây, nhất định phải tìm hắn hỏi cho ra lẽ.

Lát sau lão quản gia bước vào phòng nói :

— Tiên sinh, phiền ngài chờ lâu...

Nói xong lấy ra một túi gấm nhỏ nhưng xem ra vẻ khá nặng đặt lên bàn trước mặt chàng nói :

— Xin tiên sinh nhận cho chút quà mọn để tỏ sự tri ân.

Lãnh Nhất Phàn lúng túng đáp :

— Tại hạ đâu xứng ?

— Tiên sinh đừng khách sáo, đã dốc hết thần thuật, gia chủ đâu chịu để tiên sinh về tay không ?

Bấy giờ đã thấy chiếc kiệu lúc trước được mang tới đặt trước sảnh đường, Lãnh Nhất Phàn tự nhủ :

— Quả nhiên bình an vô sự thật !

Lão quản gia đứng lên nói :

— Phiền tiên sinh mất nhiều thời gian, lão phu không tiên lưu lại thêm nữa, xin mời lên kiệu.

Lãnh Nhất Phàn nhận túi gấm bỏ vào trong túi y cụ của mình rồi đứng dậy theo lão quản gia bước ra cửa.

Cũng bốn tên khiêng kiệu hôm trước, chỉ thiếu mặt Nhị tiên sinh.

Lão quan tự mình mở cửa mời Lãnh Nhất Phàn ngồi lên.

Chờ chàng ngồi vào xong, lão nghiêm mặt nói :

— Tiên sinh, mỗi bệnh nhân đều có bí mật riêng của mình. Ngài hành nghề y tất

http://tangthuvo.com

hiểu rõ...

Lãnh Nhất Phàn gật đầu :

— Đương nhiên tại hạ hiểu. Tổng quản muốn tại hạ giữ kín bệnh nhân và tất cả những điều mình biết về bệnh nhân, đúng vậy chứ?

— Chính phải ! Đó cũng là một phần của y đức.

Cửa kiệu lại được đóng kín.

Lát sau chàng không còn thấy gì cảnh vật bên ngoài nữa, chỉ biết rằng chiếc kiệu được cáng đi rất nhanh.

* * *

Kiệu dừng lại ở thành ngoại chừng ba dặm. Bọn phu khiêng kiệu mở cửa cho Lãnh Nhất Phàn rồi cáo lui.

Chàng trở về khách điếm thì trời vừa tối, phố xá đã lên đèn.

Chàng mới vào phòng thì Lâm Lâm đã bước nhanh ra đón, chộp lấy tay Lãnh Nhất Phàn, nói giọng giận dỗi :

— Lãng Tử, ngươi làm người ta lo chết đi được ! Đi hoài không về, ta tưởng đã phát sinh chuyện gì....

Giọng nàng hết sức quan hoài.

Lãnh Nhất Phàn cười đáp :

— Bệnh gia ở xa, chứng bệnh lại phức tạp nên phải ở lại mấy ngày. Xin lỗi đã làm ngươi lo lắng !

Đôi mắt có vẻ hoang dã mở to nhìn sâu vào mắt chàng, cô ta nói thêm :

— Ngươi không biết người ta lo lắng đến mức nào đâu, ngay cả một mảnh tin cũng không có !

— Lâm Lâm, ta xin lỗi rồi mà ! Chỉ lo

http://tieulun.hopto.org

tình thế bắt buộc, không phải ta cố ý thế đâu.

— Ngươi biết ta lo lắng chuyện gì không?

— Ngươi sợ gì chứ?

— Ta sợ ngươi chẳng bao giờ về nữa!

Lãnh Nhất Phàn nhìn thẳng mặt Lâm Lâm hỏi:

— Ngươi cho rằng ta có khả năng bị giết sao?

— Không sai. Những ngày vừa qua có không ít người định giết ngươi.

— Lâm Lâm, ta được Nhị tiên sinh mời đi. Nhị tiên sinh là người của Cốc phủ. Tăng còn trốn được chứ chùa chạy đâu? Ngươi bảo đúng vậy không chứ?

— Lãng Tử, nếu ngươi chết đi rồi, còn ai bắt hòa thượng, ai tìm đốt chùa nữa?

— ...

Lãnh Nhất Phàn đuối lý.

Lâm Lâm nói nhẹ nhàng:

— Đúng thế! ta đã nghĩ đến điều này, quyết định sẽ tìm đến Nhị tiên sinh, thậm chí cả Cốc Đại công tử. Thì cùng lắm cũng là chết một lần, ai mà chẳng thế? Lại còn có thể phục sinh nữa. Nhưng biết làm gì, giết thêm bao nhiêu người mới đổi được mạng ngươi?

Chỉ lời này cũng đủ khiến Lãnh Nhất Phàn vô cùng cảm động xao xuyến.

Chàng đột nhiên đặt nhẹ tay lên vai Lâm Lâm nhìn thẳng vào mắt nàng. Hai người đứng lặng nhìn nhau trong bóng tối, đôi tim đập rộn lên và nổi lòng chứa chan cảm xúc....

Họ không nói gì, nhưng đôi mắt đã bộc lộ hết bao điều muốn nói.

Không biết hai người đứng lặng đi như thế bao lâu, chợt nghe tên tiểu nhị ho khan ngoài cửa.

http://tieulun.hopto.org

Hai người lập tức rời nhau, chỉ còn tr
tim đập rộn ràng.

Tên tiểu nhị liến thoắng :

— Tiên sinh về rồi ư ? Để tiểu nhâ
thắp đèn !

Hắn bước vào thắp đèn lên nhìn hà
người nói thêm :

— Tiểu thư cũng còn chưa ăn tối, đ
tiểu nhân gọi chuẩn bị thức ăn cho hai v
nghe!

— Phải ! Tiểu nhị cà, gọi giúp cho chún
ta một mâm.

— Dạ !

Nhưng hắn vẫn chưa chịu đi :

— Tiên sinh, ngày mai tiếp tục chẩ
bệnh chứ ?

Hắn vẫn tỏ ra sốt sắng hơn ai hết trong
chuyện này.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu khẳng định :

— Đương nhiên !

Bây giờ hắn mới chịu đi.

Hai người nhìn theo rồi đến ngồi vào bàn.

Lãnh Nhất Phàn lấy ra chiếc túi gấm mở xem, cả hai lập tức ngẩn người kinh ngạc.

Bên trong toàn vàng ròng, ít nhất cũng tới trăm lạng.

Trăm lạng vàng đủ tiêu xài xa hoa mấy năm trời. Thậm chí giúp một gia đình nghèo khó đủ sống trọn đời.

Lâm Lâm tròn mắt hỏi :

— Người nào mà hào phóng thế ?

— Chỉ biết đó là chủ nhân một môn hộ rất giàu có. Họ không báo tính danh, ta cũng không hỏi.

Tuy đó là sự thật nhưng xem ra trả lời như vậy là không thỏa đáng.

Lâm Lâm tức giận nhìn chàng hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Lãng Tử, ngươi định giấu ta sao ? Ngươi đã chữa bệnh cho người ta, sao cả danh tánh cũng không biết ?

— Cái đó...

Lãnh Nhất Phàn lúng túng, chàng có nghĩa vụ giữ kín bí mật của bệnh nhân, đó là y đức. Nhưng mặt khác lại không thể không trả lời Lâm Lâm.

Chàng chợt nảy ra một ý :

— Lâm Lâm, nếu bệnh nhân mắc một chứng bệnh không muốn cho người khác biết, chẳng lẽ ngươi cứ nhất định muốn biết ?

Nói như vậy xem ra có lý. Lâm Lâm không tiện truy vấn nữa.

Lãnh Nhất Phàn chia số vàng làm hai phần :

— Lâm Lâm, ngươi cầm lấy một nửa.

— Ta vì sao được chia một nửa ?

— Vì ngươi là người giúp việc của ta, tất nhiên được hưởng thù lao đồng đều.

— Sòng phẳng, và cũng hào phóng quá đấy, Lãng công tử !

Nàng tinh nghịch gọi theo kiểu của Xảo Thư Nhi, rồi lại tiếp :

— Ta mang theo trong người còn nhiều hơn toàn bộ tài sản của ngươi kia, hãy giữ lấy mà dùng sau này, ta không cần đâu.

Lãnh Nhất Phàn đành cất vào túi.

Lát sau tên tiểu nhị bưng vào một mâm rượu thịt đặt lên bàn.

Lãnh Nhất Phàn lấy một đỉnh bạc đưa cho hắn nói :

— Tiểu nhị ca cầm lấy mà trả tiền rượu, còn dư chút nào thì cứ giữ mà dùng !

Tên tiểu nhị kinh hoảng kêu lên :

— Ui cha, nhiều quá !

— Không nhiều đâu, ngươi đừng khách khí !

http://tieulun.hopto.org

Tiểu nhị cười toét miệng đến tận mang tai nói :

— Tiên sinh, xin đa tạ, đa tạ ! Chỉ cần ngài hành y ở đây ba năm, tiểu nhân ắt sẽ phát tài to, không chừng có thể đổi sang nghề khá hơn nữa đó.

Nói xong cất đỉnh bạc vào túi rồi hớn hở đi ra.

Lãnh Nhất Phàn và Lâm Lâm bắt đầu dùng bữa. Đây là lần đầu tiên hai người ăn chung với nhau.

Lâm Lâm ăn uống rất tự nhiên, giống như một trang nam nhi hán tử.

Lãnh Nhất Phàn không hiểu sao bất giác lại nghĩ đến bệnh nhân thần bí vừa rồi và ánh mắt đầy sát cơ của lão quản gia khi chàng phát hiện hoàn toàn1 vết xăm hình hồng long trên ngực bệnh nhân, sau đó là mảnh giấy do Tiểu Lăng mang đến làm lão quản gia

thay đổi thái độ đối với mình.

Mảnh giấy đó viết gì ?

Chàng chợt hỏi :

— Lâm Lâm, Nhị tiên sinh có tới đây không ?

Lâm Lâm dừng đũa đáp :

— Ồ, ta quên mất. Hắn có đến, còn viết một mảnh giấy giao cho tên tiểu nhị bảo mang đi, còn khuyên ta hãy yên tâm, ngươi sắp trở về.

Lãnh Nhất Phàn chợt hiểu, thì ra mảnh giấy đó là do nhị tiên sinh viết.

— Nhị tiên sinh viết trên giấy những gì?

— Không biết. Ta không đọc.

— Ngươi biết tên tiểu nhị đưa tờ giấy đó đến chỗ nào không ?

— Không. Nhị tiên sinh kéo hắn ra ngoài nói nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Chợt Lâm Lâm nhìn xoáy vào mặt chàng hỏi :

— Có chuyện gì mà ngươi cật vấn ta dữ thế ? Chẳng lẽ tờ giấy đó có gì quan trọng lắm hay sao ?

Lãnh Nhất Phàn không để ý, vẫn hỏi tiếp :

— Có phải chính tên tiểu nhị phục vụ chúng ta không ?

— Đúng thế. Nó đến kìa !

Tên tiểu nhị đến thật, tay khệ nệ bưng một vò rượu lớn, nói :

— Tiên sinh, đây là thứ rượu ngon nhất trấn, tiểu nhân mua tận cuối phố đặc biệt chiêu đãi ngài đó ! Để biểu lộ sự thành kính...

Nói xong đặt vò rượu lên bàn.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu nói :

— Đa tạ ngươi ! Tiểu nhị ca, tôi có chuyện cần hỏi.

— Tiên sinh có gì sai bảo ?

— Hôm nay Nhị tiên sinh sai người chuyển đi một tờ giấy, có chuyện đó không ?

— Có, có !

— Ngươi mang đi đâu ?

— Việc này....

Tên tiểu nhị biến sắc, thần tình lộ vẻ hoảng hốt, lắp bắp nói tiếp :

— Việc này... Nhị tiên sinh... nghiêm cấm... không được tùy tiện tiết lộ. Nhưng tiên sinh đã hỏi ... tiểu nhân không thể không nói. Nhị tiên sinh sai tiểu nhân đưa tờ giấy đến cho lão điếm chủ của Nam Hóa Điếm trên đại lộ phía sau nam thành.

— Nam Hóa Điếm ? Đại lộ phía nam ?

Lãnh Nhất Phàn thầm thốt nghĩ thầm :

— Biệt lâu bí ẩn đó chẳng lẽ là Nam Hóa Điếm ngay trong thành này ? Không có lẽ ? Kiệu đi mất mấy canh giờ, ít ra cũng mười

http://dtcuong.info

mấy dặm, lại còn đi qua mấy chỗ đồng không mông quạnh nữa, sao lại ở ngay trong thành này được ? Chẳng lẽ chúng cố tình khiên kiệu đi vòng để đánh lừa ta ?

Chàng lại hỏi :

— Nam Hóa Điếm có lớn lắm không ?

— Chỉ là một tiểu điếm.

— Thế à ?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ ngợi một lát rồi hỏi tiếp :

— Tờ giấy đó không niêm phong, nhất định ngươi có đọc. Vậy trên đó viết gì ?

Tên tiểu nhị chợt trở nên cảnh giác :

Tiên sinh vì sao lại muốn biết kỹ chuyện đó ?

— Chỉ do hiếu kỳ thôi !

Lâm Lâm nhíu mày, cô ta cảm thấy đã có chuyện không bình thường.

— Tiên sinh, tiểu nhân... đọc thì có đọc,

nhưng chỉ xem trộm thôi. Nếu để Nhị tiên sinh biết việc đó, tiểu nhân đừng hy vọng sống ở Hàm Dương này.

— Đừng lo, chúng ta sẽ không nói cho bất cứ ai khác đâu.

Tên tiểu nhị thở dài nói :

— Ai... cái đó...

Hắn cúi đầu nghĩ ngợi một lúc rồi cắn răng nói :

— Cũng chỉ mấy chữ thôi. Tiểu nhân không hiểu ý nghĩa gì trong đó. Có ba chữ *Thôi nguyên phán* và một chữ gì nữa không rõ, bên dưới lại viết thêm. Không được vọng động, chỉ có thế thôi.

Lãnh Nhất Phàn buột miệng :

— *Thôi nguyên phán thương.*

Tên tiểu nhị trợn tròn mắt.

Lâm Lâm cũng kinh ngạc không kém.

Lãnh Nhất Phàn liên tưởng ngay đến cái

http://tieulun.hopto.org

chết của tên hán tử trong Phổ Độ Am và sự xuất hiện của Thiết Đầu Ông, phán đoán rằng tên hán tử chết bởi một loại võ công gọi là *Thôi nguyên phản thương* ...

Chàng khoát tay nói :

— Tiểu nhị ca có thể lui về. Không c chuyện gì đâu !

Tiểu nhị nghi hoặc nhìn giây lát rồi bỏ đi.

Hắn vừa ra khỏi phòng, Lâm Lâm đã hỏi ngay :

— Lãng Tử, chuyện quỷ quái gì thế ?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ thầm :

— Nhị tiên sinh không có mặt ở Phổ Độ Am vào tối hôm đó, làm sao biết chuyện *Thôi nguyên phản thương* ? Theo những chữ viết trên giấy có thể giải thích rằng Nhị tiên sinh ngờ mình và người sử dụng võ công *Thôi nguyên phản thương* có liên quan, vì thế mới

đề nghị lão quản gia không được vọng động, nghĩa là không gây khó dễ với mình...

Lâm Lâm thấy Lãnh Nhất Phàn không trả lời, nổi giận hỏi :

— Lãng Tử, ngươi sao thế ?

— Ta... có sao đâu ?

Lâm Lâm đanh giọng :

— Ngươi không chịu nói thì thôi. Giữa chúng ta coi như chưa từng có mối liên hệ nào, từ nay ai đi đường nấy.

Đôi mắt man dã của cô ta ánh lên nhìn rất đáng sợ.

Lãnh Nhất Phàn cười hối lỗi, giọng làm lành :

— Không phải thế. Lâm Lâm xin ngươi đừng giận. Ta sẽ kể hết với ngươi lần chẩn bệnh vừa rồi, bệnh trạng của lão chủ nhân rất kỳ quái. Họ giữ ta trong phòng không cho ra ngoài, mãi đến hôm nay khi ta châm cứu

http://diendh.hopto.org

cho bệnh nhân lần cuối, đối phương chợt nhớ được một mảnh giấy, liền đưa ta trở về đây. Vì người nói Nhị tiên sinh có gửi đi một mảnh giấy nên ta liên tưởng ngay đến tờ giấy kia, bởi vì chính lão đã mời ta đi chẩn bệnh.

Về mặt Lâm Lâm đã hòa hoãn lại :

— Sao ngươi không nói từ trước ?

— Lúc đầu ta không nghĩ tới điểm này.

— Nơi ngươi đến không phải là Cốc gia hay sao ?

— Có trời mới biết đó là nơi nào. Trong kiệu đóng chặt, tối như hũ nút, đi mãi mới đến nơi, chẳng biết đó là nơi quỷ quái nào.

— Thôi được, dù sao ngươi cũng đã bình an trở về. Uống rượu đi !

Lâm Lâm vừa nói vừa rót rượu mà tên tiểu nhị bảo là thứ xịn ngon nhất trấn vào hai chén.

Lãnh Nhất Phàn nhấp một ngụm gật gù, biểu thị rằng thật là rượu ngon.

Tuy Lâm Lâm tự mình chấm dứt câu chuyện nhưng cô ta vẫn băn khoăn về nó, thấy có gì đó kỳ quặc và đoán rằng Lãnh Nhất Phàn còn chưa nói hết sự thật.

Đã sang canh hai.

Lúc đó cả hai đều đã ngấm hơi men đến bảy tám phần.

Lâm Lâm trông lại càng đẹp, nét hoang dã càng tăng.

Lãnh Nhất Phàn chếch choáng hơi men, nhìn Lâm Lâm đăm đắm.

— Sao ngươi nhìn ta dữ vậy ?

Lâm Lâm chợt thay đổi hẳn, trở nên dịu dàng, đầy nữ tính.

— Ngươi không thích ta nhìn sao ?

— Mắt là mắt của ngươi, muốn nhìn đâu thì nhìn, ai cấm được ?

— Lâm Lâm, nàng thật đẹp.

http://tieulun.hopto.org

— Đó là ngươi nói !

— Ta nói thật lòng mà !

— Vậy thì ngươi cứ nhìn đi, cơ hội nh
thế này không có nhiều đâu.

— Ngươi nói vậy có ý gì ?

— Người ta tan hợp là sự thường.

Ngừng một lát, nàng trầm ngâm nó
thêm :

— Người trong giang hồ, ngay c
chuyện sống chết cũng không ai đoán trướ
được, biết còn trùng phùng hay vĩnh viễ
phân lìa ?

Bấy giờ nhìn nàng như một thiếu nữ hiề
thục, đa sầu đa cảm...

Lãnh Nhất Phàn liên tưởng đến nữ sá
thủ dùng tiễn đao giết người như ngóe, so
với Lâm Lâm trước mặt chàng đây quả là
hai cá thể trái ngược nhau.

— Lãng Tử, theo ngươi, ta là nữ nhân

thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn thẳng thắn trả lời :

— Người hào sảng tự nhiên, là một nữ nhân vừa độc ác lại vừa xinh đẹp khả ái.

Lâm Lâm gật đầu :

— Người nhận xét rất đúng. Ta là người, ngay đến việc giết người cũng chẳng thèm suy tư nhiều. Nhưng dù sao ta cũng là nữ nhân. Nữ nhân thì vẫn là nữ nhân, về phương diện tình cảm không bao giờ như nam nhân được cả, đúng vậy không ?

Lãnh Nhất Phàn không đáp, nhìn thẳng vào mắt Lâm Lâm hồi lâu không chớp rồi chợt hỏi :

— Lâm Lâm, nàng có... thích ta không?

— Ta rất thích ngươi, ngay từ cái nhìn đầu tiên ở Phổ Độ Am ta đã có cảm tình với ngươi rồi, nhưng chỉ giới hạn tới đó thôi, không thể tiến xa hơn.

http://tieulun.hopto.org

— Lâm Lâm, ta không thích nghe h
tiếng không thể !

— Lãng Tử, chỉ sợ rằng đành phải ng
thôi. Chừng đó là đủ.

Nàng chầm chậm đứng lên đi đến bê
cửa nhìn ra khoảng không gian tối om.

Lát sau nàng quay lại ngồi xuống ch
cũ.

Một lúc lâu, hai người đều lấy lại sự bìn
tĩnh.

Lãnh Nhất Phàn là người đầu tiên lê
tiếng phá tan sự im lặng :

— Lâm Lâm, ta muốn hỏi điều này mộ
lần cuối cùng và sẽ không bao giờ nhắc đến
nữa.

— Hỏi gì ?

Lãnh Nhất Phàn nghiêm giọng :

— Ngươi rốt cuộc có phải là nữ sát thủ
không ?

— Đối với người thì phải, nhưng đối với người khác thì không phải.

— Ngươi nói vậy là ý gì ?

— Bởi vì ngoại hiệu của ta là do người đặt.

— Nói như vậy, ngươi không phải là nữ sát thủ ?

— Ta đã trả lời ngươi rất rõ ràng.

— Vậy thì nữ sát thủ thật sự là ai ?

— Thì đương nhiên nữ sát thủ thật sự là nữ sát thủ !

Câu trả lời không phải của Lâm Lâm.

Lãnh Nhất Phàn giật mình, quay phắt về phía cửa sổ.

Lâm Lâm quát hỏi :

— Ai ?

— Nữ sát thủ !

Tiếng trả lời từ ngoài cửa sổ vọng vào.

Lãnh Nhất Phàn đứng lên, trầm giọng

http://tieulun.hopto.org

hỏi :

— Đêm khuya quang lâm, có gì ch
giáo?

Đồng thời toàn thân căng thẳng giới b

Tiếng trả lời từ ngoài cửa sổ :

— Có chuyện cần bàn.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Muốn nói chuyện với tại hạ ?

— Không sai !

— Vậy thì xin mời vào phòng đàm
luận...

— Không cần.

Hiển nhiên Lãnh Nhất Phàn biết lời đề
nghị của mình là thừa vì đối phương tất không
muốn hiện thân nhưng vẫn còn có một mong
muốn cháy bỏng là cần giáp mặt nhân vật
thần bí kia xem rốt cuộc là người nào.

Tại Lỗ Ban Miếu, người đó là một lần
xuất hiện nhưng ở xa, đêm tối chỉ thấy bóng

lờ mờ không rõ.

— Phương giá có chuyện gì cần đàm ?

Im lặng khoảnh khắc, sau đó mới lại có tiếng trả lời :

— Mà thôi. Để lúc khác sẽ bàn.

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên hỏi :

— Vì sao thế ?

— Hiện tại bàn chưa tiện. Hơn nữa ngươi chắc sẽ không trả lời câu hỏi của ta. Chờ khi thuận tiện hơn chúng ta sẽ bàn. Ta đi đây.

Thanh âm bên ngoài ngừng bặt.

Lãnh Nhất Phàn đứng chết sững.

Nữ sát thủ muốn bàn luận với mình vấn đề gì ? Vì sao bà ta thay đổi ý định ? Người đã bí ẩn, hành động cũng thật bí ẩn.

Lâm Lâm đến bên cửa sổ mở ra nhìn sâu vào đêm tối một lúc rồi quay lại nói :

— Đi thật rồi !

Lãnh Nhất Phàn lẩm bẩm :

http://tieulun.hopto.org

— Quả là quái nhân. Đột nhiên đến, đột nhiên đi...

Chàng lắc đầu, không thể nghĩ ra duyên cớ.

Lâm Lâm bày tỏ sự băn khoăn :

— Bà ta nói sẽ bàn chuyện vào thời gian và địa điểm thích hợp, vậy bây giờ có gì không thích hợp ?

— Có trời mới biết được ....

— Thôi đừng nghĩ ngợi gì một xác. Lãng Tử, chắc rằng ba ngày vừa qua ngươi rất mệt. Đi nghỉ thôi.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu :

— Được, chúng ta đi nghỉ.

*

* *

Đêm đã khuya lắm.

Lãnh Nhất Phàn thao thức mãi không

sao ngủ được. Chàng chỉ ám ảnh mãi chuyện về nữ sát thủ như đã bị nhập tâm.

Nữ sát thủ tẩy huyết Vương phủ ở Nam Dương, ngay tại Hàm Dương cũng không ít nhân mạng chết bởi ngọn đao nhỏ của bà ta.

Lâm Lâm hiển nhiên không phải là nữ sát thủ nữa.

Trong lòng Lãnh Nhất Phàn hoàn toàn không có chút gì sợ hãi nhân vật đó, chỉ thấy bà ta kỳ bí.

Nữ sát thủ vì sao giết người ?

Thế mà hai lần xuất thủ cứu chàng thoát khốn, vì lý do nào ?

Đột nhiên chàng cảm giác như có vật gì chạm nhẹ vào mặt mình, liền bật người lên.

— Đừng động !

Vang lên một thanh âm đối với chàng không lạ.

— Nữ sát thủ !

http://tieulun.hopto.org

Chàng kêu lên thành tiếng, nhưng l
nằm yên, hiểu rằng nếu đối phương muố
xuất thủ thì mình đã không có khả năng kháng
cự.

Bà ta nói cần thời gian và địa điểm thích
hợp, chính là một này đây chăng ?

— Lãng Tử, tốt nhất là ngươi đừng gào
lên như thế !

Nữ sát thủ cảnh cáo.

Lãnh Nhất Phàn trấn định lại.

Đèn đã tắt từ lâu, trong phòng tối om,
chàng chỉ thấy lờ mờ một nhân ảnh đứng bên
giường. Khoảng cách từ người đó đến chàng
chỉ độ hai thước.

Đối phương vẫn đeo mạng đen che mặt
như lúc ở Lỗ Ban Miếu.

— Phương giá có điều gì chỉ giáo ?

— Ngươi đã từng đến một nơi rất bí mật
để chẩn trị cho một bệnh nhân hy không ?

Lãnh Nhất Phàn toàn thân rúng động.

Làm sao bà ta biết được chuyện đó ?
Và cấp tốc tìm đến đây hỏi chuyện ấy có
mục đích gì ?

— Không sai ! Có chuyện như thế thật !

Chàng không thể phủ nhận, mà điều này
cũng chẳng cần phủ nhận. Lang trung vốn
nghề nghiệp giúp người trị bệnh, đó là chuyện
thường tình.

— Bệnh nhân là nhân vật thế nào ?

— Không biết !

Người kia ngạc nhiên hỏi :

— Ngươi trị bệnh cho ai cũng không biết
hay sao ?

— Người ta không nói, tại hạ cũng
không tiện gặng hỏi. Bởi vì tại hạ là lang
trung ở giang hồ chứ không phải lang trung
bình thường, vì thế phải tôn trọng quy cũ trên
giang hồ.

http://tieulun.hopto.org

— Được, cho là ngươi có lý. Người đó mắc chứng bệnh gì ?

Lãnh Nhất Phàn thoáng nghĩ nhanh :

— Nữ sát thủ hỏi như vậy tất có ý đồ. Nếu trả lời thật, chắc chắn sẽ có hậu quả nghiêm trọng, ít ra tự mình đã phản lại lời hứa.

Bất giác vết xăm hình hồng long hiện lên trước mắt chàng.

— Đó là chứng bệnh của người già.

— Ngươi nói láo.

— Phương giá căn cứ vào đâu mà bảo tại hạ nói láo ?

— Không căn cứ vào đâu cả. Chỉ biết ngươi trả lời như vậy là không hợp tình hợp lý.

— Làm sao thấy được ?

— Cách lý giải hết sức đơn giản. Ở Hàm Dương này có rất nhiều lang trung phổ thông. Chỉ cần chữa trị một chứng bệnh thông thường của người già thì cần gì phải tìm đến ngươi là lang y trên giang hồ ?

Nữ sát thủ quả là lợi hại, lập luận đó không thể phản bác.

Lãnh Nhất Phàn bình tĩnh nói :

— Cái đó cũng khó nói. Y đạo cũng như võ đạo, mỗi người tinh thông một sở trường riêng. Lang trung trên giang hồ về mặt nào đó chưa hẳn thua kém lang y phổ thông.

— Ngươi đang ngụy biện đó ư ?

— Nếu tại hạ hỏi phương giá vì sao thám thính chuyện bí mật của người khác, phương giá có trả lời thẳng thắn không ?

Giọng nữ sát thủ đầy đe dọa :

— Lãng Tử, ngươi nghe cho rõ đây, hiện tại ta đang hỏi ngươi. Nếu ngươi biết giữ mạng sống của mình thì hãy trả lời cho thật !

Lãnh Nhất Phàn đã thấy máu bốc lên,

http://tieulun.hopto.org

lạnh giọng đáp :

— Lãng Tử ta không chịu bị uy hiếp.

— Ngươi thật không sợ chết ?

— Người ta sớm muộn gì rồi cũng phải chết, đặc biệt là người trên giang hồ bất cứ lúc nào cũng có thể thấy gươm đao lơ lửng trên đầu. Kẻ bị giết hoặc tên sát nhân xuất hiện mọi lúc, chẳng hạn lúc này phương giá chỉ cần vung tay là kết liễu một tính mạng. Vì thế không còn gì đáng sợ nữa.

Lãnh Nhất Phàn nói rất bình tĩnh. Có phải là chàng thật không sợ chết ? Chàng cam tâm chết dưới ngọn tiểu đao kinh hoàng của nữ sát thủ rồi sao ?

Đương nhiên không ! Người ta không ai không sợ chết. Chỉ là đại trượng phu nam tử hán, nếu lâm vào tình huống không tránh khỏi thì bình thản chấp nhận mà thôi.

Lúc này hình như nữ sát thủ đã dí mũi

đao vào sát người chàng ...

— Lãng Tử, ta muốn xem ngươi can đảm đến đâu !

Mũi đao đã ấn sâu vào ngực đau nhói, nơi đó là trọng huyệt. Chỉ cần ấn sâu thêm vài tấc là tính mạng bị kết liễu...

Lãnh Nhất Phàn ngừng thở, huyết quản hình như cũng không chảy nữa.

Tuy nhiên tại trượng phu dù chết cũng không phản lại lời hứa của mình, không thể vì bị uy hiếp...

Bệnh nhân bí ẩn với hình xăm quái dị kia cũng có thể là giống chẳng phải thiện lương gì, nhưng đó mới chỉ là điều suy đoán. Không thể vì suy đoán mà hy sinh một mạng người. Đó không phải tinh thần võ sĩ. Huống gì nữ sát thủ đã lộ rõ là một tên ma đầu độc ác và nguy hiểm ?

Chàng nghiến răng, chọn con đường

http://tieulun.hopto.org

chết.

Tất cả dũng khí và tiết tháo đều biểu hiện đỉnh điểm vào lúc này.

— Phương giá cứ việc hạ thủ đi !

— Ngươi muốn chết thật ?

— Nếu có một trận đấu công bằng, tại hạ nắm kiếm trong tay mới có thể bàn luận đến chuyện khác.

— Nhưng hiện tại ngươi không còn khả năng phản kháng thì bàn luận gì đến chuyện khác nữa ?

— Vì thế tại hạ đang chờ phương giá hạ thủ.

— Ta giết người đã quá nhiều, thêm hay bớt một mạng người cũng thế cả mà thôi.

— Đương nhiên ! Tại hạ đã biết rõ điều này.

Chàng đã quyết chịu chết, không khuất phục.

Không hiểu nữ sát thủ nghĩ sao mà còn chưa hạ thủ.

Phút im lặng thật là ghê rợn.

Lãnh Nhất Phàn không nghĩ ngợi gì nữa, chỉ nhói lên trong lòng khi chờ đợi phút tuyệt mệnh diễn ra trong chốc lát nữa.

— Tốt lắm ! Ngươi đã quyết tâm chấp nhận cái chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Nữ sát thủ đã phá sự thúc tĩnh, thanh âm lạnh như băng tuyết.

Phải nói đúng hơn là lạnh lùng như vang từ mộ địa.

Lãnh Nhất Phàn nghiến chặt răng, căng lên như phạm nhân giữa pháp trường chờ nghe phát lệnh : Hành hình !

Nữ sát thủ đột nhiên thu đao về.

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy hết sức bất ngờ, tuy vậy vẫn không bớt đi sự căng thẳng bởi vì nữ sát thủ vẫn có thể ấn đao dưới bất

http://tieulun.hopto.org

cứ lúc nào.

— Lãng Tử, ta tạm thời chưa giết ngươi.

— Vì sao ?

— Giữ lại mạng sống của ngươi để còn có lúc sử dụng.

— Có thể ngươi sẽ hối hận là để mất đi cơ hội.

— Hối hận ư ? Ta muốn giết ngươi khi nào mà chẳng được ? Chẳng cần gì phải vội.

— Cái đó còn chưa hẳn...

Lãnh Nhất Phàn nhổm người lên, tay đã cầm chặt đuôi kiếm để bên giường.

Chỉ cần có thanh kiếm trong tay là tìm được cơ hội...

— Lãng Tử, chẳng cần đụng đến binh khí làm gì. Ta đã không giết ngươi là không giết nữa . Dù ta thay đổi ý định, ngươi vị tất đã tìm được cơ hội...

Nói vậy, nhưng vẫn giữ nguyên khoảng

cách, không lùi lại.

Lãnh Nhất Phàn nói :

— Cũng nên thử xem !

— Chẳng cần phải thử, để sau này...

— Tại hạ có thể nói với phương giá một câu...

— Câu gì ?

— Người đến mời tại hạ vào Cốc phủ chẩn bệnh là Nhị tiên sinh. Nếu phương giá muốn biết thân phận người bệnh, thì cứ hỏi ông ta...

Chẳng phải chàng cảm kích vì nữ sát thủ chưa hạ sát mình mà nói thêm câu đó, cũng không nghĩ đến ân nghĩa bà ta hai lần giải nguy, chỉ là chàng cũng muốn đối phương tra khảo Nhị tiên sinh.

Nào ngờ nữ sát thủ lạnh lùng đáp :

— Ta muốn tìm ai là việc của ta !

Lãnh Nhất Phàn ngơ ngác.

http://tieulun.hopto.org

Do hảo ý mà chàng tiết lộ tin tức,
mà đối phương không lãnh tình, lại tỏ vẻ bà
quan, sao lại có người tính khí đồng bó
đến thế ?

Nhân ảnh chao động như bóng ma
biến mất.

Lãnh Nhất Phàn cầm chặt kiếm nhả
xuống giường. Cửa phòng hé mở, chàng đ
quên chốt cửa trước khi đi ngủ, nếu khôn
nữ sát thủ chẳng dễ gì ung dung vào tậ
giường chàng mà không bị phát hiện.

Ở phòng đối diện vẫn im lìm, chắc rằn
Lâm Lâm đang ngủ say.

Có lẽ cũng sắp sáng rồi. Chàng trở lạ
giường cất kiếm đi rồi nằm xuống.

Chẳng bao lâu đã ngủ thiếp đi.

(Hết tập hai)

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ TÁM

ƯỚC HỘI SINH TỬ

Lãnh Nhất Phàn ngủ một giấc dài, khi tỉnh dậy thì đã quá trưa.

Chàng rửa mặt xong thì đã nghe tên tiểu nhị từ ngoài phòng hỏi :

— Lang trung tiên sinh dậy rồi ư ?

— Có chuyện gì không ?

— Nhị tiên sinh đến thăm, chờ một hồi khá lâu rồi.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn đang định tìm Nhị tiên sinh, không ngờ ông ta tự đến đây, liền nói :

— Nhanh mời vào đi.

Tên tiểu nhị lộ vẻ lo lắng :

— Lang trung tiên sinh ... bệnh nhân bên ngoài ... đều bị ngăn lại cả. Sau này còn chẩn bệnh nữa không ?

— Việc đó để sau hãy nói. Bây giờ ngươi mau đi mời Nhị tiên sinh vào đi.

— Không cần mời, kẻ hèn đã ở đây rồi.

Nhị tiên sinh vừa nói vừa bước vào phòng.

Tên tiểu nhị vội lùi ra.

Lãnh Nhất Phàn kéo chiếc ghế chỉ tay nói :

— Mời ngồi.

Chủ khách cùng ngồi xuống quanh bàn, Lãnh Nhất Phàn mở lời trước :

— Nhị tiên sinh quang lâm đến sớm như vậy, tất có việc chỉ giáo ?

— Kẻ hèn này muốn thỉnh giáo một vấn đề.

— Xin cứ giảng.

— Bệnh trạng gia chủ thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn sửng sốt.

Nhị tiên sinh hỏi câu hoàn toàn giống như Nữ Sát Thủ, vì sao chứ ?

Đã gọi là "Gia chủ nhân" vậy người bệnh tất là lão chủ nhân của Cốc gia rồi, mình cũng do chính ông ta mời đến chữa bệnh, áp tải kiệu đến tận nơi, vì sao ông ta không hỏi ngay chính chủ nhân mình hay lão quản gia ?

Nghĩ đoạn, chàng liền nói :

http://tieulun.hopto.org

— Nhị tiên sinh vì sao lại hỏi câu đó ?

Nhị tiên sinh cười gượng :

— Chỉ do sự quan thiết đến chủ nhân mà thôi.

— Sao tiên sinh không hỏi thẳng quý chủ nhân hoặc vị quản gia ?

Nhị tiên sinh trầm mặc khoảnh khắc mới trả lời :

— Cái đó ... Kẻ hèn này xin mạo muội gọi ngươi là "lão đệ". Lão đệ còn chỗ chưa biết, gia chủ tính khí rất cổ quái, chỉ trừ lão quản gia thân tín và hai đứa a hoàn, không cho phép bất kỳ ai được tự do tiếp xúc với họ. Vì thế kẻ hèn này không trực tiếp hỏi được.

— Vậy ư ... thật là chuyện hiếm có.

— Lão đệ, gia chủ nhân bị chứng

nh gì ?

Lãnh Nhất Phàn ngẫm nghĩ một lát, hông trả lời mà phản vấn :

— Tại hạ được thỉnh đến quý phủ chẩn bệnh là việc danh chính ngôn thuận, tại sao phải dùng kiệu phủ kín như giải cấm tù ?

— Lý do rất đơn giản. Kẻ hèn đã nói tính khí chủ nhân rất kỳ quặc, không thích để ai biết chỗ ở của mình. Bất đắc dĩ làm chuyện ấy thật không phải với lão đệ, hy vọng được miễn lỗi.

— Quý chủ nhân chắc là Cốc lão thái gia. Nếu vậy lão thái gia phải ở ngay Cốc phủ. Nhị tiên sinh cũng là người trong quý phủ, chẳng lẽ còn chưa biết rõ nội tình ?

Nhị tiên sinh trả lời :

http://tieulun.hopto.org

— Lão đệ, ngươi nói rất hợp tình hợp lý, nhưng sự thật lại không phải thế. Gia chủ nhân không ở trong phủ mà ở một nơi bí mật khác.

— Nơi nào ?

— Xin thứ lỗi, kẻ hèn đã nhận nghiêm lệnh của chủ nhân, không được phép tiết lộ.

— Tại hạ không nhất thiết phải biết đến chuyện ấy. Nếu Nhị tiên sinh thấy khó xử thì đừng trả lời cũng không sao. Nhưng có một việc khác xin tiên sinh nói rõ cho.

Đôi mục quang sắc lạnh bức thị tạt vào mặt Nhị tiên sinh, hỏi tiếp :

— Tại hạ trị bệnh mất cả thẩy ba ngày, cuối cùng lão quản gia nhận được một tờ giấy mới bình an trở về ...

Chàng cố tình dừng lại chăm chú quan sát sắc diện đối phương. Chàng tế nhị không dùng từ "bị giam", chỉ nói "mất đi ba ngày".

Sắc diện Nhị tiên sinh không hề thay đổi.

— Thế nào ? Mảnh giấy ư ?

— Đúng thế. Tờ giấy viết rằng "Thôi nguyên phản thương, không được vọng động", chỉ có tám chữ. Tại hạ còn biết thêm chính tiên sinh đã chuyển tờ giấy đó.

Nhị tiên sinh vẫn trấn tĩnh như thường, chỉ hơi nhíu mày, một lúc sau mới hỏi :

— Lão đệ muốn biết chuyện gì ?

— Nguyên nhân những việc đó.

— Điểm này dù lão đệ không hỏi,

http://tieulun.hopto.org

kẻ hèn cũng phải nói rõ.

Giọng ông ta vẫn rất trầm tĩnh, lại tiếp :

— Trước đây không lâu, có một tên chấp sự của bổn phủ bị sát hại ở Phổ Độ Am. Sau khi khám nghiệm tử thi, chúng tôi phát hiện được hắn bị giết bởi một thứ tà công là *Thôi Nguyên Phán Thương* đã thất truyền từ lâu. Cũng thời gian đó lão đệ có đến Phổ Độ Am, chúng tôi ngờ rằng lão đệ có quan hệ với người thi triển *Thôi Nguyên Phán Thương* đó. Vì thế chúng tôi không dám khai tội, kẻ hèn sợ rằng lão quản gia gây phiền hà cho lão đệ nên mới viết tờ giấy đó.

Nói vậy là hợp tình hợp lý, Lãnh Nhất Phàn không thể không tin. Ở Phổ Độ Am, Thiết Đầu Ông cũng gọi tên thứ

võ công này, thì ra đối phương úy kỵ loại tà công đó.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu :

— Thì ra vậy.

— Lão đệ với nhân vật thi triển công phu đó có căn nguyên gì với nhau không?

Lãnh Nhất Phàn đáp :

— Điều này ... tại hạ không thể phụng cáo được.

— Thì thôi vậy ... Lão đệ còn muốn hỏi gì nữa không ?

— Tạm thời thì chưa.

— Cũng được. Nhưng ... kẻ hèn này còn muốn hỏi thêm một câu : rốt cuộc gia chủ nhân mắc phải chứng bệnh gì ?

— Nhị tiên sinh muốn biết rõ sự thật sao ?

Lãnh Nhất Phàn hỏi vậy, vì chàng

http://tieulun.hopto.org

cho rằng Cốc lão thái chủ ngọa bệnh không phải chỉ một ngày, gia nhân lẽ ra phải biết bệnh trạng. Thế mà Nhị tiên sinh tra vấn rốt ráo như thế tất nhiên không như lời ông ta nói "quan thiết tới chủ nhân".

Hẳn là phải có gì bí ẩn.

Nhị tiên sinh trả lời :

— Kẻ hèn này hy vọng được biết.

Lãnh Nhất Phàn nhìn đối phương, cuối cùng nói bằng giọng quả quyết :

— Quý chủ nhân luyện công bị tẩu hỏa nhập ma.

— Tẩu hỏa nhập ma ?

Nhị tiên sinh kinh sợ đến nỗi đứng bật lên, rung giọng nói :

— Không thể thế được ...

Lãnh Nhất Phàn mở to mắt nhìn đối

phương. Chàng không rõ nguyên nhân lão chủ nhân bị tẩu hỏa nhập ma tại sao lại ảnh hưởng trầm trọng như thế đối với Nhị tiên sinh ?

— Nhị tiên sinh vừa rồi nói rằng : không thể thế được ... là có ý gì ?

— Bởi vì ...

Nhị tiên sinh nói được hai chữ rồi nín lặng.

Lãnh Nhất Phàn thẳng thốt chờ câu trả lời.

Nhị tiên sinh chợt hỏi :

— Lão đệ đã chữa trị cho gia chủ nhân rồi chứ ?

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu :

— Nhị tiên sinh còn chưa trả lời câu hỏi của tại hạ.

Nhị tiên sinh ngước mắt nhìn lên

http://tieulun.hopto.org

khoảng không, trong lòng như đang suy nghĩ về điều gì vô cùng hệ trọng.

Rất lâu ông ta mới lấy lại được vẻ điềm đạm đưa mắt nhìn Lãnh Nhất Phàn.

Hẳn nhiên chàng cảm nhận được ánh mắt dò hỏi đầy khẩn thiết đó, nhưng biết giải quyết thế nào ?

Chàng không thể nào ngờ được Nhị tiên sinh và nhân vật bí ẩn Nữ Sát Thủ lại có mối quan tâm như nhau.

Nữ Sát Thủ cho dù động cơ thế nào nhưng sự tìm hiểu có thể gọi là thỏa đáng.

Còn Nhị tiên sinh vì lý do gì lại đưa nội tình đi hỏi một người ngoài như Lãnh Nhất Phàn ?

Trong phòng im lặng hồi lâu.

Từ khi thức dậy, chàng vẫn để ý xem

từ phòng của Lâm Lâm có động tĩnh gì không, nhưng vẫn thấy lặng ngắt.

Chẳng lẽ cô ta vẫn còn ngủ ?

Không có lẽ. Thiếu nữ chẳng ai ngủ đến lúc đó còn chưa dậy.

Tuy lo lắng, nhưng vì có Nhị tiên sinh trong phòng nên Lãnh Nhất Phàn phải nán ngồi lại.

Sau một thời gian im lặng kéo dài. Nhị tiên sinh lên tiếng :

— Lão đệ, bệnh tình của gia chủ nhân có chữa khỏi không ?

— Đã chữa lành.

— Vậy là không cần phải chẩn trị lại ?

Lẽ ra không cần hỏi thêm câu đó, vì đã chữa lành tất nhiên không phải chẩn trị lại.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn nghe ra có sự khúc mắc trong câu hỏi này.

Nhị tiên sinh vẫn chờ câu giải đáp.

Lãnh Nhất Phàn khẳng định :

— Không cần.

— Vậy ư ?

Không hiểu sao Nhị tiên sinh lộ vẻ thất vọng.

Lãnh Nhất Phàn tự hỏi :

— Vì sao ông ta thất vọng ? Chẳng lẽ chỉ là sự quan thiết ? Hay ông ta hy vọng một kết quả hoàn toàn trái ngược?

Nghĩ tới đó, Lãnh Nhất Phàn thoáng rùng mình.

Chàng nói một câu thăm dò :

— Nhị tiên sinh, bệnh tình của quý chủ đã lui, tiên sinh có thể yên tâm.

Nhị tiên sinh gật đầu liền mấy cái :

— Đương nhiên. Đương nhiên.

— Nhị tiên sinh còn chỉ giáo thêm điều gì ?

Nhị tiên sinh hiểu rằng đó là câu tiễn khách nên trả lời :

— Kẻ hèn xin cáo biệt.

Chờ Nhị tiên sinh đi xa, Lãnh Nhất Phàn đến ngay trước cửa phòng Lâm Lâm gõ mấy tiếng vào cánh cửa, hỏi to :

— Lâm Lâm, dậy đi.

Không có tiếng trả lời.

Lãnh Nhất Phàn gõ cửa thêm hai lần nữa vẫn không nghe động tĩnh gì liền đẩy mạnh cửa bước vào.

Trong phòng không có ai cả.

Lãnh Nhất Phàn biến sắc đứng lặng người đi hồi lâu chưa biết phải làm gì.

Một lúc sau, chàng bình tâm lại thầm

http://tieulun.hopto.org

nhủ :

— Lâm Lâm biến đi đâu mất không tin tức, lẽ nào cô ta bỏ đi mà không nhắn lại gì với mình ? Hay là chuyện có liên quan gì đến sự xuất hiện của Nữ Sát Thủ tối qua ?

Chàng lạnh người đi khi nghĩ rằng Lâm Lâm không phải là đối thủ của Nữ Sát Thủ.

Ngoài phòng chợt vang lên tiếng gọi của tên tiểu nhị :

— Lang trung tiên sinh.

— Tiểu nhị ca, có chuyện gì ?

— Hôm nay tiên sinh có xem bệnh không ? Bên ngoài có rất nhiều bệnh nhân đang chờ ...

— Hôm nay ta bận việc, không chẩn bệnh đâu.

— Dạ ...

— Tiểu nhị ca, phiền ngươi phân giải giùm với họ.

Tên tiểu nhị ngập ngừng giây lát rồi nói :

— Tiên sinh, có một bệnh nhân từ xa đến, đã chờ ba ngày nay ...

Lãnh Nhất Phàn tỏ thái độ cương quyết :

— Cũng đành chịu vậy. Ta có cấp sự phải làm ngay ...

Chàng thấy thái độ mình hơi thái quá nên cười ngượng nghịu hỏi thêm :

— Tiểu nhị ca có thấy Lâm Lâm đâu không ?

— Lâm Lâm cô nương đã đi từ sớm.

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên nhắc lại :

http://tieulun.hopto.org

— Ra đi từ sớm ?

— Đúng vậy. Tiểu thư còn giao cho một mảnh giấy, dặn tiểu nhân quá Ngọ thì đưa cho tiên sinh ...

— Giấy đâu ?

Tên tiểu nhị ngập ngừng :

— Tiên sinh, lúc này còn chưa ...

— Cứ đưa ta xem.

Tên tiểu nhị miễn cưỡng lấy từ trong túi ra một tờ giấy được gấp cẩn thận đưa cho Lãnh Nhất Phàn, miệng lẩm bẩm :

— Lẽ ra tiểu nhân không nên nói trước cho tiên sinh. Lâm Lâm tiểu thư nghiêm lệnh ...

Lãnh Nhất Phàn không để ý lời nói của tên tiểu nhị, cầm lấy tờ giấy đọc qua, bỗng nhiên biến ngay thần sắc.

Trên tờ giấy viết rằng :

— Lãnh công tử, đừng trách ta không từ mà biệt. Nếu sau giờ Ngọ mà không thấy ta về thì mong hãy đến Phổ Độ Am chôn xác ta. Lâm Lâm.

Tên tiểu nhị nghển cổ lên hỏi :

— Tiên sinh, trên giấy viết gì vậy ?

Lãnh Nhất Phàn không đáp, chạy vào phòng lấy kiếm rồi vội vàng rời khỏi khách điếm.

Tên tiểu nhị ngơ ngác nhìn theo.

*

* *

"Chôn xác", tình hình hiển nhiên là nghiêm trọng.

Lãnh Nhất Phàn thi triển hết thân pháp thượng thừa khinh công đến thẳng

http://tieulun.hopto.org

Phổ Độ Am, trong đầu hoàn toàn không nghĩ gì, ngoài hy vọng gặp được Lâm Lâm còn sống.

Tuy hai người chưa thể gọi là đôi bạn tình nhưng mối đồng cảm đã trở nên sâu sắc, Lãnh Nhất Phàn coi việc sống chết của Lâm Lâm cũng như chính của mình.

Thấy Phổ Độ Am thấp thoáng ở đàng xa, có lẽ đã đúng Ngọ, chàng càng sải chân chạy nhanh hơn.

Đây là nơi Lâm Lâm đã giết người, nàng còn đến làm gì nữa ?

Bốn hôm trước một tên quân sự của Cốc gia đã bị giết ở đây bởi một loại võ công thần bí của tà môn gọi là *Thôi Nguyên Phản Thương*. Nếu Lâm Lâm đến theo lời ước của người biết thứ võ công

này thì quả thật thiêu thân lao vào lửa, chỉ còn việc chộn xác mà thôi.

Trong đầu Lãnh Nhất Phàn vụt hiện nội dung mạo của tục gia phụ nhân. Có phải bà ta là cao thủ biết tà công đó giả trang không ? Nếu đúng như vậy sao bữa trước để cho Lâm Lâm tự do giết người?

Cửa am hé mở.

Lãnh Nhất Phàn dừng lại giây lát bên cánh cửa.

Chàng tưởng tượng đến cảnh tượng trong am mà mình ấp sửa chứng kiến, hợt thấy lương lự.

Thoáng nhìn qua, lòng chàng chợt thư thái ít nhiều, không thấy tử thi nào trước tiền viện.

Chỉ có một người sống sờ sờ, chính là Lâm Lâm đang đứng trước vườn hoa

http://tieulun.hopto.org

dưới một gốc cây, một tay cầm một bông hoa màu trắng, tay còn lại mân mê cánh hoa, hoàn toàn không có vẻ gì như đang chờ một cuộc chiến sinh tử.

Lãnh Nhất Phàn thấy mình bị xúc phạm, định đẩy cửa vào chất vấn Lâm Lâm đã giỡn mặt mình, nhưng chợt ghìm ngay ý định đó vì chàng biết cô ta không phải là hạng người thích đùa giỡn.

Vậy là Lâm Lâm đang chờ người.

Và theo lời dặn của cô ta, lẽ ra tên tiểu nhị phải đưa mảnh giấy cho chàng muộn hơn, nghĩa là sau chừng canh giờ nữa, khi đó sự việc đã kết thúc.

Còn may chàng đã đến trước thời điểm mà theo cách diễn đạt của Lâm Lâm là rất đáng sợ.

Suy nghĩ một lát, chàng đi vòng ra

[illegible] rồi vượt tường vào am.

Lãnh Nhất Phàn đã vào đây hai lần, nhất là vừa rồi tìm tục y phụ nhân rất kỹ [illegible]ên thông thạo địa hình toàn khu vực vì thế tìm được ngay một vị trí ẩn thân rất thuận lợi.

Đó là một gian phòng dùng để những đồ lặt vặt tiếp liền ngay Phật [illegible]ường, có cửa sổ nhìn ra tiền viện, giống như một chòi canh có thể theo dõi mọi động tĩnh cả khu vực rộng lớn trước am mà không sợ bị phát hiện, lại có thể thuận tiện chi viện cho Lâm Lâm lúc cần thiết.

Yên tâm với chỗ ẩn thân rồi, chàng nhìn ra cửa sổ.

Lâm Lâm vẫn đùa nghịch với cánh hoa nhỏ trong tay, nếu không có hiểm

http://tieulun.hopto.org

cảnh đang chờ đợi thì dáng vẻ yêu kiều của nàng với đóa hoa rất dễ say lòng người.

Không gian vô cùng tĩnh lặng, không có cả một ngọn gió.

Cửa am bật mở, một nhân ảnh xuất hiện : đó là Nhị tiên sinh.

Lãnh Nhất Phàn rất đỗi ngạc nhiên, mảnh giấy của Lâm Lâm viết rằng nếu quá Ngọ mà nàng không trở lại thì muốn chàng đến đây chôn xác mình. Lẽ nào nhân vật nguy hiểm như vậy lại là Nhị tiên sinh ?

Nhưng trong hai người thì ai chủ động ước cuộc gặp này ?

Lâm Lâm ngẩng đầu, cánh hoa rơi xuống đất.

Nhị tiên sinh bước tới gần nàng.

— Lâm cô nương, không ngờ lại là cô.

Ông ta dừng lại cách Lâm Lâm độ tám thước.

— Nhị tiên sinh, tôi cũng không ngờ lại là ông. Tôi hẹn gặp không phải là ông.

— Đại công tử chúng tôi bận việc khác, kẻ hèn này đại diện đến ước hội.

Lãnh Nhất Phàn hiểu ra : chính Lâm Lâm đã hẹn gặp Cốc đại công tử, nhưng để làm gì ?

Cô ta đã giết không ít người của Cốc phủ, những huyết án ấy đều đổ cả vào Nữ Sát Thủ. Vậy mà người ta chưa tìm cô ta tính nợ, trái lại Lâm Lâm chủ động hẹn gặp người ta, đối tượng lại là đích thân Cốc đại công tử đầy quyền uy.

http://tieulun.hopto.org

Lâm Lâm thất vọng nói :

— Nhị tiên sinh. Cuộc ước này trừ bản thân Cốc đại công tử ra, không a đại diện được cả. Đại công tử không dám đến sao ?

— Không dám ư ?

Nhị tiên sinh cười nói tiếp :

— Cốc đại công tử chúng tôi không có việc gì là không dám, chỉ có cuộc hẹn cỏn con với cô thì có gì đáng kể ?

Lâm Lâm sầm mặt hỏi :

— Ý là ta không đủ cân lạng ?

— Xét về thân phận của đại công tử thì đúng lý là thế.

Lâm Lâm bĩu môi trả miếng :

— Nếu vậy ta cho rằng ngươi cũng không đủ cân lạng để thay hắn đến ước hội này.

— Hồ hồ. Lâm Lâm cô nương. Miệng lưỡi của cô nương sắc sảo đấy. Nhưng cô nương hãy biết rằng kẻ hèn này ở Cốc phủ chỉ dưới một người, tự thấy mình quá xứng đáng đại diện tham dự ước hội đó, cho dù không biết trước là cô nương mà bất kỳ nhân vật nào khác cũng thế. Tất cả mọi chuyện trong bổn phủ, kẻ hèn này có thể làm chủ tới tám phần.

Giọng Lâm Lâm bỗng sắc như đao :

— Chết có thể thay được không ?

— Chết ư ?

Nhị tiên sinh mở to mắt đầy kinh ngạc.

— Không sai. Chết. Đây là ước hội tử vong, vì thế ta nói không có bất kỳ ai đại diện tham dự được, bởi vì tính mạng

http://tieulun.hopto.org

là của bản thân mỗi người, không nên thế mạng.

— Cái đó ta hiểu, tuy nhiên cũng có khi đại diện cả chuyện sống chết. Tuy nhiên kẻ hèn này chưa hiểu giữa cô nương và đại công tử chúng ta có xung đột nghiêm trọng nào muội,à nói đến chuyện ước hội sinh tử ?

— Ta không nói, ông vĩnh viễn không bao giờ biết được.

— Hô hô ... Lâm Lâm cô nương. Thật không ngờ cô nương là nhân vật bí ẩn đến thế ...

Lãnh Nhất Phàn tự hỏi :

— Nếu hai người động thủ, mình có nên hiện thân không ? Giữa Lâm Lâm và Cốc đại công tử có mối hiềm khích gì ? Theo lời trên tờ giấy gởi lại thì Lâm

Lâm tự thấy không chắc thắng, nhưng lại đầy quyết tâm. Nhưng có chuyện gì mới được ?

Lâm Lâm lại nói :

— Nhị tiên sinh, phiền tiên sinh truyền lại với quý chủ nhân rằng tôi sẽ chờ ở đây, cho dù phải chờ ba ngày ba đêm, hoặc thậm chí suốt đời, tôi cũng quyết chờ cho được Cốc đại công tử.

— Kẻ hèn này phải truyền lại thế nào ?

— Chẳng phải là tôi đã nói rõ rồi sao ?

— Còn chưa được rõ lắm, chí ít cô nương cũng nên nói rõ nguyên nhân.

— Tôi đã bảo là không nói.

— Nhưng kẻ hèn này nhất định muốn biết.

http://tieulun.hopto.org

Song phương đều tỏ rõ quyết tâm của mình, không chút nhượng bộ. Tình thế trở nên căng thẳng.

Lâm Lâm phóng ánh mắt man dã nhìn đối phương, nói với giọng đầy sát khí :

— Ngươi muốn biết bằng cách nào?

Nhị tiên sinh vẫn thản nhiên :

— Muốn cô nương thân nói ra.

— Nói cách khác là cần động thủ ?

— Hoàn toàn chính xác.

— Tốt lắm. Đó là cách nên làm. Lưu Nhị tiên sinh ở lại đây, Cốc đại công tử không thể không đến.

Nhị tiên sinh đưa tay cầm chuôi kiếm...

Lãnh Nhất Phàn chợt lo lắng.

Vũ khí của Lâm Lâm chỉ là chiếc tiễn đao có mấy tấc, Nhị tiên sinh lại dùng trường kiếm.

Người ta nói "dài một tấc mạnh một tấc", tiễn đao dù có sắc bén nhưng sao địch nổi trường kiếm ?

Nhị tiên sinh lại không phải là nhân vật tầm thường, làm sao mình có thể ngồi yên khi Lâm Lâm sắp lao thân vào chốn nguy hiểm ? Tuy nhiên chàng vẫn chưa hiểu rõ Lâm Lâm đã có dự định gì ?

Hiển nhiên cô ta đã hẹn gặp Cốc đại công tử với mục đích tiến hành cuộc đấu sinh tử, chẳng lẽ không có kế hoạch nào khác ? Phải có cơ sở nào đáng tin cậy mới được chứ ?

Chàng đang mải nghĩ thì ở đấu trường song phương đã động thủ rồi. Phải nói rằng hai người xuất thủ cực nhanh,

http://tieulun.hopto.org

chỉ chớp mắt đã thấy đao quang kiếm ảnh loang loáng.

Lãnh Nhất Phàn chưa kịp có phản ứng gì thì nghe "choang" một tiếng, hai động thủ xáp vào nhau rồi lại tách ra ngay.

Nói thì chậm, diễn biến lại nhanh. Chỉ trong chớp mắt, ngay Lãnh Nhất Phàn còn chưa xác lập được ý nghĩ rõ ràng thì đôi bên đã qua một chiêu sinh tử rồi.

Nhưng chưa có người nào ngã xuống. Cả hai đều có nhuốm máu hồng, xem chừng thế đều lực địch, bất phân thắng bại.

Nhị tiên sinh bị thương vào lưng, còn Lâm Lâm thì trúng kiếm vào vai trái.

Nhị tiên sinh run giọng :

— Ngươi sử dụng tiễn đao ư ?

Đôi mắt Lâm Lâm mở to, vằn lên dữ tợn.

Lãnh Nhất Phàn hiểu rằng trong lời Nhị tiên sinh chứa đựng sự thù địch, nguyên nhân từ ngọn tiễn đao kia. Nhưng cô ta thật đang sử dụng tiễn đao, tình huống đó thật nan giải.

Lâm Lâm nghiến răng :

— Tiễn đao này lần sau tất đâm trúng giữa ngực ngươi.

— Điều đó cần phải hỏi thanh trường kiếm này trước.

Đột nhiên đúng vào lúc song phương đều rất căng thẳng chuẩn bị vào cuộc chiến sống mái tiếp theo đó, một nhân ảnh từ cửa am đi vào.

Đó là một lão đầu tóc đã hoa râm

http://tieulun.hopto.org

rối bù, tay cầm trúc trượng, trên mình khoác bộ lam bố nhưng đã ngả sang màu vàng đất đã sờn cũ, có lẽ cả năm chưa được giặt giũ.

Võ Lâm Phán Quan.

Suýt nữa thì Lãnh Nhất Phàn buột miệng kêu lên thành tiếng.

Cả Nhị tiên sinh lẫn Lâm Lâm cùng quay lại nhìn.

Võ Lâm Phán Quan chậm bước đến cách hai đối thủ chừng năm bước thì dừng lại, lướt mắt nhìn hai người một lúc rồi lắc đầu nói :

— Thôi, đừng đánh nhau nữa. Đang sống cả là tốt rồi, sao lại phải tự mình tìm chết ?

Lâm Lâm bùng lên như thuốc súng:

— Lão đầu. Ngươi đến đây hành

nghề phải không ? Người nào thuê và thuê giết ai vậy ?

Nhị tiên sinh không nén nổi sự ngạc nhiên hỏi :

— Chuyên nghiệp giết người ư ?

Võ Lâm Phán Quan kéo lại vạt áo che kín bụng, trả lời bằng giọng rè rè như chuông vỡ :

— Người ta muốn sống thì cần làm một nghề nào đó, không thể ngồi không.

Dừng lại một lát, lại tiếp tục triết lý :

— Lão phu chẳng phải do hành nghề mà tới đây đâu, chỉ là tình cờ thôi. Người làm ăn chưa hẳn tất cả đều thấy lợi mà làm. Người ta còn có lương tâm chứ. Trừ hợp đồng cần thực hiện, lão phu xưa nay vốn nhân từ, đã từng cứu được hai người

http://tieulun.hopto.org

: không phải ít. Trong nghề lão phu thì việc đó lại bị coi là tội nghiệt.

Lâm Lâm tức giận mắng :

— Thôi đừng giảo biện dông dài nữa. Lão đầu ngươi đến đây là có ý gì ?

Võ Lâm Phán Quan đáp :

— Để làm một hảo sự.

Lâm Lâm ngạc nhiên hỏi :

— Hảo sự ? Ngươi mà cũng biết làm việc tốt ư ?

Võ Lâm Phán Quan không chấp câu nói bất kính của Lâm Lâm, lại nhìn hai người lần nữa nói :

— Ta không biết hai người vì lý do gì mà động thủ với nhau. Nhưng cần phải thừa nhận một sự thật hiển nhiên : cả hai người không ai cầm chắc rằng sẽ thắng được đối phương. Lại cũng không ai tin rằng mình có thể giữ được sinh mệnh. Chiêu tiếp theo, cả hai nhất định sẽ thi triển sát thủ để lấy mạng đối phương, vì thế kết cục sẽ là lưỡng bại câu thương.

Lâm Lâm bật lên :

— Ta phủ nhận.

Nhị tiên sinh cũng nói :

— Kẻ hèn không cho là thế.

Lãnh Nhất Phàn thầm nghĩ :

— Võ Lâm Phán Quan là kẻ giết người chuyên nghiệp, tính hung ác và tàn bạo, vậy mà hiện thân để hóa giải can qua, thật là chuyện ngược đời, không biết lão có ý đồ gì ?

Chỉ nghe Võ Lâm Phán Quan nói :

— Tiểu cô nương, lão phu thân phận là Võ Lâm Phán Quan, phán xử án quyết

http://tieulun.hopto.org

không bao giờ sai lệch. Đối tượng mà ngươi tìm không phải là hắn, nếu nảy sinh ra chuyện bất hạnh thì ngươi tính sao?

Lão lại quay sang Nhị tiên sinh nói:

— Ngươi tận trung với chủ nhân là đúng. Nhưng chết mà không giải quyết được vấn đề gì, như thế chẳng oan uổng hay sao ?

Sự phân tích đó không phải là không có lý.

Lâm Lâm trầm mặc không nói.

Nhị tiên sinh cũng lặng thinh.

Võ Lâm Phán Quan lại nói tiếp :

— Theo ý lão phu thì các ngươi nên dừng tay. Nếu cần giải quyết vấn đề thì tiến hành một cuộc chiến khác, lúc đó lão phu sẽ không quản đến nữa.

Nhị tiên sinh ngẫm nghĩ một lúc rồi tra kiếm vào vỏ.

Vậy là ông ta tiếp thụ lời khuyên giải của Võ Lâm Phán Quan.

Lâm Lâm không nói gì, chừng như cũng không phản đối.

Võ Lâm Phán Quan lẩm bẩm :

— Thế là xong, coi như hoàn thành một hảo sự ...

Câu nói đó hàm ý gì ? Không ai biết.

Chợt Nhị tiên sinh nghĩ đến chuyện gì, mắt ngưng thị nhìn vào Võ Lâm Phán Quan nói :

— Kẻ hèn này có chuyện muốn hỏi.

— Hỏi đi.

— Vì sao các hạ có thể đoán định rằng sẽ xảy ra kết cục lưỡng bại câu thương ?

http://tieulun.hopto.org

— Bởi vì lão phu nhận thấy cả hai đều quyết trí mạng.

— Nếu kết quả không đúng như thế?

Võ Lâm Phán Quan khẳng định như tùa chém đá :

— Nhất định đúng. Tuyệt đối đúng.

— Nếu lỡ ra không đúng ?

— Không lỡ ra gì cả. Trăm phần trăm.

— Có lý do gì khiến người ta tâm phục khẩu phục?

Lâm Lâm cũng chờ câu trả lời.

Nói hai người võ công tương đẳng, khi đã quyết chiến, chuyện lưỡng bại câu thương cũng có khả năng. Nhưng nhất quyết trăm phần trăm thì có phần võ đoán.

Lãnh Nhất Phàn cũng tò mò chờ xem

[redacted]ão ma đầu kia giải thích thế nào.

Võ Lâm Phán Quan cười thiểu não :

— Điều này hết sức đơn giản. Lúc đó thế nào cũng có người ngã xuống trước. Với tư cách Phán Quan, lão phu tất sẽ giúp người đó, và cho dù kết quả không phải như thế cũng phải biến thành như thế.

Quả nhiên là chân lý hết sức đơn [redacted]ản.

Trong tình huống đó, lão ma đầu không khó gì tạo ra kết cục lưỡng bại câu thương.

Cách lập luận thật ngộ nghĩnh, nhưng ai nghe cũng rợn tóc gáy.

Nhị tiên sinh chắp tay cáo biệt rồi [redacted]i nhanh ra khỏi am.

Chỉ còn lại Lâm Lâm đứng đối diện

http://tieulun.hoptot.org

với Võ Lâm Phán Quan.

Một lúc, Lâm Lâm chợt hỏi :

— Các hạ xen vào chuyện này tất phải có nguyên nhân ?

— Đương nhiên có.

— Có thể nói ra được không ?

Võ Lâm Phán Quan gật đầu đáp :

— Bởi vì giữa chúng ta có mối quan hệ. Lão phu không thể để tình huống xấu nảy sinh.

Lâm Lâm kinh ngạc hỏi :

— Có quan hệ ? Giữa chúng ta có mối quan hệ gì kia chứ ?

— Bởi vì ngươi là trợ tá của Lãng Tử, lão phu đối với Lãng Tử lại có quan hệ, vì thế cũng phải có mối quan hệ lây sang ngươi, tuy không khắng khít bằng. Hiểu ý lão phu chứ ?

Lãnh Nhất Phàn chợt mê hoặc không hiểu sự thể ra thế nào.

Ở Nam Dương, chỉ duy gặp chuyện hất bằng mà chàng giết một tên thủ hạ hân tín của Bồ Thanh Sơn là Thiên Cẩu Tất Bằng, vì thế Bồ Thanh Sơn mượn tay kẻ giết người chuyên nghiệp là Võ Lâm Phán Quan lấy mạng mình.

Chuyện chỉ có thế, sao lão lại nói ó mối quan hệ với chàng ?

Chắc rằng lão muốn lợi dụng Lâm âm để tìm cách giết mình, thực hiện hợp ồng với Bồ Thanh Sơn chăng ?

Lâm Lâm hỏi :

— Các hạ giỡn chơi đó chứ ?

— Sao lại giỡn chơi ? Tính lão phu ưa nay không thích đùa.

Lâm Lâm hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Theo tôi biết thì các hạ đang cố tìm cách giết Lãng Tử, thực hiện hợp đồng đối với khổ chủ đã thuê giết hắn. Vậy mà nay lại nói có mối quan hệ với Lãng Tử, thật không đáng cười sao ? Ngươi có muốn lừa dối ai thì mặc, nhưng không lừa được bổn cô nương đâu.

Võ Lâm Phán Quan giảng giải :

— Tiểu cô nương. Ngươi biết một mà chưa biết hai. Nghề làm ăn là phải xem gió đẩy thuyền. Có khi đành phải bỏ mối lợi nhưng tuyệt đối không được để mất vốn.

— Các hạ sợ mất vốn hay sao ?

Võ Lâm Phán Quan trả lời chắc như đinh đóng cột :

— Nghề làm ăn có ai không sợ ?

Lão dừng một lát rồi nói thêm :

— Việc gì cũng có quy định. Nghề làm ăn lại phải càng có nguyên tắc. Nhưng chỉ tiện thể nói tới đó thôi. Lão phu cần phải đi rồi.

Lão nói đi là đi, bước như gió ra khỏi am.

Lâm Lâm đứng lại một mình ngơ ngác.

Đương nhiên cô ta không tin hẳn vào lời nói của Võ Lâm Phán Quan, nhưng cũng không đoán ra được tâm ý của đối phương.

Bấy giờ Lãnh Nhất Phàn đang suy tính có nên hiện thân gặp Lâm Lâm không.

Nhưng chợt cô ta đưa mắt nhìn qua Phật đường một cái rồi cất bước bỏ đi.

Lãnh Nhất Phàn muốn gọi lại, nhưng

http://tieulun.hopto.org

chỉ cần do dự chốc lát, bóng cô ta đã khuất xa rồi.

Lãnh Nhất Phàn thở dài rồi bước ra khỏi gian phòng để tạp vật, xuyyên qua tĩnh thất bước vào Phật đường.

Vừa nhìn vào Phật đường, chàng đột nhiên ngưng thở.

Vị tục gia phụ nhân thần bí vẫn quỳ trên tấm nệm bồ đoàn lâm râm niệm Phật.

Lãnh Nhất Phàn chợt nhớ đến câu chuyện đáng sợ về *Thôi Nguyên Phản Thương*, đột nhiên đôi chân như mọc rễ xuống đất.

Tục gia phụ nhân chừng như không phát hiện được Lãnh Nhất Phàn vừa xuất hiện vẫn tiếp tục niệm, thái độ rất cung kính.

Lãnh Nhất Phàn không biết trước mắt mình phải làm gì ?

Bất chợt tục gia phụ nhân quay lại "a" lên một tiếng rồi đứng bật dậy ngay, nhìn Lãnh Nhất Phàn bằng đôi mắt vô cùng sợ hãi, toàn thân run lên cầm cập.

* * *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ CHÍN

CHÂN TÂM NAN LỘ

Lãnh Nhất Phàn ngưng mắt ngó ngác, không hiểu được trung niên phụ nhân thật sự hoảng sợ hay chỉ là giả vờ?

Theo lý, nếu như trung niên phụ nhân này chỉ là một người bình thường, nơi này lại xảy ra thêm một vụ huyết án kinh khủng thì bà ta phát khiếp mà trốn biệt tăm biệt dạng từ lâu rồi, làm sa[illegible]ẫn cứ bám ở lại ở đây không bỏ đi ?

Nếu như bà ta liên quan đến *Thôi Nguyên Phản Thương* thì phải là một cao [illegible]ủ thân tàng bất lộ, thì chí ít bà ta cũng nên ra tay ngăn chặn trường lưu huyết phát sinh.

Lãnh Nhất Phàn trấn tĩnh bước vào [illegible]ật đường nói ngay :

— Đại nương. Không ngờ gặp lại đại [illegible]ương tại nơi này. Tốt lắm, tại hạ muốn thỉnh giáo đại nương một chuyện ...

Trung niên phụ nhân nhìn chàng có chút hơi hoảng, nói :

— Đại hiệp ... đại hiệp muốn hỏi ?

— Đêm hôm trước người đàn ông kia tự sát thực ra vì sao mà chết ?

Lãnh Nhất Phàn vừa hỏi vừa ngưng [illegible]ắt nhìn vào mặt trung niên phụ nhân

http://tieulun.hopto.org

quan sát phản ứng của đối phương như
cố phá giải bí mật bên trong cái chết này.

— Đêm ... đêm hôm trước ...

Trung niên phụ nhân run run ấp
ấp úng một hồi lâu mới nói được hết câu

— Đại hiệp ... đêm hôm trước ... kẻ
xấu xâm nhập vào trong miếu, muốn tìn
... muốn tìm ... tiểu sư thái ...

Lãnh Nhất Phàn chộp ngay :

— Chẳng phải tiểu sư thái bị sát hại
rồi sao ?

Trung niên phụ nhân gật đầu lia lị
đáp :

— Vâng ! Thế nhưng ... kẻ xấu vẫn
không tin, bức tôi phải nói ra nơi ẩn nấ
của tiểu sư thái, sau đó ... sau đó ...

Lãnh Nhất Phàn nhìn thấy trung niên
phụ nhân trước sau vẫn cứ rụt rè trong

ng càng sinh nghi hơn gắt giọng hỏi.

— Sau đó thế nào ?

Trung niên phụ nhân không dám
hìn thẳng vào mắt chàng, cố giữ bình
inh nói :

— Sau miếu bỗng có người lên tiếng
ọi hắn ra ngoài, tiếp đó ... tôi nghe một
iếng rú thảm rồi chẳng còn nghe thấy
nữa, cũng không biết xảy ra chuyện
ì, cuối cùng ... đại hiệp xuất hiện.

Lãnh Nhất Phàn từ kinh động hoài
ghi đến mơ hồ khốn cảm, chàng tuyệt
hông hề nhìn ra ở trung niên phụ nhân
ay một điểm gì đáng ngờ để chứng minh
ho suy đoán của chàng, cứ nhìn thì xác
ực là một phụ nhân bình thường.

Trầm ngâm một lúc chàng lên tiếng
ói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Đại nương còn nhớ được tiếng người lên tiếng gọi kia là nam hay nữ chứ ?

Trung niên phụ nhân lắc đầu đáp :

— Không biết, lúc đó tôi ... quá sợ hãi đến chết khiếp ...

Lãnh Nhất Phàn hỏi thẳng một câu :

— Vậy sao đại nương vẫn còn lưu luyến lại đây mà không bỏ đi ?

Trung niên phụ nhân ngập ngừng đáp :

— Bởi vì ... bởi vì tôi chẳng còn nơi nào để đi, không nhà không người thân, cô độc một mình, nếu như rời khỏi đây có lẽ tôi đi ăn xin mất.

Nói đến đó bà ta ngừng lại, mắt nhìn chàng thoáng chút hốt hoảng hỏi :

— Đại hiệp ... đại hiệp không là ...

tội người đàn bà tội nghiệp như tôi chứ?

Lãnh Nhất Phàn không đáp mà hỏi lại :

— Đại nương có biết tiểu sư thái bị tai hại là "nhân yêu" không ?

Trung niên phụ nhân trố mắt nhìn chàng đầy kinh ngạc, miệng lắp bắp :

— Nhân yêu ? Không thể ! Họ rõ ràng là người xuất gia chân chính, làm sao có thể là yêu tinh ? Ài ... tội nghiệp ! Người xuất gia mà lại gặp họa tai. A di đà Phật ! Phật tổ từ bi sao không linh hiển ...

Đột nhiên lúc ấy từ bên ngoài có tiếng bước chân người vọng vào, Lãnh Nhất Phàn thoáng động trong lòng, lướt người nhanh đến cửa điện đưa mắt nhìn ra ngoài, bất giác giật thót cả người,

http://tieulun.hopto.org

trước mắt chàng một cảnh bất ngờ khiến chàng ngưng mắt trô trố, tim cũng đập loạn xạ lên.

Nguyên là trong viện xuất hiện một chiếc kiệu bốn người khiêng, ngay sau kiệu là tám kiếm thủ khí thế oai hùng dàn thành hàng ngang. Ngay bên kiệu còn thêm một thiếu nữ chính là Xảo Thư Nhi, dù trong trang phục kẻ hầu vẫn không che giấu nét xinh đẹp kiều diễm của cô ta.

Lãnh Nhất Phàn vừa nhìn cũng đoán ra được người trong kiệu là ai, Xảo Thư Nhi theo hầu bên kiệu, thì trong kiệu dứt khoát phải là tam phu nhân của Cốc đại công tử, có điều kỳ quái là chủ tớ bọn họ đến Phổ Độ Am làm gì ? Mà sao lại đúng ngay sau lúc Lâm Lâm ước hẹn với

Cốc đại công tử ?

Lãnh Nhất Phàn cứ đứng ngơ người ngau cửa điện nhất thời không thốt lên nói nửa lời.

Xảo Thư Nhi thấy chàng thì vừa kinh ngạc vừa hồ nghi, bước lên trước hỏi :

— Lãng công tử, làm sao công tử cũng đến đây ?

Trong hoa viên tiền viện vốn hoa cỏ xinh sắc đua nhau khoe cái đẹp của mình, nhưng lúc này sự xuất hiện của Xảo Thư Nhi khiến cho kỳ hoa dị thảo tựa hồ như mờ thẹn thất sắc.

Lãnh Nhất Phàn khoát chân đi ra ngoài tiền viện, trong lòng thầm nghĩ thanh :

— Xảo Thư Nhi vốn bị Cốc đại công tử ép buộc vào phủ làm tiểu thiếp, may

http://tieulun.hopto.org

nhờ có tam phu nhân bảo bọc mà tạm thời còn giữ được trinh tiết. Thế nhưng giả sử như nội trong năm tới mà tam phu nhân vẫn chưa có tin vui, thì Xảo Thư Nhi tất sẽ biến thành tứ phu nhân, đâ gọi là phúc nhất bộ đăng thiên hay họ hồng nhan bạc mệnh ? Chỉ tội Xảo Thư Nhi không phải là người trong giang hồ nếu không thì chuyện đã có thể khác rồi.

— Lãng công tử, vì sao không nói

Xảo Thư Nhi vừa bước đến gần chàng vừa hỏi.

Lãnh Nhất Phàn như sực tỉnh, nghiêm mặt hỏi :

— A ... Trong kiệulà tam phu nhân sao ?

Xảo Thư Nhi gật đầu đáp :

— Vâng.

Lãnh Nhất Phàn nhìn nhanh mắt về phía kiệu hoa hỏi tiếp :

— Làm sao lại đến đây ?

Xảo Thư Nhi nhìn chàng nói :

— Tam phu nhân vì muốn cầu tự, cho nên phát nguyện cúng nhường bố thí khắp tất cả am đường miếu tự trong một trăm dặm Hàm Dương này để tích công đức, vì vậy mới đến đây.

Cô ta ngừng lại, chuyển ánh mắt vào trong nội điện hơi ngạc nhiên nói tiếp :

— Sao không thấy trụ trì sư thái ...

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu nói ngay :

— Trong am hiện tại không có trụ trì, chỉ còn lại một bà vãi hương khói ...

Chàng vừa nói vừa ngoái đầu nhìn , nhưng chẳng còn thấy bóng trung

http://tieulun.hopto.org

niên phụ nhân kia đâu nữa.

Xảo Thư Nhi chẳng biết gì bên trong nội tình, gật đầu bước chân đi ngay vào nội điện nói ngay :

— Chỉ cần có người tiếp là được rồi.

Lãnh Nhất Phàn bước chân theo bên cạnh cô ta vào nội điện.

Có tiếng cóc cách khô khan, chiếc khám thờ bật mở để lộ một cánh cửa ngầm, trung niên phụ nhân từ trong đó lom khom chui ra.

Lãnh Nhất Phàn trong đầu thoáng động, chàng nhớ lại lần trước bà ta tự nhiên biến mất, nhất định chính là ẩn nấp trong chiếc khám thờ vốn trống rỗng bên trong này.

Nếu thế thì xem ra bà ta không liên quan gì đến *Thôi Nguyên Phản Thương*.

bà ta chỉ là một phụ nhân bình thường, có lẽ ta nhầm chăng ?

Trung niên phụ nhân đứng thẳng người nhìn thiếu nữ đi xuất hiện bên cạnh Lãnh Nhất Phàn một lúc đánh tiếng hỏi:

— Tiểu thư là ... ?

Xảo Thư Nhi lắc đầu cắt ngang lời nói của bà ta đính chính :

— Tôi không phải là tiểu thư, tôi chỉ là một nha hoàn.

Trung niên phụ nhân bất ngờ thốt lên :

— A ! Cô nương.

Xth nhanh nhẹn lấy từ trong tay nải ra một xâu tiền đặt lên khám thờ nói :

— Đại nương. Tam phu nhân của tôi nguyện làm công đức, xin cúng nhường mọn để nhang khói chư Phật, chỉ

http://tieulun.hopto.org

nguyện Bồ Tát phò hộ cho phu nhân sớm có quý tử.

Trung niên phụ nhân vội vàng chấp tay niệm Phật hiệu nói :

— A di đà Phật ! Bồ Tát nhất định phò hộ cho quý tam phu nhân, cô nương có muốn đốt nhang bái Phật không ?

Xảo Thư Nhi gật đầu nói :

— Vâng, xin phiền đại nương.

Trung niên phụ nhân lấy ba nén nhang đốt lên trao cho Xảo Thư Nhi, Xảo Thư Nhi tiếp lấy mấy nén nhang cắm vào trong lư hương rồi quỳ xuống trước khán thờ hai tay chấp vào nhau lạy ba lạy, miệng lâm râm khấn nguyện.

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy kỳ quái, tam phu nhân muốn cầu tự, thế nhưng sao cô ta lại không tự mình vào dâng

hương lễ bái mà lại giao chuyện này cho Xảo Thư Nhi làm, thực là chuyện trái ngược.

Xảo Thư Nhi khấn vái xong, đứng dậy, quay nhìn trung niên phụ nhân nói :

— Đại nương, đã làm phiền, tôi xin iếu từ.

Khép người thi lễ rồi mới cất bước i ra.

Lãnh Nhất Phàn đứng bên cửa, Xảo Thư Nhi bước chân ngang qua sát kề bên người chàng, đúng lúc ấy cất giọng nói nhỏ như tiếng muỗi nói rất gấp :

— Nhanh cứu người trong kiệu.

Nói đến cuối câu thì người đã ra hẳn bên ngoài cửa, chung quy người ngoài nhìn rất khó nhận ra điều gì.

Lãnh Nhất Phàn nghe nói một câu

http://tieulun.hopto.org

này thì khựng cả người, phải qua một lúc chàng mới định thần, "cứu người trong kiệu"! Ta không nghe nhầm đấy chứ ? Chàng tự hỏi trong đầu.

Giọng Xảo Thư Nhi cực nhỏ, nhưng với người có nội công như chàng thì đủ nghe rõ ràng, thế nhưng người ngồi trong kiệu không phải là tam phu nhân hay sao? Cô ta là người thiếp được Cốc đại công tử sủng ái nhất, vì sao cần phải cứu?

Quay người lại thì Xảo Thư Nhi cũng đã đến gần bên kiệu, Lãnh Nhất Phàn đứng nhìn với bao nhiêu nghi vấn trong lòng, nhưng lúc này không thể lên tiếng hỏi được.

Bởi vì nội tình còn chưa rõ ràng, nếu như có hành động gì không thỏa đáng thì tất sẽ dẫn đến xung đột với tám tay

kiếm sĩ hộ vệ sau kiệu là điều khó tránh khỏi.

Xảo Thư Nhi vừa rồi đương nhiên chẳng khi nào tùy tiện nói bậy, cô ta đã nói thế tất bên trong có lý do của nó, điều này thì Lãnh Nhất Phàn thầm tin.

Lúc này bốn tay kiệu phu đã đứng vào vị trí chuẩn bị nhấc kiệu đi, Xảo Thư Nhi lần nữa đán mắt nhìn chàng với cái nhìn đầy van cầu.

Bắt gặp cái nhìn này, Lãnh Nhất Phàn mới quyết định chủ ý, chàng khoát chân đi nhanh ra ngoài, đồng thời trong cấp bách sinh trí chàng tìm ra được một kế bèn đánh tiếng gọi :

— Xin chậm chân.

Xảo Thư Nhi làm như kinh ngạc hỏi:

— Lãng công tử có chuyện gì

http://tieulun.hopto.org

chăng?

Tám tay kiếm thủ lập tức có phản ứng, trừng mắt nhìn vào người chàng chăm chăm.

Lãnh Nhất Phàn đến cách kiệu tầm một trượng mới dừng chân lại cố ý hỏ lần nữa :

— Trong kiệu phải chăng là tam phu nhân ?

Xảo Thư Nhi nhíu đôi mày liễu đáp :

— Vâng ! Chính vừa rồi chẳng phải tôi đã nói qua rồi ư ?

Lãnh Nhất Phàn cố cười vui vẻ nói :

— Thế thì hay lắm ! Tại hạ muốn bái kiến tam phu nhân.

— Điều này ...

Xảo Thư Nhi giật mình thoái lùi một bước, chau mày ngưng mắt nhìn chàng

chẳng nói được hết câu.

Lãnh Nhất Phàn nói tiếp :

— Xảo cô nương, bệnh của tam phu nhân do chính tại hạ điều trị, cần phải tái chẩn xem bệnh tình tiến triển thế nào để lập phương dược điều trị tiếp, tiện đây...

Đột nhiên một trong tám tay kiếm sĩ hô lớn ra lệnh :

— Khởi kiệu, đi.

Lãnh Nhất Phàn ngước mắt nhìn bọn họ thấy tám khuôn mặt đằng đằng sát khí như chỉ chực chờ một chút xúc tác nhỏ thì sẽ nhảy bổ đến phân thây chàng ngay.

Quái ! Chẳng lẽ trong kiệu không phải là tam phu nhân ? Lãnh Nhất Phàn trong đầu khởi hoài nghi, thầm nghĩ :

http://tieulun.hopto.org

— Ta là lang trung, người trong kiệu là bệnh nhân, chẩn bệnh là việc tốt. Bọn võ sĩ tùy tùng không chỉ ngăn cản, ngược lại còn quát tháo mệnh lệnh cứ như chúng mới là kẻ có quyền hạn cao nhất, vậy là thế nào chứ ?

Bốn tay kiệu phu nghe lệnh thì cong lưng nắm vào cán kiệu định nhấc kiệu lên.

Lãnh Nhất Phàn lớn tiếng gọi :

— Tam phu nhân.

Đây chỉ là tình thế bất đắc dĩ chàng mới đánh tiếng gọi người, tuy có điều hơi bất nhã, nhưng không còn kế gì hơn. Nếu như người trong kiệu đúng là tam phu nhân, tất nhiên phải đáp lại, chỉ cần nghe tiếng người thì ít nhiều chàng cũng nhận ra chút manh mối bên trong.

Nhưng thật bất ngờ, bên trong kiệu không có tiếng người đáp lại.

Kiệu lúc này đã lên vai bốn tay kiệu phu.

Lãnh Nhất Phàn đưa mắt nhìn Xảo Thư Nhi, bắt gặp ánh mắt cô ta lung linh bất định hàm ẩn vẻ hốt hoảng.

Tám tay kiếm sĩ phân ra hai bên chuẩn bị hộ kiệu rời Phổ Độ Am.

Lãnh Nhất Phàn đột nhiên nhảy vọt tới chộp tay vào cán kiệu dụng lực kéo rồi đẩy mạnh một cái, khiến kiệu mất thăng bằng nghiêng hẳn về một bên. Bốn tay kiệu phu giật mình đánh hạ kiệu xuống nhảy phắt ra ngoài.

Xảo Thư Nhi la lên giọng thảnh thót, hoa dung thất sắc :

— A ...

http://tieulun.hopto.org

Chính đúng lúc trong tiếng la thất thanh của Xảo Thư Nhi thì hai thanh trường kiếm xé gió vù vù chém tới người Lãnh Nhất Phàn.

Lãnh Nhất Phàn trở người nửa vòng cả kiếm lẫn vỏ vung lên gạt mạnh, chỉ nghe "keng keng" hai tiếng, hai thanh trường kiếm bị văng dạt ra ngoài.

Sáu tay kiếm sĩ còn lại cũng nhanh chóng phân tả hữu vây vào tấn công.

Lãnh Nhất Phàn nắm chắc đốc kiếm hoành ngang ngực, đôi mày rậm nhíu lại, trong lòng thầm nghĩ :

— Xem ra khó tránh lưu huyết, Xảo Thư Nhi nói cứu người trong kiệu thực ra người đó là ai ? Vì sao không lên tiếng đáp ?

Chàng không muốn nhắm mắt làm

ừa, thầm hiểu thế lực của Cốc phủ trùm hấp thiên hạ, nếu như hành động hồ đồ t sẽ kết thù kết oán với hắn thì thực hẳng đáng chút nào, huống gì biết đâu i người ta lợi dụng đưa vào trong một i bẫy thì sao ?

Xảo Thư Nhi đứng bên ngoài cả ười run lên mà giọng cũng run run nói hẳng thành lời :

— Đúng ... đúng là tam phu nhân ...

Chàng quan sát sắc diện và giọng ói chẳng tự nhiên của cô ta, đoan chắc ười trong kiệu nhất định không phải là tam phu nhân.

Khi rời chánh điện cô ta có nói nhỏ "Cứu người trong điện", tuy không hề ói người đó là ai. Lúc này lần nữa cô ta o là tam phu nhân, nhưng nói rất là

http://tieulun.hopto.org

miễn cưỡng thiếu tự nhiên, không nói cũng biết là sợ chẳng dám nói thực trước mặt tám tên kiếm sĩ. Thế nhưng, cô ta theo hầu người trong kiệu đến đây dâng hương lễ bái, nếu như không phải là tam phu nhân thì là ai ?

— Huynh đệ, thịt tên tiểu tử này.

Một tiếng quát lớn ồm ồm như sấm rền hạ lệnh, dứt loạt tám thanh trường kiếm từ tám phương vị khác nhau vung lên tấn công. Chỉ nhìn tám tay kiếm sĩ múa kiếm ra chiêu phối hợp tinh xảo hợp lý, cũng biết bọn chúng đã luyện kiếm thành thục, bát kiếm hợp bích tạo thành một sức mạnh vô cùng.

Lãnh Nhất Phàn nghĩ nhanh trong đầu :

— Bất luận thế nào, nếu không phải

thế vạn bất đắc dĩ, quyết không được thương chúng.

Suy nghĩ chỉ như ánh điện chớp, màn kiếm ảnh đã thấy trùm xuống khắp người hàng như thiên la địa võng không một kẽ hở. Kiếm ảnh giờ đây chẳng phải là tám, là mười sáu ba mươi hai, mà là thiên vạn ảnh bất phân nổi đâu là hư đâu là thực.

Lãnh Nhất Phàn lãnh tĩnh hơn bao giờ hết, chỉ thấy tay kiếm chàng lắc mình ...

Kiếm quang lóa sáng, hàn khí rợn người, tiếng kiếm thép chạm vào nhau chát chúa đinh tai nhức óc, chàng vừa ra một chiêu *Thu Phong Tảo Diệp* tiếp liền thế đối phương, khiến cả tám tay kiếm phải tứ tán ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn ngưng kiếm bán[illegible]ng quản xuất hiện, lập tức thoái lùi sau, không, uy nghi đĩnh lập, bất nộ mà phá[illegible]ốn tên phân làm tả hữu đứng phòng hai uy.

[illegible]ên kiệu hoa, còn lại bốn tên đứng thành

Tám tay kiếm sĩ mắt đầy phẫn khí[illegible]nh vòng cung sau lưng nhị tổng quản. chuyển nhanh nhìn nhau, rồi nhất tề thét Lãnh Nhất Phàn từ từ thâu kiếm lại ran một tiếng, người bắt đầu chuyển[illegible]nh đạm nói :

động tiếp như tám con thoi dan xen vào — Nhị tổng quản, hạnh ngộ.

nhau quanh người Lãnh Nhất Phàn. — Lãng Tử, ngươi thế này nghĩa là

Lãnh Nhất Phàn vẫn đứng yên[illegible]ao ?

ngưng kiếm bất động, chừng như tĩnh khí Sắc mặt nhị tổng quản rất là khó coi, tụ thần lắng nghe phân biệt từng bước[illegible]nh mắt lộ hàn quang nhìn quanh một chân của bọn chúng.[illegible]ng nói tiếp ngay :

— Các ngươi lui ra. — Thì ra ước hẹn với đại công tử là

Đột nhiên một giọng người thét lớn[illegible]do chủ ý của ngươi sao ?

tiếp liền một lão già cầm để râu sơ Lãnh Nhất Phàn lạnh giọng :

dương xuất hiện tại trường, chính là nhị — Tại hạ phủ nhận điều này.

tổng quản của Cốc phủ. Nhị tổng quản nhíu mày nhìn chàng

Tám tay kiếm sĩ vừa nhìn thấy nh[illegible]at giọng nói :

http://tieulun.hopto.org

— Trợ thủ của người truyền tin ước hẹn với đại công tử, giờ ngươi cũng có mặt...

Lãnh Nhất Phàn nhíu đôi mày kiếm nhìn xoáy vào mặt đối phương buông rõ từng tiếng :

— Tại hạ chỉ hay tin mà đến, vốn không biết chuyện gì.

Điều này là sự thực, chàng không nghĩ ra có gì mà Lâm Lâm lại ước hẹn với Cốc đại công tử, cho nên mới tìm đến đây.

Nhị tổng quản cười khảy nói :

— Lời này ai tin được chăng ?

Lãnh Nhất Phàn ngẫm nghĩ, rồi thò tay vào trong túi lấy ra mẩu giấy mà Lâm Lâm để lại cho chàng ném qua nhị tổng quản.

Nhị tổng quản tiếp lấy xem qua, tay vuốt chòm râu sơn dương, ướm mắt hỏi lại lần nữa :

— Lãng Tử, thật sự vậy sao ?

Lãnh Nhất Phàn giọng lãnh đạm :

— Chẳng sai chút nào.

Chàng vốn không hề sợ chuyện gì, cũng chẳng hề sợ trước đối phương, thế nhưng chàng không muốn nhấm mắt làm càn, cho nên muốn tìm ra chân tướng nội tình.

Đôi mắt nhị tổng quản nhíu lại sắc lạnh như dao, nói :

— Cứ cho chuyện này là thực, nhưng ngươi chặn kiệu lại với mục đích gì ?

Lãnh Nhất Phàn thoáng chút ngơ người, chàng không thể nói rõ ra chuyện vừa rồi Xảo Thư Nhi nói với chàng, đồng

http://tieulun.hopto.org

thời nhận thấy cái cớ vừa rồi của mình có gì rất gượng ép.

Nhưng giờ đã ở thế phóng lao đành theo lao.

— Tại hạ muốn diện kiến tam phu nhân, mục đích chỉ thăm lại bệnh tình của phu nhân mà thôi.

Nhị tổng quản cười gằn mấy tiếng nói :

— Hắc hắc ! Lãng Tử, tam phu nhân là nội quyến của đại công tử, ngươi có thể bức ép kiến diện phu nhân sao ? Hơn nữa, tam phu nhân nếu như muốn gặp ngươi thì đã tự xuất kiệu, chẳng đợi động đến đao kiếm, hành động của ngươi rõ ràng là có ý đồ khác, chớ mượn cớ xem bệnh tình gì cho tam phu nhân. Nói đi, mục đích của ngươi là gì ?

Lãnh Nhất Phàn khựng người rồi nhất thời chẳng biết đối đáp thế nào cho thỏa đáng, vì lời của đối phương là đúng theo lý. Thế nhưng chàng thầm tin vào lời Xảo Thư Nhi, cô ta không thể dùng lời lừa dối để hại chàng, đương nhiên bên trong nội tình tất có vấn đề.

Nhị tổng quản cười khảy hỏi dồn :

— Sao lại không nói hử ?

Lãnh Nhất Phàn cuối cùng cũng tìm ra được một câu để nói ngay :

— Chỉ cần tam phu nhân nói một tiếng không muốn gặp mặt, tại hạ lập tức đi ngay.

Nhị tổng quản cướp lời nói ngay :

— Tam phu nhân chẳng cần gặp ngươi làm gì.

Lãnh Nhất Phàn nghe câu nói này

http://tieulun.hopto.org

trong lòng đoan chắc đã có chuyện xảy ra với tam phu nhân, bèn nói :

— Tại hạ nhất quyết như thế.

Nhị tổng quản giọng trở nên lạnh lùng khinh thị :

— Ha ! Lãng Tử ngươi bất quá cũng chỉ là tay giang hồ lang trung, chỉ nhân vì ngươi từng điều trị bệnh tình cho tam phu nhân, cho nên đối với ngươi mới khoan dung rộng rãi. Ngươi chớ vì thế mà nghĩ nhầm chủ ý, coi chừng mạng ngươi khó toàn.

Lãnh Nhất Phàn cười nhạt nói lại :

— Chưa hẳn thế ...

— Tốt lắm, ngươi đã nói thế thì ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy.

Nói rồi, định giơ tay ra phất hiệu.

Đột nhiên một tiếng rú thảm xé tan

không gian, khiến toàn trường rúng động:

— Á ... á ...

Sau tiếng rú thảm ấy chẳng thấy gì khác thường xảy ra, thế nhưng tiếng rú là rõ ràng bất cứ người nào cũng nghe thấy. Mọi người trong trường kinh nghi nhìn nhau rồi đưa mắt nhìn quanh, đích thực không có một chút dị trạng nào, vậy tiếng rú kia từ đâu phát ra ?

Nhị tổng quản và Lãnh Nhất Phàn cũng đối mặt nhau, Lãnh Nhất Phàn quyết chưa có một hành động nào, chàng cũng không hề biết tà thuật, mà giữa thanh thiên bạch nhật cũng không thể có ma quỷ.

Nhưng, nói thế nào thì tiếng rú ngắn ngủi kia mười phần là thực, vậy mà lúc này đây chẳng thấy có gì khác lạ, đúng

http://tieulun.hopto.org

là chuyện quỷ quái giữa ban ngày.

Nhị tổng quản sau giây phút chấn động kinh ngạc, run giọng thét :

— Các ngươi lục soát cho ta.

Tám tay kiếm sĩ lập tức ứng thanh "Dạ," ran một tiếng, rồi phân nhau ra đi tìm chung quanh, chỉ để lại hai tên canh giữ ngay hai bên cạnh kiệu hoa.

Nhị tổng quản quay mắt nhìn hai tên kiếm sĩ còn lại trầm giọng quát :

— Hai ngươi sao ...

Lão chỉ buông được ba tiếng, miệng há hốc, mắt trợn trừng như muốn bật ra ngoài hộ mắt, sắc mặt trắng bệch tựa hồ như lão đang nhìn thấy một cảnh tượng hãi hùng nhất mà lão chưa từng bao giờ chứng kiến.

Lãnh Nhất Phàn cũng kinh động

heo ánh mắt nhị tổng quản chàng đã hận ra hai tên kiếm sĩ đứng bên cạnh iệu hoa cứng đờ như trời trồng, đôi mắt ắng dã đã không chút sinh khí, dưới hân từ bao giờ đẫm đầy máu tươi.

Ai đã ra tay ? Vì sao ra tay ? Ra tay ế nào ?

Ra tay mà thần không hay quỷ hông biết, thật là chuyện bất khả tư hị.

Xảo Thư Nhi đã lùi sau kiệu, hai tay nắm lấy cán kiệu, người run như cầy sấy.

Bốn tay hán tử khiêng kiệu mặt ắng như tờ giấy không còn chút huyết ắc.

Nhị tổng quản chết lặng người chưa i được tiếng nào, vừa lúc này hai tên iếm sĩ khác áp giải trung niên phụ nhân

http://tieulun.hopto.org

từ trong chính điện đi ra, một tay kiếm sĩ nói :

— Bẩm nhị tổng quản, trong miếu chỉ có mỗi phụ nhân này, không thấy người nào khác ...

Hắn chưa nói hết câu cũng đã há hốc miệng mồm khi nhận ra hai cái chết đứng của đồng bọn bênkiệu.

Lúc này bốn tên kiếm sĩ còn lại cũng đã trở vào, phát hiện tình hình đáng sợ kia chúng tên nào tên nấy run bắn cả người, cứng hầu cứng họng không nói được nửa lời.

Nhị tổng quản nhìn hai tên áp giải trung niên phụ nhân ra lệnh :

— Thả bà ta ra.

Nhị tổng quản là người dầy dạn kinh nghiệm, võ công cũng cao cường, lúc này

lấy lại được bình tĩnh.

"Phịch phịch", hai thân hình của hai kiếm sĩ đứng bên kiệu đổ ập xuống n hai vũng máu.

Giờ thì đã thấy rõ hai tên kiếm sĩ bị ém xả hai bên sườn, không nói cũng ết kẻ xuất thủ chính ở ngay trong kiệu, ng thời lại dùng một loại binh khí như đao kiếm từ trong đâm ra.

Chẳng lẽ tam phu nhân xuất thủ hạ ết người của mình ? Thực là một chuyện khiến người ta vô cùng khó hiểu.

Nhị tổng quản ngưng mắt nhìn Lãnh Nhất Phàn giọng có gì khác thường :

— Lãng Tử. Vừa rồi chẳng phải ngươi quyết diện kiến tam phu nhân sao ? Hiện tại thì có thể đến mà gặp.

Lãnh Nhất Phàn kinh ngạc nhìn

http://tieulun.hopto.org

chiếc kiệu hoa thần bí, bên tai vẫn còn vang câu nói của Xảo Thư Nhi "Nhanh cứu người trong kiệu", nếu như trong kiệu đúng là tam phu nhân, thì sao cần phải cứu ?

Còn nếu như không phải tam phu nhân thì là ai ?

Không khí tại trường lập tức lại trở nên khủng bố nặng nề, thế nhưng chân tướng sự việc không thể không vạch trần.

Lãnh Nhất Phàn đưa mắt quét nhìn một vòn rồi từ từ bước đến chân kiệu hoa, đưa trường kiếm lên vén rèm kiệu.

Thế nhưng chàng tựa hồ như chạm phải điện, ánh mắt vừa nhìn vào trong kiệu cả người giật thót quay phắt trở lại trừng trừng nhìn vào người nhị tổng quản cơ hố như chực ăn tươi nuốt sống lão ta.

— Nhị tổng quản, ta hiện tại muốn giết ngươi.

Nhị tổng quản cười gằn một tiếng nói :

— Câu này lẽ ra do chính ta nói với ngươi mới đúng.

Lãnh Nhất Phàn nghiến răng trèo trẹo bước tiến về phía hắn hai bước.

Nhị tổng quản nhíu mày lạnh giọng nói :

— Lãng Tử, giờ thì ngươi đã thừa nhận ngươi cùng trợ thủ của ngươi bày diễn ra cuộc ước hẹn này rồi chứ ?

Lãnh Nhất Phàn lạnh lùng buông rõ từng tiếng :

— Ta không thừa nhận cũng không hủ nhận, hiện tại ta chỉ muốn giết ngươi.

Cứ nhìn sắc mặt lạnh băng băng của

http://tieulun.hopto.org

chàng thì rõ ràng chàng thật sự động sát cơ. Ngoại trừ lần trước chàng nộ sát Thiên Cẩu Tất Bằng ra, thì chàng chưa từng thật sự có lòng muốn giết người như lần này.

Thế nhưng, trong kiệu thực ra chàng đã thấy chuyện gì trong kiệu khiến chàng khởi đại sát cơ như vậy chứ ?

Nhị tổng quản khinh khỉnh cười coi thường :

— Xem ra ngươi nắm chắc nhỉ ?

Lãnh Nhất Phàn "hừ" một tiếng, nói:

— Không sai. Đối với ngươi ta nắm mười phần chắc.

Nên biết, chàng sau khi được Giang Hồ Bí Khách đem tuyệt chiêu sát thủ trùng diễn phân tích, chàng không thể

ng thủ pháp gia truyền nguyên bản hình là sợ bại lộ chân tướng thân phận ai lịch.

Nhị tổng quản cười khan mấy tiếng êu khích :

— Vậy thì hiện tại ngươi thử xem.

— Ừm.

Chàng đáp nhẹ một tiếng trong họng, tay kiếm từ từ đưa lên bắt quyết ột thế cực kỳ quái lạ.

Nhị tổng quản liền hạ tấn đi bộ ra .

Sáu tay kiếm sĩ còn lại lập tức di ng thân hình ra vây quanh lấy chàng c nhảy vào trợ chiến.

Không khí tại trường trở nên căng ng trùng trùng sát cơ.

Lãnh Nhất Phàn buông mấy tiếng

http://tieulun.hopto.org

lạnh như băng :

— Xuất thủ đi, cho ngươi một cơ hội

Nhị tổng quản ngưng mắt nhìn chàng bất giác nhận ra có điều bất thường, lão đã nhìn ra một điều : bất luận tấn công Lãnh Nhất Phàn vào phương vị nào cũng không hợp, chẳng những không công và nổi, ngược lại gặp một sự phản công cực kỳ nguy hiểm luôn ở thế sẵn sàng chuẩn bị.

Đương nhiên phải là hàng cao thủ với nhau, nhìn mới nhận ra được điều huyền ảo này.

Lần trước, khi chạm trán nhau ngoài cửa nhà Xảo Thư Nhi, lão đã động thủ với Lãnh Nhất Phàn. Lúc đó lão không hề có cảm giác này, nếu như đương thời mà nói, thì Lãnh Nhất Phàn chừng như

hông đáng là đối thủ của lão.

Nhưng hiện tại thì đã khác hẳn, hoàn àn nằm ngoài suy nghĩ của lão.

Bấy giờ mặt trời đã chếch đầu ngọn y, ánh nắng có phần bớt gay gắt hơn, hưng ngược lại càng khiến cho không í tại trường như nóng sôi lên.

Lãnh Nhất Phàn buông từng tiếng ư quỷ vọng về từ địa phủ :

— Ngươi không ra tay ư ?

Nhị tổng quản nghiến chặt răng, ong ánh mắt lung linh bất định, đủ thấy inh thần lão ta dao động mạnh, thủy chung không thốt lên được nửa câu.

— Vậy thì ngươi chịu chết đi.

Dứt câu nói tàn khốc, chỉ thấy kiếm ong tay chàng nhẹ rung lên, hàn quang eo đó phát ra.

http://tieulun.hopto.org

— Dá ...

Hai trong sáu tay kiếm sĩ chừng như không kiên nhẫn nổi trong tình thế căng thẳng này đồng thanh thét lớn một tiếng, hai kiếm phân tả hữu xông chém tới.

"Keng keng" liền hai tiếng, ánh kiếm thép theo đó biến mất, nhưng thay vào đó là một tia máu bắn tung tóe vãi đầy trên đất, hai thân hình đổ xuống như hai thân chuối.

Ai cũng không kịp nhận ra Lãnh Nhất Phàn xuất thủ như thế nào, hay nói đúng hơn là chàng cơ hồ chưa từng xuất thủ, mà bất quá chỉ là một cái rung kiếm tạo uy.

Lãnh Nhất Phàn thân hình tựa hồ như bất động, thanh kiếm vẫn giơ cao bức về phía nhị tổng quản như chưa hề thay

ối.

Trung niên phụ nhân ngồi bệt trên ất, dùng tay áo che mặt, bà ta không ám nhìn cảnh máu chảy đầu rơi này. ến Xảo Thư Nhi vừa rồi đứng vịn bên anh kiệu họa, giờ cũng ngồi rụt người ên góc tường mặt sợ đến chẳng còn chút uyết sắc.

Bốn tay kiếm sĩ còn lại thì chết lặng ư bốn khúc củi.

Nhị tổng quản thì mặt đờ ra, mất ắng dã trông như người thất thần.

Trong kiệu vẫn không nghe thấy ng tĩnh nào.

Tiếng Lãnh Nhất Phàn lạnh lẽo vang như tiếng quỷ gọi hồn :

— Ta ra tay đây.

Nhị tổng quản như sực tỉnh, lão

http://tieulun.hopto.org

nghiến răng ken két, nói gì thì lão thân phận cũng là nhị tổng quản trong Cốc phủ quyết chẳng phải nhỏ. Trước mặt đối phương lão quyết không thể chịu nhục, vì chính đó là cái nhục lây cho chủ, dù thấy chết cũng dươn cổ ra chịu, huống hồ gì được hay mất còn chưa quyết ?

— Lãng Tử, ngươi chớ cuồng ngạo. Xem kiếm.

Nhị tổng quản thét hết câu, trường kiếm trong tay vung lên nửa vòng phát chiêu *Tiên Nhân Vấn Lộ* đâm tới, tuy chỉ là chiêu thăm dò, nhưng bên trong lão ngầm vận nội lực rất mạnh.

Chỉ nghe thấy tiếng kiếm thép rít lên rờn rợn, quyết không phải là người vô công tầm thường mà làm nổi.

Thế nhưng, đúng lúc ấy một giọng

người quát lớn :

— Dừng tay.

Nhưng đã chậm.

Gần như cùng một lúc với tiếng thét, ì tiếng kiếm thép chạm nhau chan chát, nh lửa lóe lên nhanh rồi biến mất như a chớp đêm giông.

Một tiếng rú thất thanh nghe cực ảm, thân hình nhị tổng quản không chỉ y nắm trường kiếm bị chém đoạn rơi trên đất, mà đà kiếm còn chém từ ngực xuống bụng máu tuôn như mưa.

Đúng lúc này thì một người áo đen xuất hiện ngay trước mặt Lãnh Nhất Phàn, người này đầu bịt kín bằng túi vải chỉ để lộ đôi mắt sáng xanh như hàn tinh cứ nhìn xoáy vào người chàng.

Lãnh Nhất Phàn hai chân trầm ổn

http://tieulun.hopto.org

trên đất, thân hình bất động giương kiếm hờ trên không, mặt lạnh như tấm thiết không một mảy may biểu lộ chút cảm giác gì.

Thân hình nhị tổng quản cuối cùng thì đổ ập xuống.

— Chỉ chậm một bước.

Người bịt mặt buông mấy tiếng lẩm nhẩm như tự nói một mình.

Bốn tay kiếm sĩ còn lại giờ thì đứng như trời trồng, hồn tiêu phách tán, há hốc miệng mồm chẳng nói được một tiếng nào.

Người bịt mặt giận dữ thét lớn :

— Cút ! Mang người cút hết cho ta.

Bốn tay kiếm sĩ như tỉnh mộng. Lấm lét đưa mắt nhìn người bịt mặt một cái, rồi cùng với bốn tên kiệu phu khiêng

m cái xác và cả Xảo Thư Nhi đang ngất vì khiếp sợ, rồi nhanh chân chuồn mất.

Lãnh Nhất Phàn đứng yên bất động, t cơ trong người chàng dường như đã ng xuống, chàng không muốn tiếp tục tay giết người, chỉ đưa mắt ngưng nhìn ười bịt mặt vừa xuất hiện. Trong lòng àng mẫn cảm khởi sinh một ý niệm, người bịt mặt này có phải là Giang Hồ Bí Khách không ?

Nếu đúng, thì người này không thể ác niệm với chàng, thế nhưng thực tế thì đối phương đang nhìn chàng bằng đôi mắt lạnh lùng đầy thù địch.

Lại nữa, đối phương thét lui bọn kiếm sĩ Cốc phủ, như vậy hắn phải là người của Cốc phủ chứ chẳng nghi, thế thì không phải là Giang Hồ Bí Khách.

http://tieulun.hopto.org

Người bịt mặt thét lui bọn kiếm sĩ, nhìn chàng trong khoảng khắc rồi đột nhiên quay người về hướng kiệu hoa.

Lãnh Nhất Phàn liền tung người lướt tới chắn ngang trước kiệu cản đường.

— Lãng Tử, thật không biết phải thế nào với ngươi đây ?

Người bịt mặt buông tiếng lạnh lùng đầy sát cơ, khiến người ta nghe không lạnh mà phát run.

Lãnh Nhất Phàn bình tĩnh lãnh đạm nói :

— Thế nào cũng được. Dám hỏi các hạ là ai ?

— Hừ ! Người không xứng để hỏi, hiện tại thì nhanh báo ta lai lịch của ngươi?

— Các hạ cũng không xứng để biết

u này.

Người bịt mặt giữ giọng bình tĩnh hỏi :

— Ngươi đồng bọn với Nữ Sát Thủ?

Lãnh Nhất Phàn giọng thờ ơ nói :

— Tại hạ không muốn đáp.

— Vậy ngươi muốn chết ?

— Nếu như các hạ có đủ bản lĩnh thì tại hạ không hề phản đối.

Lãnh Nhất Phàn đã nhận ra giọng i của người bịt mặt này hơi lạ, thế ưng chàng không nhận ra là người nào.

— Tốt lắm.

Người bịt mặt dằn giọng tức giận, vung tay chộp tới.

Thế trảo không gọi là thần tốc, thế ưng nguy dị kinh nhân, căn bản khó án được thế trảo nhằm vào bộ vị nào

http://tieulun.hopto.org

trên người, tựa hồ như mọi yếu huyệt trên người đều bị thế trảo tấn công tới. Tuy nói là thế trảo không nhanh, nhưng cũng chẳng chậm, xuất thủ là thấy đến nơi rồi.

Lãnh Nhất Phàn thét dài một tiếng, kiếm vung lên phát chiêu chính là tuyệt chiêu sát thủ.

Người bịt mặt xuất thủ nhanh mà thâu thủ còn nhanh hơn, khi thấy thế phản công thần kỳ của chàng đã giật mình, thâu chiêu vừa khéo kiếm qua trước người không trật nửa phân, đồng thời thân hình lướt rời nhanh ra ngoài như một làn khói.

Lãnh Nhất Phàn kinh động trước thân pháp kỳ diệu điêu luyện của đối phương, tuy chưa động đấu mấy chiêu,

ưng chàng nhận ra ngay đây là một đối
ủ cao thâm mạc trắc mà trước giờ
àng ít gạp.

Nhân vì chàng không còn ý giết
ười, cho nên động thủ như là thăm dò
i phương mà không truy kích.

— Lãng Tử, võ công ngươi quả thật
oài suy nghĩ của bổn nhân.

Người bịt mặt đột nhiên thay đổi ngữ
í bình hòa với chàng, thế nhưng trong
h mắt xanh lạnh kia vẫn tàng ẩn điều
bí mật, chừng như còn có tâm ý khác.

Lãnh Nhất Phàn nhún vai nhạt
ọng:

— Các hạ khéo nói.

— Ngươi đủ tư cách cùng bổn nhân
yết đấu, thế nhưng không phải là lúc
y.

http://tieulun.hopto.org

— Tại sao không phải là lúc này ?

— Bổn nhân chưa quyết được có nên giết ngươi hay không.

Nghe một câu ngạo mạn này đủ khiến Lãnh Nhất Phàn thấy phát nộ trong lòng, chàng buông từng tiếng lạnh lùng:

— Thế nhưng ngược lại tại hạ đã quyết giết ngươi ...

— Sau này sẽ nói.

Người bịt mặt thốt nhanh một câu, rồi thân hình lắc nhẹ tựa hồ như một vệt khói lam chiều biến mất trong ráng hồng.

Người này đến đã nhanh mà đi còn nhanh hơn, đến ngay Lãnh Nhất Phàn cũng chưa nhận ra nổi thân pháp đối phương như thế nào.

Thế nhưng, chàng lúc này đã để tâm dạ vào người trong kiệu, cho nên chẳng

n nhìn theo đối phương, thâu kiếm lại uay nhìn trung niên phụ nhân nói :

— Đại nương, phiền đại nương giúp ho một chuyện.

— Tôi ... giúp gì công tử ?

Trung niên phụ nhân mặt còn thất c vì cảnh huyết sát vừa rồi, giọng run n như nói chẳng ra hơi :

— Tôi chẳng biết gì, giúp gì được ho công tử ?

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày nói :

— Chuyện này không nhờ đến đại ương quyết không được.

Trung niên phụ nhân nhìn về phía iệu hỏi :

— Trong kiệu chẳng phải là tam phu hân sao ?

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Không phải.

— Là ai ?

Trung niên phụ nhân vừa hỏi vừa lồm cồm đứng lên.

— Chính là vị cô nương ước hẹn với đại công tử.

— Lâm Lâm ?

Trung niên phụ nhân buột miệng la lên.

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày nhìn bà ta hỏi vặn ngay :

— Đại nương làm sao biết cô ta gọi là Lâm Lâm ?

— Điều này ... lần trước chẳng phải chính miệng cô ta tự nói tính danh sao, tôi ở bên trong nghe được.

Bà ta vừa nói vừa quay người đi đến hương kiệu chừng như muốn che giấu

một điều gì.

Lãnh Nhất Phàn trong lòng sinh nghi, Lâm Lâm là hung thủ sát hại sư đồ trụ trì ở đây, bà không thù ngày sợ mà lại tỏ vẻ bình thường là sao ? Nhỡ như ...

— Chậm chân.

Trong đầu chàng vừa lóe lên một suy nghĩ đáng sợ, chàng gọi giật bà ta lại ngay.

Trung niên phụ nhân đã đến trước kiệu, nghe gọi thì giật mình ngoái đầu lại hỏi :

— Đại hiệp ...

— Đại nương quên cô ta là Nữ Sát Thủ sao ?

Lãnh Nhất Phàn vừa hỏi vừa ngưng mắt cố quan sát phản ứng trên mặt đối phương.

http://tieulun.hopto.org

Trung niên phụ nhân lắc đầu cười nhẹ nói :

— Tôi làm sao quên được ?

— Chẳng lẽ đại nương không sợ ?

— Không sợ. Không sợ chút nào, cô ta lúc ấy giết chính là những kẻ không giữ thanh quy, làm ô danh bại hoại Phận môn, tôi đã nhận ra cô ta là một nữ hiệp.

Trung niên phụ nhân nói rất trúng lý, Lãnh Nhất Phàn chẳng có thể bắt bẻ gì được.

Nhưng thực tế trong chuyện này bà ta không giúp chàng thì không được, nghĩ lại chàng lại xua tay thị ý chẳng nói gì nữa.

Trung niên phụ nhân giơ tay định vén rèm kiệu, đột nhiên trong kiệu giọng Lâm Lâm vọng ra :

— Đại nương, chậm tay.

Trung niên phụ nhân ngơ người ngừng tay ở rèm kiệu, hỏi vọng vào :

— Lâm Lâm, cô nương làm sao thế?

— Ta ... Ài, trước tiên kiếm gì chọ ta che thân.

Trung niên phụ nhân ngạc nhiên hỏi lại :

— Cô nương ... chẳng lẽ bọn chúng cởi hết ...

Lâm Lâm gấp giọng nói :

— Đại nương, nhanh đi. Ta không ... ao ...

Trung niên phụ nhân giậm chân, rồi quay người chạy nhanh vào trong ám.

Lãnh Nhất Phàn đứng xa xa ngước mắt nhìn sắc trời, thế nhưng trong đầu hàng vẫn hiện như in một cảnh vừa rồi

http://tieulun.hopto.org

chàng nhìn thấy.

Lâm Lâm ngồi cuộn người trong kiệu trên thân không một mảnh vải, thân hình cô nàng đầy đặn mơn mởn thanh xuân như một đóa mẫu đơn thịnh khai.

Thế nhưng vừa rồi còn gấp hoảng vì phải lo đối phó với bọn Cốc phủ, cho nên không để ý. Giờ đây nghĩ lại trong người chàng tự nhiên khí huyết nóng ran lên.

Chàng có nhiều điều muốn hỏi tường tận, song lúc này chưa thể nói được. Người ta thân nữ nhi mà chẳng chút mảnh vải che thân lọt trong tay đối phương, liệu có xảy ra chuyện gì hay không ?

Chỉ thấy trong lòng chàng cay cay xen lẫn lo lắng bất an.

Trung niên phụ nhân chạy vào rồi trở ra ngay với một bọc quần áo trong tay dúi nhanh vào trong kiệu.

Chốc lát rèm kiệu vén lên. Lâm Lâm từ trong kiệu bước ra với bộ y phục nhà chùa, nét hoang dã của nàng cơ hồ như đã bị che lấp đi trong y phục tục gia Phật môn.

Lãnh Nhất Phàn mặt nóng bừng lên, tuy lúc này Lâm Lâm đã bận quần áo, nhưng cảnh vừa rồi khó biến mất trong đầu chàng.

Lâm Lâm nghiêng người để thi lễ cảm ơn trung niên phụ nhân, sau đó mới nhìn chàng giữ giọng tự nhiên nói :

— Lang Tử, ta cứ ngỡ rằng chúng ta chẳng còn gặp lại nhau.

Giọng nàng bình thường thoải mái,

http://tieulun.hopto.org

chừng như không hề ngượng ngùng trước chuyện vừa rồi.

Lãnh Nhất Phàn trong lòng vẫn còn kích động mạnh, hỏi ngay :

— Lâm Lâm, chuyện thế nào ?

Lâm Lâm ngưng mắt nhìn chàng nói:

— Ta ước hẹn với Cốc đại công tử, hắn không xuất hiện, nhưng ngược lại Nhị tiên sinh ra mặt, kết quả ...

Lãnh Nhất Phàn gật đầu tiếp lời nói ngay :

— Kết quả ta đã biết, trước khi Nhị tiên sinh đến thì ta đã nấp bên trong, nhân vì lúc ấy thấy chưa cần thiết xuất hiện, cho nên ta chưa vội ra ...

Lâm Lâm đảo nhanh ánh mắt đặc biệt khác thường nhìn chàng hỏi :

— Ngươi nhìn thấy mảnh giấy ta để

i ?

Lãnh Nhất Phàn gật đầu nói :

— Đúng, tiểu nhị đưa cho ta trước, ho nên ta liền chạy đến đây. Ta muốn ỏi sau khi Võ Lâm Phán Quan giải tỏa an qua giữa cô nương và Nhị tiên sinh, gươi rời khỏi đây thì xảy ra chuyện gì ?

Trung niên phụ nhân đứng ngoài ng lặng nghe hai người nói chuyện, ên mặt biểu hiện rất khó coi, không iết do trong lòng hãy còn run sợ hay ...

Lâm Lâm cắn môi, liếc mắt nhìn ung niên phụ nhân một cái rồi mới hậm rãi nói :

— Sau khi ta rời khỏi đây không lâu ì gặp kiệu hoa của tam phu nhân, ta hất thời sơ ý trúng kế của chúng, bị bắt

http://tieulun.hopto.org

tống vào trong kiệu ...

Nói đến đó ánh mắt cô ta ẩn hiện sát cơ.

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày ngạc nhiên nói :

— Quái ! Tam phu nhân nào biết võ công ?

Lâm Lâm lắc mạnh đầu đáp :

— Không ! Ngồi trong kiệu không phải là tam phu nhân, mà chính là tên Cốc đại công tử.

Chàng tự nhiên khẩn trương hẳn lên hỏi :

— A ! Sau đó thế nào ?

— Hắn điểm huyệt ta khiến ta không cục cựa gì được, sau đó ...

— Sau đó thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn hai mắt trừng trừng

nhìn nàng hỏi, chàng tỏ ra quan tâm vô hạn đối với cô nàng một cách tự nhiên, điều này thực không nằm trong suy nghĩ của chàng trước đây.

Đương nhiên, một thiếu nữ bị kẻ khác phong bế huyệt đạo lột hết xiêm y, thì điều sau đó thế nào khiến người ta rất quan tâm.

Lâm Lâm mặt chỉ hơi ửng hồng, mỉm cười nói :

— Sau đó hắn rời kiệu, bảo Xảo Thư Nhi cởi hết xiêm y của ta, định không cho ta có cơ hội trốn chạy.

Lãnh Nhất Phàn thở phào nhẹ nhõm:

— A ...

Lâm Lâm chừng như nhìn thấy được suy nghĩ trong đầu chàng, mỉm cười nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Lãng Tử ! Ngươi yên tâm, ta bị lột khỏa thân, ngoài Xảo Thư Nhi, vị đại nương này ra và ngươi nhìn thấy, tuyệt chẳng xảy ra chuyện gì nữa.

Vừa nói cô ta vừa chuyển mắt nhìn trung niên phụ nhân một cái.

Lãnh Nhất Phàn trầm mặc một hồi, trong lòng mới dịu dao động vừa rồi.

— Lâm Lâm, cô sao lại muốn ước hẹn với Cốc đại công tử ?

— Ta ... muốn cầu chưng một chuyện, nhưng lúc này chưa thể nói ra.

Lãnh Nhất Phàn không truy vấn, quay nhìn chiếc kiệu nói :

— Hai tên kiếm sĩ đều do cô giết ?

Lâm Lâm nhẹ gật đầu đáp :

— Ừm ...

Lãnh Nhất Phàn hơi ngạc nhiên nhìn

[redacted]m Lâm hỏi :

— Chẳng phải cô bị bọn chúng điểm [redacted]yệt sao ?

— Không sai. Ta phải phí nhiều sức [redacted]ới tự giải được huyệt đạo.

Ngữ khí sắc lạnh như tiền, nàng [redacted]úm vai lại nói tiếp :

—Thật khéo là chúng chỉ lấy đi áo [redacted]quần, mà chẳng lấy cặp tiễn thủ bên [redacted]người ta.

— Ừm ! Đúng thật là khéo.

Lãnh Nhất Phàn mỉm cười lại nói :

— Lâm Lâm, từ nay trở đi cả hai [redacted]húng ta đã trở thành hai cái gai trong [redacted]mắt chúng, nhất định chúng sẽ tìm cách [redacted]nhổ đi mới được. Cô chẳng thể rời khỏi [redacted]Hàm Dương, mà ta cũng thế, cô dự định [redacted]thế nào đây ?

http://tieulun.hopto.org

Lâm Lâm cười bình thản nói :

— Ta chẳng có gì phải dự định trước, chỉ làm những gì ta muốn làm.

Lãnh Nhất Phàn thầm nghĩ :

— Lâm Lâm đến Hàm Dương tất phải có mục đích, chừng như cũng như ta không muốn để người ngoài biết. Như hôm nay cô ta hẹn với Cốc đại công tử chỉ bảo là chuyện riêng cá nhân, nhưng xem ra chuyện mà cô ta bảo là chuyện cá nhân kia chẳng phải đơn thuần, mà ta thì đã dấn thân vào chuyện này có đáng như thế không ?

Trong lòng nghĩ vậy, chàng ngưng mắt nhìn Lâm Lâm rất thâm sâu, bất giác trong đầu nhớ lại đêm trước đây trong khách điếm cô ta đã từng nói với mình một câu : "Ta rất thích ngươi ... thế nhưng

ỉ giới hạn ngang ấy mà thôi, quan hệ a chúng ta không thể tiến sâu thêm ột bước nào nữa, chừng này đã quá lắm i ...

Câu nói ấy nghĩa là làm sao ? Trái m nàng đã thuộc về người khác chăng? Hay chỉ là một câu nói kéo dài chuyện mà thôi ?

Trung niên phụ nhân đột nhiên lên iếng chen vào nói :

— Nhị vị đúng là một đôi trời đất tạo dựng ...

Lâm Lâm ngơ người, chuyển ánh mắt nhìn bà ta hỏi :

— Đại nương tuy chưa phải là người xuất gia đầu Phật, thế nhưng tựa cửa thiền há chẳng hiểu đạo lý câu nói : "Vô luyến kỳ hữu duyên, hữu duyên kỳ vô

http://tieulun.hopto.org

duyên" ?

rung niên phụ nhân lắc đầu nói :

— Phật thuyết hữu duyên tức là duyên, duyên không thể bức mà cũng chẳng thể cầu mà có, đồng thời duyên đến cũng không thể cự tuyệt. Trong trời đất thiên hạ này có biết bao nhiêu điều là do duyên định ?

Lãnh Nhất Phàn nghe một câu này trong lòng thoáng nghĩ :

— Chỉ là một bà vãi quét dọn tạp vụ trong am mà có thể nói ra được một câu thế này, tuy chưa hẳn cao minh, nhưng hoàn toàn có lý.

Lâm Lâm đột nhiên buông một tiếng thở dài sườn sượt :

— Ài ...

Một thiếu nữ kiên cường lại mang

nét hoang dã như thế này mà cũng thở dài sao ? Trong đầu Lãnh Nhất Phàn bao nhiêu suy nghĩ khởi lên.

Vì sao nàng thở dài ?

Nhất định có nguyên nhân, nhưng nguyên nhân gì ?

Ánh tà dương chếch đầu núi, ráng hồng đỏ hoe hắt mạnh lên tán cây xanh của cánh rừng tạo nên một màu xanh ta, cứ nhìn cũng biết chẳng mấy chốc nữa trời sẽ tối.

"Quạ quạ ..."

Những con quạ trời kêu gọi đồng bạn kéo nhau về rừng sau một ngày rong ruổi mỏi cánh.

— Lâm Lâm.

Lãnh Nhất Phàn khẽ gọi, chàng không muốn phí đầu óc đi nghĩ những

http://tieulun.hopto.org

chuyện khó nghĩ này, bèn thay đổi ngữ khí hỏi :

— Cô nhìn thấy Cốc đại công tử rồi chứ ?

Lâm Lâm gật đầu đáp :

— Vâng.

— Hắn là người như thế nào ?

— Tuổi không lớn, chỉ chừng trên dưới ba mươi, xem tướng mạo người cũng không tồi.

Lãnh Nhất Phàn gật gù tiếp lời :

— Hắn có thể nháy mắt khống chế cô, nhất định thân thủ chẳng kém.

— Lúc ấy ta không hề đề phòng.

Lâm Lâm nói rồi lại nhíu mày suy nghĩ, đoạn tiếp :

— Đương nhiên. Hắn độc bá nhất

phương, đỉnh đỉnh chấn danh, đâu phải hạng hư danh tiểu bối. Tóm lại thân thủ chẳng kém, thế nhưng ta thấy hơi kỳ lạ...

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày hỏi :

— Kỳ lạ gì chứ ?

Lâm Lâm nghĩ một lúc, đôi mày liễu dãn ra nói :

— Cứ theo như người dân ở vùng này nói, Cốc viên ngoại chỉ là người chuyên ra quan ngoại buôn bán, bản thân không biết võ công, chỉ là một thương nhân bình thường. Thế nhưng Cốc đại công tử thì lại luyện võ nghệ cao cường, danh chấn giang hồ, trở thành nhân vật độc bá Hàm Dương ...

Lãnh Nhất Phàn chen vào cắt ngang nói :

http://tieulun.hopto.org

— Khoan ! Cô nói Cốc lão thái gia không biết võ công ư ?

— Đúng ! Người dân Hàm Dương đều biết chuyện này, ngươi chỉ cần hỏi thăm một người dân nào đó ở đây, chỉ cần người chừng ngoài năm sáu mươi tuổi thì đều có thể kể vanh vách lai lịch Cốc lão viên ngoại từ một người đọc sách thành một đại phú ông như thế nào cho ngươi nghe.

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày cảm thấy kỳ lạ trong lòng, chuyện không thể có. Bệnh tình của Cốc lão thái gia do chính chàng điều trị, rõ ràng do luyện công lệch lạc mà sinh bệnh, làm sao có thể bảo là không biết võ công ?

Lão ra quan ngoại làm ăn buôn bán,

quan ngoại có nhiều kỳ nhân dị sĩ, lão chỉ cần luyện thành võ nghệ, nhưng cố che giấu không để lộ ra thì người ngoài làm sao biết được ?

Huống gì lần trước chỉ nhân vì chàng nhìn thấy con rồng đỏ trên ngực lão, mà bị lão quản gia là một tay cao thủ giang hồ tìm cách giết chàng diệt khẩu, đủ thấy bên trong tất có vấn đề.

Lâm Lâm nhìn chàng trầm ngâm suy nghĩ bèn lên tiếng hỏi :

— Lãng Tử, ngươi đang nghĩ gì thế?

— Ta ... đang nghĩ ...

Chàng đang định nói thực ra suy nghĩ trong đầu mình, thế nhưng sực nhớ ra bản thân Lâm Lâm cũng là một nhân vật bí ẩn, cô ta ước hẹn với Cốc đại

http://tieulun.hopto.org

công tử để cầu chứng chuyện gì chứ ? Giữa bọn họ có quan hệ gì với nhau chăng ?

Nghĩ thế, chàng nín bặt, thấy trước khi chân tướng nội tình còn chưa rõ ràng chớ nên để lộ nhiều tâm ý của mình.

Lâm Lâm lại giục hỏi :

— Ngươi nghĩ gì chứ ?

Lãnh Nhất Phàn tìm một câu thỏa đáng để đáp :

— Ta nghĩ một người không có võ công, chưa hẳn con mình cũng phải không biết võ công, vì võ công trong thiên hạ không nhất thiết phải do gia truyền.

Lâm Lâm lắc đầu cười nói :

— Lời ta vẫn còn chưa hết ...

— Ồ, vậy thì cô nói tiếp xem sao ?

— Cốc gia xưa nay chưa từng mời [illegible]ua cao thủ là giáo đầu, cũng không [illegible]ghe nói Cốc đại công tử tầm sư luyện [illegible], từ khi lớn đủ biết chuyện thì tất bật [illegible]i chuyện làm ăn buôn bán của cha. [illegible]ấn đột nhiên hưng danh lập thế, chỉ là [illegible]huyện mới chừng sáu bảy năm nay, [illegible]ẳng phải ta nói chuyện ly kỳ, mà chính là những người đồng bối với hắn đã nói như thế.

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu cười nói :

— Điều này cũng chẳng đáng lấy [illegible]àm kỳ lạ.

— Sao ? Không kỳ lạ ư ?

— Đương nhiên ! Hắn có thể ngầm [illegible]ong bái sư mật luyện công phu, luyyện

http://tieulun.hopto.org

công chẳng cần phải phô trương, cũng không cần giống trống khua chiên. Huống hồ gì có thể hắn nhân vì có mục đích riêng, cho nên càng giữ bí mật hơn chuyện này, thông thường những nhân vật thần tàng bất lộ đều là thế.

— Ừm, cũng có lý.

Lâm Lâm gật đầu thừa nhận, rồi nói tiếp :

— Thế nhưng ta trước sau vẫn thấy hoài nghi, trong chuyện này tất có vấn đề.

Một người bí mật luyện công vẫn là điều bình thường, có vấn đề gì đáng nói chứ ?

Lãnh Nhất Phàn đột nhiên tỉnh ngộ ra một điều, chân thật vấn đề chính là

ản thân Lâm Lâm, lời cô ta nói ra tức ăn cứ vào tâm lý sâu trong lòng, cho ên người khác thấy thì không có gì ly ỳ, ngược lại cô ta thì cho là ly kỳ đáng ờ. Lập trường bất đồng, đương nhiên ách nhìn cũng có khác, cô ta chỉ mới ói ra một nửa, còn một nửa vẫn chưa ói ra hết.

Trung niên phụ nhân thấy hai người n lặng, chen vào nói :

— Có lẽ nhị vị đã đói, để tôi đi làm ơm.

Lâm Lâm nói ngay :

— Đại nương, bất tất. Tôi đi ngay ây giờ, chúng tôi lưu lại đây chỉ thêm hiền hà cho đại nương mà thôi.

Nói rồi quay sang nhìn Lãnh Nhất

http://tieulun.hopto.org

Phàn tiếp :

— Lãng Tử, chúng ta đi chứ ?

Lãnh Nhất Phàn vừa gật đầu, nhưng chân chưa kịp bước bước nào, đột nhiên từ bên ngoài miếu môn tiếng rú thảm vang lên, tiếng rú này tiếp tiếng rú kia một loạt có đến bốn năm tiếng.

Lãnh Nhất Phàn và Lâm Lâm không ai bảo ai mà cùng lúc tung người phóng ào ra hướng cửa miếu ...

* * *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI

SÁT THỦ BÍ ẨN

Cách cửa miếu không xa, trên một ãi cỏ năm tử thi nằm ngổn ngang.

Lãnh Nhất Phàn và Lâm Lâm đến ên mấy thi thể ngưng mắt nhìn đầy kinh gạc.

Thấy trong năm thi thể có một lão ià tay còn nắm chắc thanh trường kiếm, òn lại bốn người kia chỉ là bốn hán tử

http://tieulun.hopto.org

đến kiếm còn chưa kịp xuất khỏi vỏ thì đã bị giết chết, hiển nhiên người hạ thủ giết bọn họ là một nhân vật có võ công cao cường.

Lãnh Nhất Phàn quan sát một hồi nói :

— Hung thủ không chỉ có một người.

Lâm Lâm nhíu mày hỏi :

— Làm sao biết được ?

— Cô không nhìn thấy bốn hán tử này chẳng hề có máu, như vậy chết bởi chưởng lực, nhưng lão nhân này chết bởi kiếm. Bốn hán tử này kiếm còn chưa kịp ra khỏi vỏ thì đã chết, như thế có nghĩa là chẳng kịp phòng bị đã bị đối phương hạ thủ một cách nhanh chóng.

Lâm Lâm gật nhẹ đầu chợt nói :

— Không biết những người này là

i ?

Lãnh Nhất Phàn nhún vai nói :

— Đáng tiếc là bọn họ không người ào có thể khai khẩu.

Lâm Lâm dĩ nhiên chỉ tay vào lão già la lên :

— Nhìn kìa ...

Thì ra đôi chân lão già vẫn còn cựa ẹ, chứng tỏ lão chưa thật sự đoạn khí.

Lãnh Nhất Phàn bước nhanh tới ngồi uống xem xét, Lâm Lâm nôn nóng hỏi gay :

— Sao ? Còn cứu được không ?

Lãnh Nhất Phàn chẳng nhìn cô nàng, hau mày nói :

— Rất khó nói, nhưng cũng thử xem.

— Vậy thì nhanh ra tay đi.

— Ở đây không được, trên cỏ chẳng

http://tieulun.hopto.org

thể nào thi thủ ...

Lâm Lâm nói ngay :

— Thế thì chúng ta mang lão nhân này vào trong kia.

— Chẳng phải ngày một ngày hai mà cứu được, trong ni am mang đàn ông vào trú có tiện không ?

Lâm Lâm thở dài :

— Ài ! Trong ni am trước sau chết không ít người, có gì mà tiện với không tiện ? Muốn cứu người thì nhanh lên, để lát nữa thành xác chết không hồn có muốn cứu cũng chẳng cứu được.

Lâm Lâm đứng lên, nhanh nhẩu nói tiếp :

— Ngươi mang người, ta vào trong trước thông báo với đại nương một tiếng, tránh để bà ta phát sợ ...

Nói đến đó thì chân cũng đã bước rời khỏi đó mấy bước vào hướng am.

Lãnh Nhất Phàn chẳng nói gì thêm, xuất chỉ lực điểm chỉ huyết, đồng thời trợ cho tâm mạch của lão cầm cố thêm một thời gian.

Cuối cùng chàng xem xét bốn hán tử kia, khi thấy bọn họ quả thực đã chết rồi mới trở lại bên lão già cúi xuống định bế lên ...

— Không được động.

Đột nhiên tiếng người truyền lại, Lãnh Nhất Phàn chấn động ngừng tay ngước mắt nhìn, chỉ thấy một người bịt mặt xuất hiện cách ngoài hai trượng trong màn trời hoàng hôn.

Cứ nhìn người này cũng nhận ra ngay chính là người cách đây không lâu

http://tieulun.hopto.org

xuất hiện quát lui bọn kiếm sĩ Cốc phủ.

Người này là ai ? Phải chăng là hung thủ ?

— Những người này là do các hạ giết ?

Người bịt mặt gật đầu thừa nhận ngay :

— Không sai.

Lãnh Nhất Phàn nhường mày hỏi :

— Vì sao giết người ?

— Ngươi chẳng quản nổi chuyện này đâu.

— Thế ư ? Tại hạ ngược lại không nghĩ thế.

Người bịt mặt lạnh lùng nói :

— Tại đây lập tức biến thành sáu cái xác.

Lãnh Nhất Phàn trong lòng hơi gấp,

chàng nghĩ cứu người cần kíp không thể chậm trễ. Thế nhưng không thể không đối phó với người bịt mặt kia, trước mắt chỉ còn cách duy nhất là tốc chiến tốc thắng.

Nghĩ thế hai chân chàng di bộ chuyển hình bước tới ...

Đột nhiên một giọng người thinh không vọng lại :

— Lãng Tử, ngươi cứ việc cứu người, hắn để lão phu lo liệu.

Tiếp liền một bóng người lướt xuống xuất hiện tại hiện trường.

Người bịt mặt quay người thét lớn :

— Kẻ nào ?

— Kẻ làm ăn.

Lãnh Nhất Phàn hơi ngớ người khi nhận ra người vừa xuất hiện chính là Võ

http://tieulun.hopto.org

Lâm Phán Quan, lão ta vì sao lại thay đổi thái độ tốt với mình chứ ?

Tám tay thủ hạ của lão ta chỉ vì chuyến làm ăn này mà bỏ mạng dưới tay đao Nữ Sát Thủ, theo lý lão thầm oán hận mình mà giết còn không hết, có đâu lại trợ thủ cho mình ?

Lão ta có ý đồ gì ? Chẳng lẽ bên trong còn có một âm mưu đáng sợ ?

Nhớ lại thái độ thay đổi của lão ta, chàng nhớ đến chuyện sau khi Thiết Đầu Ông xuất hiện, cũng chính là đêm xảy ra huyết án sát nhân bằng thuật *Thôi Nguyên Phản Thương*, Thiết Đầu Ông đã từng nói với chàng, điều này bên trong tất có vấn đề gì đây ?

Người bịt mặt tức giận thét hỏi :

— Kẻ làm ăn nào chứ ?

— Hắc hắc ... Kẻ chuyên giết mướn.

— A ! Võ Lâm Phán Quan.

— Chẳng sai.

Người bịt mặt "hừ" một tiếng lạnh lùng nói :

— Ngươi dám nhúng tay vào chuyện này ?

Võ Lâm Phán Quan lãnh đạm nói :

— Người mướn thì làm.

Người mướn ư ? Ai mướn lão ta ?

Lãnh Nhất Phàn tuy có nhiều nghi vấn, nhưng lúc này cứu người quan trọng, cứ để lão ta ra mặt cản đường đối phương.

Nghĩ thế chàng ôm lão già lên tay quay người đi vào hướng miếu.

— Sát.

— Da ...

http://tieulun.hopto.org

Võ Lâm Phán Quan và người bịt mặ
động thủ với nhau, Lãnh Nhất Phàn
chẳng để ý đến họ, cứ đi thẳng vào trong
miếu, Lâm Lâm ra đón chàng.

— Lãng Tử, mau mang lão ta vào
phòng bên trái.

— Ừm.

Lãnh Nhất Phàn không dám chậm
trễ một khắc, chàng hiểu cứu người như
cứu hỏa, đã nhúng tay vào thì tận tâm
tận huyết mới thôi.

Trong gian phòng nhỏ một ngọn nến
đã được đốt cháy lên, Lãnh Nhất Phàn
nhẹ nhàng đặt lão già lên giường, xem
xét lại một lúc mới nói :

— Lâm Lâm, vừa rồi bên ngoài xuất
hiện người bịt mặt cản không cho ta cứu
người, hắn chính là hung thủ giết những

người này. Và lúc ấy thì Võ Lâm Phán
uan xuất hiện cản trở người bịt mặt, tình
ảnh còn chưa rõ ràng, cô ra ngoài canh
hừng.

Lâm Lâm trương mắt nhìn chàng
ỏi:

— Sao lại có Võ Lâm Phán Quan ở
ây ?

— Hiện tại không có thời gian lý
iải, nhanh đi đi.

Lâm Lâm cắn môi rồi quay vụt
gười chạy nhanh ra ngoài.

Lãnh Nhất Phàn bắt tay trị thương,
hàng cởi bỏ áo lão nhân để lộ ra vết
hương bên hông rộng có đến ba lóng tay
ã khô đặc máu.

Sau một hồi quan sát thật kỹ, chàng
ẩm bẩm một mình :

http://tieulun.hopto.org

— Đã tổn thương đến Can tạng; cứu cũng phí nhiều công sức đây, thế nhưng sống hay không cũng còn chờ xem số mạng lão ta.

Chàng vừa nói vừa lấy từ trong túi vải ra những thứ cần dùng, bắt đầu ra tay trị thương.

Bên ngoài rất yên tĩnh, không nghe thấy động tịnh nào.

Qua thời gian chừng một tuần trà, vết thương đã được xử lý xong, xem lại mạch tượng thấy mạch tượng đã tương đối hòa hoãn bất đoạn, chàng đưa tay lên gạt mồ hôi trên trán, quay người định tìm vải để băng vết thương lại.

Chàng nhìn quanh, đến một mảnh vải vụn cũng chẳng có, khi ấy nghĩ hay là cứ dùng áo người này mà băng bó.

Nghĩ là làm ngay, chàng vạch áo ình xé áo bên trong, chẳng ngờ ...

— A ...

Chàng gần như không giữ nổi bình ình buột miệng la lên.

Nguyên là trên ngực trái người này ó xâm hình một con hổ trong tư thế chực ồ tới, từng đường nét rất sinh động sống ực.

Chàng mắt vừa nhìn thấy trong đầu ã liên tưởng đến ngay hình xâm con ồng đỏ trên người Cốc lão thái gia, giữa ai hình xâm rồng và hổ này có gì liên uan với nhau ? Hung thủ là người bịt ặt, mà người này là tay chân của Cốc hủ, cứ nhìn cũng đủ thấy tình hình trở ên phức tạp hiểm ác chứ chẳng nghi.

Thân phận lão già này thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

Chàng bao nhiêu nghi vấn khởi lên trong đầu, nhưng lúc này chẳng thể lý giải được điều gì.

— Đại hiệp, người này còn cứu được chứ ?

Đột nhiên giọng trung niên phụ nhân vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng.

— Có lẽ không đến nỗi chết. Đại nương, tôi cần ít vải để băng bó vết thương.

— Vâng, tôi đi tìm lại ngay.

Trung niên phụ nhân chưa đáp hết câu thì người đã nhanh nhẹn bước ra khỏi cửa.

Lãnh Nhất Phàn ánh mắt cứ ngưng nhìn hình xâm con hổ trên ngực lão già với bao nhiêu suy nghĩ còn tồn đọng

g đầu, chàng nhớ lại chỉ vì mình trị nh cho Cốc lão thái gia, vô tình nhìn ấy hình xâm con rồng đỏ mà suýt nữa ọc họa sát thân.

Liệu hình xâm con mãnh hổ trên ực lão già này có liên quan gì đến hình ng kia không ?

Thân phận người này thế nào ? Vì o Võ Lâm Phán Quan cũng nhúng tay o chuyện này ? Xem nọi tình chẳng ản đơn chút nào.

— Đại hiệp, vải đây rồi.

Trung niên phụ nhân trở lại từ lúc o.

Lãnh Nhất Phàn quay đầu đón lấy ảnh vải, miệng nói :

— Tốt ...

Nhưng chàng chợt nhận ra trung niên

http://tieulun.hopto.org

phụ nhân hai mắt ngưng tròng phát n
người, thấy chàng nhìn vội quay đầu
nơi khác, nhưng thân hình còn rung l
nhè nhẹ.

Lãnh Nhất Phàn kinh ngạc bu
miệng hỏi :

— Đại nương sao thế ?

— Tôi ... tôi ...

Trung niên phụ nhân ấp a ấp ú
một hồi mới nói được :

— Chồng và con tôi năm xưa chính
bị chết trong miệng hổ, cho nên ... cho
nên tôi nhìn thấy hình xâm con hổ trên
ngực lão già này, mà nhớ lại chuyện
đáng sợ năm xưa ...

— Thì ra là thế.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu nói một
cách tự nhiên, cũng chẳng hoài nghi gì

nghĩ đối phương đã là người tầm
ường không biết võ công, hoảng sợ là
ều bình thường.

— Đại nương nếu sợ thì đừng nhìn,
ư ra bên ngoài đi.

Trung niên phụ nhân tuy nói sợ,
hưng còn nhìn hình xâm con hổ trên
gực lão già thêm một lần nữa rồi mới
ra khỏi phòng.

Lãnh Nhất Phàn nhanh chóng buộc
ết thương, cuối cùng mới sửa lại y phục
àng hoàng cho lão.

— Lãng Tử.

Lần này chính là Lâm Lâm bước
ào, trên mặt nàng hơi khác thường.

— Bên ngoài không có chuyện gì
hứ ?

— Không.

http://tieulun.hopto.org

Lâm Lâm bước nhanh đến bên giường, giơ tay vạch áo lão già ra.

Lãnh Nhất Phàn trố mắt nhìn nàng kinh ngạc hỏi :

— Cô làm gì thế ?

— Không có gì, nghe đại nương nói...

Lâm Lâm nghẹn lời, nuốt nước bọt mới nói được tiếp :

— Nghe nói lão già bị thương này trên ngực có xâm hình con hổ, ta muốn xem xem.

Nói hết câu thì áo lão già cũng đã vạch lộ ngực ra.

Lãnh Nhất Phàn ngưng mắt chăm chăm nhìn Lâm Lâm.

Lâm Lâm ngược lại ngưng mắt nhìn hình con hổ trên ngực lão già, trong ánh mắt hằn lên sát cơ.

Lãnh Nhất Phàn trong lòng khởi lên hiều hoài nghi, giờ thì chàng hoài nghi cả lời vừa rồi mà trung niên phụ nhân nói với chàng. Cứ nhìn phản ứng của cả hai người, bên trong nhất định có ẩn tình khúc mắc gì đây.

Chàng nghĩ nhanh trong đầu rồi cố ý hỏi một câu :

— Lâm Lâm, cô không sợ hổ sao ?

— Không.

Lâm Lâm cắn môi kéo áo lão già kín lại, rồi nhìn Lãnh Nhất Phàn giữ bình tĩnh cười nói tiếp :

— Dã thú có gì đáng sợ, huống gì không phải là hổ thật ? Ta nhớ lại ... khi còn nhỏ đi xem nhà thợ săn lột da hổ, ăn thịt hổ, nấu cao hổ mới thú vị làm sao.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn rùng mình, chàng nhận ra ý ngoài lời của Lâm Lâm, thực ra có chuyện gì đã xảy ra chứ ?

Chàng chăm chăm nhìn nàng nói :

— Lâm Lâm, cô chẳng nói thực với tôi.

Lâm Lâm chau mày ngạc nhiên hỏi:

— Nói thực ư ? Ngươi muốn ta nói thực chuyện gì ?

— Cô nhất định biết lai lịch lão nhân này.

— Vậy thì lạ thực.

Lâm Lâm cười cười rồi ngửng đầu lên nói tiếp :

— Căn cứ vào đâu mà ngươi cho rằng ta biết lai lịch người này ?

— Đương nhiên là căn cứ vào thái độ và mấy câu nói vừa rồi của cô.

Lâm Lâm định nói lại, nhưng vừa lúc ấy trung niên phụ nhân thò đầu vào cửa phòng nói nhanh :

— Đại hiệp ... nguy rồi. Bên ngoài xuất hiện rất nhiều người, họ bao vây ấm, chừng như ... cường đạo muốn đốt ấm...

Lãnh Nhất Phàn nhíu chặt mày kiếm nói :

— Ta nghĩ bọn chúng nhất định sẽ đến, thế nhưng không ngờ lại nhanh đến như vậy.

Nói đến cuối câu, chàng đưa mắt nhìn lão già nằm bất động trên giường.

Lâm Lâm nói :

— Ngươi nói chúng là ai ?

— Người của hung thủ.

Lâm Lâm hỏi dồn :

http://tieulun.hopto.org

— Hung thủ là người phương nào mới được chứ ?

— Nếu ta đoán không sai thì là người của Cốc phủ.

Nữ Sát Thủ hỏi lại vẻ ngạc nhiên :

— Cốc gia ư ?

Bên ngoài truyền vào giọng người quát lớn :

— Lãng Tử, ra nhanh.

Lãnh Nhất Phàn chộp lấy trường kiếm, vội vã nói :

— Mục đích của đối phương chính là lão nhân này, chúng ta đã cứu người thì không thể để người lại bị thiệt hại, bên ngoài chúng kêu đích danh ta ...

Lâm Lâm không đợi chàng nói hết câu, tiếp lời nói ngay :

— Ngươi cứ ra ứng phó, ta phụ trách

hủ hộ ở đây.

Lãnh Nhất Phàn nói đầy hàm ý :

— Cô giữ kỹ chứ ?

— Yên tâm. Trừ phi ta chết, nếu hông bọn chúng chẳng tên nào đặt chân ược vào đây hại người ...

Một câu khí khái mà cũng nghiêm ọng, nàng thị ý dùng cái chết để bảo ệ lão nhân này.

Trung niên phụ nhân run giọng lẩm ẩm kêu lên :

— Cứu Khổ Cứu Nạn Quán Thế Âm ồ Tát, làm thế nào đây.

Lãnh Nhất Phàn nhẹ gật đầu, rồi uay người đi nhanh ra ngoài.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

Tình hình quả là nghiêm trọng, một đám kiếm sĩ tay đao tay kiếm tuốt khỏi vỏ bao vây quanh kín Phổ Độ Am, trong tay chúng những ngọn đuốc sáng lên như ban ngày.

Trên đầu thành tường cũng đầy người, nhưng chúng lại không thấy nắm đao kiếm, cứ nhìn cũng biết chúng hẳn là những tay chuyên dùng ám khí.

Ngay giữa sân viện còn có sáu người đứng thành hình vòng cung, chính giữa chính là Thái Sơn và một người áo gấm thần thái bất tục, hai bên còn lại là bốn lão nhân tuổi ước chừng ngoài ngũ tuần.

Lãnh Nhất Phàn độc bộ đến bậc cấp tiền viện dừng chân lại nhìn quanh một vòng, xem tình thế này thì đêm nay khó tránh khỏi một trường huyết sát.

Nhị tiên sinh thấy chàng xuất hiện lên tiếng trước :

— Lãng Tử, chúng ta đã nói thẳng n với nhau, người mà ngươi vừa cứu inh là nhân vật trọng yếu bổn phủ cần trong tay, hiện tại ngươi nhanh mang ao người ra.

Lãnh Nhất Phàn nói dứt khoát như h đóng cột :

— Không thể được.

Người áo gấm nét mặt thoáng nộ, ọng lạnh lùng nói :

— Bổn công tử không muốn nghe tiếng này, đồng thời cũng chưa từng người nào dám trước mặt bổn công dám thốt lên ba tiếng này.

Lãnh Nhất Phàn lãnh đạm hỏi :

— Các hạ là Cốc đại công tử ?

http://tieulun.hopto.org

— Không sai.

Nhị tiên sinh tiếp lời nói ngay :

— Lãng Tử, ngươi thật không chịu giao người ?

Lãnh Nhất Phàn trong lòng thoáng suy nghĩ nhanh một ý, giữ giọng bình thản :

— Sao không nói rõ hơn, người mà các vị cần lai lịch thế nào ?

Nhị tiên sinh nhướn mày nói :

— Điều này ngươi bất tất cần biết.

Lãnh Nhất Phàn nhếch mép cười nhẹ nói :

— Thế thì miễn bàn, chẳng trao người được. Tại hạ là lang trung, lang trung tất cứu người, chẳng có lý nào đem người bệnh tống vào miệng hổ.

Chàng vừa nói vừa để mắt quan sát

ốc đại công tử, con người này quả là áng sợ, trong khuôn mặt xương xương ạnh lùng kia ngầm chứa một uy lực lẫn ự tàn bạo. Kẻ độc bá nhất phương, hẳn à phải khá hơn người.

Cốc đại công tử nhìn chàng bằng ửa mắt cười nhạt mấy tiếng nói :

— Lãng Tử, ngươi tự tin có đủ bản nh để đối đầu với bổn công tử sao ?

Lãnh Nhất Phàn nhún vai nói :

— Vấn đề không phải là dựa vào ản lĩnh, mà chính là quy luật.

— Tốt lắm, bổn công tử sẽ cho ngươi iết thế nào là quy luật. Quy luật của ổn công tử là "Nghịch ngã giả tử".

Nói cuối câu giọng lạnh như băng, ay phải chìa ra ngón cái chúc xuống đất, hính là ký hiệu "Tuyệt sát".

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn tay nắm chặt đốc kiếm theo bản năng.

Hai lão già đứng bên phải Cốc đại công tử liền xách kiếm bước ra, khi cách chàng ở tầm xuất thủ tốt nhất mới dừng lại phân lập thành thế ỷ dốc. Hai lão già đánh mắt thị ý với nhau một cái, rồi chẳng nói nửa lời vung kiếm cùng xông vào tấn công ngay.

Hai thanh kiếm phát chiêu như cuồng long mãnh hổ tả hữu chém tới, vừa xuất chiêu mà đã ra kiếm hùng mãnh như thế đủ thấy bọn họ chỉ muốn nhanh chóng thâu thập thiếu niên lập công đầu với Cốc đại công tử.

Chỉ thấy ánh thép xanh rờn đến lạnh người loáng lên hất ngược ánh đuốc tỏa rộng một vùng, tiếng kiếm thép chạm

nhau đinh tai rồi tất cả biến mất nhường lại cho sự tĩnh lặng cố hữu trong ngôi cổ tự.

Chỉ thấy hai lão già giờ đây đã bị lạt lùi so với vị trí khi ra kiếm chừng ba bộ, Lãnh Nhất Phàn ngược lại bình chân như vại, thốn bộ bất di. Chàng nhân chưa khởi sát cơ trong lòng, cho nên vừa rồi là chiêu sát thủ nhưng đã giữ lại hai thức bên trong.

Toàn trường im ắng trong giây lát, Cốc đại công tử sắc mặt xạm lại như che phủ một lớp mây đen.

Hai lão già sau một chiêu vừa rồi trong lòng thầm hiểu đối phương là nhân vật như thế nào rồi, bất tri bất giác khởi lên hàn ý lạnh chạy dọc xương sống lưng. Nhưng chẳng qua chỉ là cảm giác nhất

http://tieulun.hopto.org

thời, sau cái đánh mắt nhìn nhau, cả hai lại nâng kiếm từ từ nhích tới ...

Cốc đại công tử đột nhiên quát lớn:

— Lui ra ...

Hai lão già liền thâu kiếm thoái lùi nguyên vị.

Nhị tiên sinh nghiêng đầu hỏi nhỏ :

— Đại công tử tính tự ra tay sao ?

Cốc đại công tử gật đầu ngạo nghễ đáp :

— Ừm ! Cứ nhìn kiếm thuật của hắn đủ cao minh để chết dưới kiếm của ta.

Nhị tiên sinh nói nhanh :

— Theo ty chức biết thì chân lực sở học của hắn không chỉ có thế.

— Vậy thì càng tốt.

Cốc đại công tử nói rồi, hai tay chấp sau lưng khảng khái bước lên trước mấy

ước, khi còn cách Lãnh Nhất Phàn tâm u xích mới dừng lại, đây chính là cự ly uất thủ tốt nhất.

Lãnh Nhất Phàn ngưng lập bất động, nh mắt cứ ngưng nhìn vào người Cốc ại công tử theo dõi từng cử chỉ một của ối phương, trong lòng thầm cảm phục on người này vì tính trầm tĩnh pha chút ính ngạo này.

Cốc đại công tử từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ, ánh thép hồng bắt được ánh sáng tỏa rực lên sáng ngời, kiếm ra hết khỏi vỏ giương nhẹ lên không trung khoát một vòng, ánh thép lẫn hàn quang chiếu sáng cả một vùng mấy trượng, đủ thấy thanh kiếm cực kỳ quý hiếm như thế nào rồi.

Với thanh bảo kiếm trong tay khiến

http://tieulun.hopto.org

Cốc đại công tử tăng thêm phần ngạo khí và uy phong hơn.

— Lãng Tử, bổn công tử xưa nay xuất thủ chỉ nội trong một chiêu.

Ngữ khí sang sảng, khẩu khí cuồng ngạo, thần thái uy nghi, tạo thành một cỗ uy lực vô hình hiếp chấn nhân tâm.

Lãnh Nhất Phàn trầm tĩnh khí lặng, lãnh đạm đốp lại một câu :

— Tại hạ cũng chưa từng xuất kiếm qua chiêu thứ hai.

— Đương nhiên ngươi chỉ xuất một kiếm, bởi vì ngươi sẽ không bao giờ có cơ hội xuất chiêu thứ hai.

Cốc đại công tử ánh mắt hàm ẩn sát cơ, rõ ràng định dùng thần lực uy hiếp đối phương.

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày nói :

— Đại công tử, ngươi tự tin thế sao?

— Đương nhiên.

— Ồ ! Thế nếu như tại hạ có cơ hội xuất chiêu kiếm thứ hai thì sao ?

Cốc đại công tử giọng chắc nịch :

— Ngươi sẽ không bao giờ.

— Được, sự thực sẽ chứng minh.

Lãnh Nhất Phàn dứt lời di bộ trụ bình, chân ra thế, tay bắt quyết kiếm, một tư thế ra kiếm vô cùng cổ quái.

Không khí tại trường lập tức căng thẳng khẩn trương, bao nhiêu ánh mắt đều tập trung vào hai người đối diện nhau giữa đấu trường.

Đúng tại lúc cung giương kiếm tuốt này, một giọng người sắc lạnh truyền lại:

— Ngươi quên nguyên tắc, quên cả đại sự quan trọng thế nào, lại ra oai tác

http://tieulun.hopto.org

lãng ở đây, không nghĩ đến nhỡ xảy ra bất trắc ?

Không thấy người, tiếng nói vang lên ngay tại đấu trường mà như đến từ bốn phương, đương nhiên người nói câu này ẩn thân đâu đây trong đám người đứng chung quanh. Cứ nghe khẩu khí người này như trách cứ Cốc đại công tử. vậy người này là ai ?

Cốc đại công tử mặt biến sắc, rồi cả người như làn chớp thoát nhanh ra ngoài.

Lãnh Nhất Phàn trong đầu bao ý nghĩ còn chưa dứt ...

Đột nhiên khi thân hình của Cốc đại công tử vừa thoát ra ngoài thì từ bốn hướng tường thành làn mưa tên vun vút bay xuống nhằm vào một cái đích duy

ất là người chàng.

Làn ám khí đen kịt, đến ánh sáng từ ột ngọn đuốc cơ hồ đều bị che lấp.

Quả là một hành động không quang inh chính đại, Lãnh Nhất Phàn trong ng sát cơ khởi lên, nhưng chàng đã mất ối tượng ra tay, đồng thời lúc này đây àng cần tự bảo vệ tính mạng mình ước.

Chỉ thấy chàng thét dài một tiếng hư trút phẫn khí vào kiếm, trường kiếm úa lên tạo thành một màn kiếm ảnh ùm kín người chàng. Làn mưa ám khí hạm phải ánh kiếm cứ nghe soàn soạt, ừng mũi tên nhỏ và một ám khí đủ loại bị chém đoạn rơi vung vãi trên đất như ãi cám.

Thế nhưng làn tên vẫn từng đợt từng

http://tieulun.hopto.org

đợt nối tiếp nhau như cơn mưa rào đầu mùa chẳng dứt, Lãnh Nhất Phàn trong đầu trống không, tay kiếm chàng ra giữ như theo bản năng tự vệ, chẳng chiêu chẳng thức chẳng thế chẳng thần, tựa hồ như thân chàng đã tan biến vào trong kiếm.

Bỗng nhiên chàng nhận ra trên người một vài chỗ nhói buốt lên, chàng hiểu ra mình đã trúng phải ám khí, thế nhưng tình hình chẳng hề để cho chàng suy nghĩ nhiều. Đồng thời làn mưa tên ồ ạt như khiến chàng quên hẳn những cái nhói đau kia.

Nhưng thoạt nhìn thì cũng nhận ra tay kiếm chàng có lơi đi, đúng khi ấy thì làn mưa tên chấm dứt, có lẽ bao nhiêu ám khí đối phương đã phóng sạch hết cả

i.

Lãnh Nhất Phàn thâu kiếm thì cả ười lảo đảo, trước mắt tối sầm đi, àng chỉ còn ý thức nhanh một điều là ong ám khí có tẩm độc.

Bản thân chàng là một lang trung ông thạo y thuật, thừa hiểu trong tình nh này nên làm gì, liền trở đốc kiếm điểm nhanh vào mấy yếu huyệt ngăn ặn độc tính xung tâm.

Ba tay kiếm sĩ đứng gần chàng nhất ấy thế liền xuất kiếm, Lãnh Nhất Phàn oáng thấy ánh kiếm trước mặt liền thét ài lên một tiếng, cố vận hết sức bình inh vào một tuyệt chiêu sát thủ.

Chỉ nghe ba tiếng rú thảm, ba thân hình đổ xuống thành sáu khúc máu thấm nền đất. Nhưng bản thân Lãnh Nhất Phàn

http://tieulun.hopto.org

vì vận chân khí khiến những vết thương trên người chàng thốn khổ đau đớn vô cùng, chàng loạng choạng phải dùng kiếm chống đất mới trụ vững thân hình khỏi ngã.

Lãnh Nhất Phàn cố gượng đứng thẳng người lên, bỗng nghe trên cổ lành lạnh, cố nhìn mới hiểu một lưỡi kiếm thép sắc lạnh đang kề ngang cổ mình.

— Chớ động.

Giọng người lạnh lùng, chính là Nhị tiên sinh ra kiếm chế trụ chàng.

Hai trong bốn lão già xông nhanh vào Phật điện.

Lãnh Nhất Phàn chống kiếm đứng yên, trong lòng thầm kêu lên :

— Hết rồi.

Chàng thầm hiểu rằng Lâm Lâm

ẳng những không bảo vệ được lão già m hình hổ trên ngực, mà ngay bản thân ng cũng khó bảo toàn.

Nàng nhận trách nhiệm bảo vệ ười bị thương, đương nhiên chẳng khi o tự ý bỏ người chạy thoát thân.

Chàng bao nhiêu suy nghĩ tạp loạn ong đầu, thế nhưng lúc này chẳng làm được nữa. Trên người chàng nhận năm ũi ám tiễn tẩm độc, đã thế thanh kiếm ép Nhị tiên sinh kề sát cổ bất cứ lúc o cũng có thể lấy đầu chàng dễ như ở bàn tay.

Cốc đại công tử bước chân đến nên ười Lãnh Nhất Phàn, rồi dùng tay nâng m chàng lên :

— Lãng Tử, ngươi ân hận thì đã uộn rồi.

http://tieulun.hopto.org

— Lãnh mỗ chưa từng biết thế nào là ân hận.

Chàng cố hết sức trấn định tinh thần, lúc này có phát nộ cũng chẳng ích gì, ngược lại còn đánh mất uy phong võ sĩ chỉ khiến đối phương cười mỉa.

Chàng hít sâu một hơi nói tiếp :

— Đại công tử, ngươi dùng thủ đoạn bỉ ổi này đối phó với ta, chuyện truyền ra ngoài giang hồ hẳn dễ nghe lắm nhỉ ?

— Bất luận dễ nghe hay không, đằng nào thì cũng chẳng bao giờ lan truyền ra ngoài giang hồ được.

Nói đến đó hắn ngửa cổ cười khà khà vẻ đắc ý nói thêm :

— Đêm nay một mẻ lưới quét tận.

Lãnh Nhất Phàn liếc mắt nhìn hắn hỏi lại :

— Mẻ lưới ? Ngươi ám chỉ những ai?

— Toàn bộ đồng bọn của ngươi.

— A ... a ...

Chính vừa lúc ấy những tiếng rú thảm từ trong Phật điện vọng ra cắt ngang cuộc đấu khẩu giữa bọn họ.

Cốc đại công tử giật mình quay ngoắc người lại chăm nhìn vào trong Phật điện.

Hai lão già còn lại như nghe ra tiếng rú của đồng bọn liền xách kiếm xông vào, đến cửa điện còn đứng lại mấy giây đưa mắt chăm nhìn vào nghe ngóng, đoạn mới giữ thế phòng bị rồi mới nhảy hẳn vào trong.

— Á ... í ...

Một tiếng rú thảm vang dài, tiếp liền

http://tieulun.hopto.org

một lão già cả người lẫn kiếm văng ngược ra ngoài rơi phịch xuống ngưỡng người giữa hành lang.

Cốc đại công tử chấn động cả người tung chân vọt tới, đám võ sĩ tại trường đều thất sắc kinh hồn.

— A ... Lại thêm một tiếng rú thảm nữa vang lên xé nát lòng người.

Lão già cuối cùng lảo đảo thoái lùi ra ngoài rồi chân vấp ngạch cửa ngã người ra ngoài, có thể nhìn thấy rõ tay kiếm lão nắm chắc trên đốc, lưỡi kiếm ngược lại xuyên từ trước rau sau, cứ như chính lão tự dùng kiếm tự sát.

Cốc đại công tử đã đến bên cánh cửa điện, chính đúng lúc thân hình lão già đổ xuống ngay dưới chân.

Cốc đại công tử rung giọng thốt lên.

— *Thôi Nguyên Phản Thương* ...

Lãnh Nhất Phàn tâm đầu chấn động mạnh, bên trong, ngoại trừ Lâm Lâm và trung niên phụ nhân, chỉ còn một lão già thụ trọng thương hôn mê bất tỉnh, ai có thể sử dụng độc môn công phu *Thôi Nguyên Phản Thương* thất truyền này ?

Đương nhiên, nếu như không còn người thứ tư nào đó xuất hiện thì chỉ nội trong hai người hoặc là Lâm Lâm hoặc là trung niên phụ nhân đã ra tay. Nhưng trung niên phụ nhân trước sau biểu hiện chỉ là một thường nhân, như vậy là Lâm Lâm sao ?

Thôi Nguyên Phản Thương là một tuyệt môn công phu rất ít người nghe thấy, cho nên mấy tiếng vừa rồi của Cốc đại công tử không khiến cho những người

http://tieulun.hopto.org

chung quanh phản ứng gì mấy.

Bọn võ sĩ Cốc phủ thì đứng há hốc miệng mồm kinh tâm động phách trước cái chết của bốn lão già mà thôi.

Cốc đại công tử đứng lặng người ngay tại cửa, mắt chăm chăm nhìn vào bên trong mà không dám xông vào, rõ ràng hắn đã bị cái chết của thủ hạ làm kinh động tinh thần.

*

* *

Nghe nói có đến sáu mươi năm về trước, một vùng Quan Lạc bỗng nhiên nổi lên chuyện người ta tự sát hàng loạt, khiến cho toàn võ lâm chấn động, nhưng

chẳng ai hiểu nguyên nhân tại sao ?

Từ đấy bao nhiêu lời suy đoán và những câu chuyện thần bí được thêu dệt lên, cho đến một lần mười tám tay cao thủ Đại Nội đột ngột tự sát tập thể ngay trong hành cung Lạc Dương, mới do một trong số ấy trước khi tuyệt khí còn nói được vài câu vạch lộ bí ẩn đằng bên trong chuyện này.

Không phải là tự sát, mà là một độc môn công phu có thể khống chế người ta tự dùng kiếm đâm vào mình, còn nói ra được tên của nó *Thôi Nguyên Phản Thương*.

Thế nhưng đó cũng là lần cuối cùng xảy ra chuyện "tự sát" bí ẩn đó.

Từ sau lần ấy cho đến nay sáu mươi năm đã trôi qua, người trên giang hồ gần

http://tieulun.hopto.org

như quên bẳng chuyện đó, đồng thời cũng chẳng ai còn nghe đến mấy tiếng *Thôi Nguyên Phán Thương*, cho nên thảng hoặc có người nhắc lại thì thường coi là tà môn tả đạo này đã tuyệt tích.

Ai ngờ đâu, hiện tại môn công phu đáng sợ kia lại tái hiện, Cốc đại công tử cho dù ngạo mạn tự phụ đến đâu cũng không dám khinh suất bước vào trong Phật điện.

Cả ngôi Phổ Độ Am vắng lặng như tờ, hầu như không một tiếng người thở mạnh, đến ngay bản thân Lãnh Nhất Phàn cũng trầm mặc trong bao nhiêu nỗi hoài nghi và suy tưởng.

Đột nhiên, bên ngoài tiền môn có tiếng người ồn ào phá tan im lặng, giọng một lão già khàn đục vang lên :

— Lão phu có cấp sự cần gặp đại công tử, các ngươi dám ngăn cản ư ?

Cốc đại công tử trong đầu còn chưa quyết, nghe thế có cơ thoái thân liền tung người nhảy trở ra giữa sân tiền điện hỏi vọn :

— Có chuyện gì ?

Một trong mấy tay kiếm sĩ giữ cửa ngoài cung kính nói vọng vào :

— Có một lão già cần gặp đại công tử, thế nhưng không chịu báo ra lý do.

Cốc đại công tử trầm giọng ra lệnh:

— Cứ để lão ta vào.

Vòng người dãn ra, một lão già quần áo thốc thếch bẩn thỉu chống trúc trượng bước vào tiến thẳng đến hướng Cốc đại công tử.

Lãnh Nhất Phàn vừa nhìn thấy trong

http://tieulun.hopto.org

lòng đã thầm kinh ngạc :

— Võ Lâm Phán Quan ! Lão ta sao cũng có mặt ở đây ?

Nhị tiên sinh tiến lên mấy bước nói trước :

— Đại công tử, người này chính là tay giết mướn chuyên nghiệp : Võ Lâm Phán Quan.

Đại công tử "A" lên một tiếng, ngưng mắt nhìn lão già từ đầu đến chân trong lòng cảm thấy con người bẩn thỉu này có gì đáng sợ, trầm giọng hỏi :

— Trong tình thế này, các hạ tìm gặp bổn công tử có điều gì chỉ giáo chăng?

Võ Lâm Phán Quan toét miệng cười hi hi nói :

— Làm một chuyện mua bán không

ấy máu.

Cốc đại công tử ánh mắt lung linh sát hàn quang :

— Thế nào là mua bán không vấy máu ?

Võ Lâm Phán Quan nheo mắt nói :

— Đương nhiên là mua bán bằng phương thức hòa bình, đây là lần đầu tiên ngoại lệ của lão phu. Rất đơn giản, lão phu chịu sự phó thác của người khác, dùng hai vật để đổi lấy một vật trong tay Cốc đại công tử.

Cốc đại công tử nhíu mày lại hỏi :

— Lúc này mà còn nói được trao đổi mua bán ư ?

— Đúng ! Đây là thời điểm thích hợp nhất.

— Nói nhanh, vật gì ? Trao đổi như

http://tieulun.hopto.org

thế nào ?

— Đây là một.

Vừa nói Võ Lâm Phán Quan vừa lấy từ trong ống tay áo ra một vật kẹp giữa hai ngón tay huơ huơ trước mặt Cốc đại công tử. Chính là một cây ngọc trâm màu hồ phách đỏ như huyết.

Cốc đại công tử buột miệng "A" lên một tiếng, nét mặt biến đổi ngay.

— Và đây là vật thứ hai.

Lão lại lấy ra thêm một vật sổ ra trước mặt Cốc đại công tử, chính là một chiếc yếm nữ nhân màu hồng phấn bên trên thêu những hình lá sen và những ngó sen mới nhú.

Mọi người đều nhìn thấy, nhưng chẳng ai hiểu ra những vật này có ý nghĩa gì.

Song, Cốc đại công tử ngược lại vừa nhìn thấy thì thất thanh la lên, sắc mặt thay đổi khó coi vô cùng, lặng người mấy giây run giọng hỏi :

— Từ đâu ngươi có những vật này ?

Võ Lâm Phán Quan cười cười nói :

— Lão phu đã nói qua, được khổ chủ nhờ thác cho làm cuộc trao đổi này.

Lãnh Nhất Phàn trong đầu mơ hồ hoài nghi, chàng quên khuấy mình đang bị lưỡi kiếm khống chế trên cổ, quay người bước tới, nhưng lập tức cổ nhói buốt lên khi ấy mới sực tỉnh hiểu lại mình đang bị khống chế trong tay đối phương.

Cốc đại công tử chẳng thẹn là nhân vật hùng bá một phương, qua đi khoảng khắc chấn động thất thái, nét mặt dần dần trấn tĩnh trở lại, trong ánh mắt hiện

http://tieulun.hopto.org

lên âm độc lạnh lùng.

— Các hạ đưa hai vật này ra có ý nghĩa gì ?

Võ Lâm Phán Quan cười lớn :

— Biểu thị chủ nhân của hai vật này nằm trong tay một người ...

— Ai ?

Cốc đại công tử ánh mắt sắc lạnh như đao nhìn xoáy vào mặt đối phương như muốn nhìn tận tim gan người ta.

Võ Lâm Phán Quan lắc đầu nói ngay:

— Thứ lỗi ! Vì quy luật làm ăn, lão phu không thể tiết lộ thân phận khổ chủ của mình.

Cốc đại công tử nghiến răng ken két nén cơn đại nộ trong lòng, hậm hực nói :

— Các hạ muốn trao đổi lấy một vật

rong tay bổn công tử ?

— Không sai.

— Vật gì ?

— Kia.

Võ Lâm Phán Quan vừa nói vừa hất đầu đánh mắt nhìn về phía Lãnh Nhất hàn.

— Là hắn ?

Cốc đại công tử không giữ nổi bình tĩnh rung giọng la lên, ánh mắt đầy sát cơ nhìn vào người Lãnh Nhất Phàn, các thớ thịt trên mặt run giật từng hồi, buông rõ từng tiếng :

— Hừ ! Thì ra các ngươi là đồng đảng với nhau, càng tốt.

Lãnh Nhất Phàn bất ngờ vô cùng, Võ Lâm Phán Quan xuất hiện ngay trong tình cảnh này, đồng thời lại dùng hai vật

http://tieulun.hopto.org

vô nghĩa kia cứu lấy mình là sao ?

Nhớ lại lần trước lão ta xuất hiện trong miếu Lỗ Ban chính là vì cái chết của Thiên Cẩu Tất Bằng, được sự phó thác của đại hào gia ở Nam Dương đến lấy đầu của chàng.

Vậy mà hiện tại lão ta lại nhận sự phó thác của người khác để cứu mình khỏi tay Cốc đại công tử nghĩa là sao ? Người phó thác cho lão làm chuyện này là ai ? Mục đích là gì ?

Cốc đại công tử nghiêng đầu đánh mắt nhìn nhanh Nhị tiên sinh, người ngoài khó hiểu được ý nghĩ của cái đánh mắt này là thế nào, nhưng Nhị tiên sinh gật nhẹ đầu tỏ ra hiểu ý Cốc đại công tử của mình.

Bấy giờ nghe nói vậy, Võ Lâm Phán

Quan trầm giọng buông rõ từng tiếng :

— Lão phu xưa nay đơn cước độc hành, chẳng đồng bọn với ai.

Cốc đại công tử lạnh giọng hỏi lại :

— Giả như bổn công tử chẳng chấp thuận cuộc trao đổi này thì sao ?

— Đó là chuyện đáng tiếc, giao dịch không thành thì lão phu bất quá chỉ mất tiền thù lao, nhưng đối với đại công tử thì lại khác.

Cốc đại công tử trở nên lạnh lùng tàn bạo :

— Chẳng có gì là khác, bổn công tử có thể hy sinh chủ nhân của hai vật kia.

Võ Lâm Phán Quan gật gù nói :

— Đương nhiên. Cốc đại công tử để tỏ ra mình là đại trượng phu có thể hy sinh hai nữ nhân chẳng đáng tiếc kia. Hắc

http://tieulun.hopto.org

hắc ... đằng nào thì thiên hạ cũng chẳng thiếu gì nữ nhân, muốn bao nhiêu cũng được, nói không chừng còn đẹp hơn thế nữa, nhưng có một điều ...

Nói đến đó lão cố tình kéo chậm câu chuyện lại, cười cười nín bặt.

Cốc đại công tử đảo nhanh ánh mắt như hàn tinh nhìn quét ngang mặt đối phương hỏi ngay :

— Có điều gì hử ?

— Bằng vào thanh danh và uy vọng của Cốc đại công tử, nếu như nói ...

Võ Lâm Phán Quan cố tình ngừng lời nửa chừng giây lát mới nói tiếp :

— Ái thê sủng ái mà chịu đến những thanh lâu tiếp những hạng người khách phàm phu tục tử, thì thật ...

Cốc đại công tử nghe đến đó không

ến nổi lửa giận trong lòng thét lên :

— Sao ? Ngươi dám đem ...

Chỉ nói được mấy tiếng, mắt hắn rực ửa, thở phù phù, nhảy người tới vung ay chộp mạnh ...

Võ Lâm Phán Quan lường trước điều ày, lắc người nhảy tránh ra ngoài la lớn:

— Chớ vọng động, lão phu chỉ là người trung gian, không phải là chủ nhân chuyện này.

Cốc đại công tử dừng chân lại tức iếng người, tay chộp vào đốc kiếm gằn iọng :

— Nếu như các hạ không nói ra khổ chủ thuê các hạ làm chuyện là ai, thì chớ ông sống rời khỏi nơi đây.

— Ha ! Lão phu tự tin thoát được khỏi đây nên mới mạo hiểm nhận sự phó

http://tieulun.hopto.org

thác này, có điều chỉ hy vọng sự thành viên mãn cả đôi bên.

Cốc đại công tử có phần trầm tĩnh lại, nói thế nào đi nữa thân phận danh tiếng của hắn cũng không thể chỉ vì chuyện nhỏ này để đánh mất, trầm giọng hỏi :

— Người của bổn công tử hiện tại ở đâu ?

— Ở đâu cũng chẳng can hệ, chỉ cần thả Lãng Tử ra thì người của đại công tử lập tức trở về một cách an toàn, đồng thời lão phu bảo đảm không suy suyển đến một cọng lông chân của họ.

Cốc đại công tử điếng người, nếu thế này tức là hắn đã thua cuộc, nghiến răng nói :

— Nếu các hạ không nói ra khổ chủ

thì mọi chuyện miễn bàn.

Võ Lâm Phán Quan giọng trở nên lãnh đạm :

— Không kể mọi hậu quả ?

Cốc đại công tử như lòng đã định, buông rõ hai tiếng :

— Chẳng sai.

Võ Lâm Phán Quan thấy đối phương cương quyết bất chấp mọi chuyện, bất giác trở nên trầm mặc, qua một hồi suy tính, lão thở dài một hơi nói :

— Ài ! Xem như hôm nay lão phu ngoại lệ một lần, người chủ sự chính là Nữ Sát Thủ.

— Nữ Sát Thủ ?

Cốc đại công tử chấn động thất thanh kêu lên.

Lãnh Nhất Phàn vừa nghe kích động

http://tieulun.hopto.org

vô cùng.

Nữ Sát Thủ ? Nữ Sát Thủ thực ra là ai ? Vì sao lại nhúng tay vào chuyện này?

Cứ theo như ngữ khí của Võ Lâm Phán Quan mà nói, hai người chủ nhân của hai vật kia đã bị Nữ Sát Thủ bắt giữ phải là tam phu nhân và Xảo Thư Nhi, cô ta làm một chuyện khiến chẳng ai hiểu ra nổi.

Toàn trường đều tập trung chăm chú vào cuộc giao dịch căng thẳng và gay go này, tựa hồ như quên bẵng bên trong Phật đường còn có một nhân vật đáng sợ - người sử dụng *Thôi Nguyên Phán Thương*.

Qua một lúc im lặng, Võ Lâm Phán Quan hắng giọng lên tiếng :

— Đại công tử, thế nào, còn gì đáng

suy tính nữa chứ ? Tốt nhất nhanh chóng hoàn thành cuộc trao đổi này để còn làm chuyện của công tử.

Một câu như nhắc nhở Cốc đại công tử trở lại với thực tế, bốn lão già kia đều là bốn tay đại cao thủ trong Cốc phủ, vậy mà hai người hoành thây trước cửa điện, còn hai người chết thế nào chưa rõ.

Vậy mà trong Phật đường từ nãy giờ vẫn không một động tĩnh, mục đích hành động đêm nay chính là đoạt cho bằng được lão già được Lãnh Nhất Phàn cứu kia, vậy mà bất ngờ đột nhiên xuất hiện nhân vật đáng sợ dùng *Thôi Nguyên Phán Thương* cản địa, chẳng lẽ trở về trong thảm bại thế này sao ?

Hắn ngẩng đầu lên nhìn về hướng tường thành như chờ đợi một chỉ thị nào

http://tieulun.hopto.org

đó.

Quả nhiên từ trong đám võ sĩ vây đứng trên tường thanh có giọng người truyền lại :

— Thả người. Lui.

Giọng nói đúng là người vừa lúc nãy trách cứ Cốc đại công tử.

Cốc đại công tử giậm chân tức điên lên, ngưng mắt nhìn Võ Lâm Phán Quan gằn giọng nói :

— Được. Nhưng dám bảo đảm người của bổn công tử an nhiên trở về chứ ?

Võ Lâm Phán Quan vỗ vỗ vào ngực mình tuyên bố :

— Đương nhiên ! Phỉ hiệu của lão phu chẳng phải dễ mà có được, công tử cứ về đến nhà sẽ thấy sủng ái tam phu

nhân và vị cô nương xinh đẹp kia.

Cốc đại công tử giơ tay phải lên phất một cái ra hiệu cho đám võ sĩ vây kín chung quanh lập tức lục tục kéo đi.

Nhị tiên sinh thâu kiếm lại trên cổ Lãnh Nhất Phàn, trầm giọng nói :

— Lãng Tử, lần này xem như ngươi gặp vận may, nhưng lần sau thì khó nói lắm đấy.

Võ Lâm Phán Quan bước đến bên Lãnh Nhất Phàn như có ý bảo vệ chàng.

Đúng tại lúc này, từ trong Phật đường hai bóng người thất thểu đi ra, chính là hai lão già đầu tiên xông vào trong ấy, cứ nhìn thần thái rõ ràng là đã bị phế bỏ hoàn toàn võ công.

Chỉ trong giây lát, đến cả những tử

http://tieulun.hopto.org

thi trên đất cũng được mang đi sạch.

Trong am trở nên tối tăm, Lãnh Nhất Phàn nhìn Võ Lâm Phán Quan hỏi :

— Các hạ vì sao mà làm vậy ?

Võ Lâm Phán Quan giọng lãnh đạm đáp :

— Chuyện làm ăn.

— Thế chuyện trước đây chưa hoàn thành thì sao ?

Võ Lâm Phán Quan lắc đầu nói :

— Lão phu đã hủy bỏ.

Lãnh Nhất Phàn thờ ơ nói :

— Tại hạ hẳn phải nói lời cảm tạ ...

— Bất tất. Đã có người trả giá cho chuyện này, đây là giao dịch mua bán, chẳng hề mang ân nghĩa tình cảm trong này.

Võ Lâm Phán Quan miệng cứ nhất mực nói là làm ăn, thế nhưng người ta nghe thì không hề cảm thấy bóng dáng chuyện làm ăn nào bên trong.

Lãnh Nhất Phàn nhướng mày hỏi :

— Người trả giá cho chuyện này phải chăng chính là Nữ Sát Thủ ?

Võ Lâm Phán Quan gật đầu đáp :

— Không sai.

— Mục đích của cô ta là gì ?

Võ Lâm Phán Quan lắc đầu nói :

— Chỉ có bản thân người đó mới biết được, lão phu vốn không có quyền hỏi han nhiều đến điều này.

Nói rồi lão chống trúc trượng lững thững đi ra hướng tiền môn.

Lãnh Nhất Phàn chẳng nói gì thêm,

http://tieulun.hopto.org

ngưng mắt tiễn chân lão già kỳ quái cho đến khi khuất sau cửa miếu, trong lòng bao nỗi hoài nghi bất giải. Chàng không thể hiểu nổi vì sao Nữ Sát Thủ lại nhúng tay vào chuyện này ? Lại dùng kế bắt tam phu nhân và Xảo Thư Nhi làm con tin để đạt mục đích cứu chàng ?

(Hết tập ba)

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

BÊN BỜ SINH TỬ

Lãnh Nhất Phàn lặng người giây lát, chàng quay người nhìn vào trong điện, điện tịch lặng như tờ, nhưng từ lúc nào đã có ánh đèn lờ mờ bên trên bệ thờ. Chàng nhớ lại chuyện vừa rồi lão già kia chết bởi *Thôi Nguyên Phản Thương*, trong lòng vừa kinh động vừa kinh ngạc. Thoáng chút suy nghĩ, chàng

http://tieulun.hopto.org

cất bước tiến vào Phật điện.

Chàng vừa cử động thân hình thì từ những nơi trúng ám tiễn đau nhói lên, thế nhưng lúc này chàng chẳng có đầu óc nào suy nghĩ đến những thương thế trên người.

Chàng bước chân vào trong Phật điện, trong điện lặng ngắt như tờ không một bóng người.

Trong lòng khởi hoài nghi, chàng bước đến cửa tịnh thất ghé mắt nhìn vào trong, bất giác khựng người, chẳng những không thấy bóng dáng Lâm Lâm và trung niên phụ nhân kia đâu, mà đến lão già trúng thương kia cũng biến mất.

Thế thật là kỳ quái, bọn họ đều đi đâu chứ ?

Toàn am bị người Cốc phủ vây kín,

chỉ mới giải tán tức thì, người trong am có thể thoát nổi đi đâu chứ ?

Đang tần ngần chưa biết nên thế nào, đột nhiên có tiếng động ngay dưới khám thờ.

Lãnh Nhất Phàn quay nhanh người nhìn lại mới phát hiện trung niên phụ nhân từ trong khám thờ chui ra, trên mặt nét hoảng sợ còn chưa hết, miệng cứ lâm râm cầu khấn trời phật.

Lãnh Nhất Phàn hỏi ngay :

— Đại nương,người kia đấu ?

Trung niên phụ nhân trương mắt kinh ngạc hỏi lại :

— Người ... người nào ?

— Lâm Lâm cô nương và lão già bị trúng thương kia ?

— Í ! Chẳng phải ở trong tịnh thất

http://tieulun.hopto.org

sao ?

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu lạnh giọng nói :

— Trong tịnh thất không có.

— Thế thì ... tôi cũng không biết.

Trung niên phụ nhân nói đến đó dưỡn người thò đầu ra cửa ngóng nhìn, giọng còn run hỏi :

— Những tên bung thần ác sát kia đi hết rồi sao ?

— Ừm.

Lãnh Nhất Phàn ngưng mắt nhìn chăm vào trung niên phụ nhân, chàng nghĩ nếu như Lâm Lâm không phải áp lực truyền nhân hấp thụ *Thôi Nguyên Phản Thương*, thì nhất định là trung niên phụ nhân này ?

Nhưng quả thực nhìn mãi cũng vẫn

không sao nhận ra được chút khác thường nào ở người đàn bà kín đáo này.

Ngẫm nghĩ giây lát, chàng hỏi :

— Đại nương, người vừa rồi ra tay giết mấy lão già kia là ai ?

— Không biết.

Trung niên phụ nhân lắc đầu đáp, mắt nhìn ngang nhìn ngửa như còn sợ hãi, thấp giọng nói :

— Sát nhân, sao không thấy tử thi ...

— Bị bọn chúng mang đi hết cả rồi.

Trung niên phụ nhân chấp tay trước ngực cúi đầu giọng thành tâm khấn :

— A di đà Phật ! Bồ Tát hiển linh hóa giải nạn tai.

Rồi bà ta ngước mắt nhìn chàng ấp úng hỏi :

— Đại hiệp, bọn người kia ... sao lại

http://tieulun.hopto.org

tới đây ?

Lãnh Nhất Phàn vừa nhìn bà ta quan sát vừa đáp :

— Bọn chúng tìm lão nhân bị trúng thương kia.

— A.

— Đại nương, tôi muốn hỏi người kia đâu rồi ?

Trung niên phụ nhân lúc đầu ngẩy ngẩy đáp :

— Tôi thật chẳng biết gì, vị nữ hiệp kia sợ tôi gặp họa nên bảo tôi nấp vào trong khám thờ, tôi sợ muốn chết chẳng hề dám nhìn ra ngoài.

Lãnh Nhất Phàn nhíu chặt đôi mày kiếm, nghĩ nhanh trong đầu rồi bất thần rút phắt thanh trường kiếm nhằm trung niên phụ nhân chém tới.

— Ái...

Một tiếng rú dài thất thanh, trung niên phụ nhân cả người thụp xuống theo bản năng, cả người run lên bần bật không ngừng.

Lãnh Nhất Phàn xuất kỳ bất ý ra kiếm chính là muốn thử xem phản ứng của trung niên phụ nhân, đương nhiên không hề có ý hại bà ta. Chàng nghĩ rằng một người luyện thành võ công, thì phản ứng tất nhiên sẽ khác với người thường, bất thần bị tấn công tất sẽ có phản kháng.

Thế nhưng, sự thực khiến chàng thất vọng, trung niên phụ nhân chẳng hề có một phản kháng nào ngoài sự ngồi thụp xuống theo bản năng sinh tồn.

Chàng bấy giờ thầm tin bà ta quả là một phụ nhân bình thường bèn thâu kiếm

http://tieulun.hopto.org

lại.

Trung niên phụ nhân cả người còn run, lấm lét nhìn chàng hỏi :

— Đại hiệp ... làm ... gì ...?

Lãnh Nhất Phàn mỉm cười nói :

— Đại nương, tôi chỉ nhân nhớ ra một chiêu nên tùy tiện diễn luyện mà thôi. Xin lỗi đã làm đại nương hoảng sợ.

Trung niên phụ nhân khi ấy mới mạnh dạn đứng lên, chợt trố mắt nhìn người chàng kinh ngạc la lên :

— Trên người đại hiệp có vấy máu.

— Vâng, tôi biết. Vừa rồi trúng mấy mũi ám tiễn của bọn chúng.

Lãnh Nhất Phàn nói nghe nhẹ nhàng, cứ như chẳng quan tâm gì đến thương thế trên người mình.

— Đại nương, tôi muốn mượn tĩnh

[redacted] trị thương, nhờ đại nương ở ngoài canh chừng xem. Nếu như có người nào đến xem thái độ bất thiện thì cứ gọi tôi một tiếng.

Trung niên phụ nhân gật đầu nói :

— Chuyện này thì tôi làm được, đại hiệp yên tâm.

Lãnh Nhất Phàn vào tĩnh thất khóa kín cửa lại, lấy những thứ cần dùng ra, cuối cùng mới cởi bỏ quần áo từng bước kiểm tra trên người, quả nhiên là năm mũi phi tiễn dài chừng tầm một gang.

May mà những vết thương đều nằm ở phía trước và trên chân, nếu như nằm sau lưng thì chàng chẳng thể nào trị thương được.

Chàng trước tiên uống thuốc chỉ huyết, sau đó xác định đúng vị trí mới

http://tieulun.hopto.org

dùng kiếm tự rạch miệng vết thương lấy những mũi ám tiễn ra. Chẳng có kính nên chàng không thấy được mình đau đớn hiện ra như thế nào, nhưng hai hàm răng chàng nghiến chặt, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng.

Ám khí lần lượt từng cái được lấy ra đặt trên bàn, có thấy hai ngọn Thiết Tật Lê, hai ngọn Tiểu Phi Tiễn và một lưỡi Liễu Diệp Phi Đao.

Cuối cùng chỉ còn lại một khối huyết châu màu đen thẫm ngay bên hông sườn là trông hiểm nhất, đây là duy nhất ám khí có tẩm độc, thế nhưng hiện tại chàng còn chưa nhận ra được nó thuộc loại độc nào.

Chàng ngồi nghỉ tay thở hắt ra một hơi dài, gạt mồ hôi trên trán, qua một

lúc khi thấy trong người khỏe lại mới bắt đầu cắn răng, dùng mũi dao rạch thẳng vào khối huyết châu. Không hề thấy đau, nhưng một cảm giác tê dại.

Đao chạm phải một vật bằng kim loại, chàng vạch cho máu ứ chảy hết ra ngoài, để lộ đầu ám khí rồi mới dùng hai ngón tay kìm chặt nhổ ra.

Định thần nhìn kỹ bất giác tâm thần chấn động, quả thực trước giờ chàng chưa từng biết qua loại ám khí nào có hình dạng cổ quái như thế. hình thù như con ong với đôi cánh mỏng, dài chừng nửa thốn, to bằng đầu đũa, toàn thân màu xám trông đáng sợ.

Tuy vậy, ám khí tên gọi thế nào cũng không đáng sợ, mà quan trọng nhất vẫn chính là nó có tẩm độc hay không ?

http://tieulun.hopto.org

Và tính năng độc dược như thế nào ?

Độc, trong thiên hạ có cả trăm nghìn loại độc, trong y học thì nó trở thành một môn riêng biệt, người thông thạo hết dược tính không có nghĩa là đã thông thạo về độc.

Lãnh [illegible] đối với độc dược thì chỉ biết [illegible], những loại độc thông thường [illegible] thì biết, nhưng với những loại độc thuốc kỳ môn dị chủng [illegible] thông.

Hiện tại, chàng [illegible] loại độc này thì chẳng nhận ra được điều gì, thế nhưng may mà khi vừa trúng độc, chàng đã dùng độc môn thủ pháp bế huyệt chặn độc dược phát xung tâm, nhưng cũng chỉ là cầm cự tạm thời, nếu để kéo dài thì không ổn.

Chàng ngồi thừ người trên giường, chưa nghĩ ra cách gì giải độc này.

Có lẽ do vừa rồi dùng dao phá vết thương, khiến độc tính phát tác nhanh hơn, hoặc có thể phá giải những huyệt đạo kháng độc trong người, cho nên chàng cảm thấy đầu óc sầm tối lại, ở cổ họng có hiện tượng như muốn nôn.

Đây rõ ràng là triệu chứng độc phát, trong cơn cấp thời chàng vốc tạm ba viên giải độc thông thương cho vào mồm nuốt xuống.

Giải độc hoàn chế sẵn thường hữu hiệu với những loại độc thương thấy, nhưng với loại độc đặc chế thì khó nói được công hiệu hay không.

Chàng nhắm mắt cố giữ hơi thở điều hòa, qua chừng một tuần trà hiện tượng

http://tieulun.hopto.org

độc phát vẫn không thấy chuyển biến tốt hơn.

Dần dần chàng cảm thấy tứ chi ma mộc tê dại, chừng như không còn nghe theo lời sai khiến của đầu óc.

Ám ảnh về cái chết trùm kín đầu óc chàng.

Đại sự chưa thành thân vong táng, khiến cho anh hùng chung cố hận.

Trong giây phút ấy, Lãnh Nhất Phàn nhớ đến trọng trách mà chàng gánh vác, trong lòng đại loạn như thiên đao xuyên tâm, chàng quên hết bên ngoài vùng vẫy gào lên :

— Ta không thể chết.

Thế nhưng không muốn chết là một chuyện, mà chết hay không lại là một chuyện khác.

Chết ! Đối với anh hùng hào kiệt có thể không đáng sợ, nhưng sợ nhất chết mà trong lòng còn chưa thỏa, còn mang nặng một mối lo canh cánh, thì chết khó nhắm mắt nổi.

Mà điều khiến cho chàng đau khổ hơn là đại sự gánh vác không thể phó thác cho bất kỳ người nào khác làm thay, nhất định phải đích thân chàng làm mới được, huống gì đến thân phận lai lịch của chàng còn không thể tiết lộ ra cho người khác biết ?

Ngọn nến lung linh huyền ảo giờ một thành hai, trước mắt chàng hoa lên bao nhiêu hư ảnh chốc tối chốc sáng chẳng phân nổi hư thực.

Chàng cố đứng lên, nhưng người loạng choạng phải định thần, dùng hai

http://tieulun.hopto.org

tay bám lấy mép bàn cho khỏi ngã trong lòng thầm nghĩ :

— Có chết cũng chết nơi khác, không thể chết trong ni am được, ta cần phải rời khỏi đây.

Nghĩ thế, gượng hết sức bình sinh vung chỉ điểm vào mấy huyệt hộ Nguyên Thần, hy vọng cột khí sống gắng qua một lúc.

Trong cảm giác lâng lâng đầu nặng chân nhẹ, người lúc nào cũng như muốn chúi tới trước, chàng hai tay bám vào vách tường bắt đầu rời khỏi tĩnh thất.

Trung niên phụ nhân đứng ở cửa điện, vừa nhìn thấy chạy ngay lại kêu lên :

— Đại hiệp, thương thế ...

lmp cố lắc đầu giữ giọng đáp :

— Không sao.

Thế nhưng trung niên phụ nhân cũng nhận ra điều bất thường trong giọng nói của chàng, ngưng mắt nhìn mặt chàng thất thanh la lớn :

— Í ! Sắc mặt của đại hiệp ... ghê quá.

— Đại nương ... không sao. Qua một lúc ... sẽ hết.

— Đại hiệp giờ định đi đâu ?

— Ta cần đi làm một chuyện rất quan trọng ...

Vừa nói chàng vừa lần bước đi ra.

Trung niên phụ nhân nhìn ra ngoài trời đêm, rồi nhìn chàng ái ngại nói :

— Trời đã khuya, đại hiệp thụ thương, nhỡ bọn kia ...

Lãnh Nhất Phàn đã bước đến bên

http://tieulun.hopto.org

cửa, nghe nói thế cười khổ, nếu như gặp lại bọn người Cốc phủ, đương nhiên sẽ ăn đao của chúng.

Thế nhưng, lưu lại đây cũng chẳng sống được, sinh mệnh chàng giờ như ngọn đèn leo lét có thể tắt bất cứ lúc nào, hơi đâu mà nghĩ nhiều. Chàng bước hẳn ra ngoài ngưỡng cửa, cố gượng giữ thân hình thẳng từng bước đi.

— Đại hiệp thật không sao chứ ?

Trung niên phụ nhân vừa nói vừa bước theo chàng ra ngoài cửa.

— Không sao.

— Nếu như vị Lâm Lậm cô nương kia trở lại đây hỏi đại hiệp ...

Lãnh Nhất Phàn trong đầu một trận đau nhói lên, tâm ý độc thuyến bèn gượng nói :

— Cứ bảo ta đến ... miếu Lỗ Ban.

— Miếu Lỗ Ban ?

— Đúng.

Đáp xong tiếng cuối cùng chàng lê từng bước chân hẫng hụt loạng choạng rời khỏi am.

* * *

Miếu Lỗ Ban.

Đã quá nửa đêm.

Dạ phong từng đợt thổi qua đung đưa cành liễu rũ như những cánh tay quỷ vờn múa đòi hồn.

Lãnh Nhất Phàn phải cố gắng lắm mới lần mò về được tận đây.

http://tieulun.hopto.org

Chàng bước theo quán tính, trong đầu rỗng không chẳng thể tập trung ý nghĩ dù bất cứ một suy nghĩ nhỏ nào.

Thế nhưng, bao nhiêu hình ảnh ngày thường trước đây cứ hiện nhanh qua đầu không theo bất cứ một trình tự nào.

Phải chăng đây chính là ý thức hồi quang phản chiếu của một người sắp ra đi mãi mãi ?

Chàng lết bước đến bên miệng giếng ngay trước sân miếu, hai tay chàng nắm lấy thành giếng, bất giác trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ :

— Hay là ta chôn xương dưới giếng này, đây là chỗ chôn thân tốt nhất.

Chàng dừng người lại bên giếng, nhưng còn ý thức được chưa đến hồi nhảy xuống, cần phải đến giây phút cuối cùng.

Trời đất cứ mênh mang trong đầu chàng, chàng cố đưa mắt nhìn quanh, bất chợt nhận ra có một bóng người xuất hiện cách mình không xa, rồi hai bóng người, ba bóng người ...

Bóng người càng lúc càng đông mà vây đứng chung quanh chàng, phải chăng là ảo giác ?

Không ! Không phải là ảo giác, cũng không thể do chàng hoa mắt nhìn nhầm một thành hai, đúng là có nhiều người đang vây lấy chàng, phải chăng chính là kẻ thù tìm đến thanh toán mình ?

Ý niệm nhảy xuống giếng dấy lên, nhưng chợt nghĩ nếu nhảy xuống chúng nhất định cũng vớt mình lên ngay, cớ lẽ nào lại chết trước cái cười của chúng ?

Chết ! Bất quá cũng chỉ là một lần

http://tieulun.hopto.org

chết, chết thế nào để cho xứng với khí phách của một người võ sĩ ?

Ý chí quật cường trỗi lên, từ đâu một cỗ lực khí giúp chàng đứng thẳng người hiên ngang trên đất.

Đột nhiên có người nói lớn :

— Lâm quản sự, cần phát tín hiệu cầu viện binh chứ ?

Quả nhiên không sai, người của Cốc phủ đã tìm đến.

Giọng Lâm quản sự cất lên kiêu ngạo :

— Không cần, bắt một con hổ trúng thương há cần phải đao to búa lớn ?

Trong đầu Lãnh Nhất Phàn nhớ người này là Lâm Đại Phong quản sự của Cốc phủ, là một tay chân rất nguy hiểm của Cốc đại công tử. Cứ nhìn tình hình

này thì rõ ràng bọn chúng tuy gãy gánh Phổ Độ Am, nhưng chẳng chịu để yên cho chàng.

Một giọng người khác lên tiếng nói:

— Quản sự. Tên Lãng Tử này còn có nhiều đồng bọn, mà đều là những tay cao thủ khó chơi, tuy thân hắn trúng thương, nhưng cần cẩn thận mới được.

— Hừ ! Xem ta, các ngươi chuẩn bị bắt người.

— Quản sự ...

— Chớ nhiều lời.

Đêm tối nghịt, đã thế đến lúc này chàng không còn tinh lực tập trung nhiều, cho nên chỉ mơ hồ nhận ra bóng người chung quanh, những câu thoại của chúng cũng nhận ra được chúng còn ngại mà chưa dám ra tay ngay. Chàng nắm kiếm

http://tieulun.hopto.org

trong tay đứng hiên ngang tĩnh lặng chờ đợi với một sức tàn trong người.

Võ sĩ, chết cũng phải chết dưới kiếm.

Lâm Đại Phong bắt đầu di động thân hình gần đến hướng chàng ...

Lãnh Nhất Phàn nhận ra một bóng người di chuyển đến trước mặt mình, kiếm nắm càng chặt hơn, cố gắng tập trung hết tinh thần vào kiếm, thế nhưng chàng không biết liệu kiếm có còn ra chiêu sát thủ không ?

Bóng người đến hơn, chỉ còn cách chưa đầy sáu xích, rồi năm xích, bốn xích...

— Sát ...

Lãnh Nhất Phàn thét dài một tiếng, kiếm vung ra chính là tuyệt chiêu sát thủ

...o nhiêu tàn lực và hận thù dồn vào ...ột kiếm này, thế nhưng có bao nhiêu ...ực lực trong chiêu kiếm thì chàng hoàn ...àn không hề biết.

— Hự ...

Một tiếng rên ngắn ngủi, thân hình ...âm Đại Phong bật ngược về sau rơi ...ịch trên đất trong nhiều tiếng la thét ...inh hồn.

Bản thân Lãnh Nhất Phàn cũng chao ...ảo mạnh thoái liền về sau hai bước rồi ...gã ngồi trên đất, đầu óc tối sầm.

— Ông quyết tự tay bắt ngươi mới ...ược.

Chính là giọng Lâm Đại Phong đầy ...iận dữ, lão chưa chết mà thương thế ...ng không hề nặng, dứt tiếng thét đã ...hảy nhào người tới.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn trong đầu nghĩ ngay:

— Thế là hết.

Bình thường, chàng là một tay sát thủ vô địch, thế nhưng giờ thì đến một tay quản sự tầm thường như Lâm Đại Phong cũng chẳng làm gì được. Nhưng chàng không thể thúc thủ chịu trói khi còn một hơi tàn trong người.

Chàng chống kiếm cố đứng người lên, kiếm ra chiêu máy móc theo bản năng đối kháng trong giây phút quẫy chết.

Bóng người nhào động loáng thoáng, giờ thì cả bọn đã cùng ra tay.

Chỉ nghe tiếng kiếm thép chạm nhau kinh tâm động phách, trường kiếm không giữ nổi vuột khỏi tay chàng bay mất cả

người chàng bị đánh bật ngã xuống đất ưng chạm mạnh vào thành giếng. Chàng hỉ kịp nhận ra có thế rồi đầu óc hôn mê i.

Lâm Đại Phong cười một tràng dài đắc ý nói lớn :

— Ha ha ... Huynh đệ ! Bắt sống hắn đưa về là một công lớn, nhất định Cốc đại công tử trọng thưởng.

Trong cơn cấp bách, thần trí như bừng tỉnh lại, chàng quơ tay bất ngờ chạm phải đốc kiếm ...

Lâm Đại Phong vừa cười khan vừa thò tay xuống chộp vào ngực chàng ...

— Á ...

Mộ tiếng rú thảm thiết vang lên, cả người Lâm Đại Phong đổ ập xuống trên người Lãnh Nhất Phàn, cả thanh trường

http://tieulun.hopto.org

kiếm xuyên qua người hắn.

Lãnh Nhất Phàn cũng bị chấn động mạnh bởi thân hình của hắn buông kiếm bất tỉnh nhân sự ...

*

* *

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian.

Lãnh Nhất Phàn tỉnh lại, ý thức đầu tiên của chàng là nhận ra mình vẫn còn sống.

Chàng mở mắt cố nhìn cảnh vật, thế nhưng một màu đen kịt, phải chăng trời còn chưa sáng ?

Chàng cảm nhận được mình nằm

[redacted] một giường ván vừa cứng vừa lạnh [redacted]t quen thuộc, chàng cố gắng quay đầu [redacted]ìn quanh, bên ngoài có ánh sáng xuyên nhẹ vào khe cửa sổ, khung cửa sổ cũng không lạ, chàng ý thức được mình đang nằm trong miếu Lỗ Ban.

Căn phòng này chính là nơi chàng thường trú thân, chiếc giường này cũng là vốn có.

Ta đã bị chúng bắt kia mà ? Tại sao lại nằm ở đây ?

Những suy nghĩ đầu tiên của chàng lại là những câu nghi vấn.

Ta còn sống, mà lại nằm ở đây, tức là chúng không bắt được ta, có nghĩa là có người cứu ta ?

Đây là câu phán đoán của chàng đầy hợp lý, nhưng ai đã cứu chàng ?

http://tieulun.hopto.org

Chàng đang suy nghĩ miên man bỗng nhiên có giọng nữ nhân vang lên

— Vấn đề này tạm để nói sau, trước tìm cách giải độc.

Giọng người tắt nghẽn trong mũi, cứ như bịt mũi mà nói.

— Được.

Lại cũng là giọng một nữ nhân.

Lãnh Nhất Phàn kinh ngạc, bọn họ là ai ?

Giọng nữ nhân thứ hai mềm nhẹ nghe quen quen, nhưng không phải là giọng của Lâm Lâm, thế nhưng giọng của nữ nhân thứ nhất thì hoàn toàn lạ lẫm.

Nghe chừng ấy chàng cũng đoán ra được người cứu mình phải là hai nữ nhân này, hoặc chí ít cũng là một trong hai nữ nhân này, lúc này bọn họ đang bàn tính

cách giải độc cho chàng.

Giọng nữ nhân nặng đục vang lên :

— Loại độc mà hắn trúng xem ra chính là Diêm Vương Lệnh trong truyền thuyết, trong thiên hạ có thể giải được loại tuyệt môn kỳ độc này chỉ có hai người, nhưng đều đã tuyệt tích giang hồ từ lâu ...

Dừng hơi giây lát, người này nói tiếp:

— Nếu như hắn không phải là người có căn cơ thâm hậu và biết về y thuật bế huyệt ngăn độc thất xung tâm, thì đã chết từ khuya rồi.

— Ngươi nói là Diêm Vương Lệnh ư ?

— Ừ ! Có lẽ chẳng sai gì thì không dám nói, nhưng độc thì ta khá tường tận.

http://tieulun.hopto.org

— Vậy theo ngươi đương kim võ lâm người nào giải được độc này ?

Giọng người trầm đục nói :

— Hai người, một là Thiên Hậu Túc Tiểu Hồng và người nữa là Vạn Độc Thái Bảo, thế nhưng cả hai người này từ mấy mươi năm nay không nghe thấy xuất hiện giang hồ, muốn tìm cũng chẳng biết tìm đâu, đến như họ còn sống hay đã chết cũng chẳng biết nổi.

Giọng nữ nhân thanh thanh kinh ngạc hỏi :

— Lẽ nào họ không có truyền nhân?

— Không nghe nói.

Im lặng một lúc.

— Xem ra không thể không mạo hiểm một phen.

Giọng nữ nhân thanh thanh vang lên

ói :

— Mạo hiểm ? Nghĩa là sao ?

— Ta biết một thủ pháp bạt độc, nhưng hơi nguy hiểm. Nếu như thành công thì hắn chẳng những được cứu sống mà cơ thể như hoán cốt tái sinh, chân lực tăng bội nhiều lần ...

— Ồ, nếu như thất bại ?

— Ài ! Đương nhiên là lo hậu sự.

Lại im lặng, xem ra không khí trở nên nặng nề.

— Xem tình hình này không còn cách nào hơn là mạo hiểm một phen, thế nhưng ... ta thấy cần phải có sự đồng ý của bản thân hắn, chúng ta không có quyền định đoạt phán định sinh tử của hắn.

— Tất nhiên là thế.

http://tieulun.hopto.org

— Ngay bây giờ chứ ?

— Ừm ! Nếu để độc chất xâm tâm não thì thiên thần giáng thế cũng chẳng cứu nổi, chuyện này ngươi cứ để ta, ngươi cứ tự nhiên. Còn vấn đề giữa chúng ta cứ chờ sau khi chuyện này xong sẽ giải quyết.

Lãnh Nhất Phàn hơi chột dạ, bọn họ là ai ? Giữa bọn họ có vấn đề gì cần giải quyết ?

Chàng nghĩ lại lời vừa rồi của nữ nhân có giọng nói thanh thanh nhẹ nhàng, thầm nghĩ thủ pháp giải độc cho chàng thành bại ngang nhau. Hay nói cách khác là dùng cả tính mạng chàng để đánh cuộc cho thủ pháp này, tuy cực kỳ mạo hiểm thế nhưng cũng không còn con đường thứ hai.

Giọng nữ nhân trầm đục vẻ bất mãn nói :

— Ngươi muốn ta rời khỏi đây ?

— Đúng. Ta không muốn người khác thì thấy ta thi triển thủ pháp.

— Được, thế thì ta đi, chúc ngươi thành công.

Bên ngoài đã yên tĩnh, có lẽ nữ nhân giọng trầm đục đã bỏ đi.

Lãnh Nhất Phàn trong lòng trở nên khẩn trương, nữ nhân có giọng nói thanh thanh muốn thi thủ bạt độc cho chàng kia là ai ? Nhỡ không thành thì chàng bỏ mạng, đại sự xem như chấm hết.

Thế nhưng, rồi chợt nghĩ lại, bản thân vốn đã chết trong tay người Cốc phủ, còn sống được đến giờ là may, giờ như nếu vì trị độc không thành mà chết

http://tieulun.hopto.org

thì âu cũng là số mệnh ta ngang đó vậy

Chừng như có người đến bên giường

— A, ngươi đã tỉnh lại rồi.

Nữ nhân nhìn chàng thốt lên, rồi nó ngay :

— Hẳn vậy rồi ngươi đã nghe hết câu chuyện giữa chúng ta, ta không cần phải mất công nói lại chứ ?

— Tại hạ đã nghe.

— Ý ngươi thế nào ? Dám mạo hiểm chứ ?

Chàng trong đầu đã quyết, nói ngay :

— Đã không còn cách lựa chọn nào khác, tại hạ sống đây khác gì chết rồi ?

— Rất tốt. Vậy thì ta ra tay động thủ ngay đây.

Giọng người nghe quả quen quen thế nhưng trong phòng tối mịt, vả lại tinh

chàng suy yếu rất nhiều, nên nhãn cũng kém đi chẳng nhìn rõ mặt người.

Nhưng chàng chợt nhớ ra trở nên xúc động mạnh, cả người suýt nữa thò bật lên nói nhanh :

— A ! Tại hạ đã biết phương giá là ai rồi.

— Ngươi biết ta là ai ư ?

— Nữ Sát Thủ.

— Không sai.

Nữ nhân thừa nhận, ánh mắt sáng lên nhìn thẳng vào mặt chàng nói tiếp :

— Lãng Tử, chuẩn bị rồi chứ, ngươi phải cố chịu đau đớn, ta hy vọng cứu ngươi sống.

— Ừm.

— Lãng Tử, để đề phòng, nếu ngươi

http://tieulun.hopto.org

có còn chí nguyện gì chưa thành thì nhân khi lúc này còn nói được, nên nói ra đi. Nhỡ khi không may, có lẽ ... ta sẽ làm giúp ngươi.

Đúng ! Chí ít cũng có một lời di ngôn.

Lãnh Nhất Phàn trong lòng cảm kích vô cùng, chàng đương nhiên không muốn chết, mà càng không thể chết khi đại sự chưa thành.

Nữ nhân này thành tâm cứu chàng, hoàn toàn tốt đối với chàng, nhưng những lời trăn trối của chàng là những chí nguyện chàng mang trong lòng mà không thể lộ ra với người ngoài, sống để bụng, chết mang theo.

Chàng giữ giọng kiên nghị :

— Tại hạ không có gì để trăn trối.

— Thật ư ?

— Thật.

— Rất tốt. Ngươi không có gì để nói, nhưng ta có mấy câu muốn hỏi, ta phải nói chẳng phải nhân vì ta cứu ngươi mà yêu cầu ở ngươi, nếu ngươi thấy không thích nói thì đừng nói, ta vẫn y nhiên ra tay trị độc cho ngươi ...

— Phương giá có điều gì muốn hỏi?

— Ngươi đã từng vào trị bệnh cho Cốc lão thái gia, vậy lão ta bị bệnh gì ?

Lại là vấn đề cũ, thế nhưng khiến chàng khó hiểu. Cả cô ta lẫn Nhị tiên sinh trước sau đều hỏi vấn đề này, cô ta vì sao lại hỏi cho ra điều này chứ ?

Hiển nhiên bên trong có ẩn tình mà lại rất quan trọng, có nên tiết lộ bí mật về Cốc lão thái gia hay không ?

http://tieulun.hopto.org

Tuy chàng và người Cốc phủ giờ đây đã thành thế thủy hỏa bất dung, nhưng tiết lộ bí mật về đối phương lại là chuyện khác.

Song chàng nghĩ lại, mấy lần chàng mắc ơn cô ta, đáp lại cũng phải có chút gì gọi là báo công chứ ?

— Phương gia vì sao lại muốn biết vấn đề này ?

— À ... ta chỉ muốn giải một hoài nghi trong lòng.

— Có thể nói cho tại hạ biết được không ?

Nữ Sát Thủ giọng không vui :

— Đây gọi là trao đổi sao ?

— Tại hạ không hề nghĩ thế, chỉ nhân vì điều này cũng là điều hoài nghi khó hiểu trong lòng tại hạ..

Nữ Sát Thủ trầm ngâm một lúc nói:

— Được, ta nói cho ngươi biết. Lần này ta đến Hàm Dương là để tìm một người, mà người này có quan hệ mật thiết với Cốc lão thái gia, cho nên ta muốn kiểm chứng, ngươi thỏa mãn rồi chứ ?

Chàng mặc nhiên suy nghĩ, chuyện này ta đã có lần nói cho Nhị tiên sinh biết, thực ra cũng không phải là một điều gì bí mật ghê gớm, cô ta tìm người để xác chứng có gì ta không nói thực nhỉ ?

Nghĩ rồi chàng đáp thực :

— Bệnh tình của Cốc lão thái gia là do luyện công trái phép.

— Ừm.

Nữ Sát Thủ chừng như không có phản ứng nào là kinh ngạc, im lặng một lúc mới nói :

http://tieulun.hopto.org

— Luyện công trái phép. Hừ ! Nhâ
định là thế. Ta đã đoán quả không sai.

Lãnh Nhất Phàn trong lòng thoán
động, chàng nhớ lần trước khi Nhị tiê
sinh nghe được bí mật này thì tỏ ra kinh
động khác thường, vô tình mà thổ lộ ra
Cốc lão thái gia không biết võ công.

Nếu không luyện võ công, thì không
thể có chuyện tẩu hỏa nhập ma, hiện tại
Nữ Sát Thủ cũng đóng thành như thế
xem ra mấy chữ mấu chốt chính là tại đây
nhưng là vấn đề gì ?

Thấy im lặng lâu không tiện, chàng
đánh tiếng :

— Phương giá cũng thỏa mãn rồi
chứ ?

Nữ Sát Thủ lắc đầu :

— Chưa.

— Ồ, còn gì nữa chăng ?

— Đã trị tẩu hỏa nhập ma, tất ngươi
ắn phải dùng một thủ thuật cần tiếp xúc
thể bệnh nhân, vậy ngươi có phát hiện
ên người lão ta có gì đặc biệt hay
hông? Thí dụ như ... vết xâm mình chẳng
an?

Vì sao cô ta và cả Nhị tiên sinh đều
muốn truy ra bí mật này, nhất là bản thân
Nhị tiên sinh là người có uy không nhỏ
rong Cốc phủ, vậy mà cũng không hề
ay biết những điều này thì quả là rất
a.

Bấy giờ trong đầu chàng lại nhớ
nhanh đến Lâm Lâm và lão nhân thụ
hương trên ngực có xâm hình mãnh hổ,
i sao người này trở thành đối tượng truy
át của Cốc phủ ?

http://tieulun.hopto.org

Quan hệ giữa hai hình xâm này là thế nào ? Bí mật này có nên nói ra cho Nữ Sát Thủ nghe hay không ? Liệu làm thế có để hậu quả gì không ?

Nghĩ, rồi lại nghĩ, trong đầu chàng bắt đầu rối tung lên, nhất thời chưa biết nên nói thế nào.

Nữ Sát Thủ thấy chàng im lặng hồi lâu, giọng có chút nôn nóng giục :

— Ngươi không muốn đáp ?

Lãnh Nhất Phàn cảm nhận ra vấn đề rất nghiêm trọng liên quan nhân thân Nữ Sát Thủ thế nào chàng còn chưa hay biết, bèn quyết định nhanh nói :

— Tại hạ khó đáp ...

— Không sao, ta đã nói là không bức ép ngươi, ngươi đáp thế đã quá đủ.

Bà dừng lại, ngưng ánh mắt tinh anh

nhìn chàng nói tiếp :

— Giờ thì ta bắt tay giải độc cho ngươi, nhưng ta nhắc lại, thành công chỉ là một nửa.

— Tại hạ hiểu rõ.

Miệng đáp khí khái, thế nhưng trong lòng thì không khỏi khẩn trương.

Con người, ai chẳng quý mạng sống mình, huống gì chàng có lý do cần phải sống.

Trong phòng vẫn ám tối, nhưng qua một thời gian dài chàng quen dần với bóng tối, chàng mơ hồ nhìn thấy trước mặt mình chính là nhân vật giang hồ vô lâm nghe đến kinh tâm động phách - Nữ Sát Thủ.

— Nhanh nuốt cái này.

Giọng Nữ Sát Thủ trở nên đanh lạnh

http://tieulun.hopto.org

như mệnh lệnh.

Một viên dược hoàn được nhét và mồm, Lãnh Nhất Phàn nuốt xuống.

Chỉ qua một lúc chàng nhận ra từ Đan điền một cổ nhiệt khí từ từ xông lên Nhiệt khí tăng dần tăng dần ... rồi cả người nóng ran lên như lửa đốt, cái nóng từ trong xương tủy nóng ra, đầu óc chàng quay cuồng, mắt cũng hoa lên như mê sảng.

Mấy chỉ lực điểm nhanh vào người chàng khiến thân hình chàng giật nảy lên như chạm phải điện, cơn đau đớn trong người ngày càng gia tăng chứ không h giảm.

Phép giải độc mà chẳng khác gì một cơn bạo hành, chàng chẳng phải là người tầm thường mà chịu cũng không nổ Thân hình giật nảy theo tiếng rên, m

và ra như tắm ướt hết quần áo, một thì thân hình chàng cứng đơ bất động, là muốn động cũng không còn được.

Mắt chàng mờ đục chẳng nhìn thấy ngoài trời đất quay cuồng, đầu chàng chẳng nghĩ gì ngoài ý thức chiêm nghiệm nh giới mà chàng đang bước chân đến n bờ "sinh tử".

Chàng thấy có người đang dùng tay ao bổ xuống từng nhát trên người để ch linh hồn ra khỏi xác của chàng, àng vô cùng hốt hoảng, cố sức vùng y, cố sức tranh giành lại linh hồn của nh ...

Thế nhưng, tay chân nặng trịch như hàng trăm cây đinh đóng chặt xuống ường, chàng phẫn nộ, căm thù, kinh àng gào lên :

http://tieulun.hopto.org

— Không, không ... ta không thể chết, ta cần sống, ta còn trọng trách nặng nề phải làm ...

* * *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI HAI

LỜI HỨA BUỘC THÂN

Khi chàng tỉnh lại, ngoài trời đã g hẳn.

Lần thứ hai chàng xác định mình vẫn sống, có nghĩa là từ khi nữ sát thủ hủ giải độc đã thành công ?

Chàng mở mắt nhìn quanh, nhưng g phòng trống không chẳng hề nhìn y bóng nữ sát thủ đâu.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn định thần cố nhớ lại mọi chuyện vừa qua, bất giác trong lòng còn thấy ớn lạnh, mọi đầu vừa xảy ra với chàng không khác gì một cơn ác mộng kinh sợ.

Chàng trở người ngồi dậy, thử hít sâu một hơi vận chân khí điều hòa kinh mạch, thấy khí huyết lưu chuyển tương đối thư sướng, nhưng tinh lực thì khởi lên cuồn cuộn như chực tuôn ra theo bất cứ một cử động nào một tay chân chàng.

Lãnh Nhất Phàn nhớ lại câu chuyện hồi hôm hai hai nữ nhân, nữ sát thủ từng nói nếu như thi thủ giải độc thành công, thì khí lực trong người chàng sẽ tăng bội rất nhiều, xem ra lời này không giả chút nào.

Trên người chàng áo quần đẫm mồ

ồi còn chưa khô, máu thì đọng lại từng t loang khắp nơi, thực tình chẳng còn hình người ngợm !

Ở đây tìm đâu ra áo quần mà thay ỉ ?

Chợt chàng nhớ ra có một bộ áo quần cũ lần trước thay còn chưa giặt, chàng lật gối cỏ lên lôi ra thay vào người, bộ áo quần vừa hôi vừa hôi, nhưng vẫn còn hơn bộ áo quần bết máu kia.

Trong bộ áo quần này, chàng giờ không còn là một chàng lãng tử đào hoa, mà trở thành một tên lãng tử lạc phách !

Rời khỏi gian phòng gỗ nhỏ ra bên ngoài sân miếu, trên đất từng vũng máu còn lưu dấu vết, nhưng chẳng thấy tử thi đâu. Quay nhìn chiếc giếng giờ đây đã lấp kín bằng đất đá, chỉ nhìn cũng dễ

http://tieulun.hopto.org

biết nữ sát thủ đã vứt hết xác người Cố
phủ xuống giếng rồi lấp kín lại, xem ra
bọn chúng không thoát một tên nào.

Đi quanh một vòng, cuối cùng trở
lại phòng mình ngồi trên giường.

Chàng nhớ lại tình cảnh hồi đêm
khi nữ sát thủ ra tay thì thủ bạt độc cho
mình, cỗ nhiệt khí nóng bức lẫn những
cơn đau đớn từ chỉ lực của cô ta quả thực
không phải là điều còn người chịu nổi
may mà đã qua đi.

Chàng lại nhớ nữ nhân khác nói
giọng trầm đục như dùng mũi để nói
người này là ai ? Giữa bà ta và nữ sát
thủ có vấn đề gì cần gật đầu ? Nhưng vì
sao cả hai cùng có ý cứu mình ?

Cuối cùng thì chàng nhớ đến Lâu
Lâm, lúc chàng rời khỏi Phổ Độ Am,

ứng căn dặn trung niên phụ nhân nếu
như nàng quay lại thì báo cho biết là
hàng trở về Lỗ Ban Miếu, vậy mà giờ
này vẫn không thấy bóng dáng nàng.

Cô nàng và lão nhân trên ngực xăm
hình hồng long kia cùng lúc mất tích, liệu
có xảy ra điều gì bất trắc không ?

Nghĩ đến đây bỗng nhiên trong lòng
hàng hoảng lên...

Rõ ràng chàng không tự dối được
ng mình là có tâm ý với nàng, tình cảm
on người đến một cách tự nhiên mà
người ta không biết được, không cảm
nhận được.

Nhưng phát hoảng thì cũng không
giải quyết được vấn đề gì, cần phải hành
ng cứu người mới đúng.

Lãnh Nhất Phàn hiểu ra điều này,

http://tieulun.hopto.org

chàng khởi lên một ý là quay trở lại Phổ Độ Am xem sao, Lâm Lâm và lão nhân kia tối hôm qua mất tích tại đó, nói không chừng còn tìm ra được chút dấu vết gì chăng ?

Chàng thấy hai người mất tích một cách hết sức bí ẩn, ni am bị người của Cốc phủ vây kín, nàng một mình đột vây đã là khó, huống gì còn mang theo một người trong tình trạng bất tỉnh nhân sự.

Thế nhưng cả hai thất tích là sự thật, vấn đề là thất tích như thế nào ? Nếu như khi ấy chàng thân không trúng độc, còn sức truy cứu thì tình hình đã khác.

Lãnh Nhất Phàn đột nhiên vỗ tay vào đầu khi chợt nhớ đến một chuyện quan trọng, còn có một người từng dụng *Thôi nguyên phản thương* sát thủ, ai là

người đã ra tay ?

Ai ? Lâm Lâm ? Trung niên phụ nhân ? Hay một người nào khác ?

Cần phải trở lại Phổ Độ Am !

Chàng đã quyết tâm, liền nắm kiếm đứng lên...

Đột nhiên một bóng người thấp thoáng bên cửa. Lãnh Nhất Phàn định thần nhìn, giờ đã nhận ra chính là Nhị tiên sinh từ ngoài chạy nhanh vào.

Con người khó hiểu này như âm hồn bất tán luôn ngầm theo chàng, nhưng không có địch ý, nguyên nhân là sao ?

— Lại là Nhị tiên sinh !

— Không sai, Lãng Tử, chúng ta cần nói chuyện !

Nhị tiên sinh bước chân vào phòng đứng kề bên cửa sổ chừng như đề phòng

http://tieulun.hopto.org

bên ngoài có người nghe lén.

Điều này có nghĩa là câu chuyện mà lão sắp nói ra với Lãnh Nhất Phàn không muốn bị người thứ ba biết được, lão đứng hơi nghiêng người, như thế trong tầm mắt có thể nhìn cả trong lẫn ngoài.

— Lãng Tử lão đệ, người đâu ?

Nhị tiên sinh vừa lên tiếng đã vào thẳng vấn đề, người đương nhiên là chỉ lão nhân đang bị Cốc phủ truy sát.

— Không biết !

Lãnh Nhất Phàn lãnh đạm đáp, trong lòng chàng hơi nhẹ đi, vì chỉ một câu hỏi này của đối phương cũng đủ hiểu Lâm Lâm và lão nhân kia chưa nằm trong tay Cốc phủ.

Nhị tiên sinh đảo nhanh nhãn châu hỏi lại :

— Lẽ ra câu này tại hạ hỏi tiên sinh mới đúng, hiện tại thì đã rõ, tại hạ không cần phải hỏi.

Nhị tiên sinh nhíu mày ngạc nhiên hỏi :

— Nghĩa là sao ?

— Lão gia công thương và trợ thủ của tại hạ Lâm cô nương đều đã thất tích, tại hạ vốn nghĩ đã rơi vào tay quý phủ. Nhưng giờ một câu này của tiên sinh, đủ thấy là không phải, cho nên tại hạ không cần hỏi nữa.

Giọng Nhị tiên sinh đầy ngạc nhiên:

— Sao ? Cả hai cùng mất tích ?

Lãnh Nhất Phàn gật đầu khẳng định lấp :

— Đúng !

Nhị tiên sinh nghe thì chau mày trầm

http://tieulun.hopto.org

ngâm suy nghĩ.

Lãnh Nhất Phàn ướm mắt thăm dò thần thái đối phương hỏi :

— Lão nhân thụ thương kia lai lịch thế nào ?

Nhị tiên sinh lắc nhẹ đầu nói :

— Đây chính là điều ta muốn gặp lão đệ ngươi để cầu chứng.

Lãnh Nhất Phàn bật cười nhạt mấy tiếng nói :

— Nhị tiên sinh, Lãnh Nhất Phàn chẳng phải là đứa trẻ lên ba, ngươi chớ nên bày trò ấu trĩ này. Lão già kia là mục tiêu truy sát của Cốc gia, sao đi hỏi ngược lại ta ?

— Lão đệ....

Nhị tiên sinh ngóng mất nhìn nhanh ra ngoài một cái rồi quay lại nhìn chàng,

ần thái trở nên nghiêm túc thấp giọng ói tiếp :

— Đương nhiên ! Ngươi khả năng hông biết lai lịch người đó, thế nhưng iều ta muốn cầu chứng, là lão đệ ngươi ng trị thương cho người đó, ngươi có hìn thấy trên thân hình người đó có gì ặc biệt không ?

Lãnh Nhất Phàn nghe hỏi thì chợt iểu ra Nhị tiên sinh muốn hỏi chính là ình xăm trên ngực trái lão nhân, rõ ràng ụng tâm chẳng khác lúc trước hắn truy ét hình xăm con rồng đó trên ngực Cốc o thái gia.

Nữ sát thủ cũng để tâm truy xét huyện này, hai hình xăm này có quan hệ thế nào với nhau ? Một rồng một hổ, hừng như mang tính đối đầu...

http://tieulun.hopto.org

Chàng nghĩ nhanh trong đầu rồi nói

— Nhị tiên sinh nếu như không rõ nguyên nhân, thì tại hạ cũng không thể nói ra !

— Lão đệ, điều này...

Nhị tiên sinh khựng người, đầu mày nhíu lại, chừng như gặp điều gì khó nói.

Hồi lâu đầu mày mới giãn ra, nhưng trong mắt long lên hàn quang, trầm giọng hỏi :

— Trên ngực người bị thương có xâm hình một con hổ, đúng không ?

Trong đầu Lãnh Nhất Phàn bừng mạnh một cái.

Rõ ràng điều này sắp chạm đến trọng tâm vấn đề, đối phương đã nói thẳng ra, nếu như giờ ta còn phủ nhận, thì trở thành nói dối lố bịch. Huống gì

i phương như đã nhìn thấy rõ sự thật, cần nghe tiếp nội tình bên trong.

— Không sai, xâm hình một con hổ.

Trên khuôn mặt Nhị tiên sinh các hớ thịt rung giật, đủ thấy nội tâm kích lòng mạnh.

— Lão đệ, ta vô cùng cảm ơn xác hận của người, nhưng còn một chuyện...

— Chuyện gì ?

— Trên ngực lão thái gia có xâm hình gì hay không ?

Hỏi câu này trong ánh mắt Nhị tiên inh long lên dữ dội, như muốn bức chàng không được nói dối.

Lãnh Nhất Phàn đã cảm nhận ra tính hất nghiêm trọng trong chuyện này, hàng chưa đáp ngay mà hỏi lại :

— Tại hạ có nhiệm vụ giải đáp thực

http://tieulun.hopto.org

cho Nhị tiên sinh ư ?

— Lão đệ, đây là ta cầu xin ngươi !

Nhị tiên sinh cố nhún mình, cắn răng nói tiếp :

— Nếu ta đoán không sai thì trên ngực lão thái gia xâm hình con rồng đỏ, đúng chứ ?

Lãnh Nhất Phàn im lặng không nói, nhưng thái độ trầm mặc của chàng là một câu đáp thừa nhận rồi.

— Ha ha ha...

Nhị tiên sinh bỗng nhiên cất tiếng cười dài....

Một hồi lâu mới ngừng tiếng cười, mặt trở nên nghiêm túc trầm giọng nói :

— Lão đệ, cho kẻ mọn lần nữa cảm tạ. Nhân tình này kẻ mọn vĩnh viễn không quên !

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy ân hận vì mình đã không giữ được đến cùng, tiết ộ ra mọi bí mật, giờ thì chàng bị quyện ào trong ân oán thị phi của người khác.

Nếu như chỉ vì chuyện này mà dẫn tến một hậu quả nghiêm trọng thì chàng không thể lẫn tránh tội lỗi của mình.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật không hể nào thay đổi được, cần nhất phải lý giải mục đích được dụng tâm của Nhị tiên inh ?

— Nhị tiên sinh, tại hạ muốn biết nguyên nhân đích thực chuyện này !

Nhị tiên sinh lắc đầu nói :

— Lão đệ ngươi không nên biết thì ươn.

Lãnh Nhất Phàn giọng hơi gay gắt ì lửa giận xông lên :

http://tieulun.hopto.org

— Nói thế nghĩa là sao ?

— Không biết thì khỏi phải dấn thân vào ân oán riêng tư của người khác.

Lãnh Nhất Phàn lạnh giọng nói :

— Tại hạ đã nói những điều lẽ ra không nên nói, dù không dấn thân vào thì chuyện cũng đã vấy lên tay, tại hạ có quyền nghe biết những chuyện này, hy vọng Nhị tiên sinh cho hay.

Nhị tiên sinh mắt lộ hàn quang hỏi lại :

— Lão đệ ngươi nhất định muốn biết?

— Đúng ! Nhất định là thế !

— Ha ! Ta thì chỉ khuyên lão đệ ngươi nên bình tâm nghĩ lại.

Lãnh Nhất Phàn ánh mắt hằn lên tia

ng lạnh lùng buông rõ từng tiếng :

— Nếu như tại hạ nghĩ lại, thì chính là chuyện cần phải thâu hồi những lời tại hạ lỡ nói !

Nhị tiên sinh ngạc nhiên nói :

— Thâu hồi những lời đã nói ư ? Bằng cách nào ?

Lãnh Nhất Phàn cố ý đảo mắt chậm rãi nhìn quanh một vòng nói :

— Nhị tiên sinh cần hiểu, ở đây không hề có người thứ ba.

Nhị tiên sinh trừng mắt nhìn chàng la lên :

— Sao ? Lão đệ ngươi không định nói là giết người bịt miệng đấy chứ ?

— Ngược lại ! Ý tại hạ là thế !

Nhị tiên sinh mặt biến sắc, thần thái hốt hoảng hẳn lên, qua một lúc thì nét

http://tieulun.hopto.org

mặt mới bình hòa trở lại, thở dài một hơ
nói :

— Lão đệ, xin hãy tin ở ta, công án
này liên đới rất rộng, mà bên trong nội
tình còn nhiều điều rõ, cần phải điều tra
thêm. Chờ sau khi toàn bộ sự việc rõ ràng
, ta bảo đảm sẽ đem hết tiền nhân hậu
quả nói cho ngươi biết.

Lãnh Nhất Phàn ngưng mắt nhìn đối
phương hỏi :

— Nhị tiên sinh dùng gì để bảo đảm
cho lời này ?

Nhị tiên sinh còn chưa đáp, đột
nhiên từ bên ngoài cửa có giọng nữ nhân
nói vọng vào :

— Ta bảo đảm !

Lãnh Nhất Phàn giật mình buộc
miệng kêu lên :

— Nữ sát thủ !

Dứt lời đã phóng chân đến cửa
sưng mắt nhìn nhanh ra ngoài, thế
hưng chẳng thấy bóng người nào.

Nhị tiên sinh cũng bước tới bên cửa
hìn ra sân nói :

— Lãng Tử, ngươi nên tin ta !

Chính là giọng nữ sát thủ từ xa vọng
i, thế nhưng thật khó xác định nổi
phương hướng.

Lãnh Nhất Phàn trầm giọng hỏi :

— Vì sao phương giá lại dám bảo
làm cho Nhị tiên sinh ?

— Bởi vì lời hắn nói là thực.

Lãnh Nhất Phàn cứ nghĩ giữa thanh
hiên bạch nhật này tất có thể nhìn thấy
dung diện của nhân vật chấn động
iang hồ, thế nhưng chàng phóng tầm

http://tieulun.hopto.org

mắt nhìn xa có đến mấy mươi trượng vẫn không đâu có bóng người.

Kỳ quái, vì sao nữ sát thủ lại đứng ra bảo đảm cho Nhị tiên sinh ? Chẳng lẽ nữ sát thủ thực chất cũng là người của Cốc phủ ?

Không công tử như những chuyện xảy ra trước đây, thì song phương chừng như đối địch với nhau ?

Thực khiến người ta khó hiểu, thế nhưng nói sao thì nói ra cũng đã là ân nhân cứu mạng của chàng, hồi đêm chẳng những giải hết độc trong người mà còn khiến cho công lực của chàng tăng bội đạt đến cảnh thông sinh tứ huyền quan.

Giờ cô ta đã đứng ra bảo đảm thì chàng còn gì để nói nữa chứ ?

Nhị tiên sinh lên tiếng nói :

— Lão đệ ! Ta có thể đi chứ ?

Lãnh Nhất Phàn lãnh đạm đáp :

— Xin tự nhiên !

Nhị tiên sinh sãi chân bước nhanh khỏi miếu.

Chàng ngưng mắt nhìn theo Nhị tiên sinh đến khi khuất dạng, mới nói lớn :

— Nữ sát thủ, tại hạ nợ phương giá quá nhiều, chẳng biết làm sao trả được ?

Chàng trong lòng vừa cảm kích vừa thấy hổ thẹn, mình thân nam nhi đại trượng phu, thế mà thiếu người bao nhiêu nhân tình không trả được, thậm chí cung mạo đối phương như thế nào cũng không hề người được.

Giọng nữ sát thủ từ trên thinh không vọng xuống :

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi đã trả lời !

— Đã trả ư ?

— Đúng ! Ngươi tiết lộ hai hình xâm kia, đối với ta như thế là quá đủ. Những chuyện đã qua, ngươi chớ nên ấy náy bận lòng, từ nay về sau chúng ta coi như không ai nợ gì ai.

Lãnh Nhất Phàn giọng kích động mạnh :

— Phương giá có thể hiện thân một lần cho tại hạ chiêm ngưỡng tôn nhan ?

Không có tiếng đáp lại.

Lãnh Nhất Phàn soãi chân bước nhanh ra ngoài sân miếu, phóng mắt nhìn quanh, nhưng vẫn là ngôi miếu tịch lặng cô liêu không một bóng ma, hẳn nữ sát thủ đã đi rồi !

Chàng đứng lặng người một hồi,

hợt nghĩ đến Lâm Lâm thất tích chưa iết hư thực thế nào, liền phóng chân rời iếu nhằm hướng Phổ Độ Am mà chạy.

Trời càng trưa cái nắng càng gay ắt.

Cách Phổ Độ Am chừng bốn năm lam có một khu rừng xanh tốt, giữa trưa ic khách bộ hành mà nhìn thấy khu rừng ươi mát này thì thực là một chỗ nghỉ hân lý tưởng không nơi nào hơn.

Lãnh Nhất Phàn, mồ hôi thấm lưng o, mặt đỏ hây hây, họng khô cổ khát, nh nắng chói chang khiến chàng phải heo mắt lại. Chàng nghĩ hay là vào đây ghỉ chân một lát cho khỏe rồi đi tiếp, ầu nghĩ là chân đã chuyển hướng đi vào ng ngay.

Rừng xanh tươi tốt, càng vào sâu cây

http://tieulun.hopto.org

đan chen nhiều tầng thì không khí càng mát mẻ, cứ như đã qua một vùng khí hậu hoàn toàn khác.

Chàng tìm một gốc đại thụ với những chùm rễ lòa xòa ngồi xuống nghỉ, đưa tay áo gạt mồ hôi trên trán, hít sâu vào mấy hơi lần không khí mát mẻ, buông lỏng toàn thân thư giãn, trong người quả cảm thấy khoan khoái ngay lập tức.

Sau giây lát hưởng thụ cái mát trong rừng, chàng mới đưa mắt nhìn quanh, bất giác giật mình, vì nhận ra cách chàng bên trái tầm hai trượng, từ trong lùm cây rậm một đầu người trùm kín ló ra.

Người này vừa mới đến, hay là đã phục sẵn đó từ lâu ?

Lãnh Nhất Phàn đánh tiếng hỏi

ngay:

— Bằng hữu phương nào ?

— Có thể xem là bạn cũ !

Giọng người bịt mặt trầm trầm như âm vang từ dưới lòng đất lên.

— Ồ bạn cũ !

Lãnh Nhất Phàn trong đầu nghĩ nhanh, hít một hơi nói tiếp :

— Trong số bằng hữu tại hạ quen biết thì chẳng có ai bịt kín cả đầu thế này, thực ra các hạ là ai ?

— Ha ! Ngươi không thử nghĩ lại xem ?

— Tại hạ nghĩ không ra !

Thật chất chàng chẳng muốn tốn sức suy nghĩ.

— Hắc hắc.... Ngươi lẽ ra phải nhớ mới đúng, vì người trẻ tuổi như ngươi

http://tieulun.hopto.org

đâu đến đỗi lú lẫn giảm trí nhớ. Thôi được, ta nhắc ngươi một câu, một đêm cách đây không lâu bên ngoài bãi sông....

— A !

Lãnh Nhất Phàn vừng người nhảy đứng dậy, hai mắt mở lớn như không thể nào lớn hơn nữa , từng thớ cơ trên người chàng săn rút lại, đến hơi thở như cũng ngừng đi.

Vì trong đầu chàng chợt hiện lên một điều bí ẩn đáng sợ.

Lãnh Nhất Phàn cố gắng trấn tĩnh lại tâm trí, chàng cần hết sức thận trọng để đối mặt với một sự thật đầy ly kỳ thần mật này.

Đêm đó, bên bãi sông, nhân vật bịt mặt thần bí này xuất hiện chỉ điểm cho

hàng cải biến ra chiêu sát thủ như thế ào để che giấu được thân thế bất lộ ?

Thế nhưng tuyệt chiêu sát thủ là độc môn gia truyền, làm sao người này lại iết được ?

Nếu như đã biết, có nghĩa là người ày cũng rõ lai lịch thân thế của chàng, ấy người này là ai ? Làm thế với mục ích gì ?

Người này tự xưng là Giang Hồ Bí khách, thế nhưng đương kim võ lâm hẳng có nhân vật nào ngoại hiệu như hế, thật ra người này là ai ? Là ai ?

Chàng càng nghĩ càng thấy đáng sợ, ếu mật đời chàng bị lộ, nếu như người này là tay chân của đối phương, thì hậu quả thế nào khó nói hết được ?

Hôm nay ta nhất định làm cho ra lẽ

http://tieulun.hopto.org

mới thôi.

Trong đầu đã quyết, bước chân chàng từng bước nhỏ dè dặt tiến gần Giang Hồ Bí Khách, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần.

Đối với cao thủ động đấu, thì cự ly xa gần cực kỳ quan trọng, chỉ hơn kém một thống cũng khả năng là mấu chốt hệ trọng đến sinh tử.

— Các hạ ! Thật hạnh ngộ ! Từ đêm ấy bên bến sông, thừa mông các hạ chỉ điểm giúp tại hạ khi xuất thủ ra chiêu không còn cố kỵ, ơn chỉ giáo này khiến tại hạ vô cùng cảm kích !

Vừa nói chàng vừa cố tình đi thành một vòng cung nhỏ.

Giang Hồ Bí Khách giọng lãnh đạm nói ngay :

— Chuyện này ngươi không cần nhắc lại !

— Tại sao ?

— Vì điều này ngươi cũng cần hết sức giữ bí mật, đề phòng tai vách mạch rừng.

Lãnh khốc Phật mặc khiến không nói được gì, một câu này biểu hiện sự quan hoài của đối phương với chàng, nhưng có đúng là lời từ chân tâm hay không ?

Trong đầu chàng lại nghĩ đến một điều hệ trọng khác, đối phương chẳng những rất thành thục tuyệt chiêu sát thủ của chàng, mà còn nghĩ được cách cải tiến nó để sáng tạo ra một chiêu độc chiêu sát thủ khác.

Cứ thế có thể thấy được người này

http://tieulun.hopto.org

công lực còn cao hơn chàng một bực, nhỡ như bất đắc dĩ động thủ, hậu quả sẽ thế nào ?

Nghĩ đến đó tự nhiên một luồng khí lạnh chạy suốt sống lưng chàng.

— Lãng Tử, ta muốn nhờ ngươi làm một chuyện.

Lãnh Nhất Phàn dừng chân nhìn đối phương nói ngay :

— Xin cứ nói, chỉ cần nằm trong khả năng, tại hạ quyết ra sức.

Miệng đáp vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ :

— Cuối cùng thì đuôi chuột cũng đã thò ra, rất có khả năng hắn muốn biến ta thành một công cụ tay sai cho hắn ?

Giang Hồ Bí Khách ngưng mắt nhìn chàng một hồi mới nói :

— Bảo vệ một người.

— Bảo vệ một người ? Người đó là ai ?

— Chính là người mà ngươi từng đụng, trên ngực có hình xâm mãnh hổ.

Lãnh Nhất Phàn giật thót cả người, đối phương chẳng ngờ yêu cầu chàng bảo vệ lão nhân trên ngực có hình xâm mãnh hổ, quả là một chuyện hết sức bất khả tư nghị.

Chàng vắt óc cũng không thể nghĩ ra nổi nguyên nhân tại sao, nhưng trước mắt lão già kia và Lâm Lâm đều mất tích, làm sao bảo vệ ?

Biết thế, song chàng chưa tiện nói ra, chỉ hỏi lại :

— Bảo vệ thế nào đây ?

— Bảo vệ để người này không bị

http://tieulun.hopto.org

giết, cũng không bị hại.

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày hỏi ngay :

— Tại vì sao ?

— Lãng Tử, đây là thỉnh cầu của ta, chớ nên hỏi vì sao, đến lúc đó tự nhiên ngươi sẽ biết. Có điều ta bảo đảm ngươi không hề làm điều sai quấy.

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày nói :

— Nói thế thì đây là chuyện tại ha nên làm ?

— Có thể nói là thế !

Giang Hồ Bí Khách ngừng lời lại, rồi đổi giọng chân tình nói tiếp :

— Chẳng qua chân ý kẻ mọn muốn nói đây không phải là một chuyện xấu, đứng trên lập trường một võ sĩ, làm chuyện này hoàn toàn không nghịch bố nghĩa khí.

Lãnh Nhất Phàn thầm nghĩ :

— Ta vốn quay lại Phổ Độ Am chính lể tìm Lâm Lâm và lão nhân kia, giờ Giang Hồ Bí Khách yêu cầu ta bảo vệ người này thì chẳng có gì trái với suy ính của ta, xem ra lão đã nắm được Lâm Lâm và lão nhân thụ thương kia đang ở lâu rồi ?

Nghĩ thế chàng gật đầu đáp :

— Được, tại hạ đồng ý.

— Kẻ mọn xin cảm tạ !

— Lão nhân kia hiện tại đang ở đâu?

— Trong một thất Phổ Độ Am !

— Phổ Độ Am còn có mật thất ư ?

Lãnh Nhất Phàn quả nhiên bất ngờ, hàng không hề nghĩ đến điều này.

— Đúng, sư đồ trụ trì Phổ Độ Am trước đây không giữ thanh quy giới tịnh,

http://tieulun.hopto.org

mà làm bao nhiêu chuyện sằng bậy, mật thất chính là nơi chúng làm những chuyện bỉ ổi. Bên dưới khám thờ Quán Âm có một tấm thạch bản hoạt động được, đó chính là cửa mật thất.

— Tại hạ đã rõ.

Chàng nghe thì hiểu ra, vì nhớ hai lần nhìn thấy trung niên phụ nhân từ dưới khám thờ chui ra, nhưng lúc ấy chàng chỉ nghĩ bên trong khám trống rỗng dùng chứa đồ như bình thường, chứ không nghĩ nó còn là ám môn xuống mật thất dưới lòng đất.

Nhưng lập tức lại có vấn đề, sau khi chàng phát hiện Lâm Lâm và lão nhân kia mất tích, hỏi trung niên phụ nhân thì bà ta chối phăng.

Đã thế *Thôi nguyên phản thương* hai

lần đánh chết người trong am, người dụng tuyệt môn thất truyền này không phải Lâm Lâm thì là trung niên phụ nhân ?

Giờ nghĩ lại thì khả năng lớn nhất chính là bà ta, bởi vì dù một người bình thường lớn gan đến đâu, thì sau mấy lần xảy ra huyết sát ngay trong am thì hồn tiêu phách tán mà bỏ chạy từ khuya rồi... Thế mà bà ta...

Chàng không nén nổi hoài nghi trong lòng liền nói :

— Chuyện gì ?

— Lai lịch thân mật của người đàn bà làm tạp dịch trong Phổ Độ Am ?

Giang Hồ Bí Khách lắc nhẹ đầu nói:

— Điều này chính kẻ mọn đang cố điều tra, ngươi cũng bất tất phải biết, biết ngược lại chỉ hại chứ không có lợi, chỉ

http://tieulun.hopto.org

có điều,... kẻ mọn có thể thổ lộ cho ngươi biết một điểm, bà ta là người giang hồ, là một cao thủ đáng sợ thân tàng bất lộ.

Một câu này đủ chứng thực trung niên phụ nhân là người đã thi triển tà môn công phu *Thôi nguyên phản thương*.

Nhưng lạ một điều, cứ như hôm qua trung niên phụ nhân đã ra tay với người của Cốc phủ, tất nhiên mục đích bảo vệ cho Lâm Lâm và lão nhân kia, vậy thì thì cớ gì Giang Hồ Bí Khách còn yêu cầu đến ta ? Hơn nữa nếu muốn sao tự bản thân ông ta không làm ?

Thế nhưng ông ta đã không muốn nói, hỏi chỉ thêm phí lời.

Được ! Cứ chờ đến khi gặp lại Lâm Lâm thì mọi chuyện trắng đen minh bạch, hiện tại cần nhân cơ hội làm rõ chân

ương lão ta mới được.

— Tại hạ còn có một vấn đề quan ọng không thể không biết !

Giang Hồ Bí Khách ngưng mắt nhìn àng hỏi :

— Nói ra xem ?

— Tại hạ muốn hỏi làm sao các hạ ết được mật học giả truyền của tại hạ, ng thời gia đi cải biến ?

Giọng Giang Hồ Bí Khách hơi lạt đi:

— Khi ở trên sông ta đã giải thích.

— Đó không phải là đáp án chính c, tại hạ không mãn ý.

— Lãng Tử, hiện tại không phải là ột để nói những điều này, ngươi nên ết.

Lãnh Nhất Phàn hít sâu một hơi, ầm giọng hỏi :

http://tieulun.hoptb.org

— Các hạ biết rõ lai lịch tại hạ ?

— Kẻ mọn không phủ nhận !

Lãnh Nhất Phàn rùng mình, chàng cứ nghĩ thân thế bí mật tuyệt đối, không ngờ có người biết, mà còn biết rất rõ, điều này thật đáng sợ. Liệu có bức được đối phương nói ra hay không ?

Nhưng bức thế nào được ? Bằng sự thật mà nhìn nhận, đối phương bản lĩnh võ công hơn hẳn chàng một bực, dụng võ cưỡng bức là một hành động không biết tự lượng sức mình. Thế nhưng, hoài nghi như khối đống kết trong lòng khiến chàng ấm ức chết khó nhắm mắt, lẽ nào chàng chịu nổi ?

Qua một hồi im lặng, Lãnh Nhất Phàn lạnh giọng nói :

— Xem ra các hạ chẳng bao giờ chịu

nói thật ?

Giang Hồ Bí Khách giọng trầm tĩnh nói :

— Không hoàn toàn tuyệt đối, chỉ là chưa đến lúc.

— Vậy lúc đó là lúc nào ?

— Hiện tại thật khó nói.

Lãnh Nhất Phàn hai răng cắn vào nhau canh cách, rõ ràng không nén được xung động trong lòng.

Nếu như Giang Hồ Bí Khách là người của địch nhân, hậu quả khó lường nổi, mà chàng xem như cũng nằm trong tay đối phương, muốn hoàn thành sứ mệnh vọng tưởng.

— Lãng Tử, kẻ mọn hiểu ngươi đang nghĩ gì !

Giang Hồ Bí Khách lên tiếng phá tan

http://tieulun.hopto.org

không khí nặng nề, nói tiếp :

— Chớ nên hồ tử loạn tưởng, chớ nên nghĩ nhầm kẻ mọn là người trong địch nhân, chỉ có thế thôi ngươi nên tin. Hẹn sau này gặp lại.

Dứt lời, chiếc đầu khuất nhau vào trong lùm cây biến mất.

Lãnh Nhất Phàn ngơ người, chàng thực khó đối phó được nhân vật thần bí này, chẳng biết lời hắn có thật lòng hay không ?

Chàng chợt giậm chân hối hận vì vừa rồi không thử một phen, nhỡ lại nữ sát thủ sau khi giải độc dược cho chàng thì công lực trong người tăng bội rất nhiều, lẽ nào không đối địch được với hắn vài ba chiêu ?

Nhưng hiện tại nhớ ra thì đã muộn

hàng ngấn người thêm một lúc quay người lững thững bước ra khỏi rừng.

*

* *

Phố Độ Am.

Trong ngoài tĩnh mịch bao quanh.

Tử khí của trường huyết sát hồi đêm như vẫn còn lởn vởn trong không khí, khiến cho cả ánh dương tràn đầy sức sống cũng không thể xua đi được hết. Mặc dù lúc này giữa trưa, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy ớn lạnh khi bước chân vào đây.

Lãnh Nhất Phàn dừng chân lại trước khám thờ, hai mắt chăm nhìn tấm ván làm cửa bên dưới khám thờ, nếu như lời

http://tieulun.hopto.org

Giang Hồ Bí Khách không giả, thì Lâm Lâm, lão nhân trúng thương và trung niên phụ nhân phải ở dưới này.

Chàng do dự một lúc, rồi dùng kiếm gõ mấy cái vào tấm ván cất tiếng nói :

— Tại hạ Lãng Tử, muốn vào trong!

Bên trong im lặng không một động tĩnh, chàng nhíu mày quyết định tự hành động, dùng tay đẩy tấm ván cửa sang một bên, rồi thoái lùi hai bước đề phòng xảy ra bất trắc.

Trong Phật điện vốn đã ám tối, trong miệng ám thất càng tối hơn, nhưng định mắt nhìn có thể nhận ra một thạch cấp chạy dài xuống dưới.

Rõ ràng là mật thất nằm bên dưới chứ chẳng nghi !

Mật đạo rộng chỉ vừa một người

khom lưng chui vào, nếu mạo hiểm chui vào thì quả là rất nguy hiểm. Bên trong như có người ám toán thì khó xoay xở đối kháng, khác gì chui đầu vào miệng hổ.

Lẽ nào lại không vào ?

Lãnh Nhất Phàn lặng người suy nghĩ một lúc mới có quyết định, rút phắt trường kiếm chìa ra trước, khoát một chân vào trong khom người bắt đầu tiến vào.

Nhưng đúng lúc ấy, cổ tay cầm kiếm bỗng nhiên bị chộp cứng.

Chàng giật thót mình, người muốn rút lại, nhưng chợt nhận ra cánh tay chộp vào cổ tay mình mềm mại mát lạnh, bất giác buộc miệng kêu khẽ :

— Lâm Lâm !

http://tieulun.hopto.org

— Vào nhanh !

Chính là giọng nói của Lâm Lâm.

Lãnh Nhất Phàn thở phào nhẹ nhõm, lách người vào nhanh.

Cạch một tiếng, cửa khóa kín lại.

Mật thất không sâu lắm, bên dưới có ánh nến hắt lên thấy rõ khuôn mặt của Lâm Lâm nép bên thạch cấp.

— Lâm Lâm, ta mãi tìm cô.

— Làm sao ngươi biết mật thất này?

— Điều này... ta đoán ra, mấy lần ta nhìn thấy đại nương xuất hiện trong này ra.

Lãnh Nhất Phàn đành nói thế, vì tình hình trước mắt còn chưa rõ ràng, chàng không thể nói hết sự thật, đồng thời cũng không thể chỉ một hai câu mà nói rõ mọi chuyện.

— Xuống dưới rồi nói chuyện !

Xuống đến mật thất điều trước tiên lập vào mắt chàng là gian phòng bày biện rất hoa lệ quý phái, từ giường chiếc chăn màng nhất nhất là hàng thượng phẩm, còn có thêm một bàn trang điểm.

Lãnh Nhất Phàn nhớ lại lời Giang Hồ Bí Khách nói mật thất này là nơi ni cô thói hóa yà nhân yến làm những chuyện bí ổi, xem ra chẳng sai chút nào. Hành dâm thế lạc ngay dưới khám phật thì quả là chuyện từ trời chưa từng nghe thấy.

Lão già trúng thương nằm ngay trên đất, đôi mắt thất thần ngước nhìn chàng thiếu niên vừa xuất hiện.

Lãnh Nhất Phàn nhìn Lâm Lâm bất giác giật mình, khuôn mặt nàng giờ đây

http://tieulun.hopto.org

lạnh lùng tàn bạo khác thường, chừng như dã tính lãnh bạo tiến thiến đều được lộ hết ra ngoài.

Nếu hình dung cô ta lúc này là một con sói cái tàn bạo thì thực chẳng ngoa chút nào !

Lão gia thở hổn hển nghe rõ từng tiếng.

Lãnh Nhất Phàn thấy không khí nặng nề đến khó thở bèn đánh tiếng hỏi:

— Lâm Lâm, thương thế lão nhân ra sao rồi ?

Giọng Lâm Lâm lạnh băng khiến người nghe phát run :

— Rất tốt !

— Máu !

Lãnh Nhất Phàn kinh hoảng la lên, chàng phát hiện ra trên đất ngay bên

cạnh lão nhân đều là máu, ánh mắt long lên run giọng hỏi :

— Lâm Lâm, chuyện này là thế nào?

Lâm Lâm giọng lạnh lùng đáp :

— Không có gì ta đang lột da chó !

Lãnh Nhất Phàn không giữ nổi bình tĩnh thất thanh hét lên :

— Lột da ?

Trong đầu chàng ù ù như vừa trúng một búa, Lâm Lâm tại vì sao lột da lão già ? Giang Hồ Bí Khách yêu cầu chàng bảo vệ lão già này, phải chăng hắn đã biết chuyện gì xảy ra ?

Lâm Lâm gật đầu đáp không chút mảy may xúc động :

— Đúng, lột da, ta định mỗi ngày lột năm phân !

http://tieulun.hopto.org

Lâm Lâm giờ như đã biến thành á quỷ, giọng nói và thần sắc thật đáng sợ hoàn toàn không phải là Lâm Lâm mà chàng đã biết trước đây !

Lãnh Nhất Phàn run bắn cả người, cố giữ bình tĩnh bước lên một bước, vạch áo lão già ra xem.

— Thảm !

Một cảnh tượng thảm khốc khiến người nhìn kinh tâm động phách, da ngực lão già đã bị lột một nửa để lộ từng thớ thịt đỏ au au, máu cứ thế ướm chảy ra không ngừng.

Lột da dê, da bò còn không đáng sợ, là vì chúng đã bị giết chết trước khi lột da, thế nhưng lão già này thì bị lột da sống, đúng là một cuộc hành hình chưa từng thấy !

Lãnh Nhất Phàn hai mắt ngầu đỏ, đột nhiên đứng phắt dậy nhìn chăm chăm vào Lâm Lâm dữ dội.

— Lâm Lâm, vậy là thế nào ?

Chàng vừa phẫn nộ xen lẫn khiếp sợ trước con người của cô nàng.

"Ha ha ha..." Lâm Lâm cất tiếng cười dài như điên như cuồng.

— Lãng tử, ngươi đứng tránh ra, ta lột da cho ngươi xem !

Dứt lời, trở cổ tay để lộ ngọn tiễn đao dính đầy máu, đây chính là ngọn dao cô từng dùng giết người.

— Ngừng tay !

Lãnh Nhất Phàn dơ kiếm ra cản lại.

Lâm Lâm đảo nhanh đôi mắt lạnh lùng tàn bạo hỏi :

— Lãng tử, ngươi định cản ta đó sao?

http://tieulun.hopto.org

— Ta muốn biết vì sao cô lại làm thế này ?

— Hắc hắc... bởi vì ta không còn nghĩ ra thủ pháp nào hơn là lột da !

— Cô điên rồi !

Lãnh Nhất Phàn gào lên như muốn làm cho cô ta tỉnh lại thần trí.

— Ta không điên, nếu như điên ta đã điên từ sớm. Ta không điên, ha ha ha...

Nói cuối câu lại cất tiếng cười dài, tiếng cười man dại như hàm nỗi u uất thù hận, cuối cùng thì nước mắt lăn dài theo tiếng cười của nàng.

Khuôn mặt vốn xinh đẹp hoa lệ pha chút hoang dã, giờ đây ngây dại trong tiếng cười và biến dạng theo những dòng nước mắt, thực không khác gì khuôn mặt

quỷ dại đòi hồn.

Phải một hồi lâu, Lâm Lâm mới ngừng tiếng cười, ngưng ánh mắt cuồng lại nhìn chàng lạnh lùng nói :

— Lãng tử không ai có thể ngăn cản ta làm chuyện này !

Lãnh Nhất Phàn như nhìn ra trong lòng cô ta có gì đau thương bi phẫn, nhưng một lời đã hứa với Giang Hồ Bí Khách không thể bỏ qua, huống gì hành động này của cô ta là hành động điên rồ, bất cứ ai cũng không thể nhẫn tâm khoanh tay đứng nhìn.

— Ta muốn cản trở !

— Tại sao ?

— Hành động không có chút nhân tạo !

— Nhân đạo ư ? Hắc hắc...

http://tieulun.hopto.org

Lâm Lâm lại buông tiếng thở dài

— Sao ngươi không hỏi lão cẩu này xem hai tiếng "nhân đạo" giải thích như thế nào ? Trong bụng sài lang có nhân đạo hay không ?

Nói đến câu cuối bất chợt nước mắt tuôn dào dạt.

Lão già đưa đôi mắt thảm hại ngước nhìn hai người, đôi môi mấp máy như muốn nói điều gì nhưng không thể thốt thành tiếng, rõ ràng huyệt đạo đã bị kềm chế.

Lãnh Nhất Phàn ngẩng người trước thần thái khác thường của Lâm Lâm, rồi chuyển ánh mắt nhìn lão già , một lúc hỏi :

— Lâm Lâm, người này ...có thù với cô sao ?

Lâm Lâm hai tay úp mặt lắc đầu lập:

— Không ...

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên hỏi :

— Không có thù, vậy tại sao...

Lâm Lâm chùi khô nước mắt, đôi nhãn châu long lên :

— Chữ "thù" đã không còn biểu hiện được nỗi hận trong lòng ta. Hắc ! Ta hằng những chỉ lột da hắn, mà sau đó còn róc thịt làm tương, nghiền xương làm bùn rải trên đường cho thiên hạ chà đạp lên !

Nói đến đó cô ta nghiến răng trèo trẹo nghe kinh sợ, rít lên :

— Ngươi tránh ra !

Lãnh Nhất Phàn không thể hiểu nổi nữa Lâm Lâm và lão già này có thâm

http://tieulun.hopto.org

thù huyết hải gì mà khiến cô ta cực hận đến mức độ đó ?!

Nhưng nói sao thì chàng cũng đã đáp lời Giang Hồ Bí Khách, bảo vệ tính mạng lão nhân này, giờ tình hình trước mắt xem ra ngăn cản Lâm Lâm ra tay chẳng phải là điều dễ dàng, chàng chưa biết nên xử trí sao cho thỏa thiện ?

— Lâm Lâm, cô nương chẳng thể nể mặt tại hạ mà tha cho lão già lần này ư ?

Lâm Lâm trợn tròn mắt đầy kinh ngạc nhìn chàng hỏi :

— Vì sao ?

— Bởi vì...

Lãnh Nhất Phàn do dự khó nói, chàng cảm thấy mình hơi ân hận vì đã đáp lời Giang Hồ Bí Khách, nhưng

chuyện chẳng thể nào thay đổi được nữa, quan trọng nhất là giờ có nên nói thẳng ra sự thực hay không mà thôi ?

Lâm Lâm nóng nảy hỏi dồn :

— Tại sao ngươi ngừng lại ?

Lãnh Nhất Phàn nén tiếng thở dài nói :

— Bởi vì...tại hạ đã đáp ứng yêu cầu của một người là bảo vệ tính mạng cho lão nhân này.

Lâm Lâm trợn mắt tỏ vẻ bất ngờ la lên hỏi :

— Ngươi đáp ứng yêu cầu của người nào ?

— Một người bịt mặt thần bí, tại hạ hoàn toàn không biết dung mạo người này thế nào. Nhân vì trước đây tại hạ chịu ơn giúp đỡ của người này, cho nên

http://tieulun.hopto.org

chẳng thể cự tuyệt. Đã lỡ nhận lời ta
hạ chẳng thể nào thực ngôn bội tín.

Lãnh Nhất Phàn đã nói hết sự thật
trước Lâm Lâm chàng như không tìm ra
nổi một lý do nào khác để che dấu nàng

Lâm Lâm đưa ánh mắt lãnh đạm
nhìn chàngồi lâu dứt khoát nói :

— Lãng tử, ngươi dù có lý do lớn
đến đâu nữa thì cũng chẳng thể cản được
việc làm của ta, trừ khi ngươi lấy mạng
của ta !

Lãnh Nhất Phàn run giọng kêu lên :

— Lâm Lâm...

— Đừng nói nhiều, chẳng bao giờ
thay đổi được chủ ý của ta.

— Chẳng lẽ chúng ta không thể...

Lâm Lâm lắc đầu cắt ngang lời
chàng :

— Không thể thương lượng, động
inh đao cũng chẳng sao !

Lãnh Nhất Phàn hơi thở như tắc
hẽn lại, Lâm Lâm buông lời lạnh lùng
à kiên quyết, hiển nhiên chẳng còn
ách thương lượng. Nhưng chàng đã nhận
i Giang Hồ Bí Khách , chẳng lẽ hai
gười đành động thủ với nhau ?

— Lâm Lâm...

Lãnh Nhất Phàn cố giữ giọng hết sức
n hòa gọi nàng...

— Chúng ta mà động binh đao với
au há chẳng làm chuyện cười cho thiên
?Người vẫn còn trong tay cô, tại hạ
ng không định cướp đi, mà chỉ xin cô
m thời lưu tính mạng lão ta lại, có thế
i hạ mới còn nhìn mặt người ta, đây
ẳng qua chỉ là lời thỉnh cầu !

http://tieulun.hopto.org

Lâm Lâm tay đao buông thõng xuống, ngưng đôi mắt ngây dại nhìn chàng không chớp.

Hai người câm lặng nhìn nhau với bao nhiêu suy nghĩ trong đầu, một hồi Lâm Lâm cất tiếng hỏi:

— Ngươi đáp ứng người ta bảo vệ lão cẩu này bao lâu ?

— Điều này... không hề nói đến.

Lãnh Nhất Phàn hơi thấy khó xử, chàng cũng thâu kiếm lại.

— Nói vậy, nếu đối phương không ra mặt, ngươi tất sẽ bảo vệ tính mạng lão cẩu này suốt đời sao ?

Lãnh Nhất Phàn nín bặt không thể trả lời được.

Đây chính xác là một vấn đề quan trọng, lúc ấy chàng không hề nghĩ ra

Song phương đã không xác định thời gian, Giang Hồ Bí Khách nếu như không ra mặt, thì chẳng lẽ đúng như lời Lâm Lâm nói chàng phải bảo vệ lão nhân này suốt đời sao ?

Mà xem tình hình Lâm Lâm nhất định không thể không giết người này, chàng rơi vào [illegible] đối đầu với Lâm Lâm, làm sao cho thỏa đáng đây ?

Sau một hồi trầm mặc suy nghĩ ra một kế khả thi.

— Lâm Lâm, tại hạ có một chủ ý, nhất định cô nương đồng ý.

— Nói đi !

— Tại hạ ra ngoài tìm nhân vật thần bí kia, yêu cầu hắn ra mặt rồi sẽ thâu hồi lại lời hứa, trước khi tại hạ chưa trở về, cô nương tạm lưu tính mạng của

http://tieulun.hopto.org

người này, được chứ ?

Lâm Lâm nhíu mày liếc nghĩ giây lát đáp :

— Có thể , nhưng ta không thể chờ đợi quá lâu, ngươi nói xem cần bao nhiêu thời gian ?

— Điều này ...

Lãnh Nhất Phàn lại rơi vào tình thế lúng túng, đi đâu để tìm Giang Hồ Bí Khách ?

Lâm Lâm ra hạn nói :

— Ta chờ đến sáng mai, thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn chau mày hỏi :

— Không thể nhiều hơn được sao ?

Lâm Lâm lắc đầu đáp ngay :

— Không thể !

Lãnh Nhất Phàn thoáng nghĩ trong đầu, Giang Hồ Bí Khách đề xuất yêu cầu

chàng bảo vệ người này, đồng thời còn biết địa điểm, nhất định hắn không rời xa khu vực này, chỉ cần ta tìm quanh vùng lân cận đây khả năng sẽ gặp...

— Được nhất định đúng giờ này ngày mai !

Lãnh Nhất Phàn đành chấp nhận lời đề nghị của Lâm Lâm, nhưng trong lòng thực không chút hy vọng, song đằng nào thì cũng là một cách kéo dài được thời gian, tránh xung đột với sáng.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI BA

VÉN MÀN BÍ ẨN

Lãnh Nhất Phàn chuyển mắt nhìn lão nhân nằm trên đất, bất chợt nhớ đến một chuyện.

Lão nhân này trên ngực xâm hình hổ, còn Cốc lão thái gia trên ngực xâm hình rồng, người Cốc phủ truy sát lão nhân này, Lâm Lâm cũng muốn giết lão ta, như vậy Lâm Lâm tất biết thế người

này.

Chỉ cần hiểu ra lai lịch lão ta, thì những bí ẩn khác có thể biết được, nói không chừng đến bản lai diện mục của nữ sát thủ và Giang Hồ Bí Khách cũng hé lộ !

Từ tình hình phát triển mà nhìn, tất cả những huyết án đan xen phức tạp có mối liên hệ tương quan, hay nói chính xác hơn thì chỉ là một đại công án mà thôi.

Suy nghĩ đến đó, bất giác chàng quay đầu lại nhìn Lâm Lâm nói :

— Lâm Lâm, tại hạ muốn hỏi một vấn đề, đương nhiên cô nương có thể không đáp, nhưng bản thân tại hạ không thể không hỏi.

Lâm Lâm ngưng mắt nhìn chàng thờ

http://tieulun.hopto.org

ơ hỏi :

— Vấn đề gì ?

— Người này là ai ?

Chàng chỉ tay vào lão già nói tiếp :

— Tại sao cô muốn giết lão ta, mà lại còn dùng một thủ đoạn tàn khốc như thế này ?

Lâm Lâm lạnh giọng hỏi lại :

— Ngươi nhất định muốn biết sao ?

— Nếu cô đã không muốn nói, tại hạ nhất định muốn biết cũng vô ích. Chẳng qua sớm muộn gì tại hạ cũng biết, cô nương không nói thì người khác cũng sẽ nói.

— Phải chăng người khác mà ngươi nói đến là người bịt mặt thần bí yêu cầu ngươi bảo vệ lão cẩu này ?

Lâm Lâm hỏi, ánh mắt long lên hàn

quang ẩn lộ đã tính.

Lãnh Nhất Phàn nhún vai nói :

— Có thể là thế !

— Ha ! Lãng Tử, tạ chợt hiểu ra một điều....

— Cô nương hiểu ra điều gì ?

Lâm Lâm nhếch mép cười lạnh lùng nói :

— Hắn nhờ người bảo hộ lão cẩu này quả không còn gì khéo hơn, hắn là một kẻ cực kỳ thông minh, đối với mọi chuyện phán đoán rất chính xác, xem ra đây là một chiêu chí tuyệt của hắn !

Lãnh Nhất Phàn tỏ vẻ mặt chẳng hiểu gì :

— Cô nương nói gì, tại hạ không thể hiểu nổi.

— Đơn giản, tự hắn thấy không chắc

http://tieulun.hopto.org

cứu nổi người, cho nên mới nhờ đ
ngươi, ấy là vì hắn hiểu quan hệ đặc bi
giữa chúng ta, hắn tin rằng ta không thể
hạ đao với ngươi !

Lãnh Nhất Phàn trong lòng thoáng động, lời Lâm Lâm quả nhiên có lý.

Chàng cảm thấy chừng như đang bị người khác lợi dụng chàng làm một tấm lá chắn, bất giác run trong lòng, gật đầu nói :

— Đúng ! Suy đoán này rất chính xác.

Lâm Lâm chau mày hỏi tiếp :

— Hắn không hề nói rõ thân thế, cũng chẳng nói ra lý do sao ?

— Ưm !...

Lãnh Nhất Phàn gật đầu, chàng thấy mình nhất thời sơ hốt khi đáp ứng yêu

ầu này của Giang Hồ Bí Khách.

Lâm Lâm ngước mắt nhìn trần nhà, ong đôi mắt tinh anh khác thường kia ang chuyển động nhanh, chừng như suy inh một quyết định gì rất quan trọng.

Đột nhiên ánh mắt sắc lạnh hoang a kia ngưng lại trên mặt chàng buông o từng tiếng hỏi :

— Lãng Tử, ngươi có thể hứa giúp người khác mà còn giữ lời hứa nghìn cân, dương nhiên người cũng có thể hứa giúp ta, đúng không ?

— Điều này...

Lãnh Nhất Phàn nghẹn lời chẳng sao nói được, mà có nói cũng không biết nói thế nào.

Quả là một câu rào đầu cao minh khiến chàng phải lặng người, qua một lúc

http://tieulun.hopto.org

chàng mới gắng gượng gật đầu đáp :

— Đương nhiên !

Chàng không thể đáp khác hơn, cà[n] không thể đoán ra nổi ý hướng và mụ[c] đích của Lâm Lâm.

Nhưng chỉ nghĩ cũng biết nhất định là một vấn đề hóc búa đay đầu chứ chẳ[ng] nghi !

Lâm Lâm mắt sáng lên :

— Ngươi đồng ý ?

— Cô nương còn chưa nói rõ r[a] muốn tại hạ giúp chuyện gì ?

— Hà ! Chẳng khó khăn gì, chỉ cần ngươi đồng ý, nhất quyết ngươi làm được.

Lâm Lâm hơi ngừng lại, mắt nhìn chàng không chớp nói tiếp :

— Nhờ ngươi giúp ta tra chứng một chuyện, xem trên ngực nhân vật bịt mặt

hần bí kia có phải xâm hình một con báo hông ?

Nói đến cuối câu ánh mắt nàng long lên dữ dội, khiến Lãnh Nhất Phàn nhìn thấy cũng lạnh cả người.

— Báo ư ?

Lãnh Nhất Phàn thốt lên kinh ngạc, ai mắt nhìn Lâm Lâm chẳng iểu ra chuyện gì nữa ?

Trước sau xuất hiện hai nhân vật ình rồng, giờ lại còn một người xâm ình báo ư ?

Rồng, hổ, báo nhất định giữa ba hân vật này có quan hệ với nhau, tình ình xem ra càng lúc càng phức tạp hệ rọng, nhưng chân tướng nội tình xem ra càng lúc càng sáng tỏ.

— Ta có thể làm được sao ?

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn nghĩ trong đầu, tự nhiên chàng trấn tĩnh hẳn lại.

Vấn đề khá nghiêm trọng, Giang Hồ Bí Khách biết rõ lai lịch của chàng, còn chỉ cho chàng cải biến tuyệt chiêu sát thủ, đủ thấy người này võ công cao hơn chàng. Mà quan trọng nhất là giữa chàng với người đó địch hay bạn còn chưa xác định được....

Lâm Lâm gật đầu đáp :

— Đúng, hình một con báo !

— Lâm Lâm, cô cần nói rõ nguyên nhân ?

— Ngươi nhất định muốn biết ?

Lãnh Nhất Phàn gật khẽ đầu đáp :

— Tại hạ không thể nhắm mắt làm bừa, chí ít tại hạ cũng xác định được chuyện mình làm là chính đáng.

— Được, ta nói ngươi biết.

Lâm Lâm cắn môi gần bật máu, bất chợt giơ ngọn tiễn đao lên trước mặt chàng, nói với một giọng căm hận lẫn tàn khốc khiến người nghe thấy phát sợ.

— Đây là câu chuyện về ngọn tiễn đao này, ta chỉ có thể nói ngắn gọn là hai mươi năm về trước, vùng quan ngoại có hai trại ngựa lớn nhất nằm lân cận nhau, trong đó có một trại gọi là *Thiên Mã Mục Trường* không những sinh sản ra được rất nhiều loại ngựa quý hiếm, mà còn được thế địa lợi, thủy nguyên dồi dào, đồng cỏ xanh tươi bát ngát....

Lãnh Nhất Phàn không nén nổi ngạc nhiên chen ngang nói :

— Tại hạ từng nghe nói đến trại ngựa Thiên Mã Mục Trường !

http://tieulun.hopto.org

— Nghe ta nói hết, còn trại ngựa kia thì thường thiếu nước, thiếu nước đương nhiên ảnh hưởng rất lớn đến việc chăn nuôi ngựa, hai trại thường vì chuyện nước, cỏ mà xảy ra tranh chấp. Trại ngựa kia manh tâm chiếm đoạt lấy Thiên Mã Trường Mục...

— A !

Lãnh Nhất Phàn đã mường tượng ra được manh mối vấn đề.

Lâm Lâm kể tiếp :

— Trong một đêm cách đây hai mươi năm, một trường huyết sát đã xảy ra với Thiên Mã Mục Trường. Trại ngựa kia dùng sính lễ mời được ba tay đại sát thủ đỉnh danh, gia thêm võ sĩ tinh nhuệ của chúng dốc toàn lực tấn công huyết tẩy Thiên Mã Mục Trường, Trường chủ tắm

máu mà chết, còn trường chủ phu nhân thì...

Nói đến đó giọng nàng tắt nghẹn trong cổ.

— Trường chủ phu nhân thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn nghe đến đó cảm thấy khí huyết trong người mình sôi lên.

Lâm Lâm cuối mặt tuôn ra dàn dụa cả mặt nức nghẹn nói :

— Trường chủ phu nhân bị bọn hung ba tên sát thủ cưỡng hiếp, chỉ vì phu nhân là một trong đại mỹ nhân vùng quan ngoại đương thời...

Lãnh Nhất Phàn nghiến răng rít lên:

— Đáng chết !

Chàng đã hiểu ra một nửa vấn đề, ba tay đại sát thủ kia nhất định chính là ưng, hổ, báo chư chẳng sai, chân tướng

http://tieulun.hopto.org

nội tình đã hé lộ.

Lâm Lâm mắt long lên sòng sọc nghiến răng nói :

— Sau đó... Trường chủ phu nhân tự sát, chính là dùng... ngọn tiễn đao này đây !

Vừa nói nàng vừa giương ngọn tiễn đao lên.

Lãnh Nhất Phàn lặng người hơi thở như tắt nghẽn lại trong ngực.

— Trong trường huyết kiếp này chỉ còn một người may sống sót là ấu nữ ba tuổi của Trường chủ...

Lãnh Nhất Phàn mắt đã đỏ ngầu lên xúc động mạnh hỏi ngay :

— Là ... cô nương ?

— Không sai, ta được sư muội của mẹ ta cứu mạo hiểm xông vào cứu thoát.

Lâm Lâm đôi mắt long lên như bật máu, nổi hận trong lòng đã lên đến đỉnh điểm, nước mắt thì chảy dài chẳng sao ngăn nổi.

Đây rõ ràng là một câu chuyện đầy huyết lệ và hận thù, khiến người ta nghe đều sục sôi nhiệt huyết.

Với một con người đầy trượng nghĩa như chàng, nghe đương nhiên chẳng sao nén nổi cảm phẫn, bất giác hai hàm răng nghiến vào nhau kêu trèo trẹo.

— Ba tên ác đạo giúp hắn tác ngược kia gọi là gì ?

Lâm Lâm rít lên :

— Giang Bắc Tam Hung !

Lãnh Nhất Phàn mắt rực lên gật đầu nói :

— Thế thì tại hạ đã biết, Thiên Long

http://tieulun.hopto.org

Cốc Cường, Địa Hổ Lý Thái Sơn, Nhân Báo Long Phi. Chỉ có điều không biết bọn chúng mỗi tên y theo hiệu mà xăm hình lên người, nói thế Thiên Long Cốc Cường phải là Cốc lão thái gia ?

Nói đến đó trong đầu chàng hiện ra hình con rồng đỏ giương nanh múa vuốt sống động như thực trên ngực Cốc lão thái gia.

Lâm Lâm còn chưa biết hết nội tình bên trong, ngạc nhiên nói :

— Cốc lão thái gia tên là Cốc Phong, huống gì lão ta không hề biết võ công ?

— Ơ...

Lãnh Nhất Phàn ngơ người, chàng chợt nhớ lại Lâm Lâm còn chưa biết bí mật này, cố gắng nén kích động mạnh trong lòng nói :

— Lão ta chính là Thiên Long Cốc Cường, chính khi tại hạ vào chữa cho lão ta đã phát hiện ra hình xăm con rồng đỏ trên ngực, suýt chút nữa thì bị chúng giết người bịt miệng.

— Tốt, tốt, vậy thì rất tốt !

Lâm Lâm gật đầu nghiến răng rít lên, Lãnh Nhất Phàn nắm lấy hai tay nàng nói :

— Lâm Lâm, tôi nhất định giúp cô làm chuyện này, cho dù bỏ cả tính mạng cũng quyết truy chứng chuyện này, tôi xin thề tận lực !

— Lãng Tử !

Nàng gọi lên được hai tiếng, trong tinh mắt cuồng dại hoang dã hằn lửa thù hàm ẩn sự cảm kích vô hạn, rồi không cưỡng nổi lòng mình, nàng ngã người vào

http://tieulun.hopto.org

lòng chàng khóc lên rưng rức.

Lãnh Nhất Phàn hai tay chàng choàng qua vai nàng vuốt ve nhè nhẹ vỗ về an ủi.

Thân chàng quả thương cảm cho một thiếu nữ bất hạnh, từ khi lên ba tuổi toàn gia đã bị tận sát, mà hận nhất là mẹ nàng bị làm nhục đến tự tuyệt, chẳng tránh mà lòng thù hận trong nàng đã nhân lên thành dã tính.

Im lặng hồi lâu, Lâm Lâm như đã khóc thỏa lòng mới gọi lên như mộng :

— Lãng Tử !

— Lâm Lâm !

Hai cánh tay rắn chắc của chàng càng ghì mạnh thân hình thon gầy của nàng.

Cả hai lặng người bên nhau lắng

nghe nhịp đập của hai con tim thổn thức, họ như đã dẫn nhau vào một cảnh mộng hoàn toàn khác với thực tại bên ngoài.

Thế nhưng mộng cảnh này xảy ra ngắn ngủi, Lâm Lâm đột nhiên vùng khỏi tay chàng lùi lại một bước, thở dài một hơi trở lại thái độ sợ ban đầu.

Lãnh Nhất Phàn sững chàng như vừa bị vuột mất đi một báu vật trong tầm tay, ngơ người một lúc mới trấn định lại với hiện thực.

— Lâm Lâm, tôi đi tìm người đây !

— Ta chờ ngươi, chậm lắm là vào giờ này ngày mai.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu nói :

— Có lẽ không đến nỗi nhiều thời gian như vậy !

http://tieulun.hopto.org

— Ưm !

Lãnh Nhất Phàn lần nữa nắm chắc tay nàng, rồi khẳng khái bước nhanh lên khỏi mật thất.

Ra khỏi Phổ Độ Am, Lãnh Nhất Phàn đi không có mục đích.

Chàng nhẩm tính trong đầu, Giang Hồ Bí Khách thỉnh cầu chàng bảo hộ lão già kia, nhất định chỉ quanh quẩn đâu đây để giám sát. Chỉ cần nhìn thấy chàng tới am, tất sẽ tìm gặp chàng hỏi tình hình.

Thế nhưng vấn đề là chàng địch nổi Giang Hồ Bí Khách hay không ? Có giúp được Lâm Lâm tra ra bí mật đó không ?

Nếu như Giang Hồ Bí Khách đúng là Nhân Báo Long Phi, một khi bí mật thân phận hắn bại lộ thì phản ứng khó nói hết được, khó tránh được một trường

yết đấu trí mạng.

Hậu quả thế nào thì thật khó mà nói ước được.

Đột nhiên chàng nhớ đến trung niên ụ nhân giữ am, vừa rồi chàng vào am ông thấy bóng dáng bà ta, đồng thời m Lâm chừng như coi Phổ Độ Am là bàn của mình.

Í ! Chẳng lẽ trung niên phụ nhân ính là vị ni cô năm xưa từng cứu nàng Nếu như đúng là trung niên phụ nhân phải là người đã thi thố *Thôi nguyên ản thương* chứ chẳng nghi !

Bí mật này coi như đã rõ, đáng tiếc a rồi chàng quên hỏi tường tận.

Lãnh Nhất Phàn cứ đi vòng vòng anh miếu cách ngoài cả trăm trượng ư là một người đi dạo, kỳ thực thì

http://tieulun.hopto.org

chàng cũng không thể xác định được nơi nào có khả năng gặp Giang Hồ Bí Khách hơn.

Khi vào đến một khu rừng rậm, bất chợt có tiếng người vọng đến từ sau lưng:

— Lãng Tử, ngươi tìm kẻ mọn sao ?

Lãnh Nhất Phàn dừng chân quay người lại, cố giữ thần thái bình thản đáp:

— Không sai !

Ánh mắt chàng nhìn nhanh vào lùm cây, không nói cũng biết Giang Hồ Bí Khách chính ẩn thân trong đó.

Giang Hồ Bí Khách lên tiếng hỏi ngay :

— Chuyện nhờ ngươi làm thế nào rồi ?

— Không đến nỗi thẹn !

— Ngươi vẫn còn sống ?

— Đúng !

Lãnh Nhất Phàn gật đầu đáp, trong ng nhẩm tính muốn bức đối phương lộ guyên hình, không đối diện thì khó ành động.

Giang Hồ Bí Khách ánh mắt dò xét ỏi lại :

— Thế ngươi còn tìm ta có chuyện gì ?

Lãnh Nhất Phàn định nhanh chủ ý nói :

— Có một chuyện quan trọng cần giải quyết.

— Chuyện gì mà quan trọng ?

Lãnh Nhất Phàn cố tình hạ thấp giọng vẻ bí mật nói :

— Chuyện Lý Thái Sơn, lão tuy còn sống, thế nhưng ...

http://tieulun.hopto.org

Giang Hồ Bí Khách giọng đầy kinh ngạc :

— Ngươi đã biết lai lịch hắn ?

— Không sai !

Lãnh Nhất Phàn vừa đáp ánh mắt vừa để ý xem phương vị của đối phương.

— Có chuyện gì không ổn chăng ?

— Các hạ nhanh ra đây, chúng ta mặt đối mặt nói chuyện. Vấn đề này đối với các hạ quan hệ trọng đại, cho nên tại hạ chỉ muốn nhanh chóng kết thúc, sau này mọi chuyện do các hạ xử trí lấy.

Chàng lựa lời cố bức cho đối phương xuất hiện.

— Như thế này nói chuyện chẳng giống nhau sao ?

Trong giọng nói Giang Hồ Bí Khách đã nghe ra khác thường.

Lãnh Nhất Phàn nhún vai cười nhạt nói :

— Chẳng thể gọi là giống nhau được, tại hạ không thích chơi trò ú tim !

— Không lộ diện không được ư ?

— Đúng, nếu không tại hạ lập tức đi ngay. Hậu quả thế nào thì các hạ tự mình lấy, lời [illegible] đã hoàn thành, tất cả ngang đây chấm dứt.

Nói rồi chàng vờ quay người đợm hân bước đi, Giang Hồ Bí Khách gấp giọng nói :

— Được, Lãng Tử, xem ra ngươi khá lắm, vào trong rừng sâu nói chuyện !

Bóng người thoáng lướt nhanh vào trong rừng, Lãnh Nhất Phàn cười thầm trong lòng phóng người theo.

Chạy chừng tầm một dặm, Giang Hồ

http://tieulun.hopto.org

Bí Khách dừng chân lại bên một tán cổ thụ chờ chàng, vẫn trùm kín đầu bằng một chiếc túi đen chỉ lộ ra đôi mắt sáng lạnh.

Lãnh Nhất Phàn cố tình bước cận trong tầm một trượng mới dừng chân lại, liếc mắt nhìn nhanh hiện trường chung quanh.

Đây là một khoảng đất rộng chừng hai trượng, chung quanh ba mặt vây bằng những bụi trúc xanh um, một mặt là những bụi gai rậm, người ngoài cách tầm năm trượng thật khó phát hiện ra nổi.

— Lãng Tử, ngươi có gì cứ nói ra đi?

— Tại hạ trước tiên muốn nói về mình....

— Ồ ! Bản thân ngươi có vấn đề gì

hử ?

Lãnh Nhất Phàn cố tình không đi thẳng vấn đề chính, tránh đả thảo động xà, thứ nhất là kéo đối phương tin mình không đề phòng, xuất kỳ bất ý ra tay mới mong thành công. Thứ hại chàng cũng thật muốn giải khai những hoài nghi đáng có trong lòng mình.

— Các hạ biết rõ thân thế tại hạ, hơn nữa còn biết rõ ổ cả vở công mật truyền của tại hạ ?

Giang Hồ Bí Khách gật đầu đáp :

— Đúng, điều này hình như có lần đã nói, kẻ mọn chẳng phủ nhận !

— Tại hạ muốn biết nguyên do ?

— Trước mắt không phải lúc, đối với ngươi chỉ hại không có lợi.

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu lãnh đạm

http://tieulun.hopto.org

nói :

— Các hạ chớ nên mượn bất cứ cớ gì để tránh nói thật ra điều này, tại hạ trong lòng đã quyết không thể biết tường tận điều này. Nếu như các hạ không chịu nói, thì chỉ còn một cách giải quyết.

Chàng nói ra một giọng hết sức kiên quyết, cứ như đây chính là mục đích chàng tìm đến gặp Giang Hồ Bí Khách.

Giang Hồ Bí Khách ánh mắt lộ hàn quang :

— Cách giải quyết nào ?

— Giải quyết bằng kiếm !

Giang Hồ Bí Khách thốt lên vẻ hơi ngạc nhiên hỏi lại :

— Nếu như kẻ mọn không muốn động thủ cùng ngươi thì sao ?

— Chẳng thể do các hạ quá được

...u !

— Giả sử kẻ mọn thừa nhận không phải đối thủ của ngươi ?

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày lắc đầu :

— Điều đó không có khả năng, các hạ có thể nghiên cứu cải biến tuyệt chiêu sát thủ của tại hạ, mà còn lợi hại hơn nhiều. Điều này đủ nói rõ kiếm thuật các hạ đạt đến cảnh giới cao rồi, huống gì võ công kiếm pháp của tại hạ như đã nằm trong tay các hạ !

Giang Hồ Bí Khách cười lên mấy tiếng nói :

— Như người phân tích, thì ngươi rõ ràng không phải là đối thủ của kẻ mọn, vậy ngươi động thủ thì cuối cùng được gì chứ ?

Câu này hoàn toàn thực tế, Lãnh

http://tieulun.hopto.org

Nhất Phàn hơi ngần người, nhưng chàng không thể bỏ cuộc, chàng đã quyết giúp Lâm Lâm bằng được, cần phải nghĩ cách.

— À, tại hạ muốn chứng thực một điều.

— Hắc, vạn nhất ngươi vì chuyện này mà bỏ mạng, thì còn chứng thực điều gì ?

Lãnh Nhất Phàn nhíu chặt mày kiếm kiên nghị nói :

— Tại hạ quyết không thay đổi chủ ý, tại hạ bỏ ngoài chuyện sinh tử !

Giang Hồ Bí Khách ngưng mắt nhìn chàng tỏ ra kinh ngạc, chừng như chẳng thể ngờ vì chứng thực điều gì mà tiểu tử này dám bỏ tính mạng.

Im lặng một lúc, Giang Hồ Bí Khách

bỗng chuyển ý nói :

— Trước tiên ngươi nói xem Địa Hồ Lý Thái Sơn thế nào rồi ?

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu dứt khoát nói :

— Không, cần phải sau khi giải quyết xong chuyện của tại hạ.

Ánh mắt Giang Hồ Bí Khách sắc như dao chuyển động nhanh, không biết tính toán điều gì trong đầu.

Thế nhưng nhìn chàng thần sắc kiên định khó thể nào lay chuyển được chủ ý được, tợ bỏ như đã thực bỏ ngoài tai hai tiếng sinh tử.

Giọng Giang Hồ Bí Khách bỗng nhiên trở nên ôn hòa nói :

— Lãng Tử, ngươi nên nghe lời kẻ mọn này, như trước đây vài hôm, kẻ mọn

http://tieulun.hopto.org

có thể động thủ với ngươi, chí ít cũng không đến nỗi bị hủy dưới tuyệt chiêu sát thủ của ngươi. Thế nhưng giờ thì đã hoàn toàn khác rồi...

— Các huyệt nói thế nghĩa là sao ?

— Nữ sát thủ giúp ngươi giải độc, xảo diệu nhất là đã đả thông Nhâm Đốc nhị mạch khiến cho ngươi xuất ngoài sinh tử huyền quan, công lực tăng bồi nhiều lần. Thử hỏi kẻ mọn làm sao đấu nổi ?

Lãnh Nhất Phàn chấn động cả người, tại vì sao bất cứ chuyện gì của chàng, người này cũng đều biết ? Đúng chẳng khác nào âm hồn bất tán đeo bám chẳng dứt nổi ?

Chàng bỗng rùng mình, con người này cứ như một bóng ma luôn theo sát bên người chàng, nếu như không vạch

được chân tướng người này, thì chẳng khác gì chàng đã bị khống chế ?

— Chuyện gì của tại hạ, các hạ đều lưu tâm chú ý ?

Giang Hồ Bí Khách lắc đầu nói :

— Ngược lại không phải thế, mọi chuyện ngẫu nhiên thôi !

Lãnh Nhất Phàn chăm mắt nhìn đối phương không chớp, chừng như sợ chỉ cần chớp mắt thì đối phương biến mất ngay.

Bất luận có là đối thủ hay không thì chàng cũng cần thử xuất phát, chàng đã định trong đầu hành động, sẽ dùng đúng tuyệt chiêu sát thủ gia truyền, có thể tùy tâm ứng biến.

Nhân vì đối với Giang Hồ Bí Khách không cần giữ bí mật này.

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ là người thật sự cầu thị, vốn không muốn nghe hai tiếng ngẫu nhiên !

Cuối cùng trong mắt chàng cũng khó mà giữ kín nổi ý đồ trong lòng.

— Lãng Tử, thật ra ngươi muốn gì ?

Lãnh Nhất Phàn giữ giọng trầm tĩnh nói :

— Ấn chứng kiếm thuật !

— Kẻ mọn đã nói là không muốn đấu...

Lãnh Nhất Phàn đanh giọng cắt ngang ngay :

— Đó là chuyện của các hạ, cho dù các hạ không xuất kiếm thì tại hạ vẫn ý nhiên rút kiếm ra chiêu, đồng thời quyết không giữ kẻ, các hạ cứ xem đó mà ứng xử.

Dứt lời, soạt một tiếng quả nhiên ng rút phắt thanh trường kiếm trụ tấn quyết khởi thức.

Chàng không thể do dự thêm giây t nào nữa, càng không thể để cho đối ơng có thêm thời gian suy nghĩ, tuy ng bại là điều khó nói trước, nhưng ng cần tận lực xuất thủ.

— Lãng Tử, phải chăng ngươi hoài i kẻ mọn bên trong còn có ý đồ khác?

— Tại hạ không phủ nhận ?

— Có cần kẻ mọn thề không ?

Lãnh Nhất Phàn vung kiếm lên nói n :

— Không cần, bảo kiếm sắc bén, chính là lời thề tốt nhất !

Giang Hồ Bí Khách cố giữ giọng ôn hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Không còn cách giải quyết nào khác nữa sao ?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ nhanh trong đầu, đối phương đã xuống nước, đây là lúc ra điều kiện tốt nhất, ta gần như nắm được đầu cán chẳng sợ hắn giở quẻ trở mặt !

— Đương nhiên là có, cách này cực đơn giản, chỉ cần các hạ thành tâm thì thực hiện được.

— Cách gì ?

— Cởi bỏ áo trong ngoài để lộ ngực ra !

Giang Hồ Bí Khách ban đầu ngớ người, rồi chợt bật cười dài khe khẻ.

Lãnh Nhất Phàn thần sắc bất biến, chuẩn bị lúc nào cũng có thể ra tay. Chàng không thể để buông lỏng giây

phút nà, nếu đối phương có thể nhân cơ lào tẩu, nghĩ thế tay kiếm càng nắm chặt hơn.

Giang Hồ Bí Khách cười một lúc mới ngừng bặt, trầm giọng nói :

— Lãng Tử, giờ thì kẻ mọn đã hiểu tâm ý của ngươi !

Lãnh Nhất Phàn chau mày hỏi :

— Các hạ biết gì chứ ?

— Người hoài nghi kẻ mọn là Nhân Báo Long Phi, muốn chứng thực đúng không ?

Giang Hồ Bí Khách đã nói trúng tâm ý của chàng, chàng gật đầu đáp :

— Tại hạ không phủ nhận.

— Điều này thật quá đơn giản, xem đây !

Nói rồi Giang Hồ Bí Khách cởi bỏ

http://tieulun.hopto.org

cúc áo vạch cả áo trong áo ngoài để lộ ngực ra cho chàng xem, nói tiếp :

— Ngươi mãn ý rồi chứ ?

Lãnh Nhất Phàn khựng người.

Bộ ngực trắng phau không một vết hình ảnh nào.

Giang Hồ Bí Khách cài áo lại nói :

— Lãng Tử, còn muốn động kiếm nữa chứ ?

— Muốn !

Lãnh Nhất Phàn buộc miệng đáp gọn một tiếng, thế nhưng đã chẳng còn kiên quyết hùng mạnh như lúc đầu.

Chàng tuy đã chứng thực được một điều, thế nhưng bản lai diện mục của đối phương vẫn còn chưa biết, có nghĩ nổi hoài nghi ám ảnh trong lòng chàng vẫn còn.

Nhưng nên biết, bức ép người khác vạch áo ra là một nỗi sỉ nhục lớn, mà tự nguyện cởi áo cho người khác xem là chẳng xấu hổ.

Giang Hồ Bí Khách đã tự nguyện cởi áo cho chàng chứng thực, lẽ nào ông ta không biết hai chữ xấu hổ.

Anh mắt Giang Hồ Bí Khách quắc lên, trầm giọng nói :

— Lãng Tử, đắc ý chớ nên lấn tới tiếp, kẻ mọn chịu nhục cầu toàn, ngươi còn bức ép chẳng thấy quá lắm sao ?

Lãnh Nhất Phàn hít sâu một hơi, nói:

— Chỉ cần các hạ giở bao che mặt, tại hạ thâu kiếm ngay.

— Lãng Tử, ngươi cho rằng kẻ mọn không phải là đối thủ ngươi thực sao ?

Một câu này khiến Lãnh Nhất Phàn

http://tieulun.hopto.org

khựng người khó đáp, quả thật khó nói được chàng đấu hơn Giang Hồ Bí Khách hay không ? Thế nhưng trong lòng chàng muốn biết chân diện đối phương, tuy chàng không hoàn toàn nghĩ người này có ý đồ bất thiện với mình.

Chỉ là vì chàng mang trong người một sứ mệnh quan trọng, bí mật về mình bị đối phương nắm được, vô hình trung nó là một nỗi ám ảnh khiến chàng bất an.

Im lặng một lúc, Giang Hồ Bí Khách nói :

— Lãng Tử, kẻ mọn này có một biện pháp chiết trung, hy vọng ngươi chấp nhận.

— Tại hạ rửa tai nghe cao kiến !

— Đợi sau khi công án Giang Bắc

Tam Hung kết thúc, kẻ mọn sẽ nói hết một chuyện cho ngươi biết, được chứ ?

Giang Hồ Bí Khách giọng càng trở nên ôn hòa thân cận, ánh mắt sắc lạnh cũng đã biến mất.

Lãnh Nhất Phàn nhớ đến Lâm Lâm và Địa Hổ Lý Thái Sơn trong mật thất Phổ Độ Am. Chuyện Lâm Lâm nhờ chàng đã làm xong. Giang Hồ Bí Khách đã không phải là Nhân Báo Long Phi, như vậy hắn ra vẫn còn ẩn trong bóng tối. Thiên Long Cốc Cường và Nhân Báo Long Phi bất cứ lúc nào cũng có thể uy hiếp Lâm Lâm.

Nghĩ rồi chàng thấy cũng chẳng nên quá bức người, huống gì Giang Hồ Bí Khách không hề tỏ ra có gì nguy hiểm cho chàng.

http://tieulun.hopto.org

— Các hạ nói thì giữ lời chứ ?

— Lãng Tử, nếu như kẻ mọn mạnh tâm xảo trá, thì có hứa bao nhiêu lời cũng bằng không, còn nếu kẻ mọn xuất ngôn chí thành, một câu là đủ, đúng chứ?

— Được ! Tại hạ tin tưởng các hạ lần này.

— Được người ta tin tưởng một lần là quá đủ, chuyện ngươi xem như dừng tại đây, giờ nói chuyện kẻ mọn xem, có chuyện gì quan trọng ?

Lãnh Nhất Phàn nhớ lại lời hứa với Lâm Lâm bèn nói :

— Địa Hồ Lý Thái Sơn chỉ sống được đến giờ này ngày mai, hay nói cách khác, lời hứa của tại hạ giúp các hạ chỉ hạn hết ngày mai là chấm dứt,

[illegible] đó mọi chuyện các hạ tự lo liệu !

Giang Hồ Bí Khách gật gù nói :

— Lãng Tử, đa tạ, thời gian chừng [illegible] đã quá đủ.

Lãnh Nhất Phàn thoáng nghĩ nhanh trong đầu, thời gian quá đủ là thế nào, trong quảng thời gian này nhất định đối phương sẽ có hành động ?

Người đang ở trong tay Lâm Lâm, đối phương yêu cầu chàng bảo vệ Địa Hồ Lý Thái Sơn, lập trường người này nhất định đối nghịch với Lâm Lâm, ta lẽ nào khoanh tay ngồi yên ?

Nghĩ thế chàng nói :

— Tại hạ còn có lời nói trước.

— Có gì cứ nói.

— Bất quản tình hình phát sinh thế nào, tại hạ đều đứng về phía Lâm Lâm

http://tieulun.hopto.org

cô nương.

Giang Hồ Bí Khách gật đầu nói :

— Điều này ngươi không nói, kẻ mọn cũng hiểu.

— Thế thì tốt !

Giang Hồ Bí Khách đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt chuyển động nhanh, chừng như phát hiện ra điều gì khác thường.

Lãnh Nhất Phàn cũng chú ý đến cử chỉ này, trong lòng hơi khẩn trương, tuy giữa hai người đã ngầm thỏa hiệp, nhưng ai biết chuyện bất ngờ gì có thể xảy ra ?

— Lãng Tử, có người đến !

— Ưm !

Lãnh Nhất Phàn thoáng động trong lòng, nhưng chưa quay đầu, cứ theo như

ánh mắt của Giang Hồ Bí Khách, thì nếu đúng có người đến tất từ hướng sau lưng chàng.

Giang Hồ Bí Khách ngưng mắt nhìn qua đầu chàng nói tiếp :

— Hắn chừng như tìm kiếm gì....

Lãnh Nhất Phàn ướm hỏi :

— Dáng người thế nào ?

— Một người bịt mặt.

— Bịt mặt, giống các hạ chăng ?

Giang Hồ Bí Khách bỗng hỏi :

— Lãng Tử, ngươi còn nhớ chuyện ngươi giết Thiếu Cấu Tất Bằng ở Nam Dương ?

— Đương nhiên là nhớ, sao chứ ?

Chàng nói chuyện, nhưng vẫn không quay đầu lại, ánh mắt ngưng nhìn Giang Hồ Bí Khách. Chàng thấy có gì

http://tieulun.hopto.org

đáng ngờ, vì sau lưng không hề nghe thấy động tĩnh nào, nếu như có người thì chỉ cần mấy câu họ nói với nhau vừa rồi cũng đã đến gần.

— Đại tổng quản Cốc phủ phụng lệnh mang một vật đến giữa đường trao cho Thiên Cẩu, kết quả do ngươi nhầm Thiên Cẩu khi hiếp người phụ nữ có thai, cho nên ngươi đã giết hắn. Đại tổng quản mang vật đó chạy rồi cũng bị giết, vật kia thì bị cướp mất. Giết người cướp của chính là người này, chỉ cần ngươi điều tra người này thì sẽ rõ chuyện !

"A" Lãnh Nhất Phàn kinh ngạc buộc miệng thốt lên, lại hỏi :

— Người đó lại đang tiến về phía này sao ?

Chàng vừa nói vừa xoay nửa người nhìn, quả nhiên nhận ra một người bịt mặt đang chậm rãi đi tới, thật đúng là có người đi tới, Giang Hồ Bí Khách không hề nói giả.

Nhưng khi chàng quay người trở lại thì Giang Hồ Bí Khách đã biến mất tăm dạng !

Lãnh Nhất Phàn hơi bị hẫng, đã đề phòng rồi cũng không được, chàng quay phắt người nhìn người bịt mặt đang tiến dần đến ngầm đề phòng.

Giờ thì chàng đã nhận ra người bịt mặt này chính là kẻ trước quát lui bọn vệ sĩ hộ tống chiếc kiệu mà Lâm Lâm bị bắt giam bên trong , đồng thời cũng là người ra tay sát thương "Địa Hổ " Lý Thái Sơn.

http://tieulun.hopto.org

Nhớ lại chuyện này càng thấy kỳ quái, người bịt mặt đã là người trong cốc phủ, mà Cốc lão thái gia là "Thiên Long" Cốc Cường. Thiên Long, Địa Hổ, Nhân Báo tề danh Giang Bắc Tam Hung, lẽ nào bọn chúng có thể huynh đệ tương tàn ?

Nghĩ đến đó, người bịt mặt đã đến cách chàng chừng ba trượng.

Lãnh Nhất Phàn nghênh diện bước tới mấy bước, người bịt mặt dừng lại đánh tiếng nói ngay :

— Lãng tử, cuối cùng thì ta cũng tìm thấy ngươi !

Tại hạ cũng chính đang tìm các hạ.

— Ồ, vậy thì tốt quá ! Lãng tử, ngươi đem lã già bị thương kia đi đâu rồi Người bịt mặt nói thẳng vào vấn đề,

ong ánh mắt lộ hàn quang sắc lạnh.

Lãnh Nhất Phàn cố ý điểm phá chân tướng.

— Các hạ muốn nói đến " nhân báo" long phi ?

— Sao ? Ngươi đã biết...

Người bịt mặt không nén nổi chấn động, chẳng thể nào nói được hết câu.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu nhẩn nhiên nói :

— Không sai, tại hạ đã biết rõ thân thế của lão ta.

Người bịt mặt trầm giọng quát hỏi:

— Hiện giờ người đó ở đâu ?

— Người ở cách đây không xa, thế nhưng các hạ chỉ sợ không nhìn được lão ta nữa rồi !

— Ngươi nói vậy là sao ?

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn buông rõ từng tiếng:

— Bởi vì các hạ vĩnh viễn nằm lại đây !

"Hắc hắc hắc..."

Người bịt mặt phát ra một tràng cười dài âm trầm, qua một lúc mới ngừng tiếng cười nói :

— Lãng tử, ngươi có bản lĩnh chừng nào mà dám nói ra lời chẳng biết sinh tử thế này ?

Lãnh Nhất Phàn nhún vai cười nhạt nói :

— Tại hạ bản lĩnh không cao, thế nhưng đối phó với ngươi thì dư sức !

Lãnh Nhất Phàn chợt nhớ tới nhân vật thứ ba trong Giang Bắc Tam Hung là "Nhân Bảo" Long Phi, ban đầu hoài

ghi là Giang Hồ Bí Khách , nhưng kết quả chứng thực không phải, nói không ừng chính là lão già bịt mặt này ?

— Lãng tử, khẩu khí ngươi quả hẳng nhỏ chút nào, thế nhưng lão phu dám đoan chắc chốc nữa khi ngươi chết chỉ tru như một con chó.

Lãnh Nhất Phàn không để đối phương chọc giận, nhưng mày nói :

— Cứ để sự thực chứng minh !

— Đương nhiên, rút kiếm bảo vệ tính mạng của ngươi !

Dứt lời lão rút kiếm ra trước, lại nói tiếp :

— Thực ra ngươi rút kiếm cũng bằng thừa, lão phu đã định ý giết ngươi thì ngươi chẳng bao giờ còn cơ hội sống, cũng chẳng có Võ Lâm Phán Quan đến

http://tieulun.hopto.org

cứu ngươi nữa đâu.

Trước khi hạ thủ, lão phu chỉ hỏi ngươi một điều là ai đã giải độc cho ngươi ?

Nhắc đến độc, lửa hận trong người chàng sội lên.

— Hừ ! Thì ra kẻ xử dụng tà độc ám khí " Diêm Vương Lệnh" là ngươi ?

Người bịt mặt ánh mắt long lên dữ dội gằn hỏi :

— "Diêm Vương lệnh" đương kim võ lâm không có được mấy người giải nổi, lão phu hỏi ngươi là ai giải độc cho ngươi ?

Người bịt mặt huơ thanh trường kiếm trong tay lên, bước chân tiến tới.

— Các hạ chớ hỏi nhiều, tại hạ sẽ không bao giờ trả lời vấn đề này, các

a như đúng là người dụng độc, vậy thì ai hạ ra tay giết ngươi chẳng có gì phải y này trong lòng !

Vừa nói chàng vừa tiến tới, ở một hoảng cách xuất thủ tốt nhất mới từ từ ra kiếm, trên mặt chàng ẩn hiện sát ơ.

Người bịt mặt chìa kiếm về phía chàng lạnh giọng nói :

— Lãng tử, ngươi sẽ chết mãn nguyện !

Lãnh Nhất Phàn đi bộ hoành kiếm ra khởi thức.

— Các hạ chuẩn bị tự bảo !

Chàng chợt nhớ đối phương là cao thủ dùng độc, không thể để hắn có cơ ại độc, lần trước may có nữ sát thủ giải ộc, nhưng nếu lần này trúng độc của

http://tieulun.hopto.org

hắn nữa thì khó nói.

— Tại hạ xuất thủ đây !

Đã ra tay giết người vốn chẳng cần giữ phong độ quân tử, thế nhưng chàng vẫn luôn bảo trì tinh thần võ sĩ của mình, nói trước khi ra chiêu.

— Hắc ! Ngươi nên ra chiêu trước, nếu không thì chẳng bao giờ có cơ hội !

— Được !

Vừa dứt tiếng, chỉ thấy loáng xanh một cái như ánh chớp rồi biến mất, âm hưởng của tiếng "được" như vẫn còn vang !

Quá nhanh !

Nhanh vượt ra ngoài khả năng của con người, chàng vừa ra một kiếm !

Thế nhưng không hề nghe một tiếng động dù là tiếng rít gió, không

nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau, không hề nhìn thấy dị trạng, mà chỉ như một sự chuyển màu sắc của không gian đã biến mất đến cái chớp mắt chưa thành thì đã chấm hết!

Người bịt mặt kiếm chỉ giương lưng chừng rồi khựng lại, hai mắt trìn xoe đay kinh ngạc như không tin nổi đó là sự thật. Lãnh Nhất Tiên đã ra một chiêu kiếm mà vẫn như chưa từng có một cử động nào.

Trên ngực trái người bịt mặt bị một đường cắt gọn, máu từ đó tứa ra thành dòng chảy nhanh xuống đất thấm nhanh vào cây cỏ.

— Lãng...Tử...

Cuối cùng rồi người bịt mặt thốt được hai tiếng rồi cả người từ từ

http://tieulun.hopto.org

nghiêng đổ xuống.

Lãnh Nhất Phàn thở phào một hơi, kiếm hạ xuống, ngay bản thân chàng cũng bất ngờ trước chiêu kiếm trở nên thần tốc của mình.

" Tuyệt kiếm" Giọng người từ ngoài vọng lại, không ngước đầu nhìn Lãnh Nhất Phàn cũng biết ngay chính là Giang Hồ Bí Khách .

—Lãng tử, chỉ một kiếm ngươi đã lấy mạng hắn !

Lãnh Nhất Phàn cử bước đi tới, lãnh đạm nói :

— Không đến nỗi chết , tại hạ giữ lại vài phân .

— Vậy thì tốt !

Giang Hồ Bí Khách buông mấy tiếng này nghe ra rất khác lạ, Lãnh Nhất

Phàn trong lòng đã hoài nghi, nhưng thấy chưa tiện truy hỏi, điều chàng nôn nóng muốn biết chính là thân thế kẻ bịt mặt này ?

Chàng giơ kiếm vạch hết áo trước ngực đối phương để lộ ngực ra ngoài, vết thương trên ngực dài chừng nửa xích vẫn còn tuôn máu ra ngoài , thế nhưng không che nổi một hình xăm bên ngực trái, hình một con báo !

Đúng hắn là, "Nhãn Báo" Long Phi, Lãnh Nhất Phàn tuy đã phán đoán trước điều này, nhưng cũng không khỏi giật mình.

Chàng giở luôn cả chiếc túi trùm đầu để lộ khuôn mặt rất quen, tuy khuôn mặt đã biến dạng vì đau đớn, nhưng chàng cũng nhận ra hắn là ai.

http://tieulun.hopto.org

— Thì ra là các hạ !

Giang Hồ Bí Khách hỏi :

— Hắn là ai ?

— Quản gia của Cốc lão thái gia.

— Ồ ! Lẽ ra phải đoán là hắn từ sớm!

Lãnh Nhất Phàn nhớ lại chuyện trước đây chàng được Nhị tiên sinh mời đến trị bệnh cho Cốc lão thái gia, chỉ vì chàng nhận thấy vết xâm trên người và nhận ra bệnh là do luyện công trái phép, mà suýt nữa thì bị bỏ mạng trong tay vị quản gia này.

Lãnh Nhất Phàn nghe Giang Hồ Bí Khách nói thế bèn ngước mắt nhìn đối phương hỏi :

— Các hạ làm sao nghĩ được là hắn?

— Bởi vì hắn còn là người bảo tiêu [illegible]o Cốc lão thái gia.

Lãnh Nhất Phàn chợt nhớ lại câu nói buột miệng vừa rồi của Giang Hồ Bí Khách hỏi :

— Các hạ vừa rồi nói hắn chưa chết thế thì tốt nghĩa là sao ?

— Có thể dùng hắn làm miếng mồi...

— Miếng mồi ư ?

Giang Hồ Bí Khách đã đến gần hơn, gật đầu nói :

— Không sai, hắn là miếng mồi tốt để câu một con cá lớn.

— Ý Các hạ muốn chỉ Cốc lão thái gia "Thiên Long" Cốc Cường ?

— Người đoán đúng !

Giang Hồ Bí Khách gật đầu, trong

http://tieulun.hopto.org

ánh mắt lộ hà quang lẫn sát khí, nói tiếp:

—Thế nhưng Cốc lão thái gia không phải là Cốc Cường, mà tên là Cốc Phong, một người buôn bán thành nghiệp lớn, ai ai trong hàm dương cũng đều biết tiếng. Cũng nhờ tài lực của lão khiến Cốc đại công tử trở thành độc bá nhất phương, tài và lực hổ trợ cho nhau...

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên chau mày hỏi :

— Rõ ràng trên ngực Cốc lão thái gia xâm hình hồng long, vả là vì luyện công tẩu hỏa nhập ma thành bệnh, nếu như bảo lão ta là người chuyên buôn bán không biết võ công, vậy giải thích thế nào những chuyện này ?

Giang Hồ Bí Khách cười mấy tiếng quái dị nói :

— Bí ẩn này nhanh chóng sẽ bị vạch trần !

Lãnh Nhất Phàn hỏi dồn :

— Nói thế Cốc Phong, Cốc Cường là huynh đệ ?

Giang Hồ Bí Khách gật đầu đáp :

— Đúng. Chẳng sai chút nào. Cốc Cường từ nhỏ lưu lạc bên ngoài, cơ hồ không ai hay biết chuyện Cốc lão thái gia còn có một vị huynh đệ, đương nhiên cũng không thể nào nghĩ ra đứng đầu Giang Bắc Tam Hùng chính là huynh đệ bọn chúng.

— Nói thế Cốc lão thái gia hiện tại chỉ là kẻ thế thân, hắn chính là Cốc Cường?

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn quét mắt nhìn lão quản gia một cái.

— Sự thực chứng minh như vậy.

— Vậy chân chính Cốc lão thái gia ở đâu ?

Giang Hồ Bí Khách lắc nhẹ đầu nói:

— Đây chính là ẩn số cuối cùng phải có giải đáp.

Lãnh Nhất Phàn im lặng suy nghĩ.

Giang Hồ Bí Khách chợt bước đến gần hơn nói :

— Lãng tử, cứ để hắn cho ta xử lý, ngươi nhanh trở lại Phổ Độ Am .

— Về am ... để tiếp tục bảo vệ cho "Địa Hổ" Lý Thái Sơn ?

— Không ! Hiện tại cần bảo vệ chính là nữ sát thủ !

Lãnh Nhất Phàn ngơ người tròn mắt thốt lên :

— Bảo vệ nữ sát thủ ?

Chàng chẳng thể hiểu nổi chuyện gì, cứ như lại rơi vào trong đám sương mù khác, nhân vật thần mật đáng sợ như nữ sát thủ mà cần được bảo vệ ư ? Vì sao lại cần Giang Hồ Bí Khách truyền đạt lời này ? Giữa họ có quan hệ gì với nhau chăng ?

— Tại hạ không hiểu ý các hạ !

Giang Hồ Bí Khách lãnh đạm đáp :

— Cứ về am ngươi sẽ hiểu ngay.

Lãnh Nhất Phàn trong đầu nghĩ nhanh :

— Trong am chỉ có Lâm Lâm, trung niên phụ nhân và Địa Hổ Lý Thái Sơn đang bị khống chế, nếu như nữ sát thủ

http://tieulun.hopto.org

xuất hiện thì tám phần là vì Lý Thanh Sơn. Nhưng Lâm Lâm không thể là đồng thủ của nữ sát thủ, vậy thì tại sao cần ta bảo vệ cho nữ sát thủ ? Chẳng lẽ ...

Chàng nghĩ đến đó, bất chợt lại nhớ còn một nhân vật bí ẩn chưa từng xuất hiện dụng *Thôi nguyên phán thương* mà người này rõ ràng đứng về phía Lâm Lâm, tình hình đã hoàn toàn khác.

Chỉ nghĩ như vậy, chàng tự nhiên thấy nôn nóng trong lòng, vội quay người tung chân phóng chạy trở lại Phổ Độ Am....

*

* *

Trong Phật đường Phổ Độ Am, hai nhân đứng đối mặt với nhau.

Một người chính là nữ sát thủ, tay cầm tiễn đao, mặt đằng đằng sát khí, người đối diện chính là nữ sát thủ bịt kín mặt, trong tay nắm một thanh thất chủy đoản đao sáng loáng.

Cả hai ngọn tiểu đao trong tay họ đều là một ngọn lợi đạo lấy mạng người cực nhanh, đồng thời cả hai thanh đao đã nhuốm bao nhiêu máu.

Trung niên phụ nhân ngồi bệt trên đất ngay bên khám thờ, vừa khéo lấp kín cửa ngầm xuống mật thất, trên mặt bà ta không chút biểu hiện nào dù là hoảng sợ hay kinh ngạc, mắt cứ đưa nhìn hai người.

Lãnh Nhất Phàn chạy đến bên

http://tieulun.hopto.org

ngoài cửa Phật đường thì khựng chân ngơ người.

Trung niên phụ nhân chuyển nhanh ánh mắt nhìn Lãnh Nhất Phàn vừa đột ngột xuất hiện ở cửa, trên mặt thoáng chút biến sắc, ánh mắt hằn lên tia lạnh lùng.

Thế nhưng chỉ hiện trong tích tắc rồi trở lại thản thái như lúc đầu.

Lãnh Nhất Phàn lúc này chú ý tập trung vào hai ngọn đao trên tay Lâm Lâm và nữ sát thủ, cho nên căn bản không nhận ra thay đổi trên nét mặt trung niên phụ nhân.

Bấy giờ chỉ mới quá ngọ, ngoài sân nắng chói chan.

Đây là lần đầu tiên giữa thanh thiên bạch nhật chàng nhìn thấy nữ sát thủ

rong một cự ly gần như thế này.

Cứ nhìn thân hình thon thả với những đường nét quyến rũ, những nơi ần da lộ ra trắng nuốt như ngọc, có thể oán là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp, hế nhưng lại là một người khiến võ lâm ào khách nghe rúng động — Nữ sát hủ.

Lâm Lâm và nữ sát thủ không ai nhìn chàng cái nào, chừng như bỏ qua sự hiện diện của chàng.

Sau một hồi gườm gườm nhau trong im lặng, nữ sát thủ cất tiếng nói qua kẽ răng, giọng sắc lạnh không khác gì ngọn đao trong tay :

— Ngươi không mang Địa Hổ trao a thì chẳng yên với ta !

Lâm Lâm hừ một tiếng, hươ ngọn

http://tieulun.hopto.org

tiễn đao trong tay lên giọng kiêu quyệt nói :

— Trừ phi ta không còn dùng được ngọn tiễn đao này !

— Ngươi không giao người, thì đừng hòng có cơ hội dùng đến tiễn đao của ngươi.

— Hắc hắc ! Hay là ngươi vĩnh viễn không dùng ngọn đoản đao của ngươi ?

Lãnh Nhất Phàn đã hiểu, đúng như chàng dự liệu, vấn đề chính là tranh nhau Địa Hổ Lý Thái Sơn.

Địa Hổ Lý Thái Sơn là huyết hải cừu gia của Lâm Lâm, cô ta cần giết hắn báo cừu là điều tất yếu.

Thế nhưng nữ sát thủ cần Lý Thái Sơn làm gì ? Xem ra nữ sát thủ đồng

ọn với Giang Hồ Bí Khách, đồng thời ới Giang Bắc Tam Hưng không có gì ơn ngoài hai chữ báo thù !

Lâm Lâm mắt sắc lạnh nhìn đối hương gằn giọng nói :

— Nữ sát thủ ! Ta nhắc lại lần nữa, gọn đao của ta hễ đã ra tay là thấy áu!

— Hà ! Ngọn đao của ta xưa nay ũng chưa từng ra không bao giờ.

— Được, bằng sự thực chứng minh.

— Rất tốt, ra chiêu đi !

— Xem đao !

Lâm Lâm thét lên một tiếng rồi sấn hân nhảy tới vung tay ra chiêu ngay.

Lãnh Nhất Phàn nãy giờ đã thấy inh động, chàng không muốn hai người

http://tieulun.hopto.org

này lưu huyết với nhau, khi ấy Lâm Lâm ra đao chàng nhảy vào thét lớn :

— Không được động thủ !

Trường kiếm múa lên ba vòng loang loáng thị uy, cả đường công vào của Lâm Lâm.

Nàng thoái người lùi sau, cả ba cặp mắt đều chăm nhìn vào Lãnh Nhất Phàn.

Lâm Lâm mắt nảy lửa gằn giọng hỏi:

— Lãng Tử, ngươi định cản ta ?

Lãnh Nhất Phàn gật đầu đáp :

— Không sai !

Lâm Lâm chăm mắt hỏi :

— Thực ra ngươi đứng về phía nào?

— Chỉ đứng về phía bản thân tại

hạ !

— Hừ, vậy thì ngươi cứ đứng phía ngoài kia của ngươi, ở đây chuyện của chúng ta không cần ngươi nhúng tay vào.

Lâm Lâm vẫn cái nhìn lạnh lùng hoang dã cố hữu đáng sợ.

— Chế mà tại hạ đứng vừa khéo ngay giữa nhị vị.

Vừa nói chàng vừa bước vào giữa hai người, kiếm trong tay lại huơ lên, khiến nữ sát thủ và Lâm Lâm đều thoái lùi.

Như vậy giờ thành thế chân vạc, ai cũng có thể tuỳ thời tấn công hai người kia.

Lâm Lâm mặt lạnh như tiền, tức

http://tieulun.hopto.org

giận thét lên :

— Lãng Tử, ngươi ngoan cố nhúng tay vào chuyện của ta, ngươi chớ nghĩ ta không thể giết ngươi !

Lãnh Nhất Phàn nhún vai trầm giọng nói :

— Đương nhiên, tại hạ chưa hề nghĩ như thế !

Lâm Lâm hỏi :

— Mục đích của ngươi là gì ?

— Tại hạ không hy vọng nhị vị dùng đao nói chuyện với nhau, có gì từ từ thương lượng, tại hạ sẽ nguyện làm người đứng giữa, giải quyết một cách hòa bình thì hơn.

Nữ sát thủ giọng lạnh lẽo :

— Ngoại trừ đao ra không còn cách

nói chuyện nào khác.

Sự thật thì khó giải tỏa nổi tình thế trước mắt, chàng trong lòng vốn lo ngại chính là nhân vật bí ẩn dụng *Thôi nguyên phản thương* còn nấp trong bóng tối, nếu như người này xuất hiện tất đứng về phía Lâm Lâm. Lúc ấy chàng càng khó xử hơn nhiều, vì chàng chẳng thể phản mặt với Lâm Lâm, mà cũng không thể bỏ mặc nữ sát thủ, người mà chàng đã mang ân giải độc cứu mạng.

Bất giác ánh mắt chàng chuyển nhìn trung niên phụ nhân ngồi bệt bên khám thờ, nhưng thấy bà ta vẫn nét mặt ngây ngây như người thường, có khác hơn trước là không còn nét hoảng sợ mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Bà ta phải chăng là người thi triển tà môn sát thủ *Thối nguyên phản thương*?

Từ nhiều chuyện xảy ra trước đây thì người này có khả năng rất lớn, thế nhưng chung thỉ vẫn khó nhận ra điểm nào đáng ngờ qua thần sắc cử chỉ của bà ta, nếu đúng thì bà ta là cao thủ rất khéo ẩn giấu mình trong vỏ bọc người thường.

Lâm Lâm như chẳng kiên nhẫn nổi lên tiếng :

— Lãng Tử, nếu như ngươi còn không chịu tránh ra, ta trước tiên thanh toán ngươi. Đây là câu cảnh cáo cuối cùng, ta sẽ không nói thêm bất cứ tiếng nào.

Không khí trở nên nặng nề căng thẳng, nữ sát thủ trước sau vẫn ít lên tiếng, không ai hiểu trong đầu cô ta tính toán gì.

— Chá !

Một tiếng thét dài, ngọn tiễn đao trong tay Lâm Lâm vung lên đâm thẳng với người Lãnh Nhất Phàn, nàng quả thật đã xuất thủ.

Chiêu đao cực nhanh mà hung hãnh, bóng đao sáng loáng lên vốn thẳng nhận ra nổi bộ vì đâm vào đích xác là nơi nào trên người.

Lãnh Nhất Phàn đã ngậm cảnh giới, trường kiếm vung lên tạo ra một màn kiếm ánh như thiên y bất lậu, chính là một thức trong tuyệt chiêu sát thủ gia

http://tieulun.hopto.org

truyền.

Kong một tiếng, ánh thép chạm nhau tóe lửa, Lâm Lâm cả người bật người lùi sau một bước dài, cổ tay ê ẩm, ngọn tiễn đao cứ như đâm vào màng lưới thép có sức phản chấn cực mạnh.

Bóng người loáng nhanh, nữ sát thủ như nhân cơ ra tay, ánh đao xanh rờn bổ mạnh vào người Lâm Lâm.

Lãnh Nhất Phàn vừa ra chiêu cản đường đao của Lâm Lâm, vốn không nghĩ đến điều này, đến khi nhận ra muốn cứu Lâm Lâm thì cũng đã muộn mất rồi....

— Dá.....

Nữ sát thủ thét dài tức giận, người khựng lại vì bị một tiềm lực hùng hậu

cản lại.

Cản thế công của nữ sát thủ chính là trung niên phụ nhân, bà ta vốn ngồi bên khám thờ, chẳng ai kịp nhìn thấy bà ta di chuyển thân hình như thế nào, thân pháp nhanh quả bất khả tư nghị.

Lãnh Nhất Phàn khựng người chết lặng, trợn mắt nhìn trung niên phụ nhân.

Hiện tại bà ta như đã biến thành một con người hoàn toàn khác, trong cặp mắt vốn bình thường ngây ngây kia xuất hiện hai tai nhãn quang sắc lạnh hữu thần chiếu thẳng vào tấm mạng che mặt của nữ sát thủ tợ hồ như xuyên thấu qua được.

Lãnh Nhất Phàn buộc miệng thốt lên:

http://tieulun.hopto.org

— *Thôi nguyên phản thương* hả chính là ...

Nữ sát thủ thêm vào :

— Quả không ngoài dự liệu !

Trung niên phụ nhân đứng cản trước mặt Lâm Lâm đối đầu với nữ sát thủ, nữ sát thủ lăm lăm ngọn thất chủy đao trong tay bất cứ lúc nào cũng có thể xuất kích. Lãnh Nhất Phàn đứng chếch một góc độ khá tạo thành thế tam giác.

Thấy đối phương chỉ im lặng nhìn mình, nữ sát thủ giọng đầy uất nghẹn nói:

— Nếu như ta đoán không nhầm, phương giá là Kim Thuyền, truyền nhân của La Thủ Tiên Cơ ?

Trung niên phụ nhân gật nhẹ đầu

thừa nhận :

— Không sai !

Lãnh Nhất Phàn nghe không khỏi chấn động và kinh ngạc, bốn chữ La Thủ Tiên Cơ chàng có nghe qua, nhân vật này chấn động giang hồ từ hơn một hoa giáp trước đây, người trong giang hồ nghe danh chẳng ai không chau mày thiếp sợ.

Chẳng ngờ trung niên phụ nhân là truyền nhân của La Thủ Tiên Cơ, theo tình hình này thì khả năng Lâm Lâm là truyền nhân đời thứ ba, nếu thế thì Lâm Lâm tất cũng biết tà môn công phu *Thôi nguyên phản thương*.

— Nữ sát thủ !

Trung niên phụ nhân lại lên tiếng,

http://tieulun.hopto.org

hiện tại bà ta đã không còn là một bà vãi tầm thường, mà là một nhân vật cao thủ giang hồ còn đáng sợ hơn cả nữ sát thủ. Bà hỏi thẳng :

— Ngươi sư truyền là vị cao nhân nào ?

Nữ sát thủ đanh giọng đáp :

— Ta không muốn đáp !

Kim Thuyền vẫn giữ giọng bình tĩnh nói :

— Ngươi chớ để hiểu nhầm, nói ra với ngươi chỉ có lợi mà hại, nói không chừng bỉ thử có quan hệ dây mơ rễ má với nhau, ta có thể nể tình mà tha cho ngươi khỏi chết bởi chính đao của ngươi!

Lãnh Nhất Phàn nghe nói thì lạnh cả người, chàng nhớ lại mấy cái chết

trước đây ngay trong Phổ Độ Am, đối tượng cứ như tự sát bằng chính kiếm của mình mà chết. Liệu nữ sát thủ kháng cự nổi tà môn công phu này không ? Còn bản thân chàng thì sao ?

Nữ sát thủ lạnh lùng đáp lại :

— Ta chết thì phương giá cũng không sống nổi.

— A, có chuyện ấy sao ?

Nữ sát thủ nói rất đoan chắc :

— Có, mà nhất định phải có !

Kim Thuyền ướm mắt hỏi :

— Ngươi nói thử lý do nào mà ngươi dám đoan chắc như thế ?

— Không cần nói, sự thực sẽ chứng minh !

Ngọn thất chủy đoản đao trong tay

http://tieulun.hopto.org

nữ sát thủ từng lấy mạng cả nhà Vương viên ngoại ở Nam Dương, tại Hàm Dương này cũng thấm máu không biết bao nhiêu mạng người khác, đương nhiên công phu tay đao cũng chẳng phải tầm thường.

Còn Kim Thuyền lại là truyền nhân của nhân vật đáng sợ trong truyền thuyết La Thủ Tiên Cơ, chỉ nội độc môn công phu *Thôi nguyên phản thương* cũng đủ khiến cho người ta nghe tiêu hồn lạc phách.

Thế nhưng cứ vào lời nữ sát thủ, thì chừng như mang tâm ý lưỡng bại câu thương.

Giang Hồ Bí Khách như đã tính được nữ sát thủ không phải là đối thủ

của trung niên phụ nhân, cho nên mới nhờ đến chàng bảo vệ, nhưng bản thân Giang Hồ Bí Khách võ công cao thâm mạc trắc, vì sao lại không tự mình đến bảo vệ cho nữ sát thủ ?

Nữ sát thủ đảo nhanh đôi nhãn châu như tìm phương vị xuất thủ tốt nhất, Kim Thuyền đỉnh lập như Thái Sơn, nét mặt lạnh nhiên chẳng chút biểu cảm.

Lâm Lâm đã di bộ tề vai với trung niên phụ nhân, đơn độc một mình trung niên phụ nhân cũng đủ cho nữ sát thủ khó đối phó, giờ thêm Lâm Lâm thì nữ sát thủ xem ra khó thoát tử lộ.

Lãnh Nhất Phàn phát cấp trong lòng, chàng không thể để cho trường lưu huyết xảy ra, chàng quyết định bằng

http://tieulun.hopto.org

mọi giá ra tay cản họ lại.

Lâm Lâm dàn rộng ra ngoài, khiến Lãnh Nhất Phàn trở thành bị vây giữa ba nữ nhân, chàng chưa biết bọn họ sẽ đối phó với chàng như thế nào.

Lâm Lâm đảo mắt lạnh lùng hỏi :

— Lãng Tử, ngươi nhất quyết nhúng tay vào chuyện này ?

Lãnh Nhất Phàn trầm tĩnh nói :

— Tại hạ chỉ muốn ngăn chặn đổ máu !

— Thực ra ngươi có ý gì ?

— Tại hạ nhận lời người phó thác,..

Lâm Lâm nhíu mày hỏi ngay :

— Lại là mật khách bịt mặt ?

Lãnh Nhất Phàn gật đầu đáp :

— Đúng, tại hạ không phủ nhận.

Lâm Lâm giọng hậm hực nói :

— Ngươi đứng phía đối nghịch với ta ?

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu chân thành nói :

— Lâm Lâm, không bao giờ có chuyện đó.

— Thật ư ?

— Đương nhiên !

— Vậy thì ngươi tránh ra.

— Điều này....

Lãnh Nhất Phàn lại rơi vào thế lúng túng khó xử, nữ sát thủ đã có ân cứu mạng chàng, nhưng Lâm Lâm dù không thổ lộ thì cũng là người ít nhiều ngự trong tim chàng, trong tình thế căng thẳng này chàng thực khó mà quyết định

http://tieulun.hopto.org

đứng hẳn về một phía nào.

Kim Thuyền lạnh giọng nói :

— Lãng Tử, ngươi làm thế là chuốc lấy họa vào thân !

Nói dứt lời bà khoát tay phải nữ vòng....

(Hết tập bốn)

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

CỐC LÃO THÁI GIA

Lãnh Nhất Phàn lập tức xuất kiếm. Đây rõ ràng là tình thế bất đắc dĩ mà chàng không còn cách lựa chọn nào khác, thế nhưng kiếm vừa vung lên chiêu lưa ra được, đột nhiên cảm thấy có một kình lực vô hình ập lên người, tay nắm m chẳng làm chủ nổi vòng ngược trở nhằm đúng vào ngực mình.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn chấn động cả người, trước mắt chàng hiện nhanh cái chết của hai người trước đây, nhưng đã không còn cứu vãn lại tình thế, mũi kiếm của chàng cứ nhằm thẳng ngực đâm vào...

Khi mũi kiếm sắp chạm vào ngực, bỗng nhiên khựng lại, tay chàng bị tay Kim Thuyền nắm cứng, bà ta lạnh giọng nói :

— Lãng Tử, nếu như ta chỉ cần thúc nhẹ đốc kiếm, thì mũi kiếm của ngươi sẽ xuyên tận sau lưng ngươi ngay !

— *Thôi nguyên phản thương* !

Lãnh Nhất Phàn thầm kêu lên trong đầu, quả hiểm ác lợi hại vô cùng.

Đối phương không cần dùng lực nhiều, chỉ đẩy nhẹ một cái khiến lực đạo ra kiếm lại chuyển hướng, mũi kiếm vòng ngược lại tự đâm vào ngực mình không khác gì tự sát.

Hiện tại thì cả tay và đốc kiếm của Lãnh Nhất Phàn bị tay trung niên phụ nhân nắm chặt, nếu như không phải bà ta giữ lại thì có lẽ kiếm đã xuyên lui sau lưng chàng rồi.

Đây quả là tà môn bá đạo, thảo nào mà sáu mươi năm về trước La Thủ Tiên Cơ gây chấn động toàn võ lâm.

Lãnh Nhất Phàn lặng người chưa nói được gì.

— Lãng Tử, nói một câu đi, ngươi có chịu thoái ra ngoài hay không ?

Lãnh Nhất Phàn vì nghĩa quên mình, đáp khí khái một tiếng :

— Không !

Kim Thuyền rít lên, mất long lên dữ

http://tieulun.hopto.org

dội :

— Được, xem ta hạ tuyệt thủ...

— Đại nương, thả hắn ra !

Cuối cùng thì Lâm Lâm cũng đã lên tiếng.

Kim Thuyền ngạc nhiên nhìn nàng hỏi lại :

— Thả hắn ư ?

Nữ sát thủ chẳng biết từ lúc nào đã nhân cơ đến sau lưng Lâm Lâm, cứ như cô ta đã đứng sẵn ở đó, Lâm Lâm đã nhận ra vấn đề nhưng không còn kịp, thân hình chưa kịp di động thì mũi đao đã dí vào lưng.

Kim Thuyền cả kinh thất sắc, la lên

— Ngươi ....

Bà ta thật không ngờ Nữ sát thủ công lực cao thâm đến thế lại có thể gi

ành động này.

Trong lúc này thì bà vội lơi tay ra, Lãnh Nhất Phàn đã nhận ra vấn đề, nhưng còn nhanh hơn là chàng cảm nhận được trong giây phút chấn động nhất thời khiến tay trung niên phụ nhân lơi ra. Chàng đương nhiên chẳng khi nào chịu lỡ qua cơ hội, thúc mạnh một cái vọt người lùi sau.

Nói thì chậm, lúc ấy lại nhanh, gần như cùng lúc Lâm Lâm bị nữ sát thủ khống chế thì Lãnh Nhất Phàn thúc tay vọt lùi sau, cả người Kim Thuyền cũng bị đảo ra ngoài va mạnh vào mép bàn, lưng bà nhói đau lên, bà nghiến răng trợn mắt lộ xuất sát khí.

Lãnh Nhất Phàn khựng người lại không biết nên làm thế nào đây.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hồ Bí Khách lần thứ hai nhờ chàng bảo vệ người là nữ sát thủ, vậy mà ngược lại đến giờ thì phản khách vi chủ, Lâm Lâm bị khống chế dưới đao của nữ sát thủ. Với tính khí của nàng thì chẳng khi nào chịu nỗi nhục này.

Lâm Lâm phẫn hận thét lên :

— Nữ sát thủ, ngươi định làm gì ta ?

— Không làm gì cả, chỉ cần trao Địa Hồ Lý Thái Sơn.

Lâm Lâm hừ một tiếng đanh giọng nói :

— Không bao giờ !

Nữ sát thủ giọng lạnh lùng nói :

— Chuyện này chẳng còn do ngươi làm chủ, trừ phi ngươi chẳng cần tính mạng của mình.

— Hắc, ta không tiếc mạng, ngươi cứ hạ thủ đi !

Ném chuột sợ vỡ bình, trung niên phụ nhân là người có tính kiên nhẫn, lúc này chưa thể nào nghĩ ra kế sách gì cứu Lâm Lâm khỏi tay nữ sát thủ.

Mặt đối song phương, Lãnh Nhất Hàn không hề có dịch ý cũng chẳng có sát ý, chàng chỉ là người thứ ba vô can, chỉ có điều chàng vô hình trung bị quyện nhập vào chuyện này, chàng tuy có thể chủi tay bỏ đi.

Nhưng chàng không làm được, nữ sát thủ đối với chàng có ân, Lâm Lâm đối với chàng có tình, chàng không thể nào không quản vào, mà song phương đều là những nhân vật sát thủ đáng sợ, chàng nên quản như thế nào đây ?

Cuối cùng chàng cũng lên tiếng :

http://tieulun.hopto.org

— Nữ sát thủ, tại hạ không hy vọng lưu huyết tại đây !

Nữ sát thủ nói ngay :

— Có thể, chỉ cần họ giao người ra!

— Tại hạ xin hỏi, vì sao cô nương nhất định muốn đoạt người này ?

— Tự tay băm hắn ra, hắn nhất định phải chết bởi tay ta.

Lãnh Nhất Phàn rùng mình, song phương mục đích giống nhau, đều muốn tự tay hành quyết Địa Hổ Lý Thái Sơn, Lâm Lâm thư vì thân cận, cớ nữ sát thủ thì vì gì ?

— Tại hạ có thể hỏi nguyên nhân tại sao không ?

Nữ sát thủ đanh mắt nhìn chàng lạnh giọng nói :

— Lãng Tử, chuyện với ngươi vô can, vì sao ngươi cứ nhất định nhúng tay vào ?

— Tình thế bức bách, tại hạ không thể không nhúng tay vào.

— Ngươi làm nổi ư ?

Lãnh Nhất Phàn ngơ người, nhưng chính một câu khinh thị của nữ sát thủ khiến ngạo khí trong người chàng trỗi lên, nếu như giờ thoái lui thì không có gì mất mặt hơn.

Chàng hít sâu một hơi trầm tĩnh nói:

— Tại hạ sẽ tận lực !

Nữ sát thủ hỏi lại :

— Ngươi định nhúng tay vào thế nào đây ?

Lãnh Nhất Phàn lại ngẩn người, quả thực nên xen vào bằng cách nào ? Chàng phải đứng về phía nào đây ?

http://tieulun.hoptq.org

Trung niên phụ nhân vẫn đứng chăm mắt nhìn, trong đầu như toan tính tìm cơ hội để ra tay cứu Lâm Lâm, nhưng mũi đao quá lạnh của nữ sát thủ ghì ngay hậu tâm Lâm Lâm mà bất cứ lúc nào cũng có thể hạ thủ, tình hình này thật không còn dùng võ lực giải quyết nổi vấn đề.

Đúng lúc căng thẳng này, đột nhiên từ bên ngoài truyền lại một giọng nữ nhân, giọng người lạnh lẽo âm u không mang chút sinh khí, khiến người ta nghe đến sởn gai ốc.

— Kim Thuyền, *Thôi nguyên phản thương* của ngươi tuyệt không phải là thiên hạ vô địch.

Trung niên phụ nhân mắt quắt lên dữ dội thét lớn :

— Kẻ nào ?

— Trước hết chớ nên biết ta là ai, ngươi nhanh mang người trao cho nữ sát thủ !

Giọng người kia âm u trầm đục từ thinh không vọng xuống, mà cũng như từ lòng đất trổi lên.

Trung niên phụ nhân ánh mắt long lên đầy dã tính hỏi lại :

— Chỉ bằng vào một câu này của ngươi thôi sao ?

— Không sai !

— Hừ... !

— E rằng ngươi khó mà không nghe theo !

Trung niên phụ nhân giận dữ quát lên :

— Ta không tin !

— Giờ thì chẳng phải do ngươi tin

http://tieulun.hopto.org

hay không, ngươi từng nghe nói qua công phu *Nghịch Lân Tạ Giáp* chứ ?

— Ngươi ...

Trung niên phụ nhân buộc miệng thốt lên, có gì như mất bình tĩnh.

Giọng người kia trầm đều tiếp :

— Nó chính là khắc tinh của *Thôi nguyên phản thương*, ta chỉ nhắc nhở một hai câu, đừng vào so với võ công của Lãng Tử tất có thể đụng, ngươi sẽ gục dưới kiếm của hắn.

Lãnh Nhất Phàn chấn động thật sự, cứ nghe khẩu khí người này chừng như là đồng bọn với nữ sát thủ, nhưng môn công phu *Nghịch Lân Tạ Giáp* là gì ?

Bà ta nói chỉ cần nhắc nhở một hai câu thì ra có thể đối kháng lại nổi với *Thôi nguyên phản thương* của Kim

huyền, đây quả là chuyện bất khả tư hị, khiến người ta khó tin nổi.

Nữ nhân này là ai ?

Thế nhưng đã thấy Kim Thuyền mặt đổi sắc đến khó coi, chứng tỏ đã hiểu ra những gì lợi hại trong mấy câu của nữ nhân kia, khiến cho ngạo khí và hung tính của Kim Thuyền phút chốc biến mất.

Tục ngữ có câu "hậu vật tất hữu nhất khắc" xem ra chẳng sai ?

Trong thiên hạ tuyệt đối không có công phu võ công nào gọi là cái thế vô địch.

Kim Thuyền bất chợt kêu lên :

— Ta đã biết ngươi là ai rồi !

— Hắc ! Ngươi biết ta là ai sao ?

— Không sai.

— Nói ta xem ?

http://tieulun.hopto.org

— Chúng ta chưa từng gặp nhau, nhưng ta từng nghe qua tiếng ngươi, theo như độc môn công phu người vừa nói thì ngươi phải là Long Nữ, đúng không ?

Lãnh Nhất Phàn chau mày ngạc nhiên, chàng trước giờ chưa từng nghe qua nhân vật nào có ngoại hiệu Long Nữ.

Giọng người bà đưa đến truyền lại :

— Người nói đúng !

Kim Thuyền buông một tiếng cười nhạt nói :

— Xem ra chúng ta phải ấn chứng mới biết cường nhược ?

— Được !

Lâm Lâm bỗng hoảng hốt kêu lên :

— Đại nương !

Nhưng nàng chưa dứt tiếng kêu thì cả người trung phụ nhân nhanh như làn

[redacted]hớp thoát ra bên ngoài cửa Phật điện.

Lãnh Nhất Phàn rất muốn chạy theo [redacted]em thế nào, nhưng chàng chợt nghĩ lại [redacted]ên đứng nguyên vị, bởi vì quan trọng [redacted]hất Lâm Lâm và nữ sát thủ vẫn chưa [redacted]iải được mâu thuẫn, chàng không thể [redacted]ời mất khỏi họ.

Phật đường phút chốc tĩnh lặng như tờ.

Thế nhưng không khí thì ngưng kết căng thẳng hơn.

Song phương đều im lặng nghe xem động tĩnh bên ngoài, chờ xem kết quả trung niên phụ nhân sẽ thế nào ?

Thời gian trôi qua chừng hai tuần trà, Kim Thuyền quay trở lại phật điện mặt [redacted]ó gay, tợ hồ như đã qua một cuộc xung [redacted]ột lớn, nhưng trong mắt thì không hề

http://tieulun.hopto.org

thất sát cơ.

Vừa lúc ấy, giọng nữ nhân trầm lãnh âm u kia lại vọng lên :

— Thả hắn ra, chúng ta đi làm chuyện khác !

Lời này hiển nhiên là nói với nữ sát thủ.

Nữ sát thủ không cần do dự, vừa nghe dứt câu liền thâu đao tung người phóng nhanh ra ngoài biến mất.

Lâm Lâm vung đao giọng hậm hực thét lớn :

— Sẽ có một ngày ngươi sẽ rơi vào tay ta !

Rồi quay nhìn trung niên phụ nhân hỏi ngay :

— Đại nương, chuyện thế nào ?

Kim Thuyền lắc nhẹ đầu nói :

— Sau này sẽ nói, ngươi chẳng biết thôi. Ai,.... sự thực trên đời quả khó tường hết được, chúng ta cũng nhanh lộng thủ thôi.

Lãnh Nhất Phàn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Kim Thuyền đã nhìn chàng nói tiếp :

— Lãng Tử, hiện tại không còn chuyện của ngươi, ngươi đi đi !

Lãnh Nhất Phàn trong lòng dấy lên một cảm giác khó nói thành lời, đằng nào thì trường huyết lưu đã giải, chàng chẳng cần ở lại đây làm gì.

Chàng đưa mắt nhìn Lâm Lâm, từ từ thâu kiếm lại.

— Lâm Lâm, vậy thì ta đi đây !

Lâm Lâm không đáp lời chàng, nhìn trung niên phụ nhân nói :

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi không thể ở lại đây sao ?

— Hài nhi,đây là chuyện của chúng ta, hắn chẳng có lý do gì vấy thân vào vũng nước đục này !

— Lãng tử, thế thì .... ngươi đi đi ! Sau khi xong chuyện ta sẽ tìm ngươi.

Thái độ và ngôn ngữ của nàng khong [illegible] chứng tỏ ánh mắt lưu lộ chân tình.

Lãnh Nhất Phàn gật nhẹ đầu buông mấy tiếng :

— Tạm biệt !

Chàng nói rồi quay người bước đi, nhưng chân chưa ra khỏi Phật điện, chợt nghe Lâm Lâm với theo một câu :

— Í ! Ta quên hỏi ... ngươi hiện tại ở đâu ?

Lãnh Nhất Phàn hơi ngừng chân, không quay đầu đáp lại :

— Tạm thời ở trong Lỗ Ban Miếu.

— Tốt ! Ta sẽ đến tìm ngươi !

Giọng nàng tỏ ra thân thiết lẫn quan oài.

Lãnh Nhất Phàn cứ chân bước đi tiếp rời Phổ Độ Am, trong lòng còn đọng bao nhiêu suy tư....

* * *

Bên ngoài hoàng hôn đã đổ xuống.

Ráng chiều đỏ ối tỏa sáng khiến cả ngôi Lỗ Ban Miếu vốn rêu phong ủ dột [illegible] rỡ lên để rồi chẳng mấy chốc nữa lại rơi vào màn đêm đen tĩnh lặng cô

http://tieulun.hopto.org

liêu.

Lãnh Nhất Phàn đơn độc một mình nằm trên tấm ván quen thuộc, mắt nhắm hờ tay gát lên trán, bao nhiêu hình ảnh như nhảy múa trong đầu chàng. Chàng nhớ lại tất cả mọi chuyện vừa xảy ra, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra một manh mối gì trong cả chuyện càng lúc càng ly kỳ đầy ẩn khúc này.

Càng nghĩ đầu óc chàng càng rối loạn, cuối cùng chàng thở hắt ra một hơi quyết đứt bỏ hết không nghĩ đến nữa, chàng mở mắt ra đột nhiên tim chàng như ngừng đập, hơi thở như tắc nghẽn....

Một bóng người chẳng biết từ bao giờ đã đứng bên giường.

Người này vào phòng lúc nào mà đến chàng công lực chẳng kém cũng

không nghe thấy chút tiếng động nào.

Chàng nằm bất động, nhưng năm ngón tay đã từ từ nắm lấy đốc kiếm lúc nào cũng gát sẵn bên người.

Người kia cũng không đánh tiếng, không một cử động nào.

Lãnh Nhất Phàn tay đã nắm chiếc kiếm, chàng tính rất nhanh từ khoảng cách chàng nằm đến người kia đứng tầm năm xích, vừa tầm ra kiếm hạ sát thủ.

Nhưng khi tâm thần định tĩnh lại, dù người kia đứng xoay mặt vào không gian tối khó nhận rõ mặt, xong chàng cũng kịp nhận ra đó là một nữ nhân, đồng thời còn nhận ra vóc dáng người quen quen.

Nhưng điều chàng xác định chắc chắn là không phải Lâm Lâm, cũng không phải là nữ sát thủ.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn trầm giọng hỏi :

— Ai ?

Giọng thiếu nữ mềm mỏng thanh tao đáp :

— Tôi là Tiểu Lăng.

Tiểu Lăng ? Tiểu Lăng là ai ?

Lãnh Nhất Phàn cơ hồ chưa từng nghe qua cái tên này, thế nhưng từ giọng nói cho đến dáng thiếu nữ này thì không thể nói quá xa lạ, nhất thời chàng chưa nhớ đã gặp qũa ở đâu ?

— Chúng ta từng gặp nhau sao ?

Thiếu nữ tự xưng tên Tiểu Lăng gật đầu đáp :

— Đúng thế !

— A !....

— Chỉ một lần, có lẽ vì thế vô không nhớ chăng ?

Lãnh Nhất Phàn trong lòng hơi bỡ ngỡ hỏi :

— Ở đâu ?

— Ngay trong chỗ mật cư của Cốc ng tử thái gia.

Lãnh Nhất Phàn vừa nghe thì chợt nhớ ra thiếu nữ này chính là nha hoàn hậu thị ngay trong mật phòng của Cốc Lăng tử thái gia, chàng đã gặp một lần khi vào trong đó trị bệnh cho Cốc Lăng tử thái gia.

Cô ta có lần mang trà cho chàng báo danh là Tiểu Lăng, đồng thời còn nói nhỏ với chàng một câu : " Công tử sẽ không việc gì".

Vốn chàng chỉ nghĩ cô ta là một nha àn tầm thường, cho nên chẳng để tâm.

Hiện tại nghĩ lại, thiếu nữ này tất

http://tieulun.hopto.org

chẳng phải người bình thường, đồng thời còn có nội tình gì đây ?

— Tiểu Lăng, tại hạ nhớ ra rồi, cô nương đến đây có chuyện gì ?

Tiểu Lăng nói nhanh :

— Tình thế quá khẩn cấp, tôi không liên lạc được với Giang Hồ Bí Khách, cho nên đành [illegible] Lăng công tử, hy vọng công tử có thể giúp giải quyết cấp sự này.

Lãnh Nhất Phàu vùng người ngồi dậy, lại chuyện gì nữa đây ? Làm sao lại dính đến Giang Hồ Bí Khách vào đây ? Thực ra nha hoàn này có thân phận như thế nào ?

Bao nhiêu nghi vấn khởi nhanh trong đầu chàng, khiến chàng ngưng mắt nhìn chăm chăm Tiểu Lăng.

— Tại hạ không hiểu hết ý cô [illegible]ương?

Tiểu Lăng gấp giọng nói :

— Đại khái chỉ chừng nửa canh giờ [illegible]a có một hàng người kiệu đi ngang quan lộ bên ngoài miếu, xin công tử cản trở kiệu lại, gặp được người trong kiệu tất sẽ biết rõ.

— Sao không nói rõ ra ngay bây giờ?

— Thời gian cấp bách, tôi phải trở lại phủ tránh bị hoài nghi, nên không thể giải thích liền được.

— Tiểu Lăng, cô....

Dáng vẻ Tiểu Lăng rất vội vã mắt nhìn ra ngoài nói ngay :

— Tôi phải đi, xin công tử ra sức giữ chân người trong kiệu lại.

http://tieulun.hopto.org

Nói hết câu thì chân đã tất tả bước nhanh ra cửa, cứ xem thần thái cô ta thì như có chuyện rất khẩn cấp.

Lãnh Nhất Phàn ngồi ngơ người nhìn bóng cô ta khuất ngoài cửa, trong đầu đông đặc lại chẳng hiểu ất giáp gì.

Đích xác lại là một quái sự, Tiểu Lăng là nha hoàn [redacted] phủ, làm sao lại liên lạc với Giang Hồ Bí Khách ? Cô ta làm sao lại tự động đến đây tìm ta ?

Cô ta yêu cầu ta cản trở người trong kiệu là người nào ? Ta có nên làm theo lời cô ta hay không nhỉ ?

Tiểu Lăng tìm ta là vì không liên lạc được với Giang Hồ Bí Khách, hiển nhiên là có quan hệ với ông ta, mà Giang Hồ Bí Khách là đồng bọn với nữ sát thủ....

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chàng

[redacted]nh cảm có chuyện nghiêm trọng sắp [redacted]y ra, xử tạm làm theo lời cô ta xem [redacted]o ?

Quyết định trong lòng, chàng nắm [redacted]ường kiếm ra khỏi cửa miếu chờ đợi.

Trời đã tối dần, trên quan lộ vào giờ [redacted]này đã vắng khách bộ hành, Lãnh Nhất Phàn đứng tựa vào gốc cây bên đường [redacted]ngóng mắt nhìn ra xa, trong bóng đêm [redacted]lầu hôm chỉ thấy một khối xám xịt.

Chung quanh yên ắng không một [redacted]óng người, tiếng côn trùng bắt đầu rả [redacted]ích kêu đêm, đơn độc mình chàng tựa [redacted]ốc cây đầu miếu bất động chẳng khác [redacted]một pho tượng gỗ.

Thời gian với chàng trôi qua sao [redacted]hậm chạp, nhưng chàng vẫn kiên nhẫn [redacted]chờ đợi.

http://tieulun.hopto.org

Chừng một khắc giờ trôi qua, từ xa thoáng thấy bóng người thấp thoáng, trong chốc lát thì đã đến gần hơn. Lãnh Nhất Phàn mắt sáng lên, tinh thần phấn chấn, vội nhảy nấp người sau thân cây.

Đoàn người tiến đến gần, đi đầu là hai hán tử gánh một chiếc hòm dài chẳng bên trong chứa gì, tiếp sau đó là một chiếc kiệu buông kín rèm.

Lãnh Nhất Phàn trong lòng khẩn trương hẳn lên. Tiểu Lăng yêu cầu ta chặn nhất định là chiếc kiệu này chứ chẳng sai, nhưng không biết trong kiệu là người nào ?

Kiệu đã ngang qua trước mặt, một chiếc kiệu nhỏ, không những là chiếc kiệu hết sức bình thường, mà xem ra còn cũ kỹ rách nát, nhìn có thể nói loại kiệu

thường dùng cho thê và người ngồi kiệu chỉ là người dân thường.

Chàng chỉ nghĩ vậy thì kiệu đã đi ngang qua rồi, tiếp sau kiệu lại còn có một lão già ăn vận như nông dân.

Lãnh Nhất Phàn hơi lúng túng, chàng không biết có nên chặn hay không?

Cuối cùng thì chàng cũng quyết chặn lại xem bên trong là người nào, vừa nghĩ thì miệng đã quát lớn :

— Đứng lại !

Tiếp liền nhún mình nhảy vọt ra chắn ngang đầu kiệu, hai tên kiệu phu a lên một tiếng khựng người đứng lại.

Lãnh Nhất Phàn trầm giọng quát :

— Đặt kiệu xuống !

Hai tên kiệu phu hoảng sợ vội đặt

http://tieulun.hopto.org

kiệu xuống thoái người về sau.

Lão nông theo sau kiệu bước nhanh lên trước, kinh ngạc nói :

— Vị... đại gia... có chuyện....

Lãnh Nhất Phàn trầm giọng hỏi ngay:

— Trong kiệu này là ai ?

Lão già run giọng đáp :

- Là.... bà nhà Tiểu lão .. chúng tôi định đến Hàm Dương ở nhờ con.

— Đúng là bà nhà chứ ?

Lão già gật đầu đáp :

— Vâng, chỉ vì đi đường cảm lạnh cho nên mới... thoát khỏi, nếu không ... đôi già quê mùa chúng tôi làm sao dám ngồi kiệu, đại gia xin... nhón tay làm phúc, tích âm đức !

Nói cuối câu lão già chấp tay vái

i.

Hai hán tử gánh chiếc hòm phía ước nghe ồn cũng đã dừng chân lại.

Lãnh Nhất Phàn xua tay nói :

— Không cần, giờ vén rèm kiệu lên n nhân xem đúng như vậy không ?

Chàng đương nhiên khi nào tin nổi i lão già, nếu đúng thế thì chẳng bao giờ Tiểu Lăng lại tìm đến nhờ chàng cản kiệu lại.

Lão già giọng nấc nghẹn như sắp khóc :

— Đại gia làm phúc, bệnh nhân cảm hàn... làm kinh động không được !

— Chỉ xem một chút đến đỗi nào inh động chứ ?

— Vậy... đại gia xin cứ xem !

Lão già cuối cùng như không cách

http://tieulun.hopto.org

gì hơn, nói rồi bước tới vén rèm kiệu lên.

Trời tối, trong kiệu tất nhiên càng tối hơn, Lãnh Nhất Phàn bước đến gần bên cửa kiệu, cúi thấp đầu để nhìn cho rõ...

Bổng nhiên chàng cảm thấy không khí có gì khác thường, chàng vốn đã đề phòng nên phản ứng cực nhanh, cả kiếm lẫn vỏ quét một đường, có thể nói không còn phản ứng nào nhanh hơn.

— Á !...

Lão già la lên một tiếng thất thanh, chân nhảy vọt lùi ra nhanh nhẹn không còn cái dáng già nua lọm khọm vừa rồi.

Lãnh Nhất Phàn đảo người thoái bộ, quay phắt lại trừng mắt nhìn lão già gằn giọng :

— Các hạ thật khéo đóng kịch !

Lão già cất tiếng, giọng trở nên lạnh ng :

— Lãng Tử, ngươi định làm gì ?

Lãnh Nhất Phàn chau mày quát hỏi:

— Trong kiệu thật ra là ai ?

— Chủ nhân chúng ta !

— Chủ nhân các ngươi ư ?

Lão già gật đầu đáp gọn :

— Chẳng sai !

— Chủ nhân các ngươi là người nào?

— Cốc Lãng tử thái gia !

Lãnh Nhất Phàn hơi chấn động xen in bất ngờ.

Cốc lão thái gia, người xâm hình ng long trước ngực, đứng đầu trong iang Bắc Tam Hung, chính chàng đã trị nh chưng tẩu hỏa nhập ma cho lão ta, m sao có thể ngồi bất động trong kiệu

http://tieulun.hopto.org

rách nát này ?

Chuyện này không có khả năng !

Đúng tại lúc này, đột nhiên một giọng nữ nhân từ xa vọng lại :

— Ngươi có phải chính là tay đao phủ số một dưới trướng Thiên Long Cốc Cường năm xưa — Hồng Cương ?

Lão già vừa nghe thì giật nẩy mình, ánh mắt long lên hàn quang.

Lãnh Nhất Phàn nghe giọng người rất quen, thầm kêu lên :

— Nữ sát thủ !

Tiếng người vừa dứt thì sau lưng lão già tầm tám xích một bóng người nhỏ thó xuất hiện, chính là nữ sát thủ.

Cô ta vì sao cũng đến nơi này ?

Lão già quay nhanh người quát hỏi :

— Kẻ nào ?

— Kẻ đòi nợ !

— Nợ gì ?

Nữ sát thủ dằn mạnh hai tiếng :

— Nợ máu !

Lão già cười dài một tràng mắt long lên nói :

— Lão phu nợ máu quá nhiều, không biết ngươi nói là món nợ nào, lão phu chẳng nhớ được ?

Nữ sát thủ ánh mắt hằn thù hận bức chiếu vào mặt lão già rít lên :

— Thiên Mã Mục Trường !

— A ! Ta nhớ ra rồi, ngươi là ... ?

— Khổ chủ !

Lão già ngạc nhiên trố mắt hỏi lại :

— Ngươi là khổ chủ !

— Cũng là cô nhi.

Lãnh Nhất Phàn ngẩn người chẳng

http://tieulun.hopto.org

hiểu ra thế nào, chàng đã được nghe chính Lâm Lâm nói về huyết án Thiên Mã Mục Trường, Lâm Lâm mới là khổ chủ. Hiện tại nữ sát thủ cũng tự nhận mình là khổ chủ nghĩa là sao ?

— Hự...

Một tiếng rên khẽ vang lên phá tan im lặng, thấy thân hình nữ sát thủ chỉ thấy thoáng áp tới rồi giật lùi nhanh như chớp, nếu như không tập trung chú ý thì cứ như cô ta chưa từng chuyển động thân hình.

Lão giữ hai tay ôm ngực, mắt trợn tròn như kinh ngạc chưa kịp hiểu chuyển gì đã xảy ra với mình cuối cùng thân hình đổ ập xuống trên vũng máu.

Lãnh Nhất Phàn lạnh toát cả người, chàng tuy từng nhìn thấy những cái chết quỷ thần chẳng hay của nữ sát thủ,

hưng chàng chưa từng tận mắt chứng iến cô ta ra tay.

Cứ như lão già này là tay chân đắc c của Cốc lão thái gia, thân thủ quyết ẳng kém vậy mà cô ta ra đao lấy mạng ễ như trở bàn tay, đến một chút phản ng cũng không kịp, đủ thấy thủ pháp át nhân của nữ sát thủ thần tốc kỳ ảo như thế nào rồi ?

Hai tay kiệu phu và hai tay khiêng m chẳng biết từ lúc nào đã biến mất m dạng, vứt chiếc kiệu và chiếc hòm i.

Vừa lúc này trong kiệu một giọng ười yếu nhược vọng ra :

— Các ngươi .... không sợ Vương ập ?

Đúng là giọng đàn ông, nghe ra là

http://tieulun.hopto.org

người có bệnh.

Lãnh Nhất Phàn trong lòng hơi kinh ngạc, người này phải chăng chính là Cốc lão thái gia ?

Nữ sát thủ lên tiếng :

— Lãng Tử, phiền ngươi mang lão ta tới Phổ Độ Am !

Lãnh Nhất Phàn quay người hỏi :

— Có [illegible] trong kiệu ?

— [illegible]

— Người này thật ra là ai ?

Nữ sát thủ lạnh giọng đáp :

— Cốc lão thái gia chính hiệu !

— Cốc Phong ?

— Đúng !

— A ! Làm sao lại ....

Nữ sát thủ chẳng muốn chàng hỏ

hiều, cắt ngang nói :

— Lão ta không biết võ công, mà ong người lại có bệnh mang đi chẳng i nhiều sức !

Lãnh Nhất Phàn giờ thì đã hiểu ra, ười mà chàng điều trị mới chính là iên Long Cốc Cường, còn người đang rong kiệu này là đích thực lão thái gia Cốc Phong, bọn họ là huynh đệ.

Thế nhưng chàng không hiểu vì sao biến tình hình như trước mắt ?

— Lãng Tử, ta đi trước !

Nữ sát thủ nói rồi tungn phóng đi ngay, chỉ để lại một mình Lãnh Nhất hàn với người trong kiệu, chàng thầm ghĩ :

— Cốc Phong không biết võ công, ưởng nhiên chẳng phải là người giang

http://tieulun.hoptoc.com

hồ, chẳng thể nói ân oán giang hồ với ai. Vậy mang lão ta đến Phổ Độ Am làm gì nhỉ ? Chẳng lẽ sát tuyệt hả hận ?

— Thế nhưng nữ sát thủ đã nhờ chàng, lẽ nào lại không làm ?

Nghĩ rồi chàng đến bên kiệu nói :

— Cốc lão thái gia, chịu phiền một chút !

— Các ngươi định... A....

Lãnh Nhất Phàm chẳng muốn nói nhiều, vung tay điểm vào ma huyệt trên người lão, rồi hất tay bế lão ra khỏi kiệu chạy đi.

* * *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI LĂM

NỢ MÁU TRẢ MÁU

Trong mật thất Phổ Độ Am.

Cốc lão thái gia đặt nằm trên ường, huyệt đạo chưa giải, cho nên ng chút cử động nhỏ.

Tướng mạo Cốc lão thái gia hoàn n giống với Thiên Long Cốc Cường, như hai người đứng với nhau thật g khó nhận ra, ngoại trừ một điểm là

http://tieulun.hopto.org

trên ngực không có xâm hình con rồng đỏ.

Lãnh Nhất Phàn ngồi im lặng trên ghế thầm nghĩ :

— Cứ theo như Lâm Lâm kể về huyết án Thiên Mã Mục Trường, thì tội chướng của Giang Đắc Tam Hung trời không dung đất không tha.

Cốc Đại công tử độc bộ một phương, hành ngược tác ác cũng không ít, thế nhưng Cốc lão thái gia chẳng phải là người giang hồ, cũng không biết võ công, chuyện chẳng liên quan, không biết nữ sát thủ định xử trí với lão ta như thế nào?

Lâm Lâm bước vào tĩnh thất ngồi đối diện với chàng, trên mặt nàng kiều diễm lẫn vui sướng như một đóa hoa tươi, khiến nét mặt hoang dã lạnh lùng ngày

ường biến đâu mất.

Ánh mắt nhu hòa hiền dịu nhìn Lãnh hất Phàn như muốn nói trăm lời nghìn

Lãnh Nhất Phàn không hiểu tâm tư ng hiện tại đang nghĩ gì, bèn đánh ng hỏi :

— Lâm Lâm, cô chừng như muốn nói điều gì ?

Lâm Lâm gật nhẹ đầu nói :

— Đúng, ta có điều muốn nói, nhưng hông nói thì tốt hơn !

— Tại sao ?

— Ta hiện tại chỉ thích nhìn ngươi hật nhiều !

Trên hoa dung đột nhiên xuất hiện ột lớp sương mù, đượm vẻ bí ẩn, ý vị a một thiếu nữ.

http://tieulun.hopto.org

Nàng nói thế nghĩ là sao ?

Lãnh Nhất Phàn chẳng thể lý giải nổi, hắng giọng nói :

— Tôi... chẳng hiểu ý cô ?

Giọng Lâm Lâm hơi lạnh lại :

— Ngươi sẽ sớm hiểu thôi....

— Ai ! Tính khí rộng rãi thẳng thắn thường ngày của cô biến đâu mất rồi, sao không nói thẳng ra nào ?

Lãng Tử ! Nét bao mỉa mai trên mặt nàng phút chốc mất đi, để lại chút gì xuất sầu muộn mà chàng chưa từng nhìn thấy, ánh mắt giấu ra phía đi nơi khác.

Im lặng một lúc, Lâm Lâm như cố giữ lại vẻ bình thường, gượng cười nói :

— Ta mãi mãi cảm kích sự hiệp t... của ngươi, thế nhưng chẳng hy vọ... ngươi dấn thân vào cuộc thị phi này, t...

...ời phút này ngươi đã là người ngoài ...uộc.

Lãnh Nhất Phàn nhíu chặt đầu mày ...ói :

— Lâm Lâm, tôi không để ý chuyện ..., vì thực chất tôi đã tự nguyện dấn thân ...o chuyện từ lâu rồi !

— Tuy là vậy, nhưng có thể rút chân thì cứ rút, bởi vì ngươi còn phải hành ...ước giang hồ theo đúng phong thái của một lãng tử, tốt nhất chớ nên gây thêm một kẻ thù lớn.

Lãnh Nhất Phàn nghe ra bên trong có điều gì không ổn.

— Lâm Lâm, cô nên nói hết ra đi !

— Lãng Tử !

— Thực ra trong tâm ý cô thế nào ?

Lâm Lâm nheo mắt lại, hai tia nhãn

http://tieulun.hopto.org

quang sắc dài như hai sợi chỉ bạc !

— Lãng Tử, chỉ một câu, ta không muốn ngươi trực tiếp tham dự vào trường rửa hận phục cừu của gia đình ta, từ hiện tại trở đi ngươi là người thứ ba, chỉ một câu như vậy thôi, không có ý gì khác.

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy cô ta như đang cố dành cho giữa một điều gì nữa đằng sau đó, chẳng nói với chàng nói

— Vừa rồi có nói muốn nhìn tô nhiều hơn, ý nghĩa thế nào chứ ?

Lâm Lâm cố nén tiếng thở dài nói

— Thế sự vô thường, ai lường được chuyện biến chuyển như thế nào ?

Nói rồi nàng lại cười, nhưng nụ cười sao chua chát đau khổ, lần đầu trên mặt nàng xuất hiện biểu hiện như thế này chẳng thể tìm đâu ra nét hoang dã lạ

ng cố hữu nữa rồi !

— Cô nói đúng !

Lãnh Nhất Phàn gật đầu, chàng nghĩ mình, đích xác thế sự nan lường, tương i thế nào chẳng ai biết trước được ?

Chàng không mê tín vào mệnh vận, nhưng tin tưởng có những điều nằm ợt ngoài khả năng của con người, hoặc suy nghĩ không đến. Trong những tình ống như vậy, thì chỉ nên nghĩ đến hai hữ mệnh vận !

Chàng giơ tay ra một cách hết sức nhiên.

Lâm Lâm ngưng mắt nhìn chàng như n ngôn vạn ngữ tuôn trào, rồi cũng tay ra, bốn bàn tay nắm chắc vào u.

Hai trái tim dung hòa thổn thức.

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên, trong không khí tĩnh lặng [illegible] ấy, có một tiếng người thở dài...

Tiếng thở dài rất nhẹ, nhưng Lãnh Nhất Phàn đã nghe thấy, buộc miệng hỏi :

— Ai ngoài kia ?

Lâm Lâm cũng nói ngay :

— Ai nhỉ ?

Lãnh Nhất Phàn buông tay nàng ra, đứng lên bước nhanh đến cửa, trong Phá đường không bóng người, nhìn ra ngoài sân viện cũng vắng không.

Vậy thì kỳ quái, ai vừa thở dài ?

Lâm Lâm bước đến kế bên chàng, nàng chừng như không kinh ngạc lắm trước tiếng thở dài vừa rồi.

Lãnh Nhất Phàn nhận ra được thái độ lãnh đạm của Lâm Lâm :

— Lâm Lâm, cô chừng như không [illegible] tâm đến tiếng thở dài vừa rồi ?

Lâm Lâm nhún vai giải thích :

— Thở dài có nghĩa là người đó không có địch ý, cần gì để tâm ?

— Thế nhưng ....

— Gì chứ ?

— Điều này rõ ràng là có người thứ [illegible] nghe chúng ta nói chuyện, làm sao có thể ....?

Lâm Lâm gật đầu nói ngay :

— Đã đến, tất trước sau gì cũng xuất hiện.

— Cô không nghĩ đến địch nhân đáng sợ đang ở trước mắt ?

— Chỉ để trong lòng.

Lãnh Nhất Phàn trực giác thái độ [illegible] Lâm Lâm có gì bất thường, đây hoàn toàn không đúng với tính tình cô ta trước

http://tieulun.hopto.org

giờ, hiển nhiên trong lòng cô ta biết nhiều điều mà không muốn nói ra.

Bất chợt chàng nhớ đến một điều quan trọng hơn, nghiêng đầu hỏi :

— Lâm Lâm, hiện tại tình hình địch nhân đã rõ ràng rồi chứ ?

Lâm Lâm nghe chàng đổi giọng hỏi, gật đầu đáp :

— Ừm, có thể nói là vậy.

— Thế nhưng tôi thì còn nhiều điều chưa hiểu.

— Ngươi muốn hỏi gì chăng ?

— Trước tiên là chuyện Cốc lão thái gia ?

Lâm Lâm gật nhẹ đầu nói :

— Trong tĩnh thất đích thực là Cốc Phong Cốc lão thái gia, ta phải mất nhiều sức lực mới hỏi ra được Thiên Long Cốc

Cường là huynh đệ của lão ta. Ta đến Hàm Dương chính là muốn từ lão ta truy nơi ẩn thân của Cốc Cường, may trời hẳng phụ lòng người, công của ngươi ật lớn.

Lâm Lâm nói rất chân thật, Lãnh hất Phàn chỉ biết lắng nghe.

Lâm Lâm ngừng giây lát rồi nói ếp:

— Giang Bắc Tam Hung từ mười ấy năm về trước bỗng nhiên biến mất n giang hồ, muốn truy cho ra chúng quả là chuyện chẳng dễ, bởi vì bọn húng đều đã mai danh ẩn tích.

Lãnh Nhất Phàn chen vào hỏi :

— Nói thế Cốc phủ có đến hai vị hủ nhân ?

— Không chỉ có một người. Cốc

http://tieulun.hoptot.org

Cường mạo danh Cốc Phong nắm quyền Cốc phủ, vì sợ lộ chân tướng, cho nên mới độc cư trong biệt thất, trừ những người thân thích ra chẳng ai được gặp hắn. Cốc đại công tử chính là một tay thân tín do hắn điều giáo nên, còn huynh trưởng của Cốc Phong thì bí mật ẩn cư trong Đông Bách hương thôn, bí ẩn này gần đây mới bị thám phá.

Lãnh Nhất Phàn gật gù như hiểu ra, lại hỏi :

— Thế Cốc Phong vì sao trở lại Hàm Dương ?

— Cốc Cường thấy động, định biến mất khỏi Hàm Dương, nên mới gọi Cốc Phong về.

— Ra thế !

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày nói tiếp

— Còn hai hung thủ khác, "Địa Hổ" Thái Sơn thì nằm trong tay cô, " Nhân Báo" Long Phi thì ra sao rồi ?

Lâm Lâm giọng trở nên lạnh lùng hẳn:

— Vương viên ngoại ở Nam Dương, chính là hắn hóa thân.

— A ! nói thế...hắn đã phải trả giá?

Lãnh Nhất Phàn nhớ lại huyết án tàn sát cả nhà Vương viên ngoại do nữ sát thủ gây nên, không ngờ đến Vương viên ngoại chính là Nhân Báo Long Phi, một trong Giang Bắc Tam Hung. Chuyện này thật là bất khả tư nghị.

— Không sai ! Còn Địa hổ Lý Thái Sơn chính là Bồ Thanh Sơn. Lần trước hắn vì tay chân tâm phúc của hắn là Thiên Cẩu Tất Bằng bị ngươi giết chết,

http://tieulun.hopto.org

nên tức giận thuê Võ Lâm Phán Quan thanh toán ngươi. Hắn đã khai báo hết sự thật.

Lãnh Nhất Phàn hai mắt mở to, chàng không thể ngờ nội tình bên trong lại nhiều khúc chiết như vậy.

— Vậy Thiên Long Cốc Cường vì sao muốn giết Địa Hổ Lý Thái sơn ?

— Vì một pho bí kíp võ công.

— Ồ !...

Lâm Lâm nhìn chàng nói tiếp :

— Ta chỉ đơn giản nói qua, pho bí kíp phân thành hai bộ thượng hạ, do Thiên long và Địa Hổ bắt được, cả hai vốn cùng nhau luyện tập. Nhưng Thiên Long muốn độc chiếm, nên một mặt phái đại tổng quản đế trao đổi với Thiên Cẩu Tất Bằng, một mặt ngầm trong phái thủ

tâm phúc là quản gia bịt kín mặt nhân giết người cướp vật, đồng thời chẳng c hy sinh cả đại tổng quản...

Lãnh Nhất Phàn gật đầu vỡ lẽ nói :

— Tôi đã biết, Thiên Long Cốc ường vì luyện môn công phu này nên mới tẩu hỏa nhập ma.

— Đúng là như thế.

— Hiện tại hy vọng cô đáp tôi một n đề quan trọng hơn.

Lâm Lâm nhìn chàng vẻ ngạc nhiên ói :

— Còn chuyện gì quan trọng hơn o?

— Cô và Nữ Sát Thủ quan hệ thế o ?

Đây chính là vấn đề hóc búa đối với àng, Lãnh Nhất Phàn rất muốn biết

http://tieulun.hopto.org

chân tướng sự thậtbên trong thế nào.

Lâm Lâm ngưng mắt nhìn chàng hồi lâu, đôi môi mấp máy định nói...

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện ngoài sân viện, Lãnh Nhất Phàn trong lòng trở nên khẩn trương.

Tình hình trước mắt song phương thế như cung giương kiếm tuốt đến hồi cuối, bất cứ lúc nào cũng cóthể xảy ra một trường lưu huyết một mất một còn

Trong phật đường có ánh đèn, nên từ trong nhìn ra chỉ thấy bóng người chứ không thể thấy rõ mặt. Để phòng ngừa bất trắc, Lâm Lâm quay trở lại tĩnh thất một mình Lãnh Nhất Phàn bước ra bên ngoài tiền viện.

Chàng nhìn ra bóng người quen quen, khi đến gần hơn thì đã nhìn rõ

người này không ai khác, mà chính là Giang Hồ Bí Khách.

— Thì ra là các hạ, có chuyện gì chăng ?

Giang Hồ Bí Khách gật đầu đáp :

— Có, mà là một chuyện quan trọng

— Ồ ! Liên quan đến tại hạ chứ ?

— Lãng Tử !

Giang Hồ Bí Khách tiến lên hai bước nữa tiếp :

— Ngươi và ta lập trường như nhau, cho nên trực tiếp nhúng tay vào trường hỗn chiến này, mà người ta cũng không kỳ vọng người thứ ba nhúng tay vào.Thế nhưng trên thực tế thì ngươi và ta đều đã tham dự vào công án này, cho nên trong mấy phút tối hậu này, ngươi và ta có quyền đứng ngoài bàng quan, giờ ngươi

http://tieulun.hoptot.org

theo ta lên đường !

Lãnh Nhất Phàn ngơ người hỏi lại :

— Theo các hạ lên đường ?

— Đúng !

— Đi đâu ?

— Xem màn cuối của vở huyết kịch!

Lãnh Nhất Phàn hiểu ra , hỏi tiếp :

— Ở đâu ?

— Biệt phủ trong Cốc gia, chính là nơi ngươi đến chữa bệnh.

Lãnh Nhất Phàn phấn chấn hẳn lên :

— Chúng ta đi ngay bây giờ sao ?

— Không sai.

— Thế, ở đây...

Lãnh Nhất Phàn nghĩ đến Lâm Lâm lại còn Cốc lão thái gia thật, Địa Hổ Lý Thái sơn và trung niên phụ nhân, tất cả bọn họ đều dính dáng đến chuyện này !

— Yên tâm, tất cả mọi chuyện đều đã được sắp đặt.

Giang Hồ Bí Khách vừa nói dứt câu, liền nghe thấy tiếng người quát ngựa hí, một cổ xe song mã từ ngoài lăn bánh vào trong sân điện. Người ngồi trước đánh xe không ai khác , chính là nha hoàn Cốc phủ Tiểu Lăng.

Lãnh Nhất Phàn hơi khó hiểu, thực chất Tiểu Lăng lai lịch thế nào chứ ?

Xem ra cô ta cũng là đồng bọn với Nữ Sát Thủ, vậy thì cô ta là người được cài vào tiềm phục trong Cốc phủ.

Lâm Lâm nghe tiếng xe ngựa liền từ trong bước ra, cất tiếng hỏi ngay :

— Mọi chuyện ổn cả chứ ?

Tiểu Lăng gật đầu đáp :

Tốt cả, đến lúc này tất cả đều thuận

http://tieulun.hopto.org

lợi.

Lâm Lâm gật đầu hài lòng nói :

— Chúng ta bắt đầu hành động.

— Vâng.

Tiểu Lăng đáp rồi nhảy xuống xe, động tác nhanh nhẹn thành thục, rõ ràng cũng là người có luyện võ công.

Giang Hồ Bí Khách phất tay nói :

— Lăng tử chúng ta đi thôi !

Lãnh Nhất Phàn lòng còn đầy hồ nghi và khó hiểu, bước chân theo Giang Hồ Bí Khách rời khỏi Phố độ Am.

*

* *

Bấy giờ đã cuối canh năm, cứ nhìn trời bàng bạc cũng nhận ra mấy chốc nữa trời sáng hẳn .

Lãnh Nhất Phàn theo chân Giang Hồ Khách vượt qua không biết bao nhiêu ường cong lối tắt, cuối cùng vượt một ức tường caovào trong một biệt viện ẩn nấp vào trong chỗ khuất.

Lãnh Nhất Phàn đưa mắt nhìn quanh, i này hoàn toàn không lạ với chàng, ính là biệt phủ bí ẩn mà lần trước hàng được đưa vào trị bệnh cho Cốc Lão hái gia.

Với cảm quan nhạy bén của một cao ủ võ lâm , Lãnh Nhất Phàn cũng nhận ở trong bóng tối không chỉ có chàng Giang Hồ Bí Khách ẩn thân.

Một bầu không khí ẩn chứa sát cơ, ng đêm tĩnh lặng nặng nề trước một ường huyết tinh sắp diễn ra.

Bỗng nhiên hai bóng người từ trong

http://tieulun.hopto.org

gian phòng lớn bước ra.

— Thúc thúc, điệt nhi không cam tâm !

Giọng một người thanh niên vang lên .

Tiếp liền đó một lão già ho khan nói:

— Hài nhi, còn rừng còn củi, thúc thúc một thời ngang dọc vùng hoành, chưa từng biết hai chữ cam tâm, nhưng cần hiểu thức thời mới là tuấn kiệt, đối phương hiện tại thế lực đang mạnh, chúng ta chỉ tạm thời lánh mặt.

— Thế nhưng cha... rơi vào tay chúng...

— Cha con chẳng phải là người giang hồ, tự nhiên chúng chẳng thể hại độc thủ.

— Giả sử vạn nhất...

— Ài ! Nếu như vạn nhất xảy ra uyện gì, chúng ta vẫn còn căn cơ đòi chúng, nhanh đi thôi, chậm e không p !

Lãnh Nhất Phàn trống ngực rộn lên, àng nghe hai người này nói chuyện cũn nhận ra bọn họ chính là Cốc đại công và Thiên Long Cốc Cường, thúc điệt họ tính đường đào tẩu.

Hai người vừa dứt lời, nhưng chân a kịp bước đi, đột nhiên một giọng nữ n truyền lại :

— Cốc Cường muộn rồi ! Hiện tại nh chạy thì không còn kịp, người đòi ợ đã đến chờ ngươi.

Tiếp liền một giọng nữ nhân khác :

— Nợ tiền trả tiền, nợ máu trả máu!

http://tieulun.hopto.org

— Đi

Thiên Long Cốc Cường hô lớn một tiếng, hai người sóng vai nhau vọt lên mái nhà phía tây.

Nhưng thân hình còn chưa trầm ổn, lập tức có tiếng người thét lớn :

— Lui !

Bình bình... Chưởng phong đánh bật Cốc Đại công tử và Thiên Long Cốc Cường rơi xuống tại sân, cả hai hốt hoảng lập tức chuyển hướng khác phóng chạy.

Thế nhưng cũng giống nhau bên kia, có người đã phục sẵn đánh bật thúc điệt bọn họ trở lại nguyên vị.

Lãnh Nhất Phàn đã đoán ra ngầm mai phục bên trong ! Hẳn là hai nhân vật đáng sợ một người chính là Kim Thuyền, vừa là truyền nhân của La Thủ Tiên Cơ,

a là sư cô của Lâm Lâm. Còn một ười phải là nữ nhân hôm qua hóa giải y cấn giữa Lâm Lâm và nữ sát thủ, ưng không biết người này là ai ?

Lúc này trời đã bàng bạc sáng.

Thúc điệt Thiên Long Cốc Cường t vây không thành liền trở hướng chạy o biệt lâu, nhưng chân vừa đến cửa cũng kinh động dạt lùi, một người t hiện chắn ngang cửa, Cốc Đại công chấn động thét lên :

— Nữ sát thủ !

Lãnh Nhất Phàn ngưng mắt nhìn đã nhận ra người vừa xuất hiện đúng là nữ t thủ, mặt vẫn bịt kín.

Nữ sát thủ đôi mắt ngầu lên rực lửa , giọng đầy sát khí :

— Cốc Cường, lão cẩu, hôm nay ta

http://tieulun.hopto.org

sẽ cho ngươi nếm mùi cái chết từ từ !

— Dá....

Cốc Đại công tử vung kiếm bổ tới chém một kiếm.

Kong một tiếng, trường kiếm trên tay hắn bị đánh bật ra, cả người cũng thoái dạt xuống khỏi bậc cấp, Thiên Long Cốc Cường nhảy tránh ra ngoài, nữ sát thủ theo đà kiếm vọt người ra ngoài chắn ngay tam cấp.

Trời đã sáng hẳn.

Người và vật đã nhìn thấy rõ ràng.

Cốc cốc cốc...

Tiếng ngựa gõ nhanh, một cỗ xe ngựa từ tiền viện chạy thẳng lùi tận sa biệt viện này.

Cửa xe mở ra, lần lượt ba người b ném xuống xe nằm ba đống bất động

n cũng nhận ra ngay là Địa Hồ Lý i Sơn, Cốc lão thái gia và lão quản Nhân Báo Long Phi.

Xe ngựa được đánh tới một góc viện.

Cốc Đại công tử gọi lớn, bổ người o tới hướng Cốc lão thái gia :

— Cha !

Nhưng Lâm Lâm đã nhảy ra cản ng, vung ngọn tiễn đao trong tay lên h bức hắn trở lùi nguyên vị.

— Hắc hắc hắc.....

Thiên Long Cốc Cường phát ra một g cười dài cuồng dị, giọng khinh ngạo :

— Tốt lắm ! Các ngươi cứ ra hết đây, phu xem các ngươi có bao nhiêu bản ?

Dứt lời, vọt người xuống giữa sân,

http://tieulun.hopto.org

vung trường kiếm ra thức rất cổ quái.

Cốc Đại công tử đứng chếch về phía sau tạo thành thế ỷ dốc, bọn họ cả hai đều hiểu cừu gia đã tìm đến đây đòi lại nợ máu năm xưa.

Nữ sát thủ nhảy xuống, bước tiến về phía thác đặt bọn họ, cách chừng hai trượng mới dừng lại.

— Cốc Cường, lão sắt phu, hôm nay ngươi sẽ chết như một con chó !

Thiên Long Cốc Cường ngưng mắt long lên sòng sọc nhìn nữ sát thủ hỏi :

— Ngươi là gì của Phạm Giới Sơn ?

Nữ sát thủ buông rõ hai tiếng chứa đầy hận thù :

— Di cô !

Lãnh Nhất Phàn giật mình kinh ngạc, Lâm Lâm họ Phạm, giờ nữ sát thủ cũng tự xưng là di cô của Thiên Mã Mục Trường trường chủ, như thế bọn họ là tỷ muội hay sao ?

Trong lòng hồ nghi, chàng quay hỏi Giang Hồ Bí Khách :

— Bọn họ hai người quan hệ thế nào?

Giang Hồ Bí Khách mắt không rời sấu trường đáp :

— Thư muội, nữ sát thủ là thư thư.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu hỏi lại :

— Nhưng... bọn họ trước đây như không hề biết nhau ?

— Đúng ! Nữ sát thủ từ nhỏ đã theo chân một người dì là Long Nữ lên núi học nghệ, cho nên mới tránh được họa diệt. Còn Lâm Lâm thì trong đêm biến họa Thiên Mã Mục Trường lại may được

http://tieulun.hopto.org

sư cô Kim Thuyền cứu thoát, cả hai lớn [illegible] ông ngay.

trong hai hoàn cảnh khác nhau, cho nên Thiên Long Cốc Cường là nhân vật không biết mặt nhau. [illegible] luyện giang hồ, trên mặt trầm lãnh [illegible] sát khí, chẳng hề tỏ ra hốt hoảng.

— A ! Nhưng ngược lại Cốc Đại công tử Lãnh Nhất Phàn chợt a lên gật đầu [illegible] biến sắc đến khó coi, hắn tuy năm thầm hiểu ra vấn đề ! [illegible] xảy ra huyết án không tham dự, [illegible] hắn thừa hiểu chuyện đó, đồng Trời đã sáng bảnh, giữa sân biệt [illegible] vừa là điệt nhi và là đại môn đồ của viện rộng lớn mà chỉ có thức diệt Cốc Thiên Long Cốc Cường, cho nên chẳng Cường hai người, chẳng hề thấy bóng [illegible] thể nói là không liên can. một gia nhân nào khác, cứ nghĩ cũng đoán được tất cả hoặc bị sát hại hoặc đã bị khống chế.

Anh đao loáng lên trong tiếng thét [illegible] dội của hai thiếu nữ.

Lâm Lâm vung ngọn tiễn đao lên hô lớn :

Lâm Lâm chỉ ngọn tiễn đao trong tay [illegible] với thanh trường kiếm trong tay Cốc [illegible] công tử, nữ sát thủ bằng ngọn thất [illegible] đoản đao đấu với trường kiếm

— Thư thư, còn chờ gì nữa ?

— Sát !

Nữ sát thủ thét lớn, nhún người nhảy tới hướng Thiên Long Cốc Cường tấn [illegible] Thiên Long Cốc Cường. Tuy cả hai đều

http://tieulun.hopto.org

là loại tiểu đao cực ngắn, nhưng chiêu thức hiểm ác, thân pháp lại tuyệt luân.

Sau mấy chiêu động thủ, song phương sở học thi triển, lợi thế mỗi bên có khác.

Đoản đao ngắn nhưng lại hiểm, hoàn toàn phối hợp cùng thân pháp để luôn tiếp cận đối phương, thứ nhất là tiện ra sát chiêu, thứ hai là khống chế được trường kiếm trong tay đối phương.

Thông thường người đã thiện dụng đoản đao cũng thành thục, thì phải là người có bộ pháp khinh công cao cường, đồng thời đao pháp tinh thông thì mới thủ thắng.

Cốc Đại công tử sau mươi chiêu thì đã thấy quýnh tay quýnh chân, khó thể nào phát huy được toàn bộ kiếm pháp

ấy bật Lâm Lâm lùi sau giữ khoảng ch thuận nhất.

Nhưng ngược lại, Thiên Long Cốc ường là tay đại ma đầu, kinh nghiệm ang hồ phong phú, thầm hiểu được sở ường của đao pháp đối phương, cho nên ếm ta từng chiêu từng chiêu hóa giải o pháp nữ sát thủ, đồng thời thủ một oảng cách an toàn nhất không cho đối ương tiếp cận.

Hai trận huyết chiến như long tranh đấu, tình hình nội trong hai mươi chiêu n ngang ngửa, Lãnh Nhất Phàn theo i trận đấu mấy lần nhìn thấy Lâm Lâm oát hiểm trong đường tơ kẽ tóc khiến n chàng thót lên, chàng nắm chắc đốc ếm hồi hộp vô cùng.

Giang Hồ Bí Khách như nhận ra

http://tieulun.hopto.org

được tâm tình của chàng lúc này thì thầm bên tai :

— Bất kể tình thế ra sao, ngươi không được nhúng tay vào !

— Nhớ như...

Lãnh Nhất Phàn buộc miệng nói, nhưng im bặt ngay, chàng không muốn điều chàng nghĩ hay ra.

Giang Hồ Bí Khách cười khẽ nói :

— Tuyệt chiêu sát thủ của nha đầu này còn chưa xuất ra, ngươi yên tâm !

— Ối !...

Lão nói còn chưa dứt câu, đột nhiên một tiếng rú dài thảm thiết vang lên xé tai, Lâm Lâm vừa thoát ra một chiêu kiếm, Cốc Đại công tử liền thi triển bộ pháp kỳ ảo nhập nội, chẳng kịp nhìn thấy nàng ra chiêu như thế nào, nhưng lúc này

hận ra nàng áp sát bên biết Cốc Đại ng tử, lưới đao sắc bén cắm phập vào ng hắn.

Bình một tiếng, cả người Cốc Đại ng tử đổ ập xuống trên vũng máu, Lâm m đứng nhìn đối phương dưới chân nh một cách lãnh đạo.

Keng keng....

Gần như cùng lúc này, bên kia nữ t thủ ra đao chống trả lại thanh kiếm ng tay Thiên Long Cốc Cường.

Tình thế nữ sát thủ xem ra khó khăn n nhiều, Thiên Long Cốc Cường như on mãnh thú cứ gầm lên, trường kiếm rong tay ra chiêu ồ ạt bức nữ sát thủ lùi n về sau.

Lâm Lâm nhìn thấy liền thét lên :

— Cốc Cường, ngươi đến lúc đền

http://tieulun.hopto.org

mạng !

Thân hình nàng loáng lên lướt tới, tay đao ra chiêu từ phía sau nhằm thẳng vào lưng lão ta.

Thiên Long Cốc Cường nhận ra tình thế nguy hiểm, kiếm trở chiêu như bài sơn đảo hải từ trước quét lui sau.

Soạt một tiếng khô khan vang lên, cả người Lâm Lâm bật ngược lui sau....

Lãnh Nhất Phàn không giữ nổi bình tĩnh định nhảy ra, nhưng cánh tay Giang Hồ Bí Khách đã nắm lấy vai chàng giữ lại :

— Đừng hoảng, xem kìa !

Kiếm của Cốc Cường chém một chiêu đẩy lùi Lâm Lâm, nàng gạt đao hóa chiêu, tuy thoát hiểm, nhưng vạt áo trước bị chém rách một mảng dài.

Đúng lúc này thì nữ sát thủ thân hình như chiếc vụ lướt xoáy áp vào người Cốc Cường, lão ta còn chưa kịp trở tay thì nhận đúng một đao:

— Á !....

Cả người lão loạng choạng ra ngoài, trong cơn nguy cấp tay kiếm chém bừa một chiêu tự bảo.

Lâm Lâm mất long lên sòng sọc, đã nhìn trong người nàng lộ rõ, nàng thét dài lanh lảnh, lướt tới ra chiêu.

Thiên Long Cốc Cường rơi vào thế bền hậu bị hiệp công ăn thêm một đao nữa hai.

Hai thiếu nữ giờ đây như hai con dã thú vồ mồi, thân hình chuyển động nhanh như tường quanh người Thiên Long Cốc Cường.

http://tieulun.hoptoi.com

Bọn họ tuy không đồng sư đồng sách, võ công tuy khác, nhưng lại cùng chung một mối huyết thù, nên hổ trợ ra chiêu vừa khéo vừa hiểm, hễ Cốc Cường chuyển bên biết này thì bị ăn đao người bên kia.

Thân hình Cốc Cường như một hình nộm xoay tròn, từng đao từng đao chém nát cả người. Chẳng mấy chốc thân hình lão như một người máu, áo quần nát bươm xen lẫn với da thịt nát như.

Ai nhìn thấy cảnh song nữ hành quyết kẻ thù thế này cũng đều kinh tâm động phách, bọn họ tay đao cứ ra liên tục, đến khi Thiên Long Cốc Cường đổ người xuống trên đất Lâm Lâm vẫn còn đâm xối xả.

Nữ sát thủ giọng lạnh lùng nói :

— Lâm muội, đủ rồi !

Lâm Lâm lúc ấy như mới tỉnh lại tâm , thâu tay đao đẫm máu.

Lâm Lâm xem ra lửa hận thù trong ng lớn hơn hẳn thư thư của mình, nàng ay người rồi tung người nhảy tới ba ười nằm trên đất, chỉ loáng vung tay n là những tiếng rú thảm vang động.

Lâm Lâm giết xong Địa Hổ Lý Thái n và Nhân Báo Long Phi, rồi nấm tiến o nhảy đến bên Cốc lão thái gia.

— Không được giết lão tà !

Lãnh Nhất Phàn thét dài một tiếng, ảy vọt người ra cả kiếm lẫn vỏ gạt bay o Lâm Lâm ra ngoài.

Lâm Lâm đôi mắt đỏ ngầu ngưng ìn Lãnh Nhất Phàn trông đến đáng sợ.

— Lâm Lâm, như vậy đủ rồi, Cốc

http://tieulun.hopto.org

Phong không phải là người giang hồ !

— .....

Lâm Lâm thở phù phù tỏ ra còn chưa hả giận, nhưng chẳng nói một tiếng nào.

Trung niên phụ nhân bước đến gần nàng :

— Hài nhi, đến đây đã đủ rồi !

Lâm Lâm khi ấy mới thâu đao lại, thống thiết gào lên :

— Cha ! Mẹ ! Nữ nhi đã rửa được huyết thù cho cha mẹ ! Hà .....

Rồi nàng úp mặt khóc lên bi thống.

Nữ sát thủ đứng lặng người, tuy không khóc thành tiếng, nhưng bờ vai rung lên từng hồi.

Một lúc, nữ sát thủ bước tới vỗ về an ủi Lâm Lâm nói :

— Lâm muội, cha mẹ như thế cũng

ã ngậm cười nơi chín suối, đừng bi ương nữa !

— Lâm Lâm !

Lãnh Nhất Phàn cũng buộc miệng êu tên nàng đầy thân thiết, chàng có ao nhiêu lời muốn chia sẻ cùng nàng, ưng lúc này chẳng thể nào nói ra được.

Lâm Lâm gạt tay lau khô nước mắt, ẩng đầu nhìn chàng nói trong nấc hẹn :

— Lãng Tử ta suốt đời luôn nhớ ân tình này của ngươi. Ngươi đã giúp quá nhiều, ta ....

— Lâm Lâm....

— Lãng Tử, ồ không ... Lãng công tôi mãi mãi nhớ ơn công tử !

Nữ sát thủ đột nhiên lên tiếng, giọng lúc này sao chàng nghe không xa lạ

http://tieulun.hoptot.org

mấy, Lãnh Nhất Phàn trong lòng thoáng nghi ngờ.

Nữ sát thủ lại nói :

— Lãng Tử, Lâm Lâm là muội muội của tôi, tôi rất yêu thương nó, hy vọng... hy vọng công tử có thể đem đến hạnh phúc cho Lâm Lâm !

— .....

Lãnh Nhất Phàn ngơ người ú đ chẳng biết nói thế nào, chàng đương nhiên nghe ra ý trong câu này của nữ sát thủ. Đem đến hạnh phúc cho Lâm Lâm, chàng có thể đem đến hạnh phú cho nàng thật sao ?

Nữ sát thủ từ từ cởi bỏ chiếc túi trùm đầu.

Lãnh Nhất Phàn buộc miệng la lên:

— A....

Chàng không thể nào tin nổi, nữ sát thủ mà lại chính là thiếu nữ mềm yếu thùy mị thục nữ Xảo Thư Nhi ?

Đây quả thực là một chuyện hoàn toàn bất ngờ với chàng, khó thể nào tin nổi Xảo Thư Nhi mà lại chính là nữ sát thủ, một nhân vật khiến người giang hồ võ lâm nghe tiếng chấn động ?

Xảo Thư Nhi xinh đẹp thùy mị như một đóa hoa mẫu đơn trong vườn, không hề kiêu sa lộng lẫy như Tam phu nhân, cũng chẳng hoang dã lạnh lùng như Lâm Lâm, thế mà lại là một nữ ma vương giết người không chớp mắt. Thử hỏi ai nhìn nàng có thể tin được đó chính là nữ sát thủ ?

Chàng cứ đứng lặng người nhìn thư muội bọn họ, cho tới khi Xảo Thư Nhi

http://tieulun.hopto.org

lên tiếng :

— Lãng công tử, chúng ta hy vọng có ngày gặp lại !

Xảo Thư Nhi nhìn chàng bằng một ánh mắt thâm sâu hàm chứa nhiều nỗi niềm, một nụ cười u buồn hiện trên hoa dung, rồi quay phắt người bước đi.

— Xảo Thư Nhi !

Lãnh Nhất Phàn không nén nổi thốt kêu lên, nhưng Xảo Thư Nhi chẳng không ngừng bước, chẳng mấy chốc đã khuất người sau cửa nội viện, cô ta quả thực đã bỏ đi rồi !

Tiếp theo đó một phụ nhân xuất hiện, người này chính là mẫu thân của Xảo Thư Nhi.

Lãnh Nhất Phàn nhận ra người đàn bà này, chính lần đầu chàng giúp trị bệnh

ho bà ta, chàng đã nhận ra không hề có ệnh tình gì, mà chỉ là tâm bệnh. Đương hiên bà ta không phải là mẹ của Xảo Thư Nhi, mà chỉ là dì của cô ta — Long Nữ.

— Ai !

Long Nữ nhìn chàng, nhìn Lâm Lâm, uông tiếng thở dài rồi cũng bước chân eo Xảo Thư Nhi.

Lãnh Nhất Phàn đứng như chôn chân uống đất, trong đầu chàng hoang mang ô cùng, chàng không biết nói sao với ọ.

Lâm Lâm bất chợt cũng thở hắt ra hìn trung niên phụ nhân nói :

— Sư cô, chúng ta cũng đi thôi !

Lãnh Nhất Phàn nghe thế hốt hoảng, ừng như chàng sắp bị mất đi tất cả vội

http://tieulun.hopto.org

gọi lên :

— Lâm Lâm ....

Nhưng chàng không biết nói gì đây, bên tai giọng nói của Xảo Thư Nhi còn văng vẳng "... Hy vọng công tử có thể đem đến hạnh phúc cho Lâm Lâm ...."

— Lãng Tử, ta biết trong lòng ngươi muốn nói gì !

Lâm Lâm giọng s[illegible] lương, nụ cười khổ trên một [illegible] đã tính từ bao giờ.

Trung niên [illegible] tiếng thở dài trong lòng, lặng lặng rút thân khỏi nơi đó.

Giang Hồ Bí Khách cũng đã không còn thấy đâu, phút chốc giữa huyết trường chỉ còn lại hai người đứng lặng bên nhau.

Lãnh Nhất Phàn bao nhiêu điều muốn nói như tắc nghẽn trong cổ họng, chỉ đứng nhìn nàng trân trân.

Lâm Lâm lại lên tiếng nói :

— Lãng Tử ! Ta rất thích chàng, thế nhưng ....

Giọng nàng thay đổi một cách đột ngột khiến Lãnh Nhất Phàn cũng bất ngờ.

Nhưng chỉ nói mấy tiếng, nàng cúi gấp đầu che giấu hai má phấn ửng hồng:

— .... Thế nhưng ta không thể ..... Nhớ có lần ta đã nói với chàng, chúng ta vô duyên, bởi vì .... Ai, thôi đi, nói ra chỉ thêm não lòng !

Lãnh Nhất Phàn giọng lạt hẳn đi :

— Chúng ta vô duyên ?

— Đúng, chúng ta gần gũi như thế

http://tieulun.hopto.org

là đã quá lắm rồi, ta đã đau khổ, cơ hồ
làm những chuyện ta không nên làm, giờ
thì ta nghĩ ra chính ta tự giải thoát cho ta
trong tình cảm !

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu khổ sở nói

— Lâm muội, cho phép ta gọi nàng
như thế nhé ! Muội nói những lời mà ta
không hiểu gì cả !

Lâm Lâm bỗng thở dài một hơi cố nén cảm
xúc dâng trào trong lòng mình, nàng thèm
hội được những tiếng gọi thân thiết tình
cảm của chàng, nhưng giữ giọng trầm
tĩnh nói :

— Không biết càng hay, như thế
càng dễ quên đi !

— Lâm muội...

Lâm Lâm lắc đầu nói :

— Xảo Thư Nhi là bào thư của ta.

hàng và ta đều hiểu vì sao thư thư lại
ội vã bỏ đi như vậy, thực ra thư thư đã
ầm, đã không hiểu ta...

— ....

Lãnh Nhất Phàn trong lòng rối lên,
àng làm sao không nhận ra được Xảo
ư Nhi đã yêu thích chàng, nhưng để
ành toàn cho bào muội của mình, nên
ta quyết định rút lui. Không nói cũng
ết, cô ta ra đi trong nỗi đau khổ.

— Lãng công tử, chàng nhanh đi tìm
ư thư, trong trái tim thư thư đã sớm
ang hình chàng !

— Ta... nên đi tìm cô ấy sao ?

Lãnh Nhất Phàn nói như người mộng
, nói như tự hỏi chính mình.

Giọng Lâm Lâm u sầu bên tai :

— Đương nhiên !

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng chàng buông tiếng đầy cương quyết :

— Không !

— Sao ? Tại sao không ....

Chàng chợt hai tay nắm lấy vai nàng cứng chắc nói :

— Lệm muội, trên thế gian này có những chuyện không thể gượng ép được, như ta cũng không ngoại lệ, làm sao có thể làm những điều mà trong lòng mình không muốn ? Thôi ! Xin chúc mừng thư muội hai người đoàn viên, sau này hy vọng chúng ta còn gặp lại !

Nói rồi, chàng buông nhanh tay quay người sẳng sái bước đi ngay.

Lâm Lâm đứng lặng người đưa mắt tiễn chân chàng, bóng hình chàng cứ nhòe dần đi trong hai hàng lệ châu.

Lãng Tử !

Cuối cùng chàng vẫn còn là một ãng Tử cô độc.

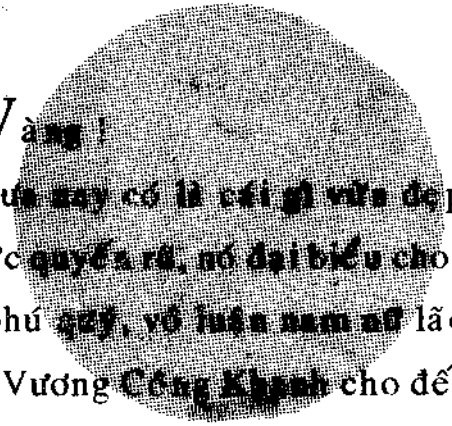
Bước chân chàng khẳng khái, như uyết dứt khoát vứt bỏ hết những gì ương víu trên người ...

* * *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

KIM KIẾM SÁT THỦ

Vàng !

Xưa nay có là cái gì vừa đẹp đẽ lại đầy sức quyến rũ, nó đại biểu cho sự giàu sang phú quý, vô luận nam nữ lão thiếu, từ Đế Vương Công Khanh cho đến phàm phu bần dân không ai lại không thích vàng.

Nếu như có người nói không thích

àng, thì nếu không là kẻ mất trí cũng à kẻ ngốc dần.

Đương nhiên, cũng có những bậc kỳ hân dị sĩ coi khinh tiền tài, thế nhưng hững bậc sống mà tu luyện được thanh ám tịnh tánh như vậy thì thực hiếm như uôi phụng sừng lân, ít thấy lắm vậy !

Vàng được đục tạc thành muôn màu muôn vẻ hình thù khác nhau, hiển nhiên uỳ theo nhu cầu thị hiếu của từng người, hế mà trong đó có một loại đúc bằng àng được xem là cao quý nhất — Kim iếm.

Kim Kiếm, không chỉ là một loại bảo iếm vừa nhu nhuyễn vừa sắc lợi, mà on là một biểu hiện của quyền lực tối ao. Về giá trị của nó thì quả bất khả tư ghi.

http://tieulun.hopto.org

Trong thiên hạ thực có Kim Kiếm sao ?

Có thể đáp một cách khẳng định rằng : Có !

Tương truyền rằng trăm năm về trước từng xuất hiện một thanh Kim Kiếm, không chỉ là một thanh kiếm sát nhân mà còn là một thần binh lợi khí chém sắt như chém bùn.

Kim Kiếm được một vị đúc kiếm vô danh dốc tận lực và bỏ ra không biết bao nhiêu thời gian, đồng vàng cùng rất nhiều hợp kim khác, bằng phương pháp chú luyện cao thâm của mình để đúc nên, nghe nói khi kiếm thành thì nhân vong.

Kim Kiếm đương sơ xuất hiện nằm trong tay nhân vật đệ nhất cao thủ Kiếm Thần Cao Đăng, đã từng khiến cho võ

m dương thời thất điên bát đảo.

Thế nhưng Kim Kiếm chỉ hiện thế ng vòng ba năm, sau đó kiếm thất ân vong, rồi dần dần người ta cũng để o chuyện ấy đi vào quên lãng.

Vậy mà, hôm nay sau hơn một trăm m, thanh Kim Kiếm ấy lại tái hiện ng võ lâm giang hồ.

*

* *

Thời gian thấm thoát qua nhanh, tính ngày thư muội nữ sát thủ huyết tẩy c phủ thanh toán mối thâm cừu đại hận ên Mã Mục Trường hai mươi năm về c đã qua được ba tháng.

http://tieulun.hopto.org

Hoàng hôn đổ xuống.

Ánh trời chiều rải những tia nắng vàng chói chan lên bãi sông, rồi rãi dài theo giòng nước gợn sóng lấp lánh như muôn nghìn đốm bạc.

Lãng Tử Lãnh Nhất Phàn đơn kiếm độc hành trên con đường mòn nhỏ xuyên giữa cánh rừng cây và những đám lau lách xen sông, chàng lần này tìm đến bãi sông này chính là theo lời ước với Giang Hồ Bí Khách.

Giang Hồ Bí Khách tuy là một bóng đen phủ lấy một phần tấm trí chàng, con người này vẫn chưa ẩn những điều bí mật mà chàng không sao nghĩ ra nổi, thực chất Giang Hồ Bí Khách là ai ? Vì sao lại biết rõ lai lịch thân thế của chàng ? Thậm chí còn thành thục và cải chế tuyệt

hiêu sát thủ sở học gia truyền của àng?

Lần trước sau khi thư muội nữ sát ủ báo thù rửa hận Thiên Loang, Địa ó, Nhân Báo, chàng nhân vương uyện với Lâm Lâm và Xảo Thư Nhi u quên khuấy đi cầu chứng với Giang ồ Bí Khách.

Vì chuyện này mà chàng thấy hối ận vô cùng, chàng mãi buồn bực vì ông sao tìm được đối phương, chẳng ờ hôm nay sau ba tháng, đối phương nhiên lại chủ động chuyển tin hẹn àng đến đây gặp mặt.

Tin này khiến cho chàng vừa phấn ấn, đồng thời vừa nơm nớp bất an, bởi không thể biết mục đích đối phương gì ?

http://tieulun.hopto.org

Nhớ lần trước Giang Hồ Bí Khách không hẹn mà gặp, chỉ chiêu kiếm cả biến cho chàng để tránh bại lộ thân thế chính ngay bên bến sông, hôm nay ông ta hẹn chàng cũng lại là địa điểm bên bãi sông, tợ hồ như Giang Hồ Bí Khách rất thích bãi cát bên sông này vậy ?

Trong rừng rậm thì không tạp, song phương có thể phát hiện nhau dễ dàng, nhưng đi trong lau lách thì lại khác, nếu như không ở cự ly gần thì song phương khó phát hiện ra nhau, bởi vì lau lách thấp mà lại tạp, luôn che khuất tầm mắt.

Đi hết cuối rừng và bờ lau thì bãi sông với làn cát trắng mịn đã trải ra trước mắt.

Lãnh Nhất Phàn đột nhiên ngừng chân lại.

Trong tầm mắt chàng phát hiện ra n sông có đến bốn bóng người, nhưng ông thấy bóng dáng Giang Hồ Bí Khách ng đó. Ngược lại, một người bịt mặt ba người khác vây tròn ở giữa.

Xem tình hình thì ba người này vây nh người bịt mặt kia, cứ nhìn cách phục ng của họ thì nhất định đều là người ng.

— Bằng hữu lai lộ, thế nào, tốt nhất khai ra !

Một trong ba trung niên hán tử lên ng :

— Bổn nhân đã nói rồi, hỏi chỉ bằng a.

Giọng một người khác đầy phẫn nộ:

— Thừa là thế nào hử ?

— Bởi vì các người cả ba sẽ vĩnh

http://tieulun.hopto.org

viễn nằm lại bên bãi sông này, biết cũng
như không biết, nói ra chẳng phải là thừa
sao ?

Người bịt mặt giọng hết sức bình
thản, cứ như đang là trong một câu
chuyện trà dư tửu hậu.

Một trong ba người kia phát ra tiếng
cười lạnh lẽo, hai người còn lại hừ nặng
nề :

— Bằng hữu đại ngôn không thẹn
chuyện chưa bồi kết thúc mà đã nói trước
chi e không thành, ngược lại... hắc hắc...

Nói đến đó trung niên hán tử đứng
đối diện với người bịt mặt ngừng lại cười
gằn đầy khinh thị lẫn mỉa mai, nói tiếp :

— Ngược lại, chỉ sợ người nằm lại
đây vĩnh viễn sẽ là bằng hữu ngươi !

Người bịt mặt nhún vai cười mỏ

cách bình thản nói :

— Sẽ không bao giờ có chuyện đó !

— Bằng hữu ngươi tự tin đến thế
o?

— Đương nhiên !

Trung niên hán tử gật gù rồi nói :

— Tốt, chuyện đó rồi sự thực sẽ
chứng minh. Hiện tại thỉnh giáo thêm một
âu, bằng hữu ước hẹn chúng ta đến đây
ắn phải có lý do ?

— Tất nhiên là có !

— Lý do gì ?

Người bịt mặt đảo nhanh mắt nhìn
anh một vòng, trầm trầm nói :

— Ba vị đều là kiếm thủ thành danh,
hông là nhất lưu cũng là nhị lưu. Bổn
hân chỉ nhân muốn kiểm chứng xem
ình thuộc vào hàng nào, cho nên đặc

http://tieulun.hopto.org

biệt mời ba vị đến đây thử kiếm, lý d… ế nào ?

thế được rồi chứ ?

— Hắc hắc hắc.....

Nói cuối câu phát ra tiếng cười nhạt

Cả ba người kia cùng ngửa cổ cất

Tìm người thử kiếm ấn chứng cũng … ếng cười dài, dứt tiếng cười lại chính

xem là một lý do, thế nhưng chỉ có điều … người chính diện đối phương lên tiếng:

trong ngữ khí hành ẩn huyết tinh, có đúng … — Mục đích bằng hữu đúng là thử

chỉ là một nguyên cớ đó chăng ? …ếm sao ?

Lãnh Nhất Phàn dừng chân bên bờ … Người bịt mặt gật đầu đáp :

lách, nghe rõ từng lời đối thoại của song … — Chẳng sai chút nào !

phương. — Thử kiếm xem đủ sắc bén để giết

Chàng nghĩ : …ười không ?

— Người bịt mặt này không phải tự … — Hoàn toàn chính xác.

đại cuồng thì cũng thành danh cuồng, tỷ … — Nếu như kiếm không đủ bén,

kiếm đương nhiên là được, nhưng giá … ược lại vong mạng thì sao ?

hạn phải có, khi nào đem chuyện sinh tử … Người bịt mặt lắc đầu cười nhạt đáp:

đặt cuộc cho tỷ kiếm ?

— Sẽ không có chuyện đó, mà cũng

— Ba trung niên hán tử được ngươi … hẳng liên quan đến ba vị, chớ nên lải

này mời đến tỷ kiếm thân phận lai lịch … hải kéo dài thời gian, chúng ta có thể

http://tieulun.hopto.org

bắt đầu.

Ngừng lại mấy gây, cao giọng cuồng ngạo nói tiếp :

— Ba vị có thể cùng xuất thủ mỗi lần, đồng thời cần nhất phải tận lực mà ra kiếm, nên nhớ ra kiếm chớ lưu tình, bởi vì nếu không sẽ trả giá vì cử chỉ bất cẩn của mình !

Một câu **quá cuồng ngạo**, giọng nói trầm đều **không lạnh lùng hay** đầy sát cơ, nhưng **khiến người ta nghe phải** rùng mình.

Hoàng **hôn đã tắt hẳn, trời** tối xầm xẩm, bên bến **sông chiều tối gió** đưa lau lách xào xạc, không gian như ngưng lại bao trùm quanh bốn người kia, bến sông tịch liêu này chốc nữa đây có lẽ bị xé nát bởi một trường tấm máu.

Người bịt mặt đột nhiên đổi giọng lanh lạnh quát :

— Rút kiếm !

Ba trung niên hán tử có chút di chuyển thân hình thay đổi vị thế, đánh mắt nhìn nhau rồi cùng loạt rút phắt trường kiếm.

Lãnh Nhất Phàn trong lòng khẩn trương hẳn lên.

— Xem kiếm !

Người bịt mặt thét dài một tiếng lanh lảnh, theo đó chỉ thấy ánh kiếm vàng rực loáng lên, rồi biến mất cực nhanh giữa ba người.

Ba trung niên hán tử không hề thay đổi, chừng như chưa có gì xảy ra ở đây. Thế nhưng, lẽ nào kiếm chưa hề xuất chiêu ?

http://tieulun.hopto.org

Không ! Tất cả khựng lại trong khoảnh khắc nhỏ, rồi ba thân hình từ từ đổ xuống.

Lãnh Nhất Phàn cảm nhận một luồng khí lạnh chạy suốt sống lưng chàng không kịp nhìn thấy điều gì đã xảy ra. Trên đời này có một loại kiếm pháp thần tốc siêu phàm đến thế sao ?

Nếu như không phải chàng tận mắt chứng kiến, thì không bao giờ tin nổi.

Kim Kiếm từ từ hạ thấp xuống.

— Ha ha ha ha...

Người bịt mặt ngửa cổ cười dài như sung sướng, như cuồng dại, như tiếng kiêu hùng lang sói đắc chí sau một lần săn được mồi. Tiếng chàng cứ vang dài truyền khắp mặt sông chấn động cả một vùng.

Lãnh Nhất Phàn rúng động cả người, chàng hít sâu một hơi, trấn tĩnh lại thần chí rồi quyết định nhanh trong đầu, cất bước đi ra...

Thế nhưng, đột nhiên một giọng người cực nhỏ vang lên bên tai chàng :

— Đứng lại !

Lãnh Nhất Phàn giật thót người, quay phắt lại ngưng mắt nhìn mới phát hiện ra cách mình tầm hai trượng một người áo gấm đầu bịt kín, không xa lạ gì với chàng, chính là Giang Hồ Bí Khách.

Lãnh Nhất Phàn thấp giọng hỏi :

— Các hạ đến từ lâu rồi ư ?

Giang Hồ Bí Khách đáp :

— Đến được một lúc !

— Người sử dụng thanh Kim Kiếm kia là ai ?

http://tieulun.hopto.org

Giang Hồ Bí Khách lắc nhẹ đầu đáp

— Không biết !

Lãnh Nhất Phàn quay đầu nhìn lại, nhưng bóng người bịt mặt kia chẳng còn thấy bóng đâu nữa.

Trên bãi sông ba thây người nằm ngổn ngang.

Giang Hồ Bí Khách nói :

— Chúng ta ra ngoài kia xem sao ?

Không đợi chàng kịp phản ứng, Giang Hồ Bí Khách đã nhún mình lướt nhanh ra bãi sông.

Lãnh Nhất Phàn lưỡng lặng phóng người chạy theo.

Ba tử thi xem ra niên kỷ chỉ mới ngoài ba mươi, tướng người cả không phải người tầm thường.

Giang Hồ Bí Khách lắc đầu chặt lưỡi thốt lên :

— Thật đáng sợ !

Lãnh Nhất Phàn không hiểu nghiêng đầu nhìn hỏi :

— Đáng sợ gì ?

— Ngươi trước tiên xem thử bọn họ chết như thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn bước đến gần hơn, cúi người ngưng mắt quan sát, giờ mới phát hiện ra cả ba tử thi người không nơi nào thấy máu, duy nhất ngay giữa mi tâm một vết thương nhỏ máu còn rỉ ra, đó chính là vết thương trí mạng.

Đích xác là đáng sợ, vừa rồi chàng chỉ kịp nhìn thấy Kim Kiếm loáng lên còn nhanh hơn cái chớp mắt, thế nhưng cả ba tay kiếm thủ bất tục này bỏ mạng như chơi, đến một phản ứng nhỏ cũng

http://tieulun.hoptolo

không hề có.

Lãnh Nhất Phàn không nén được kinh ngạc hỏi :

— Ba người bị chết này là ai ?

Giang Hồ Bí Khách hắng giọng đáp :

— Danh tiếng chẳng nhỏ, chính là Hán Trung Tam Kiếm Khách !

— A ! Hán Trung Tam Kiếm Khách ?

Lãnh Nhất Phàn thất thốt kêu lên, chàng từng nghe nói đến ba tay kiếm khách này. Bọn họ đều là võ sĩ chánh phái, kiếm thuật tuyệt thế xứng gọi thuộc hành nhất lưu, vậy mà không ngờ trong một lúc cả ba đều bỏ mạng dưới kiếm của một nhân vật thần bí.

Một điều đáng sợ hơn nữa, là giết người không một nguyên do nào hơn ngoài mục đích thử kiếm, đích thực là một chuyện nghe khiến người ta kinh tâm động phách.

Lãnh Nhất Phàn nghĩa khí trong người sôi lên, trầm giọng hỏi :

— Kim Kiếm sát thủ kia là ai ?

Giang Hồ Bí Khách lắc đầu nói :

— Kẻ mọn cũng chưa từng nghe qua !

— Từ thủ pháp sát thủ của hắn,....

Giang Hồ Bí Khách hiểu ý chàng, gật đầu nói :

— Trước đây chỉ có một người.

— Ai ?

— Một nhân vật xuất hiện có đến cách đây hơn trăm năm, Kiếm Thần Cao Đăng, truyền thuyết người này sử dụng chính là thanh Kim Kiếm, thủ pháp cũng đúng như vậy. Từ sau Thần Kiếm, không

http://tieulun.hopto.org

còn thấy thủ pháp sát nhân nào như thế nữa !

Lãnh Nhất Phàn tròn mắt ngạc nhiên nói :

— Kim Thần lẽ nào sống đến được ngày nay ?

Giang Hồ Bí Khách lắc nhẹ đầu nói:

— Đương nhiên không thể có điều đó.

— Hay là truyền nhân của Kiếm Thần ?

Giang Hồ Bí Khách ngước mắt nhìn trời trầm tư giây lát như nhớ về chuyện trước đây, nói :

— Tương truyền Kiếm Thần Cao Đăng xuất hiện giang hồ chỉ vỏn vẹn trong ba năm, sau đó thì bặt tăm bặt tích không còn nghe nhắc đến, cũng chưa

ng nghe nói lão ta có truyền nhân, uống gì cả trăm năm nay chẳng hề thấy anh Kim Kiếm xuất hiện trên võ lâm.

Lãnh Nhất Phàn chau mày hỏi :

— Nói vậy đây là lần đầu tiên thanh im Kiếm tái hiện ?

— Ưm...

— Thế.... Lãnh Nhất Phàn hơi ngờ gười, chàng cảm thấy có chuyện gì sắp ảy ra, chuyển câu chuyện hỏi :

— Vừa rồi tại sao các hạ cản trở tại ạ ra mặt ?

— Đây chính là mục đích ta kẻ mọn ện Lãng Tử ngươi đến đây.

— Sao ?

Lãnh Nhất Phàn trố mắt kinh ngạc, àng không thể đoán ra tâm ý đối ương thế nào, Giang Hồ Bí Khách hẹn

http://tieulun.hopto.org

chàng đến đây để chứng kiến cảnh Kim Kiếm tái hiện vấy máu giang hồ, rồi lại cản không cho chàng ra mặt, nghĩa là sao?

Chuyện phát sinh ở đây nên hiểu là chuyện ngẫu nhiên, chẳng lẽ ông ta đã biết trước hết mọi sự việc? Nếu thế có nghĩa là Giang Hồ Bí Khách cố ý hẹn chàng đến đây xem màn vừa diễn ra, mục đích là gì?

Im lặng một lúc, chàng lắc đầu nói:

— Tại hạ không sao hiểu nổi tâm ý các hạ ?

Giang Hồ Bí Khách ngước mắt nhìn quanh một vòng nói :

— Lãng Tử, nghe ta nói ...

Ông ta không còn xưng là kẻ mọn nữa , tiếp :

— Ngươi xuất giang hồ , dừng bước anh một vùng Hàm Dương này là vì ột vấn đề rất lớn, đúng vậy không ?

Lãnh Nhất Phàn thật sự chấn động, iang Hồ Bí Khách quả là người đáng , ông ta không chỉ biết rõ thân thế lai h của chàng, mà còn biết nhiều bí mật a chàng.

Lãnh Nhất Phàn chăm mắt nhìn đối ương, cố trấn tĩnh lại gật đầu thừa ận:

— Không sai !

Chàng bình tĩnh như chưa từng bình nh hơn trước một đối phương đáng gờm, nếu như không có đủ can đảm và trấn tĩnh thì quyết không đối phó được với n người này.

Giang Hồ Bí Khách chậm rãi nói

http://tieulun.hopto.org

tiếp :

— Ta đã giúp ngươi truy ra được chút manh mối !

— Các hạ giúp tại hạ...

Lãnh Nhất Phàn chẳng thể nào tin nổi, nói vậy có nghĩa là Giang Hồ Bí Khách biết tỏng tất cả mọi chuyện ẩn kín nhất trong lòng chàng, biết đại sự chàng phải làm là gì ?

— Đúng ! Trong Đại Hồng Sơn đối ngạn hạ lưu con sông này có một chỗ bí mật, chủ nhân của vùng này rất có khả năng chính là người ngươi muốn tìm.

Lãnh Nhất Phàn gấp giọng hỏi ngay:

— Chủ nhân chỗ bí mật kia là ai ?

Chàng hỏi, mà mỗi tế bào trên người chàng như co rút lại, Giang Hồ Bí Khách quả càng lúc càng lợi hại đáng sợ, không

ng biết giờ đây như còn muốn nhúng vào chuyện của chàng ?

Giang Hồ Bí Khách lắc đầu đáp :

— Không biết, ta chỉ phán đoán đó nh là kẻ mà ngươi khổ tâm tìm kiếm !

— Nói thế là các hạ biết rất rõ đối ng mà tại hạ muốn tìm là ai ?

Giang Hồ Bí Khách giữ giọng trầm nói :

— Đó là nhân vật năm xưa tề danh lệnh tôn, Kiếm Trung Kiếm Âu ơng Hiện !

Lãnh Nhất Phàn tợ hồ như bị đánh t quả chùy vào đầu, khiến cả người áng váng run lên.

Bí mật này có thể nói chỉ có cha và ng hai người biết, thế mà giờ đây ng Hồ Bí Khách biết rõ như lòng bàn

http://tieulun.hopto.org

tay, thực là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Điều này thực khác gì chàng bị lột trần người ngay trước mắt đối phương. dù chỉ một nốt ruồi nhỏ trên người, chàng cũng không che giấu nổi đối phương, thế nhưng chàng cố giữ bình tĩnh hết sức để đối phó những chuyện sắp xảy ra.

— Tất cả mọi chuyện của tại hạ, các hạ chừng như đều biết rất rõ ràng ?

Giang Hồ Bí Khách vẫn cố giữ giọng thân thiện ôn hòa nói :

— Lãng Tử, ta từng nói qua, mọi chuyện ta làm xuất từ thiện chí, đối với ngươi có lợi vô hại.

Lãnh Nhất Phàn bức hỏi :

— Có gì chứng minh cho lời này ?

— Ta giúp ngươi tìm manh mối, đây

một chứng minh.

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu nói :

— Tại hạ không thỏa mãn với chứng nh này.

— Ý ngươi còn muốn thế nào ?

— Hy vọng đem những điều biết về hạ nói hết ra, đồng thời hành động ng theo lời giao ước trước đây lộ xuất n chân diện mục. Nếu như các hạ quả ất từ thiện chí, thì hành động này dễ ông còn gì hơn, chẳng phải là chuyện ó làm.

Lãnh Nhất Phàn trong lòng đã quyết, ông thể không giải tỏa hết nỗi hoài i ấm ức trong lòng chàng.

Giang Hồ Bí Khách lặng người một , nén tiếng thở dài nói :

— Lãng Tử , ta có nỗi khổ tâm !

http://tieulun.hopto.org

— Khổ tâm gì ?

— Ta đã có lời hứa với một người

Lãnh Nhất Phàn hơi ngớ người hỏi

— Các hạ đối với người nào và hứa điều gì ?

— Lời ngươi đề xuất chính là một phần trong lời hứa ấy, cho nên ta không thể đáp ứng yêu cầu ngươi được nữa. Lãng Tử, hãy chờ đến khi mọi chuyện giải quyết xong, tự nhiên ngươi biết tất cả.

Ngôn ngữ và thái độ của Giang Hồ Bí Khách hết sức thành khẩn.

Trời đã tối hẳn, bên sông gió từng làn man mát thoảng nhẹ qua, trên mặt sông đây đó đã thấy thấp thoáng ánh đèn chài.

Lãnh Nhất Phàn tuy hơi xiêu lòng,

ưng cuối cùng chàng kiên định nói :

— Bất luận các hạ nói thế nào, tại quyết không thay đổi chủ ý.

Lãnh Nhất Phàn giọng chắc nịch, ừng lại giây lát chàng nói tiếp :

— Các hạ tuy thấu hiểu tường tận ếm pháp của tại hạ, thế nhưng tại hạ n mặc....

Giang Hồ Bí Khách lạt giọng hỏi :

— Chẳng lẽ ngươi định cùng ta động ếm ?

— Chuyện bức bách, không còn ch nào hơn !

Giang Hồ Bí Khách trầm mặc, chừng ư trong đầu đang tính toán điều gì.

Cứ thế, hai người đối mặt im lặng a một hồi lâu, bỗng nhiên Giang Hồ Khách từ miệng buông một tiếng rên

http://tieulun.hopto.org

dài thống khổ, tiếng rên này cơ hồ biểu hiện nỗi khổ tâm đích thực bất đắc dĩ nếu không động kiếm cũng chẳng.

Lãnh Nhất Phàn chí định lòng quyết không gì thay đổi nữa, chàng nắm chắc đốc kiếm, tuy không tin thắng nổi Giang Hồ Bí Khách, nhưng chàng không còn con đường nào khác.

— Lãng Tử, người nhất định sẽ ân hận !

Lãnh Nhất Phàn lạnh lùng đáp :

— Tại hạ thề rằng ân hận, chứ không thể để bị người đem mình đùa trong lòng bàn tay.

Kiếm đã hoành khởi, tay phải nắm kiếm, tay trái bất quyết, Lãnh Nhất Phàn chuẩn bị ra chiêu. Chàng nhất định vạch lộ chân tướng người này mà không kể

u quả thế nào.

— Lãng Tử, giả như ngươi không ng nổi ta thì sao ?

Giang Hồ Bí Khách ánh mắt sáng quắc lên, trong màn đêm có thể nhìn thấy hư hai ngôi sao trực chiếu vào mặt Lãnh Nhất Phàn không hề chớp động, biểu iện một sự quyết tâm.

Lãnh Nhất Phàn hơi thở như ngừng i :

— Tại hạ sẽ chấp nhận bỏ mạng !

Một câu tận tuyệt, trừ ra động kiếm không còn con đường thứ hai.

Không gian như ngưng kết lại, khí uyết trong người bọn họ như chuyển ộng nhanh gấp bội, xem tình hình này hừng như họ sắp đấu nhau một kiếm ong mạng, khó ai lường nổi kết cục sẽ

http://tieulun.hoptd.org

như thế nào ?

Đúng tại lúc căng thẳng ấy, đột nhiên một giọng người trầm lãnh vang lên :

— Hai ngươi sao lại khổ thế chứ, làm một chuyện mà cả hai cùng không có lợi !

Lãnh Nhất Phàn giật mình, chuyển ánh mắt nhìn mới nhận ra một thân hình lùn tịt, không biết người này xuất hiện từ lúc nào, cứ như là đã ở bên cạnh hai người từ trước không ai phát hiện ra.

Giờ định thần xem thì đã nhận ra người này chính là Thiết Đầu Ông một trong Bồng Lai Tam Lão, đã từng xuất hiện một lần trong Phổ Độ Am giải nguy cho chàng.

Đến nhân vật hung tàn thành danh

như Võ Lâm Phán Quan cũng phải khiếp một phép.

Lãnh Nhất Phàn vừa nói vừa chấp tay thi lễ :

— Thì ra là lão tiền bối !

Giang Hồ Bí Khách cũng ôm quyền nói :

— Hạnh hội !

Đôi mắt sắc lạnh của Thiết Đầu Ông ngưng chiếu trên người Lãnh Nhất Phàn:

— Tiểu tử ngươi bức hấn hiện nguyên hình đối với ngươi chỉ hại không có lợi.

Lãnh Nhất Phàn lại chấn động, đến Thiết Đầu Ông vì sao cũng hay biết chuyện này ?

Xem ra lão ta không những biết rõ chuyện của chàng mà đồng thời còn biết

http://tieulun.hopto.org

lai lịch Giang Hồ Bí Khách, nếu không thì chẳng bao giờ nói một câu như thế.

Bằng vào khẩu khí thì Thiết Đầu Ông như đứng về phía Giang Hồ Bí Khách, chàng không hiểu nổi những hành động của chàng được coi là bí mật nhất, thế mà xem ra chẳng còn gì là bí mật nữa.

Hiện tại đã không còn là một, mà là đến hai người biết rõ chuyện của chàng, không biết có còn người thứ ba, thứ tư nữa hay không ?

Nhưng hiện tại quan trọng nhất là sự thực đúng như lời Thiết Đầu Ông nói hay không ?

Lãnh Nhất Phàn trầm lặng suy nghĩ một lúc ấp úng nói :

— Ý lão tiền bối là ....

Thiết Đầu Ông lạnh lùng nói :

— Lão phu dám bảo chứng hắn hành ng xuất từ thiện chí, tiểu tử ngươi chớ n bức hắn.

— Thế nhưng ...

— Ngươi cũng không tin nổi lời lão u ?

Thiết Đầu Ông cắt ngang lời chàng, mất long lên dữ dội.

Lãnh Nhất Phàn vội gật đầu đáp :

— Đương nhiên là tin, nhưng mà ....

— Còn nhưng mà gì nữa ?

— Trong lòng vãn bối mang khối ài nghi nan giải này, khiến vãn bối bất lúc nào cũng áy náy bất an.

Thiết Đầu Ông nói :

— Không cần phải vậy, ngươi cứ c làm những điều theo suy nghĩ của

http://tieulun.hopto.org

người, đồng thời tiếp thu chỉ thị của hắn không một hoài nghi nào.

Lãnh Nhất Phàn có thể nghe theo lời này chăng ?

Lão quái vật này xuất hiện để bảo chứng cho Giang Hồ Bí Khách, cho dù trong lòng chàng có trăm nghìn nghi vấn, cũng đành tạm thời nghe theo mới phải.

Bởi vì lão ta không những là nhân vật danh chấn thiên hạ, mà còn là nhân vật được phụ thân chàng suy tôn sùng kính. Người ta muốn gặp được Thiết Đầu Ông thực còn khó hơn lên trời, thế mà lão ta lại tự động xuất hiện chỉ điểm cho chàng đó là may mắn, lẽ nào chàng dám không nghe ?

— Vãn bối kính cẩn tuân mệnh !

— Tốt lắm !

Thiết Đầu Ông thâu hồi ánh mắt, đổi giọng trầm hòa nói :

— Lão phu không thể lưu lại đây lâu, tiểu tử ngươi cứ theo đó mà làm !

Dứt lời, chỉ thấy thân hình lão lắc lư một cái đã biến đâu mất, thực không hổ là gì người cho phép tàng hình.

Thiết Đầu Ông xuất hiện đã nhanh mà đi càng nhanh hơn, không hề nhìn ba thi thể chết ngổng ngang trên đất, cũng không hề nhắc đến chuyện ấy một câu, xem ra là một nhân vật thần bí cổ quái.

Lãnh Nhất Phàn đối diện với Giang Hồ Bí Khách trong lòng vẫn còn tấm tức bất mãn, thế nhưng chàng phải cố nén lại.

Giang Hồ Bí Khách cuối cùng lên tiếng :

http://tieulun.hoptot.com

— Lãng Tử, chúng ta trở lại chính đề câu chuyện.

Lãnh Nhất Phàn lãnh đạm nói :

— Ừm ! Các hạ vừa rồi nói trong Đại Hồng Sơn có một nơi bí mật, chủ nhân ở đó chính là người tại hạ muốn tìm, điều này căn cứ vào đâu ?

— Lời trăn trối của một người lâm chung, đáng tiếc chỉ có một câu....

— Ồ, một câu thế nào ?

Giang Hồ Bí Khách nói :

— Cái Đại Kiếm Tôn !

— Cái Đại Kiếm Tôn ?

Lãnh Nhất Phàn trong đầu thoáng nghĩ nhanh, người mà ta cần tìm chính là Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên.

Âu Dương Hiên năm xưa tự cho mình là kiếm thủ trong kiếm thủ, đương nhiên

hàm ý nghĩa Thiên hạ đệ nhất kiếm, ấy mà Cái Đại Kiếm Tôn lại là Kiếm rung Chi Tôn, hai danh xưng ấy rất gần ới nhau.

Nghĩ nhanh trong đầu, chàng nói :

— Người lưu lại lời đi ngôn này là ?

Giang Hồ Bí Khách ngưng mắt nhìn àng đáp :

— Mã Nguyên Phương, đệ nhất cao ủ Cùng Lai phái.

— Mã Nhất Kiếm ?

Lãnh Nhất Phàn bất chợt thốt lên, Mã Nguyên Phương không chỉ là đệ nhất cao thủ Cùng Lai phái, mà còn là tay iếm khách nổi danh giang hồ đương đại, uất thủ chỉ một chiêu cho nên còn xưng Mã Nhất Kiếm.

http://tieulun.hopto.org

— Đúng ! Mã Nhất Kiếm sinh thời chưa từng động kiếm mà ra chiêu thứ hai, thế mà cuối cùng lại bị hủy dưới một kiếm của Cái Đại Kiếm Tôn, lão ta thu thương trong núi, nhưng khi ta phải ra lại ta ở ngoài núi thì đã sắp tuyệt khí, chỉ thốt lên được bốn tiếng rồi tắt thở. Manh mối này người cư thử đi điều tra xem, thế nhưng nhớ là không được hành động của một kẻ cứng phu, nếu không biết kiên nhẫn thì sẽ hối hận suốt đời.

Lãnh Nhất Phàn ôm quyền nói :

— Đa tạ lời chỉ giáo của các hạ, thế nhưng không biết nơi bí mật kia...

Giang Hồ Bí Khách lắc đầu nói :

— Núi sâu rừng rậm chẳng biết đâu mà nói, cần phải phí nhiều công sức.

Lãnh Nhất Phàn gật nhẹ đầu :

— Kim Kiếm sát thủ xuất hiện ở đây, ta hoài nghi hắn là thủ hạ của Cái Đại Kiếm Tôn, cho nên vừa rồi ta ngăn cản ngươi xuất hiện.

Giang Hồ Bí Khách nói đến đó ngừng lời lại, đưa mắt nhìn ba cái xác nằm trên đất nói tiếp :

— Kim Kiếm sát thủ rất khả năng là một mắt xích trong manh mối này, ngươi cần phải lưu ý, nói không chừng hắn có thể lần ra mọi chuyện, nhưng cần nhớ kỹ tuyệt đối không làm những chuyện không nắm chắc.

Những lời của Giang Hồ Bí Khách thiến trong đầu chàng dần dần tan biến bài nghi đối với ông ta, đương nhiên nguyên nhân chính phải chính là lời bảo âm của Thiết Đầu Ong.

http://tieulun.hopto.org

Giờ có được một đầu mối để lần tìm người chàng muốn tìm, tự nhiên trong lòng phấn chấn hẳn lên.

Chàng nhìn ba tử thi hỏi :

— Xác bọn Hán Trung Tam Kiếm này xử trí thế nào đây ?

Giang Hồ Bí Khách gật đầu nói :

— Người yên tâm, ta sẽ thông báo cho bằng hữu của họ đến lo liệu.

— Vậy tại hạ cáo từ trước !

Nói rồi chàng ôm quyền xá dài lần nữa mới quay người phóng đi.

* * *

Đại Hồng Sơn hình thù giống như một con mãnh hổ chực vồ mồi bên dòng Hán Thủy, nhất sơn nhất thủy, tạo thành

địa thế long chầu hổ phục, một mảnh đất tốt lập cư địa.

Không như ngoài bình nguyên mùa hè nắng gắt, trong núi mùa thu như đến sớm hơn, những tán Phong đây đó đã bắt đầu thấy những chiếc lá ngã đỏ tươi.

Lãnh Nhất Phàn độc hành dọc theo một con suối nhỏ.

Chàng bước có mục đích, mà cũng chẳng có mục đích nào, có mục đích là chàng muốn vào núi tìm kiếm một nơi bí mật mà Giang Hồ Bí Khách đã nói đến để kiến diện một nhân vật thành danh tại Đại Kiếm Tôn.

Nhưng nói là không mục đích vì chàng căn bản không biết nơi bí mật đó tàng ở đâu, đồng thời cũng không tin chắc rằng thật sự có nơi đó hay không ?

http://tieulun.hopto.org

Sơn thanh thủy tú, không khí mát mẻ, dã thảo đưa hương, chim kêu vượn hót, thực là một cảnh sắc vô cùng nên thơ. Thế nhưng đáng tiếc chàng không phải là một thi nhân, đồng thời cũng không có nhiều thời giờ để tận hưởng những cảnh thế này, chàng trong lòng mãi suy nghĩ đến những toan tính trong lòng.

Lãnh Nhất Phàn cứ đi ngược theo dòng suối lên cao dần, khi đến đỉnh một ngọn đồi nhỏ, chàng dừng mắt nhìn ra phía trước, bất chợt bắt gặp một biển tùng, lẩn khuất trong đó là một mái nhà tranh.

Tuy chỉ là nhà tranh, nhưng bố cục kiến trúc đó có nét đặc thù, chỉ nhìn cũng nhận ra ngay đây không phải là nhà của

những người thợ săn hay sơn dân bình thường, mà nhất định là thảo thất của những kỳ nhân dị sĩ vẫn thường cư ẩn trong núi.

Lãnh Nhất Phàn tinh thần phấn chấn lên, không biết có đúng là nơi mình cần tìm hay không ?

Sau chút do dự, chàng cất bước chậm rãi như chỉ là một người du sơn ngoạn cảnh đi về phía ngôi nhà tranh, chẳng mất bao nhiêu thời gian chàng đã đến trước cửa nhà.

Cửa khép hờ, bên trong chẳng nghe thấy tiếng động nào.

Phải chăng đây là nơi ẩn cư của Cái Đại Kiếm Tôn ?

Mà Cái Đại Kiếm Tôn có phải chính Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên hay

http://tieulun.hopto.org

không ?

Lãnh Nhất Phàn hít sâu vào một hơi, giữ cho đầu óc bình tĩnh mới cất tiếng hỏi :

— Xin hỏi trong nhà có người không?

Chẳng có tiếng người đáp lại.

Chàng hỏi đến ba lần vẫn y nhiên không một động tĩnh, thế nhưng nhìn căn nhà tươm tất, sân vườn sạch sẽ, chẳng hề giống một ngôi nhà hoang không người sống.

Huống gì ngay bậc cửa nhìn thấy rất nhiều dấu giày, đủ biết trong nhà chẳng những có người ở, mà còn thường xuyên ra vào.

Gọi không có tiếng người đáp lại có khả năng là chủ nhân đã đi ra ngoài,

ương nhiên trong thâm sơn cùng cốc, hẳng cần phải cửa khóa then cài làm ì.

Lãnh Nhất Phàn đứng tần ngần một ức rồi quyết định vào nhà xem sao, hàng bước tới giơ chuôi kiếm đẩy nhẹ ửa.

— Á....

Chàng buộc miệng kêu lên một ếng, trong nhà có người mà lại là một nhân.

Nữ nhân ngồi trên ghế lưng xoay ra a, tóc dài thả xuống gần chấm đất, cứ ìn suối tóc xanh mượt như dải mây và út da ở cổ hiện ra trắng ngần, khiến ười ta phải nghĩ hình dung đó là một ếu nữ tuổi còn trẻ mà khó thể là xấu ợc.

http://tieulun.hopto.org

Một nữ nhân vật như vậy mà ở trong chốn sơn cùng thủy tận này thì thực là khó nghĩ.

Nữ nhân vẫn ngồi bất động, tợ hồ như không hề hay biết mà không cần để ý tới vị khách không mời này.

Lãnh Nhất Phàn trước khi bước tới đẩy cửa đã hỏi tới đến ba lần, trừ phi người này bị lãng tai nặng, nếu không chẳng thể nào không nghe thấy.

Tình hình có gì khác thường nguy dị.

Lãnh Nhất Phàn đứng lặng người ở cửa, nhất thời chưa biết nên thế nào.

Nữ nhân vẫn y nhiên bất động.

Cuối cùng chàng không kiên nhẫn nổi đánh tiếng hỏi :

— Cô nương, tại hạ có thể vào chứ?

Nữ nhân vẫn im lặng.

Lãnh Nhất Phàn lần nữa lên tiếng :

— Cô nương, tại hạ có lời muốn hỏi thăm.

Đến lúc này mới thấy thân hình nữ nhân từ từ dịch chuyển quay lại.

— Á... !

Lãnh Nhất Phàn không bình tĩnh nổi thét lớn một tiếng.

Ngay trước mặt chàng một khuôn mặt tiều tụy xanh xao, đôi mắt hõm sâu lo chứa đầy u buồn sầu muộn, cả mặt như bao phủ bởi một màn sương xám ông thật đáng sợ.

Thế nhưng, dù cho khuôn mặt này thay đổi đến đâu chăng nữa thì chàng ng có thể nhận ra ngay.

Qua rồi giây phút sững sờ, Lãnh hất Phàn thốt lên hai tiếng :

http://tieulun.hopto.org

— Lâm Lâm !

Chàng có nằm mơ cũng không thể nào nghĩ tới ngay trong thâm sơn cùng cốc này lại có thể gặp Lâm Lâm, người từng cùng chàng hữu tình mà vô duyên để rồi chia tay. Sau ba tháng không gặp, nàng giờ đây như đã biến thành một con người hoàn toàn khác hẳn.

Chàng suốt cả người nghẹn nghẹn trong họng, gắng thốt lên :

— Lâm Lâm, không ngờ gặp cô ở đây !

Lãnh Nhất Phàn giữ giọng hết sức nhẹ nhàng, chừng như chàng sợ khiến nàng kinh động.

Lâm Lâm đôi mắt chỉ hơi chớp động nhẹ, nhưng vẫn chưa thốt lên tiếng nào.

— Lâm Lâm, chỉ một mình cô ở đây

ôi sao ?

Chỉ đáp một tiếng trong họng :

— Ưm....

— Cô... làm sao chỉ một mình ở ng thâm sơn này ?

Cuối cùng Lâm Lâm buông một ng thở dài nói giọng như người mộng :

— Ta đợi chàng !

Lãnh Nhất Phàn chau mày ngạc hiên hỏi :

— Chàng ? Chàng là ai ?

Lãnh Nhất Phàn buộc miệng mà hỏi, hông hề suy nghĩ gì.

Nhưng nói xong, trong ý thức chàng ập tức có phản ứng ngay, từ một chữ hàng xưng hô này đủ thấy người đó là am nhân, đồng thời phải là người trong

http://tieulun.hopto.org

lòng nàng ?

Trong lòng chàng khởi lên muôn cảm giác khó tả thành lời, có thể nói là chua chát ghen tức.

Giọng Lâm Lâm lãnh đạm vô cùng

— Lãng Tử ! Ngươi không nên đến nơi này !

Lãnh Nhất Phàn tròn mắt nhìn nàng đầy kinh ngạc :

— Ta... không nên đến ư ?

Chàng chỉ vì muốn thăm dò một nhân vật thần bí cho nên mới vào núi, vô tình gặp nàng trong ngôi nhà tranh này, thế mà nghe nàng nói chừng như chàng tìm vào đây vì nàng ?

Lãnh Nhất Phàn cứ ngưng mắt nhìn Lâm Lâm không chớp.

— Cô nương nói ta không nên đến

y là ý thế nào ?

Lâm Lâm cúi thấp đầu như cố tình ng tránh ánh mắt của chàng :

— Lãng Tử, chúng ta cần phải quên tất cả những gì trong quá khứ, chúng từng có một thời gian bên nhau mạo ểm, thế nhưng nó chỉ như là một giấc ộng, giờ giấc mộng đã tan biến không n, cần phải tỉnh mộng !

Lãnh Nhất Phàn hít sâu một hơi, m nghĩ cô ta hiểu nhầm mình , bèn i :

— Cô nương nghĩ ta tìm đến chỉ vì ng xưa sao ?

Lâm Lâm ngước nhanh mắt lên nhìn ng rồi lại cúi xuống :

— Chẳng lẽ không phải ?

— Vậy thì tại hạ xin trả lời, không

http://tieulun.hopto.org

phải !

Chàng chợt thay đổi ngữ khí, nói chút gì gọi là tự ái bực tức trong lòng nói tiếp :

— Tại hạ vào núi là có một lý do riêng, gặp cô nương chỉ là bất ngờ mà thôi !

Lâm Lâm ngước mặt lên nhìn Lãnh Nhất Phàn bằng một ánh mắt hết sức xa lạ cổ quái, thực khiến người ta khó nhận ra trong lòng nàng nghĩ gì.

Tợ như u oán, tợ như lạc lõng, còn có chút gì như thảm đỏ.

Lòng nữ nhân thường đa biến mà lại khó lường, đến người được coi là hào sảng trực tính như Lâm Lâm cũng khó tránh ngoại lệ, bởi vì cô ta là nữ nhân.

Lãnh Nhất Phàn chưa từng gặp phải

nh cảnh nào như vậy , chàng đã không ợ được cái vui trùng phùng, ngược lại hiến cho chàng kinh ngạc đau đầu thêm.

Ba tháng trước bọn họ chia tay nhau ong câm lặng ngậm ngùi, tuy không nói , nhưng ai cũng chẳng muốn có cuộc ia tay ấy, bất quá chỉ là một cuộc chia bởi lòng tự tôn nam nữ.

Có thể khẳng định rằng họ đều có ng trái tim nhau, thế nhưng phút giây ấy đã đoạn mà tình cảm cũng bị chôn .

Những lời mà nàng vừa thốt ra và thái độ biểu hiện như cố trấn áp một t tình cảm vừa manh nha, đồng thời vùi nó càng sâu hơn, chôn nó càng hơn.

— Sau khi chúng ta chia tay, ngươi

http://tieulun.hopto.org

chưa từng tìm ta sao ?

Lâm Lâm không cam nỗi sự cảm lặng nặng nề.

— Cô hy vọng ta tìm cô sao ?

— Ồ, không ! Ta... chỉ tiện miệng hỏi thế mà thôi !

Ánh mắt lưu động càng biểu hiện càng phức tạp, hiển thị có mâu thuẫn trong lòng nàng. Nàng không hy vọng Lãnh Nhất Phàn tìm mình, mà cũng không muốn bị chàng lãng quên ?

Đây cũng chỉ là tâm lý phổ biến của nữ nhân, thông thường đều phản ánh trên tình cảm nam nữ.

Lãnh Nhất Phàn đương nhiên cũng không tránh được cảm giác đó, nhưng trước mắt chàng cần phải thanh trừng dứt bỏ vấn đề này.

Chàng nghĩ nhanh rồi chuyển hướng câu chuyện nói :

— Lâm Lâm, cô vừa rồi nói chờ một người nào đó ư ?

— Đúng ! Ta đã đợi ba tháng nay !

Khi nói, trong ánh mắt nàng hiện một nét dị thường, ngừng giây lát tiếp tục nói :

— Ta nhất định phải chờ được chàng!

Lãnh Nhất Phàn chau mày hỏi :

— Nhưng người đó là ai ?

— Trước khi ta quen biết ngươi từng gặp một người chính tại nơi này, chúng ở với nhau ba hôm, chỉ vì gấp làm chuyện của ta, cho nên mới chia tay....

Lãnh Nhất Phàn thấy nóng ran lên hai người, một nam một nữ cùng ở với

http://tieulun.hopto.org

nhau ba ngày trong một ngôi nhà thanh
vắng, có thể bao nhiêu chuyện phát sinh
ai nói được !

Chàng cố trấn tĩnh lại, cũng chừng
như cố xua đi những suy diễn trong đầu
mình, gặng hỏi lại :

— Là một nam nhân ?

Lâm Lâm gật đầu đáp :

— Ừm !

Lãnh Nhất Phàn trở nên trầm mặc.

Lâm Lâm ngước mắt nhìn ra bên
ngoài cửa, giọng trở nên lãnh đạm :

— Nếu như người ta gặp đầu tiên là
ngươi mà không phải là chàng thì...

Nói đến đó Lâm Lâm đỏ bừng, tuy
thế chỉ nghe chừng ấy thì ai cũng có thể
đoán ra được ý đằng sau câu nói là gì.

Lãnh Nhất Phàn giờ đã hiểu ra, trước

hi hai người chia tay nhau chính Lâm
âm từng nói bọn họ không có duyên,
hì ra lòng nàng đã buộc về người khác,
hông còn tiếp nhận một tình cảm nào
hác.

Chỉ một câu này đủ khiến Lãnh Nhất
hàn mang một cảm giác bị bỏ rơi, chàng
ói :

— Lâm Lâm, thực ra người kia là
?

Lâm Lâm thâu ánh mắt nhìn chàng
p :

— Một tay kiếm thủ, ngôi nhà tranh
y chính là nơi chàng tĩnh tu luyện
m, ta không biết chàng vì sao rời khỏi
y, cũng không biết khi nào quay trở
. Thế nhưng ta... ta tin tưởng sẽ tìm
p lại chàng, ta hoàn toàn tin tưởng !

http://tieulun.hoptolong

Nói rồi ánh mắt trở nên mờ nhạt ngây ngây như trở về lại với giấc mộng trong lòng nàng.

— Lâm Lâm, cô còn chưa nói ta người đó là ai ?

Lời Lâm Lâm đều đều kéo dài như người mơ mộng :

— Một kiếm sĩ trẻ tuổi tài hoa sử dụng Kim Kiếm ....

Lãnh Nhất Phàn vừa nghe thì chấn động cả người, buộc miệng kêu lên :

— Kim Kiếm sát thủ ư ?

— Kim Kiếm sát thủ !

Lâm Lâm nghe như tiếng sét khiến nàng tỉnh giấc mỹ mộng, tròn xoe mắt nhìn Lãnh Nhất Phàn hồi lâu mới nói :

— Tại vì sao ngươi gọi chàng là Kim Kiếm sát thủ ?

Lãnh Nhất Phàn gật gù như tin chắc điều mình nghĩ là đúng nói :

— Ta tận mắt nhìn thấy hắn giết người không gớm tay, mà lý do giết người chỉ là để thử kiếm !

Lâm Lâm run giọng nói :

— Lẽ nào... lại là chàng ?

— Trên giang hồ rất ít có siêu cấp kiếm thủ sử dụng Kim Kiếm.

— Ngươi nhìn thấy chàng tướng mạo sao chứ ?

Lãnh Nhất Phàn lạnh giọng nói :

— Hắn bịt kín mặt nên không nhìn tướng mạo thế nào, nhưng tuổi còn trẻ thì chẳng sai.

Đương nhiên chàng khẳng định điều y qua giọng nói của người bịt mặt.

Lâm Lâm vẻ hơi mất bình tĩnh hỏi

http://tieulun.hopto.org

tiếp :

— Người nhìn thấy ở đâu ?

— Chiều tối hôm qua, bên bãi sông cách đây chừng mười mấy dặm.

Lâm Lâm đột nhiên đứng phắt dậy, cả người nàng phát run, mặt co lại, trong mắt lại bắt đầu nhiễm thấy dã tính xuất hiện, rõ ràng trong lòng bị kích động mạnh.

— Chàng không thể làm những chuyện như thế !

Sau một hồi lặng người trong xúc động, Lâm Lâm buông rõ từng tiếng khẳng định, rồi nói tiếp :

— Chàng không phải là kẻ máu lạnh giết người, chàng ôn hòa chính trực phong độ rất quân tử....

— ....

Lãnh Nhất Phàn khựng người nín lặng.

Lâm Lâm bức hỏi Lãnh Nhất Phàn :

— Chàng có bảo tính danh là gì không ?

Lãnh Nhất Phàn trấn tĩnh lại lắc đầu nói :

— Đương nhiên là không, không thì thì nào lại che mặt ?

— Ta phải đi tìm chàng !

Lâm Lâm như một con thỏ rừng nhanh nhẹn phóc ra khỏi nhà.

— Lâm Lâm , chậm chân !

Lãnh Nhất Phàn thét cản lại, nhưng Lâm Lâm quá nhanh, chưa dứt tiếng quát thì người nàng đã ra đến bờ rừng, nháy mắt lẩn trong đám tùng rậm.

Lãnh Nhất Phàn ngơ người đứng

http://tieulun.hopto.org

lặng trong nhà đưa mắt nhìn, chàng không đuổi theo, không phải sợ đuổi không kịp, mà chàng điốt tính khí Lâm Lâm muốn là điều gì thì chẳng ai cản nổi. Mà đồng thời chàng cũng không có lý do gì để cản nàng.

Bởi vì nàng đi tìm người đàn ông trong mộng của nàng, chàng cần phải nhanh chóng rút chân ra, nếu không sẽ hình thành cuộc tình tay ba. Chính vì Lâm Lâm đã chủ động nói thẳng ra nội tâm sâu kín của mình, cho nên chàng cần bình thản tỏ rõ bản tính cái tôi của mình .

Tuy nói thế, nhưng tình cảm là điều người ta không tự làm chủ được, chàng phải mất không biết bao nhiêu lâu đứng lặng người bên cửa, những xáo động trong lòng chàng như những đợt sóng dữ

dần dần mới lắng xuống.

Chàng cần phải đối mặt với thực tế trước mắt, chàng đem mọi chuyện ra phân tích...

Kim Kiếm sát thủ và Lâm Lâm quen nhau trước khi nàng gặp ta, họ ở cùng nhau ba ngày, mà đủ để Lâm Lâm chẳng còn tiếp nhận tình cảm của ta, đủ thấy họ tất có lời thề non hẹn biển hẹn biển gì chăng ?

Ngôi nhà tranh này là nơi Kim Kiếm sát thủ ẩn dật luyện kiếm, hắn thử kiếm chỉ một chiêu giết Hán Trung Tam Kiếm Khách, đủ thấy kiếm thuật của hắn đã thành tựu.

Lâm Lâm đến đây ba tháng mà không thấy bóng dáng hắn, có thể là hắn cố tình lãng tránh bỏ rơi Lâm Lâm, hoặc

http://sieulun.hopto.org

có một khả năng nữa là hắn là hắ đã rời khỏi đây hơn ba tháng trước , cho nên vốn không biết Lâm Lâm đang khổ sở chờ hắn ở đây.

Kim Kiếm sát thủ ẩn thân tu luyện kiếm pháp trong núi này, nếu theo như Giang Hồ Bí Khách phán đoán thì có khả năng hắn có liên quan thế nào đó với Cái Đại Kiếm Tôn.

Nếu giờ nhắm mắt tìm bừa chẳng bằng ngồi ôm cây đợi thỏ, sớm muộn gì hắn cũng trở lại đây, hà lo không bắt gặp hắn ?

Nghĩ thế, chàng quyết định lưu lại đây, chàng quay người đi quanh quan sát ngôi nhà. Nhà tranh ba gian, gian giữa rộng nhất, gian trái tương đối nhỏ là phòng ngủ có giường chiếu đầy đủ, gian

bên phải lại càng nhỏ hơn là bếp và phòng ăn.

Trong bếp đầy đủ nồi niêu soong chậu, lương thực và thịt thú muối tích trữ khá nhiều, thú vị nhất là góc bếp còn có thêm hai hủ rượu, xem ra nghỉ lại đây mươi hôm nữa tháng không đến nỗi lo đói khổ.

Nhìn thấy các thứ ấy trong bụng chàng tự nhiên sôi réo lên, mà cũng đúng hôi gần cả ngày nay đi đường chàng chưa có gì vào bụng ngoài vài trái cây ừng hái được.

Chàng hít sâu một hơi, chẳng cần khách khí với ai bước đến xẻo một miếng thịt lớn, nhóm lửa nướng lên, thịt muối lương tuy không thơm như thịt tươi, nhưng lót lòng trong lúc này vẫn đã là

http://tieulun.hopto.org

quí. Chàng lại múc một chén rượu lớ
vừa uống vừa nhâm nhi món thịt nướng

Hai bát rượu vào bụng khiến chàng
ấm nóng hẳn lên, bất chợt trong đầu
chàng hình ảnh Lâm Lâm lại xuất hiện
không biết nàng một mình đi trong rừng
như vậy có gặp chuyện gì bất trắc không

Rồi tự nhiên chàng nhớ đến chiế
giường đơn độc vừa nhìn thấy trong
phòng ngủ, nhà chỉ duy nhất chiế
giường này, hai người nam nữ sống cùn
nhau ba ngày, chuyện gì sẽ xảy ra chứ

Chỉ nghĩ đến đó là khí huyết chàn
như nhảy loạn xạ, chút gì chua cay kh
chịu cứ nhen nhóm trong lòng, chàng h
một tiếng, rồi múc bát nữa ngửa cổ đ
ừng ực...

* * *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI BẢY

SƠN ĐỘNG BÍ MẬT

"... Chàng ôn hòa, chính trực, có phong độ quân tử ..."

Lãnh Nhất Phàn nhớ lại lời bình phẩm của Lâm Lâm về Kim Kiếm Sát Thủ, chợt buông tiếng cười gằn.

Nếu ví thử kiếm khách sát nhân mà được xưng là chính nhân quân tử thì trong thiên hạ còn ai là không phải thánh hiền?

http://tieulun.hopto.org

Cách nhận xét của Lâm Lâm đã bị tình cảm làm cho lệch lạc mất rồi.

Nghĩ đến đó, chàng uống thêm một chén rượu nữa.

Đúng lúc đó từ ngoài cửa đột nhiên có tiếng nói vọng vào :

— Huynh đài thật khéo có nhã hứng, tiêu khiển một mình ...

Lãnh Nhất Phàn kinh dị nhìn ra, thấy một người đứng ngay trước cửa.

Đó là một thiếu niên dáng vẻ thư sinh, khoác trên mình một chiếc túi vải, trên túi còn dắt một thanh trường kiếm.

Có vẻ như thiếu niên vừa trải qua nhiều dặm đường trường.

Lãnh Nhất Phàn chú ý ngay đến vị khách không mời này.

Thiếu niên dung mạo tuấn nhã, khí

chất siêu phàm, thoạt trông rất dễ nảy inh hảo cảm.

Thế mà trái lại Lãnh Nhất Phàn lại oàn toàn không thấy có cảm tình.

Chỉ vì chàng liên tưởng đến Kim Kiếm Sát Thủ. Căn cứ theo lời của Lâm âm thì vị thiếu niên kia rất có thể là ủ nhân của gian nhà cỏ này.

Nghĩ thế chàng liền đứng bật dậy.

Thiếu niên thư sinh đĩnh đạc bước o phòng, thong thả cởi túi và trường ếm đặt xuống, sau đó lễ độ hướng sang nh Nhất Phàn vái một lễ :

— Xin thứ lỗi nếu đã làm mất nhã ng của huynh đài.

Người đã tuấn mỹ hào hoa, lời nói i cũng rất dễ nghe.

Lãnh Nhất Phàn hoàn lễ đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Khéo nói ! Đâu có gì ...

Trong lòng chàng vẫn giữ mối hoài nghi, liền hỏi :

— Huynh đài là ...

— Tại hạ là Phương Ngâm Thu bằng hữu đều gọi là Phương nhị thiếu gia, vốn là người thích du sơn ngoạn thủy. Hôm nay bất kỳ đến đây, chẳng hay có thể nhờ chốn tiên cư của huynh đài mà tiêu dao khoảnh khắc ?

Đúng là một bình tưởng tiêu chuẩn của bậc thư sinh.

Nói như vậy, cũng chứng tỏ rằng đối phương không phải là chủ nhân của gian lều cỏ này.

Đại Hồng Sơn tuy không phải là chốn thâm sơn cùng cốc nhưng không thể coi là danh sơn, càng khó gọi được là

hắng cảnh, đâu phải là nơi có thể du sơn goạn thủy ?

Nói thế chỉ là cái cớ để ẩn giấu hành ng mà thôi.

Nhưng theo bề ngoài mà phỏng đoán ì thiếu niên thư sinh này khó có khả ăng là Kim Kiếm Sát Thủ, kẻ sát nhân ầy mình huyết tích.

Phương nhị thiếu gia lên tiếng hỏi :

— Xin được thỉnh giáo đại danh uynh đài ?

Trên mặt thoáng hiện nụ cười, lộ ra ai má lúm đồng tiền. Nếu đối phương nữ nhân, tất cũng là một thiếu nữ kiều iễm.

— Tại hạ là Lãng Tử.

Phương nhị thiếu gia hơi cau mày ư nhớ đến điều gì :

http://tieulun.hopto.org

— Lãng Tử ư ? Vậy có phải là vị lang trung Lãng Tử đã hành y tại Hàm Dương không ?

— Chính thị.

— Thật là hạnh ngộ.

Phương nhị thiếu gia chắp tay vái lần nữa, mỉm cười nói tiếp :

— Lãng Tử huynh là danh y, danh kiếm thủ, cũng là nhã sĩ, tiểu đệ may mắn được bái thức, thật là tam sinh hữu hạnh. Có thể được vinh hạnh cùng đồng tọa với Lãng Tử huynh không ?

Lãnh Nhất Phàn đỏ mặt đáp :

— Mời ngồi ! Mời ngồi !

Rồi kéo ghế đặt đối diện, nói thêm :

— Đường núi cố nhiên vất vả, nếu huynh đài không chê, xin hãy đồng ẩm vài chén.

— Chỉ sợ không xứng mà thôi.

Nói rồi ngồi xuống.

Lãnh Nhất Phàn vào nhà trong lấy êm một bộ bát đũa, rót rượu ra hai cốc i ngồi vào chỗ, nâng chén :

— Mời Phương huynh.

— Đa tạ.

Phương nhị thiếu gia cũng nâng én.

Hai người cùng cạn chén.

Phương nhị thiếu gia lên tiếng :

— Nhã cư của huynh đài ...

Lãnh Nhất Phàn ngắt lời :

— Đây không phải là bổn cư. Tại chỉ là người du ngoạn ghé qua ...

Chàng cười một cách thiếu tự nhiên tiếp :

— Tình cờ gặp một cố hữu cư trú ở

http://tieulun.hopto.org

đây. Nay cô ta có việc phải đi, tại hạ thay quyền cô ta ở lại đây nghỉ chân.

— Thì ra vậy ... Quý hữu tất cũng là cao nhân ?

— Cái đó ... chỉ sợ không đáng được gọi là cao nhân.

Tuy lời qua tiếng lại vẫn bình thường, nhưng trong lòng Lãnh Nhất Phàn vẫn chưa hết hoài nghi.

Giang hồ hiểm trá, không nên lấy bề ngoài mà xét đoán bản tính con người.

Lại nói, chiêu kiếm sát nhân mới xảy ra tối hôm qua, biết đâu chuyện cũng khéo trùng hợp ?

Phương nhị thiếu gia cười hỏi :

— Lãng Tử huynh vừa nói du ngoạ ghé qua, vậy cũng là người thích ng du sơn thủy ...

Lãnh Nhất Phàn lúng túng :

— Chỉ là ... nói vậy thôi. Mục đích chính là tìm dược thảo.

— Vậy càng hay. Nhất cử lưỡng đắc...

Hai người lại uống thêm một chén nữa.

Lãnh Nhất Phàn nhìn bao kiếm đối hương, thử thăm dò :

— Phương huynh mang theo bảo iếm, tất là một bảo kiếm thủ ?

Chàng cũng thẳng chờ đợi phản ứng ể dần đến chứng minh một nhân vật, ó là mục đích chủ yếu của chàng đến y.

Phương nhị thiếu gia cười đáp :

— À ... Lãng Tử huynh chớ cười, đó là vật mang theo để trang sức mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

— Xin Phương huynh chớ quá khiêm tốn ... Tại hạ có một thói xấu ...

— Chẳng lẽ ...

Lãnh Nhất Phàn dấn thêm một bước

— Tại hạ hễ cứ gặp được đồng đạo, nhất định muốn ấn chứng mấy chiêu. Đó không phải là háo danh, cũng không vì hiếu thắng, đơn giản là kiểm chứng võ công mình ...

Phương nhị thiếu gia từ chối khéo

— Tiếc rằng tiểu đệ không phải là đồng đạo của huynh.

Lãnh Nhất Phàn nhìn chăm vào bao kiếm của đối phương. Chỉ cần xác định rõ đó có phải là kim kiếm hay không là đủ.

— Tại hạ đã nói qua là chỉ muốn ấn chứng thôi.

— Lãng Tử huynh đã là cao thủ, còn phải ấn chứng gì nữa ?

— Nhưng thói xấu của tại hạ khó cải đổi ...

— Tính của tiểu đệ cũng cố hữu như thế.

— Nếu tại hạ thách đấu, Phương huynh chịu lời chứ ?

Chàng tiếp tục bức ép, không chịu buông lỏng, quyết tìm mọi cơ hội nhằm đạt được mục đích.

— Thách đấu ?

Phương nhị thiếu gia nhíu mày, mặt vẫn giữ vẻ hòa hoãn, tiếp lời :

— Lãng Tử huynh vừa nói không phải là háo danh, cũng không vì hiếu thắng mà chỉ ấn chứng võ công, sao lại đi đến hai chữ "thách đấu" ?

http://tieulun.hopto.org

— Vì Phương huynh cự tuyệt, tình tại hạ lại cố chấp.

Phương nhị thiếu gia nhìn thẳng vào mặt Lãnh Nhất Phàn, mặt thoáng biến đi, nhưng nếu không để ý thì không nhận ra nét biến đổi thoáng qua đó.

Phương nhị thiếu gia hỏi :

— Chúng ta có thể kết giao bằng hữu không ?

— Đương nhiên ! Đã hữu duyên cùng nhau nâng chén rượu đã có thể coi như là bằng hữu rồi.

— Chẳng lẽ bằng hữu lại động kiếm với nhau ?

— Điều đó có ích cho cả đôi bên hoàn toàn không tổn thương đến tình cảm.

Phương nhị thiếu gia trầm ngâm

không đáp.

Lãnh Nhất Phàn đưa mắt nhìn ra cửa, đột nhiên phát hiện một bóng người lay động, lập tức kinh hãi "À" lên một tiếng đứng bật dậy ngay.

Phương nhị thiếu gia cũng đã trông thấy nhân ảnh cũng nhanh chóng rời ghế đứng lên.

Chỉ thấy một hắc y lão nhân dáng vẻ đạo cô chạy về phía gian lều cỏ nhưng tốc độ chậm hơn trông thấy rõ ràng đã già nua suy sụp xuống.

Hai người cùng song song lao ra cửa.

Hắc y lão nhân cố sức ngẩng đầu lên đưa tay chỉ vào Phương nhị thiếu gia, miệng há ra muốn nói gì nhưng không đủ sức rồi gục xuống bất động.

Lãnh Nhất Phàn cúi xuống lật ngửa lão nhân lên, chỉ thấy cả bộ mặt lão

http://tieulun.hopto.org

nhân đỏ lòm trống rất đáng sợ, ngay giữa huyệt mi tâm thủng một lỗ, từ đó máu vẫn tiếp tục trào ra.

Lão nhân đã tuyệt khí.

Lãnh Nhất Phàn đứng thẳng lên nhìn Phương nhị thiếu gia hỏi :

— Người này là ai ?

— Hắc Hiệp.

— Hắc Hiệp ?

— Đúng thế. Lão ta là thân hữu của Hán Trung Tam Kiếm Khách.

— Phương huynh biết ông ta ?

— Ba ngày trước người này cùng uống rượu với Hán Trung Tam Kiếm Khách trong một tửu lâu. Căn cứ vào lời đàm luận của bọn họ, tiểu đệ cho rằng bọn họ là mật hữu chi giao.

Lãnh Nhất Phàn nghĩ nhanh :

— Vết tử thương của Hắc Hiệp hoàn toàn hoàn toàn giống với của Hán Trung Tam Kiếm Khách, đều bị đâm vào tâm mi huyệt, chính là kiệt tác của Kim Kiếm Sát Thủ.

Trước khi chết, lão nhân chỉ tay vào Phương nhị thiếu gia, điều này có ý nghĩa gì không ?

Muốn tới được đây, từ phía nào cũng phải vượt qua những quả núi rất khó đi. Lão nhân thương thế nặng vậy ắt không thể lội suối trèo đèo được.

Hơn nữa từ vết thương máu còn chảy, chứng tỏ Hắc Hiệp bị ngộ hại trong khu rừng tùng lâm gần đây, mới có đủ sức chạy tới được ngôi lều cỏ này.

Xác định như thế, chàng phóng hai mắt sắc như dao chém nhìn Phương

http://tieulun.hopto.org

nhị thiếu gia, gằn giọng hỏi :

— Tại hạ muốn nghe Phương huynh giải thích ...

Phương nhị thiếu gia tỏ vẻ ngạc nhiên :

— Muốn tiểu đệ ... giải thích ư ?

— Không sai.

— Lãng Tử huynh muốn tiểu đệ giải thích về điều gì ?

— Người kia trước khi chết chỉ tay vào Phương huynh, việc đó nên cắt nghĩa thế nào ?

— À ... thì ra Lãng Tử huynh hoài nghi tiểu đệ là hung thủ giết vị Hắc Hịp này.

Phương nhị thiếu gia vẫn cười nhã nhặn như không câu chấp, nói :

— Điều này rất dễ hiểu. Nạn nhân

ấp đoạn khí, giơ tay muốn nói điều gì hưng không đủ sức, động tác đó chỉ là ự nhiên thôi. Nếu huynh đứng vào vị trí ủa tiểu đệ, chẳng lẽ ông ta không chỉ hằng vào huynh ?

— Phương huynh rất khéo hùng iện. Tuy rằng có lý nhưng đó chỉ là giả iết, tại hạ khó có thể tiếp thụ.

Tuy lời nói của Lãnh Nhất Phàn có ẻ khách khí hơn trước nhưng chẳng qua àng không muốn dùng những từ nặng ơn chứ trong lòng hoàn toàn không giảm ớt sự nghi ngờ.

— Lại nói, căn cứ vào vết thương ì người này bị trúng kiếm trong phạm một khắc trở lại đây. Như vậy huyết chỉ xảy ra ở vùng phụ cận, vì thứ nhất, i vết thương chí mạng ấy không thể

http://tieulun.hopto.org

chạy xa được, thứ hai, không thể vượt qua được đồi núi hiểm trở.

— Lãng Tử huynh nhận định như thế ư ?

— Sự thực phải nên như thế.

Giọng nói của Phương nhị thiếu gia trở nên nghiêm túc :

— Nếu tiểu đệ trịnh trọng phủ nhận thì sao ?

Lãnh Nhất Phàn lạnh giọng :

— Tốt nhất là nên chứng minh việc này.

— Chứng minh bằng cách nào ?

— Bằng cách Phương huynh ra kiếm cùng tại hạ đấu chiêu.

— Tiểu đệ không hiểu điều đó thì chứng minh được vấn đề gì ?

Lãnh Nhất Phàn hiểu rằng muốn đạt

ược mục đích tất không thể quanh co, nh thấp giọng nói :

— Phương huynh, chúng ta bất kỳ hi ngộ mà kết nên bằng hữu. Đã gọi là ằng hữu thì không nên ẩn giấu. Sở dĩ ại hạ phải đề xuất ra hạ sách này là vì ự mình tận mắt thấy ba vị đồng đạo bị iết, tử trạng hoàn toàn giống với vị Hắc iệp này. Chỉ cần Phương huynh xuất iếm, điều này sẽ được chứng minh.

Phương nhị thiếu gia ngẫm nghĩ một ức rồi gật đầu :

— Thế thì được.

Lãnh Nhất Phàn chợt cảm thấy lo ng.

Theo những gì chàng được chứng iến ở bờ sông tối qua, kiếm pháp của im Kiếm Sát Thủ đã đạt đến cảnh giới

http://tieulun.hopto.org

thặng thừa. Nếu chứng minh là đúng thì liệu mình có phải là đối thủ của hắn không ?

Nếu hắn hạ sát thủ thì hậu quả sẽ như thế nào ?

Dù sao cung đã giương hết tầm, không thể không buông dây. Yêu cầu là do chàng đề xuất, nếu không thể dùng tuyệt chiêu sát thủ gia truyền thì phải dùng chiêu thức cải tiến của Giang Hồ Bí Khách mà đối phó. Nói rằng khó thắng nhưng không đến nỗi thảm bại.

Thấy Lãnh Nhất Phàn có vẻ trầm tư, Phương nhị thiếu gia liền hỏi :

— Lãng Tử huynh chẳng lẽ đã thay đổi ý định ?

Lãnh Nhất Phàn trấn tĩnh lại ngay, vội trả lời :

— Làm gì có chuyện đó.

— Vậy thì xin mời.

— Mời.

Chàng nhã nhặn cúi mình nói rồi từ ... phát kiếm, thực hiện một động tác thủ ...ế.

Xác định đối phương là cao thủ, ...àng không chút sơ suất, vận công giới ... toàn thân.

Phương nhị thiếu gia gật gật đầu ...ểu lộ sự tán thưởng thế thủ của đối ...ương.

Cao thủ chỉ cần nhìn qua thủ thế ...ng có thể thấy ra bản lĩnh của nhau ...i.

— Lãng Tử huynh, mục đích của ...ynh là chứng minh sự việc mà không ...ải là thực đấu phân cao hạ, vậy chỉ

http://tieulun.hoptot.org

cần điểm tới là dừng thôi ?

Lãnh Nhất Phàn thấy đúng tâm ý của mình liền gật đầu :

— Đương nhiên.

Đôi mục quang phóng nhanh sang thanh trường kiếm của đối phương vừa được rút ra, không phải là kim kiếm.

Lãnh Nhất Phàn chợt cảm thấy thất vọng.

Đối phương không phải là Kim Kiếm Sát Thủ. Nhưng chính mình đã dồn ý đến nước này, chẳng lẽ lùi bước ? Đành phải ấn chứng.

Phương nhị thiếu gia khí định thần nhàn, cũng thi triển một động tác thủ thế

— Mời.

— Mời.

Hai ánh kiếm cùng lóe lên một trắng

ột xanh, tiếp đó một trận âm thanh chát úa vang rền.

Chỉ trong chớp mắt, hai thanh kiếm ếp nhau đến mười mấy lần rồi tách ra gay.

Lãnh Nhất Phàn chưa dốc hết toàn c, cũng không dùng tuyệt chiêu sát thủ.

Phương nhị thiếu gia cũng giữ lại ấy thành công lực.

Chỉ một chiêu kiếm cũng đủ xác nh được cả hai đều là kiếm thủ thượng ặng.

Phương nhị thiếu gia cười hỏi :

— Lãng Tử huynh đã chứng minh ợc điều gì ?

Lãnh Nhất Phàn tỏ ra ngượng ngùng p :

— Chứng minh được rằng ... Phương

http://tieulun.hopto.org

huynh là một tuyệt hảo kiếm thủ.

— Không dám đương. Còn điều gì khác không ?

— Không.

Hai người cùng thu kiếm rồi quay trở vào trong phòng, trong lòng đều thấy ít nhiều thư thái.

Tuy vậy Lãnh Nhất Phàn vẫn còn mối ám ảnh lớn trong đầu. Phương nhị thiếu gia không phải là Kim Kiếm Sát Thủ vậy thì hắn ở đâu ? Sẽ còn xuất hiện ở đây không ?

Lâm Lâm chờ hắn suốt ba tháng trời, thế mà ở vùng phụ cận này liên tiếp xảy ra những vụ giết người.

Nay Lâm Lâm lại đi tìm hắn, liệu có gặp hắn không ?

Nếu gặp, tất khó tránh khỏi một

uộc huyết chiến, kết quả đối với Lâm âm sẽ mười phần bất lợi.

Câu hỏi của Phương nhị thiếu gia éo chàng về thực tại :

— Lãng Tử huynh thật muốn ngao u sơn thủy ư ?

— À ... cũng có phần nào. Nhưng ục đích chủ yếu chính là tìm dược liệu.

— Chúng ta kết bạn đồng hành cùng u ngoạn, thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn trầm ngâm một lúc ồi trả lời :

— Điều này ... trước mặt chưa thể ược.

— Vì sao ?

— Tại hạ cần chờ một vị bằng hữu.

Lãnh Nhất Phàn đã có chủ định. âm Lâm nếu không tìm được đối tượng

http://tieulun.hopto.org

tất sẽ trở lại đây. Lúc đó cần hỏi cô ta về lai lịch của Kim Kiếm Sát Thủ.

Thế nhưng hắn đã tiến hành mấy vụ giết người ở vùng phụ cận, không chừng có thể xuất hiện ở đây bất cứ lúc nào. Giả sử Phương nhị thiếu gia là đồng đảng của hắn, tất nhiên hắn sẽ nhận được tin tức chàng mai phục ở đây.

Vì thế việc ôm cây đợi thỏ ở gian lều cỏ này không phải là thượng sách nữa.

Phương nhị thiếu gia hỏi :

— Bằng hữu của Lãng Tử huynh là nam hay nữ ?

Câu hỏi khá hiểm hóc. Chỗ một nữ nhân ở nơi cô liêu vắng vẻ này thì không được hợp lý lắm.

Lãnh Nhất Phàn trả lời :

— Là nam, mà cũng có thể là nữ.

Chàng trả lời thác ra thế, chú ý quan sát phản ứng của đối phương.

Nhưng Phương nhị thiếu gia không tỏ vẻ gì khác thường.

— Nói vậy nghĩa là sao ?

— Vì tại hạ không chỉ chờ một người, nhưng chỉ cần gặp một người đầu tiên, không kể là nam hay nữ.

— Thì ra thế.

Phương nhị thiếu gia cười hồn nhiên, giơ nâng chén rượu nói :

— Lãng Tử huynh, chúng ta hãy cạn chén này, hy vọng có một lần cùng nhau sánh vai du ngoạn.

— Mời Phương huynh.

Chàng cũng nâng chén, đột nhiên trong lòng nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ : biết

http://tieulun.hopto.org

đâu thiếu niên mỹ mạo trước mặt chàng đây không phải là nam nhân ?

Cả hai cùng nâng chén.

Phương nhị thiếu gia đứng lên đẩy ghế sang bên chắp tay vái một vái nói

— Tiểu đệ đến đây xin cáo từ.

Lãnh Nhất Phàn cũng đứng lên hoàn lễ, trả lời :

— Mong sớm được tái kiến.

Phương nhị thiếu gia đeo túi vải lên lưng, nhìn sâu vào đáy mắt Lãnh Nhất Phàn sau đó hướng ra cửa đi nhanh, bước đi như hành vân lưu thủy.

Lãnh Nhất Phàn nhìn theo bóng Phương nhị thiếu gia đi khuất trong rừng thông, ngẩn người đi một lúc.

Đột nhiên một bóng người mảnh mai yểu điệu từ mé bên phải lướt đến rất nhanh trước gian lều.

Lãnh Nhất Phàn mừng rỡ kêu lên :

— Lâm ...

Nhưng bỗng im bặt.

Người vừa đến không phải là Lâm Lâm mà là một thiếu nữ áo lam quần hồng bó sát người nổi rõ những đường cong rất khiêu gợi.

Chớp mắt thiếu nữ đến ngay bên cửa.

Cả dung mạo lẫn thân thể thiếu nữ đầy quyến rũ, đôi môi hồng đỏ phơi phới nét xuân tình.

Thật kỳ quái, giữa chốn hoang sơn này sao có thể xuất hiện một thiếu nữ đầy quyến rũ như thế ?

Đôi nhãn châu long lanh dừng lại hồi lâu trên mặt Lãnh Nhất Phàn, ánh mắt ấy, thân thể ấy, đặc biệt là bộ ngực lồ lộ chật căng như muốn thoát ra khỏi làn áo mỏng rất dễ thiêu đốt nam nhân như tia

http://tieulun.hopto.org

lửa.

Lãnh Nhất Phàn tuy không phải là hạng người phóng đãng nhưng cũng phải cố sức kiềm chế để khí huyết khỏi sôi lên.

Thiếu nữ cất tiếng ngọt ngào :

— Chàng không phải là chủ nhân ngôi nhà tranh này ư ?

— Tại hạ không phải.

— Ta chỉ hỏi vậy thôi. Nhưng sao chưa bao giờ thấy chàng cả ?

Thiếu nữ vừa hỏi vừa bước vào cửa, đứng áp sát ngay người Lãnh Nhất Phàn. Mùi hương của một tấm thân thiếu nữ tỏa ra khiến chàng ngây ngất.

— Chàng là ai ?

— Tại hạ là Lãng Tử.

— Lãng Tử ? Ồ ... xem phong thái chàng đúng là lãng tử thật. Nữ nhân chỉ

hoái nhân vật lãng tử đó ... Chàng không ó danh tánh gì sao ?

— Không có.

Thiếu nữ nhíu mày hỏi :

— Đến đây làm gì ?

— Tại hạ cũng đang muốn hỏi cô ương câu đó.

— Ta là chủ ngọn núi này.

— Thế ư ?

Chàng liên hệ với sự xuất hiện của Phương nhị thiếu gia, cảm thấy hình như ai nhân vật này không phải là tình cờ mà xuất hiện ở đây vào chính lúc này.

Lòng đầy nghi hoặc, chàng thử dò ỏi:

— Cô nương cũng không giống như người vùng núi ... xưng hô thế nào ?

— Thập Lý Hương.

Cũng là ngoại hiệu, không phải danh

http://tieulun.hopto.org

tánh.

Chưa hẳn là ngoại hiệu, có lẽ tự bản thân cô ta cũng có tính chất ấy. Cách mười dặm có thể ngửi thấy mùi hương rồi.

Thiếu nữ ngước nhìn Lãnh Nhất Phàn, nhoẻn miệng cười hỏi :

— Tên đó hay không ?

— Rất hay.

Thập Lý Hương cười khanh khách mấy tiếng, lại hỏi :

— Lãng Tử, ngươi vào núi này để hái dược liệu ư ?

— Không sai.

— Tôi lớn lên trong núi này nên thông thuộc địa hình như lòng bàn tay vậy, có thể làm hướng đạo cho chàng. Chỉ cần nói tên lá, tên hoa, tôi sẽ đưa chàng đến nơi có sẵn.

— Thật ư ?

Lãnh Nhất Phàn làm ra vẻ thích thú. Chàng đã nói ra mục đích hái thuốc, đối phương lại chủ động giúp đỡ, lẽ nào lại từ chối ?

Thập Lý Hương phụng phịu :

— Chúng ta vừa mới quen biết nhau, tôi vì sao lại nói dối chàng làm gì chứ ?

— Vậy thì tốt quá.

— Nào, chúng ta đi ngay bây giờ.

Lãnh Nhất Phàn đành phải đeo kiếm, mang cả túi gấm rồi bước theo Thập Lý Hương.

Hai người sánh vai men theo con đường rừng hẹp.

Mùi hương từ da thịt thiếu nữ tỏa ra ngây ngất, nhưng Lãnh Nhất Phàn vốn có tâm sự trong lòng nên không để ý đến nhiều lắm.

Đi được một quãng, Thập Lý Hương

http://tieulun.hopto.org

nói :

— Lãng Tử, tôi sẽ đưa chàng đến một chỗ thích lắm.

— Nơi nào vậy ?

— Chàng chẳng phải nói là đi hái thuốc hay sao ? Nơi đó đầy kỳ hoa dị thảo, đa số không biết tên là gì. Biết đâu trong đó có nhiều dược thảo quý hiếm mà chàng mơ ước cũng nên.

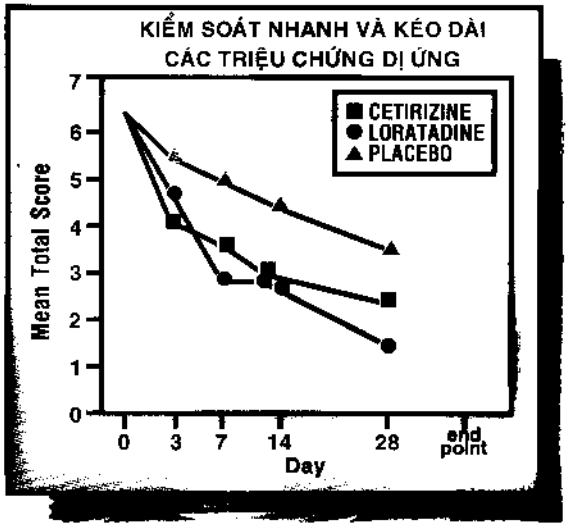
— Vậy thì hay quá.

— Nào chúng ta đi nhanh, để muội đi trước dẫn đường.

(Hết tập năm)

Thuốc chống dị ứng tu

Hiệu quả vượt trội và đáp

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI TÁM

NGƯỜI TÙ VÔ DANH

Thập Lý Hương lại đổi cách xưng hô.

Đến đây không còn đường xá gì nữa.

Thập Lý Hương hình như rất quen thuộc từng tấc đất, luồn lách giữa các lùm cây một cách thành thục.

Không biết trải qua bao nhiêu thời gian, hai người đến một khe núi hẹp, lúc

http://tieulun.hopto.org

đó trời sắp tối, từ phía tây hắt ra những tia nắng cuối cùng.

Thập Lý Hương nói quả không sai.

Nơi đây đầy hoa thơm cỏ lạ, rất nhiều thứ không biết tên gọi là gì, chỉ thấy mùi hương tỏa ra ngào ngạt.

Lãnh Nhất Phàn để ý xem, quả thật có khá nhiều dược thảo. Tuy nhiên, hái thuốc chỉ là cái cớ nên chàng cũng lờ đi.

Càng vào sâu, sơn cốc càng tối.

Lãnh Nhất Phàn nói :

— Cô nương, trời sắp tối mất rồi không nhận ra loài hoa lá gì nữa ...

Thập Lý Hương cười đáp :

— Thì để sáng mai hái cũng được chứ sao ?

Lãnh Nhất Phàn kinh hoàng nói :

— Nhưng trú đêm ở đâu trong chốn

hoang sơn này được ?

Thập Lý Hương cười khanh khách :

— Đừng lo. Sẽ có chỗ trú đêm đàng hàng, so với gian nhà cỏ ngoài kia còn tốt hơn nhiều.

— Thật ư ?

— Ai nói dối làm gì chứ ?

Rồi chỉ tay sang chân núi bên kia nói thêm :

— Sắp đến rồi.

Lãnh Nhất Phàn buột miệng hỏi :

— Sơn động ư ?

— Nói sơn động khó nghe lắm, chúng ta nên gọi nó là "Tiên động".

Lãnh Nhất Phàn gượng cười theo.

Lát sau họ đến một sơn động, bên ngoài dây leo, mây song chằng chịt.

Thập Lý Hương rẽ lối đi vào, chừng

http://tieulun.hopto.org

hai trượng đã thấy một cửa thạch động.

Nhìn vào bên trong tối đen, Lãnh Nhất Phàn chợt cảm thấy ngần ngại.

Thập Lý Hương cầm lấy tay chàng bảo :

— Nào, ta cùng đi.

Bên trong tuy không khó đi lắm nhưng lại tối om đến nỗi ngay bàn tay không thấy.

Một nỗi lo lắng bất an chợt xâm chiếm tâm trí Lãnh Nhất Phàn. Thật là một nơi bí hiểm. Nếu đối phương mang tâm phản trắc, thì mình chẳng khác gì chui vào miệng hổ, vô phương kháng cự.

Chàng bỗng thấy hối hận. Lẽ ra không nên theo Thập Lý Hương vào trong thạch động này, có khác gì cá vào miệng đó ?

Nhưng dù sao cũng đã trót vào rồi, muốn trở ra cũng không được nữa, cứ chờ xem cơ sự dẫn đến đâu.

Thập Lý Hương bóp mạnh tay Lãnh Nhất Phàn, cất giọng đắm đuối hỏi :

— Lãng Tử, chàng sợ ư ?

— Sợ gì chứ ?

— Nếu giả dụ bên trong có người cho chàng một đao ...

— Cái đó ...

Lãnh Nhất Phàn không khỏi phát run, cố trấn tĩnh. Quả nhiên nếu chuyện đó xảy ra thì đối phó thế nào ? Một tay chắc chắn đã bị Thập Lý Hương cầm chặt...

Nhưng chàng vẫn làm ra vẻ thản nhiên đáp :

— Tại hạ chỉ là người hái thuốc,

http://tieulun.hopto.org

không gây thù chuốc oán với ai, đâu sợ có người hạ thủ ?

Thập Lý Hương nói bằng giọng bí ẩn :

— Cũng khó mà nói trước ...

— ....

Lãnh Nhất Phàn không nói gì, bất giác đưa tay sờ vào chuôi kiếm, vận công lên các yếu huyệt giới bị.

Thực ra chàng theo một thiếu nữ không rõ lai lịch chẳng phải là khinh suất hoặc vô tình, cũng chẳng phải vì vẻ quyến rũ của cô ta mà mất đi cảnh giác.

Chính do nghi ngờ thiếu nữ có gì liên quan với Kim Kiếm Sát Thủ hoặc những vụ huyết án vừa xảy ra ở khu vực lân cận nên chàng đã quyết định mạo hiểm chấp nhận đi theo, sẵn sàng đối phó với

mọi chuyện bất trắc.

— Lãng Tử, đừng lo lắng. Đây là tiên động. Tiên nữ trú ngụ ở đâu thì nơi đó vui vẻ bằng an thôi. Không ai làm hại chàng đâu.

— Tại hạ không hề lo lắng.

— Nói dối. Muội đang cầm tay chàng, sao lại không biết lòng chàng đang lo lắng chứ ?

— ....

Lãnh Nhất Phàn lại nín lặng.

Nữ nhân này không đơn giản. Trước khi nảy sinh biến cố bất ngờ không thể đoán biết trước được cô ta có ý định gì.

— Đến rồi. Chàng hãy đứng yên đó, để muội đi thắp đèn.

Lãnh Nhất Phàn chỉ biết phục tùng.

Đèn sáng lên, Lãnh Nhất Phàn quen

http://tieulun.hopto.org

dần với ánh sáng, đưa mắt nhìn quanh và không khỏi sửng sốt.

Chàng thấy mình đang đứng trong một gian thạch thất, có đủ bàn ghế hẳn hoi, lại thêm một chiếc giường lớn bằng gỗ đàn hương lót da thú, bên dưới còn trải nệm.

Tất cả đồ đạc đều được đặc chế bằng vật liệu đắt tiền, giống như trong một khuê phòng đài các.

— Nơi đây thế nào ?

Thập Lý Hương vừa lau bàn vừa hỏi, nụ cười đến là ngọt ngào say đắm.

Lãnh Nhất Phàn đáp thực lòng :

— Quả thực là một nơi rất tuyệt.

— Có thể nghỉ đêm được không ?

— Cái đó ... đương nhiên.

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy khó xử.

Một nam một nữ, chỉ có một chiếc giường, cho dù không phải giữa hang động rừng sâu cũng là điều bất tiện.

Thập Lý Hương đưa mình đến với dụng ý gì ?

Thiếu nữ hỏi :

— Thiếp không lừa chàng đấy chứ?

Lại thay đổi cách xưng hô.

Lãnh Nhất Phàn không trả lời mà hỏi lại :

— Đây là chỗ ở của cô nương ư ?

— Phải. Chẳng lẽ thiếp đưa chàng đến chỗ của người khác nào chắc ?

Một nơi thần bí. Một thiếu nữ thần bí.

Lãnh Nhất Phàn đột nhiên nghĩ đến Kim Kiếm Sát Thủ, Cái Đại Kiếm Tôn. Có thể có mối liên hệ nào giữa hai nhân

tiptutaulamtruong

vật này ?

Xem ra chàng đã tiếp cận nơi bí mật mà Giang Hồ Bí Khách suy đoán.

Thế nhưng, Cái Đại Kiếm Tôn có phải là Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên mà chàng cần tìm không ?

Có vẻ như chàng đang vào hang báo huyệt hổ rồi.

— Lãng Tử, chàng ngồi nghỉ đi, để thiếp đi kiếm chút gì ăn.

— Lại có cả thức ăn nữa sao ?

— Đương nhiên có. Thậm chí còn có vật lạ của nhân gian nữa.

Nói xong mỉm cười với chàng một cách ý nhị rồi mới đi ra cửa.

Dư âm nụ cười đó vẫn như còn đọng lại cùng với mùi hương lan tỏa khắp phòng.

Lãnh Nhất Phàn ngẩn người ra một lúc, cố hết sức trấn định.

Hiển nhiên, bên trong cái vẻ ngoài quyến rũ say đắm ý nhị ấy là sự hung hiểm, là âm mưu.

Nhưng nhằm mục đích gì ?

Chẳng lẽ thân phận chàng đã bị tiết lộ ?

Lãnh Nhất Phàn không suy nghĩ lan man nữa, cố tập trung tinh lực để nghĩ cách đối phó trong trường hợp xảy ra bất trắc.

Không lâu sau, Thập Lý Hương mang vào một bàn thức ăn thịnh soạn, có cả trà rượu.

Chén rượu được làm bằng ngọc thạch, đũa ngà voi, tất cả đều được chế từ thượng phẩm.

http://tieulun.hopto.org

Còn đồ ăn thức uống thì tỏa mùi thơm sực nức, chưa ăn đã thấy thèm.

Bày biện xong, Thập Lý Hương ngồi xuống đối diện với Lãnh Nhất Phàn.

Không hiểu sao chàng nhớ lại một câu chuyện cổ tích về Hồ Ly Tinh, tình huống thật giống với hiện tại.

Không biết Thập Lý Hương là loại Huyền Hồ hay là Cửu Vỹ Hồ thế này ?

Thiếu nữ rót đầy rượu vào hai chén.

Hương mỹ tửu và mùi hương da thịt trộn lẫn vào nhau thành hương vị động nhân. Lại còn hình dáng uyển chuyển, bộ ngực ngồn ngộn và đôi ánh mắt gợi tình có khả năng đạp đổ mọi thành trì phòng ngự kiên cố nhất.

Hai người nhấp chén rượu đầu tiên.

— Thế nào, rượu ngon không ?

— Tuyệt diệu. Tại hạ lần đầu tiên được thưởng thức thứ mỹ tửu thế này.

— Đó là pha thêm dược liệu được tinh chế từ cả trăm loài hoa và dã thảo, có tác dụng bồi nguyên bổ khí. Nếu đã gọi rằng ngon thì hãy uống thêm chén nữa.

Nói xong, lại rót đầy hai chén.

Lát sau, hai chén vừa được rót ra lại bị dốc cạn.

Lãnh Nhất Phàn đã cảm thấy lâng lâng, đôi má Thập Lý Hương ửng đỏ, đôi mắt đầy tình xuân, đôi môi càng thêm mọng, dưới ánh đèn trông như hai đóa hoa đào.

Khiêu gợi.

Đôi má hồng mỗi lúc càng thêm hồng như trái chín, khiến Lãnh Nhất

http://tieulun.hopto.org

Phàn cảm thấy người nóng ran.

— Lãng Tử, chàng cảm thấy nóng không ?

— Nóng ư ?

Quả nhiên chàng cảm thấy toàn thân nóng ran lên thật. Hẳn là rượu quá mạnh tác động nên có thế rồi.

Không nóng thêm nữa. Chàng hạ quyết tâm.

— Nếu chàng cảm thấy nóng thì cứ cởi bỏ quần áo ra.

Lãnh Nhất Phàn phát hoảng :

— Cởi y phục ?

— Đúng thế. Nơi đây tuyệt đối bí mật, không có một người thứ ba nào vào được đâu. Muốn làm gì cũng được. Thậm chí dù có cởi sạch tưng cũng không ai thấy đâu.

Lãnh Nhất Phàn nhắc lại một cách vô thức :

— Cởi sạch ?

— Có gì mà không được ?

Thập Lý Hương cười khanh khách rồi bỗng duỗi mình tuột bộ y phục ra tự nhiên như đang ở phòng kín.

Cả tòa thiên nhiên lồ lộ trước mắt Lãnh Nhất Phàn ...

Chàng thấy ngạt thở, cổ họng khô khốc cố quay người đi nhưng không được, chỉ đứng nguyên vì nhắm mắt lại

Thập Lý Hương đứng ưỡn người phô bày tất cả nhưng đường nét khiêu gợi nhất không bị vật gì che khuất nữa, cười dâm dật :

— Thế này thoải mái hơn nhiều. Lãng Tử, cởi y phục ra.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn chợt mở mắt ra rồi hốt hoảng nhắm mắt lại, cố sức ghìm nén cơn dục vọng đang trào lên.

— Lãng Tử. Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng. Lại đây.

Vừa nói, cô ta vừa đến bên giường nằm xuống.

Máu nóng bỗng bực bốc lên đầu Lãnh Nhất Phàn, chàng không ghìm nổi, loạng choạng bước đến phía giường, nơi Thập Lý Hương đang nửa nằm nửa ngồi nhìn chàng chế giễu.

Đột nhiên đúng vào lúc đó, một nhân ảnh đi nhanh vào phòng. Đó là một nữ tử mới ngoài hai mươi tuổi.

Nữ tử gấp giọng :

— Tiểu thư, y đang đến, sắp vào đây rồi.

Thập Lý Hương bật ngồi dậy, thất vọng nói :

— Sao hắn đến đúng vào lúc này chứ ?

Thiếu nữ vừa vào lên tiếng giục :

— Tiểu thư, chuẩn bị nhanh lên.

Thập Lý Hương buột miệng rủa :

— Đồ phá đám.

Lãnh Nhất Phàn lúc đó đã bước tới sát giường, giang tay ra ...

Thập Lý Hương tránh sang một bên rồi đột nhiên xuất chỉ điểm ra.

Lãnh Nhất Phàn không phòng bị gì, ưỡng chỉ ngã nhào xuống.

Thập Lý Hương lấy trong túi ra hai viên dược hoàn tự mình nuốt vào một viên, còn viên kia lại nhét vào miệng Lãnh Nhất Phàn bắt chàng nuốt xuống,

http://tieulun.hopto.org

sau đó khoát tay bảo :

— Cẩm Hoa, giấu hắn xuống gầm giường.

Nữ tử được gọi là Cẩm Hoa lập tức thi hành mệnh lệnh, kéo Lãnh Nhất Phàn đang bất động xuống gầm giường đặt vào góc trong cùng, sau đó kéo chiếc khăn trải giường thấp xuống.

Thập Lý Hương với vàng mặc quần áo vào, sửa sang lại rồi đến ngồi vào bàn.

Cẩm Hoa kiểm tra lại, thấy Lãnh Nhất Phàn đã được giấu kín rồi mới đến thu dọn các thứ trên bàn.

Cẩm Hoa còn chưa dọn xong thì một người khác đã bước vào thạch thất.

Đó là một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, mình bận cẩm bào, dáng quý phái như một trang phong lưu công tử, dung nạo cũng dễ coi, chỉ có đôi mắt láo liên, hễ nhìn qua cũng biết là một người nham hiểm.

Thiếu niên vừa bước vào phòng, Thập Lý Hương đã trừng mắt hỏi :

— Chưa được lệnh ta sao ngươi dám tự tiện vào đây ?

Thiếu niên khựng người lại nhưng không tỏ vẻ lo sợ, cười đáp :

— Ta phụng mệnh đến đây.

— Phụng mệnh đến đây làm gì ?

— Có người xông vào cấm khu, ta được lệnh truy tìm.

— Ai có thể xông vào đây được ?

Thiếu niên dịu giọng :

— Kiều Kiều. Ta chấp hành lệnh đến thực mà ...

http://tieulun.hopto.org

Hắn đưa mắt nhìn một lượt khắp phòng, dừng lại chốc lát trước Cẩm Hoa đang thu dọn bàn, chợt hỏi :

— Nàng vừa uống rượu với ai thế ?

— Uống với một nam nhân rất hợp tiêu chuẩn.

— Kiều Kiều ta không có ý đó.

Thập Lý Hương xẵng giọng :

— Vậy thì ngươi có ý gì ? Ta uống rượu thế nào, ngươi cũng cật vấn vậy là nghĩa gì ?

Thiếu niên ấn lòng.

Lãnh Nhất Phàn cơn kích động đã dần dần hồi tỉnh lại.

Tuy vậy chàng vẫn cảm thấy toàn thân nhũn đi không chút sức lực nào.

Chiếc khăm trải giường được Cẩm Hoa kéo thấp xuống, nhưng vẫn chưa sát

khiến chàng nhìn thấy được đôi chân ống xuống ghế cách chỗ mình nằm ừng hai hơn trượng, một đôi mang giày của nữ nhân, còn đôi chân kia mang ày nam.

Lãnh Nhất Phàn vẫn nằm im, chưa iểu hết những việc vừa mới xảy ra.

Tiếng thiếu niên hỏi :

— Kiều Kiều, nàng uống thứ rượu ó hay sao ?

Thập Lý Hương lãnh đạm trả lời :

— Sao không được ?

— Thứ rượu ấy chỉ có ... khi hai ta ở ên nhau ... mới dùng ...

— Ta vừa nói : uống cùng một nam nhân rất hợp tiêu chuẩn.

Thiếu niên biến sắc :

— Nàng không đùa đấy chứ ?

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi cứ thử tìm xem.

Lãnh Nhất Phàn giật mình. Nếu thiếu niên kia theo lời tìm kiếm tất không khó gì phát hiện được mình. Hắn là ai ? Có thân phận thế nào ở nơi bí mật này ?

Thập Lý Hương uể oải đến cuối giường ngồi tựa lưng vào thành giường, nhìn thiếu niên nói :

— Điền Tây Lang. Ngươi muốn tìm thì tìm nhanh lên. Ta mệt lắm.

Thì ra nam nhân kia tên là Điền Tây Lang.

Điền Tây Lang đứng lên đi quanh một vòng rồi dừng lại bên giường.

— Kiều Kiều, thường mỗi tối nàng rất đáng yêu, nhưng sao hôm nay có vẻ thất thường vậy ?

Giọng Thập Lý Hương giấm dẫn :

— Ta thất thường vậy thì sao chứ ?

Điền Tây Lang đấu dịu :

Kiều Kiều. Chẳng phải ta vô cớ [illegible] đây quấy nàng đâu. Quả là có cấp [illegible]. Trước tiên có một nữ nhân đến trú ở [illegible]an lều tranh suốt ba tháng, sau đó lại [illegible]n thêm một tên thiếu niên nữa. Hiện [illegible]i cả hai đều đã biến mất. Nữ nhân kia [illegible]u được chứng thực là đã qua bên kia [illegible]ng rồi, còn nam nhân vẫn còn lẩn quẩn [illegible]ong núi này. Nếu xảy ra điều gì bất trắc [illegible]hì sao ?

— Việc đó liên quan gì đến ta chứ ?

Điền Tây Lang cứng lưỡi không biết nói gì.

Lãnh Nhất Phàn thầm nghĩ :

— Lâm Lâm đã qua sông, vậy là cô [illegible] đi tìm Kim Kiếm Sát Thủ ở khu vực

http://tieulun.hopto.org

Hàm Dương. Nay mình vướng lại ở đây người bị độc tửu còn chưa hồi phục, nếu Điền Tây Lang phát hiện ra mình thì sao đây ?

Lúc đó Cẩm Hoa thu thập xong chén bát đã đi ra ngoài.

Điền Tây Lang cất tiếng :

— Kiều Kiều ...

— Cái gì ?

— Tối nay ta ngủ ở đây với nàng được chứ ?

— Tối nay ta không hứng thú. Nhưng ngươi vừa nói phụng mệnh tìm người mà ?

— Đó là ta nói sau khi hoàn thành nhiệm vụ ...

— Tối nay ta thấy khó chịu, muốn ngủ một mình.

Lãnh Nhất Phàn chợt hiểu, Thập Lý

ương là một nữ nhân phóng đãng, còn iền Tây Lang là nhân tình của thị.

Thập Lý Hương đưa chàng tới đây i mục đích gì, không nói cũng dễ dàng oán ra.

Cô ta được gọi là "tiểu thư", có thể nữ nhi của chủ nhân ở đây, rất có thể ng là Cái Đại Kiếm Khách.

Nếu lợi dụng được cô ta thì có lợi ho đại sự, nhưng có trời mới biết mình phải trả giá thế nào ?

Điền Tây Lang cất giọng dâm dật :

— Kiều Kiều, đừng khước từ ta nghe...

Rồi sấn bước lại gần giường.

Thập Lý Hương gạt cánh tay Điền ây Lang sắp chạm vào ngực mình nói :

— Tối nay ta không thoải mái, cần

http://tieulun.hopto.org

nghỉ ngơi. Ngươi hãy đi là nhiệm vụ mình đi.

— Để ta hôn vài cái thôi mà ...

Rồi kéo Thập Lý Hương đổ sầm xuống giường.

Thập Lý Hương gắng gượng đẩy ra. hai người xô đẩy nhau một lúc, cuối cùng Thập Lý Hương phải nhượng bộ, để cho Điền Tây Lang hôn vào những nơi hắn muốn, rồi hắn mới chịu rời khỏi phòng.

Lãnh Nhất Phàn vô cùng khổ sở, nhưng trong trường hợp đó chàng không biết làm gì hơn là im lặng chịu đựng vì cảm thấy võ công mình vẫn chưa hồi phục.

Hơn nữa, đó chỉ là chuyện đổi bại về đạo đức mà chưa phải là tội ác cần trừng trị, lấy lý do gì mà xen vào chuyện

ia hạng điếm đàng này ?

Thập Lý Hương cũng theo hắn ra n cửa, một lúc sau mới quay lại thạch ất.

Trước tiên cô ta cúi xuống điểm hai ai vào huyệt đạo của Lãnh Nhất Phàn le chàng cử động lại được rồi gọi :

— Ra đi.

Lãnh Nhất Phàn bò ra, đứng dậy.

Thập Lý Hương lẩm bẩm :

— Bực mình thật ! Mất hết cả hứng.

Rồi ngồi xuống giường, chỉ tay uống cạnh mình bảo :

— Lãng Tử, ngồi xuống đây.

Lãng Tử vẫn đứng trân trân.

Thập Lý Hương cười tươi tắn, đột hiên chụp lấy tay chàng kéo mãnh hiến Lãnh Nhất Phàn bất ngờ đổ xuống.

http://tieulun.hopto.org

Thập Lý Hương duỗi đôi tay trần trụ[illegible]ôm ghì lấy chàng, ép khuôn ngực trò[illegible] căng khiến Lãnh Nhất Phàn nhũn người đi, đôi môi ngọt lịm tỏa hương thủ thỉ bên tai :

— Lãng Tử. Chúng ta lại uống thêm chén rượu nữa nhé.

Lãnh Nhất Phàn vùng ra :

— Không được, thứ rượu đó ...

— Không sao đâu. Chúng ta sau khi hành lạc xong sẽ có giải được mà, cũng như vừa rồi, chàng cứ bế bổng đi đâu ...

Lãnh Nhất Phàn thấy đối phương quá trắng trợn định đứng lên thì Cẩm Hoa từ ngoài cửa bước vào nói :

— Tiểu thư, không được rồi.

— Sao thế ?

— Người của Điền Tây Lang vẫn [illegible]ồn đứng giữ ngoài cửa không chịu đi ...

Thập Lý Hương tức giận rít lên :

— Hắn dám thế ?

Cẩm Hoa trầm giọng :

— Chẳng lẽ tiểu thư còn chưa biết hắn là người rất hay ghen ? Tính tình cũng hèn hạ độc ác ... ngay cả tiểu tỳ hắn cũng ...

Thập Lý Hương thở dài :

— Thật là mất hứng.

Vừa lúc đó có tiếng người nói vọng vào :

— Chủ nhân có kim lệnh, mời tiểu thư lập tức đến gặp.

Thập Lý Hương đứng lên, cắn môi nói :

— Biết rồi. Ta sẽ đến ngay.

Rồi nhìn Cẩm Hoa hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Đây nhất định là ý đồ hèn hạ của tên họ Điền. Sau khi ta đi, nhất định chúng đến đây tìm. Làm thế nào bây giờ?

Cẩm Hoa trả lời ngay :

— Tiểu thư, tiểu tỳ sẽ mang hắn đến giấu ở nơi bí mật đó, được không ?

Thập Lý Hương gật đầu :

— Thế cũng được.

Rồi quay sang Lãnh Nhất Phàn cười nói :

— Lãng Tử, Chàng hãy nghe lời Cẩm Hoa, đừng đi lung tung nha. Tạm tránh sang đó một hôm, ra ngoài có thể mất mạng đó. Thiếp sẽ về ngay.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu.

— Cẩm Hoa, mang chàng tới đó rồi quay lại đây giữ phòng.

— Dạ.

Tỳ nữ cúi đầu lĩnh mệnh rồi quay sang bảo Lãnh Nhất Phàn :

— Nào, chúng ta đi.

Hai người trở ra cũng theo một đường ngầm tối om như lúc mới đi vào.

Lãnh Nhất Phàn được Cẩm Hoa dẫn đường đi qua rất nhiều ngõ ngách mới đến được nơi mà ả tỳ nữ gọi là bí mật.

Cũng là một thạch động, nhưng bên trong có ánh sáng, một ngọn nến đang cháy leo lét.

Thạch động là nơi dùng làm nhà bếp có chất đầy củi, hỏa cụ và các thứ thực phẩm.

Cẩm Hoa chỉ vào ánh cửa nhỏ cuối thạch động nói :

— Trong đó có chứa các thứ thức ăn, người hãy tạm vào trong đó nghỉ một

http://tieulun.hopto.org

chút, chờ khi nào mọi chuyện qua đi, ta sẽ đến đưa ngươi trở lại, hãy nhớ đừng đi lung tung nhe.

Lãnh Nhất Phàn đến mở cánh cửa nhỏ vào bên trong.

Phòng không đến nỗi chật hẹp nhưng thực phẩm chất bề bộn cao ngang đầu người, góc tường có một tấm nệm bồ đoàn đặt rất kín đáo không dễ phát hiện.

Hắn nơi đây cô tự không phải một mình chàng.

Lãnh Nhất Phàn cố nén cười, cứ đến thẳng tấm nệm bồ đoàn ngồi xuống.

— Lãng Tử, ta đi đây.

Ánh sáng tắt phụt, sau đó tiếng chân bước xa dần.

Chỉ còn lại một mình ở nơi thần bí

[redacted] lăm này.

Cảnh tĩnh mịch thường làm người ta [redacted] hĩ ngợi, và trong hoàn cảnh này chỉ còn hành động duy nhất là suy nghĩ mà thôi.

Lãnh Nhất Phàn bắt đầu suy nghĩ.

Đầu tiên chàng nghĩ đến Lâm Lâm.

Chẳng trách gì trong thời gian tiếp xúc, hành vi của Lâm Lâm càng ngày đối với chàng càng xa lạ, khó hiểu. Nguyên cô ta đã trao tình yêu của mình cho Kim Kiếm Sát Thủ rồi.

Căn cứ vào hành vi của Kim Kiếm Sát Thủ thì hắn là một tên hiếu sát rất đáng sợ, vậy mà sao Lâm Lâm có thể yêu hắn sâu sắc đến thế ? Cô ta có thể có hạnh phúc không ?

Sau đó, chàng liên tưởng đến Nữ Sát

http://tieulun.hoptq.org

Thủ Xảo Thư Nhi.

Họ là hai chị em ruột từ lâu đã ly tán, cùng tìm Giang Bắc Tam Hung đòi món nợ máu ngày xưa.

Xảo Thư Nhi cho rằng chàng với Lâm Lâm là đôi bạn tình nên có lời gửi gắm mong mình và Lâm Lâm hạnh phúc nhưng cô ta có [illegible] rằng trái tim tiểu muội mình đã thuộc về người khác ?

Nhưng Kim Kiếm Sát Thủ là kẻ tàn ác như vậy, mình có nên xen vào chuyện tình của họ hay không ? Và có thể can thiệp được hay không ?

Chàng chợt [illegible] dài.

Hồi lâu, Lãnh Nhất Phàn lại hướng suy tư đến tình cảnh hiện tại. Chủ nhân của "nơi bí mật" này có phải là Cái Đại Kiếm Khách cũng là Kiếm Trung Kiếm

Dương Hiên hay không ?

Nếu đúng như vậy thì Thập Lý ương ất là nhi nữ của lão.

Nhưng cô ta là nữ nhân phóng đãng như thế, có đáng lợi dụng hay không ?

Không. Sự lợi dụng đó trái với đạo làm người, cũng hoàn toàn trái với phong độ một võ sĩ.

Để đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn, điều đó làm nhục mạ đến tổ tông và sư môn.

Chàng đang rối bời với bao nhiêu ý nghĩ thì bỗng chợt thấy căn phòng sáng lên. Có người đang đi vào phòng.

Lãnh Nhất Phàn chợt cảnh giác, Cẩm Hoa vừa mới đi sao trở lại nhanh thế ?

Chàng ghé mắt nhìn qua khe cửa và

http://tieulun.hopto.org

bỗng ngơ ngác.

Người đang đến không phải là Cẩm Hoa mà là một hồng y thiếu nữ phấn son lòe loẹt, mới nhìn qua chưởng biết không phải là hạng nữ nhân đứng đắn.

Thiếu nữ cầm một ngọn bạch lạp tỏa sáng khắp phòng.

Hồng y thiếu nữ chọn lấy mấy chiếc cốc chén đặt vào một chiếc khay rồi quay ra, vừa đóng cửa vừa cằn nhằn :

— Chỉ có một việc đu hý mà làm phiền người ta ...

Lãnh Nhất Phàn chợt nghĩ nhanh :

— Ta theo nữ nhân này xem sao.

Quyết là làm, chàng vội nhẹ nhàng bám theo hồng y thiếu nữ, giữ một khoảng cách an toàn chừng hai trượng.

Lại qua những khúc ngoặt không sao

m xuể với nhiều lối rẽ như trong một ê cung.

Chàng hiểu rằng không sao còn có tìm đường quay trở lại được nữa.

Đến nước này thì đành nhắm mắt ưa chân thôi.

Đi một hồi khá lâu, hồng y thiếu nữ ừng chân lại trước một gian thạch thất.

Cửa phòng để mở, bên trong sáng ưng.

Lãnh Nhất Phàn tìm một nơi ánh ng bị che khuất cách cửa phòng chừng ần hai trượng ẩn thân nhìn vào.

Gian thạch thất được bài trí hoàn àn giống với gian phòng ngủ của Thập ý Hương.

Một nam nhân trẻ tuổi tuấn mỹ đang ngồi trên đùi to đùng như cột nhà của

http://tieulun.hopto.org

một nữ nhân đồ sộ, mặt to nung núc như mặt lợn, một tay bíu chặt lấy cổ nữ nhân đó, tay kia nâng chén rượu ghé vào môi ả.

Nữ nhân thích chí cười tít mắt.

Lãnh Nhất Phàn sững sờ, nam nhân kia chính là thiếu niên phong mạo tuyệt với Phương nhị thiếu gia.

Hắn cũng là tay đang với những kẻ dâm dật trong hang động quỷ quái này sao ?

Nếu không được tận mắt chứng kiến thì ai tin được Phương nhị thiếu gia tài mạo kiêm toàn, hào hoa phong nhã như vậy mà lại là một võ sĩ bại hoại dường kia ?

Mới ngẫm rằng đánh giá con người theo vẻ ngoài nhiều khi lệch lạc.

Hồng y thiếu nữ mới đến cứ tự nhiên đi vào, coi cảnh tượng chốt nhã kia như không.

Xem ra toàn bộ thạch động này không tìm đâu ra một kẻ đáng gọi là người.

Sau một hồi kích động, Lãnh Nhất Phàn dần dần trấn tĩnh lại.

Từ trong phòng, nữ nhân vĩ đại lên tiếng :

— Này cưng, ngươi nói có thứ thần công gì phải luyện lâu như vậy mới thành?

Tuy người mập như heo, nhưng thanh âm vẫn khá trong trẻo.

Phương nhị thiếu gia trả lời :

— Nhanh thôi.

— Nhưng cụ thể là mấy ngày ?

http://tieulun.hopto.org

— Nhiều là nửa tháng, ít là mười ngày.

— Í ! Lâu đến thế kia ư ? Trong thời gian đó cưng không thể gần nữ nhân được hay sao ?

— Đúng thế.

— Ta héo hon đi mất. Chịu sao nổi.

— Không có cách nào khác. Nàng cố nhịn vậy. Thân là võ sĩ, công phu là trọng yếu, quan hệ cả một đời. Nàng đương nhiên cũng hy vọng ta có nhất thân võ công, đúng vậy không ?

Rồi hôn đánh chụt một cái vào má ả.

— Đúng thì đúng, chỉ là ... thèm chết mất.

Cô ta nói cực kỳ tự nhiên, như miếng ăn thức uống hàng ngày vậy.

— Tiểu cô thái. Hãy chịu khó vài m đi ...

Lãnh Nhất Phàn bất đắc dĩ phải ng nghe những điều chướng tai gai mắt vì chàng hiểu rõ mục đích đến đây.

Nghe vậy, chàng tự hỏi :

— Nữ nhân kia được gọi là tiểu cô thái, vậy thân phận thế nào ?

Đột nhiên từ xa có ánh đèn hắt tới. Một giọng nói vang lên :

— Đây là phòng của tiểu cô thái, đến tìm không ?

Giọng khác trả lời :

— Chúng ta phụng mệnh hành sự, hỗ nào cũng phải tìm.

Ánh đèn tiến lại gần.

Lãnh Nhất Phàn thấy phía sau có ột ngách hầm tối liền tiến lẩn vào.

http://tieulun.hopto.org

Trống ngực chàng đánh thình thình, lo rằng mình bị phát hiện sẽ hỏng đại sự.

Lãnh Nhất Phàn còn đang luống cuống, chợt thấy hai bàn tay to lớn giữ chặt lấy vai hộp mạnh.

— Hỏng rồi.

Chàng nghĩ nhanh, bình thường trước khi xác định được rõ sự việc, chàng không dám vọng động.

Lãnh Nhất Phàn thấp giọng hỏi :

— Ai ?

— Lão phu chính là đang muốn hỏi ngươi câu đó.

Âm thanh rền rền, tuy nhỏ nhưng váng cả óc.

Lãnh Nhất Phàn đáp :

— Tôi nhầm đường.

— Nhầm đường ? Hắc hắc ... Tiểu ngươi nhầm đường sao lại dẫn xác vào y chứ ? Đó là chuyện khôi hài nhất ong thế gian này ... Nói thật đi, đến đây làm gì ?

— Bằng hữu buông tay ra rồi nói uyện.

— Tiểu tử, trả lời nhanh, từ đâu dẫn xác đến đây ?

— Tại hạ là bằng hữu của tiểu thư.

— Thế ư ? Người đúng là bằng hữu ủa tiểu thư ư ?

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy câu trả lời có trọng lượng, khẳng định rõ hơn :

— Đúng thế. Tại hạ là bằng hữu của thập Lý Hương.

— Vậy đến phòng tiểu thái cô làm ?

http://tieulun.hopto.org

Bàn tay nới dần huyệt đạo trên vai chàng, Lãnh Nhất Phàn thấy đã bắt đầu cử động được.

Nhưng chàng còn chưa kịp phản ứng gì thì thân hình bị nhấc bổng lên, đối phương đã cắp lấy ngang lưng chàng.

Nhờ ánh sáng từ cửa ngách chiếu vào, Lãnh Nhất Phàn nhìnthấy rõ đối phương hơn.

Đó là một đại hán to quá cỡ, cao hơn người thường tới hai thước, vẻ mặt nanh ác.

Đặc biệt hắn có bộ râu quai nón cứng ngắc lởm chởm như lông lợn, cùng với chiếc mũi gồ ra với đôi mắt ẩn sâu dưới cặp mi dày, trông chẳng khác gì hung thần ác sát.

Đại hán cắp lấy ngang người Lãnh

hất Phàn đi sâu vào trong đường rẽ, đôi hân cao ngoằng và to bự sải bước dài ằng hai bước chân người thường.

Không lâu sau bước vào một gian hạch thất khác.

Thạch thất không lớn, bài trí đơn iản hơn, chừng như là phòng ngủ của n đại hán.

Hắn đặt Lãnh Nhất Phàn xuống sàn, ồn mình ngồi trên chiếc ghế đối diện ựa lưng vào bàn, chân gác lên chiếc ghế hứ hai, quét mắt vào chàng hỏi :

— Tiểu tử, ngươi danh hiệu là gì ?

— Tại hạ là Lãng Tử.

— Theo tiểu thư đến đây lâu chưa ?

— Mới ngày đầu tiên.

— Sao lại mò tới đây ?

— Vì uống nhiều rượu quá muốn tản

http://tieulun.hopto.org

bộ một chút, không ngờ không tìm ra đường quay lại nữa.

— Hắc hắc hắc ...

Đại hán cười một tràng dài, lại nói :

— Lãng Tử. Hạnh vận ngươi không may rồi. Mò đến đây gặp phải Hà Kim Cương ta ...

— Bằng hữu tỉnh danh là Hà Kim Cương ?

Lãnh Nhất Phàn hỏi một câu. Qua điệu bộ và giọng nói, chàng cho rằng đối phương là một kẻ hữu dũng, tuy có sức lực phi thường nhưng trí đảo lại kém.

Biết đâu có thể khai thác từ hắn được điều gì ?

Hán tử trả lời :

— Không sai. Còn có thể nói cho ngươi biết thêm, ta còn là người bảo tiêu

ng thời là tình nhân của tiểu cô thái

ửa.

Lãnh Nhất Phàn tán dương một câu:

— Vậy ư ? Nói vậy ... bằng hữu chắc ược tiểu cô thái sủng ái lắm ?

Tên hán tử không giấu sự đắc ý :

— Đương nhiên.

— Tiểu cô thái là muội muội của uý chủ nhân phải không ?

— Thế mà cũng hỏi. Nếu không ái là muội muội thì sao được gọi là u cô thái ?

Lãnh Nhất Phàn dấn tới :

— Quý chủ nhân danh hiệu là ...

Tên đại hán giơ ngón tay cái lên :

— Cái Đại Kiếm Tôn.

— Quý tính có phải là ...

Tên đại hán chợt ngắt lời :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu tử, ngươi hỏi hơi nhiều qua
đấy. Lão tử không muốn nhiều lời vớ
ngươi nữa. Bây giờ lão tử cần phải mang
ngươi đến một nơi cực hay.

Lãnh Nhất Phàn tự hỏi :

— Tên ngốc [illegible] định mang mình
đi đâu ? Đến gặp chủ nhân hắn chăng
Nếu vậy thì còn gì bằng.

Nghĩ đoạn, chàng liền hỏi :

— Bằng hữu định đưa tại hạ đến
đâu?

— Nơi ấy là không thể chê được
Ngươi cứ đi khắc biết.

Dứt lời hắn cấp lấy Lãnh Nhất Phà
bước nhanh ra khỏi thạch thất.

Không lâu sau, Lãnh Nhất Phàn cả
thấy gió lạnh thổi tạt vào người, đồn
thời cảnh vật sáng lên đôi chút.

Quả nhiên đã ra khỏi thạch động.
ên trời ngàn sao lấp lánh, không khí
ong lành.

Lãnh Nhất Phàn bị ném mạnh xuống
ất, thân thể phát tê.

Chàng đưa mắt nhìn quanh và xác
inh được rằng mình đang ở bên bờ một
uyệt cốc.

Liền cất tiếng hỏi :

— Đây là nơi nào ?

— Lão tử đã nói là một nơi không
hể chê được. Nơi siêu sinh tịnh độ.

— Cái gì ? Bằng hữu ....

Lãnh Nhất Phàn hiểu ngay tình cảnh
ước mắt, tim chợt nhói lên, vội vàng
n công, đồng thời trấn tĩnh nói :

— Bằng hữu đừng quên rằng tại hạ
người của tiểu thư.

http://tieulun.hopto.org

— Chính vì ngươi là người của tiểu thư nên lão tử ta mới cần siêu độ cho ngươi.

Lãnh Nhất Phàn ngơ ngác.

Chuyện thật quái dị.

— Bằng hữu nói thế có ý gì ?

— Bởi vì ngươi là người của tiểu thư. Ý tứ như thế đó.

— Tại hạ không hiểu.

— Không hiểu là tốt. Nếu hiểu thì nhắm mắt không nổi đâu.

Dứt lời cúi xuống vươn trảo ra miếng cười kha khả bật tiếng chấn động cả lỗ nhĩ.

Lãnh Nhất Phàn bật nhanh dậy.

— Bịch.

Một âm thanh khô khan chát chúa vang lên cùng tiếng rú thảm, tấm thân lớn nhảy dựng lên rồi rơi thẳng xuống đáy. Tiếng rú vang lên nhỏ dần rồi chìm vào cõi yên tĩnh.

Lãnh Nhất Phàn đứng lên thở phào một hơi rồi đưa mắt nhìn xuống tuyệt cốc tối không nhìn thấy đáy.

Hiển nhiên đây là mộ địa của sơn trang, Hà Kim Cương đã đẩy bao nhiêu oan hồn xuống đây ?

Chàng nhìn xuống tuyệt cốc một hồi rồi quay lại ngồi trên phiến đá nghĩ ngợi.

Hiện tại có một vấn đề nan giải là quay lại bằng cách nào ?

Cả khu mê cung này, nếu không có người dẫn đường thì đừng hoài vọng tìm về được chỗ cũ.

Rời khỏi sơn động này ư ?

Chỗ tuyệt cốc này có đường xá gì

http://tieuhun.hoptot.org

đâu ? Mà chàng cũng không muốn h
đi.

Không dễ gì có cơ hội vào nơi huyệ
hổ này, nếu bỏ đi thì biết khi nào mớ
tìm lại được cơ hội ?

Hơn nữa chàng đã điều tra được mộ
điều quan trọng, khẳng định được chủ
nhân thạch động chính là Cái Đại Kiế
Tôn rồi.

Thập Lý Hương sau khi phát hiệ
chàng bị mất tích, chắc hẳn phải truy tìm
nhưng đâu biết chàng ở chỗ này ?

Lý do khiến Hà Kim Cương giế
chàng chính vì chàng là bằng hữu củ
Thập Lý Hương, mà hắn là bảo tiêu v
tình nhân của tiểu cô thái, suy ra giữ
hai cô cháu có điều mâu thuẩn nghiê
trọng.

Nhưng vấn đề đó là gì ? Không thể
ın ra được.

Dù thế nào, chàng cũng quyết định
ay trở lại.

Cứ trở lại đã, rồi sẽ tùy cơ mà hành

Quyết tâm rồi, chàng quay lại lối
mà Hà Kim Cương vừa cắp mình ra.

Lại trở về mật đạo tối tăm, yên tĩnh
ngột ngạt.

Ngoài trời tuy không có trăng nhưng
còn dạ quang có thể nhận ra bóng
ười hay bụi bờ, còn trong thạch động
chẳng khác gì bị bưng lấy mất.

Thị giác hoàn toàn vô dụng, bởi vì
có một khoảng tối đen, ngửa tay cũng
ong thấy năm ngón.

Dù người luyện võ công đến độ

http://tieulun.hoptd.org

thâm hậu thế nào, trong bóng tối nà
cũng không thể thấy gì được.

Lãnh Nhất Phàn mò mẫm tiến tớ
từng bước một. Chủ yếu nhờ vào xú
giác và thính giác.

Tay rờ rẫm, hai tai căng lên cao độ

Đang đi, chàng chợt nhận ra có mó
âm thanh lạ.

Không giống tiếng người, cũn
không phải là tiếng côn trùng.

Hiển nhiên dưới lòng đất này khôn
thể có muông thú rồi.

Lãnh Nhất Phàn dừng bước, lắng tai
nghe.

Nhưng âm thanh tắt ngấm, như ch
là ảo giác.

Chờ một hồi lâu, không nghe âm
thanh đó phát ra nữa chàng lại dò dẫm

đc đi.

Đột nhiên trước mặt không xa, có
t ánh sáng màu xanh lục lóe lên rồi
tắt ngay.

Lãnh Nhất Phàn giật mình dừng lại.

Tuyệt đối không phải là ánh đèn,
xanh lè như ánh sáng ma trơi. Lãnh
hất Phàn không tin có ma quỷ, nhưng
nhỏ vẫn thường hay nghe kể nhiều
uyện ma quái, vì thế trong tiềm thức
n cứ tồn tại quan niệm có ma quỷ.

Đặc biệt trong hoàn cảnh rùng rợn
y, quan niệm đó càng tăng.

Chàng ngưng thần nín thở chờ xem
h sáng ma quái ấy còn hiện ra nữa hay
ông.

Ở nơi thâm u đáng sợ này có chuyện
mà không thể xảy ra ?

http://tieulun.hopto.org

Chờ một lúc không thấy phát sinh ra chuyện gì thêm, Lãnh Nhất Phàn lại lò dò bước tới.

Nhưng đột nhiên chàng cảm thấy chân mình chợt hẫng đi, tay chới với, người lảo về phía trước, muốn lùi lại cũng không được nữa.

Rồi cả chân lẫn cùng hẫng đi, cả người rơi thẳng xuống.

Lãnh Nhất Phàn thất kinh dùng hai tay chộp thẳng tới trước, cố bám lấy miệng hố nhưng chỉ thấy đầu đầu cũng trơn tuột, những ngón tay tuột đi không biết vận sức vào đâu.

Chàng cố ghìm lại tiếng kêu hoảng loạn chực phát ra trong cổ họng rồi toàn thân rơi thẳng xuống.

— Bịch.

Người chàng đập xuống đáy hố, chỉ ...m thấy một cơn đau như giần khắp toàn ...n rồi ngất đi.

Không biết qua bao nhiêu lâu, chàng ...n dần tỉnh lại, phát hiện được mình ...ng nằm co quắp trong bóng tối như ...ng.

Một lúc sau ký ức từ từ phục hồi dần. Chàng nhớ ra mình vừa bị rơi xuống ... trước khi ngất còn cố co mình lại để ...i vỡ đầu. Căn cứ và thời gian rơi thì ...âu phải có hơn mười trượng.

Đầu tiên chàng kiểm tra lại toàn ...n xem có bị gãy xương ở đâu không.

Chàng mừng rỡ nhận thấy không có ... vết thương nào trầm trọng, đầu ...ng đau, xương không gãy, lục phủ ... tạng vạn bình thường, chỉ có toàn

http://tieulun.hopto.org

thân vẫn còn đau ê ẩm.

Nhưng trước mắt thì sẽ ra sao ?

Thật khó biết trước điều gì đang chờ đợi. Có thể nói rằng chàng vừa rơi xuống một tuyệt địa.

Là con người sĩ cũng có bản năng sinh tồn, chỉ cần vẫn còn hơi thở tức vẫn còn hy vọng sống.

Sau khi xác định mình không bị thương, Lãnh Nhất Phàn tập tễnh đứng lên, tay cầm bao kiếm quơ quạng trước mặt.

"Cạch" bao kiếm đụng vào vách đá.

Lãnh Nhất Phàn dò dẫm bước tới sát vách đá đưa tay sờ.

Vách đá dựng đứng, nhẵn như gương, không một chỗ bíu tay.

Không có hy vọng gì leo lên mười

ấy trượng phẳng lỳ như tấm kính thế này được.

Lãnh Nhất Phàn men theo bức vách mà đi, vừa sờ tìm những mấu có thể bám vào, nhưng tuyệt nhiên không có.

Tuy vậy chàng phát hiện được một điều, gian động mà chàng đang đứng không nhỏ. Phải tới ba bốn trượng mới tới góc ngoặt, nghĩa là động hình chữ nhật.

Đột nhiên chàng lại nghe thấy âm thanh như khi nãy ở bên trên chàng đã nghe, nhưng lớn hơn.

Lãnh Nhất Phàn thấy trong lòng chấn động, dừng lại lắng nghe.

Âm thanh đó rất gần, như phát ra từ chính trong động.

Đó là tiếng rên.

http://tieulun.hopto.org

Chẳng lẽ dưới hàng sâu này còn có một người thứ hai ?

Tiếng rên lại vang lên khe khẽ. Lãnh Nhất Phàn đã xác định từ phía đối diện.

Tiếng rên nhỏ như thế chẳng trách gì ở bên trên chẳng không thể nhận ra đó là âm thanh gì.

Nhưng người đó là người nào ? Vì sao lại rơi xuống đây ? Chẳng lẽ cũng gặp cùng cảnh ngộ như mình ?

Chàng thận trọng tiến lên mấy bước, cất tiếng hỏi :

— Ai ?

Một thanh âm yếu ớt hỏi lại :

— Ngươi là ai ?

Lãnh Nhất Phàn phấn khởi trả lời :

— Tại hạ vô ý rơi xuống.

— Ngươi ... vẫn không chết ?

— Mạng lớn mà. Đây là nơi nào ?

— Ngươi ... không phải là ... người của bọn chúng sao ?

— Không phải. Là khách ở ngoài vào.

— Khà khà khà khà ...

Tiếng cười vang lên trong cảnh thâm u tịch mịch nghe hết sức rùng rợn.

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên hỏi :

Chàng chờ tiếng cười lặng đi chàng mới hỏi :

— Có gì đáng cười đâu chứ ?

Tiếng trả lời :

— Tất cả .. đều rất diệu hợp.

— Cái gì diệu hợp ?

— Ngươi đến vừa khéo. Ngã xuống đây cũng rất khéo. Lời nói càng hợp lúc

http://tieulun.hopto.org

nữa ... tóm lại điệu hợp hết chỗ nói. Chỉ tiếc rằng ... quá ấu trĩ. Ngay cả trẻ lên ba cũng không mắc lừa.

Lãnh Nhất Phàn suy nghĩ một lát rồi chợt hiểu ra, trầm giọng hỏi :

— Bằng hữu cho rằng tại hạ lừa dối ngươi ư ?

— Điều đó là ... sự thực hiển nhiên. Cái nơi quỷ quái này đừng nói ngoại nhân, ngay cả con ruồi cũng khó lọt vào. Ngươi nói là chân rơi xuống, thật là chuyện hoang đường. Từ đỉnh Hắc lao này xuống đây ít nhất phải tới hai mươi trượng. Một người bị rơi xuống mà không bị thương tích gì ... Ngươi lừa ai được chứ ? Rõ ràng là ngươi theo lệnh đến đây. Nói thật với ngươi, chuyện đó xưa rồi.

Nói rồi thở dốc một hồi, dáng rất mệt nhọc.

Lãnh Nhất Phàn chợt hiểu. Đây nguyên là một thạch lao.

Vậy người kia phải là tù phạm.

Không có tí ánh sáng nào nên không thấy hình dạng đối phương ra sao, nhưng người này cho rằng chàng phụng mệnh chủ nhân tới đây để uy hiếp hoặc mua chuộc nhằm khai thác một điều gì đó.

Nhưng đã bị giam trong ngục tối, tất nhiên là tội phạm.

— Bằng hữu là tội phạm ở đây hay là ngoại nhân ?

— Ta ... không muốn phí lời với ngươi. Đừng mong khai thác ở ta điều gì... Ta chỉ còn chút hơi tàn, khi nào cũng sẵn sàng chết, không bao giờ để các ngươi được như nguyện đâu.

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ trịnh trọng thanh minh rằng mình đúng là ngoại nhân thật.

Người tù vẫn không nói gì.

Lãnh Nhất Phàn cố nhìn vào bóng tối nhưng không thấy gì.

Chàng nghĩ rằng đã là lao phòng tất phải có cánh cửa, nếu không tù phạm ra vào và mang đồ ăn thức uống vào bằng cách nào ?

Chỉ cần tìm được cửa là hy vọng có thể thoát được ra ngoài. Giả sử có người mang thức ăn đến, hy vọng càng lớn.

Một tia lục quang hiện ra trên miệng hang, lát sau biến mất.

Lãnh Nhất Phàn thấy kinh dị.

Vẫn là ánh sáng xanh lét như đốm ma trơi đó, ở trên chàng đã trông thấy, thực chất đó là vật gì ? Chẳng lẽ ánh

sáng yếu ớt đó lại là dụng cụ mà bọn tuần tra dùng để chiếu sáng ?

Đứng nghĩ ngợi một lúc, Lãnh Nhất Phàn ngồi bệt xuống.

Không ai nói với ai câu nào. Hầm lao trở nên tĩnh mịch như trong hầm mộ.

Chẳng lẽ tù nhân kia bị giam khốn ở đây đành tâm chịu mãi khốn cảnh này không có ý định thoát thân ? Vậy thì tiếp tục sống để làm gì ?

Nhưng đối phương đã không tiếp chuyện, chàng cũng đành phải im lặng.

Nhưng chỉ nhẫn nại được một lúc, Lãnh Nhất Phàn lại đứng lên sờ soạng theo vách đá lần đi tới.

Đi một quãng, chàng sờ phải cánh sắt lạnh toát.

Hiển nhiên đó là cửa hầm ngục rồi.

http://tieulong.topto.org

Sờ soạng một hồi, chàng lại ngồi bệt bên cánh cửa sắt.

Lại cảnh yến lặng bao trùm như chết.

Trong bóng tối ảm đạm, chỉ có hơi tở và cảm thấy máu nóng vẫn chảy trong huyết quản, người ta không có một động tĩnh nào khác, tình trạng đó khiến người ta dễ phát điên, thậm chí hoài nghi rằng mình vẫn còn sống hay không ?

Lãnh Nhất Phàn muốn gào to lên, bởi vì chỉ có âm thanh mới chứng tỏ được rằng mình còn sống.

Vậy nhưng đối phương lại không muốn đối thoại.

— Bằng hữu rốt cuộc là ai ?

— ....

— Làm sao bằng hữu lại bị đưa vào đây ?

— ....

Lãnh Nhất Phàn vẫn kiên nhẫn hỏi tiếp :

— Ngươi không muốn thoát ra ư ?

— Thoát ra ?

Tù nhân chợt lên tiếng.

Hiển nhiên hai chữ "thoát ra" đối với tù nhân có ý nghĩa rất lớn.

— Các ngươi chịu thả ta ra khỏi đây, hẳn là phải có một kỳ tích vĩ đại nhất trên đời. Ngươi hãy nói thử xem, thả ta ra với giá phải trả như thế nào ?

— Giá phải trả ... nói thế có ý gì ?

— Ta đã có chủ định sẽ chết. Nói thả ta ra tất phải có gia nào đó chứ ?

http://tieulun.hopto.org

— Bằng hữu, tại hạ quả thật là vô ý rơi xuống đây mà.

— Ngươi ... làm thế nào mà vào nơi bí mật này được ?

Theo ngữ khí tù nhân thì hình như đã có phần nào tin tưởng.

Lãnh Nhất Phàn cố không giấu giếm để chiếm lòng tin của đối phương :

— Tại hạ vào nơi tìm thảo dược, tình cờ gặp một nữ nhân gọi là Thập Lý Hương, bị cô ta lừa đem vào sơn động đem giấu ở một gian phòng kín. Tại hạ tìm cách trốn ra nhưng lỡ chân rơi xuống đây, đó là sự thật.

— Nói vậy ... hình như cũng có lý.

— Sự việc đúng là như thế mà.

— Người gọi là gì ?

— Tại hạ là Lãng Tử.

— Ngươi vừa hỏi ta có muốn thoát khỏi đây là có ý gì ?

— Chúng ta hiện tại có thể coi như hai người cùng cảnh ngộ. Vì thế nên cộng lực tìm biện pháp để thoát khỏi đây. Tại hạ có thể thoát ra thì các hạ cũng có thể thoát ra. Chỉ có ý như thế.

Tù nhân kia nói :

— Ta không muốn ra.

— Không muốn ra ?

Lãnh Nhất Phàn kinh ngạc hỏi thêm:

— Các hạ chẳng lẽ ý nguyện vĩnh viễn chôn vùi trong hầm ngục này, không muốn lại được trông thấy trời xanh nữa sao ? Nhưng vì sao chứ ?

— Vì ta đã trở thành phế nhân, sinh

http://tieulun.hopto.org

mệnh đối với ta không còn ý nghĩa gì nữa. Sở dĩ ta kéo dài cuộc sống thừa thêm chút ít chỉ vì ...

Nói tới đó bỗng im bặt.

Lãnh Nhất Phàn vội hỏi :

— Vì sao ?

— Vì một ý nguyện chưa xong ...

— Chút ý nguyện gì ?

— Ta không nói với ngươi được, vì ngươi có biết cũng vô ích thôi. Cho dù ngươi bản lĩnh có thông thiên cũng không thể thoát khỏi Hắc lao này. Vì nó là cấm lao trong cấm lao, mê cung phía ngoài là đại lao, Hắc lao này là tiểu lao. Giả sử ngươi may mắn ra được khỏi tiểu lao nhưng không có cách nào ra khỏi được đại lao.

Tù nhân dừng lại một chút rồi nói tiếp :

— Theo lời ngươi thì vì lạc đường mà sẩy chân rơi xuống tuyệt địa này. Ngươi lại được Thập Lý Hương mang vào đây, lẽ nào nha đầu đó biết ngươi mất tích mà không truy tìm ?

Nói vậy rất có lý.

Lãnh Nhất Phàn đã vào hang ổ chúng, đời nào chúng chịu bỏ qua ?

Chính chàng cũng đã từng nghĩ đến điều này.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Việc đó chúng ta sẽ bàn lại sau. Hạ hạ nói xem vì sao bị đưa vào ngục này ?

— Trúng phải ngụy kế mà sa bẫy.

http://tieulun.hopto.org

— Chúng làm thế với mục đích gì

— Chúng âm mưu đoạt của ta một đồ vật. Và cũng đã đoạt được rồi, sau đó mới phế võ công của ta, lại còn chặt đứt hai chân giam xuống Hắc lao này.

Lãnh Nhất Phàn chợt thấy rúng động hồi lâu mới hỏi :

— Sao chúng không dứt khoát với các hạ ...

— Người định nói là sao chúng không giết ta phứt cho xong chứ gì ? Vì chúng không thể làm được.

— Vì sao không thể ?

— Chúng phát hiện ra vật đó còn khiếm khuyết, muốn có được hoàn chỉnh nên chúng chưa thể giết ta.

— Đó là thứ đồ vật gì ?

Chợt bên ngoài cửa sắt vang lên ng bước chân, tiếp đó là ánh sáng hắt

Lãnh Nhất Phàn liền ẩn sang bên kia ánh cửa.

Nhờ ánh sáng chiếu vào, Lãnh Nhất hàn có thể nhìn thấy rõ toàn cảnh giam ầm, nơi chàng vừa lọt vào.

Sau lưng là một dẫy là vách đá cao hẳm nhẵn bóng, chỉ có một phía từ đó nh sáng chiếu vào có đường bậc bằng hang dốc ngược lên, nhưng phía đó lại ai lớp của sắt với những chấn song ằng bấp tay đan dày và một cánh cửa ng nề bằng thép, chừng như không y khi mở ra.

Với cách bố trí đó, dù là võ công

http://tieulun.hopto.org

cái thế cũng đừng hy vọng phá hai lớ
song sắt đó mà ra được.

Ánh sáng từ bậc cao nhất chiế
xuống nền hầm ngục rất rõ khiến Lã
Nhất Phàn phát run.

* * *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI CHÍN

ĐỐM SÁNG MA QUÁI

Tù nhân đầu tóc bù xù và râu ria lởm chởm, khuôn mặt khô quắt như quỷ lòi cùng với thứ y phục mặc trên người rách nát bẩn thỉu chẳng có vẻ gì giống đồi con người nữa, không tuổi tác, không hình hài, đôi chân bị cắt gọn đến tận bắp vế, bên dưới là khoảng đất trơn bóng không một ngọn cỏ khô hay mảnh giẻ

http://tieulun.hopto.org

nào có thể giảm bớt sự giá lạnh của mặt đất vào những đêm trường.

Xung quanh tù nhân nằm rải rác hàng chục bộ xương khô với những chiếc đầu lâu trắng hếu.

Mùi uế khí bốc lên nồng nặc.

Thật đáng sợ. Cảnh tượng dưới địa ngục cũng chỉ đến thế là cùng.

Có tiếng nói phát ra từ ánh đèn :

— Ngươi đã nghĩ kỹ chưa ?

Tù nhân đáp :

— Ta không có gì phải suy nghĩ cả.

— Ngươi thật muốn ở đây nhiều thêm bộ xương trắng nữa hay sao ?

— Cục diện không thay đổi được nữa. Ngươi chẳng cần đem những khổ cốt này dọa ta. Chỉ vô ích.

— Nếu ngươi chịu nói, ta sẽ cho

ười một sinh lộ. Hãy nghĩ xem, được ấy lại bầu trời xanh, gặp gỡ thân bằng hữu và những người thân thích. Niên ngươi còn trẻ, cuộc đời còn dài. Công c mất đi lại càng yên ổn hơn, còn đôi hân cụt đã có thần y phục hồi ...

Tù nhân không đáp.

Người cầm đèn lại nói :

— Ngươi hàng ngày còn chịu khó n một bát thức ăn như chó, nghĩa là ngươi chưa cam lòng chịu chết, còn cố ữ sinh mệnh, hẳn là ngươi còn có tâm ư muốn giải bày, đúng vậy không ?

Tù nhân vẫn lặng thinh, không có hút phản ứng nào, chẳng khác gì một ái xác không hồn.

Lãnh Nhất Phàn chợt nhận ra người đang nói chính là Điển Tây Lang. Hắn

http://tieulun.hopto.org

thân phận thế nào ? Muốn khai thác điề
gì từ người tù tàn phế và mất hết sinh
khí này ?

Điền Tây Lang nói tiếp :

— Bổn nhân vốn nhẫn nại, ngươi cứ
từ từ mà ngfhĩ cho kỹ.

Ánh sáng xa dần, địa lao lại chìn
vào bóng tối.

Lãnh Nhất Phàn bỏi lâu mới trấn
tỉnh lại.

Những cảnh tượng rùng rợn vẫn tiếp
tục hiện ra trước mắt chàng, đầu lâu
xương trắng chất đầy và khu đất nhầy
nhụa hôi hám.

Chàng rùng mình nghĩ lại tù nhân
mỗi ngày được một bát cơm như thức ăn
thừa dành cho chó để duy trì cuộc sống.
Nếu chàng ở lại đây, ngay cả miếng nước

ng không có, chả lẽ xin bớt thức ăn
a tù nhân ?

Chỉ cần ở lại mấy ngày, dù không
giết cũng sẽ bị chết đói.

Tù nhân đột nhiên lên tiếng :

— Ta quyết không để chúng được
ại nguyện, quyết mang bí mật theo
inh xuống địa ngục.

Lãnh Nhất Phàn không muốn gợi lên
ghi tâm trong lòng tù nhân nên hỏi sang
huyện khác :

— Các hạ xưng hô thế nào ?

Tù nhân đáp :

— Cái đó đối với ta và ngươi đều
không có ý nghĩa gì ...

Lãnh Nhất Phàn cố thuyết phục :

— Biết đâu ... giả sử tại hạ có thể
sống ra khỏi đây, sẽ cố công vì các hạ

http://tieulun.hopto.org

làm được điều gì đó ?

Lãnh Nhất Phàn nói một cách miễn cưỡng.

Có hy vọng thoát ra được không ?

Chẳng ai dám khẳng định, trừ phi xuất hiện một kỳ tích.

Nhưng trên đời này có kỳ tích không ? Nếu có thì dễ gì ứng ngay vào mình ?

— Lãng Tử, ngươi đừng tưởng tượng nữa.

— Tưởng tượng đôi khi cũng thành hiện thực.

— Ngươi vẫn còn niềm tin hay sao ?

— Dù chỉ còn một hơi thở, tại hạ vẫn còn hy vọng.

Sau một lúc im lặng, Lãnh Nhất Phàn lại nói :

— Chúng ta hãy nói chuyện đi, để

u thị rằng mình vẫn còn sống. Các hạ ng đã nói rằng mình còn chút tâm uyện chưa thành ? Vì thế mới kéo dài m quãng đời thừa ... Sao không nói ra m ? Biết đâu kỳ tích xảy ra, tại hạ có dốc lòng vì ngươi mà hoàn thành tâm uyện đó ? Trong đời vẫn thường có uyện tình cờ ...

Lại im lặng hồi lâu.

Cuối cùng tù nhân lên tiếng :

— Lãng Tử, ngươi đã đánh bạc bao chưa ?

— À ... cũng có chơi vài lần.

— Thường là thua hay thắng ?

— Có thắng có thua, nhưng thua nhiều hơn.

— Đã bao giờ ngươi đặt cược cả tính mạng mình ?

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn cười đáp :

— Rất nhiều là khác. Thân là võ sĩ mọi lúc đều lấy mạng mình ra mà đánh. Ngay bây giờ cũng thế.

Tù nhân im lặng. Không biết đang suy tính điều gì ?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ rằng đối phương có ý đồ gì đó, nếu không sao bỗng dưng đề cập đến chuyện đánh bạc vừa rồi ?

Qua được một lúc, tù nhân chợt lên tiếng. Hình như thái độ đã không còn nhu nhược như trước nữa.

— Ta muốn đánh bạc.

— Á ! ... đánh bạc thế nào ?

— Đánh bằng vận mệnh.

— Bằng vận mệnh ? Nhưng phương thức thế nào ?

— Ta là người đã cầm chắc cái chết. Nếu thắng được, đó là nhờ thiên mệnh, còn nhược bằng thua thì chẳng có gì đáng nói. Lãng Tử, ta đánh cược rằng nếu ngươi không có ý đồ khác thì có thể sống mà được khỏi đây.

— Hãy nói rõ thử xem.

— Ta đã từng nói mình có một tâm nguyện chưa hoàn thành. Hiện tại ta sẽ nói cho ngươi nghe về ý nguyện đó.

Tù nhân tỏ ra rất kích động. Ông ta thở dốc một hồi mới nói tiếp :

— Trước khi ta ngộ nạn, ta đã từng thề nguyền với một thiếu nữ cùng sống tới bạc đầu. Thế mà nay ta không thể thực hiện được lời nguyện thề kia. Nếu ngươi có thể ra khỏi đây, mong ngươi tìm đến cô ta, nhưng đừng nói rằng ta gặp

http://tieulun.hopto.org

phải chuyện gì, chỉ nói rằng ta là một người bội ước, không thể giữ lời ... Hy vọng cô ta tha thứ.

— Nhưng vì sao phải giấu giếm sự thực ?

— Ta muốn cô ấy hận ta mà không muốn làm cô ta đau khổ. Người ta có thể sống trong thù hận, như thế mà kiên cường hơn, còn ngược lại chìm vào nỗi thống khổ thì khó sống lắm.

— Hẳn các hạ rất yêu cô ta ?

— Đương nhiên. Yêu đến suốt đời...

— Cô ta danh hiệu là gì ?

— Tiểu Sơn Thố.

— Tiểu Sơn Thố ? Có danh hiệu như vậy sao ?

— Đó là tên ta đặt. Chỉ cần ngươi nói ra tên đó là cô ta biết ngay.

Lãnh Nhất Phàn lưỡng lự một lúc mới nói :

— Thiên hạ có biết bao nhiêu nữ nhân ... Trên trán đã không khắc chữ, trên mình cũng không có hiệu tài, làm sao tại ta biết đó là vị Tiểu Sơn Thố ? Phải có đặc điểm gì đó mới được ...

— Ngươi nói không sai ... Cô ấy nói lẹp thì cũng chỉ thuộc hạng tầm tầm ... còn đặc điểm, trên tay cô ta có chiếc vòng bằng lục ngọc, đó là vật đính ước của ta. Ngươi chỉ cần nhìn chiếc vòng kia mà hỏi, được không ?

Lãnh Nhất Phàn gật đầu :

— Vậy thì dễ hơn nhiều, tại hạ nguyện sẽ tận tâm.

— Đa tạ ... ta dù chưa chết cũng nhắm mắt được rồi.

http://tieulun.hopto.org

— Các hạ, nếu tại hạ sống được ra khỏi đây, các hạ cũng có hy vọng thoát khỏi tù ngục. Hãy nên vì cô ta, vì chính mình mà các hạ hãy cố gắng vượt qua khốn cảnh ...

— Khó lắm. Tuy nhiên ... Lãng Tử, bây giờ thế này ... cũng coi là có thêm hy vọng. Ta có một vật muốn trao cho ngươi. Đây chính là vật mà bọn chúng không từ một thủ đoạn nào để hòng cướp đoạt. Vật đó có thể đối với ngươi rất hữu dụng. Chỉ nên nhớ kỹ điều này, trong bất kỳ trường hợp nào cũng không được để rơi vào tay bọn chúng. Nếu không, ta chết cũng không nhắm mắt.

Những lời cuối cùng nghẹn lại.

Lãnh Nhất Phàn xúc động hỏi :

— Vật gì vậy ?

— Ngươi cứ ra khỏi đây rồi hãy xem.

Lãnh Nhất Phàn chợt cảm thấy một luồng khí lực nhẹ hướng sang mình cùng tiếng kêu :

— Cầm lấy.

Giọng nói của tù nhân run run, Lãnh Nhất Phàn đưa tay ra thì đã thấy một vật mềm mại cuốn vào cánh tay.

Đó là một tấm vải.

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên hỏi :

— Là tấm vải sao ?

— Đúng thế. Nhưng không phải là tấm vải bình thường.

— Sao chúng không tìm ra được ?

— Ta buộc vào thắt lưng. Chúng không ngờ.

— Thì ra vậy.

http://tieulun.hopto.org

— Hãy cất cho kỹ. Tuyệt đối đừng để mất.

Lãnh Nhất Phàn y lời, cuộn tấm vải lại cất kỹ vào người.

— Các hạ còn gì dặn bảo nữa không?

Lãnh Nhất Phàn vừa dứt câu thì đột nhiên từ trên đỉnh hang bỗng phát ra thứ ánh sáng xanh lè mà chàng đã hai lần nhìn thấy.

Lãnh Nhất Phàn chú mục nhìn. Lẽ nào đó là ánh sáng mà bọn tuần tra dùng để soi đường ?

Không có lẽ, vì không đủ sáng.

Nếu không phải ma trơi dọa người thì phải là một thứ tín hiệu.

Tù nhân cũng đã trông thấy tia sáng đó :

— Ma trơi.

Lãnh Nhất Phàn buột miệng hỏi :

— Thứ gì vậy ?

Tù nhân đáp :

— Ma trơi ... ta cũng không rõ. Ở đây chết bao kẻ chết oan, có thể là âm hồn không tiêu tán được ...

— Chuyện đó có thường xảy ra không ?

— Trước đây thấy, chỉ mấy ngày gần đây mới xuất hiện.

Lãnh Nhất Phàn ngưng mục nhìn lên miệng hố xa thẳm trên cao một lúc, trong lòng rất đỗi hoài nghi.

Nếu theo lời tù nhân nói, ánh sáng chỉ mới xuất hiện mấy ngày gần đây thì không thể là ánh sáng của bọn tuần tra lược. Vậy đó là vật gì ?

http://tieulun.hopto.org

Đang nghĩ ngợi thì chợt nghe một âm thanh rất nhỏ như tiếng gió thổi vào cành lá.

Chẳng lẽ là rắn rết gì ?

Lãnh Nhất Phàn thận trọng rút kiếm ra khẽ chọc vào nơi phát ra tiếng sột soạt kia nhưng không gặp một phản ứng gì. Chàng cảm thấy mũi kiếm chạm và một vật mềm mềm.

Quyết không phải rắn, vì nếu nó đúng là rắn thì phải cử động phản ứng lại chứ ?

Lãnh Nhất Phàn thu kiếm về, tim đập rộn lên.

Ánh sáng vẫn đứng im trên miệng hố.

Lãnh Nhất Phàn lặng đi một lúc.

Không nghe động tĩnh gì khác.

Chàng lại đưa kiếm ra thử khều vào vật trước đây chạm phải vật lạ.

Vật đó vẫn ở y nguyên chỗ cũ.

Chắc đó không phải là động vật rồi.

Lãnh Nhất Phàn đánh bạo bước tới đưa tay sờ thử.

Thì ra là một sợi dây thừng.

Lãnh Nhất Phàn suýt nữa thì la lên nhưng chợt tỉnh lại ngay, dùng lực kéo thử, xác định sợi dây từ trên miệng hang thòng xuống.

Nhưng rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Lãnh Nhất Phàn lặng đi một lúc với bao nhiêu nghi vấn trong đầu, cuối cùng chợt tỉnh ngộ, rõ ràng có người muốn cứu mình, nếu không thì thòng dây xuống làm gì ?

Kỳ tích ! Quả nhiên là kỳ tích đã

http://tieulun.hopto.org

xuất hiện.

Tù nhân chợt lên tiếng hỏi :

— Lãng Tử, ngươi sao thế ?

Chàng như reo lên :

— Kỳ tích.

— Kỳ tích ? Ngươi định nói gì ?

— Có một sợi thừng thòng xuống, không biết người nào đã ra tay giúp đỡ.

Tù nhân lặng người đi một hồi lâu mới hấp tấp nói :

— Có chuyện đó ư ? Ôi ! Ta thắng cuộ .. Lãng Tử, ngươi đi nhanh đi. việc ta nhờ. Hy vọng ngươi c Tiểu Sơn Thố.

ù nhân run run; hiển y đối với ông ta quá

Không t hỏi :

— Các hạ có thể cử động được hông ?

— Không.

— Vậy thì tại hạ sẽ bế.

— Không nên, Lãng Tử, số phận ta hỉ đến đây thôi. Ngươi hãy đi nhanh lên. ếu người thả dây xuống với mục đích ưu ngươi thì người đó không hy vọng inh dáng thêm ta vào đó. Vì ra khỏi hắc ao này chỉ là chuyện nhỏ, còn bao hiểm nguy khác chờ đợi, đừng để vì ta mà hỏng việc .... Nhưng người đó có dụng tâm khác, chỉ mình ngươi thì không làm hắn nghi ngờ, vì ta đang ở đây ... ngươi chẳng phải là đối tượng hắn tìm đến nên dễ đối phó hơn, có thể tùy cơ ứng biến. Có thêm ta, tình thế sẽ khó khăn hơn nhiều. Đừng do dự nữa, đi nhanh lên.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn khẩn thiết :

— Tại hạ không thể ...

— Ngươi đừng dùng dằng vô ích Chỉ cần ngươi thực hiện được tâm nguyện đó, ta có thể nhắm mắt rồi ... Ta không đi đâu.

— Nhưng ...

Chàng không đành tâm để tù nhân tiếp tục chịu đựng sự hành hạ

— Không nhưng nhị gì cả, đi nhanh đi ! Tất cả tâm nguyện của ta ở trên mình ngươi cả, nếu chần chừ cả ta và ngươi đều thua cuộc ...

Lãnh Nhất Phàn không biết làm thế nào hơn nữa.

Chàng nghiến chặt răng nói :

— Xin nhớ một câu nói của tại hạ, hãy đừng mất đi hy vọng sống. Nếu

không gặp chuyện gì bất trắc, không lâu ta tại hạ sẽ phá ngục thất này, vì các mà đòi lại công đạo.

Tù phạm xúc động :

— Được, ta chấp nhận.

— Hẹn gặp lại.

Lãnh Nhất Phàn kéo thử đoạn dây thử độ chịu lực sau đó nhún mình đạp vào tường đá, tay kéo căng sợi dây, phối hợp chân và tay leo người lên.

Sau một lúc, chàng đã lên tới miệng ...

Vì chưa rõ đối phương áp lực người thế nào nên chàng ngầm phòng bị.

Lên tới mặt đất, Lãnh Nhất Phàn bật người đứng vào một góc, đưa mắt cảnh giác nhìn chung quanh.

Ánh sáng ma trơi cách chàng chừng

http://tieuan.hopto.org

ba trượng chiếu sáng lờ mờ con đường ngầm với ánh sáng xanh lạnh lẽo, chẳng hay đó là người hay quỷ ?

Lãnh Nhất Phàn cố trấn định tinh thần, hỏi :

— Bằng hữu là ai ?

Không nghe phản ứng, chỉ thấy ánh sáng bắt đầu di động.

Lãnh Nhất Phàn đánh bạo bước theo đốm sáng kỳ quái đó. Nó vẫn di động phía trước bằng tốc độ của Lãnh Nhất Phàn, giữ khoảng cách ba trượng không thay đổi như thể đang dẫn đường.

Nhờ thứ ánh sáng lờ mờ đó mà Lãnh Nhất Phàn đi theo đường ngầm dễ dàng hơn trước nhiều. Phải thừa nhận rằng nếu không có nó, chàng sẽ dò dẫm từng bước một rất khó khăn.

Đốm sáng ma quái đó vẫn lởn vởn phía trước, qua nhiều khúc ngoặt, lối rẽ lần lượt đi không một tiếng động, nhưng không bỏ Lãnh Nhất Phàn lại quá xa.

Vừa bám theo, Lãnh Nhất Phàn vừa băn khoăn suy nghĩ.

Đối phương là ai ? Vì sao lại cứu mình ?

Có thể là người của Thập Lý Hương không ?

Dù là ai, đối phương tuyệt không phải là nhân vật tầm thường, bởi vì có thần pháp siêu phàm đến như thế ...

Vừa nghĩ ngợi suy tính, chàng vừa tập trung hết thần lực sẵn sàng ứng phó mọi bất trắc.

Một lúc, đốm sáng đột nhiên biến mất.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn chợt cảnh giác dừng lại, phát hiện thấy phía trước có ánh đe hất tới.

Lãnh Nhất Phàn cố căng mắt nhìn một lúc mới phát hiện mình đã đến gần gian trù phòng mà Cẩm Hoa đưa đến ấ nấp hôm trước.

Ánh sáng chính từ đó phát ra.

Đứng hồi lâu, chàng xác định trong trù phòng không có ai, Lãnh Nhất Phàn mới đi vào trốn ngay ở chỗ hôm trước cuối phòng nhỏ để thực phẩm.

Tuy vẫn còn căng thẳng, nhưng lúc này chàng cũng đã yên tâm hơn trước nhiều.

Bây giờ đành phải chờ đợi, vì bản thân chàng không thể một mình trở lại phòng ngủ của Thập Lý Hương được nữa

Không biết ánh sáng ma quái kia đã biến đi đâu mất, nhưng dù sao đưa được chàng đến đây cũng đã là thành tựu lớn, có lẽ đó chính là ý đồ của đối phương ?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ lại những biến cố vừa qua, người đó nhờ chàng tìm một nữ nhân có tên là Tiểu Sơn Thố, lại tặng thêm một mảnh vải.

Chuyện thật kỳ kỳ, như không phải sự thực.

Nhưng kỳ kỳ khó hiểu nhất là người thả dây xuống cứu chàng lên, lại còn dùng đốm sáng ma quái dẫn chàng thoát khỏi mê cung tới được đây.

Chỉ đành chờ gặp Thập Lý Hương, may ra mới giải được nghi vấn.

Chợt nghe tiếng bước chân, tiếp đó là một nhân ảnh đi vào trù phòng.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn căng mắt và mừng rỡ nhận ra đó chính là Cẩm Hoa, tỳ nữ của Thập Lý Hương.

Cẩm Hoa lẩm bẩm một mình :

— Quái lạ thật ! Người đã đi đâu mất ?

Lãnh Nhất Phàn cố tình gây ra tiếng động.

Cẩm Hoa quát hỏi :

— Ai ?

— Tôi đây, Lãng Tử mà.

— Ngươi ...

Cẩm Hoa bước nhanh vào gian phòng nhỏ nhìn Lãnh Nhất Phàn nhíu mày hỏi :

— Quái sự. Sao ta thắc mắc mãi không thấy ngươi, vậy mà từ đâu ngươi hiện ra như ma hiện hình thế này ?

— Ta đợi lâu sốt ruột quá, đi quanh một lúc bị lạc ...

— Ta chẳng đã dặn ngươi không được đi lung tung rồi là gì ? May mà ngươi còn chưa mất mạng ... Chẳng lẽ bọn tuần tra không phát hiện thấy ngươi ?

— Không.

— Hãy nhanh theo ta.

Lãnh Nhất Phàn bước theo, vừa hỏi:

— Bây giờ là lúc nào ?

Cẩm Hoa trả lời :

— Bây giờ ở bên ngoài bắt đầu sáng rồi.

— Vậy ư ?

Thế là suốt đêm qua chàng chưa được ngủ.

Không lâu sau, hai người trở về căn phòng cũ, nơi Thập Lý Hương đưa chàng

http://dieuhn.hopto.org

vào lần đầu.

Nữ nhân phóng đãng đó đang nằm trên giường, mình đắp một chiếc chăn mỏng, đôi vai trần để lộ ra, chắc rằng cô ta không bận y phục.

Cẩm Hoa để Lãnh Nhất Phàn lại rồi lui ra.

Thập Lý Hương đưa đôi tay trần sửa lại mái tóc, nói :

— Lăng Tử, thiếp lo quá ... Chàng biến đi đâu thế ?

— Tại hạ đi ra ngoài một lúc bị lạc mất đường.

— May quá ... không bị chúng phát hiện là tốt rồi.

Lãnh Nhất Phàn chợt cảm thấy kỳ dị.

Xem thái độ thì cả Thập Lý Hương

n Cẩm Hoa đều không biết gì về nhân vật kỳ lạ với đốm sáng ma quái đã cứu ng từ hắc lao lên và dẫn đến trù hòng.

Điều đó chứng tỏ nhân vật kia không hải là người của Thập Lý Hương, vậy thì là người của ai ?

Hay là ma quỷ thật ?

Chàng thử hỏi :

— Cô nương không phái người đi tìm tại hạ sao ?

— Đương nhiên là có, làm sao không phái người đi tìm chàng được chứ?

— Những người thế nào ?

— Đương nhiên là Cẩm Hoa. Còn biết phái ai khác nữa ?

Vậy người cầm đốm sáng ma quái kia không phải là Cẩm Hoa do Thập Lý

http://tieulun.hopto.org

Hương phải đi rồi.

Vậy thì lạ thật.

Lãnh Nhất Phàn suy tính rồi quyết định không để lộ việc này ra.

— Lên giường đi.

Đôi mắt Thập Lý Hương đã động sóng tình.

Lãnh Nhất Phàn dứt khoát cự tuyệt:

— Không.

— Chàng ưa thế ?

— Tại hạ ...

Cứng tinh mưu. Chàng đột nhiên nhớ đến chuyện Phương nhị thiếu gia cự tuyệt tiểu cô thái, liền giả bộ nghiêm trang nói :

— Tại hạ đang luyện một thứ công phu, không thể ...

Thập Lý Hương mở to mắt hỏi :

— Không thể ăn nằm với nữ nhân ...c sao ?

— Phải, đúng thế.

— Thật mất cả hứng.

Thập Lý Hương thất vọng ra mặt :

— Thế thì thôi vậy. Ta cũng không ...ủ nữa đâu ...

Chừng như không còn trông chờ gì ...ược nữa, Thập Lý Hương lại đổi cách ...ưng hô.

Thị tung chăn bước xuống giường, ...ên mình quả nhiên không một mảnh ...ải, phô bày mọi thứ trước mặt Lãnh Nhất Phàn hết sức tự nhiên.

Lãnh Nhất Phàn nóng bừng mặt, ...àn thân phát nhiệt. Ngay trong mơ ...hàng cũng chưa được chứng kiến cảnh ...ấy.

http://tieulun.hopto.org

Chàng vận hết nghị lực để chống lại dục vọng, nhắm mắt lại ...

Thập Lý Hương cười khanh khách nói :

— Lãng Tử, ngươi không dám nhìn hay sao ? Ta xem ngươi thật không xứng với danh hiệu Lãng Tử.

Lãnh Nhất Phàn chống chế :

— Hiện tại không muốn chứ không phải không dám.

— Ngươi sợ bỏng khỏi lều, bỏng mất việc luyện công ư ?

— Không sai.

Chàng dần dần trấn định được cơn dục vọng.

Lát sau, Thập Lý Hương đã mặc xong quần áo, nhìn chàng nói :

— Lãng Tử, ngươi thật là đáng yêu.

— Cô nương lại càng khả ái.

— Ngươi đang luyện một thứ kỳ ng, đúng vậy không ?

Lãnh Nhất Phàn gật đầu :

— Đúng vậy.

— Mất bao nhiêu thời gian ?

— Không lâu lắm. nhiều nhất là một áng, cũng có thể nhanh hơn.

Chàng thuận miệng trả lời, trong ng không khỏi cảm thấy buồn cười.

— Mất một tháng kia à ?

— Đúng thế. Cô nương cho rằng quá lâu chăng ?

Thập Lý Hương nghĩ ngợi một lúc ồi bước gần đến Lãnh Nhất Phàn nói :

— Lãng Tử ... Ta định ... Người luyện công không thể phân tâm. Ta sẽ đưa ngươi trở lại gian lều cỏ, một tháng sau

http://tieulun.hopto.org

sẽ đến tìm ngươi, thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn tuy không muốn rời khỏi đây, nhưng đã lỡ thác cớ luyện công rồi, không có lý do gì để phản đối.

Liền trả lời :

— Vậy thì còn gì bằng.

— Bây giờ ta sẽ dẫn ngươi đi.

— Nào thì đi.

* *

Lại trở lại gian lều cỏ.

Lãnh Nhất Phàn chợt cảm thấy gian lều vô cùng thân thiết như sau một chuyến đi xa vừa trở lại cố hương.

Chỉ nửa ngày và một đêm trong sơn động, Lãnh Nhất Phàn đã có cảm giác như vừa trải qua một năm dài dưới địa ngục.

Tuy vậy chàng vẫn cố nghĩ cách trở lại, bởi vì chàng còn chưa làm xong đại sự.

Cho dù có phải xuống địa ngục thật sự, chàng cũng buộc phải đến.

Lãnh Nhất Phàn vào bếp, thấy tro vẫn còn nóng, thức ăn còn dư lại, vậy là có người vừa tới trú ở đây.

Nhưng người đó là ai ? Lâm Lâm hay Kim Kiếm Sát Thủ ?

Lãnh Nhất Phàn lại trở vào phòng, nằm lên giường suy nghĩ.

Nhớ đến Lâm Lâm, chàng cảm thấy trong lòng có gì mất mát.

Trước đây lúc gần nhau, chàng nhìn thấy tình cảm mình lúc ẩn lúc hiện, bây

http://tieulun.hopto.org

giờ tình sâu nặng hơn thì nàng đã bỏ đi

Nàng đã sớm nên duyên phận. Chủ nhân trái tim nàng lại là Kim Kiếm Sát Thủ, kẻ hai tay nhuốm đầy máu tanh.

Từ Lâm Lâm, chàng lại nghĩ về Nữ Sát Thủ Xảo Thư Nhi.

Thiếu nữ tuyệt mỹ này đã nhường cho bào muội mình là Lâm Lâm mà ức chế tình cảm với chàng...

Giá như Xảo Thư Nhi biết rằng trái tim Lâm Lâm đã trao cho người khác, chắc rằng chuyện đã khác đi...

Người đã xa rồi...

Lãnh Nhất Phàn đột nhiên nhớ tới người tù phạm vô danh trong hắc lao.

— "Ồ" suýt nữa ta quên mất, nhân vật bí ẩn đó trao tặng mình một tấm vải, cần phải xem đó là gì.

Lãnh Nhất Phàn lấy tấm vải ra.

Tấm vải chỉ rộng chừng gang tay, dài ưa đầy hai thước bằng lụa, tuy chất liệu t tốt nhưng đã cũ.

Hình như chính là từ một tấm áo xé , chẳng lẽ lại tàng chứa vật gì quý báu?

Lãnh Nhất Phàn ngồi bật dậy, cẩn ận mở ra xem.

Tấm vải đó có hình và có chữ.

Lãnh Nhất Phàn đọc thấy một hàng ữ lớn : "Thành chi khắc chi, đăng kỳ ong nhi tạo kỳ cực".

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày suy nghĩ, ưng không hiểu ý tứ nói gì.

Chàng lại giở sang mặt sau, thấy với i chít những hàng chữ nhỏ, lại còn ững hình nhân với các tư thế kỳ quái.

Lãnh Nhất Phàn chợt thấy rúng

http://tieulun.hopto.org

động, cẩn thận quan sát từng câu.

Mới đọc lướt qua vài dòng, Lã
Nhất Phàn nhận ngay ra đó là một p
kiếm pháp cực kỳ tinh thâm huyền diệ

Tim chàng đập rộn lên.

Lãnh Nhất Phàn nhắm mắt, cố ghì
cơn xúc động.

Lát sau, chàng bắt đầu chú tâm than
cứu.

Chẳng bao lâu, Lãnh Nhất Phà
hoàn toàn bị cuốn hút hết tâm trí vào phư
kiếm pháp.

Ánh tà dương thấp dần.

Rồi hoàng hôn buông xuống.

Lãnh Nhất Phàn vẫn không hề hay
biết.

Mãi đến khi những hàng chữ nhỏ
hẳn đi, Lãnh Nhất Phàn mới ngẩng đầu

n, phát hiện rằng trời đã tối.

Vì cảnh giác , chàng không thể thấp
n.

Lãnh Nhất Phàn lẩm nhẩm một hồi
i nằm xuống thử soát lại, thấy rằng
nh đã thuộc lòng khẩu quyết.

Chàng nhớ lại những động tác tư thế
a các hình nhân mà tham tường, càng
c càng nghĩ ra những kỳ ảo trong đó.

Lãnh Nhất Phàn đã nhập vào trạng
ái cảnh giới kỳ diệu.

*

* *

Ba ngày sau.

Lãnh Nhất Phàn đã nhớ kỹ toàn bộ
khẩu quyết và hình đồ trên tấm vải, thấu

http://tieulun.hopto.org

triệt tới ba thành.

Tuy mới chỉ là ba thành trong toàn bộ kiếm pháp nhưng cũng khiến chàng vô cùng kinh ngạc trước sự thần diệu của nó.

Không thể ngờ rằng thiên hạ lại còn có thứ kiếm pháp chí thượng kinh tâm đến thế, vậy mà chàng có được chỉ là ngẫu nhiên.

Nếu kể ra thì khó ai tin, như là ảo mộng.

Bấy giờ hình như chàng đã hiểu ra ý tứ của hàng chữ lớn.

"Thành chi khắc chi", có vẻ như chỉ rằng muốn đạt được thành tựu một thức kiếm thì phải nghiên cứu một thức kiếm pháp khắc chế nó. Điều này rất phù hợp với nguyên lý của kiếm thuật, làm cho

kiếm pháp tham ngộ được có thể tăng lên hơn, đạt đến cảnh giới "đăng phong tạo cực".

Từ đó xem lại người tù phạm vô danh phải là một bậc võ đạo thiên tài, tiếc rằng bị hãm vào tuyệt địa, hơn nữa công lực đã mất, thân bị tàn phế.

Hiển nhiên đó là kết quả của bọn người bại loại nào đó, không thể không tìm cách cứu vị đó ra.

Dù không nhận được ân huệ cũng quyết vì ông ta mà đòi lại công đạo mới đúng tinh thần võ sĩ.

Lãnh Nhất Phàn đã hạ quyết tâm, đồng thời thầm mong cho người tù phạm vô danh đó đừng tuyệt vọng mà quyên sinh hoặc bị hại.

* * *

http://tieulun.hopto.org

Nửa tháng thấm thoát trôi qua.

Lãnh Nhất Phàn đã tham ngộ được bảy thành pho kiếm pháp được ghi trên tấm vải.

Chàng tham ngộ nhanh như vậy vì có học võ học căn bản, thân hoài một loại kiếm pháp thượng thừa, và chủ yếu có tư chất thông minh thiên phú. Nếu một người bình thường muốn lĩnh hội được như chàng tất cần một thời gian không dưới ba năm.

Lãnh Nhất Phàn nghĩ đến thành tích mình đạt được mà lòng vô cùng phấn khởi.

Lúc đó vì sợ Thập Lý Hương bức ép phải động tình mà chàng nói thác ra rằng mình đang luyện một thứ võ công thượng thừa, ai ngờ chuyện giả hóa thật.

Tạo hóa an bài thật là kỳ diệu.

Hôm ấy trời đã về chiếu nhưng Lãnh Nhất Phàn vẫn mải mê luyện kiếm chợt ửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Chàng ngẩng đầu lên, thấy một người từ xa đang đến.

Chỉ cần phát hiện thấy mùi hương a ngát từ xa như thế, Lãng Tử cũng biết ười đang tới là ai rồi.

— Lãng Tử.

Lãnh Nhất Phàn vừa tra kiếm vào o thì Thập Lý Hương đã đứng ngay ước mặt.

Cô ta ăn vận nghiêm chỉnh, nhưng hông hiểu sao Lãnh Nhất Phàn vẫn mường tượng lại thân hình lõa lồ khiêu dâm đêm trước.

— Cô nương ... đã tới.

http://tieulun.hopto.org

— Chúng ta mới xa nhau có nửa tháng mà lâu như mấy năm rồi vậy. Ngươi luyện công thế nào rồi ?

— Cũng có sự tiến bộ ...

— Còn bao lâu nữa mới hoàn thành ?

— Nửa tháng nữa.

Thập Lý Hương ngước đôi mắt long lanh nhìn sâu vào mắt Lãnh Nhất Phàn rồi bước đến gần chàng ôm chặt lấy chàng, miệng thì thầm :

— Còn tới nửa tháng nữa kia à ? Lãng Tử, chàng luyện thứ công phu gì vậy ?

— Một môn nội công tâm pháp.

— A ! Nội công ... Luyện nội công rất thích hp với nữ nhân. Ta cũng rất thích luyện nội công thượng thừa. Khi nào chàng luyện thành rồi sẽ dạy lại cho ta

— Cái đó ... đương nhiên có thể.

— Tốt lắm.

Thập Lý Hương giụi mặt vào ngực Lãnh Nhất Phàn nói tiếp :

— Lãng Tử, chúng ta vào nhà trong nói chuyện ...

Lãnh Nhất Phàn nhìn ráng chiều đổ xuống, trả lời :

— Ở đây phong cảnh đẹp tuyệt, chẳng hơn vào nhà sao ?

— Không, ta thích vào phòng ...

Hiển nhiên Lãnh Nhất Phàn không ngạc nhiên gì về sự trơ trẽn của nữ nhân kia vì chàng không lạ gì bản tính và hành vi phóng đãng của cô ta.

Chàng cố cưỡng lại :

— Ở ngoài này thích hơn mà, hơn

http://tieulun.hopto.org

nữa người ta đang bắt đầu luyện nó... nại vào ngực Lãnh Nhất Phàn nhưng chàng không chút hứng thú.

công...

Thập Lý Hương phụng phịu :

— Ngươi lại tìm cách từ chối rồi chẳng lẽ chúng ta thân thiết một chút cũng không được sao ?

— Không phải thế đâu, Hương cô nương ...

Thập Lý Hương chợt nhoẻn miệng cười :

— Chàng vừa gọi ta là Hương cô nương ư ? Nghe thật hay ... Đó là tự chàng nghĩ ra chứ ?

— Phải. Nếu cô thích thì từ nay tại hạ sẽ gọi như vậy.

— Dễ nghe lắm. cứ gọi đi, Lãng Tử.

Hai người đứng sát vào nhau. Thập Lý Hương tì sát bộ ngực căng tròn mềm

Hương cô nương, tại hạ muốn biết cô nương có thân phận thế nào ...

— Ta ư ? Lãng Tử, chàng vội gì chứ ! Ta đã từng đưa chàng đến chỗ ở của mình. Hãy chờ khi nào luyện công xong, chúng ta có thể ngày đêm bên nhau, hàng còn lo gì không biết rõ ?

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy tuyệt vọng.

Tuy nhiên chàng hiểu rằng không nên truy vấn vì rất dễ lộ ra sơ hở của mình.

Phải nên từ từ tìm cơ hội mà điều ra.

Thập Lý Hương thấy chàng im lặng bỗng ôm lấy cổ chàng dịu dàng hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Lãng Tử, chàng giận hay sao ?

— Không, tại hạ không vội đâu, d
sau này cô nương không nói cũng được

Tuy nói vậy nhưng Lãnh Nhất Phà
rất nóng lòng muốn biết ngay Thập L
Hương có phải là nhi nữ của Cái Đ
Kiếm Tôn, và [illegible] có ta lại có phả
chính là Kiếm Trung Kiếm Âu Dương
Hiên không.

Tuy vậy chàng đành nhịn lại.

Đột nhiên chàng đưa mắt nhìn v
phía trước, bỗng giật thót người.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI

HỒNG SƠN ĐỘC PHONG

Lãnh Nhất Phàn bị Thập Lý Hương
m chặt, đột nhiên phát hiện thấy cách
ó không xa có một người đang đứng.

Người đó đeo mạng đen, lưng đeo
ếm, không biết đã xuất hiện từ bao giờ.

Bấy giờ vẫn còn sáng, Lãnh Nhất
àn nhận ra đó là nhân vật độc ác, lợi
i, đã sát hại Hán Trung Tam Kiếm

http://tieulun.hopto.org

Khách hôm trước bên bờ sông — Kim
Kiếm sát thủ !

Lãnh Nhất Phàn vội đẩy Thập L
Hương ra, nói :

— Hương cô nương, có người đến

Thập Lý Hương buông ra, nhìn theo
ánh mất Lãnh Nhất Phàn kinh hãi á lên
một tiếng.

Lãnh Nhất Phàn thoáng nghĩ :

— Lắm lắm ai mé Kim Kiếm sát
thủ và đang tìm hắn. Không biết hai
người đã gặp nhau chưa ? Nếu hắn là
người của Thập Lý Hương, hiện tại mình
không thể đối địch với hắn.

Người đeo mạng vẫn đứng nguyên
như pho tượng đá, lạnh lùng và đáng sợ.

Lãnh Nhất Phàn lại nhớ đến cái chết
tàn khốc của Hán Trung Tam Kiếm

ách bên bờ sông và Hắc Hiệp mới bị
hại ngay trước gian lều cỏ ngày hôm
a, chợt thấy ớn lạnh sống lưng.

Thập Lý Hương đẩy Lãnh Nhất Phàn
run giọng nói :

— Ngươi đi đi ! Càng nhanh càng
!

Lãnh Nhất Phàn trầm giọng :

— Cô nương bảo tại hạ ... chạy trốn
?

Thập Lý Hương gấp giọng :

— Ngươi phải đi, đi nhanh !

— Đó là ai vậy ?

— Đừng hỏi nhiều. Đi nhanh, không
thì muộn mất, để ta ngăn hắn lại cho...

— Có phải các người cùng .....

Thập Lý Hương xẵng giọng :

— Ta bảo ngươi đi nhanh lên mà !

http://tieulun.hopto.org

— Cô nương có thể ngăn được hắn không ?

— Đừng lôi thôi nữa !

Nói xong đẩy Lãnh Nhất Phàn một cái thật mạnh.

Gặp địch mà chạy, nếu vào lúc thông thường thì Lãnh Nhất Phàn thà chết chứ không khi nào chịu làm.

Nhưng hiện tại hoàn cảnh lại khác.

Việc lớn chưa hoàn thành, không thể mạo hiểm, hơn nữa phải tỏ ra nghe lời Thập Lý Hương, biết đâu hắn với cô ta là đồng đảng ? Lúc này trái ý Thập Lý Hương sẽ rất bất lợi sau này.

Nghĩ đoạn, chàng lao người phóng đi.

Vừa chạy, chàng vừa để ý phía sau nhưng không nghe động tĩnh gì.

Lãnh Nhất Phàn xuyên rừng mà chạy, không hướng vào nhà. Được chừng ba dặm, chợt dừng bước quay lại nhìn, đứng đứng chết lặng.

Kim Kiếm sát thủ đứng cách chàng chừng bảy tám thước, phóng tia mắt sắc như điện nhìn chàng, dáng vẻ thật đáng sợ.

Không còn cách nào khác, chàng buộc lòng phải đối diện với hiện thực.

Liền lấy vẻ bình tĩnh lên tiếng :

— Bằng hữu là ai ?

Người đeo mạng không trả lời.

Lãnh Nhất Phàn lại hỏi :

— Bằng hữu theo tại hạ với mục đích gì ?

Bấy giờ người đeo mạng mới lạnh lùng cất tiếng :

http://tieulun.hopto.org

— Ta và ngươi hoàn toàn không phải là bằng hữu.

Giọng nói không chút biểu cảm nào.

Lãnh Nhất Phàn nói :

— Đúng, chúng ta không phải là bằng hữu, vậy tại hạ sẽ đổi là các hạ. Xin được nhắc lại câu hỏi....

Người đeo mặt nạ gằn giọng :

— Để thử một kiếm !

— Thử kiếm ?

Lãnh Nhất Phàn bỗng trở nên căng thẳng.

Chàng đã nhìn thấy đối phương xuất thủ hạ sát Hán Trung Tam Kiếm Khách bằng chiêu kiếm kỳ ảo, mình có nên dùng chiêu sát thủ độc môn để đối phó không ?

— Các hạ nói rằng thử kiếm , có [illegible]ải là có để giết người ?

— Xưa nay bổn nhân giết người [illegible]ông cần mượn cớ.

— Nếu tại hạ không muốn thử ?

— Vậy thì tự hủy kiếm, phế bỏ công [illegible]!

— Hô hô hô hô....

Lãnh Nhất Phàn buông một tràng [illegible]ông tiếu.

Xưa nay chưa bao giờ chàng cất [illegible]iếng cười điên cuồng như vậy. Chẳng [illegible]qua vì đối phương quá ngông cuồng, [illegible]hàng không nhịn nổi mà cười lên.

Kim Kiếm sát thủ chờ Lãnh Nhất Phàn dứt tiếng cười mới nói :

— Lãng Tử, nếu ngươi cảm thấy [illegible]rằng cười như vậy là đủ thì hãy rút kiếm [illegible]đi. Bổn nhân đang chờ ngươi.

http://tieulun.hopto.org

— Vì sao các hạ không rút kiếm ?

— Bổn nhân hễ rút kiếm là giết người, chỉ sợ rằng ngươi không có cơ hội

— Tại hạ cũng thế.

Kim Kiếm sát thủ cười nhạt :

— Xem ra bổn nhân đã tìm được một đối tượng lý tưởng để thử kiếm rồi ?

— Có thể !

Lãnh Nhất Phàn bình tĩnh trả lời, nhưng trong lòng lại khẩn trương không dám có chút nào khinh suất.

Kim Kiếm sát thủ đành rút kiếm. Lãnh Nhất Phàn làm theo.

— Mời các hạ !

— Tự nhiên !

Lãnh Nhất Phàn liền thi triển thủ thế.

Kim Kiếm sát thủ cũng triển khai

một động tác thế thủ kỳ dị.

Lãnh Nhất Phàn đã quyết định rằng không thể tiết lộ thân phận mình nên không thể thi triển sát thủ độc môn.

Mặt khác, sau khi cân nhắc so sánh, chàng thấy chiêu kiếm của Giang Hồ Bí khách không cầm chắc đối phó được với thích thủ lợi hại này, vì thế quyết định dùng ngay pho kiếm pháp vừa mới lĩnh hội được từ tấm vải, tuy mới tiếp thụ được bảy thành nhưng chàng đã cảm nhận ra rất lợi hại.

Kim Kiếm sát thủ quát lên :

— Xuất thủ !

Ánh sáng lóe lên.

Trong chiều tà, chỉ thấy hai nhân ảnh chuyển động rất nhanh, đồng thời những tia sáng phát ra lấp lánh kỳ ảo,

http://tieulun.hopto.org

ánh bạch quang pha trong sắc vàng đan chen vào nhau loáng loáng, không thể phân biệt được chiêu thức, càng không biết ai đang chiếm ưu thế.

Chỉ trong chốc lát, sau một loạt âm thanh như sấm rền, hai người cùng tách nhau ra.

Không ai ngã xuống, cũng không thấy máu đổ.

Lãnh Nhất Phàn thoái lui, chàng không hề bị thương nhưng người run rẩy, mặt tái đi.

Chàng nhận thấy rất rõ ràng thức kiếm đối phương vừa đâm sượt qua bên má chàng, chỉ cách mi tâm huyệt trong gang tấc.

Chẳng lẽ đối phương đã hạ thủ lưu tình ?

Kim Kiếm sát thủ lạnh giọng nói :

— Lãng Tử, ngươi biết vì sao mình ấn chưa chết không ?

Lãnh Nhất Phàn khựng người, không đáp.

Kim Kiếm sát thủ nói tiếp :

— Bổn nhân chợt cảm thấy thú vị khi nhận ra chiêu kiếm của ngươi không tầm thường, có thể liệt vào số vài cao thủ tuyệt đỉnh. Nhưng đó chưa phải là nguyên nhân chủ yếu làm bổn nhân hạ thủ lưu tình. Ngươi biết nguyên nhân chính là gì không ?

— Các hạ nói thử xem.

— Có người thỉnh cầu ta tỉ kiếm nhưng không giết người.

Lãnh Nhất Phàn buột miệng hỏi :

— Ai vậy ?

http://tieulun.hopto.org

— Sau này ngươi sẽ biết.

Lãnh Nhất Phàn nghĩ ngay đến Thập Lý Hương. Trừ cô ta còn ai khác nữa ?

Cả hai tất là người đồng môn, khi Thập Lý Hương bảo sẽ ở lại ngăn cản tất cô ta đã nêu thỉnh cầu này.

Kim Kiếm sát thủ quay người bỏ đi.

Lãnh Nhất Phàn vẫn đứng chôn chân tại chỗ.

Chàng tin rằng đối phương đã nhận thỉnh cầu của Thập Lý Hương, vì thế không hạ sát thủ với chàng.

Thật sự trong chiêu kiếm vừa rồi, chàng vẫn chưa đoán ra đối thủ của hắn.

Đương nhiên ở Đại Hồng Sơn này Kim Kiếm sát thủ chỉ mới là thuộc hạ của chủ nhân ở đây thôi, nếu vậy võ công và kiếm pháp của Cái Đại Kiếm

n thế nào, không cần nói cũng biết.

Nếu vậy, muốn thực hiện việc lớn, ước mất sẽ gặp muôn vàn khó khăn.

Nhưng lẽ nào lại chịu buông xuôi ?

Chàng chợt hiểu rằng chỉ còn một ương cách duy nhất để tăng thêm một ần hy vọng hoàn thành ước nguyện là yện xong kiếm pháp chép trên tấm vải.

Kiếm pháp gia truyền chỉ được sử ụng vào thời điểm tối hậu, thế mà muốn ối phó với những cao thủ như Kim Kiếm t thủ vừa rồi, để bảo vệ tính mạng mình thì ngoài tuyệt chiêu sát thủ ra, không còn cách nào khác. Đó là khó khăn không thể khắc phục.

Hơn nữa trước mắt ai biết còn bao nhiêu đối thủ tương tự ?

Quyết định phải luyện thành pho

http://tieulun.hopto.org

kiếm pháp mà còn đang dang dở, Lãnh Nhất Phàn quay lại gian lều.

*

* *

Lại thêm nửa tháng trôi qua.

Thập Lý Hương vẫn chưa thấy xuất hiện.

Bấy giờ Lãnh Nhất Phàn đã lĩnh hội được hoàn toàn pho kiếm pháp chép trên tấm vải, pho kiếm pháp ảo diệu cái thế.

Trước khi tham ngộ hết, chàng chỉ thấy vài phần tinh thâm kỳ ảo chứa đựng trong đó, nhưng nay chàng đã hiểu đến tám chín phần sự lợi hại của nó.

Mấy ngày cuối cùng luyện tập, nghĩ đến hậu quả và sự lợi hại của pho kiếm

áp khi đối địch, chàng cũng phải chấn ng.

Tuy Lãnh Nhất Phàn vẫn coi trọng iêu sát thủ gia truyền của mình nhưng n nhận rõ ràng pho kiếm pháp này ng lợi hại không kém, thậm chí còn ến hóa hơn, phong phú hơn.

Trong suốt nửa tháng đó, ngoài việc o ăn uống, Lãnh Nhất Phàn chú tâm vào nghiên cứu và thực luyện, giống như bản thân không còn tồn tại nữa, thần trí đã nhập vào pho kiếm.

Có lẽ đã hơn một tháng, kể từ khi Lãnh Nhất Phàn được Thập Lý Hương dẫn từ sơn động trở về gian nhà cỏ.

Thực ra chàng không nhớ chính xác là đã bao nhiêu ngày.

Sau thời gian dài khổ luyện, chang

http://tieulun.hopto.org

vui mừng nhận thấy đã lãnh ngộ ho[illegible] toàn pho kiếm pháp, trong lòng chợt thấ[illegible] lâng lâng.

Sau thành tựu như vậy, người ta đ[illegible] vui mừng cũng đáng.

Lãnh Nhất Phàn tìm thấy trong lòng bếp một chai rượu. Xúc cảm sinh tình, chàng liền mang lên bàn.

Uống rượu một mình chẳng phải là điều thú vị, nhưng Lãnh Nhất Phàn đang khi cao hứng, ngoài ra chàng hiệu xưng là Lãng Tử. Đã là Lãng Tử thì việc độc tọa độc ẩm cũng không đến nỗi khác thường.

Mấy ngày sau cùng, Lãnh Nhất Phàn đã cố công nghiên cứu, hợp nhất pho kiếm pháp chép trên mảnh lụa do người tù phạm vô danh tặng và chiêu kiếm sát

ủ của độc môn, uy thế càng lợi hại hơn, mãnh hơn, và chàng tự gọi đó là Lãng kiếm pháp.

Bấy giờ chàng ngồi bên hủ rượu, ng chén lên cười to nói :

— Ta tự chúc Lãng Tử kiếm pháp danh vô địch !

Con người ta ít nhiều đều có chút gông nghênh, nhất là khi làm được việc ì vừa ý.

Lãnh Nhất Phàn cả tháng không tiếp xúc với ai, lúc ngẫu hứng chợt ngông lên cũng là điều tự nhiên dễ hiểu.

Cũng không phải chàng tự mãn vì thành tựu mình vừa đạt được. Là võ sĩ chân chính, chàng hiểu sâu sắc võ học là vô bờ, vĩnh viễn không bao giờ có thể đạt đến trình độ cảnh giới đệ nhất một

http://tieulun.hopto.org

cách thực thụ.

Chàng uống rượu và phá lên cười một mình, chẳng qua thấy tên gọi Lăng Tử kiếm pháp có vẻ gì ngộ nghĩnh.

Hành động phấn khích đó bộc phát sau thời gian dài cô độc, thui thủi một mình trong mái lều tranh giữa khu rừng vắng cũng chưa phải là sự ngông cuồng quá đáng.

Lãnh Nhất Phàn vừa uống xong cốc thứ ba, chợt nghe tiếng nói :

— Lăng Tử, ngươi sao thế ?

Lãnh Nhất Phàn đặt chén xuống, nhìn ra.

Lâm Lâm đã đứng ngay trước cửa.

Hơn một tháng không gặp nhau, nhìn nàng rất tiều tụy trông khác hẳn đi.

— Lâm Lâm !

Lãnh Nhất Phàn gần như reo lên, ứng bật ngay dậy.

Chàng có biết bao điều muốn nói, ừng như không ghìm nổi niềm vui khi p lại sau thời gian xa cách.

Nhưng mới vừa bước tới vài bước, t gặp vẻ tiều tụy và ánh mắt buồn bã a Lâm Lâm, niềm xúc động của chàng ột nhiên tan biến.

Lâm Lâm đến ngồi xuống bên bàn, i mắt giương to, lơ láo.

Lãnh Nhất Phàn ngập ngừng nói :

— Lâm Lâm, ta mang chút gì ăn đã ghe !

Lâm Lâm không nhận thấy sự quan hoài trong câu nói, hờ hững đáp :

— Không cần, ta đã ăn rồi .

— Cô gầy đi nhiều quá !

http://tieulun.hopto.org

Lâm Lâm không đáp.

— Cô có tìm thấy hắn không ?

Lâm Lâm chỉ lắc đầu.

Lãnh Nhất Phàn lại nói :

— Ta có gặp ....

— Ngươi .... gặp chàng ư ? Bao giờ ? Ở đâu vậy ?

— Nửa tháng trước, trong rừng thông trước lều này.

— Chàng nói gì không ?

Lãnh Nhất Phàn nhìn vẻ nôn nóng và sự hồi hộp của Lâm Lâm, liền hiểu rằng điều mình suy đoán không sai.

Trái tim nàng đã hoàn toàn thuộc về con người tàn bạo đó.

Chàng khẽ giọng đáp :

— Không nói gì. Hắn chỉ tìm ta tỉ kiếm.

— Tìm ngươi tỉ kiếm ?

— Không sai ! Kiếm thuật của hắn lợi hại, hơn hẳn ta. Nhưng .....

Lãnh Nhất Phàn cố tình dừng lại chừng.

Lâm Lâm hỏi ngay :

— Nhưng sao ?

— Theo ta quan sát, hắn là một ời tàn nhẫn....

Lâm Lâm ngắt lời :

— Không đúng ! Ngươi sai rồi ! ng là một người chân võ sĩ, có phong có khí phách, tâm tường quang minh ảnh đại, không tàn nhẫn chút nào cả.

— Làm sao dám khẳng định như ?

— Chàng và ta cùng ở trong nhà này ha ngày. Ta khâm phục chàng có phong

http://tieulun.hopto.org

cách quân tử, không gợi tà dâm. Chỉ c
điều này đủ chứng minh tâm tính chà
thế nào rồi....

Lãnh Nhất Phàn nín lặng.

Lâm Lâm dám nói ra câu đó, nghĩ
là không còn coi mình vào đâu.

Một thiếu nữ không chút e ngại thừ
nhận cùng một nam nhân khác ở lại trong
ngôi nhà nhỏ chỉ có một chiếc giườn
heo hút giữa rừng suối ba ngày đêm, còn
nức nở khen chàng phong độ, khí phách

Có gì cần nói nữa đâu ?

Tuy vậy Lãnh Nhất Phàn vẫn thấ
có gì đó đáng thương hơn là đáng giận

Chàng chợt nhớ đến Phương nh
thiếu gia, kẻ có bề ngoài hào hoa phong
nhã, vậy mà thực chất chỉ là kẻ phong
tình, xấu xa....

Những người như vậy quyến rũ
những thiếu nữ ngây thơ không chút kinh
nghiệm về tình trường như Lâm Lâm có
ì khó ?

Nếu nàng bị lừa dối, hậu quả sẽ ra
ao ?

Sau một hồi im lặng, chàng ngập
ừng nói :

— Lâm Lâm .... ta cho rằng cô nói
ậy là hơi quyết đoán.

Lâm Lâm phản bác ngay :

— Lãng Tử, chẳng lẽ ngươi chỉ căn
ứ vào vẻ bề ngoài mà suy đoán...

— Ta không thấy được dung mạo
hắn, vì hắn đeo mạng che mặt.

— Đeo mạng ư ? Chàng....

— Lâm Lâm, ta có câu này, không
biết có nên....

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi nói đi !

— Hắn có yêu cô giống như cô yêu hắn không ?

— Ta không nghi ngờ gì điều đó chúng ta đã cùng nhau thề ước.

— Nhưng ta vẫn còn hoài nghi....

— Ngươi nói vậy là có ý gì ?

Lâm Lâm trầm giọng :

— Lâm Lâm, hãy im lặng nghe ta nói. Hắn vẫn ở lại trong núi này không đi đâu cả. Chắc rằng hắn phải biết có chờ đợi ở đây suốt ba tháng trời, đó là khoảng thời gian không ít. Thế thì tại sao hắn không tìm cô ? Vì sao hắn cố tình tránh mặt ?

Lâm Lâm trở nên dao động hỏi :

— Thật chàng không đi khỏi núi này sao ?

— Đúng thế ! Ngay sau khi cô đi ỏi đây, hắn còn giết thêm một người rong rừng trước nhà. Người bị giết là ắc Hiệp, thân hữu của Hán Trung Tam ếm Khách. Giữa mi tâm huyệt bị đâm ng kiếm , chẳng lẽ còn sai ?

— Không ! Ta tuyệt đối không tin àng là người như vậy, tất phải có uyên nhân gì đó. Ta không tin chàng người ... khát máu sát nhân, vô cớ lấy ạng người.

Tuy nói vậy nhưng giọng nàng đã t đầu run.

— Lâm Lâm, có không nên cả tin. thật bao giờ cũng hơn mọi lời hùng ện.

— Ta... sẽ hỏi rõ chàng !

— Hắn không chịu gặp cô thì hỏi

http://tieulun.hopto.org

bằng cách nào ?

Lâm Lâm không biết trả lời sao, m
lộ vẻ đau khổ.

Lãnh Nhất Phàn lại hỏi :

— Cô có biết lai lịch của hắn không

Lâm Lâm lắc đầu :

— Không biết !

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên hỏi :

— Lâm Lâm, chẳng lẽ cô thề ước
với một người mà mình không biết rõ
thân phận lai lịch ?

Lâm Lâm cúi mặt nói :

— Phong độ của chàng khiến ta tin
cậy, chàng nói rằng lần sau gặp lại sẽ
cho ta biết. Còn ta,... lúc đó vì vội tìm
Giang Bắc Tam Hung để báo thù, sống
chết còn chưa biết trước nên đã chấp
nhận như thế.

Lãnh Nhất Phàn nhẹ giọng :

— Lâm Lâm, nếu ta gặp hắn, ta sẽ
i rõ chuyện này.

— Vậy lần trước gặp chàng, ngươi
ông đề cập đến ta sao ?

— Không ! Hắn tìm ta để tỉ kiếm,
ng phương chưa liệu trước được sinh
nên ta không đề cập đến cô. Tuy vậy
phán đoán rằng hắn chỉ đùa giỡn với
nh yêu của cô thôi...

Lâm Lâm nghiến răng nói :

— Nếu quả thật như vậy, ta nhất
ịnh sẽ giết chàng.

Lãnh Nhất Phàn nhìn ánh mắt hoang
ã đaáng sợ của Lâm Lâm, nói :

— Cô không phải là đối thủ của hắn
âu !

Tuy không nói ra, nhưng chàng đã

http://tieulun.hopto.org

quyết trong lòng rằng nếu chứng minh được hắn chỉ là kẻ bướm ong thích trêu hoa ghẹo nguyệt thì chính chàng sẽ thay Lâm Lâm làm việc đó.

Nhưng trước mắt, chàng chưa thể bàn đến chuyện này vì còn đại sự phải làm.

Đột nhiên từ phía sau nhà vang lại hai tiếng bịch bịch rất đáng ngờ.

Lãnh Nhất Phàn đứng phắt lên.

Một người đã xuất hiện ngay bên cửa, xem ra thì là một vị thư sinh hào hoa phong nhã.

Lãnh Nhất Phàn ngơ ngác khi nhận ra vị thư sinh đó chính là Phương nhị thiếu gia Phương Ngâm Thu.

Hình ảnh vị thiếu niên tuấn mỹ này ngồi trên đùi Tiểu Cô Thái mập ú như

n tái hiện trong ký ức chàng.

Một sự so sánh thoáng qua : Phương gâm Thu chỉ nhìn bên ngoài, có ai lại rằng hắn cũng làm chuyện bại hoại . Vậy thì sao Lâm Lâm bị vẻ ngoài m lóa mắt ?

Chàng miễn cưỡng nói :

— Phương huynh ! Lâu ngày không p.... Xin vào đi !

— Lãng Tử huynh... Xin lỗi ! Tiểu ệ không biết rằng huynh đang cùng ...

Lãnh Nhất Phàn ngắt lời :

— Không việc gì. Xin mời vào !

Phương nhị thiếu gia bước vào hòng.

Lãnh Nhất Phàn giới thiệu để hai gười chào hỏi xong, Phương nhị thiếu gia ngồi vào bàn hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Lãng Tử huynh, vị Lâm Lâm cô nương này sao cũng tới đây ?

Lãnh Nhất Phàn miễn cưỡng trả lời.

— Lâm Lâm cô nương vào rừng này tìm dược liệu...

— Thế ư ?

Phương nhị thiếu gia nhìn Lâm Lâm lễ phép gật đầu, nói thêm :

— Tiểu đệ nhớ ra rồi, vị Lâm Lâm cô nương này đã từng là trợ thủ của Lãng Tử huynh, đúng không ?

Lâm Lâm lòng đang trĩu nặng một mối ưu tư, chỉ khẽ gật đầu không đáp.

— Phương huynh từ khi chia tay lần trước vẫn du sơn ngoạn thủy ở vùng này ?

Lãnh Nhất Phàn thử hỏi, tuy chàng đã biết rõ đối phương là người trong sơn

ộng bí mật, còn là tình nhân của Tiểu ồ Thái béo ỷ.

Phương nhị thiếu gia đáp :

— Ồ... không ! Tiểu đệ mới từ Hàm ương đến.

— Mới rời đi rồi lại trở về, chừng ư Phương huynh lưu luyến với Đại ồng Sơn này lắm ?

— Tiểu đệ từng qua nhiều chỗ, hưng chỉ cảm thấy hữu duyên với Đại ồng Sơn này.

Phương nhị thiếu gia cười, nói thêm:

— Tiểu đệ cho rằng nơi đây có linh hí. Có linh khí tất có dục tú, vì thế có ý ến tham cầu. Chỉ sợ rằng Lãng Tử uynh chê rằng tiểu đệ cổ hủ.

— Nào dám ! Nào dám ! Phương uynh vừa có nhã hứng, lại vừa có tín

http://tieulun.hopto.org

tâm, thật đáng ngưỡng phục.

Nói như vậy, nhưng lòng chàng l[illegible] rủa thầm hắn là kẻ đổi bại trụy lạc nhưng giả đạo đức.

— Lãng Tử huynh quá khen !

Phương nhị thiếu gia đáp rồi đổi vấn đề :

— Ở Hàm Dương tiểu đệ được biết một tin tức lớn, chẳng hay Lãng Tử huynh đã nghe...

— Tin gì vậy ?

— Lãng Tử huynh từng nghe nói tới một người là Võ Lâm Phán Quan không?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ thầm :

— Võ Lâm Phán Quan tuy là kẻ giết người chuyên nghiệp, từng tìm mình truy sát nhưng về sau đã thay đổi thái độ, hiện còn chưa rõ nguyên nhân. Tên họ Phương

ề cập đến lão có ý gì ?

Liền đáp :

— Tại hạ có nghe nhắc đến. Nhưng o ?

— Lãng Tử huynh biết gì về hắn ?

— Lấy sát nhân làm sinh nghiệp, uyên gieo rắc tội ác.

Phương nhị thiếu gia cười to nói :

— Đúng thế ! Nhưng từ nay hắn vĩnh iễn không bao giờ còn có thể gieo rắc i ác được nữa. Hắn đã gặp phải một gười còn tàn độc hơn, chỉ lần đầu gặp hau đã kết thúc nghề sinh nhai của hắn.

Lãnh Nhất Phàn trong lòng chấn động kêu lên :

— Võ Lâm Phán Quan bị giết ?

— Không sai ! Giữa mi tâm huyệt mọc thêm một con mắt...

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn buột miệng :

— Kim Kiếm sát thủ ?

Lâm Lâm biến sắc, đôi mắt vốn đã to nay tròn xoe, đôi môi mím chặt, giật giật.

Nàng vươn tay chụp lấy bàn tay Phương nhị thiếu gia, nhưng chợt nghĩ rằng bất nhã nên rụt tay về, gào lên hỏi :

— Thế nào ? Chàng giết người ở Hàm Dương ?

Phương nhị thiếu gia ngẩn ngơ hoặc nhìn Lâm Lâm, rồi lại quay sang Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Chàng ? Cô nương muốn chỉ....

Nhưng hắn lại đổi giọng :

— Cô nương biết vị cao thủ Kim Kiếm đó sao ?

Lâm Lâm đáp :

— Biết ! Chàng giết người ở đâu và ...c nào ?

Phương nhị thiếu gia đáp :

— Ở hậu viện của Duyệt Lai khách ...ếm ngoại thành Hàm Dương, lúc chập ...i hôm qua .

Lãnh Nhất Phàn không khỏi cảm ...ấy kinh dị. Tên họ Phương này với Kim ...iếm sát thủ tất là đồng bọn, vì sao hắn ...i phao tin tức này ? Với mục đích gì ?

Chàng nhìn xoáy vào mặt đối ...hương nhưng không thể nhận ra một ...iểu lộ nào khác thường trong đó.

Lâm Lâm vụt lao ra khỏi phòng.

Phương nhị thiếu gia kinh hãi la lên:

— Có chuyện gì vậy ?

Lãnh Nhất Phàn cũng chạy theo ...âm Lâm nhưng nàng như tên bắn, chàng

http://tieulun.hopto.org

định gọi với theo cũng không kịp nữa, chỉ đành nhìn theo bóng dáng Lâm Lâm khuất dần trong rừng thông.

Không cần nói cũng biết rằng nàng trở về Hàm Dương tìm Kim Kiếm sát thủ nhưng nào có tác dụng gì ?

Hắn đã không muốn gặp nàng, không còn nghi ngờ gì nữa...

Phương nhị thiếu gia cũng ra theo, đến trước Lãnh Nhất Phàn nói :

— Lãng Tử huynh, vị Lâm Lâm cô nương chạy vừa đúng lắc.

— Đúng lúc ? Phương huynh nói thế có gì gì ?

— Chắc rằng cô ta biết ở đây rất nguy hiểm...

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên hỏi :

— Vì sao Phương huynh nói thế ?

— Lãng Tử huynh cứ ra sau nhà em!

Lãnh Nhất Phàn chợt nhớ trước khi Phương nhị thiếu gia vào phòng chàng nghe hai tiếng bịch bịch như thanh âm của người bị đánh ngã. Tất đã có huyện gì thường xảy ra.

Chàng lập tức bước nhanh ra phía sau nhà.

Vừa quét mắt nhìn, chàng chợt biến sắc.

Ngay gần cửa sổ có hai tên hắc y thị vệ nằm ngửa, mắt mở trừng, vẫn còn thoi thóp đoạn khí.

Lãnh Nhất Phàn đanh giọng hỏi :

— Phương huynh, có chuyện gì vậy?

Phương nhị thiếu gia nhìn chàng trả lời :

http://tieulun.hopto.org

— Huynh đài cứ xem trong tay chúng đang cầm vật gì ?

Lãnh Nhất Phàn y lời cúi xuống nhìn, thấy mỗi tên cầm trong tay một ống trúc lớn, dài chừng một thước màu đen bóng, một đầu có nắp đậy.

Chàng không hiểu trong ống trúc đựng vật gì và mục đích của hai tên hắc y hán tử đến đây với ý đồ nào ?

Ngoái ra theo lời Phương nhị thiếu gia thì ngầm ý rằng sự sống sót của chúng đối với Lâm Lâm cũng nguy hiểm, nhưng nguy hiểm tới mức nào ?

Chàng nhìn Phương nhị thiếu gia hỏi:

— Phương huynh điểm huyệt đạo chúng hay sao ?

Phương nhị thiếu gia im lặng gật đầu.

Lãnh Nhất Phàn lại hỏi :

— Hai tên đó thân phận thế nào ?

Phương nhị thiếu gia đáp :

— Chúng phụng mệnh hung thủ đến giết Lâm Lâm.

Lãnh Nhất Phàn gấp giọng hỏi :

— Phụng mệnh ai ?

— Xin đừng trách, điều này tiểu đệ chưa thể tiết lộ.

— Còn cái ống trúc này...

— Có công dụng rất lớn, hiện tại chúng ta nên thử xem.

Phương nhị thiếu gia bước lên lấy hai ống trúc trên tay bọn hán tử, sau đó lấy từ ngực áo chúng hai cái túi nhỏ, lại dùng mũi chân đá mấy cái vào mấy chỗ huyệt đạo trên người chúng, tay kéo Lãnh Nhất Phàn lùi đến góc nhà.

http://tieulun.hopto.org

Phương nhị thiếu gia đưa cho Lãnh Nhất Phàn một chiếc túi nói :

— Giữ lấy !

Lãnh Nhất Phàn ngơ ngác làm theo như cái máy, không hiểu đối phương đang bày trò ra trò gì.

Khoảnh khắc sau hai tên hán tử lồm cồm bò dậy đưa tay lên nhìn rồi chợt sờ lên ngực.

Sau đó cả hai hoảng hốt đưa mắt nhìn nhau, mặt xám lại như xác chết rồi đột nhiên lao người bỏ chạy.

Phương nhị thiếu gia hướng miệng ống về phía hai tên hán tử rồi rút mạnh nắp ống ra.

Hai vệt đen nhỏ lao vút ra khỏi ống cùng với tiếng vù vù phát ra bay rất nhanh về phía hai tên hán tử đang phóng

bạt mạng.

Lãnh Nhất Phàn hoàn toàn ngơ ngác.

Hình dáng hai tên hán tử không còn ấy đâu nữa, hai luồng chớp đen cũng ến mất.

Lãnh Nhất Phàn kinh dị hỏi :

— Cái gì thế ?

Phương nhị thiếu gia nhìn ống trúc n tay, trả lời :

— Ong độc, trăm bước là chết.

Tiếng la thảm từ xa vọng lại.

Lãnh Nhất Phàn thấy lạnh sống ng, cúi nhìn chiếc túi đen nhỏ trên tay i chợt hiểu : trong chiếc túi tất đựng t khắc chế ong độc, vì thế họ mới tránh hỏi bị ong đốt.

Chỉ một lúc, tiếng la thảm im bặt.

Phương nhị thiếu gia phất tay nói :

http://tieulun.hopto.org

— Chúng ta hãy đến xem !

Dứt lời băng mình chạy đi với thá
pháp tuyệt luân, bước như hành vân l
thủy.

Lãnh Nhất Phàn cũng vội vã bá
theo.

*

* *

Hai xác chết nằm ngửa trong rừng.
da sạm đen như bộ hắc y đang mặc trên
người, mắt trợn ngược, lộ ra hai hàm răng
trắng nhởn, mặt co rúm lại trông thật
đáng sợ.

Lãnh Nhất Phàn thầm nghĩ :

— Hai tên này chết bởi tay Phương

ị thiếu gia. Nếu chúng là đồng đảng,
o lại có chuyện nồi da nấu thịt, vì ngoại
ân mà sát hại người mình ? Nhưng nếu
phương không phải đồng bọn với hai
n kia thì việc gì phải dấu tung tích
úng ?

Tuy băn khoăn như vậy nhưng chàng
ông tiện nói ra, chỉ nhìn Phương nhị
iếu gia hỏi :

— Sao tại hạ không nghe nói đến
ứ ong độc này ?

— Đây là đặc sản của Đại Hồng
Sơn. Vì chúng có rất ít, làm tổ sâu trên
các tuyệt phong hiểm trở nên chẳng mấy
khi bắt gặp.

Rồi ném ống trúc xuống bên cạnh
một tử thi, nói thêm :

— Hai tên này không mang theo túi

http://tieulun.hopto.org

kỵ ong, đó là một sai lầm nghiêm trọng đến nỗi bị chết thảm.

Lãnh Nhất Phàn cầm túi nhỏ màu đen giữ trong tay nhưng không nói gì, chỉ nghĩ rằng đối phương thật nham hiểm, đã giết người lại còn đổ vấy trách nhiệm...

Nhưng bất luận thế nào cũng phải thừa nhận rằng hắn đã cứu Lâm Lâm và mình. Nếu hắn không khống chế hai tên hắc y hán tử này thì ong độc đã bay qua cửa sổ vào phòng, chàng và Lâm Lâm không thể thoát nạn. Hiển nhiên là ơn cứu mạng không thể phủ nhận.

Chàng chắp tay nói :

— Phương huynh !tại hạ xin ghi nhớ đại ân !

Phương nhị thiếu gia hoàn lễ đáp :

— Khéo nói ! Lãng tử huynh, nhân ên là chuyện lớn, bàn chi đến chuyện nghĩa ? Hai ta không phải lần đầu kiến n, có thể coi là tam sinh hữu hạnh, ích sáo làm gì ?

Quét mắt nhìn quanh một lượt, lại :

— Trước hết chúng ta phải rời xa này.

Hai người rời hiện trường đi vào một u rừng rậm.

Lãnh Nhất Phàn nói lên nỗi băn oăn trong lòng :

— Phương huynh, vừa rồi huynh nói m Lâm cô nương chạy đúng lúc là có ì ?

http://tieulun.hopto.org

Phương nhị thiếu gia cười đáp :

— Đúng lúc nghĩa là không sai ng
Lâm Lâm cô nương lần này thoát đư
kiếp nạn, còn lần sau thì khó mà n
trước.

Lãnh Nhất Phàn lại hỏi :

— Phương huynh có đề cập đến Kim
Kiếm sát thủ giết người...

— Đó là tiểu đệ cố ý nói cho Lâm
Lâm cô nương nghe.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Sao Phương huynh biết rằng Lâm
Lâm cô nương nghe chuyện Kim Kiếm
sát thủ giết người sẽ bỏ chạy ngay ?

— Vì tiểu đệ có nghe hai vị đàm
luận.

Lãnh Nhất Phàn bỗng trầm mặ

ng nói.

Thì ra nhất cử nhất động của mình
u không lọt khỏi tầm khống chế của
i phương.

Qua một lúc, chàng mới hỏi :

— Có thật Võ Lâm Phán Quan bị
t không ?

Phương nhị thiếu gia cười đáp :

— Xin thứ lỗi, đó là tiểu đệ bịa
uyện ra thôi !

Lãnh Nhất Phàn lại bị bất ngờ, hỏi
p :

— À ...Nhưng khi Lâm Lâm cô
ương đến Hàm Dương, biết mình bị lừa
ế nào cũng quay lại. Lúc đó Phương
huynh tính thế nào ?

— Cô ta sẽ không quay lại.

http://tieulun.hopto.org

— Vì sao chứ ?

Vì sẽ có người đón cô ta ở Duyệt Lai khách điếm.

— Ai đón cô ấy ?

Lãnh Nhất Phàn phát hoảng.

Chàng không hiểu Phương nhị thiếu gia vạch sẵn kế hoạch để đối phó với Lâm Lâm với ý đồ gì.

Trên mặt Phương nhị thiếu gia hiện lên vẻ thành thực khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy yên tâm.

— Lãng tử huynh ! Tiểu đệ thành tâm kết giao bằng hữu với huynh, Lâm Lâm với huynh đã có mối quan hệ rất mật thiết, vì thế tiểu đệ không thể khoanh tay khi thấy cô ta sa vào vòng nguy hiểm. Đó là lời nói xuất phát tự

ý lòng. Xin huynh đừng truy vấn về uyện ai sẽ chờ đón cô ta, chỉ biết rằng ều này đối với huynh và Lâm Lâm chỉ ó lợi mà không có hại.

Có thật là lời nói từ đáy lòng không?

Đối phương đã vì Lâm Lâm mà giết hai đồng bọn của mình. Hành vi phản ghịch đó, bất cứ môn phái nào trên iang hồ đều không thể dung tha, vì sao hương nhị thiếu gia lại dám làm ?

Song phương dù sao thì cũng chỉ là quen biết lần đầu, chưa đáng vì nhau mà trả giá đắt như vậy.

Có nguyên do bí ẩn nào trong hành động này không ?

Trong đầu Lãnh Nhất Phàn lại hiện ra Phương nhị thiếu gia ngồi trên bắp đùi

http://tieulun.hopto.org

to mập của Tiểu Cô Thái, chứng tỏ lòng dạ y khác hẳn vẻ bề ngoài tuấn mỹ phong lưu. Hạng người như vậy chẳng từ việc gì mà không làm đến.

Vẻ ngoài của Phương nhị thiếu gia khiến ai vừa nhìn qua cũng sinh hảo cảm, vì thế lại càng đáng sợ, chẳng khác gì sói đội lốt dê.

Nhưng hiện giờ Lãnh Nhất Phàn không thể vạch trần sự giả dối của đối phương, cũng không thể gạc bỏ tình hòa hảo. Bởi vì chàng còn đại sự phải hoàn thành, dù không thể lợi dụng Phương nhị thiếu gia cũng không nên làm y sinh lòng thù địch.

Nhưng dù sao cũng không thể bỏ mặc Lâm Lâm. Chàng liền hỏi :

— Phương huynh lấy gì làm bảo đảm an toàn của Lâm Lâm cô nương ?

— Tiểu đệ lấy nhân cách của mình để đảm bảo.

Nhân cách ? Hạng người này mà bàn đến nhân cách, khiến người ta không thể nhịn cười.

— Tại hạ tin vào nhân cách của Phương huynh, xin Phương huynh cứ yên tâm như thế.

Chàng nói thừa ra câu ngầm chứa sự mỉa mai cạnh khóe, nhưng lại bằng giọng nghiêm trang nên vẫn giữ được sự tự nhiên.

— Lãng tử huynh hãy yên tâm !

Phương nhị thiếu gia nhìn lên đỉnh núi nói thêm :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu đệ có một cuộc hẹn trong núi này phải đi ngay. Mong chúng ta sớm gặp lại !

Dứt lời ôm quyền thi lễ rồi vội vàng chạy đi.

Hiển nhên cuộc hẹn chỉ là cái cớ, Lãnh Nhất Phàn đâu dễ tin ?

Nghĩ đến Lâm Lâm chẳng không sao bình tâm được.

Tên họ Phương đó đã mưu tính làm gì nàng ?

Lại nói, hắn thân phận thế nào trong môn phái thần bí kia ?

và môn phái đó mưu giết hại Lâm Lâm với lý do nào ?

Tay chàng vẫn cầm chiếc túi nhỏ mmà Phương nhị thiếu gia trao cho,

hàng mân mê một lúc, định vứt đi nhưng không hiểu nghĩ sao lại cất vào túi áo .

Đột nhiên một ý nghĩ đáng sợ nảy sinh trong đầu Lãnh Nhất Phàn :

Đối phương muốn sát hại Lâm Lâm nhưng lại tình cờ phát hiện mình cũng có mặt ở đó. Nếu chúng thả ong độc tất mình cũng không thể thoát chết. Trái lại đối phương không muốn giết mình, vì thế chắt đắc dĩ đành hy sinh hai tên thủ hạ. Tên họ Phương đã làm điều này.

Sau đó chúng chờ Lâm Lâm đến một nơi khác mới hạ thủ.

Phương Ngâm Thu bày ra những chuyện về Hàm Dương chẳng qua để mình không nghi ngờ gì về hắn thôi.dù sau này không gặp Lâm Lâm cũng không

http://tieulun.hopto.org

truy vấn hắn nữa.

Nhưng tại sao chúng không giết luôn cả mình cho nhẹ nợ ? Rất có thể nguyên nhân là do dâm nữ Thập Lý Hương còn hy vọng chiếm lĩnh mình.

Cần phải đuổi theo Lâm Lâm !

Lãnh Nhất Phàn không do dự nữa, lập tức phóng đi.

Trong đầu chàng chỉ còn ý nghĩ :

— Mong sao Lâm Lâm còn chưa gặp phải chuyện gì cho đến khi chàng đến nơi.

Mới chạy được chừng vài chục trượng, đột nhiên gặp một người đeo mạng đen đứng chặn đường !

Lãnh Nhất Phàn dừng phắt lại đứng nhìn, nhận ra người đó là Giang Hồ Bí

hách .

Giang Hồ Bí Khách lên tiếng :

— Lãng Tử, ta chỉ lo không gặp ược người !

Lãnh Nhất Phàn bước đến gần nói :

— Không ngờ các hạ cũng đến đây!

— Ta đến mấy ngày rồi, vì để tránh ai mất bọn chúng nên không muốn công hai vào gian lều có gặp ngươi. Công việc đã làm tới đâu rồi ?

Lãnh Nhất Phàn đáp :

— Có tiến triển nhưng chưa lần ra ược đầu mối.

— Tiến triển thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn tóm tắt kể lại chuyện Thập Lý Hương đưa mình về sơn động.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hồ Bí Khách chăm chú nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Cuối cùng ông ta nói :

— Tốt lắm, hãy lợi dụng mối quan hệ với Thập Lý Hương.

Lát sau nói thêm :

Phải rồi [illegible] Lâm Lâm cô nương ở [illegible].

Lãnh Nhất Phàn lo lắng hỏi :

— Vậy ư ? Cô ta thế nào ?

— Không sao cả ! Ta không gặp, cũng không hỏi cô ta.

— Tại hạ đang lo...

— Lo việc gì ?

— Môn phái này muốn sát hại cô ta. Tại hạ lo rằng cô ta sẽ bị ám toán dọc đường.

Giang Hồ Bí Khách suy nghĩ một lúc [illegible] nói :

— Thế này ! Ta sẽ đảm nhận việc [illegible]o vệ cho Lâm Lâm cô nương. Vừa rồi [illegible] phát hiện được manh mối, có thể khám [illegible]há sự bí ẩn của môn phái thần bí này.

— Manh mối thế nào ?

— Từ đây đi về phía đông, vượt qua [illegible]a sườn núi sẽ đến một thạch cốc trơ trụi [illegible]hông cây cối gì mọc được. Đó là cấm địa của môn phái thần bí này.

Ngươi hãy tới đó khám phá xem có [illegible]bí mật bí mật gì nhưng phải hết sức cẩn [illegible]hận. Tất nhiên nơi đó rất hung hiểm, cần [illegible]hú trọng bậc nhất là sự an toàn, không được mạo hiểm, chờ khi ta trở lại sẽ bàn định tiếp.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn gật đầu :

— Được tại hạ đi đây !

Nhưng chàng nghĩ ngợi một lát rồi nói thêm :

— Còn một vấn đề muốn thỉnh giáo, không biết các hạ...

— Vấn đề gì ?

— Các hạ có điều tra được chút gì về Kim Kiếm sát thủ không ?

— Đó cũng là nhân vật thần bí rất đáng sợ. Trước mắt còn chưa biết chút gì về thân phận hắn, nhưng ta sẽ có cách tra rõ, chắc rằng không khó...

— Vậy tại hạ đi đây !

— Đi đi ! Ta cũng cần quay lại bảo đảm an toàn cho Lâm Lâm cô nương.

Hai người lập tức chia thành hai

ướng lao đi.

*

* *

Lãnh Nhất Phàn phóng nhanh về ướng đông.

Dọc đường chàng không ngừng suy ĩnh. Giang Hồ Bí Khách hiển nhiên cố ức giúp mình hoàn thành đại sự.

Nhưng thân phận ông ta thế nào ?

Thiếu Đầu Ong trong Bồng Lai Tam Lão đã dặn mình phải tiếp thu mọi chỉ thị của Giang Hồ Bí Khách, không được hồ nghi bất cứ chuyện gì.

Thiết Đầu Ong là một trong số ít cao nhân tiền bối còn lại, rất có uy quyền

http://tieulun.hopto.org

và ảnh hưởng lớn trong võ lâm.

Nhưng vì sao vị tiền bối này can thiệp vào việc của chàng ?

Chẳng lẽ việc công án năm xưa, làm chấn động toàn thiên hạ võ lâm có liên quan đến ông ta ?Vậy tại sao không nghe phụ thân đề cập tới ?

Lãnh Nhất Phàn vượt qua hết ba ngọn núi mất chừng một canh giờ.

Đứng trên sườn núi cuối cùng, quả nhiên đã trông thấy một thạch cốc trơ trụi chỉ có quái thạch sừng sững, không có lấy một gốc cây ngọn cỏ nào.

Thật là một hoang sơn tử địa khiến Lãnh Nhất Phàn không khỏi rùng mình kinh hãi.

Thạch cốc rộng chưa tới mười

ượng, hai bên vách đá dựng đứng cao ất, nhìn xuống thăm thẳm không biết ừng nào.

Lãnh Nhất Phàn đứng một lúc quan t địa thế rồi đi về phía cốc khẩu.

Cách cốc khẩu năm trượng có một hiến đá rất lớn phẳng phiu như tấm bia o người tạo dựng dựng trên viết bảy chữ ớn :

— Cấm địa ai xâm phạm sẽ chết !

Đã là cấm địa, tất phải ẩn chứa sự bí mật. Hiển nhiên là nơi rất nguy hiểm đầy chết chóc rồi.

Lãnh Nhất Phàn nhìn kỹ lại, bỗng hấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Hai bên tấm bia treo hai chuỗi đầu lâu người nhe nanh trắng nhởn, ít nhất

http://tieulun.hopto.org

cũng phải trên hai chục chiếc.

Từ đó vào bên trong, xương trắng la liệt xếp từng chồng, quả là một bãi tha ma lộ thiên chưa từng thấy.

Lúc đó có một nhân ảnh như một bóng ma xuất hiện phía sau Lãnh Nhất Phàn nhưng chẳng không nhận thấy, có trấn áp cơ sự, thân trong bước từng bước xuống thạch cốc.

Vượt qua tấm bia, xung quanh quái thạch nhấp nhô đã một hình dángnhư bầy thú dữ nhe nanh

Người đi vào trong đó có cảm giá như mình đang ở trong miệng quái thú, có thể bị nuốt chửng bất cứ lúc nào.

Lãnh Nhất Phàn cố giữ cho khỏi giẫm lên xương trắng vương vãi khắp nơi,

ưng không sao tránh được.

Bộp một tiếng, chiếc sọ trắng bị àng dẫm phải vỡ tan. Lãnh Nhất Phàn người đứng chững lại.

Chợt nghe vang lên âm thanh quái vù vù, vô số chấm đen bay tán loạn a khắp vách đá.

Lãnh Nhất Phàn kinh hoảng kêu lên:

— Ong độc !

Những con ong đen sì to bằng ngón tay cái với những vằn đỏ rất dễ sợ bay túa ra từ những hố mắt củanhững chiếc đầu lâu, tiếng cánh rào rào.

Lãnh Nhất Phàn đã được chứng kiến ai tên hắc y chết thảm do thứ ong độc ày, khiếp sợ lùi lại, do phản ứng bản ăng liền rút phắt kiếm ra .

http://tieulun.hopto.org

Hiển nhiên đối với lũ ong thì công lực con người hay đao kiếm không có tác dụng gì.

Nhưng do phản xạ tự nhiên nơi Lãnh Nhất Phàn cũng vung kiếm lên chém loạn xạ vào lũ ong.

Nhưng lạ thay, tuy bọn ong đó không hề bận gì bởi kiếm của chàng nhưng chúng vẫn bay tản ra, không dám chạm vào người chàng.

Bầy ong độc tụm vào trên cao rồi kéo nhau bay đi hết.

Đột nhiên Lãnh Nhất Phàn chợt hiểu ra : Bầy ong bỏ đi bởi vì trong túi chàng có giữ chiếc túi của tên hắc y hán tử mà Phương nhị thiếu gia đưa cho chàng.

Chỉ một việc tình cờ khiến chàng

hỏi bỏ mạng, nếu khi ở trong gian lều àng thuận tay vứt đi thì bây giờ đã ảm tử giống như hai tên hán tử kia rồi!

Nghĩ tới đó, Lãnh Nhất Phàn toát mồ ôi.

Một lúc sau, chàng trấn tĩnh lại, tiếp ục đi tới.

Càng vào xương trắng càng ít đi.

Lãnh Nhất Phàn tiến sâu hơn trăm ượng nữa, vẫn chưa gặp trường hợp nguy hiểm nào khác.

Bấy giờ Lãnh Nhất Phàn đã đến cuối cốc, chỉ thấy trước mặt một khối nham thạch sừng sững như bức tường, hình như cũng có bàn tay người tạo dựng.

Dưới khối nham thạch ấy có một thạch động ăn sâu vào.

http://tieulun.hopto.org

Hai bên thạch động không còn lối đi nào khác.

Lãnh Nhất Phàn nhìn vào thạch động, thấy bên trong khá rộng nhưng mờ tối, thạch nhũ từ trần hang rủ xuống tạo thành vô số hình thù quái dị.

Rất có thể bí mật ẩn tàng trong thạch động này. Nếu vậy, đây mới là khu vực chủ yếu của cấm địa.

Tuy biết rằng từ đây, mối nguy hiểm chờ đợi chàng từng bước chân, nhưng đã tới đây, chẳng lẽ còn lui bước ?

Chàng cố lấy hết can đảm, chậm chạp tiến vào hang.

Mới vào cửa quét mắt nhìn qua, chàng đã rùng mình đứng chết lặng như trẻ nhỏ đi đêm gặp quỷ, bay mất hồn vía.

Một quái nhân đứng sừng sững ngay ...n trong động khẩu.

Nói là quái nhân, chỉ vì hình dáng ...t đó tương đối giống như người.

Nhưng quan sát kỹ thì lại chẳng phải ...ười. Bởi vì không đủ các bộ phận của ...ấu trúc con người.

Quái vật có đôi chân đỏ như đồng ...un, thẳng đuột, không có đầu gối, phải ...à hai cái ống thì đúng hơn.

Quái vật khoát bộ y phục chẳng phải áo, chẳng phải quần, chỉ là chiếc bao bằng vải bố khoét một lỗ để thò cổ và ...ầu ra ngoài và hai lỗ nhỏ hơn ở hai ...ích.

Từ phía trên đầu gối chân và toàn bộ hai cánh tay hoàn toàn lộ ra ngoài

http://tieulun.hopto.org

chiếc bao vải.

Tay quái vật khô đét như khúc củi với bộ móng vuốt nhọn hoắt, đen sì như những lưỡi câu ép cứng đờ vào thân người, hơi chếch về phía trước.

Còn chiếc cổ vừa nhỏ vừa dài, cũng màu đồng đen.

Khuôn mặt quái nhân lại càng dị dạng đáng sợ hơn, nó vừa tò vừa dẹt, mũi chỉ là một cục u với hai lỗ đen ngòm hếch lên, môi mím chặt, không có lông mi, đầu bóng loáng với những sợi tóc lưa thưa như mấy cọng cỏ mọc trên phiến đá.

Quái vật lại có đôi mắt sáng quắc màu xanh lục nhìn phát sợ, giống hệt mắt mèo vào ban đêm khi có ánh đèn chiếu tới.

Những đặc điểm đó có thể gọi là người được không chứ ?

Bất cứ ai chỉ cần gặp một lần cũng phải nhớ suốt đời, người yếu bóng vía có thể chết ngất ngay.

Lãnh Nhất Phàn chăm chăm nhìn quái vật đến thất thần, hồi lâu mới trấn tĩnh lại.

Cho dù là quỷ, cũng chưa nghe ai nói có giống quỷ với hình thù kỳ dị đáng sợ như thế bao giờ !

Có lẽ nói xác chết biết cử động thì đúng hơn !

Bất luận là gì, cũng phải xác định cho rõ.

Lãnh Nhất Phàn cố lấy hết can đảm, lên tiếng :

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi là người hay quỷ ?

Quái nhân chỉ hơi lắc lư người nhưng không đáp.

Lãnh Nhất Phàn nhìn quanh quái vật, thấy trên trần hang ngay trên đầu quái vật có viết hai chữ " Tiên động".

Lãnh Nhất Phàn bỗ khóc dở cười.

Đã gọi là Tiên động, tất là nơi ở của thiên tiên, nếu không thì cũng là nơi lý tưởng cho người phàm tục đến thưởng ngoạn.

Thế mà nơi đây ngọn cỏ không mọc, chỉ toàn là đầu lâu xương trắng, ong độc giết người, lại còn quái vật chưa biết là người hay quỷ, thế mà gọi là Tiên động sao khỏi nực cười ?

Chàng tự nhủ :

— Dù nguy hiểm thế nào, ta cũng ải vào bên trong khám phá. Giang Hồ Khách đã phát hiện được manh mối, t động này tàng chứa những bí mật an trọng. Trên giang hồ lắm kẻ giả ần mạo quỷ, ở môn phái thần bí này i càng dựng nên nhiều hơn....

Lãnh Nhất Phàn chợt nhớ đến đốm áng ma quái đã cứu chàng từ hắc lao, au đó còn dẫn chàng thoát khỏi mê cung.

Chắc rằng người làm ra vẻ ma quỷ đó cũng là người của môn phái bí ẩn này, nhưng sao lại ra tay giúp đỡ chàng ?

Nghĩ tới đó, chàng đánh bạo hỏi to :

— Đây là nơi nào ?

Quái nhân vẫn không đáp, chỉ nhìn

http://tieulun.hopto.org

chàng với tia mắt long lên đáng sợ hơn.

Lãnh Nhất Phàn bước lên hai bước.

Quái nhân vẫn đứng bất động.

Lãnh Nhất Phàn rút kiếm, thận trọng tiến lên từng bước một.

(Hết tập sáu)

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỐT

THÂM NHẬP TIÊN ĐỘNG

Khi còn cách quái nhân chừng sáu ...ức, chợt nghe vút một tiếng, quái nhân ...m mình tới trước, vung song trảo chộp ...i chàng như ánh chớp.

Động tác nhanh không thể tưởng ...ượng được.

Lãnh Nhất Phàn đã sớm đề phòng, ...y đối phương chộp tới liền dùng ngay

http://tieulun.hopto.org

một chiêu trong kiếm pháp vừa lĩnh hội *Phiên long đảo hải* chém chếch từ trên xuống nửa vòng, đồng thời nhún mình nhảy lùi lại.

Ánh kiếm lóe lên sáng lóa cũng vô cùng thần tốc, chỉ trong một phần cái chớp mắt.

Keng một tiếng, kiếm như trúng phải sắt thép phát ra một đốm lửa.

Quái nhân vừa chộp một trảo không trúng liền lùi về đúng như vị trí ban đầu.

Lãnh Nhất Phàn đã lùi về một trượng quan sát kỹ đối phương, sao hắn không có một biểu hiện đau đớn gì ?

Chàng nhìn xuống đất, chợt phát hiện thấy hai ngón tay với những móng đen nhọn hoắc bị chém đứt, không một vết máu, chỉ thấy vết đứa sáng bóng lên.

Lãnh Nhất Phàn chợt hiểu :

— Quái nhân kia không phải là người, chỉ là một cơ quan được chế tạo từ sắt thép làm hình nhân.

Thì ra quỷ thần là vậy !

Nỗi sợ hãi trong Lãnh Nhất Phàn tan biến, hào khí tăng lên.

Lãnh Nhất Phàn tự nhủ :

— Xông vào !

Chàng nhìn đối phương rồi có ngay chủ định, liền bước tới vị trí cũ.

Quái nhân cũng bổ mình chộp tới như trước, động tác không có gì thay đổi.

Khi hắn còn chưa kịp rút về vị trí ban đầu thì chàng đã nhảy tránh sang trái một bước rồi chạy băng qua bên cạnh quái vật vào bên trong.

Động tác mau lẹ và an toàn.

http://tieulun.hopto.org

Khi quái nhân trở lại vị trí ban đầu thì Lãnh Nhất Phàn đã vào sâu bên trong tới hai trượng, với khoảng cách này, quái vật không thể làm gì được chàng nữa.

Vậy là thành công bước đầu, chàng thở phào một hơi.

Động tuy tối nhưng vì khá rộng nên cũng có thể nhìn thấy cảnh vật.

Càng vào sâu, thạch động càng trở nên rộng rãi. Chỉ cách động khẩu ba bốn trượng, chiều rộng của thạch động ước tới bảy tám trượng.

Trần động cũng khá cao, rất nhiều cột thạch nhũ thõng xuống, khiến người ta lạc vào bên trong cảm thấy mình trở nên bé nhỏ và yếu ớt.

Đột nhiên Lãnh Nhất Phàn phát hiện ở phía trước có một khoảng trống khá

ng, không có thạch nhũ nữa, vì thế cũng sáng hơn, có những vật hình chữ nhân như những chiếc bàn dài được đặt ngay ngắn.

Lãnh Nhất Phàn vừa đưa mắt quan sát khắp xung quanh, vừa thận trọng tiến sâu vào.

Thì ra đó những cỗ quan tài được xếp thành hàng trên những phiến đá cách mặt đất chừng hai thước.

Lãnh Nhất Phàn đến gần quan sát kỹ, thấy đầu mỗi chiếc quan tài đều có lư hương bằng đá, hầu hết đã có người hương khói, chỉ một lư hương còn bỏ không.

Lãnh Nhất Phàn phán đoán :

— Những quan tài với lư hương đã ó thắp nhang tất bên trong có người

http://tieulun.hopto.org

chết, còn cổ quan tài sau lư hương còn bỏ không tất là quan tài rỗng.

Bấy giờ chàng mới hiểu : Tiên động nghĩa là mộ địa của giáo phái thần bí này.

Chàng còn phát hiện thêm mặt trước mỗi cỗ quan tài đều có khắc chữ, nhưng chỉ là số hiệu mà không ghi danh tánh gì.

Chàng ngạc nhiên thầm nghĩ :

— Môn phái thần bí này, đến việc mai táng cũng kỳ quặc. Không khắc tên họ thì biết người chết là ai chứ ?

Không phát hiện được gì thêm, chàng tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Vào càng sâu càng tối, chốc lát chỉ thấy xung quanh mờ tối.

Đột nhiên chàng thấy từ phía xa phát

ra hai đốm sáng màu xanh lục chàng bạo dạn đi thẳng vào.

Hai đốm sáng không di động, vì thế không đáng sợ bằng đốm sáng ma quái hôm trước ở sơn động.

Tuy vậy Lãnh Nhất Phàn vừa thận trọng bước tới, tay nắm chắc thanh trường kiếm.

Đến gần chàng mới nhận ra đó là một đài tế cao hơn chàng khoảng bốn thước, hai đốm sáng chính là hai hạt minh châu đính trên đỉnh đài.

Chàng không ngạc nhiên gì về hai hạt minh châu này, vì nơi linh thiêng của một môn phái thì châu ngọc không hiếm.

Hai hạt minh châu tuy tỏa sáng một vùng hẹp nhưng cũng đủ nhìn thấy cảnh trong xung quanh.

http://tieulun.hopto.org

Phía sau đài tế có một dãy ba gian thạch thất, mỗi phòng cách nhau chừng một trượng, không có cửa.

Trong gian thạch thất chính giữa có đặt một cỗ quan tài. Hai gian còn lại khuất ánh sáng không nhận thấy rõ nhưng có thể suy đoán rằng tình hình cũng như thế.

Có thể coi đây là mộ địa giữa mộ địa.

Không cần nói cũng biết rằng những người được an táng ở đây có địa vị thân phận rất cao.

Lãnh Nhất Phàn đi thẳng vào gian phòng giữa.

Trước quan tài kê một chiếc bàn cũng có bát nhang và linh vị.

Lãnh Nhất Phàn bước đến gần căng

mắt xem, nhờ ánh sáng của hai hạt minh châu có thể đọc được trên tấm linh vị hàng chữ :

— Địa Linh Môn khai sinh Tổ Sư Địa Linh Tử !

và hàng chữ nhỏ hơn :

— Chính thất phu nhân chi thần vị !

Lãnh Nhất Phàn chợt hiểu ra :

— Nguyên môn phái thần bí này gọi là Địa Linh Môn, làm sao chàng không nghe trên giang hồ nhắc đến môn phái này ?

Danh hiệu của vị tổ sư khai phái là Địa Linh Tử. Ông ta đã lấy danh hiệu của mình đặt tên cho môn phái.

Không biết vị chưởng môn đương nhiệm Cái Đại Kiếm Tôn là truyền nhân đời thứ bao nhiêu của vị Địa Linh Tử này,

http://tieulun.hopto.org

và ông ta có phải là Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên hay không ? Vị Kiếm Trung Kiếm uy danh lẫy lừng, đã từng tề danh với phụ thân mình, sao môn phái lại trở thành bại loại như thế ? Chẳng lẽ có bí ẩn gì ?

Hơn nữa phụ thân không hề phải Âu Dương tiền bối là chưởng môn hộ đã có từ lâu như Địa Linh phái....

Đã là khai sơn lập phái, tất phải có truyền xuất ra giang hồ.

Chàng ít lịch lãm không biết đã đành, chẳng lẽ những vị cao nhân tiền bối như Giang Hồ Bí Khách hay Thiết Đầu Ông cũng không biết ?

Việc này thế nào cũng phải hỏi họ lại mới được.

Đột nhiên Lãnh Nhất Phàn chợt

nghe vang lên một chuỗi âm thanh lạ rất gần, giống như tiếng xích sắt.

Lãnh Nhất Phàn lùi vào sau chiếc bàn tế, tay cầm chặt thanh trường kiếm, căng thẳng chờ đợi.

Quả nhiên đúng là tiếng xích sắt nghe loảng xoảng, không phải một mà là từ cả hai phía, chừng như phát ra từ hai phòng bên, đang gần lại.

Chẳng lẽ ở mộ địa này còn tù phạm?

Lát sau đã hiện ra ngay trước thạch thất chàng đang đứng hai nhân ảnh, đều bị buộc chặt hai tay bằng xích sắt lớn.

Từ sau bàn tế, Lãnh Nhất Phàn thấy rõ hai người này một nam, một nữ, độ tuổi trung niên.

Hình như họ muốn đến gần nhau, nhưng xích sắt buộc từ hai phòng đã hạn

http://tiguum.hopto.org

chế họ, dù kéo căng cũng không thể sát lại được, vẫn còn cách nhau tới ba bốn thước.

Họ là phạm nhân trong môn phái hay người ngoài bị bắt ?

Trong sơn động, dưới mê cung đã có tù nhân, tại sao ở đây cũng có ?

Hiển nhiên Lãnh Nhất Phàn không sao hiểu nổi.

Nam nhân lên tiếng :

— Vân muội ! Tội sống thế này thật hết chịu nổi. Đã không còn có hy vọng nào, đành chấm dứt thôi !

Thanh âm rất bình thản, không chút gì kích động.

Nữ nhân tiếp lời bằng giọng nói du dương rất dễ nghe, nhưng chứa đầy thê thiết :

— Lăng ca, chúng ta đã chịu đựng được ba năm rồi. Lẽ nào đành tuyệt vọng ? Chẳng lẽ trời xanh không có mắt, sư tổ mất linh ?

Căn cứ vào cách xưng hô thì hai người có vẻ là phu thê, hơn nữa còn là người của Địa Linh Môn. Nếu không sao lại nói " sư tổ không linh" ?

Nam nhân lại nói :

— Vân muội ! Người ta trước sau cũng đến chết mà thôi, có gì đáng sợ ?

Giọng nữ nhân tha thiết :

— Muội không sợ, chỉ là chưa cam tâm.

— Không cam tâm thì biết làm gì được ?

— Lăng ca, chàng quyết định như thế thật sao ?

http://tieulun.hopto.org

— Phải... Chúng ta chỉ còn có nước đó thôi !

Nam nhân cúi đầu như cố sức kềm chế nổi bi thương, nói tiếp :

— Vân muội ! Nếu quả thật còn có kiếp sau, hai mươi năm nữa chúng ta lại được ở bên nhau. Lúc đó chúng ta không làm người trện giang hồ nữa, chỉ cày ruộng dệt vải, hưởng cuộc đời thanh bạch yên tĩnh mà thôi.

Tuy lời nói bình thản, nhưng nghe mà lòng đau nhói, từng chữ không chỉ nhuốm lệ mà còn thấm máu !

Một khoảnh khắc im lặng.

Sau đó nữ nhân mới cất tiếng :

— Lăng ca, nay chúng ta võ công đã mất thì làm thế nào ?

Giọng nữ nhân lúc này nghe như

tiếng khóc.

Ngay đến hồi sinh tử, chọn cách chết cũng không được, chuyện thật đau lòng.

— Chúng ta có thể lấy xích sắt mà thắt cổ.

Trong trường hợp đó, lời nói của nam nhân càng bình thản bao nhiêu càng chứa nhiều sự đau đớn bấy nhiêu.

Nữ nhân run giọng :

— Như vậy .... không quá ....

— Vân muội ! Hãy nghĩ đến kiếp sau, chắc chắn sẽ không đau đớn như bây giờ !

— Lăng ca đừng nói nữa ! Hãy để thiếp...

Rồi vươn tay ra.

Nam nhân cũng duỗi tay ra nhưng hai cánh tay không thể tiếp xúc được với

http://tieulun.hopto.org

nhau vì bị xích sắt kéo giật lại.

Ngay cả sự vĩnh biệt họ cũng không thể thực hiện được !

Lệ rơi lã chã ướt đẫm mặt cả hai người.

Phút tử biệt sinh ly như thế thật không bút nào tả xiết.

Lãnh Nhất Phàn từ từ rời chỗ nấp bước ra.

Nam nhân quay phắt lại trước tiên hỏi to :

— Ai ?

Nữ nhân hỏi tiếp :

— Ngươi là ...

Cả hai buông tay xuống, kinh ngạc nhìn Lãnh Nhất Phàn.

Nam nhân nhìn thê tử, chua chát nói :

— Vẫn muội ! Chúng ta muộn mất

rồi ! Ngay sự giải thích cũng không thể....

Lãnh Nhất Phàn cất giọng trầm tĩnh:

— Tại hạ là Lãng Tử, chỉ vô tình vào đây thôi !

Nam nhân hỏi bằng giọng hồ nghi :

— Ngươi .... chỉ vô tình vào đây ?

Lãnh Nhất Phàn khẳng định :

— Không sai !

Nữ nhân chen lời :

— Không ai có thể tự tiện vào được trong cốc này mà thoát chết. Ngươi không cần phải bày trò đối trá làm gì. Cứ nói thẳng ra : Ngươi chuẩn bị đối phó với phu thê chúng ta thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn nói :

— Tại hạ thật vô tình vào đây thôi mà !

Hai người nhìn nhau chốc lát.

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng nam nhân hỏi :

— Ngươi là Lãng Tử ?

— Đúng thế, Lãng Tử.

— Đến đây có việc gì ?

— Để tra rõ một công án rất lớn trên võ lâm.

Dừng một lát, chàng nhìn nam nhân hỏi :

— Tại hạ muốn thỉnh giáo một vấn đề được không ?

— Có thể. Ngươi cứ hỏi !

— Hai vị thân phận thế nào ?

— Truyền nhân đời thứ hai của Địa Linh Môn.

Lãnh Nhất Phàn hết sức ngạc nhiên. không ngờ thân phận là truyền nhân của chưởng môn mà lại bị đối xử như vậy...

Chàng hỏi tiếp :

— Vì sao hai vị lại bị giam trong mộ địa này ?

— Bị tặc nhân diệt môn !

Lãnh Nhất Phàn thất thanh hỏi :

— Thủ phạm là ai ?

— Không biết !

Lãnh Nhất Phàn lại bị bất ngờ, thốt hỏi :

— Ngay cả các hạ cũng không biết?

Nam nhân lắc đầu :

— Chuyện hết sức bất ngờ. Vào một đêm cách đây ba năm, chỉ trong đêm, bổn môn đã bị ngọc vỡ ngói tan. Trừ phu thê chúng ta, môn nhân đệ tử không một ai sống sót. Có một nữ nhân đã bán đứng chúng ta cho tặc nhân, còn kẻ chủ mưu thì không biết là ai.

— Có nội gián ư ? Và là nữ nhân ?

http://tieulun.hopto.org

— Đúng thế !

Nữ nhân tiếp lời :

— Nó là thư thư kết nghĩa của ta, tên là Bạch Ngọc Nga, cũng là đệ tử của bổn môn. Bởi thế nó biết rõ mọi đường đi lối lại và những cơ quan bố trí trong bổn môn như lòng bàn tay, nhờ đó mà tặc nhân tiến hành âm mưu một cách thuận lợi.

Nam nhân căm phẫn nói :

— Không ai ngờ được tại hạ Bạch Ngọc Nga là đồ bại loại phản môn diệt tổ như vậy !

Lãnh Nhất Phàn nghĩ đến Thập Lý Hương, Phương nhị thiếu gia, Tiểu Cô Thái, Kim Kiếm sát thủ và Cái Đại Kiếm Tôn. Nam nhân này vừa nói toàn bộ đệ tử của Địa Linh Môn đều bị sát hại không

còn ai sống sót như vậy có nghĩa là tất cả bọn chúng đều là tặc nhân tiêu diệt môn phái bất hạnh này ?

Nghĩ thế, chàng hỏi tiếp :

- Vì sao chúng ta không giết hai vị mà giam cầm ở đây ?

— Vì bổn môn...

Nam nhân ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp :

— Bổn môn có một pho *Địa linh thần kinh* truyền phái. Chúng rắp tâm cướp đoạt pho kinh này nhưng chưa thực hiện được ý đồ. Chỉ phu thê chúng tôi mới biết được nơi tàng giấu pho chí bảo đó. Chúng đã dùng mọi thủ đoạn tàn khốc để đối phó với phu thê chúng tôi nhằm bắt ép phải khai ra nơi tàng trữ.

Lãnh Nhất Phàn đã hiểu ra nguyên

http://tieulun.hopto.org

nhân vì đâu hai người không bị giết ngay mà còn bị giam giữ ở đây.

— Các hạ có nghe nói đến danh hiệu Cái Đại Kiếm Tôn không ?

Nam nhân lắc đầu :

— Huynh đệ chưa nghe danh hiệu đó.

Nam nhân đã đổi cách xưng hô khách khí hơn.

— Vậy còn Kiếm Trung Kiếm ?

— Danh hiệu này... đã nghe nói qua.

Lãnh Nhất Phàn rúng động trong lòng, hỏi tiếp :

— Vị đó là ai ?

Nam nhân đáp :

— Huynh đệ chỉ biết đó là một vị kiếm thủ bậc nhất trong võ lâm đương đại, được các danh môn chánh phái tôn

nh là Kiếm Trung Kiếm hoặc Đệ Nhất ếm Tôn, nhưng lại chỉ tự xưng mình là n Trung Hạc mà thôi...

Lãnh Nhất Phàn lại hỏi :

— Các hạ có biết vị đó ở đâu ông?

— Theo lời giang hồ truyền ngôn thì ếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên ờng ngao du đây đó cùng một tên đệ không có nơi ở nào cố định.

Lãnh Nhất Phàn lại hỏi :

— Đệ Nhất Kiếm Tôn và Cái Đại ếm Tôn nghĩa cũng gần như nhau, có hai người là một ?

— Cái đó thì huynh đệ không rõ.

Lãnh Nhất Phàn thầm nghĩ :

— Vị Âu Dương Hiên tự xưng là Vân ng Hạc chứng tỏ là người không thích

http://tieutun.hopto.org

hư danh, lại là bằng hữu thâm giao của phụ thân, lẽ đâu còn lập ra một môn phái thần bí ? Nhưng nếu lời của tù nhân này đúng thì biết tìm vị đó ở đâu ? Thiên hạ bao la, lại đi tìm một người thích ngao du sơn thủy....

Dù sao đã tới đây cũng phải điều tra cho sáng tỏ Cái Đại Kiếm Tôn là ai biết đâu có mối quan hệ nào đó với Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên ?

Một lúc sau, chàng nói :

— Tại hạ sẽ giúp hai vị thoát khỏi nơi này !

Nữ nhân buột miệng kêu lên :

— Thật ư ?

Nam nhân tiếp lời :

— Lãng Tử, chỉ sợ không thể .....

— Vì sao ?

Nam nhân giải thích :

— Những sợi xích này được chế bằng thứ thép đặc biệt, không ai có thể chém đứt được nó.

Ông ta kéo sợi xích lên nói tiếp :

— Những sợi xích này đều được đúc liền không có chỗ nối nào. Thiếu hiệp hãy xem kỹ thì biết .

Lãnh Nhất Phàn cầm sợi xích lên xem. Nó gồm những mắt xích lớn bằng ngón chân cái được hàn kín liền với nhau vô cùng chắc chắn, không vật gì có thể phá vỡ được.

Kiếm dù qua bao nhiêu cũng không thể chém đứt sợi thép to đến thế.

Nữ nhân chợt lên tiếng :

— Đúng rồi ! Tôi nhớ rằng ... lúc hùng khóa chúng ta đã dùng một lò

http://tieulun.hopto.org

nung đặc biệt . Những dụng cụ đó như lò nung, ống bể và hắc thạch chúng đều cất giấu ở đây.

Nói xong đưa tay chỉ về phía góc cuối cùng của dãy thạch thất.

Nam nhân gật đầu nói :

— Đúng thế, ngu ca cũng nhớ ra. Nhưng ...

Lãnh Nhất Phàn chợt hỏi :

— Các hạ còn băn khoăn điều gì ?

— Nhưng chúng sắp đến rồi !

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên hỏi :

— Ai sắp đến ?

Nữ nhân cũng kêu lên :

— Quả nhiên chúng đến rồi !

Lãnh Nhất Phàn còn ngơ ngác thì chợt thấy từ phía cửa động có ánh đuốc chiếu vào, tiếp đó là tiếng bước chân

vang lên dồn dập, xem ra không phải chỉ một người.

Nam nhân nói nhanh :

— Đây là bọn tuần tra. Hàng ngày cứ chập tối là chúng tới đây một lần.

Lãnh Nhất Phàn bảo :

— Hai vị về chỗ của mình đi, mọi chuyện sẽ do tại hạ ứng phó.

Hai người liền thu xích sắt nhanh chóng trở về vị trí của mình ở hai phòng bên cạnh.

Lãnh Nhất Phàn cũng lùi lại nấp sau chiếc bàn cúng.

Đội tuần tra đến gần, đi đầu là một tên hán tử tay cầm ngọn đuốc cháy sáng rực. Theo sau còn có hai tên kiếm sĩ.

Đến đàn tế, tên hán tử đi đầu giương cao ngọn đuốc lên.

http://tieulun.hopto.org

Hai tên kiếm sĩ phân thành tả hữu đi vào hai gian thạch thất hai bên, nơi giam giữ phu thê tù phạm.

Sau khi xem xét một lúc, cả hai tên cao giọng :

— Không việc gì !

Lãnh Nhất Phàn đứng dựa lưng vào sát bờ tường, cúi thấp xuống để chiếc bàn cứng che lấp hết toàn thân nên không sợ bị đối phương phát hiện.

Hơn nữa bọn tuần tra không thể ngờ rằng ngoại nhân thâm nhập được vào nơi phòng vệ kiên cố này vì thế chỉ kiểm tra lấy lệ, cốt sao thấy hai tù nhân vẫn còn là được.

Thêm nữa, suốt ba năm đã từng xảy ra sự cố nào đâu ?

Hai tên kiếm sĩ từ hai phòng gặp

nhau ở trước gian phòng giữa.

Một tên ngán ngẩm nói :

— Tù nhân lê chân còn không nổi, ại còn có người máy và ong độc, thế mà ngày nào cũng phải tới đây một lần, hật phiền phức.

Tên thứ hai phụ họa :

— Thật không sao biết được thượng nhân còn có ý định thế nào ?

Tên cầm đuốc lên giọng hách dịch :

— Chúng ta chỉ việc thi hành nhiệm u, chớ nhiều lời. Các ngươi quên rằng tổng đàn vừa phát sinh biến cố hay sao?

Một tên kiếm sĩ hỏi :

— Biến cố gì ?

Tên hán tử cầm đuốc nói :

— Tháng trước một tên thị vệ của iểu Cô Thái là Hà Kim Cương lão nhi

http://tieulun.hopto.org

vô cớ bị mất tích. Biến cố đó các ngươi cho là không lớn hay sao ?

Lãnh Nhất Phàn đã rõ chuyện này : Hà Kim Cương do chính chàng đánh rơi xuống vực.

Chợt một tên kiếm sĩ kêu lên :

— Sao còn có người vào động ?

Quả nhiên có tiếng chân bước vang dội vào thạch thất rất rõ.

Tên hán tử cầm đuốc quát :

— Nhanh ra giữ lại !

Nhưng đã chậm. Người kia đã vào tới vùng sáng của ngọn đuốc.

Một tên kiếm sĩ nhỏ giọng :

— Quái lạ ! Vị Mậu chấp sự mới được điều về nhận lệnh chấp pháp sao lại vào đây ?

Tên kia cũng thì thầm :

— Chắc thượng nhân phái lão ta đến làn pháp. Dù sao chúng ta cũng không có quyền can thiệp.

Người vừa đến dừng lại cách đàn tế chừng một trượng.

Đó là một lão nhân gầy nhỏ, tóc lựng ngược, râu ria lởm chởm và bộ mặt rông rất hung ác, cầm trong tay một ống rúc lớn.

Hai tên kiếm sĩ và tên hán tử cầm uốc vội đến trước mặt người mới đến úi đầu hành lễ.

Người mới đến được gọi là Mậu chấp sự xua tay nói :

— Miễn lễ ! Miễn lễ !

Một tên kiếm sĩ cúi đầu hỏi :

— Xin hỏi Mậu chấp sự có chỉ thị gì?

http://tieulun.hopto.org

Mậu chấp sự trả lời cộc lốc :

— Phụng mệnh hành hình !

Lãnh Nhất Phàn nghe bốn tiếng phụng mệnh hành hình, vừa ngạc nhiên vừa cảm phẫn.

Chàng cảm phẫn vì vừa được chứng kiến hành vi và thái độ tuyệt vọng đáng thương của phu thê tù phạm khiến chàng phải hiện thân ngăn họ khỏi tự sát, nhưng cũng ngạc nhiên vì không hiểu sao chúng chưa đoạt được pho *Địa linh chân kinh* đã vội hành quyết họ ?

Bấy giờ chàng mới nhìn kỹ vị Mậu chấp sự, chợt thấy nghẹt thở.

Kẻ được gọi là Mậu chấp sự đó chính là nhân vật ác danh mà chàng từng gặp không chỉ một lần, người lấy việc sát nhân làm nghề sinh nhai — Võ Lâm

Phán Quan.

Thì ra Võ Lâm Phán Quan mang họ Mậu, nhưng làm sao hắn lại đảm nhiệm trọng trách chấp sự trong môn phái thần bí này ?

Võ Lâm Phán Quan hạ lệnh :

— Đưa phạm nhân ra đây !

Hai tên kiếm sĩ tỏ ra do dự.

Một tên nói :

— Thuộc hạ dám mạo phép xin hỏi Mậu chấp sự có lệnh phù hành hình hay không ? Bởi vì hai tên tù phạm này thân phận không phải tầm...

Võ Lâm Phán Quan ngắt lời :

— Đương nhiên có !

Tuy vậy lão không đưa lệnh phù ra mà chỉ trừng mắt nhìn hai tên kiếm sĩ độc ác :

http://tieulun.hopto.org

— Lôi thôi gì ? Sao không mau thi hành lệnh lệnh ta ?

Hai tên kiếm sĩ đưa mắt nhìn nhau rồi miễn cưỡng chia nhau đi vào hai gian thạch thất hai bên.

Lãnh Nhất Phàn nghĩ rằng Võ Lâm Phán Quan sau khi được Bồ Thanh Sơn thuê giết mình bị nữ sát thủ ngăn cản, thái độ ông ta đối với mình có nhiều biến đổi, phải nói cũng có chút ân tình.

Bây giờ ông ta muốn hành hình hai phu thê tù phạm kia, đương nhiên mình phải ngăn trở, như vậy không khỏi phạm đến Võ Lâm Phán Quan có phụ mất chút ân tình trước không ?

Đã nghe tiếng xích sắt xủng xoảng, đôi trung niên nam nữ bị áp giải đến hai bên cửa gian thạch thất chính chính giữa

sợi dây xích chỉ giới hạn tới đó.

Vì thế tên hán tử cầm đuốc phải tiến đến gần họ.

Lãnh Nhất Phàn phải cúi thấp người xuống mới khỏi bị ánh sáng chiếu vào, lợi dụng chút bóng tối nghiêng đầu nhìn ra chờ xem diễn biến sắp tới, toàn thân vận công chuẩn bị xuất thủ giải thoát cho hai phạm nhân kia.

Nam nhân nhìn sang thê tử nói :

— Vân muội ! Thế này cũng tốt, từ nay thoát khỏi khổ nạn....

Nữ nhân cố ghìm cho dòng lệ khỏi tuôn rơi, đáp lời :

— Lăng ca ! Hãy nhớ lời ước của chúng ta.... đến kiếp sau ...

— Huynh nhất định nhớ, làm sao có thể quên được ?

http://tieulun.hopto.org

Từ biệt sinh ly, những lời đó tuy nói ra bằng giọng khá bình thản nhưng vẫn nghe ra tiếng đoạn trường.

Vốn hai người đã sớm mong được giải thoát khỏi kiếp sống trầm luân nên cái chết đối với họ không còn đáng sợ nữa.

Hai người vươn tay ra nhưng hai tên kiếm sĩ giữ chặt lấy họ.

Nam nhân nhìn Võ Lâm Phán Quan nói :

— Hãy mau thành toàn cho chúng ta chút tâm nguyện cuối cùng !

Võ Lâm Phán Quan ra lệnh :

— Thả chúng ra !

Hai tên kiếm sĩ liền buông tay.

Hai người cố vươn tới gần nhau nhưng giới hạn của sợi xích không cho

gần thêm chút nào, chỉ nhìn nhau ứa

Nam nhân nói :

— Vân muội ! Không nên đau ồn... Coi như là việc tốt. Kể từ nay húng ta sẽ không còn phải chịu đựng nỗi đau khổ nữa, vĩnh viễn được giải thoát ! Muội hãy cười lên đi... cho ta thấy nụ cười lần cuối cùng .... vĩnh viễn đọng lại ....

Nữ nhân nở môi cười, nụ cười làm Lãnh Nhất Phàn đau xót tận tâm can.

Chàng lập tức hạ quyết tâm :

— Chỉ còn cách đổ máu !

Võ Lâm Phán Quan đến cách hai phu thê chừng hai bước, đó là khoảng cách thuận lợi để hạ thủ, nhìn hai tên kiếm sĩ hạ lệnh :

http://tieulun.hopto.org

— Lùi về đứng sau lưng ta !

Hai tên kiếm sĩ răm rắp tuân lệnh, cũng lùi về đứng sau Võ Lâm Phán Quan hai bước.

Tên hán tử kia tay giương cao ngọn đuốc.

Võ Lâm Phán Quan cúi nhìn chiếc trúc trượng một lát rồi từ từ đưa lên duỗi mạnh ra.

Từ trong ống trúc, lưỡi kiếm hiện lên tỏa hàn quang lóng lánh.

Phút cuối cùng của cuộc hành hình.

Hành hình ?

Nên đổi lại là giết người mới đúng nghĩa hơn.

Bởi vì Võ Lâm Phán Quan đâu phải là đại diện cho quan phủ Pháp đình gì ? Chỉ là một hung thủ sát nhân chuyên

[redacted]ệp mà thôi.

Hai tù nhân nhắm mắt sẵn sàng đón [redacted]n lưỡi đao tử thần chém xuống.

Lãnh Nhất Phàn đã cầm chắc kiếm [redacted]ng tay.

Từ khi chàng luyện thành tựu võ học [redacted]ng pho kiếm pháp trên tấm lụa được [redacted]ời tù vô danh truyền lại, chàng đã [redacted]thể tự tin mình lấy mạng Võ Lâm Phán Quan không khó.

Không ai để ý đến chàng. Mọi cặp [redacted]ắt đều đổ dồn vào thanh kiếm kỳ dị [redacted]n tay Võ Lâm Phán Quan và thái độ [redacted]ất khuất của hai phu thê tù nhân.

Ánh hàn quang lóe lên.

Tiếng la thảm và tiếng hai thây người đổ xuống.

Tiếp đó lại có tiếng kêu hốt hoảng.

http://tieulun.hopto.org

Ánh kiếm vụt tắt.

Người ngã xuống lại là hai tên kiếm sĩ, còn người kêu lên kinh hãi là tên hán tử cầm đuốc.

Hắn vẫn cầm ngọn đuốc đứng chôn chân tại chỗ, mặt xám ngắt như tro, tay cầm ngọn đuốc rung lên bần bật.

Lãnh Nhất Phàn đứng ngay giữa hai tù nhân, kiếm vẫn giữ chắc trong tay chưa tra vào vỏ.

Võ Lâm Phán Quan đã lùi tới tận đài kế, ngực áo bị rách một mảng chỉ hơi rướm máu.

Lão nhìn trân trân vào Lãnh Nhất Phàn một lúc mới nói :

— Lãng Tử, chút nữa thì lấy mất mạng lão phu rồi !

Rồi vạch chỗ áo rách nhìn vào ngực

hỉ hơi sướt da, cười khùng khục nói tiếp:

— Còn xa ruột ! May ngươi kịp đổi thế kiếm, nếu không thủng ngực lão phu còn gì ?

Nguyên khi Lãnh Nhất Phàn ra chiêu, chợt thấy lão xuất kiếm không phải để kết thúc tính mạng hai tù nhân mà lại nhằm vào hai tên kiếm sĩ, vì thế hàng thu vội kiếm về, vì thế Võ Lâm Phán Quan mới không thiệt mạng.

Hai phu thê tù nhân đứng ngẩn người, không hiểu gì biến hóa vừa xảy ra trước mắt.

Tên cầm đuốc vẫn đứng im, không làm động cựa, còn hai tiếng kiếm sĩ đã bị chém bay đầu, tuyệt khí từ lâu.

Võ Lâm Phán Quan nhìn Lãnh Nhất

http://tieulun.hopto.org

Phàn nói :

— Lãng Tử, ngươi cứ làm công việ
của mình. Lão phu không thể ở lại đây
đâu. Nhưng cần nhớ rằng phải quê
chuyện này đi !

Nói xong vung tay vạch một vòng
rồi lao mình phóng đi.

Phựt !

Tên hán tử cầm đuốc đổ ụp xuống
ngọn đuốc rời khỏi tay rơi xuống đất.

Võ Lâm Phán Quan cùng lúc bỏ đi
đã giết luôn tên hán tử đó.

Thủ pháp nhanh vô tỉ, rất chính xác
và tàn độc, thật không hổ danh là tay
sát nhân chuyên nghiệp, thiết tưởng cũng
rất chu đáo.

Một lúc sau, nam nhân mới trấn tĩnh
hỏi :

— Ong ta.... làm sao thế ?

Nữ nhân run giọng tiếp lời :

— Đây là..... hiện thực hay sao ?

Lãnh Nhất Phàn thở phào một hơi,
ra kiếm vào bao nói :

— Hai vị, người đó vừa nói qua, hãy
iên chuyện này đi. Chúng ta cần phải
hanh chóng làm những việc cần thiết
tránh phát sinh thêm những bất ngờ
hiền phức.

Chàng bước tới nhặt cây thuốc lên
hìn nữ nhân hỏi :

— Lò nung, thạch đầu và ống bể ở
au ?

Nữ nhân đưa tay chỉ sang cuối
hòng.

Lãnh Nhất Phàn theo hướng tay chỉ
hạy nhanh đến tìm, không bao lâu đã

http://tieulun.hopto.org

đưa ống bễ, lò nung và một khối hắc thạch dầu (than đá) , còn có cả kìm búa, đầy đủ dụng cụ thợ rèn.

Chàng lập tức bắt tay vào hành động, kiểm tra các dụng cụ rồi mang tất cả đến trước cửa phòng, nổi lửa kéo bễ đốt than lên.

Một lúc sau thỏi than đá đỏ rực bốc lên ngọn lửa xanh lè.

Trước tiên Lãnh Nhất Phàn gọi nữ nhân đến gần cúi xuống dí sợi xích gần chỗ cổ tay vào ngọn lửa.

Bệ lò nung rất nóng nhưng có tấm chắn nên cố sức chịu đựng thì vẫn vượt qua được.

Hơn nữa việc tháo xiềng xích để được tự do thì việc cố chịu đựng một chút nào đáng giá gì ?

Lãnh Nhất Phàn cố sức kéo bễ, ngọn lửa xanh táp vào sợi xích làm cho đỏ rực lên rồi bắt đầu chảy ra.

Vì ngọn lửa chỉ cách cổ tay nữ nhân chừng vài gang nên nam nhân phải xé áo mình để Lãnh Nhất Phàn lót thêm vào tay nữ nhân cho đỡ nóng.

Với sự nổ lực chịu đựng, cuối cùng hỗ tiếp giáp chiếc xích được hàn liền lại với nhau dần dần nóng chảy ra.

Phải sau thời gian một tuần trà, nữ nhân mới được tự do.

Lại thêm một tuần trà nữa để giải thoát xích cho nam nhân cũng bằng phương pháp tương tự.

Hai phu thê được thoát xiềng xích, lòng mừng vô hạn tưởng chừng như muốn bay cẫng lên.

http://tieulun.hopto.org

Nam nhân nhìn Lãnh Nhất Phàn cảm kích nói :

— Lãng Tử !... Xưng hô như vậy đối với ân nhân thật không được cung kính....

Lãnh Nhất Phàn cười đáp :

— Không sao, tại hạ thích như thế mà !

Quả tình chàng thấy trong lòng rất vui như chính bản thân mình được giải phóng.

Nam nhân gật đầu :

— Thì gọi thế vậy ! Lãng Tử thiếu hiệp, kẻ hèn này là Giang Lăng, còn tiện thê là Lý Tiểu Vân. Đại ân đại đức này không dám nói bằng một chữ tạ suông. phu thê chúng tôi xin được trọn đời ghi lòng tạc dạ ....

Nói xong cả hai quỳ xuống.

Lãnh Nhất Phàn vội vàng cúi đỡ hai ười đứng lên, hốt hoảng nói :

— Giang môn chủ, Giang phu nhân, đừng làm thế. Chúng ta phải nhanh khỏi đây thôi !

Hai người vái mấy lần mới chịu đứng n.

Lãnh Nhất Phàn lo lắng nói :

— Hai vị võ công đã mất....

Giang Lăng cười đáp :

— Việc đó không sao ! Bổm môn mật chỉ có thể phục hồi công lực, chỉ thời gian thôi.

— Nếu vậy thì tốt. Mong hai vị sớm n hưng lại môn phái. Bây giờ chúng đi thôi !

Nhưng đột nhiên chàng nghĩ tới điều lắc đầu nói :

http://tieulun.hopto.org

— Không ổn rồi !

Giang Lăng nói :

— Thiếu hiệp có chuyện gì vậy ?

— Ở động khẩu có thiết nhân và ong độc ...

— Không cần phải lo lắng. Chúng vốn do bổn môn thiết lập, không cản được chúng ta đâu !

— Vậy thì đi thôi !

Ba người lập tức rời khỏi thạch động.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI HAI

GIÔNG BÃO TRONG LÒNG

Quá ngọ !

Khí trời nóng bức.

Lãng Thiên Kỳ lẩn quẩn trong khu gần sơn động, nơi Thập Lý Hương ần đã dẫn chàng vào hái thuốc.

Chàng cũng giả vờ ngắt hoa bẻ lá, vì biết rằng khu vực này được cảnh nghiêm mật, thường có người bí mật

http://tieulun.hopto.org

theo dõi.

Chàng cố tìm cho được Võ Lâm Phán Quan vì cho rằng lão ta đã là chấp sự của môn phái thần bí này tất sẽ biết nhiều bí mật.

Lãnh Nhất Phàn tin rằng Võ Lâm Phán Quan sẽ đáp ứng yêu cầu của mình.

Chàng không sao hiểu được hành vi của Võ Lâm Phán Quan vừa rồi và Phương nhị thiếu gia hôm trước.

Cả hai đều hành động giống hệt nhau, vì mình mà tiêu diệt đồng môn.

Nhưng hai người đó hành động phản môn như vậy với mục đích gì ?

Thật là điều trái lý, không sao giải thích được.

Lãnh Nhất Phàn cố sức suy đoán nhưng càng nghĩ càng mơ hồ.

Nhiều khi do mải nghĩ mà sinh thiếu [illegible]n thận, còn chưa kịp có phản ứng gì [illegible]ì đã nghe có tiếng nói :

— Đừng động !

Chàng có cảm giác một vật nhọn dí [illegible] hậu tâm mình .

— Người nào ?

Chàng lúc đó đang quỳ hái lá, vừa vừa chuẩn bị đứng bật lên .

Giọng nói kia cất lên đầy đe dọa :

— Ngồi yên ! Mũi kiếm đang dí vào [illegible] tâm ngươi đó !

Lãnh Nhất Phàn hiểu rằng chỉ cần [illegible]ong động lúc này chắc sẽ mất mạng, [illegible]ng đầu nghĩ cách đối phó, miệng hỏi :

— Bằng hữu là...

Đối phương không đáp mà gằn giọng [illegible] :

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi là gì ở đây ?

— Bằng hữu không thấy tại hạ đang
tìm được sao ?

— Ngươi căn bản không phải đang
tìm được ! Không lừa được ta đâu... dọc
đường ngươi hái xong rồi lại vứt đi, đủ
chứng minh rằng hái thuốc chỉ là cái cớ
Chắc chắn ngươi đang có ý đồ khác.

Lãnh Nhất Phàn nghe nói phát run
bấy giờ mới hiểu ra vừa rồi mình đã thấ
cảm mà để lộ sơ hở.

Tuy vậy chàng vẫn bình tĩnh trả lời

— Đó là việc của tại hạ , không
khiến bằng hữu phải can thiệp vào.

— Bổn nhân nhất định phải can
thiệp !

— Bằng hữu dám tin rằng mình can
thiệp được không chứ ?

— Đừng quên mũi kiếm ta đang ở
ậu tâm ngươi !

— Tại hạ không thích thế. Tốt nhất
ằng hữu nên thu kiếm về đi !

— Lãng tử ! Thích hay không là việc
ủa ngươi. Hãy nghe cho rõ đây : Trước
hết ngươi có hai đường để chọn.

— Thú vị đấy ! Đường thứ nhất là
gì ?

— Đường thứ nhất là ngươi phải rời
khỏi núi này, vĩnh viễn không bao giờ
ược quay trở lại !

Lãnh Nhất Phàn chợt hiểu.

Đối phương tất là người của môn
phái thần bí này. Không cho phép ngoại
nhân vào núi và việc sai người ám hại
âm Lâm là hai hành động hoàn toàn
hù hợp nhau.

http://tieulun.hopto.org

Liễn đáp :

— Tại hạ đến đây tìm được. Công
việc còn chưa xong, rừng núi là của thiên
hạ chứ chẳng của riêng ai. Vì thế còn
chưa định rời khỏi đây, còn đường thứ
hai ?

— Con đường này đơn giản hơn
nhiều ! Chỉ cần bổn nhân ấn sâu kiếm
vào một chút là không còn vấn đề gì nữa
Ngươi chắc không phải kẻ đần, hy vọng
biết chọn đường đúng cho mình .

— Tại hạ chọn đường thứ hai !

Chưa dứt tiếng chàng đã rút kiếm
ra, đồng thời tung mình nhảy vút sang
trái, quay ngoắt lại.

Hành động chỉ xảy ra trong nháy
mắt, thậm chí không đủ thời gian để suy
nghĩ.

Khi đối phương kịp nhận ra thực
ng thì Lãnh Nhất Phàn đã thoát ra
ỏi vòng nguy hiểm rồi.

Tuy vậy kiếm vẫn lao theo.

Lãnh Nhất Phàn đương nhiên đã xác
n trước.

Chàng vừa tung người đã rút kiếm,
n xạ cực nhanh, quay người chém
ất trở lại.

Choang !

Hai kiếm giao nhau nẩy lửa.

Khi kiếm vừa tách ra, hai người đã
ng đối diện.

Nhưng không ai xuất thủ trước.

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên nhận ra
phương là Điền Tứ Lang, tình nhân
Thập Lý Hương mà suýt nữa mình
m trán hôm bị cô ta dẫn vào phòng

http://tieulun.hopto.org

ngủ của mình.

Vì hai người chưa giáp mặt nên chỉ có [redacted] hiện sát khí, trông có vẻ căm hận và Lãnh Nhất Phàn mới biết Điền Tử Lang [redacted]ộc ác. thôi.

Điền Tử Lang cười nhạt nói :

— Lãng tử, ngươi quả có chút bản [redacted]ết người. lĩnh!

— Quá khen !

— Nhưng dù sao ngươi cũng pha [redacted]ảnh giác hơn nhưng vẫn chất vấn : chết!

Lãnh Nhất Phàn cố làm như bất ng [redacted]o do, ít nhất cũng nghĩ ra cái cớ nào đó. nói :

— Bằng hữu, chúng ta chưa hề que [redacted]gươi và ta bình sinh chưa quen biết, vậy [redacted] nguyên cớ làm sao ? biết...

— Chỉ cần bổn nhân biết ngươi là đ[redacted]Lãnh Nhất Phàn xác định rằng [redacted]hông thể giết Điền Tử Lang, cũng

— Nhưng chúng ta gặp nhau ở đ[redacted]hông nên làm hắn bị thương. Bởi vì nếu chứ?

[redacted]ng khai gây thù oán với môn phái bí

— Không nhiều lời ! [redacted]ật này thì sẽ rất khó khăn cho hành

http://tieulun.hopto.org

động của chàng sắp tới.

Điền Tứ Lang nhếch mép cười hỏi :

— Ngươi cần biết lý do ?

— Phải !

— Rất đơn giản, ngươi phải chết bởi vì nhân muốn giết ngươi.

— Tại hạ vì sao phải chết ?

Điền Tứ Lang tức tối gầm lên :

— Không vì sao cả, là vì phải chết !

Thật là ngông cuồng quá mức ! Lãnh Nhất Phàn không tức giận, chàng chỉ thấy buồn cười.

Đương nhiên đối phương vì nguyên nhân bảo mật mà không thể nói rõ lý do!

Tuy nhiên trong giang hồ mọi lúc mọi nơi đều có thể giết người, chẳng cần phải có lý do thật xác đáng, cũng không

ần nói rõ lý do.

Bởi vì có những lý do không thể nói.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Bằng hữu, ngươi có cầm chắc giết được tại hạ không ?

Điền Tứ Lang nói một cách chắc chắn :

— Cái đó không thành vấn đề !

Lãnh Nhất Phàn hỏi vặn :

— Nếu không giết được ?

Điền Tứ Lang không còn kiên nhẫn được nữa, rít lên :

— Phát kiếm !

Lãnh Nhất Phàn đã có dự định.

Chàng thi triển một động tác thủ thế. Nếu đối phương còn biết tiến thoái thì chính cuộc chiến là điều lý tưởng.

Chàng liền giương kiếm, người thoái

http://tieulun.hopto.org

về một bước, hơi cúi xuống, trường kiếm chếch sang bên phải.

Vẻ sát cơ trên mặt Điền Tử Lang càng hiện rõ.

Lãnh Nhất Phàn hết sức bình tĩnh.

Đột nhiên Điền Tử Lang chú mục nhìn về phía sau lưng Lãnh Nhất Phàn, sắc diện biến đổi nhìn rất khó coi.

Lãnh Nhất Phàn cũng nhận ra sự biến đổi ấy nhưngkhông thể quay lại nhìn được.

Trong khi song phương đang thủ thế chờ thời cơ công kích mà phân tâm như vậy là phạm vào đại kỵ của người luyện võ.

Nếu đối phương quyết hạ độc thủ trong trận chiến sinh tử thì chỉ cần một sơ xuất như thế đủ để trả giá bằng cả

inh mạng mình.

Nhưng Lãnh Nhất Phàn không nhân ơ hội đó.

Vì hiện tại chàng chưa muốn sát hân. Thời cơ để tiêu diệt địch chưa đến.

Đương nhiên Điền Tử Lang không hải là hạng võ sĩ kém bản lĩnh. Chỉ sau hốc lát, hắn đã trấn tĩnh trở lại, nhanh hư chớp nhảy lùi lại năm sáu thước.

Nhưng rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra hiến hắn phải phân thần như vậy ?

Sau đầu Lãnh Nhất Phàn không có ắt nên không sao biết được, tuy cũng uốn biết. Nhân khi Điền Tử Lang lùi ề, chàng cũng thu kiếm quay lại nhìn.

Chàng thật bất ngờ khi trông thấy gười làm Điền Tử Lang hoảng hốt là vị ô nương mập như lợn — Tiểu Cô Thái.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Cô Thái chậm bước tới gần, mỗi bước đi đều khiến từng tảng thịt rung lên núc ních .

Thị đến thẳng trước mặt Lãnh Nhất Phàn, đưa mắt đánh giá chàng từ trên xuống dưới như người mua hàng đang xác định một đồ vật rồi gật gật đầu, sau đó quay sang hỏi Điền Tứ Lang :

— Điền Tứ Lang, ngươi phụng mệnh giết người hay sao ?

Điền Tứ Lang buông xuôi thanh kiếm, cúi đầu đáp :

— Thuộc hạ không...

— Vậy ngươi vừa làm gì ?

— Thuộc hạ chỉ... định thử bản lĩnh của hắn một chút.

Tiểu Cô Thái cười không chút thiện ý :

— Ta thấy đâu phải thế ? Nếu vừa ồi vị huynh đệ đây không phản thủ một iếm thì ngươi đã đâm chết anh ta rồi, úng vậy không ?

Điền Tứ Lang cúi người biện bạch :

— Tiểu Cô Thái ! Không phải thế âu . Thuộc hạ đâu dám làm trái qui cũ, ông phụng mệnh mà dám giết người ? ừa rồi... chỉ là muốn hỏi mấy câu, vì ười này lai lịch không rõ.

Lời giải thích xem chừng có lý.

Tiểu Cô Thái nhíu mày :

— Ta không thích nghe biện bạch !

Điền Tứ Lang khúm núm :

— Tiểu Cô Thái ...

Nữ nhân béo ị ngắt lời :

— Ta biết vì sao ngươi muốn giết

http://tieulun.hopto.org

— Thuộc hạ...

— Ngươi vì ghen tuông, đúng vậy không ?

Điền Tứ Lang đỏ mặt đến tận cổ, lúng túng :

— Tiểu Cô Thái !...oan uổng quá... thuộc hạ với hắn không quen biết, chỉ muốn tra khảo một chút, đâu có chuyện ghen tuông ?

— Hắc hắc !

Tiểu Cô Thái cười lên hai tiếng nói :

— Trong lòng ngươi chắc biết rõ.

— Thuộc hạ thật mà !

Lãnh Nhất Phàn hiểu ra. Chuyện Thập Lý Hương công nhiên đến gian nhà cô chuyện trò với mình tất không giấu được mắt hắn.

Điền Tứ Lang là tình nhân của Thập

Hương, việc hắn ghen tuông có gì

Tiểu Cô Thái nghiêm giọng :

— Điền Tứ Lang ! Bất kể ngươi có ông nhận hay không, nhưng từ nay ngươi không được gặp hắn nữa. Hãy nhớ cho !

— Tuân lệnh !

Điền Tứ Lang khom mình đáp rồi quay lại bỏ đi.

Tiểu Cô Thái nhìn xoáy vào Lãnh Nhất Phàn một lúc. Bây giờ nhìn cô ta không có vẻ dâm đãng như Lãnh Nhất Phàn đã thấy mà cái nhìn sắc lạnh đáng chứng tỏ Điền Tứ Lang hoảng hốt như không có căn cứ.

Thị vung tay nói :

— Lãng tử ngươi có thể đi !

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn quay người, chậm
bước rời khỏi khu rừng.

Chàng vừa đi vừa suy nghĩ, nhưng
không cắt nghĩa được vì sao Tiểu Cô Thái
lại không cho Điền Tử Lang giết mình ?

Lần trước chàng bị tên thị vệ của
Tiểu Cô Thái là Hà Kim Cương bắt định
giết vì biết chàng là người của Thập Lý
Hương, chứng tỏ giữa hai người có sự
hiềm khích.

Nếu vậy thì sao thị lại bảo vệ mình ?

Chẳng bao lâu, chàng đã quay trở
lại gian lều cỏ.

Vừa ngồi xuống giường, đột nhiên
chàng nghe thấy tiếng nói :

— Lãng tử , đừng động , bên ngoài
có người đang theo dõi !

Lãnh Nhất Phàn thất kinh hỏi :

— Ngươi là ai ?

Tiếng nói phát ra từ gian bếp :

— Ngươi không nhận ra sao ?

Lãnh Nhất Phàn đã nhận ra : chính
Giang Hồ Bí Khách.

— Thì ra là các hạ...

— Hãy nghe đây : Việc ngươi đến
quan xét ở tiền động ta đã biết không cần
phải nói lại nữa. Hiện tại ngươi cần cấp
tốc rời khỏi núi.

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên hỏi :

— Vì sao ?

Giang Hồ Bí Khách nói nhanh :

— Môn phái bí mật này đã phái sát
thủ định giết Lâm Lâm cô nương. Sát thủ
là ai và diện mạo thế nào thì hiện tại
chưa biết. Chỉ biết rằng tên này rất
đáng sợ. Hắn đã xuất phát trước rồi. Bởi

http://dialun.tk

thế ngươi cần lập tức đến ngay Hà[illegible]ích thân hạ lệnh.

Dương, có thể tìm được cô ta ở Duyc[illegible] Lãnh Nhất Phàn buột miệng kêu Lai khách điếm ở ngoại thành phía tây[illegible]:

Ngươi phải tận lực tương trợ nhưng cấ[illegible] — Kim Kiếm sát thủ đích thân hạ bí mật, không được gặp cô ta.[illegible]h ? Không sai chứ ?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ ngợi giây lá[illegible] — Hãy tin rằng chính tai ta nghe rồi hỏi :[illegible]y.

— Vì sao chúng vội giết cô ta nh[illegible] Lãnh Nhất Phàn tưởng mình nghe thế ?[illegible]hầm nên hỏi lại câu đó.

— Chúng bảo rằng cô ta đã khô[illegible] Lâm Lâm đã si mê hắn. Hai người còn giá trị lợi dụng nữa nên phải giết[illegible]ở bên nhau trong ba ngày, cũng chính để diệt khẩu.[illegible]ờ hắn mà Lâm Lâm phải ở lại trong[illegible] nhà cỏ này suốt ba tháng trời.

— Giá trị lợi dụng nào ?

— Ta không rõ, chỉ nghe chúng n[illegible] Hơn nữa, theo lời Lâm Lâm thì hai thế.[illegible]ười đã cùng nhau thề ước sẽ nhanh[illegible]óng đi tới hôn nhân.

Dừng một lúc, lại tiếp :

— Ta tình cờ mà tận tai nghe đượ[illegible] Vậy mà đột nhiên chính hắn ra lệnh chuyện này. Chính Kim Kiếm sát th[illegible]hái sát thủ đi giết người yêu của mình

http://tieulun.hopto.org

để diệt khẩu.

Chỉ mới đây môn phái này đã cho hai tên hắc y hán tử đưa ong độc đến rắp tâm hại nàng một lần rồi vì thế chuyện do Giang Hồ Bí Khách phát giác không cần ngờ vực nữa.

Hôm đó nhờ Phương nhị thiếu gia giải cứu nên hai người mới thoát nạn.

Nhưng vì sao Kim Kiếm sát thủ rắp tâm sát hại Lâm Lâm ?

Nói rằng Lâm Lâm đã mất đi giá trị lợi dụng, nhưng chúng đã lợi dụng cô ta ở chỗ nào ?

Giá như Lâm Lâm biết được sự thật tàn khốc này, hẳn cô ta sẽ.....

Giang Hồ Bí Khách nói :

— Lãng Tử, ngươi có thể đi được rồi !

— Tại hạ đi ngay đây !

— Hãy chú ý bị đối phương theo dõi đó.

— Tại hạ sẽ chú ý.

Chàng nói xong, ra khỏi lều hướng về phía sơn môn lao người phóng đi.

Vì đại sự chưa làm xong, chàng không muốn rời khỏi núi, nhưng Lâm Lâm đang bị đe dọa, chàng không thể không tận lực giúp đỡ.

Đặc biệt chàng đã biết rõ mối đe dọa chính từ phía Kim Kiếm sát thủ, chàng càng thấy mình có trách nhiệm.

Lời nữ sát thủ Xảo Thư Nhi như còn vang vọng bên tai chàng : " Hy vọng ngươi và Lâm Lâm hạnh phúc".

Nàng đã vì em gái mà rút khỏi cuộc tình, giá như nàng sớm biết rằng trái tim

http://tieulun.hopto.org

muội muội mình đã thuộc về người khác, chắc nàng đã không làm thế....

Nhưng Lâm Lâm đâu có ngờ rằng trái tim mình đã đặt lầm chỗ ?

Lòng người hiểm trá, đang tâm ra lệnh cho thủ hạ sát hại người một lòng một dạ với mình.... chỉ cần nghĩ đến điều đó đủ phải run sợ.

Thế nào chàng cũng tìm gặp tên tán tận lương tâm đó, trả mối hận này thay Lâm Lâm.

Lãnh Nhất Phàn quyết định ngay.

Kim Kiếm sát thủ đã có tư cách ra lệnh cho thuộc hạ tìm giết Lâm Lâm, tất thân phận không nhỏ.

Nhưng vì sao lúc nào hắn cũng đeo mạng đen che kín mặt ?

Trong môn phái thần bí kia hắn có

ân phận thế nào ?

Đương nhiên môn phái này đã dùng ủ đoạn để tiện mua chuộc Bạch Ngọc a để chiếm đoạt sào huyệt của Địa nh Môn, tất chẳng phải là bọn tốt lành Vậy chẳng lẽ Cái Đại Kiếm Tôn chính Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên , iền bối đã từng tề danh với phụ thân hàng ?

Cuối cùng, ý nghĩ của chàng lại quay người tù vô danh trong hắc lao.

Người này đã bị phế mất võ công, bị chặt đứt hai chân. Địch nhân còn lại chưa giết vì muốn đoạt được một ết.

Vật đó lại là pho kiếm pháp tuyệt n hiếm thế mà người tù đã trao tặng chàng.

http://tieulun.hopto.org

muội muội mình đã thuộc về người khác, chắc nàng đã không làm thế....

Nhưng Lâm Lâm đâu có ngờ rằng trái tim mình đã đặt lầm chỗ ?

Lòng người hiểm trá, đang tâm ra lệnh cho thủ hạ sát hại người một lòng một dạ với mình.... chỉ cần nghĩ đến điều đó đủ phải run sợ.

Thế nào chàng cũng tìm gặp tên táng tận lương tâm đó, trả mối hận này thay Lâm Lâm.

Lãnh Nhất Phàn quyết định ngay.

Kim Kiếm sát thủ đã có tư cách ra lệnh cho thuộc hạ tìm giết Lâm Lâm, tất thân phận không nhỏ.

Nhưng vì sao lúc nào hắn cũng đeo mạng đen che kín mặt ?

Trong môn phái thần bí kia hắn có

hân phận thế nào ?

Đương nhiên môn phái này đã dùng hủ đoạn để tiện mua chuộc Bạch Ngọc ga để chiếm đoạt sào huyệt của Địa nh Môn, tất chẳng phải là bọn tốt lành . Vậy chẳng lẽ Cái Đại Kiếm Tôn chính Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên , tiền bối đã từng tề danh với phụ thân hàng ?

Cuối cùng, ý nghĩ của chàng lại quay người tù vô danh trong hắc lao.

Người này đã bị phế mất võ công, i bị chặt đứt hai chân. Địch nhân còn u lại chưa giết vì muốn đoạt được một t.

Vật đó lại là pho kiếm pháp tuyệt n hiếm thế mà người tù đã trao tặng chàng.

http://tieulun.hopto.org

Vậy người tù kia có quan hệ gì với Địa Linh Môn không ?

Vị môn chủ Địa Linh Môn và thê tử của mình bị giam cầm trong tiên động chỉ vì đối phương muốn tra tìm nơi tàng giấu pho *Địa linh chân kinh* . Vậy pho kiếm pháp trên người chàng có phải là một phần trong pho kinh đó không ?

Tiếc rằng lúc đó chàng không hỏi kỹ. Phu thê họ đã được cứu thoát là biết có thể dùng mật chi bổn môn mà khôi phục lại được công lực hay không ?

Lại nói, người tù phạm trong hắc lao nhờ mình tìm một nữ nhân có danh hiệu Tiểu Sơn Thố, chỉ căn cứ vào chiếc vòng đeo tay bằng lục ngọc mà nhận dạng. Nhưng thiên hạ bao la thế, biết tìm nữ nhân đó ở đâu ?

Ý nghĩ ấy chợt quay về đối với Lâm m, chân chàng bất giác bước nhanh n. Cần phải gặp nàng ngay để giải át mối hiểm họa chờ trước mắt và cho g biết tin tức tàn nhẫn này.

Lãnh Nhất Phàn lẩm bẩm :

— Mối tình đầu... Lời thề nguyện tiên của nàng... lại trao vào tay vào bất lương, táng tận lương tâm như ... Ta sẽ quyết vì nàng mà đòi món này !

*

* *

Người ta nói rằng khí hậu trong rừng ng khác gì dung nhan người thiếu nữ

http://tieulun.hopto.org

: vui vẻ đó rồi lại giận hờn ngay.

Quả đúng như vậy !

Vừa đang đẹp trời, bỗng chốc âm u
rồi mây đen ùn ùn kéo đến che kín cả
bầu trời.

Gió núi thổi lên mỗi lúc một to.

Lãnh Nhất Phàn từng gặp nhiều trận
mưa rừng nên không thể coi thường, ch
phút chốc nước đổ tới ào ào, những triề
núi thấp trở thành những thác nước hun
dữ, đừng nói là con người mà ngay c
mãnh thú cũng bị cuốn trôi băng băng
như những khúc gỗ mục rồi bị nhấn chìm

Không mấy chốc bầu trời tối đen
Lãnh Nhất Phàn biết rằng một cơn mư
lớn sắp ập xuống.

Chàng vội vàng chạy đi tìm một n
tạm trú mưa.

Quả nhiên chẳng bao lâu trận mưa
đến.

Lãnh Nhất Phàn chợt mừng rơn khi
y phía bên phải không xa trên sườn
i có một mái lều nhỏ, liền chạy như
y tới đó.

Mưa đổ nước xuống như trút, sấm
ch ngang dọc bầu trời như đang đến
ày tận số.

Lãnh Nhất Phàn không nghĩ ngợi gì
ềm, đâm bổ vào lều.

Đến gần Lãnh Nhất Phàn mới biết
y là một cái chòi mái lá dựng bên bờ
suối lớn nước chảy ầm ầm, mặt trước
tiếp với sườn núi, còn phía sau chôn
xuống nước như kiểu nhà sàn. Phía
là một chiếc cối xay nước lớn đang
y tít. Thì ra là nhà chòi xay bột.

http://tieuluan.hopto.org

Đến trước lều, Lãnh Nhất Phàn đưa [illegible]t, gió rít lên từng cơn như muốn quật mất nhìn vào, chợt sững lại trước cửa. [illegible] mái lều.

Trong lều có một lão nhân bận y [illegible] Lại một người ướt sũng từ ngoài đi phục màu xám đang ngồi trên chiếc bàn [illegible]nh vào, Lãnh Nhất Phàn hơi dịch sang thấp giữa phòng, trên bàn là một vò [illegible] để tránh. rượu, một bát đậu xào và cốc chén.

Lão đang ngồi uống rượu một mình [illegible], tay cầm cung, lưng đeo ống tên, còn với món đậu xào, môi chóp chép bê[illegible] thêm một con đao rừng to bản, ăn ngoài cũng nghe rõ. [illegible]n theo lối thợ săn.

Thấy Lãnh Nhất Phàn đến, lão vẫ[illegible] Người thợ săn giũ giũ cho rơi bớt cắm cúi ăn uống, thậm chí không thèm [illegible]ốc mưa, sau đó đưa mắt nhìn xeó sang ngẩng đầu lên. [illegible]nh Nhất Phàn.

— Lão trượng cho tránh nhờ mưa [illegible] Ánh mắt lánh lên như mắt thú rừng một lúc. [illegible] tia hàn quang.

Lão nhân ậm ờ thay cho lời đáp. Đoạn y bước vào lều đến trước lão

Lãnh Nhất Phàn đành đứng nép bê[illegible]n, tấm thân vạm vỡ của hắn che khuất khung cửa.... [illegible]lão nhân lẫn chiếc bàn thấp nhỏ.

Bên ngoài mưa gió vẫn mặc sức gà[illegible] — Lão gia, có thể nhờ bát rượu cho

http://tieulun.hopto.org

ấm người không ?

— Ưm...

Lão nhân vẫn ậm ừ không biết có đồng ý hay không.

Người thợ săn lại nói :

— Mưa dữ quá, suýt nữa thì mất mồi săn !

Lão nhân vẫn lặng thinh ăn uống.

Người thợ săn kiên nhẫn nói tiếp :

— Huynh đệ chúng tôi đang đuổi theo con linh miêu, không ngờ dọc đường lại gặp hang của một đôi chồn hương...

— Thế ư ?

Lão nhân chính thức lên tiếng :

— Chồn hương là vật đắt tiền lắm đó. Một đôi chồn mẹ chứ gì ?

— Đúng thế, một đực một cái, hình như từ trong rừng sâu mò ra làm tổ ngoài

y.

— Hang ở đâu ?

— Ở mé giữa sơn động phía tây này.

Người thợ săn phác một cử chỉ, lại nói tiếp :

— Lão gia, chồn hương là thứ tinh khôn lắm. Định nhờ lão gia báo giùm cho này tên hàng xóm đắc lực giúp một tay mới mong bắt được chúng.

— Cũng được, cứ ngồi xuống đấy ăm hớp rượu cho ấm đã !

— Đa tạ !

Người thợ săn ngồi xuống tự rót rượu vào chén.

Lãnh Nhất Phàn vốn cũng muốn ng vài ngụm cho đỡ lạnh, nhưng không ó ý mời chàng, thêm nữa dáng bộ cả người đều có vẻ miễn cưỡng nên

http://tieulun.hopto.org

chàng chăm chú nhìn ra ngoài trời, mong cơn mưa sớm chấm dứt.

Chàng tính toán rằng chỉ cần vượt qua một sườn núi nữa là đã tới bờ sông, hy vọng qua được sông trước khi trời tối để trong đêm có thể tới được Hàm Dương.

Tuy nhiên có một điều bất ngờ là suốt dọc đường chàng không bị ai theo dõi.

Mưa tạnh dần.

Trời trở lại quang đãng, cuối cùng chỉ còn những giọt nước đọng lại trên tàu lá rơi xuống lộp bộp.

Người thợ săn nói :

— Lão gia, mưa tạnh rồi !

Lão nhân bận nhai một miếng đậu, chỉ bật ra được :

— Ừm !

— Tôi muốn đến giúp người huynh ệ...

Lão nhân nuốt xong miếng đậu xào, ói :

— Nước khe đang lớn lắm, ngươi chưa qua được đâu, phải chờ một lúc nữa.

— Đôi chồn hương đó, sợ rằng... còn ....

— Khó biết trước !

— Tôi muốn đi !

Lão nhân uống một ngụm rượu lớn i lấy ống tay áo lau miệng nói :

— Ngươi chẳng cần đi !

— Vì sao ?

— Vì ngươi chẳng có vận may săn ực chồn hương đâu !

— Lão gia... ngươi....

http://tieulun.hopto.org

Tiếp đến nghe hực một tiếng giống như người đang nói bị ai chẹn ngang cổ họng làm thanh âm bị tắc nghẽn.

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên quay đầu lại.

Lão nhân khom mình dỡ lên một tấm ván ngay dưới chỗ ngồi. Bên dưới đã là màng nước đổ vào cánh quạt cối xay tiếng nước ầm ầm rất mạnh.

Lão nhân xoay người chộp thì hà tên thợ săn đã mềm nhũn vứt tõm xuống dòng nước xiết.

Lãnh Nhất Phàn thấy sự việc diễn biến quá đột ngột, theo bản năng chàng vội sờ tay vào chuôi kiếm.

Lão nhân đứng thẳng lên nhìn Lãnh Nhất Phàn.

Bấy giờ chàng mới nhận ra người già

hòi cối xay này chính là Võ Lâm Phán uan.

Thật là chuyện nằm mộng cũng không nghĩ đến.

Nhưng vì sao lão ta lại giết gã thợ ăn ?

Võ Lâm Phán Quan điềm nhiên như hông có chuyện gì xảy ra; nói với Lãnh hất Phàn :

— Lãng Tử, cơn mưa hay thật !

— ...

Lãnh Nhất Phàn không biết trả lời o, miệng ậm ừ.

Võ Lâm Phán Quan nói tiếp :

— Nếu không có trận mưa lớn bất ờ này, tên chó săn này sẽ không trú ung với con mồi đâu.

— Chó săn ư ?

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn tự nhiên hiểu ra ý tứ của câu nói, tên hán tử giả dạng thợ săn này chính là người của môn phái kia được lệnh theo dõi mình, đợi trời mưa mà hai người phải vào trú một nơi.

Võ Lâm Phán Quan giữ chức Ngoại chấp sự pháp đường của môn phái đó. nhưng sao lão làm thế ?

Lãnh Nhất Phàn gật gật đầu, tỏ ra hiểu câu chuyện, lại hỏi thêm :

— Vì sao các hạ phải giết hắn ?

— Những tin tức này không được truyền về môn phái.

— Thì ra vậy.

Lãnh Nhất Phàn lại gật đầu, hỏi tiếp:

— Nếu vậy, theo lời tên chó săn này, đuổi theo linh miêu nghĩa là tại hạ

ồi. Còn chồn hương là ám chỉ ai vậy ?

Võ Lâm Phán Quan trả lời :

— Rồi ngươi sẽ hiểu. Còn may rằng ờ trận mưa mà hắn dẫn xác đến đây, ật là ý trời. Nếu không hắn truyền tin c về con chồn hương đó về núi thì hỏng t, có uống vài ly cho ấm không ?

— Không, tại hạ đang vội !

Chợt ngập ngừng một lúc, lại hỏi :

— Tại hạ muốn thỉnh giáo các hạ ai việc....

Võ Lâm Phán Quan không để chàng ói hết, ngắt lời :

— Một việc cũng không ! Ta biết ươi muốn hỏi gì rồi !

Lão trừng mắt nhìn chàng nói thêm:

— Ta không thể rời khỏi đây được, i vì có thể xảy ra những tình huống

http://tieulinhtuong.org

bất ngờ. Ngươi trước hết đừng đi khỏi đây vội, phải làm một việc.

— Việc gì ?

— Xử lý chuyện chồn hương. Cứ gặp bất kỳ ai ngăn trở hay không cũng thịt hết đi, và phải làm thật gọn, không để lại dấu vết nếu không sẽ hỏng đại sự mất đó, ngươi hiểu ý ta chứ ?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ đến tình cảnh Lâm Lâm nên ngập ngừng :

— Tại hạ hiểu rồi. Nhưng ....

— Tình hình cấp bách, ngươi đi ngay đi.

Võ Lâm Phán Quan ngắt lời Lãnh Nhất Phàn, đưa tay chỉ ra cửa nói :

— Ngươi cứ việc ngược theo khe này mà lên núi, gần tới đỉnh sẽ thấy năm cây thông mọc liền nhau. Sau khóm thông có

thụ đó có một thạch động, là nơi mà tên chó săn vừa rồi gọi là hang chồn. Còn một tên chó săn nữa còn canh giữ ở đó, ngươi cứ việc dọn hắn đi, thôi nhanh lên!

Lãnh Nhất Phàn không thể từ chối, đành nhắm hướng tây ngược theo khe núi mà đi.

Hiện giờ thì chàng đã hiểu, Võ Lâm Phán Quan và Giang Hồ Bí Khách có mối liên hệ mật thiết với nhau, tất nhiên lão ủng đứng về phía mình, còn mục đích của lão thế nào thì chàng chưa biết.

*

* *

Sau cơn mưa lớn, trời quang đãng lên nhiều, núi rừng được tắm sạch bụi đất,

http://tieulun.hopto.org

trở nên xanh mướt và tươi mát hơn.

Nhưng Lãnh Nhất Phàn không còn bụng dạ đâu mà ngắm cây ngắm núi. Chàng có quá nhiều việc phải làm.

Cơn mưa lớn khiến nước đổ về như thác lũ, hai bên sườn núi lại trơn như xoa mỡ. Chỉ cần bám chân không chắc, trượt chân xuống là lập tức bị lòng khe nuốt chửng ngay.

Tuy vậy sau nửa canh giờ Lãnh Nhất Phàn cũng đã gần tới đỉnh, nhìn thấy năm cây cổ tùng trước mặt.

Lãnh Nhất Phàn dừng lại, đưa mắt quan sát tình thế.

Hai tên đang theo dõi mình mà dám bỏ để bám sát một đôi chồn hương, tất đó phải là nhân vật quan trọng đối với chúng.

Lát sau, Lãnh Nhất Phàn trông thấy một tên hán tử cũng ăn vận trang phục theo lối thợ săn giống hệt tên vừa bị Võ Âm Phán Quan giết vừa rồi đang lúi húi bên một khối nham thạch.

Hắn đang chật vật đánh lửa, hẳn vì hỏa cụ vừa rồi bị ướt nên hành động rất khó khăn.

Lãnh Nhất Phàn rón rén đến sau lưng tên thợ săn.

Ngay trên phiến đá có để một ống khói dùng để làm ám hiệu vẫn được nhiều môn phái sử dụng.

Hiển nhiên hắn chuẩn bị phát tín cu.

Còn may Lãnh Nhất Phàn đã đến m, nếu không chỉ một lát nữa người ng môn phái thần bí kia sẽ nhận được

http://tieulun.hopto.org

tín hiệu cầu cứu.

Hắn đã đánh được lửa lên, miệng lẩm bẩm :

— Thật là mất nhiều tâm lực. Dù sao cũng còn may là đánh được lửa, nếu không đàng phải xuống núi.

Nói xong giơ tay định châm vào ống

Lãnh Nhất Phàn đanh giọng :

— Đừng động !

Tên hán tử chợt rụt ngay cổ lại như con rùa đến nỗi đầu chạm tới vai.

Hắn run giọng hỏi :

— Ai ?

Lãnh Nhất Phàn đáp gọn :

— Lãng Tử !

— Ngươi ...

Tên hán tử quay lại dựa lưng và khối nham thạch, mắt mở to nhìn chằ

ầm vào Lãnh Nhất Phàn, hồi lâu mới i :

— Lãng Tử, chúng ta phụng mệnh hông đối địch với ngươi. Ngươi định làm

Lãnh Nhất Phàn lạnh giọng hỏi :

— Ngươi và tên đồng bọn truy bám o bổn nhân, đúng không ?

Tên hán tử tỏ ra luống cuống :

— Việc này....

Lãnh Nhất Phàn hỏi tiếp :

— Ngươi chuẩn bị phát tín hiệu để tăng viện, đúng vậy chứ ?

— ....

Tên hán tử há hốc miệng không biết gì.

— Bây giờ ngươi trả lời bổn nhân câu .

http://tieulun.hopto.org

Tên hán tử đảo đôi tròng mắt, đột
nhiên một thanh đoản đao đã hiện ra
trong tay nhằm vào ngực Lãnh Nhất
Phàn.

Động tác cực kỳ nhanh chóng và
thành thục, chứng tỏ hắn là một tay đao
lão luyện.

Nhưng thủ pháp của Lãnh Nhất Phà
lại càng nhanh hơn.

Chỉ nháy mắt, chàng đã chộp ngay
cổ tay cầm đao của đối phương vặn tra
lại cho mũi đao chúc xuống sườn hắn.

— Bây giờ hãy trả lời bổn nhân mấ
vấn đề.

Tên hán tử không đáp.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Người sử dụng thanh Kim Kiế
là ai ?

— ....

— Ngươi không nói ?

Vẫn không có tiếng trả lời.

Lãnh Nhất Phàn hừ một tiếng, vặn
ạnh tay thêm chút nữa khiến mũi đao
m sâu vào sườn tên hán tử rỉ máu.

Hiện chàng chưa muốn giết hắn,
ưng phải uy hiếp để buộc hắn phải trả
.

Tên hán tử đau quá run lên, nhưng
ẫn không kêu la.

— Ngươi không nói, bổn nhân xem
ử ngươi im lặng được bao lâu !

Tuyệt nhiên Lãnh Nhất Phàn không
dọa.

Chàng vốn tinh thông y lý, biết rõ
động của mỗi huyệt đạo trên người
cách khống chế những huyệt đạo đó.

http://tieulun.hopto.org

theo ý muốn.

Tuy vậy chàng rất ít khi sử dụng thủ thuật để uy hiếp đối phương. Nhưng bây giờ cần khai thác một vấn đề rất quan trọng nên buộc phải sử dụng.

Tên hán tử lên tiếng :

— Lãng Tử ! Bổn môn coi ngươi như bằng hữu, vì thế ngươi mới có thể ung dung sống trong núi này. Vì sao ngươi lại dám đối địch với bổn môn ?

— Không hỏi nhiều, trả lời đi !

— Chẳng lẽ ngươi dám giết người ?

— Kẻ chơi đao sao không dám giết người ? Câu hỏi đó chẳng thừa mất sao ?

— Vậy thì ngươi cứ hạ thủ đi !

— Trước khi ngươi trả lời những câu hỏi của bổn nhân thì đừng tưởng chết ngay được.

Dứt lời gập song chỉ điểm tới.

Tên hán tử kêu lên một tiếng, người ng hẳn xuống rồi quằn quại trên mặt , vừa lăn lộn vừa kêu la thảm thiết.

Sau một hồi, quần áo rách bươm, n thân tóe máu.

Lãnh Nhất Phàn quát hỏi :

— Ngươi có chịu nói không ?

— Ta... ta nói ! Hãy giải khai... uyệt đạo.

Lãnh Nhất Phàn là võ sĩ chính phái. hẳng qua vạn bất đắc dĩ chàng mới ng đến thủ thuật này.

Nghe nói chàng liền tung cước đá o người tên hán tử.

Hắn không kêu la nữa, chỉ thở hồng c.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Trả lời đi ! Người sử dụng Kim Kiếm có thân phận thế nào ?

— Vị... đó...

Tên hán tử vừa lắp bắp được hai tiếng, đột nhiên nhanh như chớp đưa tay lên bỏ vật gì vào miệng.

— Lão tử... nói cũng chết... Tiểu tử ngươi ... đừng hòng...

Nói chưa xong câu, hắn giật giật mấy cái, toàn thân nhũn ra bất động, tròng mắt trợn ngược lên trắng dã.

Lãnh Nhất Phàn đứng sững, lòng hối hận vì sơ suất để đối phương tự phục độc dược mà chết.

Hiện tại trách nhiệm về sự an toàn của Lâm Lâm vẫn còn đè nặng lên vai chàng. Cần phải nhanh chóng hoàn thành việc ở đây mới xuống núi được.

Chàng nhìn vào thạch động và không khỏi ngạc nhiên : ở đó chỉ cách cửa động hang có vài trượng, vậy mà vừa rồi tên hán tử rên la to thế, sao bên trong lại không nghe động tĩnh gì ?

Lãnh Nhất Phàn đến cửa động hỏi vọng vào :

— Trong động có người không ?

Không có tiếng trả lời.

Lãnh Nhất Phàn bước vào mấy bước, chợt mắt nhìn khắp thạch động.

Động chỉ rộng hơn trượng, sâu chừng bốn trượng, trên mặt đất có một chiếc chăn cói và tấm chăn bố, ngoài ra không có gì thêm, giống như chỗ tạm trú của người đi qua đường.

Vậy thì nhân vật được gọi là chồn đang ở đâu ?

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn kiểm tra kỹ thạch động một lúc rồi bước trở ra.

Không còn việc gì để làm nữa. Chắc rằng chồn hương đã bỏ đi mất từ trước rồi.

Nhưng chàng không khỏi băn khoăn.

Nếu động không có người thì tên hán tử kia canh giữ bên ngoài, lại còn định đốt khói phát tín hiệu làm gì ?

Chẳng lẽ khi chàng đối phó với hắn người trong này đã thừa cơ trốn mất ?

Chàng vừa ra khỏi động, quét mắt nhìn, đột nhiên sửng sốt.

Không thấy thi thể tên hán tử đâu cả.

Rõ ràng chàng đã chứng kiến hắn tự uống thuốc độc tự tử, chẳng lẽ còn sống lại bỏ đi ?

Không thể như vậy được.

Có nghĩa là khi chàng vào hang không để ý, đã có kẻ thừa cơ đưa thi thể đi rồi.

Lãnh Nhất Phàn chạy quanh tìm kiếm một hồi. Mé dưới là khe sâu nước chảy cuồn cuộn không thể vượt qua, bên trên là vách đá cao thẳm, chỉ còn một đường xuôi về phía đông tới chòi xay bột nữa thôi.

Đúng là quái sự !

Biết nấn ná thêm cũng chẳng có ích gì. Lãnh Nhất Phàn đành xuôi khe núi quay lại.

Chỉ một khắc sau, chàng đã tới gian [illegible].

Võ Lâm Phán Quan vẫn còn ngồi [illegible] vò rượu.

http://tieulun.hopto.org

— Lãng Tử, ngươi phí công vô ích rồi ! Ta đã biết chuyện.

Lãnh Nhất Phàn kinh ngạc nhìn Võ Lâm Phán Quan như nhìn quái vật. Lão vẫn không rời khỏi căn lều này, làm sao biết được ?

Lát sau, chàng mới lên tiếng hỏi :

— Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

— Có người tới trước ngươi một lúc.

— Thế ư ? Người nào vậy ?

— Chỉ biết đó là người mình . Ngươi đừng hỏi gì thêm nữa, dù có nói ngươi cũng không biết ai đâu. Bây giờ nên nhanh chóng chạy đến Hàm Dương làm việc của mình đi. Để đến tối qua sông không tiện đâu.

— Tại hạ muốn hỏi hai câu, nếu không thì bứt rứt lắm !

— Ngươi hỏi đi !

— Chồn hương là ai ?

— Đó là tiếng lóng chỉ trọng phạm.

— Trọng phạm ? Là người nào vậy ?

— Không nên hỏi nhiều. Ở đây tai ch mạch rừng.

Lãnh Nhất Phàn không thỏa mãn tí lo nhưng Võ Lâm Phán Quan đã nói nên chàng không tiện hỏi thêm.

Dù sao đó không phải là chuyện an trọng lắm đối với chàng.

Còn vấn đề khác quan trọng hơn.

— Các hạ đã là chấp sự trong môn i đó, tất biết ....

Võ Lâm Phán Quan không để chàng hết, nghiêm giọng :

— Đừng hỏi. Lão phu là người thận

http://tieulun.hopto.org

cận còn chưa thể đăng đường nhập thất
Hiện tại vẫn còn trong giai đoạn thử
thách theo dõi. Ngươi muốn hỏi, lão phu
cũng không thể trả lời. Mặt khác ngươi
cũng không nên ở lại đây lâu. Nếu chúng
biết ngươi có đi lại với lão phu, mọi việc
sẽ hỏng hết. Hiểu chứ ? Đi đi !

Lãnh Nhất Phàn đành phải bước ra
cửa.

Chàng hiểu rằng Võ Lâm Phán Quan
chỉ nhập vào môn phái kia với ý đồ khác
có lợi cho mình.

Nhưng lão là kẻ giết người chuyên
nghiệp, chỉ cần thấy lợi là làm, không
cần biết nhân nghĩa.

Loại người như vậy thường không
xen vào những chuyện ân oán trên giang
hồ, vậy mà lão nhúng tay vào chuyện

y, rõ ràng đứng về phía Giang Hồ Bí
ách, tức là người mình.

Tại sao như vậy ?

*

* *

Lãnh Nhất Phàn đến Duyệt Lai
hách điếm lúc trời đã tối hẳn.

Đây là một khách điếm lớn nhất ở
oại thành phía tây nên khách khứa rất
ng đúc, nhất là vào thời gian cuối tuần
u dậu.

Lãnh Nhất Phàn tìm thuê một phòng
hìn ra hậu viện.

Phía này lại càng đông đúc hơn mặt
ền. Chàng để bàn ngay trước cửa phòng

http://tieuluan.hopto.org

để dễ phát hiện được Lâm Lâm.

Chàng chờ suốt nửa canh giờ, nhiều khi sục sạo khắp hậu viện, cả tiền viện nhưng vẫn không phát hiện ra Lâm Lâm ở đâu cả.

Lãnh Nhất Phàn lại càng sốt ruột.

Chờ lúc một tên tiểu nhị đi qua, chàng giữ lại hỏi :

— Tiểu nhị ca !

— Khách quan, có chuyện gì thế ?

— Vừa rồi có một thiếu nữ trẻ tuổi, đôi mắt nhìn có vẻ hoang dã, bím tóc uốn cao, mình bận thanh y đến trú lại ở điếm này không ?

— Khách quan, việc này....

Tên tiểu nhị gõ gõ tay vào trán, một lúc chợt nói :

— Khách quan nói rằng vị cô nương

bím tóc cao, đôi mắt hoang dã, đúng ấy không ?

— Đúng thế !

— Đúng ! Đúng, đúng rồi ! Vị cô ương đó rất nóng tính, đã mắng tiểu hân một trận nên còn nhớ. Vị đó chỉ u lại đây một ngày thôi.

Nói tới đó định bỏ đi.

Lãnh Nhất Phàn níu lại hỏi :

— Ngươi có biết cô ta đi đâu không?

— Cái đó... chúng tôi không dám ỏi.

— Cô ấy đi một mình hay có ai nữa?

— Còn có một thiếu niên mặt trắng ồng hành.

Tên tiểu nhị nói xong vội vàng bỏ i.

Lãnh Nhất Phàn đứng lặng một lúc,

http://tieulun.hopto.org

còn gã thiếu niên mặt trắng đồng hành là ai vậy ?

Lâm Lâm không phải là nữ nhân hành động khinh suất. Chẳng lẽ nàng đã tìm được....

Không có khả năng. Kim Kiếm sát thủ vẫn còn ở lại trong núi.

Lại chính hắn hạ lệnh cho thủ hạ giết nàng.

Vậy cô ta cùng đi với ai ?

Chẳng lẽ cô ta vừa làm quen với người khác ?

Cũng không thể. Lâm Lâm rất chặt chẽ trong quan hệ này. Ngay cả chàng, cô ta cũng cự tuyệt mà !

Lúc ấy tên tiểu nhị quành trở lại cười nói :

— Khách quan, vị thiếu niên mặt

trắng đó thật tuấn mỹ hết chê, lần đầu ...ên tiểu nhân trông thấy một người tuấn ...ỹ đến như vậy. Đừng nói nữ nhân, ngay ...i nam nhân cũng phải mê. Thật vậy mà!

Tên tiểu nhị bổ sung thêm câu này ...hiến lòng Lãnh Nhất Phàn đau nhói.

Lòng người có thể đổi thay, nào ai ...iết. Người ta chẳng đã nói rằng không ... dễ đổi thay bằng trái tim thiếu nữ đó ...ao ?

Biết đâu cô ta đã thất vọng vì Kim ...iếm sát thủ mà bị một nam nhân vô ...ng hấp dẫn chinh phục trái tim ?

Rất có thể !

Nhưng người đã làm nàng thay đổi ...à ai ?

Chàng đang ủ dột với những ý nghĩ ... ám trong đầu thì chợt có tiếng bước

http://tieulun.hopto.org

chân nặng nề đi tới.

— Bồi bàn ! Các ngươi định giam đói giam khát lão tử ta hay sao chứ ?

Lãnh Nhất Phàn nhìn lại, thấy một lão nhân gầy ốm đang trừng mắt nói với tên tiểu nhị.

Tên tiểu nhị cự lại :

— Lão đầu ! Sao không biết phải quấy gì cả vậy ?

Lão nhân hỏi :

— Vì sao lão tử ta không biết phải quấy ?

— Lão ăn không mấy ngày không chịu trả tiền, sao gọi là hiểu phải quấy ? Nếu ai ai cũng như lão, chẳng phải điếm gia đã sạt nghiệp từ lâu không ?

— Nói bậy ! Lão tử ta chừng này tuổi, đã từng nợ ai một xu đâu chứ ?

ười nghèo nhưng chí không nghèo. Cứ đồ đệ ta đến sẽ trả hết không thiếu nào. Mau mang rượu tới đây !

Lão dừng lại cách Lãnh Nhất Phàn t gian phòng, chàng như lão đang trọ ở đó.

Tên tiểu nhị tàn nhẫn nói :

— Lão nhi tốt nhất nên tìm đến nơi hác !

— Ta cứ ở đây !

— Lão muốn chúng ta tống cổ đi hông ?

Lãnh Nhất Phàn động lòng trắc ẩn n bước lại gần, thấy dưới ánh đèn mờ , một lão nhân ăn mặc rách rưới, râu bạc trắng, ít ra cũng trên bảy mươi ổi, dung mạo hom hem ốm yếu.

Chàng dừng trước mặt lão nhân lên

http://tieulun.hopto.org

tiếng [illegible]

— Lão trượng, để tại hạ trả tiền tha[illegible] cho !

— Cái gì ?

Lão nhân ngẩng lên chú thị nh[illegible] Lãnh Nhất Phàn một lúc rồi nói tiếp

— Tiểu tử ! Ngươi cho lão tổ ta là[illegible] kẻ ăn mày phải không ?

Lãnh Nhất Phàn đo hảo ý mà đ[illegible] nghị, ngờ đâu lại gặp lão nhân ương ngạnh.

Sao trên đời lại có người không biế[illegible] nghĩa lý như vậy ?

Lão nhân lại nói :

— Tiểu tử ! Ngươi trả cũng được, cứ cho là ta mượn tạm. Chờ khi lão tử có tiền sẽ trả lại cho ngươi, sẽ không thiếu một trinh nào đâu !

Tên tiểu nhị chỉ biết cười khổ.

Lãnh Nhất Phàn nhìn sang tiểu nhị [illegible]i :

— Vị lão khách nhân này nợ cả thảy [illegible]ao nhiêu ?

— Một lượng năm tiền bốn phân !

Lãnh Nhất Phàn lấy trong túi ra một thỏi bạc nói :

— Đây là năm lạng, sau khi tính nợ [illegible]ong còn bao nhiêu ngươi đưa lại cho vị [illegible]ão khách nhân này.

Rồi đưa thỏi bạc cho tên tiểu nhị.

Lão nhân kêu lên :

— Đừng vội đưa ! Trước hết mang [illegible]ượu tới đây đã ! Hai phần, coi là lão tử [illegible]à đãi khách !

Lãnh Nhất Phàn nghe vậy dở khóc [illegible]ở cười.

http://tieulun.hopto.org

Lão nhân vừa đi vào phòng, vừa vẫy tay nói :

— Tiểu tử ! Lão tử ta xem ngươi là người tốt. Vào đi ! Vào đây uống với ta chén rượu.

Lãnh Nhất Phàn từ chối :

— Lão trượng ! Tại hạ còn có cấp sự.

Lão nhân giương mi nói :

— Thế nào ? Tiểu tử ngươi cho rằng lão tử ta không xứng để cùng uống với ngươi chén rượu hay sao ? Lão tử ta xưa nay không mời khách, nay phá lệ mời ngươi, vậy mà ngươi dám cự tuyệt sao ?

Thật là người tính khí cổ quái đến không thể chịu nổi. Tiền là ta vì cảm cảnh nghèo túng mà cho, làm như vậy khác nào phủi ơn ?

Tên tiểu nhị không nén được tức giận nói :

— Lão đầu ! Ngươi nói lảm nhảm thế ? Người ta đã thương hại lão...

Lão nhân trợn trừng mắt quát :

— Im mồm ! Lão tổ ngươi cần gì ai thương hại ?

— Vậy thì ngươi nói thế nào ?

Tên tiểu nhị cũng trợn trừng mắt, không chịu kém.

— Lão tổ ngươi đã nói là chỉ mượn thôi. Có mượn thì có trả chứ sao đâu ? Đưa cho ta mượn, vậy tiền ở trong tay hắn coi là tiền ta thì tiền của ai ? Lão tổ ngươi dùng tiền mình mời khách, có gì là không được ?

Đúng là một loại lý sự.

Lãnh Nhất Phàn quay sang tên tiểu

http://tieulun.hopto.org

nhị bảo :

— Tiểu nhị ca, hãy theo lời lão trượng đây.

— Khách quan, ngài...

Tên tiểu nhị thốt lên ba tiếng rồi nhún vai bỏ đi.

Lãnh Nhất Phàn bước vào phòng ngồi đối diện với lão nhân qua chiếc bàn nhỏ.

— Tiểu tử, xem ra ngươi cũng có y từ đó. Ngươi xưng hô thế nào ?

Lão hỏi đỉnh đạc, dáng vẻ đường bệ khác hẳn vừa rồi.

Lãnh Nhất Phàn đáp :

— Tại hạ là Lãng Tử !

— Hô hô, nghe được đây ! Lão tử ta cũng gọi là lão Lãng Tử, tính tình lông bông chẳng làm nên chuyện gì.

Lão nói có phần thích thú, lát sau tiếp :

— Lãng Tử nghĩa là phóng túng, coi tài chỉ là vật chuyền tay. Ồ... không g !

Lão tự mình nhận triết lý của mình.

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên hỏi :

— Cái gì không đúng ?

— Trước ngươi bảo có việc, sau lại ay đổi chủ ý.

— Tại hạ cho rằng trước hết cùng ng với lão trượng vài chén rượu cũng ưa đến nỗi lỡ việc.

Lão nhân chợt nhìn thẳng chàng bảo:

— Ngươi nói bậy !

— Sao lão trượng nói thế chứ ?

— Để ta nói cho mà nghe : trước hết ười móc tiền ra, đó là vì thương hại

http://tieulun.hopto.org

lão tử ta. Cuối cùng đôi mắt người phá
quang, đột nhiên thay đổi ý định, chính
là phát hiện mình đã nhìn nhầm lão tử ta
đây. Đúng vậy không ?

Lãnh Nhất Phàn thấy trong lòng
rúng động.

Lão nhân tự xưng là Lão Lãng Tử
này quả có sự quan sát tinh tế, như đọc
được mọi ý nghĩ người ta.

Đúng là lúc thay đổi ý định, Lãnh
Nhất Phàn đã phát hiện được đối phương
có chỗ khác thường.

Trên ngón vô danh của lão nhân đe
chiếc nhẫn bạc đính một hạt châu lấ
lánh, nghĩa là lão ta không đến nỗi khôn
trả được tiền nợ quán.

Vì thế do hiếu kỳ mà chàng đã tha
đổi ý định.

Chàng không thể thừa nhận ngay,
ến nói :

— Có thể lão trượng suy đoán
hầm... Tuy nhiên tại hạ vẫn có điều
hưa được rõ.

— Điều gì chưa rõ ?

— So với người thường, bọn tiểu nhị
nh tường hơn nhiều, nhất là khi phát
ện những vật có giá trị trên người
hách nhân...

— Lão Lãng Tử ta hiểu ý ngươi !

Lão nhân nói xong xoay chiếc nhẫn,
ứng hạt châu vào lòng bàn tay, nắm
i hỏi :

— Tiểu tử, ngươi thấy thế nào ?

Bây giờ thì xem chỉ là chiếc nhẫn
ạc, chưa tới ba tiền.

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ vẫn chưa hiểu.

— Còn gì mà chưa hiểu ?

— Lão trượng đã có tiền, cần gì phải trêu chọc hạng tiểu nhân như vậy ?

Lúc đó tên tiểu nhị mang đến một bàn ăn thịnh soạn có thịt đông, xào nóng, vịt quay và một bình rượu dọn lên bàn nói :

— Còn dư một lượng bảy tiền !

Rồi bỏ tiền xuống bàn.

Lãnh Nhất Phàn bảo :

— Thưởng cho ngươi đó !

Tên tiểu nhị sững người ra chốc lát, chợt nhoẻn miệng cười vừa định mở lời cảm tạ....

Lão nhân đột nhiên chộp lấy mớ tiền, hướng sang Lãnh Nhất Phàn nói :

— Không được ! Một lượng bảy tiề

đủ cho lão tử ta tiêu xài hai ngày thoải mái.

Tiền này của lão tử ta mượn ngươi, ngày sau sẽ hoàn trả, đâu phải tiền ngươi ta mà tiếc ? Còn ta, nếu cho hắn ta tiếc rứt ruột đi chứ tưởng à ?

Nói xong bốc hết chỗ bạc lận vào ống, bắt đầu rót rượu.

Lãnh Nhất Phàn không biết ăn nói sao nào cho phải.

Nụ cười của tên tiểu nhị vừa hé ra lập tức tắt ngay, mất dạng đi như mất cá ươn, đứng trừng nhìn lão nhân, hồi lâu mới thở ra một tiếng rồi nặng nề quay mình bỏ đi.

Lão nhân tự giác uống vào một chén, khà một hơi nói :

— Quân hám tiền đó.... Nếu không

http://tieulun.hopto.org

phải vì năm lượng bạc thì chẳng khi nà[n] mới chịu buông đũa.

hắn chịu mang đến thứ rượu ngọn thế nà[y] Lão vừa đưa ống tay áo quệt miệng

đâu ! Nào uống đi ! hỏi :

Lãnh Nhất Phàn bưng chén uống. — Ồ... sao ngươi không ăn ?

Lão nhân không nói gì nữa, bắt đầu — Tại hạ chưa đói.

cắm cúi ăn uống, trông dạng như vừa — Ngươi có tâm sự gì chăng ?

nhịn đói ba năm rồi vậy ! Lãnh Nhất Phàn lơ đãng đáp :

Lãnh Nhất Phàn thật ra không muố[n] — À... cũng có một chút.

ăn uống gì. — Cứ nói ra xem ! Nếu lão tử ta có

Sau khi uống xong hai chén đã đặt giúp ngươi giải quyết thì coi như trừ

đũa xuống, mắt nhìn lão nhân ăn như[ ]n lạng bạc. Lão tử ta xưa nay không

rồng cuốn nhưng bụng lại nghĩ đến Lâm [c]h nợ nần !

Lâm. Lại uống thêm một chén.

Làm sao có thể tìm được cô ta ? Gi[ả] Chợt Lãnh Nhất Phàn thoáng nghĩ :

mặt trắng rốt cuộc là ai ? Nếu để tên sát — Xem ra lão nhân này có vẻ tà

thủ của môn phái kia đến trước thì tình [m]ôn, giả ngây giả dại....

hình sẽ rất nghiêm trọng. Tuy vậy cũng có thể nhận ra lão

Có lẽ phải mất nửa canh giờ, lão [n]hân tuyệt không phải nhân vật tầm

http://tieulun.hoptot.vn

thường. Biết đâu có quan hệ gì đó đối với chuyện Lâm Lâm ?

Nghĩ đoạn liền đáp :

— Tại hạ tìm một người.

— Thế a ? Người nào vậy ?

— Một vị cô nương đã từng trú lại khách điếm này. Nghe tên tiểu nhị nói cô ta đã đi cùng với một thiếu niên mặc trắng.

Lão nhân đột nhiên gõ mạnh chén xuống mặt bàn, hoành ngang đôi mày nói to :

— Hử ! Sao ngươi không nói trước ? Hắc hắc... Như vậy coi như năm lạng bạc của ngươi đã được trả xong !

Lãnh Nhất Phàn thấy như nghẹn thở

— Lão trượng biết cô ta đến đâu không ?

— Đương nhiên ! Ta không biết thì ai biết ? Ngươi hỏi đúng đối tượng rồi đó ! Nếu không gặp ta, dù ngươi có mất ba tháng sục sạo khắp thành Nam Dương này cũng không thể tìm ra đâu !

Dừng một lúc lại nói :

— Tên mặt trắng đó quả là nhân tài, nó làm nữ nhân kia mê tít, lại còn hào phóng hơn cả ngươi nữa. Lão tử ta vừa lượn của hắn tới mười lạng bạc... Lãng tử, nữ nhân kia có phải bồ bịch gì của ngươi ? Sao không chịu giữ để nó chạy theo trai như vậy chứ ?

Lãnh Nhất Phàn nghe lão nhân thao thao bất tuyệt, muốn cười mà nghẹn lại trong cổ họng, chỉ đáp :

— Không phải. Chỉ là bằng hữu trên giang hồ thôi.

http://tieulun.hoptq.org

— Thế thì còn tốt, nếu không c
ngươi chỉ vì một nữ nhân mà liều m
mạng như không đó. Ngươi tìm cô ta c
việc gì ?

Lão ngước đôi mắt đã ngà ngà s
nhìn Lãnh Nhất Phàn.

Lãnh Nhất Phàn cố lấy giọng bình
tĩnh :

— Chỉ là người khác nhờ chuyển ch
cô ta một phong thư.

— Nếu vậy ta sẽ chỉ cho ngươi.

— Nhờ lão trượng chỉ giúp !

— Phổ Độ Am, ngươi biết chỗ đó
không ?

— Biết !

Lãnh Nhất Phàn gật gật đầu.

Lần đầu tiên chàng gặp Lâm Lâm
trừng trị mấy tên nhân yêu dâm tặc đ

Phổ Độ Am, hiện giờ lại chính cô ta đưa
trai đến am của nữ ni ấy, thật là chuyện
bất khả tư nghị.

Sư cô của Lâm Lâm là truyền nhân
của vị danh lừng võ lâm Lạt Thủ Tiên
Nương, sao có thể dung túng cho Lâm
Lâm có hành vi làm hoen ố Phật môn ?

Không có khả năng.

Và Lâm Lâm không phải hạng người
như vậy, cần phải tra rõ ngọn ngành mới
được !

Lão nhân hỏi :

— Bây giờ ngươi đi tìm nha đầu đó
hay sao ?

— Phải !

— Lãng Tử, thế là chúng ta không
có nợ nần gì ai, đúng không ?

Lãnh Nhất Phàn vội vàng bước ra

http://tieulun.hopto.org

cửa.

Rồi Duyệt Lai Khách Điếm, chà
nhằm hướng Phổ Độ Am lao mình đi
tên bắn.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI BA

TÌNH HẬN SONG HÀNH

Phổ Độ Am, không còn xa lạ gì với Lãnh Nhất Phàn.

Cửa am đóng kín, một cảnh tịch lặng ng như bị bỏ hoang từ sau ngày thư ội nữ sát thủ huyếđt tẩy Cốc phủ rửa thù.

Lãnh Nhất Phàn đứng lặng người t lúc, rồi tiến tới định gõ cửa, nhưng

http://tieulun.hopto.org

chàng nghĩ ra điều gì nên lại thôi, vừ[illegible]iêu mỹ nữ phải ngất ngây.

nhìn vào khiến cả người chàng gần nh[illegible] Sự thực quá đủ, chẳng thể nào co rút lại, khí huyết trong người nh[illegible]ông tin ?

nghịch đảo.

Lâm Lâm chỉ vì có lời thề ước với

Chàng không dám tin cảnh chàng [illegible]im Kiếm sát thủ mà cự tuyệt với chàng, vừa nhìn thấy trước mắt là sự thực, thế [illegible]ng thời cự tuyệt với thư thư cô ta, thế nhưng nó lại rành rành đúng là sự thực [illegible] hiện tại nàng lại còn dan díu thêm cả mười phần, mất chàng đỏ ngầu, đầu [illegible]i gã mặt trắng này ?

óc choàng váng như vừa trúng một búa [illegible] Nàng cùng Kim Kiếm sát thủ chung cực mạnh.

[illegible]ng trong gian nhà tranh nơi núi hoang

Lâm Lâm và một thiếu niên tay [illegible]ng vắng , nàng từng nói giữa họ vô trong tay đứng kề nhau trong hoa viên. [illegible]ng thanh bạch, có dám tin rằng nàng

Tên mặt trắng ! Tiểu nhị và lão già [illegible]ờ đây vẫn còn là một trinh nữ hay kia nói không sai chút nào. [illegible]hông ?

Đúng là gã mặt trắng, Phương nhi [illegible] Nữ nhân, quả thự có đáng tin tưởng thiếu gia đã quá tuấn mỹ, vậy mà xem [illegible]y không ? Hai người đứng giữa vườn ra gã thiếu niên này còn hơn gấp bội, [illegible]a thì thầm tâm sự mặt đầy xuân hoa, đích xác là một con người khiến ba[illegible] [illegible]hốc chốc phá lên cười nghe ra vô cùng

http://tieulun.hopto.org

thân cận tâm đắc.

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy có gì lờm lợm, càng nhìn Lâm Lâm chàng càng thấy bộ mặt vốn thân quen chiếm ngự lòng chàng lại càng đáng ghét hơn, đàng sau khuôn mặt ấy có gì vô cùng giả dối thiếu trung thực, xem ra chẳng thua gì con người dâm đãng lẳng lơ Thập Lý Hương !

Thập Lý Hương bộc lộ hẳn con người của mình ai cũng thấy ngay được, thế nhưng Lâm Lâm thì giả ngụy cho đây, Kim Kiếm sát thủ phái người ngầm giết nàng, phải chăng vì hắn đã nhìn thấy rõ bản chất chân tính của Lâm Lâm ?

Chàng càng nghĩ thì nỗi hận trong lòng càng dâng cao, nếu như không ghìm lại được chàng đã đánh nát cánh cửa am

y mất rồi.

Hạng nữ nhân này còn đáng để tâm ến nữa hay không ?

Chàng nhổ toẹt một cái, rồi quay gười bỏ đi, do lửa giận và khinh bỉ trong gười, khiến bước chân chàng nện thình ịch trên nền gạch.

Chàng bước đi chưa xa, sau lưng àng bỗng nhiên truyền lại tiếng chân gười chạy theo.

Chàng quay phắt người lại, chính là âm Lâm dừng chân cách chàng tầm hai ượng bốn ánh mắt chạm nhau với hai òng suy nghĩ trái ngược nhau.

— Lãng tử vì sao ngươi đến rồi lại đi ?

— ...

Lãnh Nhất Phàn hai mắt đỏ ngầu

http://tieulun.hopto.org

không nói tiếng nào, trong lòng lửa giận cứ sôi lên sùng sục, toàn thân tựa hồ như sắp nổ tung ra.

Lâm Lâm chau mày hỏi :

— Tại sao ngươi không nói ?

Lãnh Nhất Phàn nghiến răng buông từng tiếng hằn học lẫn mỉa mai :

— Ta không muốn phá hoại chuyện vui của người khác !

— Chuyện vui, nghĩa là thế nào ?

Nhưng vừa hỏi hết câu , bất chợt nàng "À..." lên một tiếng, chợt hiểu ra vấn đề cười nói :

— Lãng tử, ta đã hiểu, ngươi hiểu nhầm rồi. Đương nhiên, trước khi ngươi còn chưa rõ chuyện, tất khó tránh được hiểu lầm !

Lãnh Nhất Phàn vẫn nín lặng, ánh

ất chẳng chút thay đổi.

Lâm Lâm lắc đầu nhẹ cười nói tiếp:

— Ngươi nhìn thấy ta cùng hắn ở n nhau, cho nên nổi tức, đúng không?

Lãnh Nhất Phàn không thể phủ nhận thực, lạnh giọng nói :

— Hắn là ai ?

— Ồ ! Ngươi thử nói xem hắn là ai o?

Trên mặt Lâm Lâm vẫn hiện nụ cười tươi, rõ ràng chuyện của nàng không khiến nàng thấy hổ thẹn.

Lãnh Nhất Phàn liếc nhanh mắt vào trong am, cũng buông một tiếng cười, nhưng là tiếng cười khinh bỉ thật khó nghe.

Chàng vốn định buông một câu thật ng cho hả giận lòng, thế nhưng chàng

http://tieulun.hopto.org

cố ghìm lại, thầm nghĩ :

— Ta hơi đâu nhúng mỏm vào chuyện riêng người khác. Hạng người như cô ta vốn ôm hết đàn ông đẹp trai trong thiên hạ vào lòng, thay tình nhân như thay áo, ta là cái gì mà chen vào chứ?

Nghĩ thế chàng nín lặng chẳng nói thêm câu nào.

— Lãng tử, vì sao ngươi lại đến nơi đây ?

Lâm Lâm như cố tình chuyển sang vấn đề khác.

Lãnh Nhất Phàn sẵng giọng đáp :

— Qua đường !

— Chẳng phải đến tìm ta sao ?

Lãnh Nhất Phàn hơi trấn định lại tâm trí, nhạt giọng nói :

— Làm chuyện riêng của ta.

— Có thể nói cho ta biết không ?

— Không cần !

Vừa nói được mấy câu với nhau, bỗng nhiên trên đường một trung niên phụ nhân vận áo xanh tay cắp lẵng trúc bước nhanh vào miếu, cứ nhìn chừng như là người đến dâng hương lễ phật.

Thấy hai người đứng trước cửa am, bà ta đưa mắt nhìn Lãnh Nhất Phàn một cái, rồi chuyển nhìn Lâm Lâm .

— Cô nương, cô nương có phải là người trong am này ?

Lâm Lâm gật đầu hỏi :

— Ưm ! có chuyện gì ?

Phụ nhân cúi người nói :

— Tôi vào dâng hương.

— Dâng hương, ai bảo bà tới dâng hương ?

http://tieulun.hopto.org

— Đổng phú hộ ở đầu bến thuyền

Phụ nhân liếc nhanh mắt nhìn hai người rồi nói tiếp :

— Đổng phu nhân tháng trước hạ sinh được quí tử vui mừng vô cùng. nguyện dâng hương lễ bái các am tự cầu an cầu phúc ,...

Vừa nói bà ta vừa giở tấm vải đậy trên lẵng ra, nói thêm :

— Loại hương trầm này được mua từ Tây Tạng, chẳng phải là loại hương tầm thường...

Lãnh Nhất Phàn mắt rất tinh, vừa nhìn lẵng hương đã nhìn ra lẫn giữa những ống nhang có một chiếc ống trúc nhỏ, bất chợt giật mình.

Phụ nhân tay mở nhanh ống trúc ...

"Vù vù..." Một vệt xám đen bay vọt

như lưu tinh.

— Ong độc !

Lãnh Nhất Phàn còn chưa thét lên t hai tiếng, trong đầu chàng đã hiểu chuyện gì, một phản xạ nhanh như n chớp không hề kinh qua dòng suy hĩ.

Tất cả để theo bản năng, chàng ôm người Lâm Lâm quay nhanh nữa ng.

— "Á..."

Lâm Lâm thất thanh hét lên, nàng n chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì bị ai cành tay của Lãnh Nhất Phàn ôm oàng lấy quay nửa vòng, khiến nàng hoảng mà la lên.

Lúc này nhìn đám màu đen như khói lên rồi tản mác đi mất, Lâm Lâm

http://tieulun.hopto.org

mới chợt hiểu ra ít nhiều.

Lãnh Nhất Phàn buông tay thoái lui sau, hai mắt trừng trừng nhìn xoáy vào trung niên phụ nhân đang đứng run rẩy mặt không còn giọt máu.

Lâm Lâm giờ mới trấn tĩnh, giọng ngạc nhiên hỏi :

— Lãng tử, chuyện gì thế ?

Lãnh Nhất Phàn lãnh đạm nói :

— Cô đã chết một lần !

Lâm Lâm tái mặt nói :

— Vừa rồi cái đó...

Lâm Lâm chẳng nói ra được cái gì, Lãnh Nhất Phàn tiếp lời :

— Một loài ong độc đặc sản của Đ Hồng sơn, người bị ong châm chỉ trong một canh giờ bỏ mạng !

Nói cuối câu, chàng tung người nhảy

tới chộp lấy cổ tay phụ nhân .

"Ái..." Trung niên phụ nhân hét lên một tiếng đau đớn, lẳng hương trong tay lãnh rơi trên đất, mặt trắng bệt như tờ giấy, cả người run lên cầm cập, mất không còn chút sinh khí.

Lâm Lâm ánh mắt quắc lên dữ dội, ùng nhảy tới vung tay lên...

Lãnh Nhất Phàn giơ tay trái cản lại nói :

— Chớ động bà ta không biết võ ông.

Lâm Lâm thu tay lại, thở phù phù lầy tức giận.

Lãnh Nhất Phàn buông thõng tay ra, rung niên phụ nhân ngã người ngồi hịch xuống đất.

Gã thanh niên mặt trắng đã ra đến

http://tieulun.hopto.org

bên cửa, thế nhưng không đến gần.

Lãnh Nhất Phàn khi nắm vào Uyển mạch của trung niên phụ nhân đã nhận ra bà ta không biết võ công, bởi vì huyệt mạch bà ta không hề có phản ứng gì của người biết võ công khi bị chộp vào Uyển mạch.

Chàng thầm nghĩ :

— Kỳ quái, bọn chúng làm sao lại phái một phụ nhân không hề biết võ công để ngầm hại Lâm Lâm ? Đây quả là chuyện khó nghĩ, chẳng lẽ chỉ dựa vào những con ong độc kia ? Chẳng lẽ người trong môn phái bí ẩn kia không biết võ công ?

Chàng nghĩ mãi, nhưng khó tìm ra được lời giải đáp.

— Lãng tử ngươi nói... bà ta không

ết võ công ?

Lâm Lâm ngạc nhiên trố mắt nhìn àng hỏi .

"Ưm" Lãnh Nhất Phàn đáp một ếng trong họng, vừa rồi trong lúc nguy ểm

Cấp bách, chàng vòng tay ôm nàng o vệ theo sự sai khiến của trái tim àng.

Nhưng lúc này nhìn thấy thiếu niên ặt trắng đứng ở cửa thì lửa giận vừa lại nhen nhóm lên.

Lâm Lâm hỏi tiếp :

— Bà ta tại sao lại dùng ong độc toán...

Lãnh Nhất Phàn im lặng không đáp.

— Tại sao ong độc không cắn ngươi?

— Trên người ta có loại thuốc khắc

http://tieulun.hopto.org

chế chúng .

— A ! thì ra là thế.

Lãnh Nhất Phàn trừng mắt nhìn trung niên thiếu phụ quát hỏi :

— Nói ! Vì sao ngươi làm thế ?

Phụ nhân vừa dập đầu lạy vừa kêu lên :

— Tôi...tôi...đại hiệp xin tha mạng, xin đừng ...giết tôi !

Lâm Lâm chen vào gắt giọng nói :

— Bảo ngươi nhanh nói ra sự thật ?

Phụ nhân mắt lấm lét nhìn hai người gật đầu lia lịa đáp.

— Đại hiệp, cô nương, vâng vâng...tôi xin nói hết.

Có một người tôi chưa hề quen biết, trao cho tôi chiếc lẵng trúc này và mười lạng bạc thuê tôi làm...

Người ấy nói rằng chỉ là đùa với cô ương đây, tôi nhân vì trong nhà đang c túng quẩn, cho nên đã...nhận lời, ai ờ...hu hu...

Giờ thì bà ta khóc lên, nước mắt dàn ụa vừa van xin :

— Tôi thực sự không biết, xin đại iệp tha chết !

Lãnh Nhất Phàn đã hiểu ra vấn đề, ằn giọng hỏi :

— Có phải hắn còn trao cho bà một ọc vải nhỏ ?

— Vâng vâng đại hiệp làm sao biết?

Trung niên phụ nhân đáp rồi, thò tay ấy từ trong người ra một túi nhỏ vất ra ất, nói tiếp :

— Đại hiệp, chính nó đây ...xin tha mạng tiểu dân !

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn trầm giọng hỏi :

— Thuê bà làm chuyện này là người thế nào ?

Trung niên thiếu phụ ấp úng đáp :

— Một...một vị đại gia tuổi độ bốn mươi.

Lãnh Nhất Phàn thầm nghĩ :

— Người đàn bà thường dân này chỉ bị người ta lợi dụng, có hỏi ắt cũng chẳng hỏi ra được gì, chính trung niên hán tử thuê bà ta làm chuyện này mới là kẻ chủ mưu. Nhưng hắn đã không tự ra tay, mà lại hạ chiêu này thì thực khó hiểu nổi !

Nghĩ rồi chàng phất tay nói :

— Đi đi ! Sau này chớ nên tham của mờ mắt !

Phụ nhân được đại xá, chấp tay lạy dài hai người, rồi quày quả đi ngay.

Lâm Lâm cũng có suy nghĩ như Lãnh hất Phàn, cho nên chẳng ngăn cản phụ ân, quay nhìn chàng hỏi :

— Chiếc túi nhỏ kia là gì ?

Lãnh Nhất Phàn đáp :

— Túi thuốc khắc chế loài ong độc.

— A, ta hiểu !

Lâm Lâm gật đầu nói tiếp :

— Thế nhưng, người đàn bà này hoàn toàn không biết điều gì, kẻ dấu mặt nếu như chẳng cho bà ta túi thuốc này, ong độc cắn luôn bà ta chết, như thế ẳng hay hơn sao ?

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu nói :

— Không ! Kẻ chủ trì chuyện này t có tầm nhìn, ong độc không biết nhận ười quen lạ, nếu như trong người bà ta ông có thuốc trị ong, ong xuất khỏi ống

http://tieulun.hoptot.org

trúc nhất định sẽ xông vào cấn bà [illegible] trước, như thế cô sẽ có thời gian để đ[illegible] phó.

— Đúng ! Ngươi nói chẳng sai !

Lâm Lâm lại gật đầu, nàng nói thêm:

— Nói thế trong người ngươi cũng có thuốc trị ong độc ?

— Ưm !

— Xem ra có người muốn lấy mạng ta, mà ngươi cũng biết từ trước, đúng không ?

Lãnh Nhất Phàn không không phủ nhận đáp :

— Ừ...có lẽ là như thế !

Lâm Lâm nhíu mày nói :

— Đã là sự thực sao còn bảo là có lẽ ? Ngươi nói kẻ muốn giết ta là ai ?

Lãnh Nhất Phàn vốn không muốn [illegible], vì chàng thầm tin nói nàng cũng [illegible]ng tin, nhưng giờ nàng chủ động hỏi, [illegible] chàng đành đáp :

— Kim Kiếm sát thủ !

— Sao ? Chàng ...

Lâm Lâm há miệng tròn mắt, quả [illegible]n điều này khiến nàng kinh ngạc khó

Lãnh Nhất Phàn gật đầu nói thêm :

— Chính hắn phái xuất sát thủ !

— Không thể !

Lâm Lâm kêu lên giọng vô cùng [illegible]ng thốt.

— Tuyệt đối không phải, chàng vì [illegible]lại phái người giết ta ? Chàng không [illegible] làm chuyện như vậy, ta không tin, [illegible] không tin !

http://tieulun.hopto.org

Giọng nàng cuối câu gào lên, chứng
như át đi điều mà nàng sợ nó sẽ là sự thậ

— Tin hay không tùy cô !

Lãnh Nhất Phàn buông mấy tiếng, rồi
quay ngoắt người bước đi ngay...

— Lãng tử !

Lâm Lâm vội nhảy đến chặn trước
người chàng nói :

— Ngươi chớ vội đi,hãy nói cho t
biết, chàng hiện tại ở đâu ? Làm sao ngư
biết được chuyện này ?

— Điều này cô không cần phải biết

Lãnh Nhất Phàn nộ hoá trong ngư
dâng lên, không còn muốn nấn ná thêm
với người chàng ghét cay ghét đắng này
chút nào nữa. Nói rồi, lại chuyển ngư
bước đi.

Lâm Lâm chẳng khi nào chịu để ch

ng đi, cứ cản trước mặt chàng hỏi :

— Chàng vì sao muốn giết ta được
?

Nói rồi bất chợt ngước mắt nhìn trời
n bẩm một mình :

— Chẳng lẻ ...lời thề của chàng hoàn
n giả dối ? Nhưng dù là giả, thì cũng
ng đến nỗi phải giết ta !

Lãnh Nhất Phàn lãnh đạm nói :

— Bởi vì cô với hắn đã không còn
trị để lợi dụng !

— Giá trị lợi dụng ư ? Ta đối với
hàng... có giá trị lợi dụng gì ?

Lâm Lâm hoang mang đưa mắt nhìn
nh Nhất Phàn, một thiếu nữ lạnh lùng
ng dã tính, thế mà giờ đây biến thành
nhược.

Hiển nhiên qua mấy câu đủ khẳng

http://tieulun.hopto.org

định nàng trong lòng yêu đến si mê Kim Kiếm sát thủ, cho nên nàng không tin, cũng không dám tin, tuy trong lòng đã ngờ ngợ nhận ra điều Lãnh Nhất Phàn nói không phải là giả.

— Ta không biết !

Giọng Lãnh Nhất Phàn lạnh băng băng đáp.

Lâm Lâm lắc đầu giọng cố chấp :

— Ta vẫn không tin !

Lãnh Nhất Phàn tức giận hừ một tiếng chực nhớ ra điều gì chuyển nhanh ánh mắt nhìn vào cửa am, nhưng thiếu niên mặt trắng kia chẳng còn nhìn thấy đâu nữa.

Lâm Lâm đã tỏ ra chung tình với Kim Kiếm sát thủ, vì sao còn quan hệ với tên mặt trắng này ? Phải chăng đây chính là bản chất thực của con người nàng ?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ rồi thâu mắt nhìn Lâm Lâm, trong ánh mắt chàng giờ đây thấy Lâm Lâm chẳng còn chút gì đáng yêu quý, thậm chí còn đáng khinh bỉ.

— Ta đã nói, tin hay tùy cô !

Lâm Lâm lạnh giọng nói :

— Lãng Tử, ngươi .... hình như đã biến thành một con người hoàn toàn khác?

Lãnh Nhất Phàn nhếch mép cười nhạt nói :

— Ta không biến, có biến chăng chính là cô, mà cũng có lẽ cô không hề thay đổi, vì vốn bản chất con người cô đúng là như vậy. Tức chăng, chỉ là tức ta có mắt như mù, không sớm nhận ra bộ mặt thật con người cô mà thôi !

Một câu có lẽ không còn gì nặng hơn.

— Ngươi ... sao ngươi ...

http://tieulun.hopto.org

Lâm Lâm mặt như rệu rã, hai mắt đỏ ngầu, tức đến nước mắt chảy ra.

Lãnh Nhất Phàn thấy thế chẳng hề động lòng, lạnh lùng hỏi :

— Chẳng lẽ tình yêu của cô với Kim Kiếm sát thủ không biến đổi ?

Lâm Lâm gật đầu một cách quả quyết :

— Đương nhiên !

— Hừ, vậy thì cô cùng với tên mặt trắng kia nói thế nào đây ?

— A....

Lâm Lâm thốt lên, hiểu ra tâm ý chàng bèn lắc đầu nói :

— Ta đã hứa với họ, trước mắt không thể giải thích !

Lãnh Nhất Phàn lòng bán tín bán nghi, nhưng nghi nhiều hơn tin.

Lặng đi giây lát, Lâm Lâm nói tiếp:

— Lãng Tử, ta chỉ có một câu, giữa hai chúng ta từng có thời gian bên nhau, nhưng thực ra có gì nào ? Tại vì sao ngươi lúng cặp mắt thế tục để nhìn nữ nhi giang hồ như ta ?

— Hừ ! Ta không muốn biết, cũng không cần biết nữa những chuyện của cô !

Lãnh Nhất Phàn nói nhanh, rồi quay người phóng ào đi, để lại một mình Lâm Lâm chơ vơ trước am vắng.

*

* *

Trên lối rẽ từ quan lộ vào Phổ Độ Am.

Một cơn cuồng phong chợt nổi lên

http://tieulun.hopto.org

làm cát bụi bay mù mịt.

Lãnh Nhất Phàn vừa đến cuối con đường nhỏ bị cát bụi quất vào mặt đành dừng lại quay theo chiều gió, mắt nhắm lại cho khỏi bụi.

Cơn cuồng phong qua đi, chàng phủi bụi đất bám trên quần áo và cả khuôn mặt cũng lấm bụi rồi quay lại.

Chàng mở mắt ra và chợt sửng sốt khi thấy trước mặt chừng bảy tám thước một người đứng trân trân nhìn mình.

Người đó không ai khác, chính là gã mặt trắng vừa đi với Lâm Lâm.

Hắn cố ý chặn đường mình ?

Một lúc, Lãnh Nhất Phàn chưa biết xử sự ra sao, cứ nhìn đối phương chằm chặp.

Thiếu niên thật tuấn mỹ, phải nói

à hoàn hảo, thử nam nhân như thế trách
âu nữ nhân thoáng gặp lại không xiêu
òng ?

— Lãng Tử ! Tại hạ xin được mạo
muội gọi Lãng Tử huynh như thế !

Người đã đẹp, giọng nói càng trong
rẻo dễ nghe, nếu không thấy mặt mà
hỉ nghe tiếng tất nghĩ rằng đó là thiếu
ữ.

Lãnh Nhất Phàn lạnh lùng đáp :

— Không hề gì, tôi vốn mang danh
iệu Lãng Tử !

— Tại hạ đến chậm một bước.

— Vậy là sao ?

— Huynh xem !

Lãnh Nhất Phàn nhìn theo hướng tay
hỉ của đối phương, bất giác giật mình
inh hãi.

http://tieulun.hopto.org

Cách lối rẽ chỉ vài trượng trong đám cỏ bên đường có một người đang nằm, nhìn kỹ lại, chính là thanh y phụ nhân vừa bị mua chuộc mang ong độc đến sát hại Lâm Lâm.

Không ngờ một người không biết võ công như bà ta cũng bị giết.

Lãnh Nhất Phàn buột miệng hỏi :

— Hung thủ là ai ?

Thiếu niên mặt trắng trả lời :

— Chắc hẳn là người đã mua chuộc bà ta đưa ong độc tới đây. Khi tại hạ đến thì bà ta đã đoạn khí rồi, không thấy bóng dáng hung thủ đâu cả.

— Vì sao chúng hạ thủ đối với một nữ nhân không biết võ công như vậy chứ?

Lãnh Nhất Phàn bất giác nói to

những suy nghĩ của mình :

— Diệt khẩu, có lẽ hung thủ sợ bị nhận diện.

Lãnh Nhất Phàn hướng ánh mắt từ thi thiếu phụ nhìn gã mặt trắng. Chàng chợt nghĩ đến bốn chữ " sợ bị nhận diện"

Hiển nhiên sát thủ biết rõ bản lĩnh của Lâm Lâm, không dễ gì trực diện hạ sát cô ta được, huống gì bên cô ta còn có nhân vật khác, vì thế mới chọn phương pháp ám sát vừa rồi.

Hung thủ đương nhiên phải giết đi công cụ bị hắn lợi dụng để khỏi bị lộ hành tung.

Do thanh y phụ nhân bị giết ngay ở đây, đó chứng minh rằng vừa rồi hung thủ cũng có mặt tại hiện trường để giám sát.

http://tieulun.hopto.org

Nếu vậy, Lãnh Nhất Phàn thấy rõ mình đã bị lộ, sau này đối phương hành động sẽ bí mật hơn, thậm chí chàng khó phòng bị hết những hiểm họa chúng sẽ mang đến cho mình.

Biết đâu chính gã mặt trắng này lại là kẻ sát thủ được môn phái bí mật kia phái đến và thanh y phụ thân kia chính là do hắn giết ?

Nếu vậy, chàng có nên can thiệp vào việc này nữa không ?

Xét đến hành vi của Lâm Lâm thì chẳng việc gì mà dính vào nữa. Nhưng Giang Hồ Bí Khách đã phó thác cho chàng, vì thế không thể khoanh tay đứng nhìn.

Chàng bắt đầu mở chuyện :

— Bằng hữu xưng hô thế nào ?

— Tại hạ là Giả Y Nhân !

Lãnh Nhất Phàn buột miệng nhắc i:

— Giả Y Nhân ?

— Chính thế !

— Bằng hữu có quan hệ thế nào với m Lâm cô nương ?

— Là người đồng tông.

Lời hắn có thật không ?

Đã đồng tông, tất nhiên không thể y sinh quan hệ luyến ái, tại sao Lâm m lại không chịu nói ? Cô ta bảo đã a với người ta mà không muốn giải ch rõ hơn.

Huynh muội đồng tông thì có gì bí t cần giấu giếm đâu ?

Đột nhiên Lãnh Nhất Phàn nghĩ ra t điều và chợt cười thầm.

http://tieulun.hopto.org

Lâm Lâm họ Phạm, còn thiếu nữ [redacted] này họ Giả, vậy thì còn đồng tông c[redacted] nổi gì ?

Nhưng chàng thấy không nên vạ[redacted] rõ điều này. Mình cứ giả bộ lờ đi không [redacted] biết há chẳng tiện hơn ?

Chàng lại hỏi một câu thăm dò :

— Hai vị vừa quen nhau ở Duyệt [redacted] Khách Điếm ?

— Đúng vậy... À không ! Đó là cuộc [redacted] trùng phùng.

— Trùng phùng ư ? Giả huynh....

— Không dám, chỉ xin Lãng Tử [redacted] huynh gọi một tiếng lão đệ là được rồi. Tại hạ biết rõ tình nghĩa của huynh đài đối với thư muội Lâm Lâm, rất lấy làm kính trọng.

Rồi chắp tay hành lễ.

Lãnh Nhất Phàn vẫn không có chút [redacted] tình nào với con người tuấn mỹ này, càng có ác cảm với Lâm Lâm hơn.

Cô ta ton hót mối quan hệ trước đây [redacted] a cô ta với mình, càng chứng tỏ sự si [redacted] đến mức nào !

Chàng lạnh lùng nói :

— Không dám cao cử thế đâu ! Giả huynh biết Lâm Lâm cô nương đã trao [redacted] ửi trái tim của mình cho người khác ?

Giả Y Nhân gật đầu :

— Đương nhiên biết ! Đó là một võ sử dụng kim kiếm , họ đã thề nguyền [redacted] ới nhau. Mối tình của Lâm Lâm đối với [redacted] àng son sắt không đổi dời.

— Nếu vậy, Giả huynh và cô ta gần [redacted] i như thế, không sợ dẫn đến sự hiểu [redacted] m hay sao ?

http://tieulun.hopto.org

— Huynh muội đồng tông thì không sợ gì bị người ta dị nghị.

Lãnh Nhất Phàn lại cười thầm :

— Đến thế này mà tên họ Giả này còn làm bộ đàng hoàng. Nếu chàng vạch ra sự mâu thuẫn, đồng tông khác họ đó, không biết hắn phải chống chế sao đây?

Chàng thầm nghĩ rằng nếu tên mặt trắng này đúng là do đối phương phái tới mưu hại Lâm Lâm thì cô ta khó lòng thoát chết.

Cần phải thăm dò phản ứng của đối phương một chút, có thể tìm ra điều gì bổ ích.

Nghĩ vậy, chàng chú mục vào mặt Giả Y Nhân hỏi :

— Tại hạ vừa nhận được một tin tức khiến người ta rất khó tin...

— Thế à ? Tin gì vậy ?

— Trong núi bên kia sông có một [n] phái thần bí, chúng phái sát thủ định [t] Lâm Lâm cô nương. Vừa rồi hành [củ]a thanh y phụ nhân đã chứng minh [mư]u đó. Hơn nữa người họ đặt mệnh [h] này lại chính là Kim Kiếm sát thủ, [ng]ười mà Lâm Lâm cô nương từng ôm [t]ình si....

Giả Y Nhân kinh ngạc thốt lên :

— Sao có chuyện đó được ?

— Tin này hoàn toàn chính xác.

Giả Y Nhân nhíu mày nói :

— Thật khó tin !

Lại hỏi :

— Lâm Lâm biết tin này không ?

Trên mặt thiếu niên chỉ lộ vẻ kinh [n]c, ngoài ra không có biểu hiện nào

http://tieulun.hopto.org

khác.

Lãnh Nhất Phàn trả lời :

— Biết ! Tại hạ đã nói với cô ta.

— Chắc rằng Lâm Lâm cô nương không thể tin...

Lãnh Nhất Phàn gật đầu :

— Ít ra cũng tỏ ra như vậy !

Giả Y Nhân không nhận ra sự mỉa mỉa trong câu nói vừa rồi của Lãnh Nhất Phàn, lo lắng nói :

— Nếu vậy .... không thể bỏ cô ta một mình. Lãng Tử huynh thứ lỗi, tiểu đệ cần phải chiếu cố đến cô ta, không chừng đối phương đã thừa cơ...

Chưa dứt lời đã lao mình trở lại Phổ Độ Am.

Lãnh Nhất Phàn nhìn theo Giả Y Nhân một lúc, chợt nghĩ :

— Nếu Giả Y Nhân là người của ôn phái thần bí, tất sẽ vì câu nói vừa i của mình mà hấn cần nhanh chóng àn thành sứ mạng để khỏi bị tiết lộ. ếu vậy, tính mạng của Lâm Lâm ...

Vừa nghĩ tới đó, chàng không chút n đo, cũng vội vàng chạy nhanh vào m.

Nhưng khi Lãnh Nhất Phàn đến nơi ì đã không còn thấy bóng người nào.

Lâm Lâm đã gặp chuyện gì nguy ểm ?

Chàng chỉ đến chậm có vài bước, ậy người đều biến đâu mất cả ?

Lãnh Nhất Phàn rất sốt ruột vội bổ tìm.

Phổ Độ Am đối với chàng đã khá en thuộc, chàng sục tìm khắp các xó

http://tieulun.hopto.org

xỉnh vẫn không tìm được tin tức gì.

Chàng chợt nhớ đến chiếc hầm [illegible] mật bên dưới bệ thờ vội vàng chạy đ[illegible] lật tấm phản chui vào.

Trong hầm không có ai, chàng lật chui ra.

Hai người cùng thất tích, nghĩa là họ đã theo một đường, hiển nhiên vì họ muốn tránh mình.

Đã vậy, chàng có nên can thiệp tới nữa không ?

Dù muốn can thiệp cũng có ích gì, khi người ta đã cố tình tránh mặt ? Biết đâu nếu có tìm gặp bọn họ, cũng sẽ đuổi khéo mình đi ?

Trong chuyện này, mình là người thừa chứ còn sao nữa ?

Trước hết là Kim Kiếm sát thủ.

Tiếp đó cô ta đã lại phải lòng tên [illegible]ặt trắng.

Vậy chàng có tư cách gì mà can [illegible]iệp đến chuyện riêng của cô ta ?

Chút nghĩa tình quá khứ hãy để nó [illegible]ĩnh viễn bị chôn vùi, để chú tâm vào [illegible]ệc của mình thì hơn !

Nghĩ thế, hình như chàng thấy lòng [illegible]ỡi đi chút ít.

Chàng nhìn lại một lần quanh khu [illegible]hiếu rồi chuẩn bị bỏ đi.

Đột nhiên chàng phát hiện thấy dưới [illegible]hân chiếc bàn cúng gần bệ thờ có một [illegible]mảnh giấy.

Do hiếu kỳ, chàng cúi nhặt lên lướt mắt đọc qua.

Mảnh giấy viết dòng chữ sau :

Đọc giấy này tức khắc đến suối cong

http://tieulun.hopto.org

sau am. Cố nhân ở gian nhà cỏ.

Lãnh Nhất Phàn nhíu mày :

— Cố nhân ở gian nhà cỏ, ngoài Kim Kiếm sát thủ ra còn ai nữa ?

Nếu vậy có nghĩa là chính hắn đã tới đây sao ?

Chắc rằng Lâm Lâm đã theo ước hẹn này mà đi rồi. Tờ giấy này là cô ta vô tình để rơi.

Chắc rằng Giả Y Nhân cũng đã tới đó, bất kể có phải là người của môn phái thần bí kia hay không, vì chàng vừa cho biết Kim Kiếm sát thủ đã hạ lệnh sát hại Lâm Lâm.

Có lẽ gã mặt trắng đó cũng phát hiện được mảnh giấy này mà tìm tới đó.

Riêng bản thân chàng thì nên xử trí thế nào ?

Dù hành vi của Lâm Lâm có đổi bại ến bao nhiêu, nhưng cô ta đang đi tới ỗ chết.

Tin tức của Giang Hồ Bí Khách uyết không giả. Hai lần chúng định ùng ong độc nhằm ám hại Lâm Lâm đã hứng minh điều đó.

Lẽ nào thấy người chết mà không ứu ? Nếu vậy thì còn đâu tinh thần của ột võ sĩ chân chính ?

Ngoài ra, đó cũng là việc của chàng.

Từ lâu chàng đã cố tâm tìm Kim iếm sát thủ. Nay chính hắn tới đây, cơ ội này không thể bỏ qua, cần phải tra õ thân phận của hắn và môn phái thần í kia.

Lãnh Nhất Phàn không nghĩ ngợi gì êm nữa vội vàng phóng nhanh ra phía

http://tieulun.hopto.org

sau am.

Chạy độ một dặm đường, quả nhiê
đã thấy con suối nhỏ ngoặt lại thành mộ
khúc cong giữa khu rừng bạch dương

Bên kia suối là một bãi cỏ xanh, mấy
con bò dê đang cúi đầu yên lành gặm
cỏ.

Lãnh Nhất Phàn gia tăng cước lực,
lát sau đã tới bờ khe.

Lãnh Nhất Phàn dừng chân cách bờ
suối không xa, đưa mắt quan sát xung
quanh một lúc .

Dòng suối đến đây uốn ngoặt lại
biến thành một đầm nước rộng, bên đầm
có những tảng đá lớn sạch bóng như
gương, không biết đã được dòng nước gội
rửa qua bao nhiêu niên đại mà thành.

Thùy dương, đầm nước, lại còn thêm

ức suối ngoặt, thật là một chỗ buông
u lý tưởng !

Lãnh Nhất Phàn hồi nhỏ cũng đã
g câu cá nhiều lần nên vừa nhìn thấy
hình khúc suối lại chợt sực nhớ đến
uyện xưa.

Nhưng bây giờ chàng không phải tới
y để buông câu mà bắt cá, con cá lớn
m Kiếm sát thủ.

Nói rằng chàng không vì Lâm Lâm
ng gặp nguy hiểm thì không đúng,
ẳng qua chàng không thừa nhận điều
ó, chỉ giấu kín trong lòng mà thôi.

Hai bên bờ suối không có bóng
gười nào. Thâm u tịch mịch.

Nhìn lên thượng lưu và xuôi xuống
ạ lưu cũng không thấy ai.

Bấy giờ thùy dương đã bắt đầu rụng

http://tieulun.hopto.org

lá, những chiếc lá vàng rơi nhẹ xuống mặt nước, cuộn mấy vòng rồi trôi đi.

Cảnh sắc khá thơ mộng, nhưng Lãnh Nhất Phàn không lòng dạ đâu mà thưởng ngoạn.

Theo như lời trong giấy " Khúc suối cong sau am" phải là chỗ này rồi.

Chẳng lẽ đối phương vừa thay đổi địa điểm ?

Lãnh Nhất Phàn quan sát kỹ lần nữa, đột nhiên phát hiện thấy giữa những tảng đá lớn bên kia bờ đầm lộ ra một mảnh áo.

Trái tim chàng chợt nhói lên.

Cảnh vật này hẹn ước cùng tình nhân, và đó là nơi kín đáo, thơ mộng... Không phải thế ! Mục đích của Kim Kiếm sát thủ tới đây là để giết người !

Chàng bật một tiếng ho khan.

Không có phản ứng.

Lãnh Nhất Phàn nhảy qua suối đến ần tảng đá, cách mảnh áo lộ ra chừng ột trượng lại cố tình ho khan tiếng nữa.

Vẫn như lúc trước, không nghe động inh gì.

Lạ thật, chẳng lẽ chết rồi ?

Nghĩ đến chết, Lãnh Nhất Phàn thấy hát run, chàng mở to mắt nhìn phát hiện ó dấu máu trên tảng đá.

Rất có khả năng người chết là Lâm âm.

Chàng liền đâm bổ tới.

Có tới hai tử thi nằm giữa hai mỏm á nhăn răng há miệng, cảnh tượng vô ùng đáng sợ.

Nhưng không phải Lâm Lâm mà cả

http://tieulun.hopto.org

hai đều là nam nhân.

Một người là trang hán chừng ba mươi tuổi, trong tay còn cầm chi chiếc thiết hoàn đao. Người kia là một lão nhân, có một chiếc cần câu để bên mình.

Quái sự, quả là quái sự !

Hai nhân vật ăn vận không giống nhau, tuổi tác cũng không tương đồng, làm sao bị giết ở đây ?

Vậy ai là hung thủ ?

Lãnh Nhất Phàn xem kỹ lại, cả hai đều táng mạng bởi kiếm, nhưng không có những đặc điểm như nạn nhân của Kim Kiếm sát thủ mà vết tử thương ở ngay phần ngực.

Thế còn Lâm Lâm ở đâu ?

Không phải Kim Kiếm sát thủ giết người, vậy ai đã hẹn cô ta ?

Lãnh Nhất Phàn đứng trần trần trên hòm đá hồi lâu không biết phải làm gì.

— Lãng Tử huynh !

Tiếng gọi từ bên kia suối khiến chàng giật mình sực tỉnh.

Lãnh Nhất Phàn quay lại nhìn, có một nhân ảnh từ phía hạ lưu thấp thoáng trong rừng bạch dương đang đi lại gần, chính là gã mặt trắng Giả Y Nhân, tay cầm trường kiếm.

Lãnh Nhất Phàn lại trở về bên kia suối, cật giọng hỏi trước :

— Lâm Lâm đâu ?

— Tiểu đệ chính đang tìm cô ta.

— Giả huynh vừa đến sao ?

— Tiểu đệ tới am không thấy cô ta đâu, chỉ phát hiện được mảnh giấy mới đoán rằng cô ta đến đây, bởi thế không

http://tieulun.hopto.org

kịp thông báo cho Lãng Tử huynh với đến tìm...

— Có kết quả gì không ?

Vì sốt ruột mà Lãnh Nhất Phàn hỏi câu đó, thực ra chỉ nhìn thái độ của đối phương cũng biết không có kết quả.

Giả Y Nhân đáp :

— Chỉ phát hiện được hai tử thi kia, sau đó xuôi về hạ lưu tìm kiếm nhưng không phát hiện được gì thêm đành phải quay lại định ngược lên thượng lưu... Lãng Tử huynh sao biết đây mà đến ?

— Tại hạ cũng phát hiện được mảnh giấy thì tới đây ngay.

Chàng quét mắt sang hai tử thi hỏi :

— Chẳng biết hai người bị giết kia là người thế nào ?

Giả Y Nhân đáp :

— Không phải hạng tiểu bối vô danh ...u. Cả hai có ác danh ở Hàm Dương ...ông nhỏ. Hán tử là Thẩm Tam Đao, ...i giao thủ với người khác chỉ hạn trong ... đao, rất hiếm khi phải ra đao thứ tư.

Còn lão nhân là Túy Diêm La.

Hai người là sư đồ, sống bằng nghề ...ấn lột những sòng bạc ở vùng này, vì ...ế những con bạc xa gần gặp sư đồ ...úng ta như trông thấy quỷ hiện nhưng ...ông sao đối phó được.

— Vì thế lại bị giết ?

— Cái đó tiểu đệ cũng không biết.

— Việc này có quan hệ gì tới Lâm ...m không ?

— Rất khó nói.

— Giả huynh có biết người hẹn ...m Lâm cô nương là ai không ?

http://tieulun.hopto.org

Giả Y Nhân trả lời không suy nghĩ :

— Biết ! Lâm Lâm có kể cho tôi về đoạn tình của hai người ở gian nhà cỏ, trên mảnh giấy lại viết rằng " Cố nhân ở gian nhà cỏ" tiểu đệ đoán rằng nhất định là người sử dụng kim kiếm.

Lãnh Nhất Phàn nghĩ thầm :

— Nếu Lâm Lâm là người lẳng lơ vờn hoa đuổi bướm, đã đem lòng luyến ái gã mặt trắng này thì sao kể cho đối phương nghe về đoạn tình kia ?

Dù là nữ nhân vô sỉ cũng không ai kể cho tình nhân mới nghe về đoạn tình cũ của mình, chẳng lẽ hai người đúng là huynh muội đồng tông thật ?

Nghĩ thế, mối ác cảm đối với Giả Y Nhân có bớt đi một phần.

— Bây giờ chúng ta nên làm gì ?

Giả Y Nhân đáp :

— Bây giờ có hai chúng ta phối hợp tốt rồi. Theo ý tiểu đệ thì Lãng Tử huynh ngược lên thượng nguồn tìm, còn tiểu sẽ tìm bên dưới và xung quanh khu vực Phổ Độ Am, sau đó chúng ta sẽ gặp nhau trong am để thương lượng đối sách. Huynh thấy thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn gật đầu :

— Được, chúng ta cứ làm như vậy.

Hai người lập tức chia hai đường tìm kiếm.

*

* *

Lãnh Nhất Phàn ngược theo dòng suối tìm lên.

http://tieulun.hopto.org

Hết rừng bạch dương tiếp đến là rừng rậm và cỏ hoang xen với đồng ruộng không theo quy cũ gì.

Lãnh Nhất Phàn đi hết khu rừng bạch dương, thấy trong khu rừng già lộ ra một mảng tường và mái ngói.

Chàng liền đến gần, nhận ra đó là tòa miếu nhỏ.

Tìm người, đương nhiên bất chấp đường đột mà vào bất cứ chỗ nào, Lãnh Nhất Phàn không chút do dự bước chân vào miếu.

Trước cửa miếu xây một bức hoành đã hoang tàn nhưng vẫn đọc được ba chữ Thổ Cốc Từ.

Sân miếu cỏ dại ngút ngàn, lá rụng từng lớp trên thềm miếu.

Chiếc lư hương lớn bằng đá để trước

ính điện lạnh tanh, cỏ mọc trùm lên, em ra từ lâu đã không có người hương ỏa.

Lãnh Nhất Phàn bước vào điện thờ.

Thần tượng đã bị bong hết lớp sơn, ỉ còn lại lớp đất bên trong nham nhở.

Chiếc bàn cúng đã xiêu vẹo như sắp ổ.

Đột nhiên Lãnh Nhất Phàn có cảm iác như có ai đang nhìn mình từ phía au, trong lòng lập tức trở nên căng ẳng.

Chàng lập tức công phòng bị rồi hanh như chớp quay phắt lại.

Trước mặt chàng quả nhiên có một gười đang đứng.

Người này đeo mạng đen che kín mặt chỉ chừa hai lỗ mắt, chỉ cần nhìn ánh

http://tieulun.hopto.org

mất, thần thái và diện mạo là Lãnh Nhất Phàn lập tức nhận ra ngay.

Vì chàng đã gặp một lần và khắc sâu vào tâm trí.

Đó là Kim Kiếm sát thủ.

Không ngờ chính hắn đã ra lệnh cho thuộc hạ truy giết Lâm Lâm rồi mà còn tự mình hiện thân ở đây nữa. Chẳng lẽ Vì không yên tâm là kế hoạch sẽ được hoàn thành mà hắn đã tự mình thay đổi?

Bất kể nguyên nhân hai cái chết bên bờ suối ?

Lãnh Nhất Phàn đứng trước điện thờ còn Kim Kiếm sát thủ đứng ở hành lang, khoảng cách giữa song phương chỉ ngoài một trượng, im lặng nhìn nhau.

Sau một lúc, Lãnh Nhất Phàn lên tiếng trước :

— Không ngờ được gặp các hạ ở ây!

— Ngươi lén rời khỏi núi, bổn nhân hông thể không đến !

Lãnh Nhất Phàn thoáng nghĩ :

— Thì ra mình rời Đại Hồng Sơn bị ối phương phát giác, vì thế hắn mới truy m đến đây. Có vẻ như hắn đã đoán biết ục đích của mình rồi.

— Tại hạ là người tự do, thích đến ì đến, thích đi thì đi, cần gì xin phép ai à phải dùng đến chữ lén ?

Nói xong bước thẳng ra phía cửa.

Kim Kiếm sát thủ gằn giọng :

— Lãng Tử, ngươi đã thâm nhập vào ấm địa của bổn môn, như vậy không còn người tự do nữa, điều này ngươi nên iết rõ. Tuy vậy đó chưa phải là việc

http://tieulun.hopto.org

chính yếu. Ngươi có biết bổn nhân thân tử xuất mã là bởi nguyên nhân gì không?

— Nguyên nhân gì ?

Kim Kiếm sát thủ buông gọn hai tiếng

— Giết ngươi !

Hai tiếng sắc như đao, đầy sát cơ.

— Giết tại hạ ?

Lãnh Nhất Phàn hơi bị bất ngờ, nhớ lại lần trước ở sau gian lều cả hai người đã giao thủ một chiêu, Kim Kiếm sát thủ yêu cầu Thập Lý Hương không giết chàng.

Kim Kiếm sát thủ đanh giọng :

— Không sai !

— Vì sao ?

— Vì Lâm Lâm !

— Sao lại thế ?

— Hắc hắc....

Kim Kiếm sát thủ cười lên hai tiếng rồi cất giọng độc địa :

— Lãng Tử, Lâm Lâm là nữ nhân đã uộc về bổn nhân, vậy mà ngươi vẫn cứ eo cô ta vào tận trong núi, muốn hoành o đoạt tình, như vậy không đáng giết hay o ?

Lãnh Nhất Phàn chợt hiểu ra, trả lời:

— Tại hạ với cô ta chỉ ngẫu nhiên gặp đó.

— Nói láo ! Khi ngươi hành y ở Hàm ương, hai người đã ở gần nhau. Ngươi đã n lực giúp cô ta phục cừu giết Giang Bắc am Hung, việc đó thiên hạ ai cũng biết. gươi còn giảo biện nữa ư ?

Lãnh Nhất Phàn có phần lo lắng. Thì a hành tung của mình, đối phương nhất hất đều biết rõ.

Chàng vẫn bình tĩnh trả lời :

— Những chuyện đó tại hạ không phủ nhận, nhưng nó lại không dính dáng đến

http://tieulun.hopto.org

chuyện riêng tư nam nữ.

Kim Kiếm sát thủ hừ một tiếng :

— Ngươi cho rằng bổn nhân dễ dàng tin vào lời ngươi ?

— Tin hay không tùy các hạ. Nhưng có một điều tại hạ thỉnh giáo.

— Ngươi nói đi !

— Nếu các đã hạ đã có lời minh ước với Lâm Lâm cô nương, vì sao còn cố ý tránh mặt không kiến diện ?

Lãnh Nhất Phàn thấy đã đến lúc giải mối hoài nghi, bóc trần sự thật.

— Bổn nhân có suy nghĩ của mình, ngươi không thể can thiệp.

— Vậy thì bây giờ Lâm Lâm ở đâu ?

— Thế nào ? Việc đó bổn nhân đang định hỏi ngươi đây !

Lãnh Nhất Phàn nghe bỗng ngơ ngác, chẳng lẽ hai người còn chưa gặp nhau hay

ao ?

— Các hạ đã vào Phổ Độ Am hẹn gặp ô ta....

Kim Kiếm sát thủ ngắt lời :

— Đó là việc khác. Bổn nhân muốn iết ngươi mới là việc chính !

Lãnh Nhất Phàn bắt đầu nổi giận :

— Các hạ có tự tin mình làm được việc ó không ?

Kim Kiếm sát thủ khẳng định :

— Tuyệt đối tin ! Đến gần đây, nói hêm một câu nữa cũng không hại gì : hận oạt tình cũng chẳng kém gì cừu hận đối ới phụ mẫu Lâm Lâm và bổn nhân tuy hưa có danh phận phu thê, nhưng sớm đã hành phu thê thật sự.

Tới đó chợt phất tay, ánh kim quang ỏe lên, thanh kim kiếm đã rời khỏi vỏ.

Hắn nói thêm :

http://tieulun.hopto.org

— Lãng Tử, chỉ cần có Kim Kiếm ở đây Lâm Lâm sẽ không bao giờ là của ngươi được !

Lãnh Nhất Phàn thấy tim mình như bị mũi kim chọc vào.

Lâm Lâm đã từng thanh minh giữa cô ta và Kim Kiếm sát thủ chỉ là mối tình thanh bạch, vậy mà Kim Kiếm sát thủ lại bảo rằng hai người đã như vợ chồng thật sự.

Cũng vậy, Lâm Lâm nói rằng mình và gã mặt trắng ở Phổ Độ Am cũng là quan hệ thanh bạch.

Giả Y Nhân lại bịa ra chuyện đồng tông khác họ nực cười kia. Lời ngụy trá trắng trợn và thô thiển như thế mà mình cũng suýt tin vào họ.

Hạng nữ nhân mây Tần mưa Sở thế kia có đáng làm cho mình bận lòng nữa không ?

Nhưng tình thế trước mắt không thể ẩn tránh, vì Kim Kiếm sát thủ đã có thái độ kiên quyết.

Nếu đả thương hoặc giết hắn, mình sẽ trở thành tử thù của môn phái bí mật kia, đại kế sẽ khó thực hiện, lại còn....

Kim Kiếm sát thủ cắt đứt dòng suy tưởng của chàng :

— Lãng Tử ! Ngươi thật hèn hạ, dám làm mà không dám chịu. Cho dù ngươi có quỳ gối trước mặt ta xin tha mạng, bổn nhân cũng nhất định giết ngươi !

— Ha ha ha ha....

Lãnh Nhất Phàn cười một tràng dài, hay không có gì đáng cười cả, làm như việc sinh tử đối với mình chỉ là chuyện đùa của trẻ con thôi !

Dứt tiếng cười, chàng bước ra hành lang đi thẳng xuống sân miếu.

http://tieulun.hopto.org

Kim Kiếm sát thủ cũng bước xuống hai người đứng đối diện nhau cách bảy tám thước.

Lãnh Nhất Phàn từ từ rút kiếm ra.

Lúc này trong đầu chàng chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất : Giết !

Song phương đều thi triển thế thủ kỳ quái.

Hai thanh kiếm một vàng một bạch lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Người ngưng chú, kiếm cũng bất động.

Lãnh Nhất Phàn lại nghĩ nhanh trong đầu có nên hạ sát thủ hay không ?

Nếu thi triển tuyệt học gia truyền thì có thể tin được bảy phần là lấy được mạng địch nhân, nhưng trước mắt chàng lại chưa thể để lộ thân phận.

Nhưng nếu sử dụng kiếm pháp chàng vừa luyện được từ mảnh lụa của vị tù nhân

vô danh trong hắc lao thì thành công tăng lên tới chín phần. Thực ra chàng vẫn còn do dự, chẳng phải thương tiếc gì một kẻ giết người bạt mạng như Kim Kiếm sát thủ mà chàng chỉ lo hỏng mất đại sự mà chàng đang dốc hết tâm lực bấy lâu nay.

Lúc đó Kim Kiếm sát thủ chợt hét to một tiếng, xuất kiếm công vào.

Lãnh Nhất Phàn vẫn dùng thế thủ, xuất một chiêu *Hoành địa phiên thiên* phổ thông ra chống đỡ.

Song phương sau chớp mắt xáp vào lại lùi ra, còn chưa ai bị thiệt thòi.

Kim Kiếm sát thủ lập tức công vào, Lãnh Nhất Phàn phải vận hết chân lực ngăn cản mũi kiếm đối phương mới không bị đâm vào mi tâm huyệt chỉ còn hai tấc là trúng đích.

Chàng thấy trong lòng phát run, chỉ

http://tieulun.hopto.org

cần sơ xuất một chút là táng mạng dư
kiếm đối phương ngay.

Lúc này buộc phải dùng tuyệt chiê
trong pho kiếm pháp đó mới dành đư
thắng lợi.

Nếu không hạ sát thủ một chiêu quyế
định khắc chế đối phương, ắt sẽ ôm hậ
chung thân.

Kim Kiếm sát thủ nói :

— Lãng Tử, chiêu thứ ba sẽ là chiê
tối hậu.

— Tại hạ cũng có ý đó.

Lãnh Nhất Phàn vừa nói xong thì chợ
thấy loáng thoáng có bóng người. Lát sa
có năm nhân ảnh vây quanh trường đấu.

(Hết tập bảy)

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI BỐN

ÂM MƯU ĐỔI MẠNG

Những người vừa đến gồm hai lão nhân và năm hán tử.

Hai lão nhân một mập một gầy, niên kỷ ước độ sáu mươi, nhìn qua cũng đoán được không phải nhân vật tầm thường.

Ba hán tử đều bận hắc y, tuổi xấp xỉ hăm lăm hăm sáu, đều cầm chắc kiếm

http://tieulun.hopto.org

trong tay như chuẩn bị xuất thủ.

Lãnh Nhất Phàn trở nên khẩn trương.

Trường hợp một mình đối phó với sáu địch nhân, buộc chàng phải thay đổi đấu pháp, tốc chiến tốc thắng, và nhất quyết phải dùng chiêu sát thủ.

Năm người mới đến đã triển khai thế trận.

Lão nhân béo mập có khuôn mặt tròn vạnh, dáng vẻ như một thân hào phú hộ. Còn lão gầy ốm thì hoàn toàn trái ngược, thân hình ốm nhom dài ngoẳng như que củi, tuy vậy ánh tinh quang vẫn lóng lánh kinh nhân.

Mười tia mắt tập trung vào giữa đấu trường.

Từ khi năm người xuất hiện, hai đối

thủ tạm dừng trận đấu, cùng quan sát những người mới đến, tuy vậy vẫn phòng bị đối phương.

Lão nhân cao gầy nhìn Kim Kiếm sát thủ không ?

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy bớt lo, thầm nhủ :

— Thì ra bọn họ đến tìm đối phương chứ không phải dễ đối phó với mình !

Kim Kiếm sát thủ trầm giọng đáp :

— Không sai ! Chính là bổn nhân... các vị muốn gì ?

Lão mập buông gọn hai tiếng :

— Đòi nợ !

— Đòi nợ nào ?

— Có phải chính ngươi đã giết Hán Trung Tam Kiếm không ?

http://tieulun.hopto.org

Kim Kiếm sát thủ ngạo nghễ gật đầu đáp :

— Chính bổn nhân đã làm việc đó. Ba người đánh một, chỉ nên trách ba lão nhi đó võ nghệ không tinh, chỉ có chút hư danh mà thôi, hạng người đó thật không đáng sống.

Lời nói vừa ngông cuồng vừa tàn bạo, không kể gì luật lệ giang hồ khiến ai nghe đều phải phẫn uất.

Lão nhân cao gầy sầm mặt nói :

— Ngươi hiểu đạo lý giết người thường mạng chứ ?

Kim Kiếm sát thủ cười hắc hắc hai tiếng đáp :

— Nếu các vị có đủ bản lĩnh, tính mạng bổn nhân ở đây cứ việc lấy đi ! Tuy

nhiên cần nói trước rằng nếu các vị không lấy được mạng của bổn nhân thì phải để mạng mình lại, tất cả năm vị.

Thật là cuồng ngạo hết sức !

Cả ba hán tử đồng thanh hừ một tiếng, trong đó có một tên quát lớn :

— Tiểu tử ngông cuồng kia, nợ máu phải trả máu, hôm nay ngươi bắt buộc phải trả giá.

Nói rồi bước lên, kiếm đưa chếch tới ngang tầm ngực trong tư thế chuẩn bị xuất thủ.

Kim Kiếm sát thủ không để ý gì đến tên hắc y hán tử vẻ đầy đe dọa đang bước tới gần, nhìn Lãnh Nhất Phàn nói :

— Lãng tử, tình huống có hơi bất ngờ, chuyện của chúng ta chờ lúc nữa sẽ

http://tieulun.hopto.org

giải quyết. Ngươi hãy lùi lại đã.

Lãnh Nhất Phàn thu kiếm lùi lại ba bước, nghĩ trong đầu cách đối phó với thực tại.

Kim Kiếm sát thủ nhìn hai lão nhân nói :

— Nếu bổn nhân đoán không sai thì hai lão nhi các ngươi là Phong Lâm Song Hiệp ?

Lão mập trả lời :

— Ngươi nói đúng !

Kim Kiếm sát thủ lại nói tiếp :

— Mục đích tới đây là giúp Hán Trung Tam kiếm đòi nợ ?

— Hoàn toàn chính xác !

— Vậy thì chúng ta nên đi ngay vao việc chính. Xưa nay bổn nhân không muốn

nhiều lời. Cả hai vị cùng vào một lượt hay muốn từng người một ?

Hắn chỉ trao đổi với hai lão nhân, còn không đề cập gì đến ba tên hán tử, xem như không có họ trong đấu trường.

Tên hán tử lúc trước mới nói một câu lúc đó đã cách Kim Kiếm sát thủ chừng bảy tám thước vốn đã chuẩn bị xuất chiêu, tư thế trầm ổn chuẩn mực, xem ra võ công thuộc hàng xuất chúng.

Chờ Kim Kiếm sát thủ đối đáp xong, y bước lên hai bước nữa, đó là vị trí mà song phương có thể xuất chiêu.

Lãnh Nhất Phàn nghĩ nhanh :

— Phong Lâm Song Hiệp trên giang hồ rất thịnh danh, mình đã từng nghe qua. Chưng theo kinh ngiệm mình đã từng một

http://tieulun.hopto.org

lần chạm kiếm với Kim Kiếm sát thủ thì rất có thể cả năm người cũng không thể là đối thủ của hắn. Mình quyết không để Kim Kiếm sát thủ sát nhân như lần trước đối với Hán Trung Tam Kiếm Khách được!

Hắc y hán tử đã giương kiếm lên.

Kim Kiếm sát thủ không nhúc nhích, như thể không biết đối phương đang nhằm mình xuất thủ.

Tên hắc y hán tử thấy rõ đối phương không coi mình vào đâu thì vô cùng tức giận.

Lãnh Nhất Phàn thấy Kim Kiếm sát thủ tuy chỉ đứng nguyên, kiếm vẫn chúc xuống đất nhưng đã ngầm chứa sát cơ, chỉ cần ra chiêu là lập tức hạ ngay sát thủ.

Chàng hiểu ngay hắc y hán tử cũng chuẩn bị ra chiêu trí mạng, như thế đối ẩu y càng bất lợi hơn, không còn cơ may có giữ được sinh mạng mình được nữa.

Nhưng lúc này chàng biết mình không thể chen vào, cũng không thể cứu thoát hán tử được nữa.

Phong Lâm Song Hiệp thuộc hàng tiền bối có danh đầu không nhỏ.

Nếu Lãnh Nhất Phàn can thiệp vào tất sẽ bị xem là mục vô tôn trưởng, và trước khi hoàn cảnh bi đát nhất xảy ra, đời nào họ cho phép chàng hành động khinh xuất như thế ?

Bởi thế Lãnh Nhất Phàn không muốn làm cho Phong Lâm Song Hiệp khó xử. Chàng phải chờ cơ hội.

http://tieulun.hopto.org

Xem kiếm !

Hắc y hán tửhét to một tiếng, đồng thời vung trường kiếm đâm sang.

Lãnh Nhất Phàn tuy không biết kiếm pháp của Phong Lâm Song Hiệp nhưng cũng nhận ra chiêu vừa rồi công thế mãnh liệt vào hàng nhất lưu.

Tất cả những cặp mắt đều mở to nhìn vào đấu trường không chớp, ánh kiếm loé lên như ánh chớp rồi tắt ngay, thậm chí không nghe tiếng kiếm chạm nhau .

Kim Kiếm sát thủ vẫn đứng nguyên tựa hồ như hắn chưa hề xuất thủ. Mũi kiếm của hắc y hán tử chưa tới đích, dừng ngắt lại khi còn cách mục tiêu một thước.

Bịch một tiếng, thân thể hắc y hán tử đổ ụp xuống đất.

Hai lão nhân và hai tên hắc y hán tử cùng thốt lên một tiếng kêu kinh hoàng.

Hắc y hán tử nằm ngửa, giữa mi tâm tuyệt bị khoét một lỗ, từ đó máu vẫn tiếp tục tuôn ra.

Song Hiệp sắc mặt biến đi, hai cặp mắt vằn đỏ những tia máu, lộ rõ sát cơ.

Hai tên hán tử cùng lúc hét to một tiếng, vung kiếm đâm bổ vào. Lão nhân to mập hét vang như sấm :

– Lùi lại !

Hai tên hán tử nghe lệnh thu kiếm nhảy lui.

Hai lão nhân cùng song song bước lên.

Lãnh Nhất Phàn quyết định rất nhanh.

http://tieulun.hopto.org

Dù chàng chưa biết rõ công lực của Song Hiệp đến độ cảnh giới nào nhưng tin chắc rằng hai người liên thủ cũng không thể địch nổi Kim Kiếm sát thủ.

Chàng không thể bàng quan nhìn máu quần hiệp tiếp tục chảy, cần phải tìm cớ xen vào cứu vãn tình thế nguy hiểm này.

Quyết định rồi, chàng quát to :

— Hãy chậm ! Đồng thời nhảy vào giữa trường đấu chắn giữa hai phe chuẩn bị lao vào ác chiến.

Lão nhân to béo đanh giọng :

— Lãng tử, lùi ra !

Lãnh Nhất Phàn nhìn song hiệp nói :

— Tiền bối, hai vị trong võ lâm, tự nhiên biết rằng sự việc diễn ra có trước có sau. Vãn bối đến trước, hơn nữa do vị

ác hạ này đích danh tìm đến khiêu chiến.

Chàng đánh mắt nhìn sang Kim Kiếm sát thủ, nói tiếp :

Song phương đã ước một cuộc tử sinh tử, vì thế xin hai vị tạm thời thân nại một lúc.

Lãnh Nhất Phàn nói hợp tình, hợp lý lại đủ lễ mạo, không ảnh hưởng gì đến sự tự tôn của Phong Lâm Song Hiệp.

Kim Kiếm sát thủ lên tiếng :

— Lãng tử, bổn nhân đã xin ngươi đợi rồi...

Lãnh Nhất Phàn nói ngay :

— Tại hạ không muốn đợi, căn bản không muốn song phương cùng thất vọng.

Kim Kiếm sắt thủ nhíu mày hỏi :

— Ngươi bảo song phương thất vọng

http://tieulun.hopto.org

nghĩa là sao ?

— Mục đích các hạ là muốn lấy mạng tại ha. Tại hạ cũng đã bày tỏ quan điểm của mình hoàn toàn tương đồng. Nếu các hạ giao mình cho nhị vị Song Hiệp đây, tại hạ sẽ vô cùng thất vọng.

Nếu như trái lại, các hạ có thể bảo vệ tính mạng của mình dưới kiếm nhị lão thì sức lực cũng đã cạn kiệt mất rồi, không còn có thể đạt được mục đích của mình nữa.

Như vậy há chẳng phải song phương cùng thất vọng ?

Lãnh Nhất Phàn nói rằng song phương cùng thất vọng nhưng đàng nào Kim Kiếm sát thủ cũng bị bất lợi.

Câu nói khích tác dụng ngay với Kim

Kiếm sát thủ, hắn cười hắc hắc hai tiếng rồi :

— Ngươi quá xem thường thanh kim kiếm mà tự đề cao mình !

Không phải đề cao mà đó là sự thực !

Dứt lời chàng bước tới trước mặt Kim Kiếm sát thủ thi triển ngay thủ thế, động tác vô cùng dứt khoát nhằm mục đích không để Phong Lâm Song Hiệp ngăn cản nữa.

Nhưng hai lão nhân vẫn không chịu cam lòng.

Lão cao gầy lên tiếng :

— Lãng tử ! Ta không để ngươi chen ngang vào như vậy được !

Lãnh Nhất Phàn nói khẩn thiết :

http://tieulun.hopto.org

— Tiền bối ! Dù tài hạ có bỏ mạng dưới kim kiếm của đối phương cũng yên tâm nhắm mắt. Hai vị vẫn còn cơ hội, cần gì phải vội một lúc mà tranh tiên cùng kẻ hậu bối ?

Lại quay sang Kim Kiếm sát thủ bảo hắn :

— Các hạ nên dốc tận tâm lực để thực hiện mục đích. Cơ hội chỉ có một lần. Nếu lỡ xảy ra sơ xuất thì sẽ để mối di hận chung thân đó...Chuẩn bị xong hết rồi chứ ?

Kim Kiếm sát thủ buông lời nhạo báng :

— Lãng tử, sao ngươi vội đòi thượng lộ thế ?

— Nên đổi lại câu đó : Ta vội giết ngươi .

— Ngươi có vẻ rất tin chắc ?

— Hoàn toàn như các hạ !

Phong Lâm Song Hiệp nhìn nhau rồi cùng lùi lại.

Lãnh Nhất Phàn tuy bên ngoài trầm tĩnh, hơi có vẻ khinh thị nhưng nội tâm rất thận trọng. Việc sinh tử đang bày ra trước mắt, tuyệt đối không thể lơ là khinh xuất được .

Chàng đã quyết định sẽ thi triển kiếm pháp trong tấm lụa của người tù vô danh.

Không giết người tất bị người giết, thân lý đó hết sức phù hợp trong hoàn cảnh này.

Chàng buộc phải giết người, dù hậu quả thế nào cũng mặc.

http://tieulun.hopto.org

Bởi vì hậu quả sau này còn có thể khắc phục. Nhưng nếu chàng chết đi thì đại sự vĩnh viễn không thành.

Kim Kiếm sát thủ cũng thi triển thủ thức, đương nhiên hắn cũng quyết chí tiêu diệt đối phương, suy nghĩ hoàn toàn giống như Lãnh Nhất Phàn.

Song phương đều có chung ý niệm Phải sống, và phương pháp duy nhất để sống là tận lực hạ sát thủ.

Không khí như ngưng kết lại.

Bốn đôi mục quang chú thị vào hai đối thủ không chớp, hơi thở như cũng nén chặt lại trong lồng ngực.

Sát khí từ hai cặp mắt, hai bộ mặt và hai thanh kiếm tỏa ra đến rợn người.

Chỉ nhìn song phương thủ thế, Phong

n Song Hiệp cũng toát cả mồ hôi.

Họ hiểu rằng bằng vào lực lượng của người mà thay Hán Trung Tam Kiếm ách phục thù thì vẫn còn chưa đủ.

Đấu trường im phăng phắc, sát cơ g mãn đến cùng cực.

Hai tiếng thét vang lên đồng thời, hai nh kiếm một vàng một trắng lóe lên chói làm tiêu tan không khí tĩnh lặng đầy chết chóc.

Diễn biến chỉ xảy ra trong chớp mắt hôi, đến Phong Lâm lão nhị lão cũng hoa mắt mà cũng không kịp nhận ra song ương đã xuất thủ như thế nào.

Xét về bối phận mà nhận rằng không hận ra chiêu thức của hai đấu thủ thì thật ng thẹn vô cùng nhưng Phong Lâm

http://tieulun.hopto.org

Song Hiệp buộc phải thầm trong lòng thừa nhận.

Chứng tỏ chiêu xuất nhanh đến trình độ nào !

Trường đấu trở lại tĩnh lặng .

— Ta... đã... lầm !

Chợt vang lên giọng nói khàn đục đứt đoạn của Kim Kiếm sát thủ. Chiếc mạng che mặt đột nhiên loang đỏ phút chốc ướt đẫm cả ngực áo, người từ từ đổ xuống.

Lãnh Nhất Phàn chậm rãi thu kiếm vào bao .

Toàn trường cùng buông tiếng thở phào.

Lãnh Nhất Phàn nhìn Phong Lâm Song Hiệp nói bằng giọng mệt mỏi :

— Các vị có thể đi được rồi !

Lão nhân to béo cảm kích nhìn Lãnh Nhất Phàn nói :

— Lãng tử, thật đúng là sóng Trường ng lớp sau xô lớp trước, hai lão phu thể nghỉ được rồi !

Lão nhân cao gầy tiếp lời :

— Lãng tử tên Kim Kiếm sát thủ đó lai lịch thế nào ?

Cả mấy người đồng bọn cùng nhìn chăng chờ câu trả lời.

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu :

— Không biết !

Lão cao gầy lại hỏi :

— Có phải cùng môn phái với Thần m Cao Đăng trăm năm trước không ?

— Vãn bối không biết gì về hắn cả !

— Xem diện mục thực của hắn ra

http://tieulun.hoptoi.com

sao?

Lãnh Nhất Phàn dùng kiếm gỡ tấm mạng che trên mặt xác chết lộ ra diện mục của một hán tử trẻ tuổi lạ hoắc.

Đó là Kim Kiếm sát thủ khát máu giết người không cần lý do, luôn luôn xuất hiện dưới lớp mạng đen.

Chỉ vì thử kiếm mà hắn mà hắn dám công nhiên giết chết Hán trung Tam Kiếm và Hắc hiệp, chỉ một thời gian ngắn đã để lại nỗi kinh hoàng với thủ đoạn giết người chóng vánh và độc đáo.

Thế là chấm dứt tính mạng của một tên ma đầu trẻ tuổi.

Nếu Kim Kiếm sát thủ la nhân vật bạch đạo chính phái thì có tiền đồ hiển hách biết chừng nào.

Lãnh Nhất Phàn nhắc lại:

— Tiền bối! Các vị có thể đi được rồi!

Bấy giờ trong lòng chàng vô cùng rối loạn, chàng chỉ muốn ở lại đây một mình để suy nghĩ.

Lão nhân to béo khoát tay. Hai tên hắc y hán tử bước tới ôm tử thi đồng bọn lên, sau đó tiến thành hàng bỏ đi.

Phong Lâm Song Hiệp không biết nói gì nữa. Sự thật đã hiện sờ trước mắt.

Nếu không được lãng tử chen và giải quyết thì kết cuộc hôm nay thế nào thật không dám tưởng tượng. Cho dù không chết dưới kiếm tên trẻ tuổi cuồng ngạo kia thì ít ra cũng buộc phải thoái xuất giang hồ...

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn ngây người nhìn tử thi Kim Kiếm sát thủ, trong đầu ngổn ngang trăm ngàn ý tưởng.

Lâm Lâm đang ở đâu chưa rõ, nhưng Kim Kiếm sát thủ bị chết dưới kiếm mình. nếu Lâm Lâm biết được Kim Kiếm sát thủ bị giết dưới tay mình thì sẽ có phản ứng thế nào đây ?

Đến giờ cô ta vẫn không tin rằng Kim Kiếm sát thủ phụ mình. Bây giờ hắn đã chết, sự hiểu lầm đó cô ta sẽ mang suốt đời, không bao giờ chàng có thể minh giải được.

Kim Kiếm sát thủ phái người tìm giết Lâm Lâm, tin tức đó chắc rằng đáng tin cậy.

Thế mà tại sao hắn lại tự tìm đến

ình để quyết một trận sinh tử, thác cớ inh đã hoảng đạo hạ tình ? Đó chỉ là cái thôi hay hắn thật sự nghĩ như thế ?

Lại nữa, trước khi chết, hắn thốt ra a nhầm rồi, là có ý gì ?

Hắn đã phát hiện mình đã sai lầm hay hợt hiểu ra song phương chỉ hiểu lầm hau ?

Nghĩ tới đó, chàng cảm thấy có phần ối hận.

Lãnh Nhất Phàn cúi xuống nhặt thanh iếm rơi trên mặt cỏ, tự hỏi :

— Có phải thanh kiếm này hắn được hình truyền từ Thần Kiếm Cao Đăng trăm năm trước hay không ?

Như vậy thanh kiếm đã được vị Thần iếm Cao Đăng từng xử dụng. Nếu vậy

http://tieulun.hopto.org

nó không những là cổ vật trăm năm mà còn là báu vật vô giá trong thiên hạ.

Chàng cứ mân mê thanh kiếm trong tay, nhìn đến xuất thần.

Đột nhiên phía sau lưng chàng vang lên một giọng nói già nua :

— Lãng tử, ngươi ở đây dám giết người ?

Lãnh Nhất Phàn giật mình quay lại.

Một lão nhân tóc bạc râu trắng chậm bước lại gần. Lúc đó trời đã hoàng hôn, tuy vậy Lãnh Nhất Phàn vẫn nhận ra ngay chính là lã nhân tự xưng là Lão lãng tử. người đã chỉ đường cho mình tìm Lâm Lâm khi còn ở Duyệt Lai Khách Điếm.

Một người không có vẻ gì đặc biệt, dáng điệu như một lão nông thường thiếu

tiền rượu, cớ sao lại xuất hiện ở chốn hoang sơn lúc trời đã tối thế này ?

Thân phận thực chính của lão nhân thế nào đây ? Tất chẳng phải là một lão nhân bình thường hay là cà trong các khách điếm.

Chàng hỏi thay cho lời chào :

— Lão trượng sao cũng đến đây ?

Lão Lãng Tử thong thả bước đến gần nheo mắt đáp :

— Chẳng phải lão tử ta đến một cách tiện đâu !

Rồi cúi nhìn tử thi một cách chăm chú.

— Hô hô !

Lão Lãng Tử chợt phá lên cười, tiếng cười rất quái dị.

http://tieulun.hopto.org

Người chết thì có gì đáng cười chứ

Lãnh Nhất Phàn buộc miệng hỏi :

— Lão trượng sao lại cười ?

Lão Lãng Tử không trả lời lại hỏi :

— Người chết là ai ?

— Kim Kiếm sát thủ.

— Kim Kiếm sát thủ là ai ?

— Cái đó... tại hạ không biết. Chỉ biết rằng hắn là một kẻ sát nhân tàn bạo.

— Hừ !

Lão Lãng Tử cúi xuống lật lật bộ mặt trắng của người chết nói :

— Trên võ lâm người dùng kim kiếm không nhiều . Theo lão tăng tử ta biết thì chỉ có vài người thôi.

Trăm năm trước có một người là Thần Kiếm Cao Đăng xử dụng kim kiếm , nhưng

này suốt cả trăm năm không còn nghe nói nữa. Hãy đưa thanh kiếm cho lão hủ xem !

Lãnh Nhất Phàn làm theo lời.

Lão Lãng Tử cầm thanh kiếm lật qua lật lại xem xét kỹ một lúc .

Đột nhiên lão cong ngón tay búng mạnh vào lưỡi kiếm nghe coong một tiếng, thanh kim kiếm gãy đôi !

Phần mũi kiếm rơi xuống đất, phần còn lại, lão vẫn cầm trên tay.

Lãnh Nhất Phàn mở to mắt ra kinh ngạc :

— Tại sao lão vô cớ hủy thanh kiếm như vậy ?

Tuy thanh kiếm này xuất xứ chưa rõ, nhưng người dụng kiếm không phải tầm

http://tieulun.hopto.org

thường, lại theo truyền thuyết đó là thanh kiếm báu, sao Lão Lãng Tử búng tay một cái cũng gãy đôi ? Có phải vì lão có công lực huyền cơ cái thế ?

Lão Lãng Tử nhặt mũi kiếm gãy lên nói với Lãnh Nhất Phàn :

— Lãng tử ! Mang hắn đi ! Chúng ta đến một nơi khác , ở đây không tiện !

Rồi không đợi Lãnh Nhất Phàn, lão ta cứ bước đi nhanh.

Lãnh Nhất Phàn tuy chưa biết nguyên do thế nào nhưng cũng không kịp hỏi đành ôm thi thể Kim Kiếm sát thủ đi theo lão ta.

Vừa ra khỏi cửa miếu, chàng bỗng thấy một tên hán tử quì ở góc tường thành, trong lòng ngạc nhiên liền dừng bước

Thấy Lão Lãng Tử vẫn cắm cúi đi, hàng cất tiếng gọi :

— Lão trượng, có chuyện gì vậy ?

Lão Lãng Tử không buồn quay lại, cứ đi vừa nói :

— Đi nhanh lên ! Không có việc gì Lão Lãng Tử ta làm việc gì đều không muốn để người khác dòm ngó, vì thế cần hắn ngủ một lát, thế thôi !

Lãnh Nhất Phàn hiểu ngay. Kim Kiếm sát thủ đã tìm đến mình tất cũng hàng theo thủ hạ ngầm theo dõi và cảnh giác.

Lão Lãng Tử khống chế huyệt đạo của hắn để khỏi lộ hình tích và bị đối phương nhìn trộm.

Không bao lâu hai người đến bên bờ

http://tieulun.hopto.org

suối sau Phổ Độ Am.

Nhưng Lão Lãng Tử lại không dừng ở trong rừng bạch dương mà đến một khu rừng hoang cỏ mọc dày rất hoang vắng. Nơi đây rậm rạp chắc ít có người đặt chân đến .

Lão Lãng Tử dừng chân đưa tay chỉ xuống mặt cỏ ra ý bảo Lãnh Nhất Phàn đặt tử thi xuống .

Lãnh Nhất Phàn để Kim Kiếm sát thủ xuống ngay bên chân lão ta

Trước hết, lão Lãng Tử đưa cho Lãnh Nhất Phàn mũi kim kiếm gãy nói :

— Ngươi hãy xem đi !

Lãnh Nhất Phàn vừa nhìn thoáng qua chỗ gãy đã phát hiện ra hai màu trắng và vàng tương phản.

Chàng ngạc nhiên hỏi :

— Chỉ mạ vàng thôi ư ?

— Không sai, kim kiếm giả.

— Làm sao lão trượng đoán ra ?

— Bởi vì lão tử ta phát hiện người ...ng giả .

Lãnh Nhất Phàn thốt lên :

— Người cũng giả...

Lão Lãng Tử dẫn giải :

— Vừa rồi lã tử ta bật cười là vậy. ...ười đã giả thì kiếm có đâu lại là thật ? ...c này dấu được ai chứ đừng hòng qua ...ı được ta !

Lão nói có phần đắc ý .

Lãnh Nhất Phàn bất giác nhìn kỹ lại ...ng mạo kim kiếm sát thủ nhưng không ...n ra có gì khác lạ.

http://tieulun.hopto.org

— Lão trượng, người giả thế nào ?

— Hắn mang mặt nạ hóa trang.

— Nhân da diện cụ.

— Đúng thế !

Lão Lãng Tử nói xong quì xuống, dùng móng tay khẩy nhẹ lên da mặt tử thi ở phía mang tai, một lát sau bóc ra được một lớp da mỏng dính.

Hiển nhiên dung mạo người chết thay đổi.

Lãnh Nhất Phàn kêu lên :

— Ồ !

Người chết trở nên không xa lạ với chàng, vì đã hai lần kiến diện. Người đó là Điền Tứ Lang .

Kim Kiếm sát thủ là Điền Tứ Lang hay Điền Tứ Lang giả mạo Kim Kiếm sát thủ ?

Không có khả năng thứ hai, vì bọn chúng đều là người của môn phái thần bí kia, sao lại giả mạo lẫn nhau làm gì ?

Lão Lãng Tử thấy chàng bần thần như vậy liền hỏi :

— Ngươi biết hắn ư ?

Lãnh Nhất Phàn gật đầu :

— Biết, hắn tên là Điền Tứ Lang

Chàng biết rõ hắn là tình nhân của Thập Lý Hương, nhưng vấn đề là vì sao hắn lại mang diện cụ và cầm giả kim kiếm để trở thành Kim Kiếm sát thủ ?

Bởi vì lần trước hai người giao thủ một chiêu, chàng vẫn còn nhớ rõ hắn xử dụng thanh kiếm thông thường mà.

Đây là dung mạo mà hắn đội lốt để

http://tieulun.hopto.org

xuất hiện bên ngoài hay hắn giả mạo người khác ?

Lão Lãng Tử lại hỏi :

— Điền Tử Lang là ai ?

— Là thuộc hạ của một môn phái thần bí trong Đại Hồng Sơn.

— À !

Lão Lãng Tử gật gật đầu.

Lãnh Nhất Phàn nói ra sự thắc mắc của mình :

— Vừa rồi lão trượng nói rằng người là giả. Điều đó nên giải thích thế nào ?

Lão Lãng Tử cười nhìn chàng một lúc rồi giảng giải :

— Rất đơn giản, chỉ cần suy nghĩ một lúc rồi hiểu ngay, theo lẽ thường thì kẻ đeo mạng che mặt là để không c... người

khác thấy rõ diện mạo đích thực của mình. Nếu đã đeo mạng thì cần gì phải mang thêm da diện cụ để cải trang nữa ? Trái lại, hễ đã dùng diện cụ để cải trang thì chẳng việc gì phải đeo thêm tấm mạng làm gì. Điều này chứng tỏ hắn mang mạng che mặt là để giả ngoại hình người khác, còn lớp diện cụ để chứng tỏ cho ngoại nhân rằng hắn đúng là một người mà hắn định giả mạo. Ngươi rõ rồi chứ ?

Lãnh Nhất Phàn vẫn thắc mắc :

— Hắn làm thế với mục đích gì ?

— Tiếc rằng người đã chết rồi thì không thể trả lời cho ngươi câu đó được.

— Nhưng có chắc rằng...

Lãnh Nhất Phàn vừa nói được nửa câu chợt im lặng. Chàng muốn nói rằng

http://tieulun.hopto.org

có chắc hóa trang đúng là Kim Kiếm sát thủ không, nhưng nghĩ lại chỉ có một mình Lâm Lâm mới biết được điều đó vì thế không nói tiếp nữa.

Ngoài ra Điền Tứ Lang lúc lâm tử có nói rằng " ta lầm rồi", ắt phải có ý nghĩa nào đó. Nhưng hắn sai lầm việc gì ?

Lúc đó Lão Lãng Tử lấy tấm nhân da diện cụ cẩn thận mang lại vào mặt Điền Tứ Lang như cũ.

Sau đó lão lấy đoạn kiếm gãy ở Lãnh Nhất Phàn tháp lại với nửa thanh kim kiếm trong tay mình rồi vứt xuống sông giữa lòng khe, động tác có vẻ rất kỳ quặc làm Lãnh Nhất Phàn đứng ngẩn ra không hiểu ý tứ lão thế nào.

Chàng không nén được tò mò hỏi :

— Lão trượng vì sao phải làm như hế ?

Câu trả lời của lão Lãng Tử cũng không kém phần kỳ quặc :

— Ta thừa nhận người chết là Kim Kiếm sát thủ !

— Thừa nhận ?

— Không sai ! Nói đúng hơn là chúng ta cứ để cho màn kịch cứ tiếp diễn theo từng ý đồ của người dàn dựng để xem mục đích và dụng tâm của chúng là gì.

Trái lại, nếu để đối phương biết trò hề này bị chúng ta vạch trần tất nhiên tìm cách khác để đối phó, như vậy há chẳng phiền phức thêm ?

Lão phân tích thật có lý có tình, Lãnh Nhất Phàn hiểu ra ngay, lòng thầm khâm

http://tieulun.hopto.org

phục sự nhìn xa trông rộng và cách giải quyết chu đáo của lão.

Chàng im lặng gật gật đầu.

Lão Lãng Tử nói :

— Chúng ta có thể đi được rồi !

— Cần xử trí thi thể này thế nào ?

Lãng Tử xua tay :

— Tự nhiên sẽ có người khác xử lý. Tên mà ngươi vừa thấy ngủ ở góc tường Thổ Cốc Miếu đó, sau khi tỉnh dậy hắn tất đi tìm người, không khó gì tìm được chỗ này. Bây giờ quan trọng nhất là tìm hiểu cho được mục đích của đối phương và nước cờ tiếp theo.

Tới đó, lão vỗ vỗ vào bụng nói :

— Cơn nghiện rượu lại lên rồi ! Phải trở về Duyệt Lai Khách Điếm thôi !

Dứt lời không thèm chào hỏi gì bỏ đi ngay.

Lãnh Nhất Phàn nhìn theo lão ta đi khuất dần về phía Phổ Độ Am. bần thần suy nghĩ :

— Lại thêm một người kỳ quặc nữa.... Sao lắm người tự giác xen vào chuyện của mình đến thế ?

Vừa nghĩ, chàng vừa rảo bước rời khỏi hiện trường.

*

*

* *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM

KHÔNG TÂM QUÁI NHÂN

Trời vừa tối.

Vì đã hẹn trước với Giả Y Nhân nên Lãnh Nhất Phàn đi vào Phổ Độ Am.

Trong cư phòng đã có ánh đèn. Có đèn sáng tất phải có người. Hay Giả Y Nhân đã tìm được Lâm Lâm rồi ?

Chàng vừa đi vừa suy nghĩ tìm cách

để báo cho Lâm Lâm rằng Điền Tử ang giả mạo Kim Kiếm sát thủ và hy ng cô ta nhận dạng hắn.

Nhìn vào cửa sổ chỉ thấy trong phòng chỉ có một người.

Lòng đầy hồ nghi, Lãnh Nhất Phàn bước thẳng vào cửa.

Giả Y Nhân ngồi trước bàn có để sẵn trà rượu nhưng hình như chưa động đến.

Giả Y Nhân nghe tiếng bước chân liền lên tiếng hỏi mà không quay đầu lại:

— Lãng Tử huynh đó ư ?

— Phải !

— Huynh ngồi xuống đi, tiểu đệ đã chờ từ lâu.

Lãnh Nhất Phàn chưa vội ngồi xuống, đưa mắt nhìn sang phòng bên hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Lâm Lâm cô nương đâu ?

— Lãng Tử huynh cứ ngồi xuống đã, chúng ta sẽ nói chuyện.

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy có gì nghiêm trọng nhưng vẫn ngồi vào bàn.

Trên bàn đặt sẵn hai đôi chén đũa. Rượu đã được rót ra cốc nhưng chưa uống ngụm nào.

Lãnh Nhất Phàn ngỡ ngàng hỏi :

— Còn người nào nữa hay sao ?

— Không ! Tiểu đệ dọn sẵn để chờ huynh.

— Còn Lâm Lâm ?

— Cô ấy bị thương.

Lãnh Nhất Phàn giật mình vội hỏi :

— Bị thương thế nào ?

— Không nhẹ, nhưng còn chưa nguy

[illegible] tính mạng.

Lãnh Nhất Phàn tỏ ra quan thiết :

— Hiện cô ấy ở đâu ?

— Đang dưỡng thương trong mật thất.

— Để tại hạ đến xem...

— Lãng Tử huynh, cứ uống rượu đi đã. Huynh chắc đã đói rồi.

Lãnh Nhất Phàn sốt ruột nói :

— Tại hạ là trung lang...

Giả Y Nhân ngắt lời chàng, nói :

— Lãng Tử huynh ! Không cần phải xem đâu, hiện cô ta chỉ cần yên tĩnh, có lẽ đã ngủ rồi, không nên đánh thức cô ta. Hơn nữa .....

— Còn gì nữa ?

Giả Y Nhân hơi lúng túng :

— Cô ta bị thương ở bộ phận,... mà

http://tieulun.hopto.org

nam nhân không tiện....

Lãnh Nhất Phàn thấy máu nóng bốc lên mặt . Lâm Lâm bị thương ở nơi mà nam nhân không tiện xem. Đối phương cũng là nam nhân thì tiện hơn hay sao ?

Nếu như giữa họ đã không còn sự tị hiềm gì của nam nữ nữa thì mình còn ở lại đây làm gì ?

Chừng như hiểu rõ những ý nghĩ của Lãnh Nhất Phàn, Giả Y Nhân dịu giọng nói :

— Lãng Tử huynh ! Cô ta đã tự mình xử lý vết thương và phục dược rồi. Thực ra tiểu đệ cũng không rõ lắm thương thế của cô ta nặng nhẹ thế nào.

Lãnh Nhất Phàn dịu lại chút ít.

Chàng thay đổi đề tài :

— Ai đã hạ thủ với cô ta ?

— Một người tự xưng là Phương nhị thiếu gia !

Lãnh Nhất Phàn thốt lên :

— Không có lẽ !

Phương nhị thiếu gia vì bảo vệ Lâm Lâm mà hạ độc thủ đối với hai tên thủ hạ đồng môn, sau này y đường chủ tỏ ra chân tình, sao tự nhiên xảy ra chuyện này ?

Giả Y Nhân thấy chàng trầm mặc liền hỏi :

— Sao lại không thể ?

Lãnh Nhất Phàn trả lời không được tự tin cho lắm :

— Cái này... Vì phương nhị thiếu gia là bằng hữu của tại hạ. Y biết rõ Lâm Lâm và tại hạ quan hệ thế nào, cho nên...

http://tieulun.hopto.org

Giả Y Nhân ngắt lời :

— Nếu người đó phụng mệnh hành sự thì sao ?

Lãnh Nhất Phàn đành im lặng không biết trả lời sao.

Điều này cũng rất có thể. Phương nhị thiếu gia nếu phải thụ mệnh tất phải chấp hành, bởi vì không thể kháng lệnh.

Thay vì phải lấy mạng Lâm Lâm, y chỉ làm cô ta bị thương, như thế cũng đã tỏ ra có thiện ý rồi.

Mặc dù vậy, nếu đối phương biết được y cố tình làm như vậy thì sẽ dẫn đến hậu quả thế nào ?

Đột nhiên chàng nghĩ đến Giang Hồ Bí Khách đang ở lại trong Đại Hồng Sơn.

Vị này là người mình, điều này có

thể tin chắc. Hơn nữa Giang Hồ Bí Khách đã có mối liên hệ với Võ Lâm Phán Quan, như vậy việc Võ Lâm Phán Quan đảm nhiệm chức phận chấp sự tất phải là tiềm phục.

Chàng chợt nghĩ lại Phương nhị thiếu gia vì bảo vệ Lâm Lâm mà hai lần kháng lệnh, lần đầu phạm tội phản môn khi giết hai tên hắc y hán tử dụng ong độc, còn lần này thì không giết Lâm Lâm.

Như vậy cần phải có cách nhìn khác đối với gã tình nhân của Tiểu Cô Thái này !

Bấy giờ ở bên ngoài tường cách gian cư phòng mà hai người đang ngồi không xa nhô lên một cái đầu nhìn chằm chặp vào gian phòng của họ.

http://tieulun.hopto.org

Khoảng cách chừng hai trượng, bên ngoài trời tối còn trong phòng lại sáng, vì thế bên trong không sao nhận ra bên ngoài đang có người.

Giả Y Nhân nâng chén lên nói :

— Cứ uống rượu đi đã. Chuyện đó từ từ hãy nói.

— Mời !

Lãnh Nhất Phàn cũng nâng chén lên.

Hai người cùng uống một hơi hết cạn.

Lãnh Nhất Phàn vẫn canh cánh trong lòng về chuyện Phương nhị thiếu gia.

Chàng chỉ biết y là tình nhân của Tiểu Sư Thái mà không biết rõ thân phận thế nào trong môn phái đó.

Nếu không bị bắt buộc, Phương nhị thiếu gia quyết không tự mình tìm Lâm

ìm để hạ thủ đâu.

Bây giờ mà có thể gặp được y tất có ể giải quyết được sự bí ẩn về Kim Kiếm ất thủ.

Chàng chợt hỏi :

— Giả huynh có gặp Phương nhị thiếu gia không ?

— Không gặp. Chỉ do Lâm Lâm nói lại.

— Giả huynh tìm thấy Lâm Lâm cô nương ở đâu ?

— Bên bờ một con suối nhỏ. Tiểu đệ phát hiện thấy cô ta bị thương đang nằm trị thương dưới một gốc cây.

— Tại hạ.... phải đi tìm Phương nhị thiếu gia !

— Hai vị đã là bằng hữu thì thế nào

http://tieulun.hopto.org

vị đó cũng sẽ tìm đến Lãng Tử huynh thôi!

Giả Y Nhân chợt liếc mắt sang trái nhìn sâu qua song cửa sổ một lúc rồi nói :

— Lãng Tử huynh muốn tìm hắn để làm gì ?

— Chỉ muốn hỏi rõ một chuyện.

Lãnh Nhất Phàn vốn định đem chuyện Điền Tử Lang giả mạo Kim Kiếm sát thủ nói ra nhưng không biết nghĩ gì lại thôi.

Thực tế chàng vẫn chưa có cảm tình với vị Giả Y Nhân tuấn mỹ nhưng đầy bí ẩn này.

Trong thâm tâm chàng hoài nghi mối quan hệ của đối phương với Lâm Lâm, gọi là huynh muội đồng tông một cách sống sượng như thế, từ mối hoài nghi đó,

chàng giấu kín sự ghen tị trong lòng nhưng không biểu lộ ra.

Giả Y Nhân lại nâng chén rượu lên.

Lãnh Nhất Phàn cũng nâng lên hưởng ứng.

Giả Y Nhân đưa chén lên ngang tầm mắt rồi cứ để nguyên như thế bất động một lúc.

Lãnh Nhất Phàn rất kinh ngạc, không hiểu sao động tác cung rượu của đối phương lại khác thường đến thế ?

Đột nhiên Giả Y Nhân lắc nhanh cổ tay, chén rượu như một ánh sao băng vút thẳng ra phía cửa sổ.

Đồng thời Giả Y Nhân cũng lao mình bay theo chén rượu.

Sau một phút ngỡ ngàng, Lãnh Nhất

http://tieulun.hopto.org

Phàn rời ghế đứng lên đến bên cửa sổ ra, chỉ thấy Giả Y Nhân đứng cách phòng mấy bước chú thị nhìn ra bức tường, ở đó một đầu người vẫn còn nhô lên.

Hiển nhiên vị trí của Giả Y Nhân nhìn ra cửa sổ thuận lợi hơn Lãnh Nhất Phàn nhưng từ ánh sáng nhìn vào ra bóng tối mà phát hiện được người đang ẩn nấp cách xa tới hai trượng cũng chứng tỏ nhãn lực không phải tầm thường.

Lãnh Nhất Phàn cũng lao ra cửa sổ.

Nhưng đầu người vừa nhô lên đã biến đâu mất, không ngghe động tĩnh nào.

Lãnh Nhất Phàn nhìn Giả Y Nhân hỏi:

— Giả huynh, có chuyện gì vậy ?

Giả Y Nhân lắc đầu :

— Không biết !

Đột nhiên có tiếng gió vút tới, Giả Y Nhân vươn tay ra bắt lấy một vật trắng từ ngoài tường bay vào, nhận ra chính là bình rượu mà mình vừa ném ra.

Hai người không ai bảo ai nhất loạt nhảy băng qua tường thành ra ngoài am.

Thoáng thấy một nhân ảnh dưới bóng tối một tán lá rậm, Lãnh Nhất Phàn lao ngay tới.

Một người cao lớn đang đứng bất động, giương mắt nhìn Lãnh Nhất Phàn.

Chàng thận trọng bước từng bước một tới cách người đó chừng tám thước thì dừng lại nói :

— Các hạ là ai ?

Tiếng trả lời âm u không mang chút

http://tieulun.hopto.org

sinh khí nào :

— Người cần lấy mạng ngươi !

Lãnh Nhất Phàn cười đáp :

— Tốt lắm ! Tại hạ đang ở đây, các hạ có bản lĩnh thì xin cứ việc ! Nếu các hạ đoán không sai thì chắc bằng hữu vừa từ Đại Hoa Sơn tới đây ?

— Ngươi đoán không sai !

Người đó nói xong bước tới một bước, mắt phát hung quang.

Bấy giờ đối phương bước ra chỗ sáng hơn nên Lãnh Nhất Phàn nhìn thấy rõ.

Đó là một trung niên nhân vóc người rất cao, hai máa hóp lại và chiếc cằm nhọn hoắc.

Chiếc đầu so với kích thước toàn thân thì lại quá nhỏ nhìn giống như đầu một

con rắn độc.

Từ đôi mắt tí hí, hai tia mắt xanh lè phát ra thẳng vào mặt Lãnh Nhất Phàn chiến chàng có cảm giác như sợ được.

Hai tia mắt phát sáng xanh là trong đêm tối khiến người ta liên tưởng đến một loài ác thú vì chỉ có chúng mới có cặp mắt phát sáng vào đêm tối.

Nhìn vào ánh mắt ấy, Lãnh Nhất Phàn cảm thấy lạnh người.

Chàng trấn tỉnh hỏi :

— Bằng hữu cho biết lý do cần lấy mạng tại hạ ?

— Đương nhiên có !

— Cụ thể là gì ?

— Ngươi có hành vi đối địch với bổn môn.

http://tieulun.hopto.org

— Lý do rất xác đáng !

Lãnh Nhất Phàn thừa cơ hỏi thêm một câu :

— Quý môn Đại danh thế nào ?

— Ngươi không cần biết !

— Đúng thế ! Tại hạ hỏi hơi sớm một chút. Chắc bằng hữu còn chờ đến khi ngã xuống mới chịu trả lời !

Chàng bước lên một bước, cách đối phương chỉ chừng năm bước.

— Bằng hữu xuất thủ được rồi !

Trung niên nhân từ từ rút kiếm.

Lãnh Nhất Phàn cũng rút trường kiếm, mắt ngưng chú vào đối thủ.

Không có thủ thế, cũng không có một động tác chuẩn bị nào. Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, mũi kiếm đã chỉ thẳng vào yết

hầu Lãnh Nhất Phàn, nhanh không thể tả được, đến nỗi không đủ thời gian để hình thành một ý niệm .

Lãnh Nhất Phàn vung kiếm lên theo bản năng.

Choang !

Hai thanh kiếm tiếp nhau phát ra âm thanh ghê rợn nhức cả lỗ nhĩ. Mũi kiếm của trung niên nhân chỉ còn cách yết hầu Lãnh Nhất Phàn chỉ một tấc thì bị đánh bật ra.

Cả hai thanh kiếm đều bị chấn lùi, tuy vậy song phương vẫn đứng trầm ổn vẻn vị, đồng thời có cảm giác cánh tay hơi tê đi, đều thoáng kinh hãi trong lòng.

Trung niên nhân lại xuất trước chiêu kiếm thứ hai nhằm vào sườn trái Lãnh Nhất

http://tieulun.hopto.org

Phàn .

Hai kiếm giao nhau chát chúa phát ra ánh hỏa quang chói mắt.

Trung niên bị đánh bật kiếm trở lại, cả hai người cùng bị bức lùi.

Trường đấu lặng đi chốc lát.

Lãnh Nhất Phàn hiểu rằng công lực đối phương hơn cả Điền Tứ Lang. Lúc này chàng không thể do dự nữa, cần phải dùng chiêu sát thủ để đối phó.

Phút im lặng đáng sợ hàm chứa đầy sát cơ cả trung niên nhân cũng có ý nghĩ như Lãnh Nhất Phàn, không dùng tuyệt chiêu thì không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Ánh mắt xanh lè trong mắt trung niên nhân chiếu thành một đường tựa hồ có thể giết người bằng đôi mắt ấy.

Đương nhiên mục quang không thể giết người nhưng nó đại biểu cho ý chí giết người.

Hiển nhiên Lãnh Nhất Phàn biết chiêu sắp tới là chiêu tuyệt mệnh, sẽ có một trong hai đối thủ gục ngã.

Ai cũng hy vọng đối phương sẽ gục ngã, như vậy ngoài công lực, ý chí, còn phải chọn đấu pháp thích hợp.

Qua hai lần giao thủ, song phương đã hiểu công lực của nhau, còn ý chí sát nhân đã lộ qua ánh mắt.

Vì thế trong phút giây sinh tử sắp tới không được xảy ra bất cứ sai lầm nào, bởi vì chỉ cần một sai lầm nhỏ cũng phải trả giá bằng cả sinh mạng.

Thời gian như ngưng kết lại, trường

http://tieulun.hopto.org

sát khí càng tăng.

Im lặng.

Sự tĩnh lặng chết chóc, có thể nghe được hơi thở của đối phương.

Nhưng thực chất song phương đều ngưng thở, bản thân cũng không còn tồn tại nữa. Chỉ còn tồn tại thanh kiếm trong tay nữa mà thôi.

Điều gì cần đến sẽ phải đến.

Hai tiếng kêu phát ra từ hai lồng ngực vang lên cùng một lúc. Âm thanh tuy không lớn nhưng cũng đủ sức chấn vang màng óc.

Kiếm quang lóe lên rồi tắt ngay.

Lần này không nghe tiếng chạm nhau của hai thanh kiếm mà chỉ có âm thanh sắc ngọt của mũi kiếm đâm phập vào cơ thể,

âm thanh đó được cảm nhận bằng trái tim hơn là bằng vào thính giác.

Mũi kiếm của trung niên nhân còn cách ngực trái của Lãnh Nhất Phàn chừng ba tấc thì dừng lại ở đó.

Còn thanh kiếm của chàng cắm sâu vào giữa ngực đối phương hơi chếch sang trái đúng chỗ quả tim sâu tới nửa thước.

Lãnh Nhất Phàn rút kiếm ra.

Thân thể trung niên nhân từ từ đổ xuống.

Lãnh Nhất Phàn thở phào một hơi, tinh thần trí dần dần phục hồi nguyên trạng.

Sự căng thẳng chấm dứt, nhưng chàng lại cảm thấy không được thỏa mãn. Kết quả nằm ngoài sự tính toán của chàng.

Người chết không thể trả lời được

http://tieulun.hopto.org

nữa, trong lúc đó Lãnh Nhất Phàn cần tra hỏi đối phương mấy vấn đề rất hệ trọng.

Đành phải chấp nhận hiện thực, bởi vì nếu giữ mạng sống cho đối phương thì khi xuất thủ phải lưu tình. Nhưng trong trường hợp công lực của đối phương không thua kém mình, sự nhân nhượng có nghĩa là tự sát.

Chàng không thể nhân nhượng trong trường hợp ngay cả mạng sống mình cũng chưa biết trước có thể giữ được hay không.

Tuy vậy chàng cũng đã có sự nhân nhượng ít nhiều, đó là chỉ dùng chiêu sát thủ đã được cải biến của Giang Hồ Bí Khách.

Vì chàng thấy chưa đến thời cơ dùng chiêu kiếm sát thủ gia truyền hoặc những

vật chiêu kết hợp giữa kiếm pháp gia ...yền và kiếm pháp từ pho bí truyền trên ... vải của người tù vô danh mà chàng ...gọi là Lãng Tử kiếm pháp.

Người đã chết là nhân vật thế nào ? ... về thân thủ và kiếm pháp, người này ...uyết không phải hàng vô danh tiểu bối.

Nhưng bây giờ người đã biến thành ...c chết, muốn tra hỏi thân phận cũng ...hông sao làm được nữa.

Đột nhiên Lãnh Nhất Phàn nhận thấy ...rong đấu trường xuất hiện thêm một ...người.

Dưới lùm cây rậm cách hai trượng có ...một nhân ảnh, vì trời tối, bóng cây lại rậm ...n nếu không chú ý thì không thể phát ...n được.

http://tieulun.hopto.org

Người đó không biết đã có mặt ở đó từ lúc nào.

Lãnh Nhất Phàn trở nên khẩn trương trở lại, cầm chắc kiếm hỏi :

— Vị cao nhân nào ?

Người kia đáp :

— Lão tử ta đây !

Lãnh Nhất Phàn nhận ra ngay đối phương bằng giọng nói và cách xưng hô chính là Lão Lãng Tử !

Chàng thấy trong lòng nhẹ đi, liền hỏi :

— Thì ra là lão trượng... Hắn lão trượng vừa tới ?

— À... cũng được một lúc rồi.

— Lão trượng biết thân phận người này không ?

Lão Lãng Tử gật đầu :

— Biết ! Ngươi đánh hạ được hắn thật không đơn giản !

— Hắn là ai ?

— Chắc ngươi đã từng nghe đến danh tiếu Lao Sơn Ngũ Quỷ ?

Lãnh Nhất Phàn giật mình thảng thốt. Chàng đã nghe nhiều về đại danh Lao Sơn Ngũ Quỷ vốn vô cùng tàn ác và đầy thủ đoạn, nhưng rất ít xuất hiện trên giang hồ, vì thế không mấy người biết diện mục thật của họ.

Người ta chỉ biết rằng Lao Sơn Ngũ Quỷ hành sự rất quái đản, công lực cao cường, điều này Lãnh Nhất Phàn vừa được chứng minh. Kiếm thuật của người vừa rồi xác thực siêu phàm.

http://tieulun.hopto.org

Trong số ngũ quỷ thì có ba vị đạo sĩ
còn hai vị tục nhân.

Nếu vậy, Lao Sơn Ngũ Quỷ đã đ
nhập vào môn phái thần bí kia, chưa bi
chúng còn mua chuộc được thêm nhữ
cao nhân nào khác nữa ?

Xem ra lực lượng của môn phái đ
không thể xem thường.

Những ý nghĩ đó thoáng qua rấ
nhanh, lúc đó chàng mới trả lời Lão Lã
Tử :

— Vãn bối có nghe nói qua, nhưn
Lao Sơn Ngũ Quỷ có hai vị tục gia, ngườ
này là ai trong hai vị đó ?

— Hắn danh hiệu là Không Tâ
Nhân.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu.

Lão Lãng Tử vẫn đứng nguyên vị, nói
m nói câu :

— Lãng Tử, ngươi đã gây phiền phức
n rồi đó.

— Tình thế bắt buộc đối địch, còn gì
i nói nữa ?

— Nhanh mang hắn vào trong am đi.

Lãnh Nhất Phàn kinh dị hỏi :

— Mang tử thi vào am ? Sao lại mang
xác chết vào trong am của nữ ni làm
chứ ?

— Đừng hỏi nguyên nhân. Cứ làm
lời lão tử ta ! Sau này ngươi sẽ biết !

Lãnh Nhất Phàn không hiểu chút gì
ý muốn kỳ quái này của Lão Lãng Tử.
hưng hành vi lão ta thường kỳ quái khác
ường như vậy, mặc dù cũng phải nhận

http://tieulun.hopto.org

rằng lão có kiến thức uyên bác và gật đầ... ...y.

mọi việc rất chu đáo.

Nhưng chàng không hiểu sao l... ...hân hỏi :

muốn mình để thây Điền Tử Lang giữ...

nơi hoang dã, còn thi thể này lại mang... ...ng là Lão Lãng Tử đó không ?

vào miếu nữ ni ?

Lão Lãng Tử thấy chàng chần chừ... ...uyệt Lai Khách Điếm.

liền lên tiếng giục :

— Lãng Tử, ngươi còn chờ gì nữa ?

Lãnh Nhất Phàn không biết làm gì... ...cũng không tiện hỏi.

hơn đành thụ kiếm ôm thốc tử thi Không... ...hông Nhất Tâm vào đây nhằm mục đích

Nhất Tâm đặt lên vai đưa vào Phổ Độ Am...

Chàng đặt thi thể Không Nhất Tâm... ...

lên giường ở cư phòng, còn mình và Giả... ...an với vẻ thần bí :

Y Nhân thì đứng một bên giường.

Một người chết và hai người sống... ...hông Nhất Tâm có điều gì khác thường

cảnh tượng như trong nhà có đám tan...

http://tieulun.hopto.org

không ?

— Khác thường ư ?

Lãnh Nhất Phàn chợt nhìn thi thể trên giường. Ngoài vẻ mặt kỳ dị, mình dài đầu nhỏ hình tam giác như đầu rắn, chàng không thấy có vẻ gì khác lạ nên chỉ lắc đầu.

— Không nhận ra sao ?

— Không !

— Lãng Tử huynh, người ta bị đâm một kiếm trúng vào tim, vết thương sâu như thế sao không có máu chảy ?

— Ồ....

Giả Y Nhân cười nói tiếp :

— Huynh đã hiểu ra rồi chứ ?

Lãnh Nhất Phàn bấy giờ mới nhận ra quả thật ở miệng vết thương chỉ có một

vết máu không đáng kể, những vì trời tối lúc trước đây chàng không để ý.

Bấy giờ đèn sáng nên nhìn thấy rõ, hẳn là hiện tượng khác thường.

Hiện tượng đó, đừng nói chàng chưa từng gặp bao giờ mà thậm chí chưa hề nghe ai nói đến.

Những vết thương đâm sâu vào tim mà không chảy máu, điều đó chứng tỏ điều gì ?

— Hay người đã chết trước khi kiếm đâm vào ? Không có lẽ ....

Giả Y Nhân cắt ngang câu nói Lãnh Nhất Phàn :

— Người vẫn chưa chết !

— Chưa chết ?

Lãnh Nhất Phàn buộc miệng nhắc lại.

http://tieulun.hopto.org

Chàng không những ngạc nhiên mà còn cảm thấy kinh sợ.

Cho dù là tà môn ngoại công thì đ vẫn là chuyện không thể tin được !

Chàng đưa tay sờ mạch tử thi.

Không có mạch tượng, tim cũng đ ngừng đập, đó là tiêu chuẩn của ngườ đã chết không có gì phải bàn cãi.

Sao Giả Y Nhân lại bảo đối phương vẫn còn chưa chết ?

— Lãng Tử huynh ! Hãy nhớ lại ngoại hiệu của hắn xem !

Lãnh Nhất Phàn lẩm bẩm :

— Không Nhất Tâm ! Chẳng lẽ ... hắn không có tim ?

— Có ai lại không có tim mà sống được ? Chẳng qua Không Nhất Tâm khôn

giống với người bình thường. Trái tim của hắn lệch sang một bên cho nên hắn luyện một môn kỳ công lợi dụng dị tật thiên bẩm đó. Hắn có thể khống chế khí huyết huyệt mạch, sau một nửa canh giờ thì có thể sống lại.

Lãnh Nhất Phàn mở to mắt. Thật là quái sự chưa từng nghe ai nói tới bao giờ!

Chẳng lẽ Lão Lãng Tử muốn mình mang thi thể vào đây để chờ Không Nhất Tâm sống lại ?

Chàng hỏi :

— Có phải Giả huynh nghe Lão Lãng Tử nói như thế không ?

Giả Y Nhân gật đầu :

— Đúng thế. Lão Lãng Tử thật uyên c, hầu như không có chuyện gì trên

http://tieulun.hopto.org

giang hồ mà lão ta lại không biết.

— Nửa thời trường sắp qua rồi ....

— Chúng ta cứ chờ xem !

Người chết thật rồi còn sống lại, đó là chuyện kinh dị chưa có tiền lệ.

Lãnh Nhất Phàn ngưng mục nhìn thi thể Không Nhất Tâm chờ xem biến hóa sự phục sinh diễn ra thế nào.

Giả Y Nhân nói thêm :

— Đối phương có địa vị rất cao trong môn phái thần bí đó.

— Vậy ư ? Thân phận thế nào ?

— Tổng đàn hộ pháp.

— Vậy ư ? Giả huynh có biết tên gọi của môn phái đó là gì không ?

— Thánh Kiếm Môn.

— Thánh Kiếm Môn ?

Mãi đến lúc ấy Lãnh Nhất Phàn mới biết môn phái bí mật mà chàng đã bỏ ra biết bao công sức tìm hiểu có tên là Thánh Kiếm Môn, chàng gấp giọng hỏi thêm :

— Môn chủ là ai ?

— Cái Đại Kiếm Tôn !

— Cái Đại Kiếm Tôn chỉ là ngoại hiệu. Thực danh và lai lịch Giả huynh có biết không ?

— Tiểu đệ không biết.

Lãnh Nhất Phàn giao đàm, nhưng vẫn không rời mắt khỏi thi thể Không Nhất Tâm.

Quái sự lúc này đã bắt đầu diễn ra, ngực Không Nhất Tâm thoi thóp.

Quả nhiên người chết đang hoàn hồn.

Lãnh Nhất Phàn lùi lại một bước vận

http://tieulun.hopto.org

công phòng bị, đề phòng bất trắc có thể xảy ra.

Lát sau làn da của Không Nhất Tâm bắt đầu nháy động rồi từ từ mở mắt ra.

Lãnh Nhất Phàn ngưng thở, cảm thấy tim mình đập rộn lên.

Không Nhất Tâm ngồi dậy quét mắt nhìn quanh rồi chợt ngưng tụ lại trên mặt Lãnh Nhất Phàn.

Ánh mắt sắc lạnh như mũi dao, cơ hồ như người ta cảm thấy đau khi bị tia mắt ấy chạm vào.

Không Nhất Tâm bắt đầu mở miệng

— Lãng Tử, các ngươi .... .

— Các hạ tốt nhất nên ngồi im !

Lãnh Nhất Phàn nói với giọng đe dọa, tay cầm chắc kiếm trong tư thế chuẩn

xuất thủ.

Không Nhất Tâm phát âm nghe đến hồi tai :

— Ngươi định làm gì ?

— Muốn thỉnh giáo một vấn đề !

— Nhưng ngươi biết bổn nhân là ai chứ ?

Lãnh Nhất Phàn trả lời rành rọt :

— Các hạ là Không Nhất Tâm trong Sơn Ngũ Quỷ, đảm nhiệm chức tổng hộ pháp của Thánh Kiếm Môn, đúng vậy chứ ?

Không Nhất Tâm chợt chuyển ánh mắt sang Giả Y Nhân nhìn chằm chặp không chớp.

Hắn có dự định khác thường nào chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn chợt cảnh giác. Chỉ cần Không Nhất Tâm có bất cứ hành động nào, chàng sẽ lập tức hạ sát thủ.

Chàng đã xác định kỹ góc độ, cự ly và phương thức xuất kiếm.

Không Nhất Tâm vẫn dán mắt vào Giả Y Nhân, nét mặt biến đổi rất kỳ dị.

Giả Y Nhân vẫn khí định thần nhàn, không có phản ứng gì trước cái nhìn xoi mói của nhân vật quái dị đáng sợ này.

Không Nhất Tâm đột nhiên nhảy xuống giường. Nhưng chân còn chưa kịp chạm đất thì Lãnh Nhất Phàn đã dí kiếm sát vào sườn.

Động tác của chàng nhanh đến không kịp thấy rõ chàng đã xuất thủ thế nào.

— Tại hạ đã từng cảnh cáo, các hạ

tốt nhất là đừng vọng động.

Không Nhất Tâm cười nhạt nói :

— Lãng Tử ! Ngươi đừng cho rằng kiếm thuật của mình phàm tốc. Nếu muốn lòng ta đã sớm động rồi ! Nếu không tin thì ngươi hãy xem đây !

Nói xong tay nâng cao, hơi xòe ra chìa Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Ngươi thấy rõ rồi chứ ? Thứ đồ chơi này đủ làm ngươi chết một trăm lần. Nếu ở hiện trường ngoài kia, danh đầu của Giả Y Nhân không cho phép sử dụng vật này, nếu không ngươi chẳng giữ được tính mạng đâu !

Giả Y Nhân mở to mắt.

Lãnh Nhất Phàn cũng thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng.

http://tieulun.hopto.org

Trong lòng bàn tay của Không Nhất Tâm có tới mấy chục mũi ám khí rất nhỏ hình dáng khác nhau, đúng là kỳ hình dị dạng.

Ngoài ra mỗi ám khí đều có màu xanh đen, chỉ nhìn qua cũng biết đã được tẩm chất độc.

Với cự li gần như thế mà thi triển ám khí thì dù cao thủ có võ công huyền diệu đến mức nào cũng khó mà tránh thoát.

Không Nhất Tâm cười khùng khục hỏi :

— Lãng Tử, thế nào ?

— Nhưng nếu các hạ vọng động, mũi kiếm của tại hạ đã đâm xuyên sườn ngay!

— Nếu bổn nhân tấn công khi còn ở trên giường thì sao ?

Lãnh Nhất Phàn đành nín lặng.

Nếu đối phương tấn công bất ngờ khi còn ngồi nguyên trên giường thì dù đã không bị, kiếm xuất ra so với ám khí cũng hàm hơn một bước.

Không Nhất Tâm cất ám khí vào túi, nói :

— Thu kiếm lại đi !

Lãnh Nhất Phàn đành thu kiếm về, lòng nghĩ đến mấy chữ " danh đầu của bổn nhân không cho phép" mà Không Nhất Tâm vừa nói.

Đối phương dù có tàn ác bao nhiêu, nhưng biết coi trọng danh đầu của mình mà không xuất thủ ám toán, cũng được coi là hành động quân tử, vì thế chàng không thể tỏ ra tiểu nhân.

http://tieulun.hopto.org

Cần phải tỏ rõ phong độ của một võ sĩ chính phái.

Không Nhất Tâm lại lướt mắt sang Giả Y Nhân rồi ngưng thị lại đó hồi lâu.

Giả Y Nhân nhíu mày hỏi :

— Các hạ thấy mặt tại hạ có gì hứng thú hay sao ?

— Phải, vô cùng hứng thú.

— Vì sao thế ?

— Vì nhãn lực của bổn nhân khác với mọi người, có thể phát hiện được những vật mà người khác không thể nhận ra. Hơn nữa còn tin chắc rằng trên giang hồ đương đại nếu không nói là duy nhất thì cũng chỉ một vài nhân vật có nhãn quang như bổn nhân nhìn xuyên qua được bộ mặt của ngươi !

Lãnh Nhất Phàn nghe thì rất kinh dị, không biết đối phương ám chỉ vật gì ?

Giả Y Nhân hơi biến sắc :

— Các hạ nói thế có dụng ý gì ?

Không Nhất Tâm nói tiếp :

— Khắp thiên hạ, người có thủ thuật truyền thông như vậy, trừ vị đó ra không còn người thứ hai nữa. Bổn nhân và vị đó có chút tình hương hỏa. Ngươi với vị đó có quan hệ thân thích gì không ?

Giả Y Nhân mắt lóe lên một ánh dị quang đáp :

— Không thâm cũng không nhạt !

— Có thể nói rõ hơn !

— Tại hạ cho rằng chỉ nên nói tới đó là đủ.

Không Nhất Tâm chừng như còn

http://tieulun.hopto.org

muốn nói gì lại thôi, đôi mắt như dao lướt sang phía Lãnh Nhất Phàn nhìn một lúc mới hỏi :

— Lãng Tử, ngươi vừa bảo rằng có điều gì cần hỏi bổn nhân ?

— Phải, tại hạ muốn cầu chứng mấy việc.

— Nói đi ! Ta sẽ trả lời những gì có thể.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Trong Thánh Kiếm Môn có một sát thủ dụng Kim Kiếm, hắn là ai ?

— Thiếu môn chủ.

Lãnh Nhất Phàn thầm rúng động. Lâm Lâm đã yêu chính vị thiếu môn chủ của Thánh Kiếm Môn , việc ấy càng trở nên phức tạp.

Hiện tại hắn không những tránh gặp cô ta, còn phải người sát hại mà cho dù không như thế, đối với những hạng người như vậy không thể có hạnh phúc, đó là chưa nói rằng vụ công án ngày xưa cần phải làm sáng tỏ, và thủ phạm ắt sẽ bị trừng trị.

Nay đã biết Kim Kiếm sát thủ là thiếu môn chủ rồi, lại càng dễ khẳng định Điền Tử Lang giả mạo tên này, nhưng không biết với mục đích gì ?

Chàng hỏi đến vấn đề quan trọng nhất đối với mình :

— Môn chủ Thánh Kiếm Môn là ai ?

Giả Y Nhân cũng mở to mắt chờ câu trả lời.

Không Nhất Tâm trầm giọng đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Điều này bổn nhân từ chối không trả lời.

Mắt Lãnh Nhất Phàn lộ hàn quang, chàng nói với giọng uy hiếp :

— Chỉ sợ rằng các hạ không thể từ chối trả lời câu hỏi đó.

— Bổn nhân chỉ nói một lời.

— Cái đó....

Lãnh Nhất Phàn chợt hiện sát cơ.

Không Nhất Tâm nói :

— Lãng Tử, kể từ lúc này bổn nhân không phải là hộ pháp của Thánh Kiếm Môn nữa. Tuy nhiên bổn nhân đã đáp ứng từ đầu nên không thể không giữ lời : tuyệt đối không tiết lộ thân phận của môn chủ. Nếu ngươi có đủ bản lĩnh thì hãy cứ tự mình tra hỏi !

— Tại hạ sẽ bộc lộ bản lĩnh đó ngay bây giờ !

— Hắc hắc hắc....

Không Nhất Tâm buông một tràng cười dài chói tai nói :

— Lãng Tử, ngươi tốt nhất đừng gây thù hận với bổn nhân. Nếu ngươi cậy vào thần công pháp của mình thì đó sẽ là một sai lầm rất lớn. Ngươi cho rằng Lao Sơn Ngũ Quỷ chỉ có hư danh thôi sao ?

— Các hạ cần trong tình huống nào mới chịu nói ?

— Bổn nhân sẽ không nói trong bất kỳ tình huống nào !

— Chỉ sợ các hạ không thể tự chủ.

— Lại càng không do ngươi !

Song phương không ai chịu nhường

http://tieulun.hopto.org

nhịn.

Tình hình trở nên rất căng thẳng, xem ra chỉ có thể giải quyết bằng võ công.

Lao Sơn Ngũ Quỷ vốn đầy thủ đoạn. Cho dù Lãnh Nhất Phàn về kiếm thuật có cao minh hơn, nhưng kết cục ngã ngũ ra sao khó mà nói trước.

Lãnh Nhất Phàn không thể bỏ qua cơ hội kiểm tra quý báu này để xác định tkn chủ có đúng là đối tượng mà chàng đang tìm bấy lâu nay không, vì thế dù thắng dù thua cũng không chịu lùi bước.

Trong Thánh Kiếm Môn, chúng nhân đệ tử, kể cả chấp sự đều không ai biết thân thế môn chủ mình.

Không dễ gì gặp được một nhân vật có thân phận cao như Không Nhất Tâm,

một khi đã gặp, chàng không dễ bỏ qua.

Đột nhiên thân ảnh Không Nhất Tâm chao động.

Lãnh Nhất Phàn vội đâm tới một kiếm nhưng chỉ rơi vào khoảng không.

Thân ảnh Không Nhất Tâm từ một bỗng hóa thành ba, hơn nữa vị trí cũng luôn luôn thay đổi.

Lãnh Nhất Phàn hoa cả mắt, không nhận ra đâu là người thật, đây là ảo ảnh.

Hay quả đối phương thật sự là ma quái ?

Đột nhiên nhân ảnh tiêu thất, chỉ thấy hoáng qua nhẹ nhàng phiêu lãng như bóng ma, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Giả Y Nhân kinh hãi kêu lên :

http://tieulun.hopto.org

— Ồ !....

Chẳng lẽ Lao Sơn Ngũ Quỷ đúng là quái vật chứ không phải là người ?

Lãnh Nhất Phàn lao ra khỏi phòng

Trên không trung ngàn sao lóng lánh khắp am viện tịch mịch như tờ, không một tiếng động, không một bóng người ....

Thân pháp *Di ảnh bộ vị* đó đương nhiên Lãnh Nhất Phàn có biết. Nhưng một lúc tạo thành ba ảo ảnh thì lần đầu tiên trong đời chàng được chứng kiến.

Như vậy chứng tỏ về phương diện tạo chỉ, Không Nhất Tâm đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi.

Giả Y Nhân xuất hiện ở cửa phòng hỏi :

— Người đâu ?

Lãnh Nhất Phàn lẩm bẩm :

— Có quỷ mới biết đó là thứ thân hình gì.

Hai người đứng ngẩn ra một lúc.

Đột nhiên từ phía chính điện xuất hiện một bóng người.

Lãnh Nhất Phàn đâm bổ đến đưa mắt nhìn, thấy dưới gốc tùng một người đang đứng, nhưng không giống Không Nhất Tâm.

— Ai ?

— Tiểu đệ đây !

— Phương lão đệ đó ư ?

Lãnh Nhất Phàn đã nhận ra giọng nói của Phương nhị thiếu gia.

— Chính là tiểu đệ !

Lãnh Nhất Phàn bước lại gần, vừa

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM

KHÔNG TÂM QUÁI NHÂN

Trời vừa tối.

Vì đã hẹn trước với Giả Y Nhân nên Lãnh Nhất Phàn đi vào Phổ Độ Am.

Trong cư phòng đã có ánh đèn. Có đèn sáng tất phải có người. Hay Giả Y Nhân đã tìm được Lâm Lâm rồi ?

Chàng vừa đi vừa suy nghĩ tìm cách

để báo cho Lâm Lâm rằng Điền Tử ang giả mạo Kim Kiếm sát thủ và hy ng cô ta nhận dạng hắn.

Nhìn vào cửa sổ chỉ thấy trong phòng chỉ có một người.

Lòng đầy hồ nghi, Lãnh Nhất Phàn bước thẳng vào cửa.

Giả Y Nhân ngồi trước bàn có để sẵn trà rượu nhưng hình như chưa động đến.

Giả Y Nhân nghe tiếng bước chân liền lên tiếng hỏi mà không quay đầu lại:

— Lãng Tử huynh đó ư ?

— Phải !

— Huynh ngồi xuống đi, tiểu đệ đã chờ từ lâu.

Lãnh Nhất Phàn chưa vội ngồi xuống, đưa mắt nhìn sang phòng bên hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Lâm Lâm cô nương đâu ?

— Lãng Tử huynh cứ ngồi xuống đã, chúng ta sẽ nói chuyện.

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy có gì nghiêm trọng nhưng vẫn ngồi vào bàn.

Trên bàn đặt sẵn hai đôi chén đũa. Rượu đã được rót ra cốc nhưng chưa uống ngụm nào.

Lãnh Nhất Phàn ngỡ ngàng hỏi :

— Còn người nào nữa hay sao ?

— Không ! Tiểu đệ dọn sẵn để chờ huynh.

— Còn Lâm Lâm ?

— Cô ấy bị thương.

Lãnh Nhất Phàn giật mình vội hỏi :

— Bị thương thế nào ?

— Không nhẹ, nhưng còn chưa nguy

tính mạng.

Lãnh Nhất Phàn tỏ ra quan thiết :

— Hiện cô ấy ở đâu ?

— Đang dưỡng thương trong mật thất.

— Để tại hạ đến xem...

— Lãng Tử huynh, cứ uống rượu đi đã. Huynh chắc đã đói rồi.

Lãnh Nhất Phàn sốt ruột nói :

— Tại hạ là trung lang...

Giả Y Nhân ngắt lời chàng, nói :

— Lãng Tử huynh ! Không cần phải xem đâu, hiện cô ta chỉ cần yên tĩnh, có lẽ đã ngủ rồi, không nên đánh thức cô ta. Hơn nữa .....

— Còn gì nữa ?

Giả Y Nhân hơi lúng túng :

— Cô ta bị thương ở bộ phận,... mà

http://tieulun.hopto.org

nam nhân không tiện....

Lãnh Nhất Phàn thấy máu nóng bốc lên mặt . Lâm Lâm bị thương ở nơi mà nam nhân không tiện xem. Đối phương cũng là nam nhân thì tiện hơn hay sao ?

Nếu như giữa họ đã không còn sự tị hiềm gì của nam nữ nữa thì mình còn ở lại đây làm gì ?

Chừng như hiểu rõ những ý nghĩ của Lãnh Nhất Phàn, Giả Y Nhân dịu giọng nói :

— Lãng Tử huynh ! Cô ta đã tự mình xử lý vết thương và phục dược rồi. Thực ra tiểu đệ cũng không rõ lắm thương thế của cô ta nặng nhẹ thế nào.

Lãnh Nhất Phàn dịu lại chút ít.

Chàng thay đổi đề tài :

— Ai đã hạ thủ với cô ta ?

— Một người tự xưng là Phương nhị thiếu gia !

Lãnh Nhất Phàn thốt lên :

— Không có lẽ !

Phương nhị thiếu gia vì bảo vệ Lâm Lâm mà hạ độc thủ đối với hai tên thủ hạ đồng môn, sau này y đường chủ tỏ ra chân tình, sao tự nhiên xảy ra chuyện này ?

Giả Y Nhân thấy chàng trầm mặc liền hỏi :

— Sao lại không thể ?

Lãnh Nhất Phàn trả lời không được tự tin cho lắm :

— Cái này... Vì phương nhị thiếu gia là bằng hữu của tại hạ. Y biết rõ Lâm Lâm và tại hạ quan hệ thế nào, cho nên...

http://tieulun.hopto.org

Giả Y Nhân ngắt lời :

— Nếu người đó phụng mệnh hành sự thì sao ?

Lãnh Nhất Phàn đành im lặng không biết trả lời sao.

Điều này cũng rất có thể. Phương nhị thiếu gia nếu phải thụ mệnh tất phải chấp hành, bởi vì không thể kháng lệnh.

Thay vì phải lấy mạng Lâm Lâm, y chỉ làm cô ta bị thương, như thế cũng đã tỏ ra có thiện ý rồi.

Mặc dù vậy, nếu đối phương biết được y cố tình làm như vậy thì sẽ dẫn đến hậu quả thế nào ?

Đột nhiên chàng nghĩ đến Giang Hồ Bí Khách đang ở lại trong Đại Hồng Sơn.

Vị này là người mình, điều này có

thể tin chắc. Hơn nữa Giang Hồ Bí Khách đã có mối liên hệ với Võ Lâm Phán Quan, như vậy việc Võ Lâm Phán Quan đảm nhiệm chức phận chấp sự tất phải là tiềm phục.

Chàng chợt nghĩ lại Phương nhị thiếu gia vì bảo vệ Lâm Lâm mà hai lần kháng lệnh, lần đầu phạm tội phản môn khi giết hai tên hắc y hán tử dụng ong độc, còn lần này thì không giết Lâm Lâm.

Như vậy cần phải có cách nhìn khác đối với gã tình nhân của Tiểu Cô Thái này !

Bấy giờ ở bên ngoài tường cách gian cư phòng mà hai người đang ngồi không xa nhô lên một cái đầu nhìn chằm chặp vào gian phòng của họ.

http://tieulun.hopto.org

Khoảng cách chừng hai trượng, bên ngoài trời tối còn trong phòng lại sáng, vì thế bên trong không sao nhận ra bên ngoài đang có người.

Giả Y Nhân nâng chén lên nói :

— Cứ uống rượu đi đã. Chuyện đó từ từ hãy nói.

— Mời !

Lãnh Nhất Phàn cũng nâng chén lên. Hai người cùng uống một hơi hết cạn.

Lãnh Nhất Phàn vẫn canh cánh trong lòng về chuyện Phương nhị thiếu gia.

Chàng chỉ biết y là tình nhân của Tiểu Sư Thái mà không biết rõ thân phận thế nào trong môn phái đó.

Nếu không bị bắt buộc, Phương nhị thiếu gia quyết không tự mình tìm Lâm

ám để hạ thủ đâu.

Bây giờ mà có thể gặp được y tất có ể giải quyết được sự bí ẩn về Kim Kiếm ất thủ.

Chàng chợt hỏi :

— Giả huynh có gặp Phương nhị thiếu gia không ?

— Không gặp. Chỉ do Lâm Lâm nói lại.

— Giả huynh tìm thấy Lâm Lâm cô nương ở đâu ?

— Bên bờ một con suối nhỏ. Tiểu đệ phát hiện thấy cô ta bị thương đang nằm trị thương dưới một gốc cây.

— Tại hạ.... phải đi tìm Phương nhị thiếu gia !

— Hai vị đã là bằng hữu thì thế nào

http://tieulun.hopto.org

vị đó cũng sẽ tìm đến Lãng Tử huynh thôi!

Giả Y Nhân chợt liếc mắt sang trái nhìn sâu qua song cửa sổ một lúc rồi nói :

— Lãng Tử huynh muốn tìm hắn để làm gì ?

— Chỉ muốn hỏi rõ một chuyện.

Lãnh Nhất Phàn vốn định đem chuyện Điền Tử Lang giả mạo Kim Kiếm sát thủ nói ra nhưng không biết nghĩ gì lại thôi.

Thực tế chàng vẫn chưa có cảm tình với vị Giả Y Nhân tuấn mỹ nhưng đầy bí ẩn này.

Trong thâm tâm chàng hoài nghi mối quan hệ của đối phương với Lâm Lâm, gọi là huynh muội đồng tông một cách sống sượng như thế, từ mối hoài nghi đó,

chàng giấu kín sự ghen tị trong lòng nhưng không biểu lộ ra.

Giả Y Nhân lại nâng chén rượu lên.

Lãnh Nhất Phàn cũng nâng lên hưởng ứng.

Giả Y Nhân đưa chén lên ngang tầm mắt rồi cứ để nguyên như thế bất động một lúc.

Lãnh Nhất Phàn rất kinh ngạc, không hiểu sao động tác cung rượu của đối phương lại khác thường đến thế ?

Đột nhiên Giả Y Nhân lắc nhanh cổ tay, chén rượu như một ánh sao băng vút thẳng ra phía cửa sổ.

Đồng thời Giả Y Nhân cũng lao mình bay theo chén rượu.

Sau một phút ngỡ ngàng, Lãnh Nhất

http://tieulun.hopto.org

Phàn rồi ghế đứng lên đến bên cửa sổ ra, chỉ thấy Giả Y Nhân đứng cách phòng mấy bước chú thị nhìn ra bức tường, ở đó một đầu người vẫn còn nhô lên.

Hiển nhiên vị trí của Giả Y Nhân nhìn ra cửa sổ thuận lợi hơn Lãnh Nhất Phàn nhưng từ ánh sáng nhìn vào ra bóng tối mà phát hiện được người đang ẩn nấp cách xa tới hai trượng cũng chứng tỏ nhãn lực không phải tầm thường.

Lãnh Nhất Phàn cũng lao ra cửa sổ.

Nhưng đầu người vừa nhô lên đã biến đâu mất, không ngghe động tĩnh nào.

Lãnh Nhất Phàn nhìn Giả Y Nhân hỏi:

— Giả huynh, có chuyện gì vậy ?

Giả Y Nhân lắc đầu :

— Không biết !

Đột nhiên có tiếng gió vút tới, Giả Y Nhân vươn tay ra bắt lấy một vật trắng từ ngoài tường bay vào, nhận ra chính là bình rượu mà mình vừa ném ra.

Hai người không ai bảo ai nhất loạt nhảy băng qua tường thành ra ngoài am.

Thoáng thấy một nhân ảnh dưới bóng tối một tán lá rậm, Lãnh Nhất Phàn lao ngay tới.

Một người cao lớn đang đứng bất động, giương mắt nhìn Lãnh Nhất Phàn.

Chàng thận trọng bước từng bước một tới cách người đó chừng tám thước thì dừng lại nói :

— Các hạ là ai ?

Tiếng trả lời âm u không mang chút

http://tieulun.hopto.org

sinh khí nào :

— Ngươi cần lấy mạng ngươi !

Lãnh Nhất Phàn cười đáp :

— Tốt lắm ! Tại hạ đang ở đây, các hạ có bản lĩnh thì xin cứ việc ! Nếu các hạ đoán không sai thì chắc bằng hữu vừa từ Đại Hoa Sơn tới đây ?

— Ngươi đoán không sai !

Người đó nói xong bước tới một bước, mắt phát hung quang.

Bấy giờ đối phương bước ra chỗ sáng hơn nên Lãnh Nhất Phàn nhìn thấy rõ.

Đó là một trung niên nhân vóc người rất cao, hai máa hóp lại và chiếc cằm nhọn hoắc.

Chiếc đầu so với kích thước toàn thân thì lại quá nhỏ nhìn giống như đầu một

con rắn độc.

Từ đôi mắt tí hí, hai tia mắt xanh lè phát ra thẳng vào mặt Lãnh Nhất Phàn chiến chàng có cảm giác như sợ được.

Hai tia mắt phát sáng xanh là trong đêm tối khiến người ta liên tưởng đến một loài ác thú vì chỉ có chúng mới có cặp mắt phát sáng vào đêm tối.

Nhìn vào ánh mắt ấy, Lãnh Nhất Phàn cảm thấy lạnh người.

Chàng trấn tỉnh hỏi :

— Bằng hữu cho biết lý do cần lấy mạng tại hạ ?

— Đương nhiên có !

— Cụ thể là gì ?

— Ngươi có hành vi đối địch với bổn môn.

http://tieulun.hopto.org

— Lý do rất xác đáng !

Lãnh Nhất Phàn thừa cơ hỏi thêm một câu :

— Quý môn Đại danh thế nào ?

— Ngươi không cần biết !

— Đúng thế ! Tại hạ hỏi hơi sớm một chút. Chắc bằng hữu còn chờ đến khi ngã xuống mới chịu trả lời !

Chàng bước lên một bước, cách đối phương chỉ chừng năm bước.

— Bằng hữu xuất thủ được rồi !

Trung niên nhân từ từ rút kiếm.

Lãnh Nhất Phàn cũng rút trường kiếm, mắt ngưng chú vào đối thủ.

Không có thủ thế, cũng không có một động tác chuẩn bị nào. Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, mũi kiếm đã chỉ thẳng vào yết

hầu Lãnh Nhất Phàn, nhanh không thể tả được, đến nỗi không đủ thời gian để hình thành một ý niệm .

Lãnh Nhất Phàn vung kiếm lên theo bản năng.

Choang !

Hai thanh kiếm tiếp nhau phát ra âm thanh ghê rợn nhức cả lỗ nhĩ. Mũi kiếm của trung niên nhân chỉ còn cách yết hầu Lãnh Nhất Phàn chỉ một tấc thì bị đánh bật ra.

Cả hai thanh kiếm đều bị chấn lùi, tuy vậy song phương vẫn đứng trầm ổn vẻn vị, đồng thời có cảm giác cánh tay hơi tê đi, đều thoáng kinh hãi trong lòng.

Trung niên nhân lại xuất trước chiêu kiếm thứ hai nhằm vào sườn trái Lãnh Nhất

http://tieulun.hopto.org

Phàn .

Hai kiếm giao nhau chát chúa phát ra ánh hỏa quang chói mắt.

Trung niên bị đánh bật kiếm trở lại, cả hai người cùng bị bức lùi.

Trường đấu lặng đi chốc lát.

Lãnh Nhất Phàn hiểu rằng công lực đối phương hơn cả Điền Tứ Lang. Lúc này chàng không thể do dự nữa, cần phải dùng chiêu sát thủ để đối phó.

Phút im lặng đáng sợ hàm chứa đầy sát cơ cả trung niên nhân cũng có ý nghĩ như Lãnh Nhất Phàn, không dùng tuyệt chiêu thì không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Ánh mắt xanh lè trong mắt trung niên nhân chiếu thành một đường tựa hồ có thể giết người bằng đôi mắt ấy.

Đương nhiên mục quang không thể giết người nhưng nó đại biểu cho ý chí giết người.

Hiển nhiên Lãnh Nhất Phàn biết chiêu sắp tới là chiêu tuyệt mệnh, sẽ có một trong hai đối thủ gục ngã.

Ai cũng hy vọng đối phương sẽ gục ngã, như vậy ngoài công lực, ý chí, còn phải chọn đấu pháp thích hợp.

Qua hai lần giao thủ, song phương đã hiểu công lực của nhau, còn ý chí sát nhân đã lộ qua ánh mắt.

Vì thế trong phút giây sinh tử sắp tới không được xảy ra bất cứ sai lầm nào, bởi vì chỉ cần một sai lầm nhỏ cũng phải trả giá bằng cả sinh mạng.

Thời gian như ngưng kết lại, trường

http://tieulun.hopto.org

sát khí càng tăng.

Im lặng.

Sự tĩnh lặng chết chóc, có thể nghe được hơi thở của đối phương.

Nhưng thực chất song phương đều ngưng thở, bản thân cũng không còn tồn tại nữa. Chỉ còn tồn tại thanh kiếm trong tay nữa mà thôi.

Điều gì cần đến sẽ phải đến.

Hai tiếng kêu phát ra từ hai lồng ngực vang lên cùng một lúc. Âm thanh tuy không lớn nhưng cũng đủ sức chấn vang màng óc.

Kiếm quang lóe lên rồi tắt ngay.

Lần này không nghe tiếng chạm nhau của hai thanh kiếm mà chỉ có âm thanh sắc ngọt của mũi kiếm đâm phập vào cơ thể,

âm thanh đó được cảm nhận bằng trái tim hơn là bằng vào thính giác.

Mũi kiếm của trung niên nhân còn cách ngực trái của Lãnh Nhất Phàn chừng ba tấc thì dừng lại ở đó.

Còn thanh kiếm của chàng cắm sâu vào giữa ngực đối phương hơi chếch sang trái đúng chỗ quả tim sâu tới nửa thước.

Lãnh Nhất Phàn rút kiếm ra.

Thân thể trung niên nhân từ từ đổ xuống.

Lãnh Nhất Phàn thở phào một hơi, tinh thần trí dần dần phục hồi nguyên trạng.

Sự căng thẳng chấm dứt, nhưng chàng lại cảm thấy không được thỏa mãn. Kết quả nằm ngoài sự tính toán của chàng.

Người chết không thể trả lời được

http://tieulun.hopto.org

nữa, trong lúc đó Lãnh Nhất Phàn cần tra hỏi đối phương mấy vấn đề rất hệ trọng.

Đành phải chấp nhận hiện thực, bởi vì nếu giữ mạng sống cho đối phương thì khi xuất thủ phải lưu tình. Nhưng trong trường hợp công lực của đối phương không thua kém mình, sự nhân nhượng có nghĩa là tự sát.

Chàng không thể nhân nhượng trong trường hợp ngay cả mạng sống mình cũng chưa biết trước có thể giữ được hay không.

Tuy vậy chàng cũng đã có sự nhân nhượng ít nhiều, đó là chỉ dùng chiêu sát thủ đã được cải biến của Giang Hồ Bí Khách.

Vì chàng thấy chưa đến thời cơ dùng chiêu kiếm sát thủ gia truyền hoặc những

vật chiêu kết hợp giữa kiếm pháp gia ...yền và kiếm pháp từ pho bí truyền trên ...n vải của người tù vô danh mà chàng ...gọi là Lãng Tử kiếm pháp.

Người đã chết là nhân vật thế nào ? ... về thân thủ và kiếm pháp, người này ...uyết không phải hàng vô danh tiểu bối.

Nhưng bây giờ người đã biến thành ...c chết, muốn tra hỏi thân phận cũng ...hông sao làm được nữa.

Đột nhiên Lãnh Nhất Phàn nhận thấy ...rong đấu trường xuất hiện thêm một ...người.

Dưới lùm cây rậm cách hai trượng có ...một nhân ảnh, vì trời tối, bóng cây lại rậm ...n nếu không chú ý thì không thể phát ...n được.

http://tieulun.hopto.org

Người đó không biết đã có mặt ở đó từ lúc nào.

Lãnh Nhất Phàn trở nên khẩn trương trở lại, cầm chắc kiếm hỏi :

— Vị cao nhân nào ?

Người kia đáp :

— Lão tử ta đây !

Lãnh Nhất Phàn nhận ra ngay đối phương bằng giọng nói và cách xưng hô chính là Lão Lãng Tử !

Chàng thấy trong lòng nhẹ đi, liền hỏi :

— Thì ra là lão trượng... Hắn lão trượng vừa tới ?

— À... cũng được một lúc rồi.

— Lão trượng biết thân phận người này không ?

Lão Lãng Tử gật đầu :

— Biết ! Ngươi đánh hạ được hắn thật không đơn giản !

— Hắn là ai ?

— Chắc ngươi đã từng nghe đến danh hiệu Lao Sơn Ngũ Quỷ ?

Lãnh Nhất Phàn giật mình thảng thốt. Chàng đã nghe nhiều về đại danh Lao Sơn Ngũ Quỷ vốn vô cùng tàn ác và đầy thủ đoạn, nhưng rất ít xuất hiện trên giang hồ, vì thế không mấy người biết diện mục thật của họ.

Người ta chỉ biết rằng Lao Sơn Ngũ Quỷ hành sự rất quái đản, công lực cao cường, điều này Lãnh Nhất Phàn vừa được chứng minh. Kiếm thuật của người vừa rồi xác thực siêu phàm.

http://tieulun.hopto.org

Trong số ngũ quỷ thì có ba vị đạo sĩ
còn hai vị tục nhân.

Nếu vậy, Lao Sơn Ngũ Quỷ đã đ
nhập vào môn phái thần bí kia, chưa bi
chúng còn mua chuộc được thêm nhữ
cao nhân nào khác nữa ?

Xem ra lực lượng của môn phái đ
không thể xem thường.

Những ý nghĩ đó thoáng qua rấ
nhanh, lúc đó chàng mới trả lời Lão Lã
Tử :

— Vãn bối có nghe nói qua, nhưn
Lao Sơn Ngũ Quỷ có hai vị tục gia, ngườ
này là ai trong hai vị đó ?

— Hắn danh hiệu là Không Tâ
Nhân.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu.

Lão Lãng Tử vẫn đứng nguyên vị, nói
m nói câu :

— Lãng Tử, ngươi đã gây phiền phức
n rồi đó.

— Tình thế bắt buộc đối địch, còn gì
i nói nữa ?

— Nhanh mang hắn vào trong am đi.

Lãnh Nhất Phàn kinh dị hỏi :

— Mang tử thi vào am ? Sao lại mang
xác chết vào trong am của nữ ni làm
chứ ?

— Đừng hỏi nguyên nhân. Cứ làm
lời lão tử ta ! Sau này ngươi sẽ biết !

Lãnh Nhất Phàn không hiểu chút gì
ý muốn kỳ quái này của Lão Lãng Tử.
hưng hành vi lão ta thường kỳ quái khác
ường như vậy, mặc dù cũng phải nhận

http://tieulun.hopto.org

rằng lão có kiến thức uyên bác và gật đầ
mọi việc rất chu đáo.

Nhưng chàng không hiểu sao l
muốn mình để thây Điền Tử Lang giữ
nơi hoang dã, còn thi thể này lại mang
vào miếu nữ ni ?

Lão Lãng Tử thấy chàng chần chừ
liền lên tiếng giục :

— Lãng Tử, ngươi còn chờ gì nữa ?

Lãnh Nhất Phàn không biết làm g
hơn đành thụ kiếm ôm thốc tử thi Khôn
Nhất Tâm đặt lên vai đưa vào Phổ Độ Am

Chàng đặt thi thể Không Nhất Tâ
lên giường ở cư phòng, còn mình và Gi
Y Nhân thì đứng một bên giường.

Một người chết và hai người sống
cảnh tượng như trong nhà có đám tan

ay.

Một lúc, Lãnh Nhất Phàn nhìn Giả Y
hân hỏi :

— Giả huynh vó biết lão nhân tự
ng là Lão Lãng Tử đó không ?

— Tiểu đệ có mời rượu lão ta ở
uyệt Lai Khách Điếm.

— Ong ta thân phận thế nào ?

— Không biết. Lão không nói, tiểu
cũng không tiện hỏi.

— Lão ta muốn tại hạ đưa thi thể
hông Nhất Tâm vào đây nhằm mục đích

Giả Y Nhân cười, nhìn Lãnh Nhất
an với vẻ thần bí :

— Lãng Tử huynh thấy tử thi của
hông Nhất Tâm có điều gì khác thường

http://tieulun.hopto.org

không ?

— Khác thường ư ?

Lãnh Nhất Phàn chợt nhìn thi thể trên giường. Ngoài vẻ mặt kỳ dị, mình dài đầu nhỏ hình tam giác như đầu rắn, chàng không thấy có vẻ gì khác lạ nên chỉ lắc đầu.

— Không nhận ra sao ?

— Không !

— Lãng Tử huynh, người ta bị đâm một kiếm trúng vào tim, vết thương sâu như thế sao không có máu chảy ?

— Ồ....

Giả Y Nhân cười nói tiếp :

— Huynh đã hiểu ra rồi chứ ?

Lãnh Nhất Phàn bấy giờ mới nhận ra quả thật ở miệng vết thương chỉ có một

vết máu không đáng kể, những vì trời tối lúc trước đây chàng không để ý.

Bấy giờ đèn sáng nên nhìn thấy rõ, hẳn là hiện tượng khác thường.

Hiện tượng đó, đừng nói chàng chưa từng gặp bao giờ mà thậm chí chưa hề nghe ai nói đến.

Nhưng vết thương đâm sâu vào tim mà không chảy máu, điều đó chứng tỏ điều gì ?

— Hay người đã chết trước khi kiếm đâm vào ? Không có lẽ ....

Giả Y Nhân cắt ngang câu nói Lãnh Nhất Phàn :

— Người vẫn chưa chết !

— Chưa chết ?

Lãnh Nhất Phàn buộc miệng nhắc lại.

http://tieulun.hopto.org

Chàng không những ngạc nhiên mà còn cảm thấy kinh sợ.

Cho dù là tà môn ngoại công thì đ vẫn là chuyện không thể tin được !

Chàng đưa tay sờ mạch tử thi.

Không có mạch tượng, tim cũng đ ngừng đập, đó là tiêu chuẩn của ngườ đã chết không có gì phải bàn cãi.

Sao Giả Y Nhân lại bảo đối phương vẫn còn chưa chết ?

— Lãng Tử huynh ! Hãy nhớ lại ngoại hiệu của hắn xem !

Lãnh Nhất Phàn lẩm bẩm :

— Không Nhất Tâm ! Chẳng lẽ ... hắn không có tim ?

— Có ai lại không có tim mà sống được ? Chẳng qua Không Nhất Tâm không

giống với người bình thường. Trái tim của hắn lệch sang một bên cho nên hắn luyện một môn kỳ công lợi dụng dị tật thiên bẩm đó. Hắn có thể khống chế khí huyết huyệt mạch, sau một nửa canh giờ thì có thể sống lại.

Lãnh Nhất Phàn mở to mắt. Thật là quái sự chưa từng nghe ai nói tới bao giờ!

Chẳng lẽ Lão Lãng Tử muốn mình mang thi thể vào đây để chờ Không Nhất Tâm sống lại ?

Chàng hỏi :

— Có phải Giả huynh nghe Lão Lãng Tử nói như thế không ?

Giả Y Nhân gật đầu :

— Đúng thế. Lão Lãng Tử thật uyên c, hầu như không có chuyện gì trên

http://tieulun.hopto.org

giang hồ mà lão ta lại không biết.

— Nửa thời trường sắp qua rồi ....

— Chúng ta cứ chờ xem !

Người chết thật rồi còn sống lại, đó là chuyện kinh dị chưa có tiền lệ.

Lãnh Nhất Phàn ngưng mục nhìn thi thể Không Nhất Tâm chờ xem biến hóa sự phục sinh diễn ra thế nào.

Giả Y Nhân nói thêm :

— Đối phương có địa vị rất cao trong môn phái thần bí đó.

— Vậy ư ? Thân phận thế nào ?

— Tổng đàn hộ pháp.

— Vậy ư ? Giả huynh có biết tên gọi của môn phái đó là gì không ?

— Thánh Kiếm Môn.

— Thánh Kiếm Môn ?

Mãi đến lúc ấy Lãnh Nhất Phàn mới biết môn phái bí mật mà chàng đã bỏ ra biết bao công sức tìm hiểu có tên là Thánh Kiếm Môn, chàng gấp giọng hỏi thêm :

— Môn chủ là ai ?

— Cái Đại Kiếm Tôn !

— Cái Đại Kiếm Tôn chỉ là ngoại hiệu. Thực danh và lai lịch Giả huynh có biết không ?

— Tiểu đệ không biết.

Lãnh Nhất Phàn giao đàm, nhưng vẫn không rời mắt khỏi thi thể Không Nhất Tâm.

Quái sự lúc này đã bắt đầu diễn ra, ngực Không Nhất Tâm thoi thóp.

Quả nhiên người chết đang hoàn hồn.

Lãnh Nhất Phàn lùi lại một bước vận

http://tieulun.hopto.org

công phòng bị, đề phòng bất trắc có thể xảy ra.

Lát sau làn da của Không Nhất Tâm bắt đầu nháy động rồi từ từ mở mắt ra.

Lãnh Nhất Phàn ngưng thở, cảm thấy tim mình đập rộn lên.

Không Nhất Tâm ngồi dậy quét mắt nhìn quanh rồi chợt ngưng tụ lại trên mặt Lãnh Nhất Phàn.

Ánh mắt sắc lạnh như mũi dao, cơ hồ như người ta cảm thấy đau khi bị tia mắt ấy chạm vào.

Không Nhất Tâm bắt đầu mở miệng

— Lãng Tử, các ngươi ....

— Các hạ tốt nhất nên ngồi im !

Lãnh Nhất Phàn nói với giọng đe dọa, tay cầm chắc kiếm trong tư thế chuẩn

xuất thủ.

Không Nhất Tâm phát âm nghe đến hồi tai :

— Ngươi định làm gì ?

— Muốn thỉnh giáo một vấn đề !

— Nhưng ngươi biết bổn nhân là ai chứ ?

Lãnh Nhất Phàn trả lời rành rọt :

— Các hạ là Không Nhất Tâm trong Sơn Ngũ Quỷ, đảm nhiệm chức tổng hộ pháp của Thánh Kiếm Môn, đúng vậy chứ ?

Không Nhất Tâm chợt chuyển ánh mắt sang Giả Y Nhân nhìn chằm chặp không chớp.

Hắn có dự định khác thường nào chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn chợt cảnh giác. Chỉ cần Không Nhất Tâm có bất cứ hành động nào, chàng sẽ lập tức hạ sát thủ.

Chàng đã xác định kỹ góc độ, cự ly và phương thức xuất kiếm.

Không Nhất Tâm vẫn dán mắt vào Giả Y Nhân, nét mặt biến đổi rất kỳ dị.

Giả Y Nhân vẫn khí định thần nhàn, không có phản ứng gì trước cái nhìn xoi mói của nhân vật quái dị đáng sợ này.

Không Nhất Tâm đột nhiên nhảy xuống giường. Nhưng chân còn chưa kịp chạm đất thì Lãnh Nhất Phàn đã dí kiếm sát vào sườn.

Động tác của chàng nhanh đến không kịp thấy rõ chàng đã xuất thủ thế nào.

— Tại hạ đã từng cảnh cáo, các hạ

tốt nhất là đừng vọng động.

Không Nhất Tâm cười nhạt nói :

— Lãng Tử ! Ngươi đừng cho rằng kiếm thuật của mình phàm tốc. Nếu muốn lòng ta đã sớm động rồi ! Nếu không tin thì ngươi hãy xem đây !

Nói xong tay nâng cao, hơi xòe ra chìa Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Ngươi thấy rõ rồi chứ ? Thứ đồ chơi này đủ làm ngươi chết một trăm lần. Nếu ở hiện trường ngoài kia, danh đầu của Giả Y nhân không cho phép sử dụng vật này, nếu không ngươi chẳng giữ được tính mạng đâu !

Giả Y Nhân mở to mắt.

Lãnh Nhất Phàn cũng thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng.

http://tieulun.hopto.org

Trong lòng bàn tay của Không Nhất Tâm có tới mấy chục mũi ám khí rất nhỏ hình dáng khác nhau, đúng là kỳ hình dị dạng.

Ngoài ra mỗi ám khí đều có màu xanh đen, chỉ nhìn qua cũng biết đã được tẩm chất độc.

Với cự li gần như thế mà thi triển ám khí thì dù cao thủ có võ công huyền diệu đến mức nào cũng khó mà tránh thoát.

Không Nhất Tâm cười khùng khục hỏi :

— Lãng Tử, thế nào ?

— Nhưng nếu các hạ vọng động, mũi kiếm của tại hạ đã đâm xuyên sườn ngay!

— Nếu bổn nhân tấn công khi còn ở trên giường thì sao ?

Lãnh Nhất Phàn đành nín lặng.

Nếu đối phương tấn công bất ngờ khi còn ngồi nguyên trên giường thì dù đã không bị, kiếm xuất ra so với ám khí cũng hàm hơn một bước.

Không Nhất Tâm cất ám khí vào túi, nói :

— Thu kiếm lại đi !

Lãnh Nhất Phàn đành thu kiếm về, lòng nghĩ đến mấy chữ " danh đầu của bổn nhân không cho phép" mà Không Nhất Tâm vừa nói.

Đối phương dù có tàn ác bao nhiêu, nhưng biết coi trọng danh đầu của mình mà không xuất thủ ám toán, cũng được coi là hành động quân tử, vì thế chàng không thể tỏ ra tiểu nhân.

http://tieulun.hopto.org

Cần phải tỏ rõ phong độ của một vị sĩ chính phái.

Không Nhất Tâm lại lướt mắt sang Giả Y Nhân rồi ngưng thị lại đó hồi lâu.

Giả Y Nhân nhíu mày hỏi :

— Các hạ thấy mặt tại hạ có gì hứng thú hay sao ?

— Phải, vô cùng hứng thú.

— Vì sao thế ?

— Vì nhãn lực của bổn nhân khác với mọi người, có thể phát hiện được những vật mà người khác không thể nhận ra. Hơn nữa còn tin chắc rằng trên giang hồ đương đại nếu không nói là duy nhất thì cũng chỉ một vài nhân vật có nhãn quang như bổn nhân nhìn xuyên qua được bộ mặt của ngươi !

Lãnh Nhất Phàn nghe thì rất kinh dị, không biết đối phương ám chỉ vật gì ?

Giả Y Nhân hơi biến sắc :

— Các hạ nói thế có dụng ý gì ?

Không Nhất Tâm nói tiếp :

— Khắp thiên hạ, người có thủ thuật truyền thông như vậy, trừ vị đó ra không còn người thứ hai nữa. Bổn nhân và vị đó có chút tình hương hỏa. Ngươi với vị đó có quan hệ thân thích gì không ?

Giả Y Nhân mắt lóe lên một ánh dị quang đáp :

— Không thâm cũng không nhạt !

— Có thể nói rõ hơn !

— Tại hạ cho rằng chỉ nên nói tới đó là đủ.

Không Nhất Tâm chừng như còn

http://tieulun.hopto.org

muốn nói gì lại thôi, đôi mắt như dao lướt sang phía Lãnh Nhất Phàn nhìn một lúc mới hỏi :

— Lãng Tử, ngươi vừa bảo rằng có điều gì cần hỏi bổn nhân ?

— Phải, tại hạ muốn cầu chứng mấy việc.

— Nói đi ! Ta sẽ trả lời những gì có thể.

Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Trong Thánh Kiếm Môn có một sát thủ dụng Kim Kiếm, hắn là ai ?

— Thiếu môn chủ.

Lãnh Nhất Phàn thầm rúng động. Lâm Lâm đã yêu chính vị thiếu môn chủ của Thánh Kiếm Môn , việc ấy càng trở nên phức tạp.

Hiện tại hắn không những tránh gặp cô ta, còn phải người sát hại mà cho dù không như thế, đối với những hạng người như vậy không thể có hạnh phúc, đó là lúc nói rằng vụ công án ngày xưa cần phải làm sáng tỏ, và thủ phạm ắt sẽ bị trừng trị.

Nay đã biết Kim Kiếm sát thủ là thiếu môn chủ rồi, lại càng dễ khẳng định Điền Tử Lang giả mạo tên này, nhưng không biết với mục đích gì ?

Chàng hỏi đến vấn đề quan trọng nhất đối với mình :

— Môn chủ Thánh Kiếm Môn là ai ?

Giả Y Nhân cũng mở to mắt chờ câu trả lời.

Không Nhất Tâm trầm giọng đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Điều này bổn nhân từ chối không trả lời.

Mắt Lãnh Nhất Phàn lộ hàn quang, chàng nói với giọng uy hiếp :

— Chỉ sợ rằng các hạ không thể từ chối trả lời câu hỏi đó.

— Bổn nhân chỉ nói một lời.

— Cái đó....

Lãnh Nhất Phàn chợt hiện sát cơ.

Không Nhất Tâm nói :

— Lãng Tử, kể từ lúc này bổn nhân không phải là hộ pháp của Thánh Kiếm Môn nữa. Tuy nhiên bổn nhân đã đáp ứng từ đầu nên không thể không giữ lời : tuyệt đối không tiết lộ thân phận của môn chủ. Nếu ngươi có đủ bản lĩnh thì hãy cứ tự mình tra hỏi !

— Tại hạ sẽ bộc lộ bản lĩnh đó ngay bây giờ !

— Hắc hắc hắc....

Không Nhất Tâm buông một tràng cười dài chói tai nói :

— Lãng Tử, ngươi tốt nhất đừng gây thù hận với bổn nhân. Nếu ngươi cậy vào thần công pháp của mình thì đó sẽ là một sai lầm rất lớn. Ngươi cho rằng Lao Sơn Ngũ Quỷ chỉ có hư danh thôi sao ?

— Các hạ cần trong tình huống nào mới chịu nói ?

— Bổn nhân sẽ không nói trong bất kỳ tình huống nào !

— Chỉ sợ các hạ không thể tự chủ.

— Lại càng không do ngươi !

Song phương không ai chịu nhường

http://tieulun.hopto.org

nhịn.

Tình hình trở nên rất căng thẳng, xem ra chỉ có thể giải quyết bằng võ công.

Lao Sơn Ngũ Quỷ vốn đầy thủ đoạn. Cho dù Lãnh Nhất Phàn về kiếm thuật có cao minh hơn, nhưng kết cục ngã ngũ ra sao khó mà nói trước.

Lãnh Nhất Phàn không thể bỏ qua cơ hội kiểm tra quý báu này để xác định tkn chủ có đúng là đối tượng mà chàng đang tìm bấy lâu nay không, vì thế dù thắng dù thua cũng không chịu lùi bước.

Trong Thánh Kiếm Môn, chúng nhân đệ tử, kể cả chấp sự đều không ai biết thân thế môn chủ mình.

Không dễ gì gặp được một nhân vật có thân phận cao như Không Nhất Tâm, một khi đã gặp, chàng không dễ bỏ qua.

Đột nhiên thân ảnh Không Nhất Tâm chao động.

Lãnh Nhất Phàn vội đâm tới một kiếm nhưng chỉ rơi vào khoảng không.

Thân ảnh Không Nhất Tâm từ một bỗng hóa thành ba, hơn nữa vị trí cũng luôn luôn thay đổi.

Lãnh Nhất Phàn hoa cả mắt, không nhận ra đâu là người thật, đây là ảo ảnh.

Hay quả đối phương thật sự là ma quái ?

Đột nhiên nhân ảnh tiêu thất, chỉ thấy hoáng qua nhẹ nhàng phiêu lãng như bóng ma, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi nữa.

Giả Y Nhân kinh hãi kêu lên :

http://tieulun.hopto.org

— Ồ !....

Chẳng lẽ Lao Sơn Ngũ Quỷ đúng là quái vật chứ không phải là người ?

Lãnh Nhất Phàn lao ra khỏi phòng

Trên không trung ngàn sao lóng lánh khắp am viện tịch mịch như tờ, không một tiếng động, không một bóng người ....

Thân pháp *Di ảnh bộ vị* đó đương nhiên Lãnh Nhất Phàn có biết. Nhưng một lúc tạo thành ba ảo ảnh thì lần đầu tiên trong đời chàng được chứng kiến.

Như vậy chứng tỏ về phương diện tạo chỉ, Không Nhất Tâm đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi.

Giả Y Nhân xuất hiện ở cửa phòng hỏi :

— Người đâu ?

Lãnh Nhất Phàn lẩm bẩm :

— Có quỷ mới biết đó là thứ thân hình gì.

Hai người đứng ngẩn ra một lúc.

Đột nhiên từ phía chính điện xuất hiện một bóng người.

Lãnh Nhất Phàn đâm bổ đến đưa mắt nhìn, thấy dưới gốc tùng một người đang đứng, nhưng không giống Không Nhất Tâm.

— Ai ?

— Tiểu đệ đây !

— Phương lão đệ đó ư ?

Lãnh Nhất Phàn đã nhận ra giọng nói của Phương nhị thiếu gia.

— Chính là tiểu đệ !

Lãnh Nhất Phàn bước lại gần, vừa

http://tieulun.hopto.org

nhìn thấy rõ mặt đối phương đã cất tiế[n]o hộ Lâm Lâm ?

hỏi ngay :

— Có phải Phương lão đệ phụn[g]

mệnh giết Lâm Lâm cô nương không ?

Phương nhị thiếu gia gật đầu :

— Đúng thế.

— Tuy nhiên... lão đệ hình như cò[n] đề :

chưa hoàn thành nhiệm vụ ?

— Nếu cô ta cố gắng đừng lộ diệ[n] đã truyền đến Hàm Dương. Khắp các

thì tạm thời tiểu đệ coi như đã hoàn thàn[h] quán đều bàn tán về điều này.

nhiệm vụ.

Hiển nhiên Lãnh Nhất Phàn hiể[u] Đối phương đã đề cập đến việc này,

ngay ý tứ câu nói đó. Phương nhị thiế[u] phải thừa cơ nắm bắt lấy.

gia cố ý bảo hộ Lâm Lâm trong chừng

mực có thể.

— Ngu huynh chưa thật hiểu rõ vì sao[o] về nội tình.

lão đệ dám mạo hiểm phản môn, cố sức

Lãnh Nhất Phàn lập tức có quyết

Phương nhị thiếu gia cũng là người

Thánh Kiếm Môn, tất nhiên biết ít

Chàng liền hỏi :

— Lãng Tử huynh sau này sẽ hiểu

Vẫn câu trả lời Lãnh Nhất Phàn đã

Phương nhị thiếu gia chợt thay đổi

— Tin tức về Kim Kiếm sát thủ bị

http://tieulun.hopto.org

— Trong quý môn, Kim Kiếm sát th
có thân phận thế nào ?

— Lãng Tử huynh muốn hỏi ngư
đang sống hay kẻ đã chết ?

— Về người đang sống.

— Là thiếu môn chủ.

Phương nhị thiếu gia đã không gi
giếm, điều này khiến Lãnh Nhất Phàn t
tưởng và hy vọng hơn.

Chàng hỏi vặn :

— Đúng là thiếu môn chủ ?

— Không sai !

— Vì sao lại cố ý cho người giả ma
mình chết thay ?

— Nhất cử lưỡng tiện, tiêu trừ hà
hoạn.

— Nói vậy nghĩa là thế nào ?

Lãnh Nhất Phàn trở nên khẩn trương.

Phương nhị thiếu gia cảnh giác quét
nhìn bốn xung quanh, sau khi tin chắc
không còn người nào khác mới thấp
ng nói :

— Lãng Tử huynh đã biết thân phận
Kim Kiếm sát thủ vừa bị giết, đúng
không ?

Lãnh Nhất Phàn gật đầu.

Phương nhị thiếu gia lại nói :

— Nếu vậy, tiểu đệ sẽ nói để huynh
Điều Tứ Lang là nội đường chủ, hắn
đuổi Thập Lý Hương, việc này bị
chủ kịch liệt phản đối nhưng không
tách chia hai người ra được.

Mặt khác thiếu môn chủ do thử kiếm
sát hại nhiều người, vì thế gây thù oán

http://tieulun.hopto.org

với không ít cường địch, đồng thời phụ
sau Lâm Lâm cô nương còn có lực lượn
hậu thuẫn mà chúng không dám dá
vào....

Lãnh Nhất Phàn tinh ý hỏi ngay :

— Lão đệ gọi là chúng nó sao ?

Với thân phận của Phương nhị thiế
gia, dùng từ chúng để chỉ những ngư
quyền lực tối cao trong bổn môn là khôn
thích hợp. Vì thế Lãnh Nhất Phàn muố
thử phản ứng của đối phương .

Phương nhị thiếu gia lúng túng chốn
chế :

— À.... giải thích như thế tiện hơn.

Lãnh Nhất Phàn thấy đã đạt đượ
mục đích, gật đầu nói :

— Phương lão đệ tiếp tục nói đi !

— Theo sự phân tích vừa rồi của tiểu
chúng muốn bắn một phát tên trúng
địch.

Trước hết là mượn kiếm của Lãng Tử
ynh tiêu diệt Điền Tứ Lang.

Hắn xuất hiện dưới thân phận Kim
ếm sát thủ, còn cố ý lôi kéo Phong Lâm
ng Hiệp tới hiện trường, tuy mục đích
họ không phải thế, nhưng dù sao cũng
thành nhân chứng, đổ trách nhiệm sát
n lên vai Lãng Tử huynh, sau đó sẽ
ri kế hoạch để đối phó với huynh...

Lãnh Nhất Phàn chợt hiểu ra, thốt lên
tiếng :

— À !

Phương nhị thiếu gia nói tiếp :

— Còn kế hoạch giết hại Lâm Lâm

http://tieulun.hopto.org

cũng được bố trí rất chu đáo. Cho sát th
dụ cô ta đến bờ suối. Sau khi sát thủ hàn
động xong sẽ cho người giả mạo Ki
Kiếm sát thủ đến cứu cô ta. Cụ thể, tiể
độ đóng vai sát thủ đó, tiếp đến chúng
giết tiểu độ để diệt khẩu. Nhìn bao qu
thì toàn bộ sự việc diễn ra hoàn toàn giốn
như muội cuộc hung sát không lộ chút
hở nào. Lãng Tử huynh đã minh bạch r
chứ ?

Lãnh Nhất Phàn bàng hoàng hỏi :

— Nếu vậy... lão đệ cũng là đối th
mà chúng đã dự định làm vật hy sinh ?

— Không sai !

— Làm sao lão đệ biết được chuy
cơ mật này ?

Phương nhị thiếu gia hơi đỏ mặt :

— Đó là vì.... tiểu đệ có mối quan
đặc biệt..., với vị Tiểu Cô Thái !

Lãnh Nhất Phàn đã hiểu ra.

Thánh Kiếm Môn đã không từ thủ
ào nào, không những đối phó với ngoại
mà ngay cả những người tận trung
bổn môn như Điền Tứ Lang cũng
ông tha, điều đó khiến người ta không
ới phát run.

Phương nhị thiếu gia đã dùng từ
ùng nó để chỉ những kẻ tàn ác, vô hình
ung y đã tự tách mình ra khỏi bổn môn
i vậy.

Lãnh Nhất Phàn lại hỏi :

— Căn cứ vào những hành động đó,
c rằng sau này trên giang hồ không
n xuất hiện Kim Kiếm sát thủ nữa !

http://tieulun.hopto.org

Phương nhị thiếu gia gật đầu :

— Lý phải như vậy !

— Vậy môn chủ là ai ?

— Không biết !

— Phương lão đệ mà vẫn không biết

ư ?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ rằng Phương

nhị thiếu gia là tình nhân của Tiểu Cô

Thái là tiểu muội của môn chủ, với qua

hệ như vậy tất thân phận không nhỏ, th

mà vẫn không biết lai lịch môn chủ th

nào; thậm chí tính danh cũng không bi

thì thật kỳ lạ.

Tuy nhiên chàng không nói trắng r

điều đó.

Phương nhị thiếu gia lắc đầu :

— Tiểu đệ không biết thật mà !

Lại đưa mắt nhìn ra xung quanh sanh

ất lượt nữa, nói tiếp :

— Đó là bí mật tối cao của môn phái

chỉ có rất ít người có thân phận gần

với môn chủ mới biết thôi. Trước khi

Đại Kiếm Tôn hoàn thành bá nghiệp

mình sẽ không công khai bí mật đó.

Có lẽ điều này cũng đáng tin.

Phương nhị thiếu gia có quan hệ mật

như vậy với Tiểu Cô Thái mà vẫn

ng biết được bí mật ấy thì nói gì ngoại

n có thể hy vọng dò biết được ?

Lãnh Nhất Phàn cảm thấy hơi nản

ng.

Nếu chưa điều tra rõ thân thế của

anh Kiếm môn chủ thì chàng còn biết

nh động thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

Rốt cuộc Kiếm Thánh môn chủ Cái
Đại Kiếm Tôn có phải đích thực là Kiếm
Trung Kiếm Âu Dương Hiên không ?

Bằng cách gì để xác định việc đó

Đột nhiên chàng đi đến một quyế
định . Hiện tại tình hình đã cấp bách. Đối
phương đã đối phó với chàng bằng hành
động quyết liệt, vì thế chàng cũng phải
hành động quyết liệt hơn.

Trước mắt chàng phải chọn một trong
hai con đường :

Thứ nhất là tìm đến Thập Lý Hương
tìm cách khai thác cô ta.

Nếu cách đó không thành công th
con đường cuối cùng là tự mình phải l
thân phận. Nếu Cái Đại kiếm tôn cũng l
Âu Dương Hiên, thế nào cũng tìm các

ập chàng.

Cách thứ hai chàng bắt buộc phải làm
ong trường hợp vạn bất đắc dĩ. Chỉ cần
hán đoán sai lầm hay có điều gì sơ xuất,
hàng những chàng không thể bảo toàn
inh mạng mà đại sự cũng thành không.

Vì thế nếu cách thứ nhất thành công
ì có lợi hơn nhiều.

Đã có chủ ý rồi, chàng thấy nên bày
cho Phương nhị thiếu gia, có thể y sẽ
úp đỡ được gì đó.

Kiền nói :

— Phương lão đệ, ngu huynh có việc
y muốn được lão đệ giúp đỡ

— Chuyện gì vậy ?

— Tôi muốn tìm Thập Lý Hương !

— Cái đó...

http://tieulun.hopto.org

Phương nhị thiếu gia trầm mặc mộ[illegible]ngạc nhiên.

lúc mới nói :

— Muốn gặp cô ta cũng không khó[illegible]khỏi núi, đó là chuyện thật bất ngờ.

Hiện cô ta đã ra khỏi Đại hồng sơn. Tu[illegible] Nhưng chàng nghĩ lại, Ở Hàm Dương

vậy... gặp cô ta vào lúc này thì rất ngu[illegible]u sao cũng không nguy hiểm bằng lúc

hiểm !

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên hỏi :

— Cô ta đã đi khỏi Đại Hồng Sơn,

vậy đang ở đâu ?

— Đang ở trong thành Hàm Dương

Nếu vậy có gì đáng sợ ?

— Có một nhân vật rất là đáng sợ

cùng cô ta.

— Nhân vật nào vậy ?

— Chính là thân mẫu của Thập L[illegible]

Hương .

Lãnh Nhất Phàn nghe nói vậy thì r[illegible]

[illegible]hình ở sơn động, chúng đều dễ muốn làm

[illegible]gì thì làm ?

Hơn nữa còn có mẫu thân của cô ta,

[illegible]biết đâu khả năng thành công còn lớn hơn

[illegible]ữa ?

Chàng buộc miệng hỏi :

— Mẫu thân của Thập Lý Hương có

[illegible]à đáng sợ ?

— Tiểu đệ nghe nói rằng nữ nhân

[illegible]ó thao túng mọi quyền hành, tất cả những

[illegible]việc làm của Thánh kiếm môn đều hầu

[illegible]ết xuất phát từ ý chí của bà ta ! Lần này

http://tieulun.hopto.org

với hai mẹ con cùng rời khỏi núi, không chừng chỉ nhằm mục đích đối phó với Lãng tử huynh đó thôi !

Lãnh Nhất Phàn cười nói :

— Nếu vậy thì càng tốt chớ sao ? Lại càng có lý do tìm gặp họ. Chỉ không biết rằng họ ở đâu ?

Phương nhị thiếu gia đáp :

— Họ nghỉ tạ một khách điếm hào hoa nhất Hàm dương là bồng lai Tiên Khách.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu chắp tay nói :

— Tốt lắm . tôi đi đây, cáo biệt

Miệng nói chân đi, phút chốc đã khuất dạng giữa màn đêm.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI SÁU

ĐỒNG SÀNG DỊ MỘNG

Đêm đã qua hết canh đầu.

Trên các phố xá đèn đuốc sáng trưng, ách thương tấp nập.

Ở những khách điếm, đó là thời điểm p nập nhất trong ngày.

Lãnh Nhất Phàn vừa đến trước aBồng Lai Tiên khách, thấy cảnh tượng

http://tieulun.hopto.org

và cách bài trí nơi đây qủa nhiên sang trọng : bảng hiệu bằng chữ lớn sơn son thếp vàng, trong ngoài đèn lồng rực rỡ, trướng rũ rèm buông như những dinh thự phong lưu đài các.

Từ bên trong vang ra tiếng tơ tiếng trúc, tiếng xướng ca rộn rã. Một tiểu trấn mà vui tươi chẳng kém gì chốn kinh thành, thật xứng với cái tên Bồng Lai Tiên Khách!

Lãnh Nhất Phàn còn đang tần ngần thì một tên tiểu nhị bước đến trước mặt cúi người lễ phép hỏi :

— Khách quan muốn vào tệ điếm hay...

Lãnh Nhất Phàn nói ngay :

— Vào điếm !

— Rất hân hạng được đón tiếp khách ...m. Để tiểu nhân dẫn đường.

Lãnh Nhất Phàn theo tân tiểu nhị đi ... qua khỏi hai khoảng sân đến dãy lầu ... ba mới dừng lại.

Lãnh Nhất Phàn bảo hắn :

— Hãy tìm cho ta một phòng sạch sẽ ... tĩnh.

Tên tiểu nhị cười đon đả :

— Trong tiểu điếm phòng nào cũng ...h sẽ yên tĩnh cả.

— Vậy thì vào phòng đi !

Tên tiểu nhị chắp tay nói thêm :

— Khách quan , hôm nay tiểu điếm ...ong khách, chỉ còn hai phòng ở dãy này ... hơi xa nhưng yên tĩnh hơn, một ở cuối ...ầu một ở tầng trên, khách quan chọn

http://tieulun.hopto.org

phòng nào ?

Lãnh Nhất Phàn chỉ tay sang phía đối diện hỏi :

— Bên đó có mấy phòng chưa có đèn sáng, tất còn chưa có khách.

— Bẩm khách quan hai phòng đó đã có hai vị quý phụ nhân thuê rồi !

Lãnh Nhất Phàn gật đầu nói :

— Ta ở phòng cuối cũng được !

Tiểu nhị dẫn Lãnh Nhất Phàn vào phòng rồi thắp đèn lên.

Căn phòng rất rộng rãi bằng hai phòng trong các khách điếm bình thường. Giường nệm bàn ghế cũng như rèm trướng và các thứ trần thiết đều thuộc hàng thượng phẩm.

Đây là lần đầu tiên trong đời Lãnh

Nhất Phàn trú tại một khách điếm sang trọng như thế.

— Khách quan có dùng chút gì điểm tâm không ?

— Khỏi cần, chỉ cho một bình trà là đủ.

— Dạ !

Tên tiểu nhị đáp rồi lui ra.

Lãnh Nhất Phàn quan sát gian phòng một lát rồi đến ngồi bên bàn.

Chàng thầm nghĩ :

— Mẫu nữ Thập Lý Hương trú trong khách điếm này. Vừa rồi tên tiểu nhị bảo sang có hai quý bà thuê phòng đối diện, nếu đúng là họ thì thật diệu hợp !

Không lâu sau, tên tiểu nhị mang trà đến đặt trên bàn nói :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu khách quan cần gì thì cứ gọi, trong tửu điếm mỗi dãy lầu đều có người trực suốt đêm.

Hắn nói xong đi ra, tiện tay khép cửa phòng lại.

Bàn kê sát ngay cửa sổ nhìn ra tiền viện.

Lãnh Nhất Phàn ngồi nhìn ra có thể thấy bao quát toàn cảnh tiền viện và mặt chính dãy lầu đối diện.

Dãy lầu đối diện với chàng tầng dưới có năm phòng, nhưng chỉ có một phòng sáng đèn, bốn phòng còn lại đều tối. Tuy nhiên trong đó có hai phòng nếu để ý thì phát hiện bên trong có để đèn, chỉ là cửa phòng đóng kín nên ánh sáng lọt ra ngoài rất ít.

Phòng có đèn sáng đối diện với phòng Lãnh Nhất Phàn có hai người tóc búi cao, hình như là nữ nhân xem dáng vẻ như đang đàm luận chuyện gì.

Có phải đó chính là Thập Lý Hương và thân mẫu cô ta không ?

Lãnh Nhất Phàn chăm chú nhìn sang, lòng thầm hối hận vì vừa rồi đã không hỏi rõ tên tiểu nhị.

Một nhân ảnh chợt đi dọc hành lang đến thẳng gian phòng hai nữ nhân đó.

Ngoài hành lang rất sáng nên từ nơi Lãnh Nhất Phàn ngồi có thể nhận ra người đang đi một cách dễ dàng.

Lãnh Nhất Phàn há hốc mồm vì kinh ngạc.

Người vừa đến rõ ràng là Không

http://tieulun.hopto.org

Chỉ bằng sự xuất hiện của Không tâm Nhân là có thể xác định được người trong phòng là ai rồi !

Không Tâm Nhân dừng lại ngay trước căn phòng đó.

Cửa phòng mở ra ngay.

Chính tên tỳ nữ của Thập Lý Hương là Cẩm hoa hiện ra bên cửa.

— Nguyên là Hộ pháp !

— Phu nhân đã đi nghỉ chưa ?

— Phu nhân cò nói chuyện với tiểu thư.

— Ngươi hãy mời phu nhân ra, ta có chuyện cần bẩm báo.

— Xin Hộ pháp vào phòng...

— Không cần, ta chỉ cần nói mấy câ

à đi ngay .

Bóng người trong cửa sổ đứng lên đi cửa.

Đó là một trung niên phụ nhân bận ấm y, dáng vẻ quý phái, dung mạo rất inh đẹp còn giữ nét quyến rũ mà không i tuổi tác làm cho phai tàn, thoáng qua hư chưa tới ba mươi tuổi.

Nét mi phụ nhân đẹp như vẽ, hàm ng ngọc ngà lộ ra giữa đôi môi tươi thắm ng đôi mắt kiều diễm chưa có nếp nhăn dung hòa với làn da mịn màng màu ết trắng...

Nói gọn mấy chữ : Quả là một giai n !

Có thể đoán ngay vị phụ nhân kiều m đó là thân mẫu của Thập Lý Hương

http://tieulun.hopto.org

rồi.

Phương nhị thiếu gia từng nói bà t[illegible]ủ, kẻ hèn này xin từ bỏ chức vị Hộ là một phụ nhân đáng sợ, nhưng xem l[illegible]ấp! không những chẳng có gì đáng sợ mà c[illegible] Trung niên phụ nhân kinh ngạc thốt rất quyến rũ nữa là khác !

— Hộ pháp sao không vào phòng [illegible]

Giọng phụ nhân thánh thót như than[illegible]

âm thiếu nữ.

Không Tâm Nhân gằn giọng :

— Kẻ hèn này tới đây chỉ muốn n[illegible]

một câu thôi !

— Câu gì vậy ?

— Đến để cáo từ !

Phụ nhân nhướng cao đôi mày liễ[illegible]

— Cáo từ ? Nói thế có ý gì ?

Không Tâm Nhân nói bằng giọ[illegible]

nghiêm túc :

— Xin phu nhân truyền đạt đến môn

— Vì sao chứ ?

— Vì hổ thẹn không làm tròn nhiệm

— Hộ pháp định nói về chuyện Lãng

— Đúng thế. Nhân tiện xin phụng một câu : Công lực của Lãng tử còn xa dự tính của chúng ta. Hơn nữa sau hắn còn có nhân vật mà chúng tôi ng thể động đến, vì thế muốn đối phó hắn không phải chuyện dễ dàng.

— Sau lưng hắn là người nào vậy ?

http://tieulun.hoptolang

— Điểm này kẻ bất tài không thể tiết lộ. Cáo biệt !

Dứt lời, Không Tâm Nhân chắp tay rồi không chờ phu nhân có phản ứng gì vội vã quay người bước đi rất nhanh, giống như cố tình chạy trốn.

Phụ nhân đứng chết lặng ở cửa phòng.

Lãnh Nhất Phàn vốn được Không Tâm Nhân nói trước rằng : Từ nay trở bổn nhân không còn là hộ pháp trong Thánh Kiếm môn nữa, vì thế chàng không ngạc nhiên trước việc hắn từ chức, chỉ làm lạ rằng Không Tâm Nhân nói sau lưng chàng có một nhân vật mà chúng không thể động đến, người đó là ai ?

Đột nhiên chàng nhớ lại cuộc đ

i giữa Không Tâm Nhân và Giả Y

n, trong đó có câu : Khắp thiên hạ có một người có thủ thuật thần thông vậy. Bốn nhân với người đó có chút hương hỏa...

Căn cứ câu nói đó thì người được coi au lưng hắn chính là người phía sau Y Nhân.

Nhưng nhân vật đó có thế lực ra sao ngay đến Lao Sơn Ngũ Quỷ cũng ng dám động đến ?

Thập Lý Hương bước ra đứng cạnh nhân với nét mặt u uẩn.

Một trung niên cùng một thiếu nữ rất đẹp đứng bên nhau, càng tôn thêm kiều diễm của từng người, thật đúng uân lan Thu cúc mặn mà cả hai, khiến

http://tieulun.hopto.org

người ta muốn ngắm mãi không rời mắ[illegible]hất thiên hạ.

Tuy cách khá xa những Lãnh Nh[illegible] Trong phòng đèn sáng, cửa sổ mở Phàn như nghe cả mùi hương phảng phấ[illegible]ang mà cứ tự nhiên đường hoàng lén

Nét đặc biệt của cô ta không thể lẫ[illegible]hìn chuyện thiên hạ, không nghĩ rằng với ai được. [illegible]hính mình cũng trở thành mục tiêu của [illegible]ười khác !

Thập Lý Hương nhẹ giọng :

— Mẹ, vào đi !

— Có chuyện gì ?

— Hài nữ có một việc cần bàn v[illegible] Tuy tự rủa mình như vậy nhưng chàng [illegible]ông có vẻ gì lo lắng. Cứ để cho đối [illegible]ương phát hiện được càng tốt ! Chàng mẹ. [illegible]ốn định tìm đến Thập Lý Hương, cứ để

Đột nhiên liếc mắt rất nhanh sa[illegible] ta đến gặp chàng cũng đỡ tìm cớ lôi phiá cửa sổ mà Lãnh Nhất Phàn chăm c[illegible]ói. theo dõi câu chuyện.

Chàng vẫn ngồi nguyên bên cửa sổ.

Hai người theo nhau bước vào phòn[illegible] Cho tới canh ba, hầu hết các phòng

Lãnh Nhất Phàn chợt vỗ thật ma[illegible]ng khách điếm đã tắt đèn, chỉ còn vài vào đầu mình. [illegible]ười có thói quen để nguyên đèn sáng

Chàng tự mắng mình là kẻ ngu ng[illegible] ngủ, từ đó vài tia sáng ảm đạm hắt ra

http://tieulun.hopto.org

sân viện.

Đêm yên tĩnh đến nỗi có thể nghe
được tiếng chân mèo chạy trên mái ngó

Trong những khách điếm lớn như
Bồng Lai Tiên Khách phòng ăn và tửu lầu
thường ở biệt lập, vì thế ở đó dù có mở
đại yến hay xướng ca gì thì các dãy phòng
ngủ cũng không bị kinh động.

Bên ngoài cửa có tiếng bước chân
Người đó dừng lại trước phòng Lãnh Nhất
Phàn giây lát.

Chàng vẫn tiếp tục ngồi điềm nhiên
bên cửa sổ, tuy nhiên đã ngầm có sự
phòng bị.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra.

Cảm giác đầu tiên là mùi hương thơm
dịu lan tỏa khắp phòng.

— Lãng tử ! Ngươi quả thực trầm tĩnh
ưa mức !

Giọng nói quen thuộc, nghe đến là
ư dương êm ái !

Mãi đến lúc đó Lãnh Nhất Phàn mới
y đầu lại.

— Tôi biết Hương cô nương đến mà!

— Khách khách khách...

Thập Lý Hương cất một tràng cười
bước lại gần.

Lãnh Nhất Phàn thoáng nhìn khắp
ời Thập Lý Hương như muốn hoa cả
.

Cô ả khoác một chiếc áo ngủ bằng
sa mỏng dính như muốn lộ hết mọi
ng nét trên cư thể mình ra : Không đồ
khêu gợi đến khiêu khích.

http://tieulun.hopto.org

Đó là một đặc điểm của nữ nhâ
phóng đãng đó. Lãnh Nhất Phàn không
lạ.

Ở Sơn Động chàng còn thấy rõ toa
cảnh còn hơn thế này nhiều.

Chàng nhìn sang bên, tránh chạm ánh
mắt vào cơ thể đầy cám dỗ ấy.

Chàng chỉ nghĩ tại sao cô ta dám thô
lỗ đến vậy ? Vì đây là khách điếm ch
đâu phải trong phòng ngủ của cô ta ?

Thập Lý Hương đến sát bên Lân
Nhất Phàn, trong mùi hương có lẫn mù
da thịt thơm tho của thiếu nữ.

Thập Lý Hương chào nhỏ nhẹ :

— Lãng tử, thật lâu chúng ta mới gặ
lại nhau !

Lãnh Nhất Phàn tiếp lời :

— Quả cũng lâu thật ...

— Đóng cửa sổ lại đi !

Lãnh Nhất Phàn đứng lên làm theo
khách.

— Tắt đèn đi !

Lại một mệnh lệnh thứ hai.

Lãnh Nhất Phàn ngập ngừng hỏi :

— Thế nào ? Tắt đèn ?

Bấy giờ Lãnh Nhất Phàn mới hiểu
ý đồ của đối phương : đi từng nước cờ
một.

— Chứ sao !

Thập Lý Hương nhìn chàng nhoẻn
nụ cười đầy khiêu gợi :

— Đương nhiên ngươi không muốn
phô diễn mọi hành động riêng tư của mình
trước mắt người khác, đúng vậy chứ ?

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn hạ quyết tâm : khôn
thể để đối phương thao túng.

Chàng cố nói bằng giọng thật đ
tĩnh :

— Để đèn sáng như vậy chẳng t
hơn sao ?

Giọng Thập Lý Hương hơi thất vọn

— Nếu ngươi thích thì cứ việc để

— Mời cô nương ngồi xuống đây.

— Ta thích nằm trên giường n
chuyện hơn.

— Thế cũng được ! Vậy cô cứ l
giường nằm đi !

Thập Lý Hương cứ việc tự nhiên đ
giường nằm ình xuống.

Lãnh Nhất Phàn không nói gì.

Thập Lý Hương mở chuyện :

— Lần trước ngươi nói rằng đang
ện một loại kỳ công. Việc đó đã hoàn
nh chưa ?

Lãnh Nhất Phàn hiểu ngay đối
ương hỏi câu đó có hàm ý gì. Lần đó
ng thoái thác phải chung đụng với cô
bằng lý do luyện kỳ công.

Cô ta đã nằm xuống giường với thân
hầu như để trần mà lại hỏi câu ấy,
sao chàng không hiểu ?

Chàng vẫn cố tình tiếp tục thoái thác:

— Vẫn chưa thành tựu hoàn toàn.

Thập Lý Hương phản vấn :

— Lần trước ngươi nói cần bao nhiêu
i gian ?

— Đúng là...chỉ một tháng ... nhưng
thiết phải kéo dài thời gian luyện

http://tieulun.hopto.org

thêm một lần cho chắc ăn.

Thập Lý Hương không nói gì.

Lãnh Nhất Phàn cũng nín lặng, thậm chí chàng không dám nhìn sang cơ thể khêu gợi mời mọc kia.

Một lúc sau Lãnh Nhất Phàn lên tiếng trước :

— Hương cô nương, vị phu nhân đi cùng cô nương là ai vậy ?

— Là mẹ ta.

— Vậy ư ? Gia mẫu xưng hô thế nào ?

— Đương nhiên là phu nhân !

— Nhưng phải có gì thêm mới được, chẳng lẽ goãi phu nhân trống không vậy sao ?

Lãnh Nhất Phàn tìm cách để khai thác họ cuả phụ thân cô ta, đó là vấn đề trọng yếu mà chàng đã mất nhiều công sức truy tìm.

— Chẳng cần phải có gì thêm nữa, mẹ ta chỉ có một người, ngươi lo gì mà còn sợ nhầm lẫn ?

Thật là một câu trả lời không thể bắt bẻ vào đâu được.

Lãnh Nhất Phàn hiểu rằng đối phương đoán ra mục đích của mình nên cố tình tăng tránh.

Vì thế chỉ còn cách đi thẳng vào vấn đề thôi.

— Hương cô nương ! Dù sao chúng ta cũng đã có một đoạn giao tình ít ra cũng cho ta biết danh tánh thật của mình chứ ?

Thập Lý Hương thản nhiên đáp :

— Đến lúc cần nói, tất nhiên ta sẽ

http://tieulun.hopto.org

, cho ngươi biết !

— Khi nào mới đến lúc đó ?

Thập Lý Hương hơi nhổm lên, hướng đôi mắt diễm lệ nhìn thẳng mắt chàng nói :

— Lãng Tử, việc đó có gì là quan trọng chứ ?

— Nhưng ta lại cho rằng rất quan trọng !

— Vậy thì ta sẽ nói với ngươi, nhưng phải chờ khi ngươi thật sự trở thành người của chúng ta.

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên hỏi :

— Có khả năng đó sao ?

Chàng ngạc nhiên trước câu nói bất ngờ của Thập Lý Hương bởi vì mình là đối tượng mà bọn chúng truy giết, việc Tứ Điền Lang và Không Nhất Tâm mới

đây là hai ví dụ hùng hồn không thể phủ nhận.

Cớ sao cô ta còn bảo mình sẽ trở thành người của chúng ?

Thập Lý Hương trả lời :

— Đương nhiên có khả năng ! Bởi vì ta.... yêu chàng, mẹ ta cũng có ý lựa chọn chàng.

Ý Thập Lý Hương như vậy đã rõ.

Chàng chỉ trở thành người của Thánh Kiếm Môn khi chàng và Thập Lý Hương chính thức hợp hôn.

Lãnh Nhất Phàn trầm ngâm.

Trong đầu chàng nảy ra nhiều ý niệm.

Có nên vạch trần ra tất cả sự thật không ?

http://tieulun.hopto.org

Nếu vạch ra, song phương từ đ
đoạn tình tuyệt nghĩa, có nghĩa là mất
một đầu mối chắc chắn nhất có thể đ
tìm được mục tiêu.

Nhưng nếu cứ lờ đi, tiếp tục nín nhịn
hai người sẽ tiếp tục tiến hành một mà
kịch nhạt nhẽo, điều này trong thâm tâm
chàng không muốn chút nào, muốn đả ph
nó đi.

Thấy chàng im lặng, Thập Lý Hươn
lại nói :

— Lãng Tử, ở trong núi chỉ bằng án
mắt đầu tiên ta đã yêu chàng, yêu sa
đắm. Chàng theo quan niệm của ta là mộ
nam nhân điển hình nhất, có đầy đủ phẩ
chất nam nhi nhất. Vậy mà nay ta hoà
nghi, chàng có phải là một trang nam nh

hật sự hay không.

Lãnh Nhất Phàn buột miệng hỏi :

— Cô nói vậy là có ý gì ?

Đương nhiên chàng chẳng phải là kẻ
gu si nên thừa hiểu câu đó có nghĩa gì,
hỉ hỏi thế để cố tìm biện pháp.

Thập Lý Hương trả lời không chút
gần ngại :

— Ngươi thật không hiểu chuyện
hong tình hay khiếm khuyết mất bộ phận
ó của nam nhi ?

Lời nói thẳng đuột không che giấu
hát xuất ra từ miệng Thập Lý Hương,
ãnh Nhất Phàn không đáng ngạc nhiên
m.

Quan hệ tình dục đối với cô ta như
ể cơm ăn nước uống hằng ngày, cô ta

http://tieulun.hopto.org

nói tới nó một cách tự nhiên không chút sượng sùng, không chút che giấu.

Bởi vì cô ta công khai đòi hỏi nam nhân mang đến cho mình tình dục, kể cả trước mắt người khác...

Lãnh Nhất Phàn không khỏi lúng túng :

— Cô nương muốn hiểu sao....

Thập Lý Hương cất tiếng cười khanh khách, chồm tới kéo tay Lãnh Nhất Phàn nói :

— Lãng Tử, đến ngồi xuống bên giường này !

Lãnh Nhất Phàn chợt run người nhưng cố sức trấn tỉnh, đứng lên đến ngồi xuống bên mép giường.

— Lãng Tử, chàng đừng giả bộ ngây

ngô nữa ! Chàng không lừa được ta đâu....

Lãnh Nhất Phàn hơi chột dạ :

— Vậy cô nương thấy sao ?

— Ta thấy rõ chàng có dụng tâm khác !

— Cô thấy ta có dụng tâm gì ?

Thập Lý Hương không đáp, thổi tắt phụt ngọn đèn rồi kéo chàng ngồi sát lại bên mình, cố tình hay vô tình tay đặt lên bộ phận nhạy cảm nhất trên cơ thể Lãnh Nhất Phàn.

Trái tim chàng đập rộn lên.

Thập Lý Hương áp sát bộ ngực mềm mại đầy căng vào lưng khiến toàn thân chàng nóng ran như lửa.

Nhưng chàng vẫn cố sức thoát khỏi sự cám dỗ, hổn hển nói :

http://tieulun.hopto.org

— Hương cô nương.... Cô có muốn ... nói điều gì... thì hãy nói ....

Rồi chàng khẽ gỡ tay Thập Lý Hương ra, ngồi thẳng dậy.

Thập Lý Hương chấm dứt cuộc công kích, buông giọng khá lạnh lùng :

— Vậy thì ngươi nghe đây, nhưng phải trả lời ta cho thực tâm !

— Cô nương cứ hỏi !

— Ngươi có nguyện ý trở thành người của chúng ta không ?

Lãnh Nhất Phàn thầm hiểu rằng câu hỏi đó nên nên đổi thành có nguyện ý chấp nhận kết hợp với ta không ?

— Nếu nguyện ý thì sẽ thế nào ?

— Nếu nguyện ý, ngươi sẽ được tột đỉnh vinh quang, có sự nghiệp vô cùng

ng rỡ trên võ lâm.

— Nếu không nguyện ý ?

– Ta rất không muốn nghe ngươi trả i câu đó.

Lãnh Nhất Phàn không nói gì.

Một lúc sau, Thập Lý Hương cất ọng dịu dàng tha thiết :

— Lãng Tử ! Chàng đừng do dự nữa, ng đừng lựa chọn biện pháp nào ngoài ch duy nhất có thể khiến chàng trở ành vô địch thiên hạ, người có địa vị iến toàn võ lâm phải thèm muốn ! Và ủ yếu nhất là đừng phụ lòng thiếp.

Thanh âm của Thập Lý Hương êm dịu n nỗi thấm sâu vào từng tế bào Lãnh hất Phàn.

Chàng biết rằng những lời nói đó là

http://tieulun.hopto.org

thực tâm, dù Thánh Kiếm Môn có đủ bản lĩnh hay không nhưng chúng quyết đạt được mục tiêu đó.

Nhưng không thể ! Chàng đến đây với trách nhiệm lớn lao, không thể chiều theo ý muốn dung tục, càng không thể kết hợp với những kẻ tàn bạo, đã từng gây những huyết án không thể dung thứ và hiện tại không từ bất cứ thủ đoạn nào chỉ nhằm đạt mục đích.

— Hương cô nương, tại hạ không thể lựa chọn cách đó !

Thập Lý Hương cắn môi.

Một lúc sau nàng ta nói bằng giọng lạnh lùng :

— Ta thật sự thương tâm cho ngươi !

— Vì sao phải thương tâm ?

— Bởi vì lần đầu tiên trong đời ta hật sự đem lòng yêu một nam nhân. Thế nà nam nhân đó đành lòng vĩnh viễn rời a ta, vĩnh viễn bỏ đi... chẳng lẽ điều đó hông đủ thương tâm ?

Nếu đánh giá câu đó bằng lời nói của một nữ nhi si tình và tuyệt vọng thì thật ai lầm.

Lãnh Nhất Phàn đương nhiên không hạm sai lầm đó.

Chàng hiểu rõ câu " vĩnh viễn rời xa a... " hàm ý rằng thuận tình thì sống, trái ời sẽ chết.

Giả sử Thánh Kiếm Môn có lần nào ung thứ địch nhân thì phải coi là một kỳ ch.

Điền Tứ Lang đã chứng minh điều

http://tieulun.hopto.org

đó.

Thấy Lãnh Nhất Phàn nín lặng, Th
Lý Hương mân mê khắp người chàng nh
cố lấy sự chiều chuộng để san sẻ nhữn
dằn vặt mà chàng đang trải qua.

Cuối cùng cô ta cầm lấy bàn ta
chàng ấp vào ngực mình.

Từ khi hiểu ra ý định của đối phươn
Lãnh Nhất Phàn đã không còn tỏ ra d
dự như lúc trước.

Bấy giờ bàn tay chàng đang áp chặ
bộ ngực căng tròn của thiếu nữ, một sự
ghê tởm chợt dâng lên trong lòng.

Chàng nghĩ nhanh :

— Không ! Không có yêu đương, chỉ
là bản chất dâm đãng và sự mua chuộc...
Ta cần phải nhân cơ hội này... cơ hội duy

hất để đạt được mục đích...

Huyệt đạo đối phương ngay dưới
ường chỉ của chàng, chỉ cần xuất ra....

Lãnh Nhất Phàn do dự một lúc rồi
ghiến răng xuất chỉ điểm xuống.

Trong trường hợp đó, chỉ cần một
người có võ công vào hạng tầm thường
cũng có thể đắc thủ.

Vậy mà sau khi chàng xuất chỉ điểm
uống, Thập Lý Hương vẫn bình thản như
hông.

Chàng đã bị cám dỗ mà run tay điểm
hông đúng huyệt đạo hay sao ?

Không ! Không thể có chuyện đó.

Đột nhiên Lãnh Nhất Phàn hiểu ra,
à không tin vào ý nghĩ vừa lóe lên đó :

— Chẳng lẽ cô ta đã luyện thành kỳ

http://tieulun.hopto.org

công hiếm thế là *Hộ huyệt thần công* !

Chỉ thấy tấm thân nõn nà lay động song chỉ đã ấn thẳng vào huyệt Mệnh môn của Lãnh Nhất Phàn.

Thất bại !

Đúng là thất bại một cách thảm hại

Lãnh Nhất Phàn dở cười dở khóc, trong lòng một cảm giác ê chề nhục nhã không thể nói được bằng lời.

Không thể nói gì hơn được nữa. Chàng đã đánh giá quá thấp đối phương, chẳng những không khống chế được đối phương mà chính mình bị khống chế.

Thập Lý Hương cứ đặt song chỉ ở ngay đại huyệt Lãnh Nhất Phàn. Chỉ cần điểm nhẹ là cướp đi sinh mạng chàng. Thế nhưng cô ta mãi vẫn không điểm xuống.

Thập Lý Hương lên tiếng, vẻ trách móc :

— Lãng Tử, ngươi thật không biết hương hoa tiếc ngọc !

Dừng một chút, lại hỏi :

— Ngươi thực tế không định giết ta, đúng vậy chứ ?

Lãnh Nhất Phàn không đáp.

Chàng không thể tìm được bất cứ lý do gì để biện bạch cho hành động của mình.

Thập Lý Hương lại nói :

— Lãng Tử ! Ta không trách gì ngươi đã hành động như thế . Vừa rồi ta có nặng lời... Xin ngươi đừng giận nữa ... Thật ra ta cũng chỉ muốn trêu đùa ngươi một chút thôi !

http://tieulun.hopto.org

Một võ sĩ nếu không nổi giận như th
thì lại không phải võ sĩ chân chính ! I
đã sớm nhìn ra ngươi là một chân võ sĩ
Người mà nữ nhân yêu chính là hạng
người như vậy !

Trong giọng nói của Thập Lý Hương
có vẻ chân tình.

Lãnh Nhất Phàn ngoài sự cảm thay
mình bất lực, ngoài ra không còn thứ cảm
giác nào khác.

Bị khống chế bởi một nữ nhân, quả
thật là bất lực và đáng hổ thẹn đến không
sao chịu nổi.

Thập Lý Hương bỗng rụt tay về.

Lãnh Nhất Phàn ngạc nhiên đến bất
ngờ, hỏi :

— Hương cô nương, vì sao cô không

hành động dứt điểm đi ?

Thập Lý Hương lắc đầu :

— Sao ta có thể làm như thế được ?

— Sau này có thể ngươi sẽ hối hận !

Thập Lý Hương chợt ngước mắt nhìn
hàng nói :

— Lãng Tử ! Ta không hề coi ngươi
như một địch nhân !

— Cô sẽ hối hận !

Lãnh Nhất Phàn nhắc lại câu đã nói:

— Vì sao ta phải hối hận chứ ?

— Vì tôi không thể chấp nhận điều
kiện của cô nương.

Lãnh Nhất Phàn nói câu đó cũng thực
tâm. Chàng là người hành sự bao giờ cũng
tuân thủ nguyên tắc.

Với đại sự cấp bách, chàng có thể

http://tieulun.hopto.org

lừa dối Thập Lý Hương, có thể giả vờ d
nhập vào Thánh Kiếm Môn để đạt mu
đích.

Nhưng chàng quyết không làm như vậy.

Chàng không phải hạng người chỉ cầ
mục đích mà bất chấp thủ đoạn, không kể đến danh dự và lương tri.

Nếu không, cho dù đại sự có thành, vẫn không thể gột rửa ô danh là kẻ ti tiện.

Thập Lý Hương nhẹ giọng nói :

— Ta đã biết trước ngươi sẽ không chấp nhận !

— Vậy thì sao cô nương lại bỏ mất cơ hội mà không bao giờ có thể lặp lại đó?

— Thập Lý Hương này cũng có

nguyên tắc của mình.

Câu nói đó khiến Lãnh Nhất Phàn xúc động.

Bây giờ chàng hiểu rằng nữ nhân này ngoài hành vi phóng đãng vẫn còn giữ được bản sắc khiến chàng phải khâm phục.

Lần này cô ta hạ sơn nhằm mục đích chủ yếu là đối phó với chàng và Lâm Lâm.

Thế nhưng cô ta tự ý hành động theo tình cảm của mình như vậy có được phụ thân mình chấp nhận không ?

Hiện tại trong Lãnh Nhất Phàn có hai mối quan tâm cấp thiết nhất.

Thứ nhất là đại sự mà chàng phải thực hiện, việc trước mắt là xác định có

http://tieulun.hopto.org

phải Thánh Kiếm Môn Chủ có đúng l
Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên khôn

Mối quan tâm thứ hai cũng r
nghiêm trọng, đó là trường hợp của Lâm
Lâm.

Cô ta yêu si mê Kim Kiếm sát thủ
đến quên cả bản thân mình, vậy mà hắn
lại đích thân phái người tìm cô ta để sát
hại.

Tất phải có ẩn tình nào trong đó,
nhưng lại vô cùng khó hiểu.

Chuyện của chàng, hiện có Giang Hồ
Bí Khách và Võ Lẫm Phán Quan tiềm
phục trong Thánh Kiếm Môn và tận lực
giúp chàng, câu hỏi đó trước sau cũng sẽ
được giải đáp.

Riêng chuyện của Lâm Lâm....

Hiện tại đã biết Kim Kiếm sát thủ là
thiếu môn chủ của Thánh Kiếm Môn,
cũng là huynh trưởng của Thập Lý Hương,
cần nhân cơ hội này giải quyết điều thắc
mắc đó.

Chàng liền hỏi một câu thăm dò :

— Hương cô nương vừa nói rằng
không coi tại hạ là địch nhân ?

Chàng thấy cần phải dùng phương
pháp gián tiếp, vì nếu đi thẳng vào vấn
đề thì khó đạt kết quả.

Thập Lý Hương trả lời :

— Đúng vậy. Đó là sự thật.

— Nhưng lại có một sự thật khác
không thể phủ nhận.

— Là gì ?

— Quý môn không những coi tại hạ

http://tieulun.hopto.org

là địch nhân mà còn coi là tử thù.

— Cái đó...

Thập Lý Hương trầm ngâm một lúc mới trả lời :

— Ta không phủ nhận thực tế này. Tuy nhiên coi ngươi là địch nhân không phải không có cơ sở. Bởi vì trước đây ngươi tự thâm nhập vào núi với mục đích không rõ ràng. Có rất nhiều biến cố đã xảy ra sau khi ngươi xuất hiện trong núi, việc đó đương nhiên cần phải truy cứu. Tuy nhiên nói rằng bổn môn coi ngươi là tử thù thì quá nặng lời.

— Tại hạ vào núi với mục đích tìm dược....

— Ta hy vọng đó là câu nói thật lòng.

Thập Lý Hương nhìn sâu vào mắt

Lãnh Nhất Phàn nói thêm :

— Còn người trợ tá của ngươi gọi là Lâm Lâm cô nương, giữa các ngươi có quan hệ...

Lãnh Nhất Phàn đỡ lời :

— Bằng hữu. Chỉ là bằng hữu thông thường. Nếu có thêm quan hệ nào khác thì chỉ là đạo nghĩa.

— Điều này thì ta tin.

Lãnh Nhất Phàn thấy đối phương đã đề cập đến vấn đề Lâm Lâm liền tranh thủ xoáy sâu ngay vào đó để tránh mở đầu phiền phức.

Chàng nói luôn :

— Nếu cô nương đã tin thì tại hạ có chuyện muốn thỉnh giáo....

— Việc gì ?

http://tieulun.hopto.org

— Cô ta yêu Kim Kiếm sát thủ m
cách sâu sắc thắm thiết. Song phươ
cũng đã có lời minh ước. Thế nhưng K
Kiếm sát thủ lại hạ lệnh cho người t
sát cô ta. Vì sao vậy ?

Hỏi xong chàng nhìn thẳng vào m
Thập Lý Hương chờ câu trả lời và thử xe
phản ứng.

Thập Lý Hương mở to mắt, trong đó
thoáng qua mấy tia hàn quang rồi chớp
chớp mấy cái, cuối cùng nhỏ giọng trả
lời :

— Kim Kiếm sát thủ đã chết dưới
kiếm ngươi...

Lãnh Nhất Phàn cười thầm.

Chàng biết rõ người thế mạng là Đi
Tứ Lang mà không phải Kim Kiếm sát thủ.

Có nên lật tẩy vụ này ra không ? Nếu lật tẩy thì sẽ có hậu quả thế nào ? Ngay cả mình cũng là đối tượng truy sát, vậy Thập Lý Hương không biết thật hay cố ình giấu giếm ?

Lãnh Nhất Phàn tấn công thêm một chiêu :

— Tại hạ hoài nghi !

— Hoài nghi việc gì ?

— Tại hạ không biết rõ dung mạo thật của Kim Kiếm sát thủ. Nhưng có lần ông kiếm với hắn ở trong núi, chính là ôm gặp cô nương. So sánh hai lần giao ủ, kiếm thuật có chỗ bất đồng, so với ần trước, lẽ ra tại hạ không thể giết hắn iản đơn như vậy được.

Thứ nhất, công lực của người mới bị

http://tieulun.hopto.org

giết so với hôm giao thủ một kiếm tro
núi khác xa nhau.

Mặt khác Kim Kiếm sát thủ có th
phận trong quí môn nhất định không th
ngay cả cô nương đối với hắn cũng kh
dám công nhiên phản kháng.

Bây giờ tại hạ giết vị này, dù
nương không hận thù tại hạ đi nữa nhưn
quí môn sẽ không bao giờ còn coi tại h
là người mình. Như vậy mới hợp lý.

Thập Lý Hương phản bác :

— Công lực khác nhau có thể chỉ d
cảm giác chủ quan của ngươi thôi. Đừn
quên rằng ngươi vừa luyện xong một mô
kỳ công.

Còn nói về việc thứ hai, nguyên tắ
của bổn môn là thu nạp những nhân tà

ảo thủ, hơn nữa ngươi cũng không phải
kẻ đối địch với bổn môn.

Thập Lý Hương như đã có lời giải đáp
ẵn trong đầu nói ngay không cần suy
nghĩ, và lập luận đó không phải là không
ó lý.

— Còn vấn đề Lâm Lâm cô nương
ì giải thích thế nào ?

— Cái đó...

Thập Lý Hương suy nghĩ một lát rồi
ả lời :

— Chuyện giữa nam và nữ, trừ người
ong cuộc ra không thể có người thứ ba
iết đích xác , đúng vậy chứ ?

Lãnh Nhất Phàn trả lời lấp lửng :

— Có thể đúng, mà cũng có thể
hông.

http://tieulun.hopto.org

— Ý của ngươi là không tin ?

— Hiện tại tin hay không chẳng qu
trọng lắm . hãy để cho sự thực sau nà
chứng minh .

— Tuỳ ngươi vậy ! Ta không thể c
buộc ngươi được, cũng không thể b
ngươi đừng tin. Trời đã sắp sáng rồi, chẳn
lẻ ngươi không muốn ngủ một lúc ?

Thập Lý Hương xoay chuyển đề tà
thật nhanh.

Nói xong nàng quờ tay ôm lấy lưn
Lãnh Nhất Phàn.

Vừa rồi Lãnh Nhất Phàn vượt qua h
thử thách quan trọng. Cho đến lúc nà
chàng vẫn tỉnh táo, minh mẫn, sẵn sàn
vượt qua những thử thách cuối cùng, c
thể nói rằng lòng chàng như băng giá.

Chàng thản nhiên đáp :

— Phải nếu không có gì bàn thêm.

— Còn gì phải bàn nữa ?

Đúng thế.

Giữa hai người không còn gì đáng
hải bàn thêm nữa.

Thập Lý Hương xiêu lòng vì Lãnh
hất Phàn cho thấy chàng là nam nhân
ệu biểu nhất .

Còn Lãnh Nhất Phàn ràng buộc với
ó ta nhằm mục đích từ đối phương mà
hai thác một số bí mật của Thánh Kiếm
Môn .

Song phương đều có mục đích riêng
à chấp nhận cuộc chơi thỏa thuận đó.

Những gì cần hỏi đã được hỏi rồi.
hững vấn đề đã không muốn trả lời thì

http://tieulun.hopto.org

dù có gặng hỏi thêm cũng chỉ vô ích.

Lãnh Nhất Phàn đương nhiên hiểu t
sự chuyển đề tài của đối phương là đ
tránh những mâu thuẩn có thể phát sinl
Tuy nhiên Thập Lý Hương còn có th
cung cấp cho chàng những tin tức quan
trọng nên chàng chưa thể cắt mối quan
hệ với cô ta.

Thập Lý Hương chợt rên lên mó
tiếng.

Cô ta không có bệnh tật gì, vừa rồ
cũng không tỏ ra có gì khó chịu, tại sa
lại rên rỉ ?

Có điều gì không thoải mái chăng

Thập Lý Hương đưa tay lần tìm bà
tay Lãnh Nhất Phàn giữ trong tay mìn
một lúc.

Lãnh Nhất Phàn không muốn gỡ đôi
àn tay mềm mại của đối phương run lên
ỗi lúc một khẩn thiết trong tay mình.

Cuối cùng cô ta ngồi nhổm dậy ghé
iệng vào tai chàng :

— Lãng tử, hãy chứng tỏ chàng là
t nam tử mạnh mẽ đầy hấp dẫn đi !
àng không phải là trang nam tử hán
?

Hơi thở cô ta dồn dập trực tiếp truyền
ấu nóng vào người chàng.

Lãnh Nhất Phàn đầu óc mơ hồ...

— Lãng tử, chẳng lẽ chàng muốn ta
ập chàng cởi...

Và quả nhiên Thập Lý Hương đã mở
y lưng chàng ra.

Lãnh Nhất Phàn chống đỡ tuyệt

http://tieulun.hopto.org

vọng:

— Cô không thể hại...

— Khách khách khách... chẳng l thiếp tin và lời giả dối của chàng rằng mình luyện kỳ công hay sao ? Chàng hã ngoan ngoãn nằm xuống đây với thiếp Chẳng qua thiếp muốn chàng tự nguyện thoải mái mà chưa dùng thủ đoạn để bắt buộc chàng đó thôi...

Lãnh Nhất Phàn lo lắng hỏi :

— Cô... dùng thủ đoạn ?

— Thiếp muốn chàng tự nhiên thoải mái, nếu không đã áp dụng thủ đoạn từ lâu !

Hai tay Thập Lý Hương lập tức mú may loạn xạ trước ngực và mặt Lãnh Nhất Phàn, người vẫn nằm yên không thay đổi

ng tác, còn hai bắp chân nõn nà gác n chân chàng...

Lãnh Nhất Phàn định đẩy tay Thập Hương ra, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ nhất là không cho đối phương thực n thủ đoạn, nhưng vừa giơ tay lên đã lực rơi thõm xuống.

Bộ áo ngủ mỏng tang cũng đã được át ra từ lúc nào. Trong ánh sáng mờ từ cửa sổ hắt vào nhìn rõ tấm thân g nõn và những đường cong tuyệt ..

Đến độ nóng nhất định, băng không là băng nữa, nó buộc phải tan ra thành c... thậm chí bốc hơi.

Lãnh Nhất Phàn vồ lấy tấm thân g ngần đang run lên ấy.

http://tieulun.hopto.org

—Khách khách khách...Thập !
Hương cười lên mãn nguyện.

Cũng ngay lúc ấy có một tiếng h
không chút thiện chí từ phía ngoài van
vào.

Trong đêm yên tĩnh, âm thanh ấy tu
nhẹ nhưng khô khốc, nghe rất rõ.

Thập Lý Hương tức giận quát hỏi

— Ai ?

— Chuẩn bị đi !

Lát sau cửa phòng bật mở, ánh sa
từ sân viện xuyên vào.

Thập Lý Hương xoay mình ngồi d
nhưng bị Lãnh Nhất Phàn ôm chặt khôn
thoát ra được.

Một nhân ảnh lướt vào phòng, cá
cửa khép vào như trước.

— Ai ?

Thập Lý Hương quát hỏi, giọng thảng
ốt .

— Dùng thủ đoạn quyến rũ nam
ân, thật quá lắm !

Giọng nói của nam nhân nhưng nghe
lạnh lùng, nhưng vẫn chưa mất đi vẻ
u hoà.

Thập Lý Hương xuất một chỉ điểm
o người Lãnh Nhất Phàn khiến đôi tay
ng buông thõng ra.

Thập Lý Hương đẩy chàng sang bên.
nh Nhất Phàn bị điểm huyệt trở nên
lực. Lúc đó hơi thở chàng vẫn còn gấp
o nóng hổi, thần trí mê muội còn chưa
hẳn.

Cùng lúc đó người vừa xuất hiện tiến

http://tieulun.hopto.org

sát bên giường dí vật gì sắc nhọn như mũ
kiếm vào sườn Thập Lý Hương .

Cô ta nửa nằm nửa ngồi trên giường
bị mũi kiếm lạnh ngắt áp sát bên sườn
không dám cử động .

— Ngươi định làm gì ?

— Hỏi ngươi một câu.

— Hỏi gì ?

— Kim kiếm sát thủ hiện đang ở đâu

— Kim kiếm sát thủ ư ?

Thập Lý Hương hỏi lại một câu rồ
nói :

— Kim kiếm sát thủ đã chết dưới
kiếm của Lãng tử rồi. Ngươi muốn tìm t
xuống thẳng địa phủ.

Người kia lạnh giọng :

— Thập Lý Hương ! Ngươi đừng c

ah quanh co nữa. Người chết không phải
Kim kiếm sát thủ.

— Thật ư ? Hiện trường có người tận
ắt chứng kiến, đưa tin tức về truyền
ấp Hàm Đương này...

— Ngươi làm ra vẻ hồ đồ cũng vô
. Người đã chết là ai tự trong lòng ngươi
ng biết. Bổn nhân hỏi Kim kiếm sát thủ
t ở đâu ?

— Ta không hiểu ngươi có ý gì ?

— Ngươi cần bổn nhân nói rõ hơn
sao ? Vậy thì nghe đây : Người chết
iền Tứ Lang, tình nhân của ngươi. Hắn
giả mạo Kim kiếm sát thủ và không
rằng đã thế mạng cho hắn. Đúng vậy
ng ?

Thập Lý Hương rúng động.

http://tieulun.hopto.org

ếng kêu của tên tì nữ Cẩm Hoa :

— Tiểu thư !

Giả Y Nhân trầm giọng :

— Hãy nói rằng không có việc gì để ó quay về phòng đi.

Thập Lý Hương nghĩ nhưngợi khoảnh ắc rồi cao giọng nói :

— Cẩm Hoa, không có việc gì đâu. ười về phòng đi ...

Lời nói không tự nhiên chút nào, ưng kiếm đã kề bên không thể phản ng.

Tiếng bước chân Cẩm Hoa xa dần.

Giả Y Nhân nhích mũi đao một chút, ệnh :

— Bây giờ thì trả lời đi !

Thập Lý Hương nghiến răng nói :

Một lúc sau thốt hỏi :

— Ngươi đáo để là ai ?

— Nói với ngươi cũng không s Bổn nhân là Giả Y Nhân.

— Giả Y Nhân ? Ta chưa từng ngh danh hiệu ấy ...

— Cái đó không qua trọng. Trả lờ câu hỏi của bổn nhân đi.

— Ta không thích bị người khác bứ cung.

— Bổn nhân cũng không muốn đâ sâu lưỡi kiếm vào sườn ngươi. Tuổi tr xinh đẹp mỹ miều ... Sự hưởng thụ cò nhiều ... Một thiếu nữ khả ái như ngư chết đi thật đáng tiếc, chẳng khác nào v nát một bông hoa khi vừa hé nụ...

Đột nhiên từ bên ngoài vang lé

http://tieulun.hopto.org

— Trước hết, ngươi hãy nói rõ, vì sa
cần truy vấn Kim kiếm sát thủ đang ở đâu

— Cần hỏi hắn một câu để xác đinh
rõ một sự việc.

— Tiếc rằng người đã chết không thể
trả lời ngươi được !

— Thế còn người sống ?

— Người sống đương nhiên có thể
trả lời.

— Thập Lý Hương !

Giả Y Nhân cất giọng lạnh như băng

— Hiện ngươi vẫn còn sống, tức là
còn có thể mở miệng, đúng vậy không

Để cho ngươi được sống thì phải biết
trả lời. Ngươi cứ việc suy nghĩ, bổn nhân
có thể chờ đợi. Nhưng trước hết hãy khai
giải huyệt đạo cho Lãng tử.

— Thì ra ngươi với hắn là đồng bọn?

— Đúng hay không không phải là
uyện của ngươi. Hành động đi !

— Tên họ Giả kia, sao ngươi không
mình động thủ ?

Giả Y Nhân xuất chỉ điểm vào á
yệt Thập Lý Hương rồi nói :

— Thập Lý Hương, bây giờ ngươi
ng còn nói được nữa, trong bất cứ
ng hợp nào ngươi cũng không thể kêu
được đâu. Bổn nhân vốn không phải
người biết thương hoa tiếc ngọc.

Lại nhấn mũi dao thêm một tí nói
n :

— Nhân thể cho ngươi biết thêm điều
bổn nhân vốn nghề nghiệp đầu bếp
truyền lâu đời, việc dụng đao là sở

http://tieulun.hopto.org

trường, chỉ trong chớp mắt là thịt n
được một con gà, vịt hoặc thậm chí bò
cũng thế ! Thịt da xương cánh, mỗi
một người ai rành rọt. Nay xử lý con ngư
cũng y hệt.

Thập Lý Hương nghe nói phát ru
Cô ta không dám mở miệng, chỉ biết n
thinh mà nghe.

Lãnh Nhất Phàn ngồi cuối giườn
không động đậy.

Thoạt tiên chàng bị Thập Lý Hươn
làm mất lý trí, sau đó lờ mờ cảm nhận
xuất hiện của Giả Y Nhân nhưng lại
Thập Lý Hương khống chế huyệt đạo nê
đành phải ngồi im.

Giả Y Nhân lại nói :

— Hương cô nương, còn chờ gì nữa

Thập Lý Hương khoác lại bộ y phục
ỏng dính đã tuột đi, sau đó duỗi tay điểm
o huyệt đạo Lãnh Nhất Phàn.

Giả Y Nhân thông báo ngay danh
nh :

— Lãng Tử huynh, tiểu đệ là Giả Y
ân.

Lãnh Nhất Phàn vừa được giải khai
ệt đạo liền thò tay kéo mạnh Thập Lý
ơng.

Động tác ấy nhanh và bất ngờ khiến
Y Nhân không kịp ứng phó.

Thập Lý Hương thuận thế tránh ra sau
Lãnh Nhất Phàn, tự giải khai á huyệt.

Giả Y Nhân gấp giọng kêu lên :

— Lãng Tử huynh ...

Lãnh Nhất Phàn chộp ngay thanh

http://tieulun.hopto.org

kiếm dựng bên giường vung lên bức Gi
Y Nhân lùi đến cuối bàn.

Giả Y Nhân thấy tình thế thay đổi bấ
lợi nhưng đành chịu, quả là vô kế khả thi

Lãnh Nhất Phàn vẫn cầm chắc thanh
kiếm, mắt phát hung quang nhìn Giả
Nhân trông rất đáng sauợ khiến y khôn
dám vọng động.

Bấy giờ Thập Lý Hương chộp lấy
chàngơ hội nhanh như cắt lao vút ra khỏ
phòng.

Lãnh Nhất Phàn cũng vội vã cha
theo.

Giả Y Nhân ngẩn ra một lúc rồi mở
tung cửa sổ nhìn ra.

Lãnh Nhất Phàn đứng một mình giữ
sân viện tần ngần nhìn quanh như đan

người nào.

Nhưng không còn thấy hình tích Thập
Hương đâu nữa.

Trong gian phòng đối diện đèn vẫn
n sáng, bên trong loáng thoáng bóng
ười.

Lãnh Nhất Phàn đứng nhìn một lúc
đi thẳng vào.

Giả Y Nhân trong lòng rất lo lắng
ưng không thể ngăn cản chàng được vì
t rằng tâm thần Lãnh Nhất Phàn đang
ng trạng thái bị ức chế, nếu bị bức ép
hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Lãnh Nhất Phàn đã bước tới cửa
ng.

Lúc đó có hai nhân ảnh từ một góc
của hậu viện lẻn vào phòng của Lãnh

http://tieulun.hopto.org

Nhất Phàn rất nhanh gọn và nhẹ nhà[illegible]n.

chỉ trong chớp mắt không ai kịp nhận[illegible]

Từ phòng đối diện Thập Lý Hà[illegible] mở cửa bước ra.

Cô ta đã mặc y phục chỉnh tề, đứ[illegible] lại trước mặt Lãnh Nhất Phàn mỉm c[illegible] với chàng, sau đó đưa mắt nhìn sang p[illegible] căn phòng của Lãnh Nhất Phàn rồi kho[illegible] tay chàng bước vào phòng.

Cánh cửa đóng lại sau lưng họ.

Cảnh tượng ấy đều lọt vào mắt G[illegible] Y Nhân.

Trong phòng lúc ấy có tới ba ngườ[illegible] Giả Y Nhân vẫn ngồi bên cửa sổ.

Còn hai người mới vào phòng m[illegible] nam một nữ ngồi ở mép giường.

Đôi nam nữ này đã ở độ tuổi trun[illegible]

Giả Y Nhân thấp giọng hỏi :

- Thật đúng bà ta không sai chứ ?

Nam nhân trả lời :

— Không sai, chính là nữ nhân rắn đó.

Nữ nhân tiếp lời :

— Thứ đó cần phải bị trừng phạt.

Giọng nói chứa đầy căm phẫn.

Giả Y Nhân mắt vẫn nhìn sang phòng [illegible], hỏi tiếp :

— Nhưng chỉ mới mấy năm sao bà ta [illegible]nữ nhi lớn như thế được ? Bà ta bao [illegible]êu tuổi ?

Nam nhân đáp :

— Đã ngoại tứ tuần. Nhưng nhìn bên [illegible]oài thì trông như mới ngoài ba mươi

http://tieulun.hopto.org

thôi. Trước đây ai cũng tưởng rằng yê
nữ đó vẫn chưa xuất giá.

Không ngờ y thị đã có chồng và c
gái từ trước rồi.

Vì để đạt mục đích mà yêu nữ đ
chấp nhận ly tán gia đình, suốt mấy nă
im hơi lặng tiếng không hé lộ chút gì v
gia cảnh. Bây giờ nghĩ lại mới thấy thật
đáng sợ.

Giả Y Nhân lại hỏi :

— Cần phải đối phó thế nào với hắ
ta ?

Nam nhân đáp :

— Không nên vội vàng. Cần phải
điều tra rõ thêm nữa và phải đợi thời cơ.
Bởi vì hiện tại không đơn thuần là trừng
phạt yêu nữ đó, còn phải bảo đảm an toàn

o Lãng Tử và Lâm Lâm, đồng thời cần
ải quyết triệt để đồng đảng của chúng
à không phải chỉ có một vài tên gian

Giả Y Nhân lộ vẻ lo lắng :

— Nữ nhân vô sỉ Thập Lý Hương
ẳng biết còn dùng thủ đoạn gì với Lãng
nữa đây ?

Giọng y không những lo lắng mà còn
hồi hộp, như thể không chỉ quan tâm
n sự an nguy của chàng mà còn liên hệ
n điều gì khác nữa....

Nam nhân nhẹ giọng :

— Trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta
nh chờ thêm một lúc nữa vậy !

*

* *

http://tieulun.hopto.org

Trong căn phòng đối diện, Thập L
Hương và mẫu thân ngồi đối diện bên bà
tranh luận điều gì có vẻ rất căng thẳng

Tên tì nữ Cẩm Hoa đang ở phòng bên
tối hơn cách gian phòng hai người đang
ngồi một khung cửa, đưa mắt giám sát
quanh phòng và khu sân viện.

Lãnh Nhất Phàn được đặt nằm trên
giường của gian phòng tối đó.

Hai phòng vốn thông nhau, dành cho
những khách quen đặc biệt nên không
mấy ai biết được rằng người bên trong có
thể thông thương với nhau mà không còn
đi qua cửa trước.

Lãnh Nhất Phàn nằm thiêm thiếp.
Lúc này không những thần trí chàng còn
chưa tỉnh mà còn bị chế trụ huyệt đạo.

Chỉ nghe giọng phụ nhân trầm giọng
ói :

— Kiều Kiều, con không thể do mềm
ếu mà bất cẩn như thế...

Thập Lý Hương nũng nịu :

— Mẹ đã chấp nhận con khi còn ở
ong núi rồi mà ! Mặc mẹ đấy, con bất
....

Cô ta dẩu môi lên trên cao, trông thật
nh đá.

Phụ nhân đấu dịu :

— Nhưng bây giờ tình hình đã thay
ổi. Trong núi phát sinh những sự cố rất
ghiêm trọng sau khi hắn xuất hiện. Hơn
ữa cho đến nay chúng ta vẫn chưa xác
ịnh được lai lịch của hắn, ngay cả tổng
àn hộ pháp cũng buộc phải từ chức vì

http://tieulun.hopto.org

tiểu tử đó.

— Mẹ ! Nhưng con thật sự yêu hắn

Phụ nhân cố thuyết phục :

— Nhưng trong thiên hạ thiếu gì nam nhân, đâu phải chỉ một mình Lãng Tử '

— Nhưng con chỉ vừa ý một mình chàng thôi !

— Kiều Kiều ! Mẹ không thể chiều theo con được. Con có biết vấn đề nghiêm trọng đến thế nào không ?

Bà ta thở hắt ra một hơi rồi lạnh giọng nói :

— Chuyện an nguy của bổn môn là việc lớn, còn chuyện tư tình của nữ nhi là việc nhỏ. Con đừng quên chuyện mới rồi, chỉ thiếu chút nữa là bỏ mạng dưới đao của địch nhân.

Thập Lý Hương trầm mặc khoảnh khắc rồi hỏi :

— Mẹ định đối phó thế nào với chàng ta ?

— Bí mật đưa hắn vào núi. Trước tiên cần truy rõ lai lịch của hắn rồi mới có cách xử lý thích hợp.

— Nhi nữ cho rằng sự việc không đến nỗi nghiêm trọng như mẹ nghĩ.

— Con chớ mê muội ! Sự việc thế nào mới nghiêm trọng ? Hà Kim Cương không ít đệ tử bị giết một cách bí ẩn, còn nhiều người khác thất tích... Đặc biệt những sự kiện mới rồi dẫn đến hậu quả khó lường trước. Con cho như vậy là chưa đủ nghiêm trọng sao ?

Bà ta dừng lại một lát rồi nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Nhưng cho dù con chăm lo đ
hắn như vậy, nhưng hắn có yêu con thậ
sự không chứ ?

— Con sẽ làm cho chàng phải yêu

— Nếu sự thực chứng minh rằng hắn
có ý đồ khác ?

Thập Lý Hương
nghiến răng đáp dứt khoát :

— Nếu vậy thì chính con sẽ giết hắn!

— Rất tốt ! Sắp sáng rồi. Nếu để sáng
ra chúng ta hành động không tiện, bây
giờ phải lập tức xử trí hắn !

Nói xong, phụ nhân đứng dậy đi sang
phòng bên hỏi :

— Cẩm Hoa, bên đó có động tĩnh gì
không ?

Cẩm Hoa đáp :

— Chưa thấy hắn bỏ đi.

Phụ nhân ra lệnh :

— Ngươi hãy bí mật mở cửa hậu sang
thông báo cho chúng rằng phải lập tức
hành động, chiếu theo kế hoạch đã dự
định mà làm.

Tên tì nữ dạ một tiếng rồi nhẹ nhàng
mở cửa sau lao ra ngoài.

Phụ nhân quay sang bảo :

— Kiều Kiều, con hãy ra sân để thu
út sự chú ý của đối phương !

Thập Lý Hương phụng mệnh, mở cửa
hòng thong thả đi ra.

Phụ nhân đến bên giường Lãnh Nhất
hàn nhìn chàng vẫn nằm thiêm thiếp, gật
u tỏ vẻ hài lòng rồi đến ngồi vào chỗ
, nhưng mắt quan sát phía tiền viện.

http://tieulun.hopto.org

Thập Lý Hương lững thững bước đ
chiếc ghế đá bên một gốc cây ngồi xuống

Không khí im ắng đến nỗi nghe t
từng chiếc lá rơi. Cảnh im lặng thật đáng
sợ.

Phương đông đã bắt đầu phơn phớ
ráng hồng khiến ánh đèn ở tiền viện mờ
nhạt hẳn đi.

*

* *

Tì nữ Cẩm Hoa nhẹ bước vào phòng
đến trước vị phu nhân cúi đầu nói :

— Bẩm phu nhân, mọi việc đều ổn
cả, người đã xuất phát.

Phụ nhân vẫn dõi mắt ra tiền viện, hỏi:

— Tất cả đều theo đúng kế hoạch
hứ?

Cẩm Hoa gật đầu :

— Dạ ! Tiểu cô Thái phụ trách mọi
iệc. Tuy nhiên....

Cô ta ngập ngừng nói thêm hai tiếng
i dừng lại.

Phụ nhân hỏi ngay :

— Tuy nhiên thế nào ?

— Phương nhị thiếu gia đi cùng Tiểu
ô Thái.

— Vậy à...

Phụ nhân nhíu mày nói :

— Tiểu Cô Thái thật hồ đồ ! Việc
an trọng nghiên cứu sao để cho ngoại
hân tham gia gì chứ ? Nếu xảy ra chuyện

http://tieulun.hopto.org

bảo đảm...

Phu nhân nhăn mặt :

— Bảo đảm gì chứ ? Tiểu Cô Thái bị mã ngoài trắng trẻo tuấn tú của hắn mê hoặc còn biết gì nữa !

Cẩm Hoa nhún nhún vai rồi vội vã đi ra.

Trời đã sáng hẳn.

Khách nhân sáng dậy theo thói quen đều ra khỏi phòng vươn vai duỗi chân duỗi tay cho giãn gân cốt.

Bọn tiểu nhị cũng đã bắt đầu ngày làm việc : tắt đèn, bưng nước rửa mặt, pha trà...

Thập Lý Hương chuẩn bị quay về phòng.

Giả Y Nhân đi nhanh khỏi phòng hướng về phía tiền viện, khoan thai đĩnh

gì bất trắc, bao nhiêu công lao đều bỏ hết

Cẩm Hoa ngạc nhiên hỏi :

— Phu nhân, chẳng phải Phương nhị thiếu gia đã nhập môn phái rồi sao ?

— Nhập môn gì chứ ? Hắn còn trong giai đoạn thử thách và khảo nghiệm, cho đến khi chính thức nhập môn còn xa !

Phu nhân quay lại nhìn Cẩm Hoa bảo

— Ngươi hãy truyền lệnh lập tức xuất phát, chuẩn bị bố trí dọc đường sẵn sàng tiếp ứng, tuyệt đối không được để xảy ra sơ suất nào.

— Dạ !

Cẩm Hoa đi được hai bước chợt dừng lại nói :

— Phu nhân ! Phương nhị thiếu gia nhập môn, Tiểu Cô Thái đã lấy đấu mình

http://tieulun.hopto.org

đạch tới trước mặt Thập Lý Hương [illegible] quyền cười nói :

— Hương cô nương, hạnh ngộ !

Thập Lý Hương buột miệng đáp :

— Chào !

Rồi mở to mắt nhìn đối phương chă[illegible] chú.

Cô ta vừa nhận ra giọng nói của Giả Y Nhân. Khi ở trong phòng Lãnh Nhất Phàn do trời tối, tình hình lại nguy cấp nên không nhìn kỹ mặt.

Bây giờ nhìn kỹ lại mới nhận ra đối phương là một trang nam nhi tuấn mỹ, mẫu người rất dễ chinh phục trái tim nữ nhân.

Thập Lý Hương đứng sững.

Nữ nhân, đặc biệt là hạng nữ lưu phong tình như Thập Lý Hương khi gặp một

ам nhân có vẻ ngoài hấp dẫn thì phản ng đầu tiên là bình phẩm rồi sau đó so ánh với người tình trong mộng của mình.

Sau phút sửng sờ trước vẻ hào hoa uấn mỹ của đối phương, lúc này Thập Lý ương đang so sánh.

So sánh với ai ? Đương nhiên với Lãnh hất Phàn.

Giả Y Nhân rất tuấn tú, tuy vậy Lãng ử lại có nét khác, có sức hấp dẫn khác át ra thể chất mạnh mẽ và ý chí, cốt cách í khái.

Sự đánh giá và so sánh thoáng qua chỉ ong nháy mắt.

Giả Y Nhân cười nói :

— Lãng Tử đâu ?

— Trong phòng ta, chính xác hơn là

http://tieulun.hopto.org

trên giường ta.

Kèm theo câu trả lời là một nụ cười rất quyến rũ, tuy cô ta không cố tình. Đó chỉ là nụ cười tự nhiên.

Nghe kỹ lại thì câu trả lời của Thập Lý Hương hơi khác thường. Chỉ loại nữ nhân như cô ta mới trả lời như vậy.

Giả Y Nhân nói :

— Tiếc rằng giường của cô nương chỉ có thể chứa một nam nhân thôi !

Thập Lý Hương không ngờ đối phương thốt ra câu đó. Vì vẻ ngoài Giả Y Nhân không thuộc loại phóng đãng lả lơi.

Thập Lý Hương bật hỏi :

— Ngươi nói thế có ý gì ?

— Tại hạ chỉ nói... Lãng Tử thật tốt phước !

Bọn tiểu nhị mang trà cho khách đi qua đều liếc mắt nhìn đôi nam nữ phong tình đó.

Thập Lý Hương hỏi :

— Giả công tử, rốt cuộc thì ngươi... có mục đích gì ?

— Không có gì... Dù có mục đích thì bây giờ cũng đã thay đổi.

— Vì sao ?

Thập Lý Hương nở nụ cười ngọt lịm.

Giả Y Nhân cũng mỉm cười, nụ cười ông kém tình tứ :

— Bởi vì tại hạ mới nhận ra rằng cô ương là vị nữ nhân chúa tể của các nữ n !

Thập Lý Hương mắt sáng lên, hỏi :

— Nói vậy... Giả công tử cũng rất biết

http://tieulun.hopto.org

- 3 + 3
3 + 8

hưởng hoa ?

Giả Y Nhân cũng trả lại bằng cái nh
giống hệt, nói ơm ờ :

— Hoa đẹp thì ai ai cũng thích
Hương cô nương, chúng ta đến phòng Lã
Tử nói chuyện một lúc, thế nào ? Đứng
đây...

Thập Lý Hương nghĩ ngợi giây lát r
đáp :

— Cũng được !

Giả Y Nhân khoát tay :

— Vậy xin mời !

Hai người đi vào phòng.

— Ối !

(HẾt tập tám)

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI BẢY

MƯU MA CHƯỚC QUỶ

Thập Lý Hương vừa vào phòng đã kinh hoàng kêu lên.

Đôi má ửng hồng trở nên tái nhợt khi cô ta trông thấy một đôi trung niên nhân ở trong phòng, chẳng khác gì gặp rắn độc đang phùng mang ngẩng đầu phun tới !

Giả Y Nhân cười hỏi :

— Hương cô nương có nhận ra hai vị

http://tieulun.hopto.org

này không ?

Thập Lý Hương không nói được nên lời, muốn chạy nhưng đôi chân như mọc rễ, đứng bất động.

— Hương cô nương !

Giả Y Nhân lại cất tiếng :

— Tại hạ xin được giới thiệu : Hai vị này đã từng được quý môn đưa vào Tiên Động làm khách quý. Nói vậy chắc cô nương đã hiểu rõ thân phận của họ rồi !

Đôi trung niên phu thê đó chính là Chưởng môn đời thứ hai của Địa Linh Môn Giang Lăng và thê tử của ông Lý Tiểu Vân.

Thánh Kiếm Môn tiêu diệt Địa Linh Môn và cướp sào huyệt của họ, sau còn bắt phu thê Giang Lăng giam khốn trong Tiên Động trong suốt ba năm trời, sau mới

[redacted]ược Lãnh Nhất Phàn với sự giúp đỡ của [redacted]Võ Lâm Phán Quan phá xích xiềng cứu [redacted]ược họ ra.

Đương nhiên việc đó Thập Lý Hương còn chưa biết .

Cô ta chỉ nhận ra phu thê Giang Môn chủ, nhưng hoàn toàn không ngờ rằng lại gặp họ ở đây.

Giả Y Nhân đã đứng sát bên cạnh Thập Lý Hương, hỏi :

— Hương cô nương vừa nói rằng Lãng Tử đang nằm trước giường cô nương đúng thế chứ ?

— Không sai !

— Cô nương có thể gọi hắn sang đây không ?

— Ta sẽ về phòng gọi hắn sang.

Nói xong định bước đi.

http://tieulun.hopto.org

Giả Y Nhân nhanh như chớp xuất chỉ điểm vào huyệt đạo Thập Lý Hương rồi giữ tay cô ta lại.

Thân thể Thập Lý Hương run lên mấy cái, muốn đẩy Giả Y Nhân ra nhưng không sao vùng ra được, kêu lên :

— Tên họ Giả, ngươi...

Bấy giờ công lực của Thập Lý Hương bị phong bế, chỉ còn như người bình thường.

Cô ta giương đôi mắt đỏ hoe căm tức nhìn Giả Y Nhân, một hồi lâu mới hỏi :

— Ngươi định làm gì bổn cô nương đây ?

— Chỉ muốn cô nương nói sao cho người của quý môn thả Lãng Tử ra thôi.

— Nếu ta từ chối ?

— Vậy thì phiền cô nương ở lại đây

khoảnh khắc, tại hạ sẽ tự mình làm việc đó.

— Ngươi bắt ta làm con tin chăng ?

Giả Y Nhân cười đáp :

— Ồ không ! Cô nương là thiên kim của Môn chủ, Lãng Tử lại là tri kỷ của cô nương, mà tại hạ vốn là bằng hữu của Lãng Tử, như vậy quan hệ giữa chúng ta không phải bình thường...

Dừng một lúc nói tiếp :

— Cô nương chỉ cần đến bên cửa sổ nói một câu, thiết tưởng cũng không đến nỗi phí sức gì lắm...

Thập Lý Hương chợt gật đầu :

— Thôi được !

Rồi hướng ra cửa sổ gọi to :

— Mẹ, cứu con !

Giả Y Nhân không kịp ngăn cản,

http://tieulun.hopto.org

đành kéo cô ta vào phòng.

Thập Lý Hương định dùng mấy câu độc địa rủa Giả Y Nhân nhưng đành nhịn lại.

Bây giờ đã mất đi công lực, đấu khẩu đâu giải quyết được vấn đề gì !

Nguy hiểm nhất là đôi phụ thê này đột nhiên xuất hiện ở đây càng làm cho cục diện trước mắt càng thêm nghiêm trọng đến mức khó dự liệu được hậu quả.

Thập Lý Hương chợt hối hận vì mình vừa cất tiếng kêu cứu, nếu dùng cách khác ám hiệu thì tốt hơn, rất có thể xoay chuyển được tình thế.

Bây giờ sau việc đó càng làm cho đối phương tăng cường sự phòng bị mà thôi.

Quả nhiên không ngoài sự dự đoán của cô.

Giả Y Nhân nói :

— Giang phu nhân hãy đặc biệt quan tâm đến Hương cô nương, hãy nghĩ cách lợi dụng cơ hội để di chuyển. Tại hạ sẽ đến phòng bên kia một chuyến.

Nói xong đẩy Thập Lý Hương về phía Lý Tiểu Vân rồi đi nhanh ra khỏi phòng.

Vị phu nhân ở phòng đối diện vừa nghe tiếng kêu cứu của nhi nữ bước ra cửa thì Giả Y Nhân đã tới trước mặt, chắp tay vái dài một cái nói :

— Phu nhân, tại hạ là Giả Y Nhân, bằng hữu của Lãng Tử.

Phu nhân đưa mắt quan sát đối phương một lúc mới nói :

— Giả thiếu hiệp !

— Không dám được phương giả xưng hô như thế !

http://tieulun.hopto.org

Phu nhân sầm mặt nói :

— Ngươi gan mật không nhỏ, còn có gì mà không dám ? Nếu ta nghe không nhầm thì nha đầu kia vừa kêu cứu, đúng vậy không ?

Giả Y Nhân bình tĩnh đáp :

Đó chẳng qua là sự hiểu lầm. Hương cô nương vẫn đường hoàng ở trong phòng, không sao cả.

— Gọi nó ra đi !

— Không, cô ta đang chờ Lãng Tử, có chuyện cần bàn bạc trực tiếp.

Phu nhân nghĩ ngợi một lát rồi đột nhiên hạ giọng :

— Giả thiếu hiệp, xin mời vào phòng nói chuyện !

— Tốt lắm, xin phiền tôn giá...

Phu nhân đi ngay vào phòng, Giả Y

[illegible] vị, vẻ mặt tuy [illegible]

Nhân bước theo.

Phu nhân vẫn tỏ ra đúng lễ số mời khách tọa vị, vẻ mặt tuy lạnh lùng nhưng không có biểu hiện gì khác thường khiến người ta không thể đoán biết bà ta đang có suy tính gì.

Giả Y Nhân mở lời :

Phu nhân, sao không thấy Lãng Tử đâu ?

Phu nhân cất tiếng gọi :

— Cẩm Hoa !

Tên tỳ nữ từ phòng bên bước sang ngay, đưa mắt nhìn kỹ Giả Y Nhân, sắc mặt lộ vẻ lo lắng khó xử vì không biết nên tâu bẩm thế nào trước mặt người lạ.

Phu nhân hỏi :

— Lãng Tử đâu ?

— Cái đó...

http://tieulun.hopto.org

Cẩm Hoa bối rối không biết trả lời thế nào.

— Mời Lãng Tử ra đây !

— Phu nhân... Lãng Tử... đã đi rồi !

— Thế nào ? Tự động bỏ đi ư ?

Giả Y Nhân chợt nghĩ :

Không biết chủ tớ đang bày trò diễn gì đây ? Lãng Tử rõ ràng theo Thập Lý Hương vào phòng rồi không thấy tích ảnh đâu nữa, tất đã bị khống chế...

Liền nói :

— Phu nhân. Hương cô nương vừa nói rằng Lãng Tử đang ngủ trên giường cô ta.

Phu nhân không thèm để ý đến Giả Y Nhân, tiếp tục hỏi tên tì nữ :

— Cẩm Hoa, Lãng Tử đi thế nào chứ?

Cẩm Hoa bình tĩnh trả lời :

— Lãng Tử đi ra phía cửa sau, tiểu tì đã cố ngăn cản nhưng không được, hình như vị đó với tiểu thư có chuyện hiểu lầm gì đó, nói rằng...sau này sẽ không muốn gặp tiểu thư nữa.

Phu nhân nhíu mày nói :

— Thật là rắc rối ! Thấm thiết đó rồi lại giận hờn cũng đó, chẳng hiểu ra sao nữa...

Giả Y Nhân không bỏ qua nào nghe những câu trách hờn của phu nhân mà lo lắng nhìn Cẩm Hoa hỏi :

— Lãng Tử đã đi thật sao ?

— Giả thiếu hiệp nếu không tin thì cứ sang phòng bên mà xem !

Nói xong chỉ tay với thái độ hoàn toàn thành thật.

Phu nhân lại nói thêm một câu :

http://tieulun.hopto.org

— Giả thiếu hiệp cứ tự mình kiểm tra xem !

Giả Y Nhân đứng dậy mở cánh cửa hông nhỏ đi sang phòng bên.

Trừ chiếc giường, tủ và bộ bàn ghế không thấy nhân ảnh nào.

Cẩnt hận hơn, Giả Y Nhân tìm khắp trong tủ, gậm giường và cách ngóc ngách vẫn không phát hiện được gì thêm.

Cánh cửa nhỏ phía sau phòng vẫn còn để mở, xem ra lời Cẩm Hoa không giả.

Nhưng vì lẽ gì mà cô ta dám để Lãng Tử bỏ đi, ít nhất cũng phải cảnh báo với phụ nhân kia chứ ?

Thêm nữa, nếu Lãng Tử tự ý bỏ đi, sao không quay về phòng để gặp mình ?

Giả Y Nhân ngờ vực nhìn tên tì nữ hỏi :

— Cẩm Hoa cô nương, Lãng Tử bỏ đi lâu chưa ?

— Chỉ mới đây thôi !

— Vì sao hắn không đi cửa trước ?

— Cái đó thì tôi không biết, phải hỏi bản thân Lãng Tử.

— Hắn vẫn đang bị chế trụ, đúng vậy không ?

— Không đúng ! Lãng Tử vừa vào phòng thì tiểu thư đã giải khai huyệt đạo ngay. Vị đó bỏ đi khi bản thân hoàn toàn tự chủ. Tì nữ vừa mới nói qua, hình như giữa hai người có sự hiểu lầm gì, Lãng Tử tỏ ra không hài lòng...

Giả Y Nhân thấy lưỡng lự, nhưng vẫn quay trở lại phòng khách.

Phụ nhân mỉm cười nhìn Giả Y Nhân hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Giả thiếu hiệp, thế nào ?

— Tại hạ thật sự đã tin rằng Lãng Tử đã bỏ đi rồi.

— Chẳng lẽ thân phận ta mà còn nói giả ?

Giả Y Nhân ôm quyền nói :

— Tại hạ cáo từ !

Phụ nhân cười nói :

— Khoan đã !

Rồi quay sang bảo tên tỳ nữ :

— Cẩm Hoa, hãy đi gọi tiểu thư về phòng !

Cẩm Hoa dạ một tiếng rồi đi nhanh sang căn phòng của Lãnh Nhất Phàn.

Lát sau thị hớt hãi quay lại run giọng nói

— Phu nhân, trong phòng không có ai cả, không biết tiểu thư đi đâu mất rồi !

Phụ nhân mặt bỗng đanh lại, hừ một tiếng.

Giả Y Nhân đã biết trước rằng Thập Lý Hương đã bị phu thê Giang Lãng đưa đi nơi khác rồi nên thấy lòng nhẹ hẳn.

Nếu Lãng Tử rủi có gặp chuyện gì bất trắc cũng có thể dùng Thập Lý Hương để đàm phán.

Phụ nhân lạnh giọng hỏi :

— Giả thiếu hiệp, có chuyện gì vậy?

Giả Y Nhân tỏ vẻ ngạc nhiên :

— Không biết, tại hạ vẫn ở đây mà ! Nhưng cũng có thể...

— Có thể sao ?

— Có thể Hương cô nương biết Lãng Tử đã bỏ đi nên đuổi theo.

Giọng phụ nhân trở nên lạnh như băng :

http://tieulun.hopto.org

— Giả thiếu hiệp ! Xem ra đành phải buộc lòng lưu ngươi lại đây. Phải chờ khi xác minh rõ nữ nhi ta ở đâu, ngươi mới đi được !

— Phu nhân, xin lỗi... Tại hạ có cấp sự cần làm !

Tạm thời gác lại mọi chuyện !

— Nhưng tại hạ không thể tòng mệnh!

Cái đó không thể do ý muốn của Giả thiếu hiệp !

Giả Y Nhân như không để ý đến lời uy hiếp của phu nhân, lễ phép chắp tay nói :

— Phu nhân, tại hạ cáo từ !

Rồi thong thả quay người đi về phía cửa chính phòng khách.

Nhân ảnh lay động, Cẩm Hoa đã

nhanh như một tia chớp lao tới chặn ngay trước cửa.

Giả Y Nhân đành dừng lại , lúc này trước mặt và sau lưng đều đã có địch.

— Giả thiếu hiệp, ngươi muốn động thủ hay sao ?

Giả Y Nhân điềm tĩnh trả lời :

— Tại hạ tin rằng phu nhân sẽ không động thủ.

— Ngươi căn cứ vào đâu mà phán đoán như vậy ?

— Nếu phu nhân có ý định đó thì đã hành động từ lâu. Hiện tại đã không còn kịp nữa !

Nói xong mấy chữ cuối cùng, người đã không còn ở đó nữa !

Thân pháp đó không thể dùng chữ "nhanh" mà có thể hình dung được, chỉ

http://tieulun.hopto.org

lấy bóng ma trong huyền thoại để so sánh mà thôi.

Phụ nhân lập tức xuất thủ, thi triển *Đàn Chỉ Thần Thông*.

Một luồng chỉ phong cùng lúc bắn ra.

Nếu xét về lý thì phụ nhân đứng sau lưng Giả Y Nhân chỉ cách có ba bước, lại đã chuẩn bị từ trước .

Với khoảng cách đó, vị trí đó và công lực như phụ thân cùng chỉ thức vô cùng lợi hại thì sao còn thất thủ được ?

Vậy mà thực tế vẫn thất thủ !

Một tiếng kêu sầu muộn, tên tì nữ Cẩm Hoa đổ nhào xuống.

Phụ nhân đứng chết trân.

Ngay lúc đó Giả Y Nhân đã lánh sang phòng bên rồi !

Phụ nhân nhìn theo hằn học, giận đến

...m mặt lại nhưng không truy đuổi vì biết ... đuổi cũng không kịp.

Gian phòng đó có cửa nhỏ mở ra sau, ...i phương tất đã ra khỏi phòng rồi.

Phụ nhân giận dữ nhìn chăm vào cửa ...òng bên một lúc rồi quay lại bước tới ... tên tỳ nữ lên hỏi :

— Bị thương vào đâu ?

Cẩm Hoa nén đau đáp :

— Giữa ngực !

Giọng phụ nhân vẫn chưa hết bực tức:

— Vào phòng đi !

*

* *

Chưa đầy một khắc sau, Giả Y Nhân ... ra ngoại thành đi vào thẳng Duyệt Lai

http://tieulun.hopto.org

Khách Điếm.

Lão Lãng Tử vẫn ở trong gian phòng cũ hôm gặp Lãnh Nhất Phàn và xảy ra cuộc vay tiền kỳ lạ nọ, đang vắt chân chữ ngũ ngồi trên bàn trước dĩa đậu xào và hũ rượu kha khá khoan thai nhấp chén một mình.

Giả Y Nhân bước vào cười nói :

— Lão tiền bối giải phiền sớm thế ?

Rồi ghé ngồi xuống bên cạnh.

— À !...

Lão Lãng Tử ngước đôi mắt tùm hụp lên nhìn Giả Y Nhân nói :

— Tiểu tử, ta đoán rằng ngươi cũng sắp đến. Thế nào ? Ngươi không bị mụ hồ ly đó nướng chả ư ?

— Lão nhân gia cũng biết rằng thịt vãn bối dai nhách mà đâu đáng được

nướng chả !

Giả Y Nhân cười cười rồi hỏi :

— Vãn bối đoán rằng tiểu yêu nữ kia được mang tới đây, đúng vậy không ?

— Ngươi đoán đúng !

Lão tiểu tử bỏ một miếng đậu vào mồm nhai nhóm nhép, tợp thêm ngụm rượu mới nói tiếp :

— Người thì ở ngay phòng bên đây. Tuy nhiên lão tử ta đã động chân động tay vào nha đầu đó một chút. Ngươi cứ vào đó rồi xem cần phải làm gì tiếp theo.

Giả Y Nhân dạ một tiếng rồi đứng dậy đi sang phòng bên.

Mới nhìn từ cửa vào, Giả Y Nhân chợt sửng sốt, trong phòng có tới ba người, ngoài phu thê Địa Linh Môn chủ ra, còn một thiếu nữ khác mặt đen đúa, rỗ

http://tieulun.hopto.org

chằng chịt như tổ ong.

Thiếu nữ mặt rỗ ngồi bên mép giường, vừa thấy Giả Y Nhân đã mở tròn mắt, từ trong đáy mắt phát xạ hàn quang nhìn rất hung hãn rồi chợt đứng bật lên lao tới Giả Y Nhân.

Nhưng thiếu nữ mới đứng lên thì toàn thân lảo đảo muốn ngã, Giang phu nhân vội vàng giữ lại đưa ngồi vào chỗ cũ, nhẹ giọng nói :

— Bảo bối ! Sức khoẻ ngươi còn chưa tốt, không nên tức giận thế !

Thiếu nữ mặt rỗ thở dốc lên, há miệng định nói gì nhưng không nói được.

Giả Y Nhân chợt hiểu.

Lão Lãng Tử đã bằng thuật cải trang cái thế thiên hạ mà biến một thiếu nữ mỹ miều thành người mặt rỗ thế này đây !

Hơn nữa còn dùng thủ đoạn gì khiến [illegible] không phát ngôn được, dường như không phải á huyệt bị chế.

Giả Y Nhân cảm thấy buồn cười nhưng cố nén lại vì đây không phải chuyện đáng cười chút nào mà là chuyện cần thiết và nghiêm túc.

Địa Linh Môn Chủ Giang Lăng nói :

— Giả thiếu hiệp ! Hãy lập tức đến [illegible] đò, có người đang chờ thiếu hiệp để [illegible] một chuyện rất quan trọng, không được chậm trễ !

Giả Y Nhân ngạc nhiên hỏi :

— Vậy ư ? Ai đang chờ vậy ?

— Cứ đến đó rồi sẽ biết !

Giả Y Nhân không nhịn được hỏi một [illegible] :

— Giang Môn chủ có tin gì về Lãng

http://tieulun.hopto.org

Tử không ?

— Thiếu hiệp tới bến sông có khả năng sẽ gặp vị đó !

Giả Y Nhân à lên một tiếng rồi quay người đi, nhưng mới đến cửa bỗng ngoái lại nhìn Thập Lý Hương, trong lòng bỗng nảy sinh sự thương cảm.

Thập Lý Hương không nói được, chỉ nhìn bằng đôi mắt đầy oán hận.

Do nét mặt đã hoàn toàn thay đổi nên vẻ căm hận càng đáng sợ hơn.

Giả Y Nhân thầm trách Lão Lãng Tử đã thi triển thủ thuật hơi quá tay, tuy rằng chỉ là tạm thời.

Thập Lý Hương đã thành một người khác hẳn.

Không còn giữ lại chút gì những nét tuyệt vời diễm lệ trước đây đầy quyến

rũ, sẵn sàng mồi chài bất cứ nam nhân nào...

Chỉ còn lại một thiếu nữ da mặt đen thùa đầy những vết rỗ nham nhở nhìn mà phát tởm.

Không còn ai nhận ra thiếu nữ đó là Thập Lý Hương diễm lệ tuyệt luân nữa.

* * *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM

ĐỊA LINH CHÂN KINH

Bến thuyền bên sông.

Mặt trời lên cao, ánh nắng chiếu xuống dòng sông lấp lánh muôn ánh bạc.

Thuyền lớn ghe nhỏ nối nhau thành hàng, phu khuân vác tất bật chuyển hàng hóa lên thuyền trong tiếng hô hoán gọi nhau í ới, đây đó một vài con thuyền đã giăng buồm ra giữa sông, một ngày bắt

đầu với bến thuyền hay vẫn thường như thế.

Giả Y Nhân đến bến sông, hắn không biết ai đang đợi mình ?

Chính đang lúc lóng ngóng nhìn xuôi nhìn ngược, một gã thiếu niên thân hình khô gầy bước đến gần bên thấp giọng hỏi:

— Huynh đài là Giả công tử ?

— À ! Không sai ...

Giả Y Nhân quay người nhìn, thiếu niên này hoàn toàn xa lạ với hắn .

— Tiểu nhân chờ công tử ở đây đã lâu, có một vị thiếu gia nhờ chuyển cho công tử một phong thư. Hì hì... vị thiếu gia đó nói rõ về tướng mạo của công tử, cho nên tiểu nhân vừa nhìn đã nhận ra ngay !

Gã thiếu niên vừa nói vừa nhanh

http://tieulun.hopto.org

nhẹn lấy trong người ra một phong thư trao cho Giả Y Nhân, rồi đưa tay chỉ xuống hướng bến tàu nói thêm :

— Kìa vị thiếu gia đứng trên chiếc thuyền thứ ba, thuyền sắp nhổ neo đấy !

Giả Y Nhân tay đón bức thư, mắt ngóng nhìn theo cánh tay gã thiếu niên, miệng thì nói :

— Đa tạ huynh đệ !

Nói rồi nhanh chóng bóc thư ra xem, trên trang giấy điều viết chẳng ít.

Gã thiếu niên liếc mắt nhìn nhanh Giả Y Nhân, nuốt nước bọt trào lên trong họng, đoạn thoái lùi sau, thầm thốt lên trong lòng :

— Trong thiên hạ thật có một nam nhi anh tú tuấn mỹ thế này sao... ?

Giả Y Nhân chẳng hề để tâm đến gã

thiếu niên, xem vội bức thư, rồi vò nát trong tay, ngước mắt nhìn mới phát hiện ra chiếc thuyền thứ ba mà hắn vừa mới chỉ đã nhổ neo sắp chống xa bờ. Giả Y Nhân hốt hoảng vội phóng chân chạy nhanh xuống bến tàu.

Chiếc thuyền cao trần đã chống xa bờ từ từ quay mũi ra hướng giữa sông, trước thuyền hai gã thuyền phu lực lưỡng thâu sào lại.

Giả Y Nhân đến nơi cất tiếng gọi lớn:

— Thuyền gia, chờ một chút, tại hạ muốn nhờ đi thuyền !

Hai gã thuyền phu nghe cũng như không, chẳng ai thèm nhìn vào bờ.

Giả Y Nhân trong lòng phát cấp, để chỉ tung lên không, bằng một thức *Hoàng Phi Vân*, cả người nhẹ nhàng đáp

http://tieulun.hopto.org

xuống đầu thuyền đẹp mắt vô cùng.

— Tiểu tử ngươi thật lớn gan !

Một trong hai gã thuyền phu vừa hét lớn vừa vung ngọn sào lên quơ tới.

Giả Y Nhân chân vừa chạm sàn thuyền đã tung người nhanh lên không đảo người tránh ngọn sào rồi đáp xuống một cách trầm ổn.

Gã thuyền phu thứ hai nhào người tới tung nắm đấm lớn bằng đầu bát vào người thiếu niên lạ mặt.

Giả Y Nhân chỉ lách nhẹ người, đồng thời vung tay trảo chộp vào cổ tay hắn, năm ngón tay vận lực lập tức khiến hắn rú lên một tiếng, nghiến răng la lớn :

— Tiểu tử, ngươi dám...

— Ngừng tay !

Đúng lúc ấy từ trong thuyền tiếng quát vang lên, theo đó một thiếu niên ăn vận như vương tôn công tử trong khoan thuyền bước ra, lại là một trang nam nhi tuấn mỹ đào hoa, hai người đứng bên nhau chẳng khác gì một cặp trân châu bảo ngọc chẳng hơn chẳng kém gì nhau.

Vị thiếu niên công tử quý phái kia chính là Phương nhị thiếu gia.

Giả Y Nhân buông tay ra, gã thuyền phu đứng lên mắt trừng trừng nhìn đối phương, tay trái cứ xoa vào cổ tay phải, hắn hắn còn đau vì bị một trảo vừa rồi.

Phương nhị thiếu gia bước lên hai bước rồi lên tiếng :

— Bằng hữu, ngươi làm vậy là thế nào ?

— Xin lỗi, tại hạ chỉ muốn đi nhờ thuyền !

http://tieulun.hopto.org

Nói đến đó ôm quyền thi lễ nghiêm
túc nói tiếp :

— Tại hạ Giả Y Nhân, xin thỉnh giáo
tôn tính đại danh các hạ ?

Phương nhị thiếu gia giọng lạnh lùng:

— Tại nhân họ Phương !

— Ồ ! Phương huynh, tại hạ thất kính.

Nói rồi lại thi lễ lần nữa tỏ ý biết lỗi
thật sự.

Vừa lúc ấy lại thêm một người từ
trong khoang thuyền bước ra, chính là nữ
nhân to lớn đồ sộ si mê Phương nhị thiếu
gia, khuôn mặt nung núc những thịt

mỡ, đôi mắt lợn đau đáu chăm chú
nhìn Phương nhị thiếu gia không chớp.

Phương nhị thiếu gia không chớp.

Phương nhị thiếu gia hơi lúng túng
hỏi :

— Vị này là...

Phương nhị thiếu gia đáp ngay :

— Tiểu Cô Thái !

— A ! Tiểu Cô Thái...

Giả Y Nhân chắp tay hành lễ nói tiếp:

— Tại hạ là Giả Y Nhân.

Tiểu Cô Thái mắt như ngây dại nhìn
Giả Y Nhân như bị hớp hồn, chẳng hoàn
mà cũng chẳng lên tiếng.

Trong tâm mục ả vốn nghĩ Phương
nhị thiếu gia đã quá sức tuấn mỹ, vậy mà
không ngờ còn có một nam nhân xem ra
xuất sắc hơn.

Trong ánh mắt ả lúc này chẳng hề
giấu nét tham bần tục dục nguyên lai,
thở thịt trên mặt cứ giật giật liên hồi,
hồ thì nước bọt phì hẳn ra ngoài khóe
miệng.

http://tieulun.hopto.org

Phương nhị thiếu gia nghiêng đầu nhìn nhanh nói :

— Tiểu Cô Thái, mời vị Giả huynh này hay là...

Rõ ràng hắn không dám làm chủ trong chuyện này mà hỏi ý Tiểu Cô Thái

— Í !

Tiểu Cô Thái như sực tỉnh thốt lên một tiếng, rồi quay người lại nói :

— Đã lên thuyền thì tiếc gì mà không giúp người ta qua sông ? Chúng ta vào trong thuyền ngồi kẻo nắng, cứ để chúng ra thuyền.

Phương nhị thiếu gia quát lớn :

— Khai thuyền !

Hai gã thuyền phu răm rắp nghe theo.

Tiểu Cô Thái đã vào trong khoang thuyền, phtg đánh mắt nhìn nhanh Giả Y

Nhân một cái, rồi làm như không mấy hài lòng nói :

— Tiểu Cô Thái xưa nay hiền hòa [illegible] bụng, cho nên mới để huynh đài đáp nhờ thuyền, mời vào trong ngồi !

Giả Y Nhân cười khiêm tốn nói :

— Không dám làm phiền, tiểu đệ ngồi ngoài này được rồi ...

Giọng Tiểu Cô Thái ỏng ẹo từ trong khoang thuyền vọng ra :

— Xin mời công tử vào trong này dùng chén trà nhạt !

Giả Y Nhân như không thể chối từ, nhìn nhanh Phương nhị thiếu gia rồi cúi người chui vào khoang thuyền, nhưng Phương nhị thiếu gia ngược lại ở ngoài thuyền.

Hai gã thuyền phu tay bắp cuồn cuộn

http://tieulun.hopto.org

ra sức đẩy mái chèo, thuyền đẩy nước chạy nhanh ra hướng lòng sông, để lại đằng sau những làn bọt trắng xóa.

Trong khoang thuyền thật là sạch sẽ, ngay giữa là một chiếc bàn gỗ, hai bên hai chiếc băng cố định, Tiểu Cô Thái ngồi một bên, ở đuôi thuyền đặt một chiếc sọt tre lớn.

Tiểu Cô Thái thấy Giả Y Nhân bước vào chìa tay nói :

— Mời ngồi !

— Đa tạ Tiểu Cô Thái !

Giả Y Nhân vừa nói vừa ngồi xuống chiếc băng đối diện.

Tiểu Cô Thái ngưng mắt nhìn Giả Y Nhân ướm hỏi :

— Giả công tử chừng như không phải là người địa phương này, qua sông có

chuyện gì chăng ?

Nói rồi tiện tay rót ra một chén trà chìa tới hướng Giả Y Nhân.

— Thăm người thân !

Giả Y Nhân nghiêng người cảm tạ, nhấp một ngụm trà nói tiếp :

— Tại hạ có một người bà con xa ở thôn bên kia sông, đã ba năm nay không gặp mặt, nên tại hạ tìm đến thăm.

— À !

Tiểu Cô Thái miệng đáp nhưng mắt thì nheo nheo nhìn Giả Y Nhân không dứt, chừng như cố tận dụng hết khoảng thời gian qua sông ngắn ngủi này để chiêm ngưỡng mỹ diện của chàng thiếu niên.

Dần dần, ả như thật sự ngây ngất thất tình trước chàng thiếu niên tuấn mỹ bất phàm này, chẳng nén nổi lòng nuốt nước

http://tieulun.hopto.org

bọt nói :

— Giả công tử, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, không biết có thể mời công tử quá bước đến hàn xá không ?

Giọng Tiểu Cô Thái cố hết sức ngọt ngào như không còn gì ngọt ngào hơn.

Giả Y Nhân nhìn Tiểu Cô Thái hỏi :

— Quý phủ không biết ở nơi nào ?

— Trong núi !

Giả Y Nhân ngạc nhiên :

— Trong núi ư ?

— Đúng thế, chính trong Đại Hồng Sơn.

— Ồ !

Giả Y Nhân thốt lên như rất ngạc nhiên nói :

— Tiểu Cô Thái xem người rất quý phái ưu nhã, sao lại có thể...

Tiểu Cô Thái như hiểu ý đối phương, cười lên khiến thịt trên mặt chảy xuống nói :

— Trong núi không hoàn toàn là người nghèo.

— Vâng, vâng !

Giả Y Nhân đáp rồi đưa mắt nhìn về góc đuôi thuyền, chiếc sọt tre lớn đậy rất kín, bên ngoài còn ràng dây cẩn thận, bên cạnh gác một thanh trường kiếm.

Bấy giờ chẳng hiểu vô tình hay hữu ý hỏi :

— Tiểu Cô Thái ắt xuống núi mua hàng hóa gì ?

Tiểu Cô Thái gật đầu đáp :

— Đúng, trong núi muốn mua gì cũng chẳng có...

Nói chưa dứt câu, đột nhiên " Ầm"

http://tieulun.hopto.org

một tiếng, thuyền giật khựng lại như va chạm mạnh vào vật gì.

Tiểu Cô Thái thất sắc đanh giọng thét lên :

— Chuyện gì thế ?

Bên ngoài thuyền giọng một gã thuyền phu đầy phẫn nộ chửi lên :

— Mẹ kiếp ! Mù mắt hay sao lại đâm vào thuyền ta chứ ? Ông chẳng đập nát thuyền các ngươi thì chớ !

Giọng một gã thuyền phu khác hằn học :

— Chúng muốn chết !

Lập tức nghe tiếng Phương nhị thiếu gia :

— Bắt thuyền gia lại !

Giả Y Nhân nghe động bên ngoài đứng lên ngóng mắt theo cửa sổ nhìn ra.

Tiểu Cô Thái đã lẻ tấm thân núc ních định bước ra ngoài thuyền xem chuyện gì, nhưng khi đi ngang sát bên người Giả Y Nhân, đột nhiên thân hình nặng nề chựng lại rồi ngồi phịch lên trên ghế.

Giả Y Nhân vừa xuất thủ nhanh như chớp điểm vào ba huyệt trên người Tiểu Cô Thái, cười nhỏ nói :

— Tiểu Cô Thái cứ tạm ngồi xuống đây, chẳng việc gì phải hoảng !

— Á, á...

Lúc này từ thuyền nhỏ bên kia vọng lại tiếng người ré lên thất thanh.

— Ai da ! Các ngươi lớn gan...

Chính là giọng Phương nhị thiếu gia, tiếp liền đó là tiếng đao kiếm chạm nhau loảng xoảng, thuyền bị chấn động lắc lư không ngừng, song phương đánh nhau

http://tieulun.hopto.org

ngay tại đầu mũi thuyền.

Tiểu Cô Thái mặt biến dạng, mắt mở trừng nhìn Giả Y Nhân đầy tức giận, nhưng lúc này người cứng đờ đến nói cũng không được.

Giả Y Nhân vỗ vỗ vào vai Tiểu Cô Thái nói :

— Chớ lo lắng, tại hạ bảo đảm không ai dám thất lễ với Tiểu Cô Thái đâu.

Nói rồi bước nhanh đến cởi bỏ dây buộc chiếc sọt...

Bên ngoài trận đấu nghe chừng càng quyết liệt hơn.

Tiểu Cô Thái hai mắt trợn tròn như muốn nhảy ra khỏi hố mắt.

Dây được mở bỏ, nắp sọt giở ra, một chiếc đầu người thò lên, thì ra chính là Lãnh Nhất Phàn.

Đúng tại lúc này, từ ngoài cửa một người ngã nhào vào trong, chẳng hay vừa khéo rớt nằm ngang trên cặp đùi quá cỡ của Tiểu Cô Thái.

Bên ngoài trận đánh nhau cũng chấm dứt.

Người vừa ngã vào là Phương nhị thiếu gia.

Lãnh Nhất Phàn nhìn quanh một vòng gã người, Giả Y Nhân nheo mắt cười nói:

— Lãng tử huynh, tiểu đệ may khéo lến kịp. Giờ thì cho vị Phương huynh này ếm mùi ngồi trong sọt như thế nào ?

Nói rồi nheo mắt với Lãnh Nhất Phàn ham chứa nhiều ẩn ý.

Phương nhị thiếu gia nhăn mặt trở người lồm cồm ngồi dậy, nhưng Giả Y Nhân nhanh như chớp nhảy tới phóng chỉ

http://tieulun.hopto.org

lực điểm liền hai cái.

Phương nhị thiếu gia loạng choạng ngã xuống, Lãnh Nhất Phàn đưa tay chộp người hắn rồi nhấc nổi lên cho luồn vào trong sọt tre.

Giả Y Nhân nhanh nhẹn đậy nắp sọt lại, rồi dùng giây thừng buộc cứng.

Xong đâu đó, đoạn nhặt thanh kiếm trao cho Lãnh Nhất Phàn nói :

— Lãng tử huynh, đây là kiếm của huynh đài !

Lãnh Nhất Phàn gật đầu đưa tay tiếp lấy.

— Đa tạ !

Giả Y Nhân lại nói :

— Chúng ta đi thôi, sang thuyền bên cạnh !

Rồi quay đầu nhìn Tiểu Cô Thái cười

hì hì nói :

— Tiểu Cô Thái, chúng ta gặp lại nhau trong núi sau nhé !

Lãnh Nhất Phàn chỉ hành động như một cái máy theo lệnh Giả Y Nhân, hai người chui ra khỏi khoang thuyền nhảy ang thuyền bên kia.

Thấy bọn họ đã xuống được thuyền, huyền lập tức khởi trình lướt nhanh trên ặt nước xuôi xuống hạ lưu, cứ để mặc ho thuyền Tiểu Cô Thái chơ vơ giữa lòng ng.

Lãnh Nhất Phàn lúc này định thần lùn mới nhận ra hai người chèo thuyền hính là phu phụ Giang Lăng Môn Chủ a Linh Môn bất giác kinh ngạc không

Giả Y Nhân cười nói ngay :

http://tieulun.hopto.org

— Lãng Tử huynh, trong thuyền có người đang chờ huynh.

Lãnh Nhất Phàn nghe nói liền chui ngay vào trong thuyền, vừa nhìn khiến chàng cả người khựng lại.

Trong thuyền có hai nữ nhân đang ngồi, một người chính là Lâm Lâm, còn người kia mặt rỗ nhiều lớp xấu không tả nổi, chàng không biết người này là ai.

Lâm Lâm vỗ tay vào mạn thuyền nói:

— Lãng tử, ngồi xuống đi ! Ngươi hẳn đã rất mệt, bị nhốt trong giỏ tre kia chẳng phải là điều thú vị nhỉ ?

Nữ nhân mặt rỗ nhìn Lãnh Nhất Phàn, khó nhận ra biểu hiện gì trên khuôn mặt ấy, nhưng trong ánh mắt có gì vừa hoang mang vừa tức giận.

Lãnh Nhất Phàn không nén nổi hiếu

...v hỏi :

— Cô ta là ai ?

Lâm Lâm cười đáp :

— Chính là trung nhân của ngươi !

— Lâm Lâm, cô...

Lãnh Nhất Phàn giọng như nghẹn lại ...ng cổ họng khi nghe một câu của Lâm ...m.

Lâm Lâm gật đầu cười nói :

— Ta chẳng dối ngươi, chẳng lẽ ...ười cảm mạo, nên thính giác tịt mất rồi!

Lãnh Nhất Phàn chợt nghĩ nhanh ...ng đầu, định thần thì quả nhiên ngửi ...v một mùi hương chẳng lạ gì với chàng.

Í ! Đây rõ ràng là mùi hương trên ...ời Thập Lý Hương, nhưng nữ nhân mặt ...ấu xa này là ai mà cũng có cùng mùi ...ng như trên người Thập Lý Hương ?

http://tieulun.hopto.org

Chẳng lẽ là thư muội đồng bào với cô ta?

Chàng kinh dị trong lòng, ngưng mắt nhìn chăm chăm vào nữ nhân mặt rỗ, ngờ ngợ nhận ra khuôm mặt hơi quen, chàng liên tưởng lại câu nói vừa rồi của Lâm Lâm, bất chợt hiểu ra một vấn đề.

Thì ra, nữ nhân mặt rỗ này chính là Thập Lý Hương chứ chẳng ai khác, nhưng vì sao dung diện của cô ta lại biến dạng như thế này ?

Trong thiên hạ người nào giỏi thuật dị dung để biến dạng một khuôn mặt thanh tân tú lệ của Thập Lý Hương trở thành khuôn mặt đáng sợ như thế này ?

Chàng quay mắt nhìn Lâm Lâm chau mày hỏi :

— Lâm Lâm, đây là kiệt tác của vị cao nhân nào ?

Lâm Lâm ướm mắt nhìn chàng hỏi lại :

— Ngươi của xem trong thiên hạ có người nào đủ khả năng dị dung này ?

Nên biết thuật dị dung gọi chung là làm thay đổi khuôn mặt mình hoặc người khác, bằng mặt nạ da người, dị dung bằng vào dược, thế nhưng còn có một dị dung cao minh hơn, là chỉ bằng vào thủ pháp điểm kinh hoán mạch mà đủ khiến cho khuôn mặt thay đổi hoàn toàn.

Chàng lặng người suy nghĩ, rồi nói :

— Chính ta hỏi cô !

Lâm Lâm lãnh đạm đáp :

— Lãng tử, ta không nói cho ngươi biết, trong thiên hạ thuật dị dung thì nhiều, nhưng thủ pháp đạt đến cảnh giới thặng dư này thì chỉ có một người. Ngươi cứ

http://tieulun.hopto.org

từ từ suy nghĩ, tất sẽ hiểu ra thôi.

Đáp như thế thì khác gì không đáp ?

Điều càng bí ẩn là điều người ta càng muốn biết, mà biết càng nhanh càng tốt, đó là tâm lý thường tình của con người.

Lãnh Nhất Phàn bắt đầu vắt óc suy nghĩ, trong thiên hạ những nhân vật thông thuật dị dung thành danh thì chẳng ít, thế nhưng đạt đến trình độ thông huyền đoạt thiên thì cực ít. Chàng cố nặn đầu mà nghĩ, tâm tình như trầm lặng vào trong dòng suy nghĩ của chàng.

Qua một hồi, đột nhiên chàng nghĩ đến một dị nhân danh chấn võ lâm giang hồ.

— A ! Ta nghĩ ra rồi !

Lâm Lâm gật đầu nói :

— Nghĩ được thì tốt, không cần phải

nói ra !

Lãnh Nhất Phàn chính nhớ lại một nhân vật mà phụ thân chàng năm xưa từng nhắc tới Huyễn Huyễn Tử chính là người đứng đầu trong Bồng Lai Tam Lão.

Nhân vật đã trở thành huyền thoại vì lão ta tỷ luyện đạt đến cảnh giới thông huyền đạt hóa, lão hóa thân vô số, người trong võ lâm chưa ai từng biết bản lai diện diện của lão ta như thế nào, mà có biết thì chỉ là những giả diện mạo hóa của lão ta mà thôi.

Nghĩ đến người này, chàng không khỏi bị đột ngột, bởi vì chính người thứ ba trong Bồng Lai Tam Lão là Thiết Đầu Công đã xuất hiện hai lần giúp chàng.

Lúc này Thập Lý Hương ú ở trong lòng, mắt cứ chăm chú nhìn chàng vừa

http://tieulun.hopto.org

phẫn hận vừa cầu khẩn, nhưng chẳng nói được tiếng nào, hẳn là á huyệt đã bị khống chế.

Lãnh Nhất Phàn nhìn cô ta, một chút gì thương cảm dâng lên. Thập Lý Hương đối với chàng chân tình thâm viễn, chỉ có điều biểu lộ sàm sỡ chẳng chút đoan chính.

— Hương cô nương, chẳng cách nào khác, các người có thủ đoạn của các người đối phó với ta, chúng ta chỉ có cách đối đãi với cô nương, qua lại thế thôi !

Câu này nói cũng thêm thừa, thế nhưng chẳng còn câu nào nói hay hơn trong tình thế này.

Chàng ngừng lại rồi nói tiếp :

— Xung đột chẳng thế nào hóa giải được, trừ phi lệnh huynh tự thân xuất hiện!

Thập Lý Hương mắt căm hận nhìn ...ám chăm Lãnh Nhất Phàn, với khuôn ...t biến dạng như hiện tại của cô ta, giờ ...ng mất trọn trắng thực trong đêm tối ...ng khác gì ác quỷ.

Xấu đẹp đưa đến cho người ta cảm ...ác vô cùng sai biệt.

Thế nhưng với Lãnh Nhất Phàn thì ... khác, vì chàng trước đây đã nhìn thấy ... dung xinh xảo của Thập Lý Hương.

Chàng thầm hiểu Thập Lý Hương rất ... tình vì chàng, chỉ có điều bản thân ...ông đứng đắn, biểu hiện cũng quá ư sỗ ...ng.

Chàng hoàn toàn không một chút yêu ...ch Thập Lý Hương, nhưng ít nhiều thì ...ng có một chút đồng cảm trên phương ...n đạo đức.

http://tieulun.hopto.org

— Lâm Lâm, tại sao lại phải thi thử dị dung cô ta ?

Lâm Lâm lạnh lùng đáp :

— Để tiện hành động, mà cũng để dễ bảo hộ.

Vừa lúc này Giả Y Nhân chui vào trong khoang, đưa mắt nhìn Thập Lý Hương một cái mới nói :

— Thuyền Tiểu Cô Thái đã được thuyền bọn chúng tiếp cứu rồi.

Lâm Lâm hỏi :

— Vậy thuyền của chúng ta thì sao ?

— Chúng ta đã cách xa chúng, chốc nữa dưới hạ lưu sẽ tìm một chỗ kín đáo vào bờ.

Giả Y Nhân nói rồi nhìn ra ngoài, đoạn nói tiếp :

— Phu phụ Giang Môn chủ chèo

[redacted]uyền giỏi thật, đã nhanh lại trầm ổn, nhất là địa hình sông nước thuộc như lòng bàn tay.

Lãnh Nhất Phàn chau mày hỏi :

— Không biết màn kịch này do ai dàn ựng đây ?

Lâm Lâm cướp lời đáp ngay :

— Phương nhị thiếu gia.

— Ta đã hiểu !

Lãnh Nhất Phàn gật đầu đầu suy nghĩ đoạn nói tiếp :

— Lẽ ra nên nghĩ sớm là hắn ! Khi bị nhốt trong chiếc sọt tre chẳng hay ết gì cả, sau một hồi mới hồi tỉnh lại, uyệt đạo cũng dần dần giải khai, ta nghe ột giọng người nói rất nhẹ, bảo ta nên hịu khó một thời gian chờ vội vọng động. ắn sắp đặt mọi chuyện thật khéo, thế

http://tieulun.hopto.org

nhưng...

Chàng chợt nín bặt, chàng định hỏi thân thế Phương nhị thiếu gia, nhưng chợt nhận ra còn có mặt Thập Lý Hương, cho nên lại thôi.

Lâm Lâm nghiêng đầu hỏi :

— Thế nhưng gì chứ ?

Chàng lách sang hỏi một điều khác :

— Hắn... vì sao lại làm thế ?

Giả Y Nhân chen vào :

— Chớ nên hỏi nhiều, bên trong tất nhiên có lý của nó !

Nói rồi lại nhìn ra bên ngoài, đoạn reo lên :

— Đến bờ rồi !

" Xào, xào..."

Tiếng thuyền rẽ lau lách tiến sát vào bờ, phút chốc thì thuyền ngừng hẳn lại.

Giả Y Nhân nhanh nhẹn chui ra ngoài, rồi lại thò đầu vào nói :

— Chuẩn bị lên bờ !

Lãnh Nhất Phàn theo bọn họ lên bờ, lúa mắt nhìn mới nhận ra đây là một chánh sông nhỏ, bông lau trắng xóa lay lộng tạo ra những đợt như sóng triều.

Giả Y Nhân đã nhanh nhẹn đứng trên bờ tay nắm dây thừng kéo thuyền vào sát bờ.

Phu phụ Giang Lăng đứng trước đứng sau đuôi thuyền giơ tay che mắt nhìn chung quanh, đột nhiên Giang Lăng la lên:

— Có thuyền truy theo !

Giang phu nhân hối thúc :

— Chúng ta nhanh lên bờ !

Lâm Lâm đã cấp ngang người Thập Lý Hương bước ra đầu thuyền, ngóng mắt

http://tieulun.hopto.org

nhìn địa hình nói :

— Lãng Tử, ngươi đến bế cô ta, ta mang không nổi.

Ở đây chẳng phải là bến thuyền, từ thuyền vào đến bờ còn cách khoảng lau lách bùn nước chừng hai trượng, phải thi triển khinh công nhảy vào.

Lãnh Nhất Phàn bất đắc dĩ đành bước tới hai tay đón lấy tấm thân mềm nhũn của Thập Lý Hương rồi nhảy lên bờ.

Lúc này đã thấy hai chiếc khoái thuyền từ ngoài sông lớn rẽ vào sông nhánh, trên thuyền có bảy tám bóng người.

" Bụp."

Một đạo hồng quanh từ khoái thuyền vọt thẳng lên không trung, không nói cũng biết chúng phát hiện được mục tiêu phóng

pháo hiệu báo động.

Giang Lăng gấp giọng nói :

— Theo ta !

Rồi nhảy người lên bờ chạy trước, những người khác cũng liền quay người lại chạy theo.

— A !

Lãnh Nhất Phàn buột miệng la lên một tiếng khiến mọi người khựng người quay lại nhìn, thì ra Lãnh Nhất Phàn hai tay bế Thập Lý Hương khiến cả người nặng hơn lún nhanh xuống bùn.

Lâm Lâm hốt hoảng la lên :

— Lãng tử, sao thế ?

— Ta hai chân lún trong bùn không thể nhấc lên được !

Giang Lăng chạy trở lại kêu khổ nói:

— Ta quên nói với các vị, ở đây có

http://tieulun.hopto.org

nhiều vũng sình ngầm, bên trên mặt nhìn chẳng thể nào nhận ra được...

Nói đến đó lão đã đến bên bờ giơ tay ra kéo Lãnh Nhất Phàn.

Lãnh Nhất Phàn thấy thân hình cố nhổm lên một chút, liền giơ một tay ra chộp lấy bụi lau bên bờ, nào ngờ lau lách mọc trên bùn rễ chẳng sâu, mới nhổm một cái cả bụi bứt lên, người chàng lại lún xuống thêm cả xích.

— Chớ hoảng, trầm trụ khí !

Giang Lăng vừa nói vừa rút bao kiếm ra chìa cho chàng nắm lấy, nói lớn :

— Nắm chắc vào, không cần dụng lực, cứ để ta kéo lên !

Hai chiếc khoái thuyền đã thấy đến gần, bóng người trên thuyền nhào động la hét.

Lâm Lâm, Giả Y Nhân và Giang phu đã quay trở lại bên bờ.

— Hạ hắn đi !

Có tiếng người thét lớn ra lệnh, lập tức bao nhiêu thứ ám khí bay vèo vèo nhằm vào người Lãnh Nhất Phàn.

Lãnh Nhất Phàn hai chân lún sâu trong bùn, một tay bế người Thập Lý hương, một tay nắm vỏ kiếm của Giang Lăng, đã không thể thả ra mà cũng không thể né tránh, vô hình trung chàng trở thành một tấm bia sống, tình thế nguy hiểm vô cùng.

Thấy tình thế như vậy, bọn Lâm Lâm người chỉ còn biết nhảy tới trước vung trường, vung kiếm lên đánh bạt ám khí gây nguy cho Lãnh Nhất Phàn.

Ám khí từng lớp bay tới liên tu bất

http://tieulun.hopto.org

tận, chừng như không còn mỗi kẻ hở nhỏ, xem ra chàng khó lòng thoát hiểm được.

— Thế này không được !

Giả Y Nhân thốt lên mấy tiếng, rồi cả người tung vọt lên cao, lập tức ám khí thay đổi mục tiêu.

Thân hình Giả Y Nhân vòng một vòng trong không trung tránh qua hết ám khí rồi bổ nhào xuống như chim ưng vồ mồi.

— Á !

Một tiếng rú thảm vang lên, một gã võ sĩ trúng kiếm rơi tõm xuống sông, tiếp liền đó lại hai tiếng rú khác, đám võ sĩ trên thuyền lập tức đại loạn.

Ám khí hơi ngừng lại, Giang Lăng cố sức kéo Lãnh Nhất Phàn lên.

Tám tên võ sĩ giờ chỉ còn lại năm

n vây đánh Giả Y Nhân.

Lâm Lâm và Giang phu nhân vẫn giữ guyên vị không thay đổi.

Lãnh Nhất Phàn cuối cùng cũng được éo lên khỏi đám lầy, hai chân dính đầy un.

Trên hai chiếc thuyền cũng trở nên m ắng, tám tên võ sĩ chết sạch không oát tên nào, Giả Y Nhân công lực quả ê u phàm, thanh toán bọn chúng mà hẳng phí sức bao nhiêu.

Giang Lăng giơ tay ra nói :

— Trao người cho tôi !

Lãnh Nhất Phàn trao Thập Lý Hương ho lão ta, thở phào nhẹ nhõm.

Giang Lăng lại nói :

— Bọn chúng đã phát pháo hiệu, ồn binh tất sẽ đến, chúng ta nhanh rời

http://tieulun.hopto.org

khỏi đây. Mọi người theo tôi !

Nói rồi phóng chân chạy trước rẽ lau lách mà đi .

Những người khác liền lục tục theo sau.

*

* *

Trong dãy núi nguy nga có một cốc núi nằm rất khuất.

Trong cốc đã được khai khuẩn trồng trọt nhiều tạp lương.

Một ngôi nhà tường là những khối đá núi chất lên, trên lợp tranh, nằm ẩn khuất dưới vách núi.

Nhà dân vùng núi thường vẫn như

hế, căn bản chỉ là nơi tránh nắng tránh ưa, chứ không có gì đặc thù.

Một điều kỳ lạ nhất là hộ sơn nông ấy không chọn những nơi đất đai bằng hẳng phì nhiêu bên ngoài bìa rừng để nh sống, mà lại chọn vào tận nơi thâm n cùng cốc này để khai hoang, hầu như ách biệt với bên ngoài.

Nói một cách khác vùng này nếu có hăng chỉ là những người thợ săn mới ở.

Lúa mạch và ngô bắp thu hoạch được hất thành đống ngay sau nhà trong những iếc bồ tre lớn, xem ra ngôi nhà này sống ong phải thiếu thốn lo lương thực.

Mặt trời vừa nhô lên đầu đỉnh núi, ột đoàn người nối đuôi nhau kéo đến.

Họ chính là bọn Lãnh Nhất Phàn.

Khi đến gần nhà, một đôi phu phụ

http://tieulun.hopto.org

ngoài năm mươi đứngngóng trước cửa vừa nhìn thấy đoàn người họ kinh ngạc vô cùng.

Nơi vùng sơn cùng thủy tận này với rất ít chân người đặt tới, vậy mà hôm nay vừa mới sáng sớm đã có một đoàn người xuất hiện như thế này thì thật là chuyện chưa từng có.

Chớp mắt, cả đoàn người đã đến trước nhà, phu phụ Giang Lăng chạy trước tiên, tiếp đến Lâm Lâm và Giả Y Nhân. Giả Y Nhân đỡ người Thập Lý Hương. Lãnh Nhất Phàn chạy sau cùng.

— A...

Phu Phụ sơn nông thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc lẫn vui mừng, rồi quỳ xuống thụp đầu mà lạy.

Giang Lăng bước nhanh tới, giọng ấy xúc động :

— Kim lão nhị, Kim nhị nương, không ngờ còn gặp lại các người, nhanh đứng lên, đứng lên !

Lão già được xưng là Kim lão nhị run giọng nói :

— Môn chủ, đây... chẳng phải là mơ chứ ?

Kim nhị nương cũng khóc kêu lên :

— Môn chủ, phu nhân, hu hu...

Nước mắt xúc động và sung sướng chảy dài trên má lão phụ nhân.

Phu phụ Giang Lăng mỗi người đỡ một người đứng lên, Giang Lăng hỏi ngay:

— Kim lão nhị, vật vẫn còn đấy chứ?

Kim lão nhị cúi đầu nói :

— Bẩm môn chủ vẫn còn ! Nó còn quan trọng hơn bổn mạng phu phụ thuộc

http://tieulun.hopto.org

hạ, làm sao dám để nó mất được.

Nói đến đó lão gạt nước mắt nói tiếp

— Hàng đêm phu phụ thuộc hạ vẫ đem ra khấn vái, cầu mong tiên chủ đ trì cho môn chủ và phu nhân tai qua nạ khỏi.

Giang Lăng gật đầu hài lòng, đoạ hỏi :

— Không có ai đến quấy nhiễu sao

Kim lão nhị đáp :

— Năm ngoái có một lần hai tê giang hồ rất khả nghi tìm đến, thuộc hạ sợ bại lộ, cho nên đành ra tay... diệt chúng, từ đó về sau không còn thấy tê nào mò tới nữa,

— Ưm, tốt ! Chúng ta vào nhà rồ nói chuyện...

Cả bọn theo nhau vào trong.

Nhà khá rộng chia làm hai gian, gian ửa lớn nhất, gian trái chất lương thực u hoạch và vật dụng nông cụ, gian phải ừa là chỗ ngủ vừa là bếp.

Giữa nhà đặt một bộ bàn ghế thô sơ, im lão nhị mời mọi người cùng ngồi, tiếp ên căn dặn Kim nhị nương :

— Nương tử, hôm nay ngày vui cửu iệt trùng phùng, làm cặp gà béo nhất hé, mấy chum rượu dành tết đem ra thết ai môn chủ, ph nhân cùng chư vị đây.

Kim nhị nương gật đầu rồi lui ngay o trong bếp.

Giang Lăng lúc ấy mới đem những huyện được Lãnh Nhất Phàn cứu ra khỏi ên động lược kể cho Kim lão nhị nghe.

Kim lão nhị xúc động vô cùng, nói a nước mắt :

http://tieulun.hopto.org

— Tiền môn chủ quả thật linh hiển...

Giang Lăng suy nghĩ rồi nhìn Lâm Lâm nói :

— Lâm Lâm cô nương, mang Thập Lý Hương vào phòng trong, cho cô ta ngủ một giấc !

Lâm Lâm thầm hiểu " ngủ " ở đây là khống chế huyệt Thùy Miên, khiến cô ta không thể nghe được những chuyện họ sắp bàn với nhau.

Đợi Lâm Lâm đẩy người Thập Lý Hương vào trong rồi Giang Lăng lại nói :

— Phu nhân, phiền bà ra ngoài canh chừng, chúng ta đến đây nói không chừng bị chúng phát hiện, cần phải đề phòng.

Giang phu nhân gật đầu đáp khẽ một tiếng, rồi đi ngay ra ngoài.

Giang Lăng lúc ấy mới nhìn Kim lão

...i nói :

— Thỉnh vật ấy ra đây !

Đồ dùng không bảo lấy mà lại dùng ...ữ " Thỉnh " một cách trịnh trọng, đủ thấy ... không phải là vật tầm thường.

Lâm Lâm đã quay trở lại, xem ra đã ...phong bế huyệt đạo Thập Lý Hương.

Kim lão nhị lui sau bếp, chốc lát trở ...ra với chiếc hộp thiếc trên hai tay, thận ...ọng đặt xuống bàn, rồi thoái lui cung ...inh hai bước nói :

— Môn chủ, môn chủ, phu phụ thuộc ... nếu như không phải vì bảo vệ linh vật ...y, thì chẳng thiết lén lút thâu sinh đến ... !

Giang Lăng gật đầu nói :

— Lòng trung thành của phu phụ các ...ười bổn tòa rất hiểu, nếu không thì khi

http://tieulun.hopto.org

ấy bao giờ bổn tòa lại giao sứ mệnh trọng
đại này cho hai người !

Nói rồi, mắt cứ ngưng nhìn chiếc hộp
thiếc, thần thái nghiêm túc vô cùng, rồi
quỳ xuống lạy ba lạy.

Sau cùng đứng lên trịnh trọng mở
chiếc hộp ra, đưa mắt nhìn Lãnh Nhất
Phàn ba người một vòng.

— Ba vị đối với bổn môn có nghĩa,
đối với phu phụ có ân, cho nên kẻ mọn
không dám coi là ngoại nhân che giấu
điều gì. Trong chiếc hộp này chính là cất
chứa Địa Linh Chân Kinh, bảo vật trấn
sơn môn của bổn phái, được truyền từ đời
này sang đời khác.

Lãnh Nhất Phàn, Lâm Lâm và Giả Y
Nhân đều hiện vẻ cảm kích.

Giang Lăng nói tiếp :

— Đối phương chỉ vì muốn truy cho
ức bổn Địa Linh Chân Kinh này, cho
u mới giam cầm phu thê chúng ta trong
n động mộ thất, đồng thời cũng nhờ
n chân kinh này, mà tính mạng phu thê
ng ta còn đến ngày nay.

Nói rồi, lấy từ trong chiếc hộp thiếc
một pho sách mỏng cũ kỹ bạc thếch
cho ba người xem, đoạn cất vào trong,
lấy một cuốn da dê trải lên bàn :

— Đây chính là mật đạo đồ tổng đàn,
m cứu mật đồ này thì có thể nắm hết
c thông lô bố trí trong động.

Bọn Lãnh Nhất Phàn đưa mắt chăm
ú nhìn, chỉ thấy trên tấm da dê chằng
ịt những đường ngang dọc, chẳng khác
hệ thống kinh lạc trên cơ thể con người,
y có điểm chấm hoặc khoanh tròn làm

http://tieulun.hopto.org

ký hiệu, khiến người ta nhìn mù mịt chẳng hiểu đâu là đâu.

Giang Lăng hai tay vuốt tấm bản đồ hắng giọng nói :

— Ba vị xin lại gần nhìn cho rõ !

Bọn Lãnh Nhất Phàn chum đầu vào nhìn, Giang bắt đầu dùng tay vừa chỉ theo những đường chính trên tấm mật đồ vừa giải thích.

Lời lão rành rọt, giải thích chi tiết, một hồi thì cả tấm mật đồ vốn mù mịt đã dần dần được bọn Lãnh Nhất Phàn thấu hiểu.

Cuối cùng Giang Lăng lại chỉ vào một khoảng trống trên đầu tấm địa đồ , ngón tay vẽ một vòng nói :

— Đây là mật đạo trong mật đạo, không được thể hiện trên địa đồ này. Duy

nhất chưởng môn nhân mới nắm được yếu lĩnh này, nó có thể trực đạt thấu trung tâm tổng đàn...

A !

Bọn Lãnh Nhất Phàn vốn đã ngạc nhiên và thầm khâm phục người lập ra tổng đàn này, giờ nghe thì lại càng ngạc nhiên hơn.

Giang Lăng ngẩng đầu lên nói tiếp :

— Tổng đàn thật ra không nằm ngay giữa núi, mà thiết lập ngay trong tử cốc giữa một khe núi.

Đúng tại lúc này, bên ngoài bỗng nghe tiếng Giang phu nhân nói vọng vào

— Có người đến hướng này, xem chừng thủ chẳng tầm thường...

Giang Lăng vừa nghe lập tức cuộn

http://tieulun.hopto.org

tấm mật đồ lại cất trong hộp thiếc.

Trong nhà mọi người đều vọt nhanh đến nấp bên cửa nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy một bóng người bước chân trầm ổn nhẹ nhàng chạy đến hướng này, cứ nhìn cũng biết thân thủ chẳng tầm thường.

Giang Lăng nói vội :

— Các vị ẩn vào trong, lúc này chớ nên lộ diện.

— Người nào ? Đứng lại !

Giang phu nhân hét lớn.

Một giọng nam xa lạ :

— Bổn nhân phụng mệnh đến chuyển lời.

Giang phu nhân hỏi lớn :

— Chuyển lời gì ?

— Có người muốn gặp mặt Lãng Tử bên ngoài cốc núi này.

Lãnh Nhất Phàn nấp trong nhà nghe thông khỏi ngạc nhiên, không biết người nào đang chờ mình.

Càng ngạc nhiên hơn sao người kia lại biết chàng đang có mặt ở đây ?

Chàng đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, vừa lúc ấy bọn Lâm Lâm chính cũng đang chăm mắt nhìn chàng, trong thâm hẳn cũng có suy nghĩ như chàng.

Ngoài kia giọng Giang phu nhân lại vang lên hỏi :

— Người nào lệnh cho ngươi chuyển lời ?

— Chính là người mà Lãng Tử kiên quyết tìm gặp bằng được !

Lãnh Nhất Phàn trong lòng thoáng vui, chàng linh mẫn nghĩ ngay đến một người.

http://tieulun.hopto.org

Giọng nam nhân kia còn đính thê[m] một câu :

— Chỉ một mình Lãng Tử đến gặ[p] mà thôi !

Lãnh Nhất Phàn quyết định nhanh trong đầu nói :

— Tại hạ đi gặp hắn !

Giả Y Nhân chăm mắt nhìn chàng hỏi:

— Ngươi biết hắn là ai sao ?

Lãnh Nhất Phàn gật đầu nói ngay :

— Quyết không sai, vì người tại hạ muốn gặp chỉ có một mà không có người thứ hai !

Nói đến đó chàng chuyển mắt nhìn Lâm Lâm tiếp :

— Cô ngầm trông theo tôi nhé !

Lâm Lâm gật khẽ, trên mặt đầy kích

ng, chừng như cũng đã đoán ra được hắn nào.

Giang Lăng nói giọng hết sức quan m :

— Lãng Tử, hết sức cẩn thận, chúng sắp hành động !

Ngừng lại giây lát đoạn Giang Lăng he nói tiếp :

— Nếu kẻ mọn nói không sai thì nh tung của chúng ta đã lọt vào tai mắt chúng. đề phòng chúng giở âm mưu !

— Tại hạ sẽ lưu tâm !

Lãnh Nhất Phàn gật đầu đáp, rồi nhìn m Lâm thêm lần nữa, như nhắc nhở ng phải ngầm theo chân mình.

Cuối cùng thì chàng cũng bước chân cửa.

Trước nhà một gã trung niên tráng

http://tieulun.hopto.org

hán đứng nghênh ngang ngạo mạn.

Lãnh Nhất Phàn bước tới trước n
hắn nói :

— Bổn nhân chính là Lãnh Nh
Phàn !

— Tốt lắm, có người chỉ muốn gặp
một mình ngươi.

— Ai ?

— Đến đó gặp mặt ngươi sẽ biết
ngay.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu đáp :

— Được, phiền dẫn đường !

Trung niên tráng hán quay người
phóng chạy, Lãnh Nhất Phàn liền sát ngay
sau chân hắn.

*

* *

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

CHÂN GIẢ PHÂN MINH

Ra khỏi cốc núi, vượt qua thêm một
m núi, trước mặt một cánh rừng hoang
rộng, trung niên tráng hán dừng chân
bên bìa rừng nói :

— Đến rồi, chính trong rừng này !

Lãnh Nhất Phàn tay án đốc kiếm theo
năng, khí khái bước chân vào rừng.

Đi được chừng mươi trượng thì nhìn

http://tieulun.hopto.org

thấy một khoảng đất trống, từ đó ánh nắng chiếu xuyên xuống nhìn thấy cảnh vật một cách rõ ràng.

Lãnh Nhất Phàn tâm đầu lập tức căng thẳng, chàng đã nhận ra ngay giữa khoảng đất trống ấy có một người bịt mặt đang đứng chờ đợi, cứ nhìn vóc dáng và y phục thì quả nhiên không ngoài suy đoán của chàng.

Đối phương chính là Kim Kiếm sát thủ, đồng thời cũng chính là thiếu môn chủ Thánh Kiếm Môn.

Kim Kiếm sát thủ ngạo nghễ buông một câu :

— Lãng Tử, ngươi quả nhiên dám đến phó ước !

Lãnh Nhất Phàn trầm tĩnh nói :

— Vì sao lại không dám ?

Kim Kiếm sát thủ gằn giọng nói :

— Ngươi có biết đây là cuộc hẹn với thần chết ?

Lãnh Nhất Phàn nhún vai cười nhạt nói :

— Ta đã đoán ra !

Chàng bình tĩnh thầm nghĩ, hắn sau khi lập kế hiểm một tên trúng nhiều đích không thành, tất nhiên sẽ giở màn cuối cùng.

Tuy nhưng cũng vừa khéo với điều chàng mong đợi, đối phương không chủ động ra mặt, chàng vô kế khả thi.

Kim Kiếm sát thủ ngửa cổ cười dài :

— Ngươi đoán ra được thì tốt lắm, còn gì trăn trối lại không ?

Lãnh Nhất Phàn cười nhạt nói :

— Thiếu môn chủ, đến lúc này mà

http://tieulun.hopto.org

che giấu bổn lai diện mục của ngươi nữa sao ?

Kim Kiếm sát thủ hơi bị bất ngờ, rồi cười gằn nói :

— A, ngươi biết thân thế của bổn nhân rồi sao ?

— Không sai, trong thiên hạ chẳng có chuyện gì giữ kín được mãi !

Kim Kiếm sát thủ gật đầu nói :

— Thế cũng chẳng sao, bổn nhân sẽ cho ngươi vĩnh viễn giữ kín bí mật này.

Lãnh Nhất Phàn thầm hiểu tâm ý của hắn muốn giết chàng bịt đầu mối, lạnh giọng nói :

— Hy vọng các hạ có đủ bản lĩnh ấy!

— Khục, khục... Lãng tử, tốt nhất ngươi nên báo ra lai lịch của ngươi !

— Không cần !

— Rất cần là khác !

Kim Kiếm sát thủ cười gằn trong giọng rồi tiếp :

— Giả như hôm nay ngươi vong mạng dưới thanh Kim Kiếm này, thì ta cũng còn biết rõ thân thế của ngươi để báo tin cho người thân ngươi chứ, đúng không ?

— Chưa đến lúc ấy đâu !

— Hử, ngươi cho rằng còn cơ hội ư ?

— Đương nhiên, tại hạ khẳng định như thế !

Lãnh Nhất Phàn giọng chắc nịch như đinh đóng cột, thực ra chàng không nói rõ thần thái kiên nghị trầm tĩnh của chàng cũng đã nói lên điều này rồi.

Một người võ sĩ, chí khí nội hàm sẽ bộc lộ ra thần sắc bên ngoài, điều này ai cũng hiểu, cho nên song phương đối

http://tieulun.hopto.org

mặt nhau, chưa cần động thủ, chỉ bằng biểu hiện đầy lãnh ngạo và tự tin, đồng thời hàm ẩn sát khí âm trầm.

Song phương đương nhiên ai cũng tự tin và nắm chắc thắng đối phương, với lần chạm trán trước hai người đấu nhau một kiếm, thì Kim Kiếm sát thủ đã thả cho Lãnh Nhất Phàn một kiếm, chứng như kiếm pháp cao hơn chàng một bực.

Thế nhưng, lúc ấy Lãnh Nhất Phàn chưa xuất tuyệt chiêu sát thủ gia truyền chỉ vì mục đích bảo tồn thân thế, nhưng lúc này tình hình đã khác hẳn.

Chàng quyết hạ đối phương, thì bảo lưu thân thế là điều không cần, đồng thời hiện giờ chàng đã luyện thành pho kiếm mà người tử tù dưới Hắc lao trao tặng cho chàng, để rồi kết hợp thành một pho kiếm

mà chàng đắc ý "Lãng tử kiếm pháp."

Lãnh Nhất Phàn trầm lặng ngưng nhìn đối phương không chớp mắt, tự nhiên chàng nhớ đến Lâm Lâm, trong đầu chàng lại khởi lên một vấn đề lớn.

Nếu đắc thủ chàng có lấy mạng Kim Kiếm sát thủ hay không ?

Kim Kiếm sát thủ là đối tượng chung tình của Lâm Lâm, nếu như giết chết hắn thì đáng sợ nhất là ăn nói thế nào với nàng?

Thế nhưng, cứ vào những thủ đoạn của Kim Kiếm sát thủ đối xử với Lâm Lâm, thì hắn chết còn là phúc, chuyện này phải để chính tự tay Lâm Lâm xử trí, thế chàng mới tránh được tiếng giết người vì tình.

Kim Kiếm sát thủ giờ đã từ từ rút

http://tieulun.hopto.org

thanh Kim Kiếm vàng óng ánh nắm chắc trong tay.

Lãnh Nhất Phàn kiếm cũng đã ra khỏi vỏ.

Cả hai kiếm đều muốn uống máu nhưng khó nói được máu người nào sẽ vấy?

Lâm Lâm sao còn chưa xuất hiện?

Lãnh Nhất Phàn trong đầu cứ phân vân, khi chàng sắp đi từng bảo nàng ngầm trong theo chân mình kia mà?

Kim Kiếm sát thủ cử bộ tiến lên hai bước ra thế thủ.

Lãnh Nhất Phàn mặt lâm tiền cảnh đã không còn con đường thứ hai để lựa chọn, đấu kiếm với tay sát thủ giết người không chớp mắt này chàng cần dốc hết tinh lực.

Trong đầu đã có quyết định tối hậu, hàng cũng tiến lên hai bước vừa khéo ách đối phương sáu xích, xuống tấn, tay ái bất huyết kiếm ra khởi thức hết sức o quái.

Song phương từ từ đi bộ, mắt vẫn không rời mắt nhau, chừng như sợ chỉ cần một cái chớp mắt là đối phương có thể nhân cơ ra tay.

Chỉ một chút chuyển động bộ pháp tĩnh lặng, tĩnh lặng để cho sát cơ và ấu kiếm tập trung tới đỉnh điểm phát .

Đột nhiên một bóng người loạng oạng chạy tới.

Ầm một tiếng, thân hình không trụ ngã sấp trên mặt đất.

Hai người vẫn bất động như hai pho

http://tieulun.hopto.org

tượng, đến nửa mắt cũng chẳng ai nhì

Kiếm sĩ siêu cấp, mỗi khi chuẩn [illegible] đc nén trấn áp nhau.

ra chiêu khí tĩnh thần tụ, bao nhiêu t[illegible] Ánh kiếm trắng xanh và ánh kiếm

hoa trong người như dồn hết vào m[illegible] ực tiếp xúc nhau với một tràng có

kiếm, hoàn toàn quên hẳn ngoại cảnh. [illegible] n mười tiếng kiếm thép chạm nhau vang

Đương nhiên, ai cũng hiểu tro[illegible] dậy đất, rồi tất cả tĩnh lặng như tờ.

khoảnh khắc này chỉ cần dao tâm độ[illegible] Tất cả chuẩn bị để rồi diễn ra chỉ

thần thì phải trả bằng một cái giá cực đ[illegible] ng cái chớp mắt không hơn không kém!

: tính mạng !

Siêu cấp cao thủ quyết đấu, thắng bại

Không gian như đông kết lại, th[illegible] trong đường tơ kẽ tóc, không cần phải

gian như ngừng trôi, một bầu không k[illegible] chiêu nhiều thức.

đầy sát cơ bao phủ hai người.

Song phương đã xuất chiêu, và cũng

Hiện tại thì chờ sát na hành động ! [illegible] kết thúc.

Sau cả một khắc giờ trầm tĩnh để s[illegible] Mũi kiếm Lãnh Nhất Phàn đanh mắt

cơ trong người đủ manh nha đạt đến đỉn[illegible] ng người muĩ kiếm còn chưa đâm thẳng

điểm, hành động bắt đầu nổ ra... [illegible] kết liễu hắn, chỉ vì trong đầu chàng

Dá... [illegible] hiện lên hình ảnh của Lâm Lâm.

Sát... Lãnh Nhất Phàn đanh mắt lặng người,

http://tieulun.hopto.org

mũi kiếm còn chưa đâm thẳng vào kết liễ
hắn, chỉ vì trong đầu chàng còn hiện lờ
hình ảnh của Lâm Lâm.

Qua một chiêu kiếm này Lãnh Nhấ
Phàn trong đầu cũng nhận ra một điều
pho kiếm pháp của người tử tù kia tặn
cho chàng vừa khéo khống chế kiếm pháp
của Kim Kiếm sát thủ, đồng thời phối hợ
cùng chiêu kiếm sát thủ của chàng thì hắn
chẳng còn cơ hội thắng nổi.

— Đừng giết chàng !

Đúng giây phút căng thẳng ấy, giọng
Lâm Lâm thét lên, cả người từ trong nhào
nhanh ra.

Lãnh Nhất Phàn đã tính đến sẽ có sự
xuất hiện của nàng, cho nên vừa nghe
tiếng, kiếm trong tay hất mạnh lên rồi
thâu nhanh lại , nhảy người thoát ra ngoài.

Kim Kiếm sát thủ tấm mạn che mặt
hất tung để lộ nguyên chân tướng.

A....

Lâm Lâm buột miệng la lên, đồng
cả người khựng lại trố mắt nhìn Kim
m sát thủ.

Hắn bị lộ mặt ra cúi vội đầu, khuôn
nhăn nhó trông đến khó coi.

Lãnh Nhất Phàn lúc này thoái người
a khéo đúng nơi người vừa xuất hiện
ngã trên đất, giờ thì chàng đã nhận ra
n chính là gã hán tử đã tìm đến báo tin
chàng.

Cứ nhìn trên lưng hắn còn nguyên
ột dấu đao tử mạng, đủ đoán ra ngay
ính là kiệt tác của Lâm Lâm chớ chẳng
hi.

Chàng nhìn qua, rồi quay lại chuyển

http://tieulun.hopto.org

ánh mắt nhìn bọn họ hai người xem đ
xử với nhau như thế nào.

Chẳng ngờ, chỉ thấy Lâm Lâm đứ
như trời trồng, người run run mặt biến
rất khác thường.

Lại nhìn Kim Kiếm sát thủ cũ
không phải là một khuôn mặt anh ng
tuấn lệ như Lâm Lâm mô tả. Tuy còn t
tuổi, nhưng người này mặt xương, cằ
nhọn, đầu mày ẩn hiện ám khí, đủ th
chẳng phải là tướng mạo của chính nhâ
quân tử, mà thậm chí là phường tiểu nhâ
gian ác.

Lãnh Nhất Phàn nhận ra cả hai có
không ổn, nhưng chưa kịp lên tiếng hỏ
thì Lâm Lâm đã thất thanh thốt lên :

— Hắn không phải ....

— Hắn không phải gì ?

Lãnh Nhất Phàn kinh ngạc hỏi :

– Hắn không phải chàng !

Lâm Lâm giọng thê thê kêu lên.

" Hắn không phải chàng" bốn tiếng
nghe thật kỳ quái, thế nhưng cũng thật
ràng.

Lãnh Nhất Phàn sau chút ngơ người
cũng hiểu ra vấn đề, Kim Kiếm sát
đang ở trước mắt đây quyết không
là Kim Kiếm sát thủ trong lòng Lâm
m.

Hay nói một cách khác, hắn mạo
ng Kim Kiếm sát thủ, Điền Tử Lang
g là giả mạo, nguyên nhân vì sao
ng lại phải làm như vậy ?

Kim Kiếm sát thủ đã không phải là
hiếu môn chủ Thánh Kiếm Môn, vậy
m Kiếm sát thủ thực ra là nhân vật nào

http://tieulun.hopto.org

? Hiện tại đang ở đây ? Trong đầu chàng ngờ ngợ bên trong chuyện này còn có m... âm mưu thâm độc.

Ánh mắt sắc lạnh của Lãnh Nhất Phàn nhìn xoáy vào người giả Kim Kiếm sát thủ, chàng nhớ lại một chiêu kiếm vừa rồi của hắn đúng là kinh nhân động chúng.

Lại nhớ lần đầu nhìn thấy hắn bộ sống chỉ một kiếm giết chết Hán Trung Tam Kiếm Khách, ấn tượng để lại trong đầu chàng thực mạnh mẽ, rõ ràng kiếm thuật của hắn tạo chỉ thâm hậu thặng thừa.

Nhưng hắn là giả, nếu như đúng là Kim Kiếm sát thủ thật, thì không biết kiếm thuật đạt đến cảnh giới nào ?

Chàng nhìn hắn một lúc trầm giọng hỏi :

— Các hạ thật ra là ai ?

Giả Kim Kiếm sát thủ lạnh giọng đáp:

— Chẳng phải ngươi đã tự đoán ra rồi đó sao ?

— Các hạ thật là Thiếu môn chủ Thánh Kiếm Môn ?

— Không sai ! Có ai dám giả mạo được bổn nhân ?

Lãnh Nhất Phàn thấy thái độ lãnh ngạo tự kiêu của hắn chau mày hỏi vặn :

— Với thân phận như các hạ, vì sao ... mạo danh Kim Kiếm sát thủ ?

Thiếu môn chủ cười nhạt đáp :

— Bổn nhân chưa từng tự xưng danh ... này, đúng không ?

Nói đến đó hắn quét mắt nhìn cả hai người, giọng thù nghịch nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Các ngươi là địch nhân của bổn môn, điều này thì chẳng còn gì để hoài nghi. Lãng Tử, địch ngã song phương không thể cùng tồn tại, ngươi hiểu điều này chứ ?

Lãnh Nhất Phàn khựng người, đúng thế, đối phương chưa từng tự xưng là Kim Kiếm sát thủ, chỉ là do chàng nhận định như thế mà thôi, thế nhưng....

Chàng nhíu mày hỏi ngay :

— Vậy tại sao các hạ dùng Kim Kiếm?

— Ha ha... Có ai quy định không cho phép bổn nhân dụng Kim Kiếm chứ ?

Một câu hỏi ngược này khiến Lãnh Nhất Phàn lại cứng họng đuối lý, rành rành thấy được bên trong nội tình tất có vấn đề, nhưng chẳng nắm được đầu dây

mối dợ nào để vạch lộ chân tướng.

Lâm Lâm mắt sáng lạnh dữ dội, di chuyển thân hình lên trước hai bước, tay hươ nhẹ lên để lộ ngọn tiễn đao sáng páng, lạnh giọng hỏi :

— Vì sao ngươi giả mạo Kim Kiếm sát thủ ?

— Giả mạo ? Hắc hắc... Bổn nhân hà tất giả mạo người khác.Thôi được, nếu ngươi cho rằng bổn nhân mạo xưng là tình nhân của ngươi, nếu ngươi cứ mạo nhận, bổn nhân chẳng ngại gì mà tiếp nhận !

Giọng nói khinh ngạo, hàm ý chớt nhả thực khiến người nghe đến chói tai.

Lâm Lâm trong ánh mắt nét dã tính phút chốc trỗi lên.

Lãnh Nhất Phàn lập tức có chủ ý trong đầu, tiến lên một bước dài nói :

http://tieulun.hopto.org

— Bất quản ngươi thân thế lai lịch t
sao, ngươi chuyển tin ước hẹn tại ha
đây là cuộc ước hẹn sinh tử. Vừa rồi t
ta ra kiếm còn giữ lại một phần, cho n
ngươi mới còn nói chuyện được đến gi
hiện tại chúng ta tiếp tục.

Nói rồi trường kiếm vung lên, chàng
thâm tâm chính là muốn ngăn cản Lâm
Lâm ra tay, bởi vì chàng thầm tin Lâm
Lâm không chịu nổi kiếm thuật của hắn

Thiếu môn chủ nhếch mép cười nhạ
nói :

— Lãng Tử, ngươi đã không còn c
hội.

— Nực cười !

— Ngươi cứ trương mắt lên nhìn xe
có đáng cười hay không !

Hắn nói rồi giơ tay trái lên một vòn

ung quanh, lại tiếp :

— Ngươi đã muộn mất rồi !

Cái huơ tay của hắn không nói cũng
t là ra hiệu cho thuộc hạ, quả nhiên
n nghe thấy từ phía cành lá lay động
xạt, có tiếng người xuất hiện đến gần
chẳng ít người.

Đương cơ lập đoạn, chàng không thể
hình thế thành lập rơi vào bị động,
m vung lên ra chiêu...

Thế nhưng đã nửa bước, thiếu môn
như đã tính toán hết trong đầu, vừa
hiệu xong là thân hình nhanh như chớp
đi mất.

Lãnh Nhất Phàn một kiếm chẳng
nh, người đối phương đã thoát ra xa,
ng muốn truy đuổi cũng khó. Bởi vì
ng lúc này người từ bốn hướng túa ra

http://tieulun.hopto.org

tạo thành một vòng vây kín, tên nào bị
khí cũng lăm lăm trong tay, xem ra chẳng
phải là hạng võ sĩ tầm thường.

— Ha ha ha...

Thiếu môn chủ cười dài tỏ ra vô cùng
đắc ý.

Lãnh Nhất Phàn và Lâm Lâm còn
chưa kịp phóng người lên thì ám khí từ
bốn hướng bắt đầu phóng ào ào tới trùm
kín cả người bọn họ.

Đây không phải là lần đầu tiên chàng
bị vây công bằng kiểu này, kiếm vùng lên
nhanh như chớp tạo thành một màn kiếm
ảnh đánh bạt hết ám khí.

Thế nhưng hết đợt thứ nhất đến đợt
thứ hai, ám khí cứ bay tới tấp như lần mưa
chàng ra kiếm vừa bảo vệ mình vừa bảo
vệ cho Lâm Lâm.

Lâm Lâm cũng vung ngọn tiễn đao
ạt ám khí, hai người cứ thế dựa vào
au chống trả từng đợt tấn công của
ng.

Nhưng đến đợt thứ ba thì nghe tiếng
vù, một đám đen kịt như khói bay vù

Lãnh Nhất Phàn chấn động la lên :

— Ong độc !

Rồi tay ôm choàng lấy người Lâm
m, chàng nhân nghĩ trong người có
c túi trị ong dược, nên mới làm vậy.

Nhưng một động tác này của chàng
g khiến cho kiếm trong tay chàng hơi
m lại, lập tức mấy ngọn ám khí xuyên
kẻ hở trúng vào lưng, chàng cảm thấy
vai và lưng nhói đau lên mấy chỗ.

Đám ong độc cũng cắn vào người

http://tieulun.hopto.org

chàng hai ba chỗ mới bay tản đi.

Lãnh Nhất Phàn khi ấy mới buôn
Lâm Lâm ra, vừa lúc đợt ám khí thứ
bay đến, chàng giờ như điên loạn vun
kiếm múa tít lên. Nhưng thế nào thì kiế
giờ cũng đã bớt linh hoạt như ban đầu
ám khí lại dính vào người thêm mấy ngọn

Lâm Lâm thảng thốt kêu lên :

— Lãng Tử ....

Tay đao của Lâm Lâm cũng trún
mấy ngọn ám khí đến giơ lên chẳng nổi
tình thế cả hai đã rơi vào hiểm cảnh.

Đột nhiên chính lúc ấy giọng thiế
môn chủ thét lớn :

— Ngừng tay, bắt sống chúng cho t

Ám khí không còn bay tới, nhưn
đám võ sĩ bắt đầu xông lên.

Lâm Lâm nghiến răng, trong đôi m

lửa thù đỏ au như máu.

— Đứng yên !

Bỗng một giọng người truyền lại,
ng người không lớn, nhưng bên trong
ẩn một uy lực và nội công thâm hậu,
ến cả đám võ sĩ khựng người đứng lại.
bóng người một nam một nữ xuất hiện
ay bên ngoài vòng vây.

Lãnh Nhất Phàn và Lâm Lâm nghe
ng người quen quen đưa mắt nhìn, mới
in ra trong hai người này một người
nh là Giả Y Nhân, còn nữ nhân kia
nh là Thập Lý Hương.

Lãnh Nhất Phàn trong đầu phấn chấn
lên, chàng vừa thấy có mặt Thập Lý
ơng đã hiểu ra mình sắp được cứu.

Thiếu môn chủ thấy có người tự
ên xuất hiện cản địa, bước lên trước

http://tieulun.hopto.org

mấy bước ngưng mắt nhìn đôi nam nữ kia [illegible] n đầu hai tên sao chưa lộ diện ?

ánh mắt đầy vẻ hoài nghi.

Giả Y Nhân trầm tĩnh đáp :

Đám võ sĩ chưa có lệnh thâu binh nên [illegible] — Hai vị kia chuẩn bị cho công tác

vẫn cứ vây kín lấy bọn Lãnh Nhất Phàn [illegible] ăm núi, sẽ gặp mặt sau !

và Lâm Lâm.

— Thăm núi ư ?

Thiếu môn chủ giọng ngạo nghễ hỏi:

— Không sai, nợ rồi phải trả, mọi [illegible] uyện cần phải kết thúc, nhưng chuyện

— Bằng hữu là ai ? Nhanh báo tính [illegible] v chúng ta hiện tại hãy khoan nói đến.

danh ?

[illegible] hiếu môn chủ, ngươi cùng Lâm Lâm cô

Giả Y Nhân nói :

[illegible] ứng từng có lời thề ước, vậy tại sao ....

— Tại hạ Giả Y Nhân !

Lâm Lâm vội thét lên cắt ngang :

Thiếu môn chủ lại hỏi :

— Hắn không phải là Kim Kiếm Thủ,

— Đồng bọn với Lãng Tử sao ?

[illegible] n giả mạo.

— Chẳng sai chút nào.

— Ồ !

— Ồ, tốt lắm ! Tự đến đây nộp mạn[illegible]

Giả Y Nhân ánh mắt ngưng nhìn thiếu

càng hay !

[illegible] n chủ, hỏi :

Thiếu môn chủ lăm lăm thanh trườn[illegible]

— Thiếu môn chủ giải thích chuyện

kiếm trong tay nói tiếp :

[illegible] v thế nào ?

— Các ngươi vào núi cả thảy sáu tê[illegible]

http://tieulun.hopto.org

Thần thái hắn trầm tĩnh đầy phong độ.

Thiếu môn chủ giọng lạnh như tiền đáp :

— Bổn nhân chẳng có gì để giải thích.

— Thế thì cũng chẳng sao, đằng nào cũng còn cơ hội. Hiện tại lệnh cho thuộc hạ tránh ra được chứ ?

Giả Y Nhân vừa nói vừa vỗ vỗ tay vào vai Thập Lý Hương rồi cười mỉm để lộ hàm răng trắng tinh nói tiếp :

— Thiếu môn chủ, tại hạ vốn chẳng có ý này, thế nhưng Lãng Tử và Lâm Lâm cô nương đều thụ thương, cho nên mới đành thay đổi chủ ý....

Thiếu môn chủ ánh mắt hơi lạ nhìn Giả Y Nhân hỏi :

— Bổn ý ngươi thế nào ?

— Nói chuyện một cách đường chính ... thiếu môn chủ....

— Hắc hắc... khéo nghe nhỉ ? Thế ... n tại ngươi thay đổi chủ ý thế nào ?

— Đương nhiên trước tiên là cứu người, còn mọi chuyện thì để lại dịp khác!

— Ha ha ha....

Thiếu môn chủ cười dài khinh mạn nói tiếp :

— Họ Giả kia, ngươi say hay tỉnh đây ?

Giả Y Nhân nhún vai cười đáp lại :

— Đương nhiên là tỉnh, mà còn rất ... táo nữa là khác.

Thiếu môn chủ ngừng tiếng cười đổi giọng danh lạnh nói :

— Xem ngươi đầy phong độ khí

http://tieulun.hopto.org

phách, những tưởng ngươi chỉ là hạng quý gia công tử ít khi ra đường, cho nên bổn nhân không muốn động kiếm, tốt nhất ngươi cùng đồng bọn của ngươi ngoan ngoãn theo bổn nhân về núi, thế nào ?

Giả Y Nhân lại vỗ tay vào vai Thập Lý Hương cười nói :

— Được thì được, thế nhưng chỉ sợ vị cô nương này không đồng ý !

Thiếu môn chủ cười nhạt, chân đi động, miệng nói :

— Giờ ở đây đừng nói là cô ta, mà đến ngươi không đồng ý cũng không được. bởi vì mỗi khi đã động kiếm thì lưu huyết là điều khó tránh, đúng không ?

Hắn nói hết câu thì người cũng đã đi đến gần trước mặt Giả Y Nhân chỉ còn cách tầm một trượng.

Giả Y Nhân lắc đầu cười nói :

— Không đúng !

— Nếu không tin ngươi có thể hỏi cô ta.

Thập Lý Hương đột nhiên thét lên :

— Đại ca, là muội đây !

Hai tiếng đại ca từ miệng Thập Lý Hương gọi, đủ chứng thực thân phận của thiếu môn chủ là không giả, Lãnh Nhất Thần giờ chẳng còn hoài nghi gì nữa, thế nhưng nếu vậy thì Kim Kiếm Thủ đâu ?

Thiếu môn chủ nghe nữ nhân kia thốt lên gọi mình như thế chẳng khác gì đêm khuya gặp quỷ, hai mắt trợn tròng, miệng mồm há hốc, các cơ trên mặt cứ rung lên từng hồi.

Hắn nhìn khuôn mặt xấu xí xa lạ này không ra; nhưng giọng nói của Thập Lý

http://tieulun.hopto.org

Hương thì chẳng thể nào hắn nghe nhầ
được, đồng thời hắn đã ngửi thấy mù
hương đặc biệt tỏa ra từ người Thập L
Hương.

Sau một hồi chết lặng, hắn run giọn
thốt lên :

— Ngươi ....

Nhưng rồi câu nói tắt nghẹn tron
họng khiến hắn chẳng thốt được thành lờ

Thập Lý Hương giọng the thé nói :

— Muội chính là Kiều Kiều đây, bọ
chúng dùng thuật dị dung biến muội đế
thế này đây. Hu hu....

Nói cuối câu tức giận lẫn hờn tủ
khóc rống lên.

— Đại ca.... cứu... muội .....

— Làm sao .... Hừ . !

Thiếu môn chủ tức điếng người, hai

như bật máu, vung thanh Kim Kiếm
ng tay lên.

Giả Y Nhân bình tĩnh như không, cười
ới nói :

— Thiếu môn chủ, ngươi chớ nên
ng nảy mà hỏng chuyện, đúng chứ ?
hẳng lẽ ngươi đành tâm hy sinh bào muội
a ngươi ?

Thiếu môn chủ đành thỏng kiếm
ống, nghiến răng rít lên :

— Họ Giả kia, thả nó ra !

— Đương nhiên sẽ thả, chờ đến khi
o Lãng Tử và Lâm Lâm cô nương rời
hỏi đây an toàn, tại hạ sẽ thả ngươi.

Đây là một điều kiện trao đổi người,
hưng thiếu môn chủ tức anh ách trong
g chẳng sao chịu nổi, mắt cứ trừng
ừng nhìn đối phương như muốn ăn tươi

http://tieulun.hopto.org

nuốt sống.

Giả Y Nhân hất hàm hỏi :

— Điều kiện thế nào là công bằn
sao chứ ?

Thiếu môn chủ giận tím gan tím ruộ
nhưng hắn chẳng còn cách nào khác, c
dù hắn là tay gian tặc giết người chẳ
chớp mắt đi nữa, thì cũng chẳng thể nà
dám hy sinh bào muội của mình.

Cuối cùng đành hô lớn :

— Lui hết cho ta !

Rồi bản thân hắn cũng đứng tra ngo
vừa để tỏ ý cho bọn Lãnh Nhất Phàn
đồng thời ở góc độ đó hắn dễ giám sát
hai bên.

Giả Y Nhân nói :

— Lâm Lâm, cô giúp dìu Lãng Tử
nhé !

Lâm Lâm thấy tình thế đã được giải
u, khi ấy nhìn Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Ngươi tự đi được chứ ?

Lâm Lâm chỉ trúng mấy ngọn ám khí
n tay trái, một tay cử động khó khăn,
ứng không trở ngại gì lắm. Ngược lại
nh Nhất Phàn trúng ám khí ghim ngay
n lưng, trên vai, khiến Đốc mạch gần
trở trệ, đứng thẳng lưng đã khó, mà
động càng khó hơn.

— Cũng được, nhưng trước tiên cần
ố mấy cây ám khí trên lưng rồi....

Lâm Lâm gật đầu nói nhanh :

— Ta hiểu !

Nói rồi liếng thoắng giúp chàng nhổ
ng cây ám khí trên lưng, Lâm Lâm
theo Lãnh Nhất Phàn thi thủ trị
ng cho người khác, nên nên này cũng

http://tieulun.hopto.org

đã biết nhiều những thủ pháp trụ thươ
thông thường.

Lãnh Nhất Phàn lại nói :

— Trong áo ta có thuốc trị thương.

— Ừm !

Lâm Lâm gật đầu, nhổ xong hết mấ
ngọn ám khí, mới thò tay vào trong á
chàng lấy thuốc trị thương ra, bất chợ
Lãnh Nhất Phàn a lên một tiếng, khiế
Lâm Lâm giật mình nhìn chàng thấy nó
mặt khác thường vội hỏi :

— Ngươi còn chỗ nào trúng thươn
nữa sao ?

Lãnh Nhất Phàn thấp giọng nói :

— Lâm Lâm... chiếc vòng... lục ngọ
trên tay cô,....

Thì ra vừa rồi khi Lâm Lâm thò t
vào áo chàng lấy thuốc, chàng mới để

hìn thấy cổ tay phải nàng mang một
iếc vòng ngọc bích, trong đầu chợt nhớ
n một chuyện, nên mới thốt lên đầy
inh hãi như vậy.

— Vòng ngọc của ta thì sao ?

Lâm Lâm vừa giơ tay lắc lắc chiếc
ng ngọc trên tay vừa hỏi tiếp :

— Lãng Tử, có chuyện gì với chiếc
ng lục ngọc này của ta sao ?

Lãnh Nhất Phàn nghĩ ngay lúc này
ng tiện hỏi, bèn kìm lại trong lòng nỗi
i nghi của mình, thấp giọng nói :

— Chuyện nãy chúng ta sẽ nói với
u sau !

Lâm Lâm chau mày nói :

— Ta muốn nghe ngay bây giờ !

— Không ! Lúc này nói chẳng tiện...

— Lãng Tử, ta....

http://tieulun.hopto.org

Giọng Lâm Lâm cũng tỏ ra kích động
mạnh, Lãnh Nhất Phàn cắt ngang
ngay:

— Lâm Lâm, cần trầm tĩnh, trước mắt
chúng ta phải nhanh rời khỏi đây rồi nó
chuyện !

Lâm Lâm khi ấy mới để mắt nhì
chung quanh, thấy bọn người Thánh Kiế
Môn đang lườm lườm nhìn họ, vội rắ
thuốc trị thương lên những chỗ trú
thương trên lưng chàng.

Lãnh Nhất Phàn hít sâu một hơi, th
cử động thân hình thấy đã khá hơn, b
giờ bước tới nhìn thiếu môn chủ nói :

— Thiếu môn chủ, chúng ta sẽ g
lại nhau trong hoàn cảnh khác !

Thiếu môn chủ trong mắt đằng đằ
sát khí, quả thực nếu muốn tận diệt h

an thì đây là cơ hội nghìn năm, nhưng
u hiểm một nỗi bảo muội hắn Thập Lý
ứng đang nằm trong tay Giả Y Nhân.

Giả Y Nhân chừng như cũng nhận ra
m địa thâm hiểm trong ánh mắt Thiếu
n chủ nên cố tình nói :

— Hương cô nương, chịu khó chờ
m một chút nữa thì cô nương được tự

Lâm Lâm nhìn thanh Kim Kiếm trong
Thiếu môn chủ với ánh mắt đầy căm
n.

Lãnh Nhất Phàn vội kéo tay nàng

— Lâm Lâm, chúng ta đi. Nên hiểu
ng ta có vội chẳng vội một lúc, đúng

Lâm Lâm còn nhìn lên mặt Thiếu

http://tieulun.hopto.org

môn chủ thêm lần nữa , hừ một tiếng lạ
lừng rồi mới cùng Lãnh Nhất Phàn r
khỏi hiện trường.

Thiếu môn chủ trên mặt các thớ c
cứ giật giật liên hồi, ánh mắt lay độn
đầy sát cơ, nhìn bọn Lãnh Nhất Phàn
xa mà tức điếng cả người.

Chẳng riêng gì hắn, mà đám thủ h
của hắn cũng trừng trừng nhìn theo Lã
Nhất Phàn và Lâm Lâm điên tiết.

Khi thấy bóng Lãnh Nhất Phàn h
người khuất dạng, Thiếu môn chủ g
giọng nói ngay :

— Họ Giả kia, ngươi còn chưa ch
thả người ư ?

Giả Y Nhân cười nói :

— Thiếu môn chủ chớ nên nôn nó
trên đương nhiên thả người.

anh Nhất Phàn

— Hừ ! Giả như các ngươi thi thủ gì
n người bào muội của ta...

— Tại hạ dám lấy nhân cách của
nh bảo đảm là không !

Giả Y Nhân cố kéo dài thời gian đến
tính Lãnh Nhất Phàn đã an toàn, khi
mới buông tay ra nói :

— Hương cô nương, hiện tại thì cô
thể về nhà !

Thập Lý Hương loạng choạng bước
hướng người của mình, cứ nhìn từng
c đi đầy vất vả cật lực, hẳn huyệt đạo
n người còn chưa giải hết.

Khó khăn lắm mới đến được trước
huynh của mình, hai tay ôm choàng
người Thiếu môn chủ khóc nấc lên,
như cô ta đã chịu nhiều nỗi uẩn

http://tieulun.hopto.org

— Đại ca....

Thiếu môn chủ vuốt tay lên vai Thá
Lý Hương an ủi :

— Yên tâm, ta sẽ trả thù cho muộ

Rồi đẩy Thập Lý Hương nói tiếp :

— Tránh sang bên kia, để ra nó
chuyện với hắn !

Thập Lý Hương gật đầu bước r
ngoài, hai tên võ sĩ liền đến dìu cô ta.

Lúc này nhìn lại, đám võ sĩ chẳng cả
đợi đến lệnh đã vây kín Giả Y Nhân ng
khi Thập Lý Hương vừa được thả ra.

Thiếu môn chủ ánh mắt hằn học nhì
Giả Y Nhân, nhưng thấy đối phương
nhiên bất động, chừng như chưa hề có
niệm bỏ đi khỏi đây, khiến hắn khô
khỏi kinh ngạc.

Thiếu môn chủ chỉ sãi chân mấy bướ

la đến trước mặt Giả Y Nhân cách chừng
một trượng.

Giả Y Nhân giơ tay lên cản lại nói :

— Thiếu môn chủ, ngươi quá nóng
ội....

— Họ Giả kia, ngươi nghĩ có thể sống
được khỏi đây sao ?

Giả Y Nhân mỉm cười nói :

— Thiếu môn chủ, tại hạ vốn định
từ, nhưng chợt nghĩ đến một chuyện
sức quan trọng, cho nên mới nán lại
y !

Đám võ sĩ vây Giả Y Nhân vào giữa
ấy mới ngừng di chuyển lắng nghe bọn
còn đối đáp gì với nhau.

Giả Y Nhân thần thái ung dung bình
khiến cho Thiếu môn chủ hơi khốn
bất ngờ, hắn còn muốn nói mà xem

http://tieulun.hopto.org

ra chẳng có chút gì hoảng sợ.

— Được ! Bổn nhân kiên nhẫn c
xem ngươi muốn trăn trối lời gì ?

Giả Y Nhân bật cười thành tiếng nó

— Chẳng phải dung mạo Hương c
nương bị biến dạng đó sao ?

Một câu này như đề tỉnh Thiếu mô
chủ, hắn liếc mắt nhìn nhanh Thập l
Hương, quả nhiên khuôn mặt như ma hờ
quỷ sứ này khiến hắn đau xót.

— Thi thủ thuật dị dung này là mộ
vị đại mỹ dung sư, chẳng những có thể
dung mà còn có thể khiến nó trở l
nguyên hình.

Thiếu môn chủ giật mình hỏi ngay

— Nói thế ngươi có thuốc hồi dun
sao ?

Giả Y Nhân gật đầu nói :

— Không sai !

Rồi lấy từ trong áo ra một bình ngọc
xíu giơ lên nói tiếp :

-- Chỉ cần dùng thuốc này hòa nước
ng rửa mặt sáng tối hai lần thì hoa dung
của Hương cô nương sẽ trở lại bình
ờng, Thiếu môn chủ, tiếp lấy !

Nói cuối câu vung tay ném bình thuốc
lên về hướng Thiếu môn chủ.

Thiếu môn chủ ngước mắt giơ tay bắt
bình thuốc.

Bao nhiêu ánh mắt võ sĩ cũng nhìn
bình thuốc....

Chính đúng lúc này thì bóng người
ng lên như làn khói.

Đến khi Thiếu môn chủ bắt được bình
uốc, nhìn lại thì chẳng còn nhìn thấy
ng dáng Giả Y Nhân đâu nữa.

http://tieulun.hopto.org

Thân pháp cực nhanh mà kỳ ảo, ch
động kinh ngạc xen lẫn tức giận khiến h
chết trân giữa hiện trường.

*

* *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BA MƯƠI

CỪU BÁO OAN GIẢI

Trong gian nhà đá dưới chân núi.

Phu phụ Kim lão nhị đứng bên cửa mắt cứ ngóng nhìn ra ngoài vẻ mặt nôn nóng lẫn lo lắng.

Khi thoáng thấy bóng người thì cả hai chạy hẳn ra ngoài, nhận ra bóng người vừa đến chính là Lãnh Nhất Phàn và Lâm Lâm liền hỏi ngay :

http://tieulun.hopto.org

— Nhị vị đã về, không sao chứ ?

Lãnh Nhất Phàn gật đầu đáp :

— Có nguy nhưng không hiểm !

Kim lão nhị lại nhìn ra ngoài hỏi

— Còn vị thiếu hiệp kia ?

Lâm Lâm tiếp lời đáp :

— Kìa ! Chẳng phải đã về đến ki
sao ?

Quả nhiên thêm một bóng người t
ngoài xa lướt nhanh tới chính là Giả
Nhân.

Giả Y Nhân thân pháp nhanh khôn
tưởng, người lướt đi như lưu thủy hàn
vân, nháy mắt đến trước bốn người, cư
nói :

— Ổn cả rồi, chúng ta nhanh hàn
động bước tiếp theo, nếu để lâu chún
tất sẽ chủ động phòng bị.

Kim nhị nương cúi người nói :

— Ba vị xin mời vào trong, cơm nước
u chuẩn bị xong.

Ba người vào trong nhà, giờ đây
oài phu phụ Giang Lăng còn có thêm
người bịt mặt nữa. Lãnh Nhất Phàn
a nhìn đã nhận ra ngay chính là Giang
Bí Khách.

Trong lòng chàng thoáng hoài nghi,
hân vật này sao cũng đúng lúc này tại
y, xem ra có điều gì để nói với ta đây ?

Nghĩ thế chàng ôm quyền thi lễ nói :

— Các hạ lâu ngày !

Giang Hồ Bí Khách trong ánh mắt tỏ
quan tâm hỏi :

— Lão đệ ngươi thụ thương ?

Lãnh Nhất Phàn nhún vai nói :

— Chỉ ăn mấy ngọn ám khí, không

http://tieulun.hopto.org

ngại gì !

— Nên trị thương trước đã.

Lãnh Nhất Phàn gật đầu nói :

— Lâm Lâm cô nương đã giúp tại h
trị thương.

Trên bàn [illegible] thêm
hủ rượu, Giang phu nhân thấy mọi ngư
đã đầy đủ liền mời :

— Mọi người đều đã đói, chúng t
vừa ăn vừa nói chuyện !

Ai nấy chỉ khách khí mời nhau mấ
câu rồi cùng ngồi vào bàn, chỉ riêng Gian
Hồ Bí Khách vẫn đứng nguyên vị.

Lãnh Nhất Phàn ngưng mắt nhì
Giang Hồ Bí Khách nói :

— Các hạ sao không ngồi....

Giang Hồ Bí Khách lắc đầu nói ngay

— Kẻ mọn còn có cấp sự, đi ngay

ây giờ !

Không nói cũng biết, Giang Hồ Bí
Khách trên đầu trùm kín túi vải che mặt,
ương nhiên chẳng tiện cùng mọi người
n uống, cho nên mới thoái thác như thế.

Giang Lãng trong vai chủ nhân nhanh
hóng rót rượu mời khách.

Quả thực người nào cũng đã đói, nên
hẳng ai khách sáo gì thêm, cùng nhau
n uống.

Lâm Lâm trong lòng còn áy náy bất
n về chuyện vừa rồi ngoài kia, mắt thỉnh
hoảng cứ đưa nhìn Lãnh Nhất Phàn.

Cuối cùng không nén nổi bèn hỏi :

— Lãng Tử, hãy nói chuyện chiếc
ông ngọc ta thế nào chứ ?

Một câu chẳng đầu chẳng đuôi khiến
ọi người trong bàn chẳng ai hiểu gì.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn ngẩn người ngừng đũa, thấy chẳng cần phải giấu giếm ai ở đây, mới đem chuyện chàng gặp người tù trong hắc lao kể lại cho họ nghe.

Cuối cùng chàng nhìn Lâm Lâm :

Hắn người mà Lâm Lâm cô nương muốn tìm chính là người này ?

Lâm Lâm nghe chàng kể thì thất thanh rú lên, run giọng nói :

— Đúng là chàng rồi, không ngờ...

Lãnh Nhất Phàn gật đầu nói :

— Đúng thế, thật không ngờ cô là là Tiểu Sơn Thố mà người kia phó thá cho tại hạ đi tìm.

Lâm Lâm chẳng thể nào nuốt nổ thêm một muỗng cơm nào, nước mắt c dàn dụa trên mặt, trong ánh mắt bi thươn ấy còn hằn lên lửa căm thù.

Giang Hồ Bí Khách chen vào nói :

— Như thế người bị giam trong thạch o mới đích thực là Kim Kiếm Thủ ?

Lãnh Nhất Phàn gật đầu nói :

Chẳng nghi ngờ gì nữa, có điều Kiếm Môn .....

Giang Hồ Bí Khách gật khẽ đầu nói gay :

— Kẻ mọn hiện tại đã hoàn toàn biết ước, Môn chủ Thánh Kiếm Môn hiệu Cái i Kiếm Tôn, cố danh tư nghĩa tất mộng n ngôi chí tôn trong kiếm học thiên hạ.

Hắn không tiếc mọi thủ đoạn bỉ ổi đạt được mục đích, cho nên trước tiên gây ra công án huyết tẩy Địa Linh on, chiếm lấy tổng đàn này làm sào vệt của hắn. Sau đó sẽ từ từ khuếch ương thanh thế xưng vương thiên hạ.

http://tieulun.hopto.org

Những câu này đương nhiên đúc k
từ những điều hắn khám phá ra được, xem
chừng rất cận với thực tế.

Lâm Lâm nước mắt cứ tuôn trào nh
mưa.

Lãnh Nhất Phàn cũng nghĩ đến đ
sự của mình, chẳng kiên nhẫn nổi ngư
mắt nhìn Giang Hồ Bí Khách hỏi :

— Cái Đại Kiếm Tôn phải chăng
Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên ?

— Điều này còn chưa thể dám q
quyết những hành vi của hắn thực k
dùng để phán đoán !

Giang Hồ Bí Khách đáp lấp lửng
ôm quyền nói nhanh :

— Kẻ mọn còn nhiều việc cần chu
bị, các vị xin cứ theo kế hoạch hành đ
hẹn gặp lại !

Nói dứt tiếng cuối cùng thì người đã
a đến bên cửa.

Lãnh Nhất Phàn buột miệng nói :

— Hắn thực là ai ?

Một câu này chẳng ai hiểu chàng
ốn hỏi người nào, và đối tượng hỏi đến
ai ?

Nhân vì Giang Hồ Bí Khách lập
ông rõ ràng là đứng về phía chàng,
ầm giúp đỡ chàng, nhưng đến giờ vẫn
ưa chịu xuất lộ bản chân diện mục, cho
n chàng cứ tấm tức trước chuyện này.
ng thời câu hỏi của chàng cũng khả
g chính là hỏi đến nhân vật chàng hoài
trong lòng Cái Đại Kiếm Tôn ?

Chẳng ngờ Giả Y Nhân tiếp lời chàng
:

— Hắn là người của ta !

http://tieulun.hopto.org

Giả Y Nhân đương nhiên hiểu l... chàng định hỏi Giang Hồ Bí Khách, cho... nên mới đáp vậy.

Lãnh Nhất Phàn thuận miệng nói

Tại hạ muốn hỏi lai lịch người này?

Chỉ sợ chẳng ai biết được !

Giả Y Nhân đáp một câu như không

— Lãng Tử !

Lâm Lâm bỗng nhiên thốt lên, g... khô nước mắt, trong đôi mắt ấy đã tìn... và sát cơ ẩn hiện hỏi :

— Chàng..., vẫn còn sống chứ ?

Cũng lại là một câu hỏi chẳng biế... hỏi ai, ai mà biết được tử tù trong hắc la... còn sống hay đã chết ?

Thế nhưng cũng giống như Lãnh Nh... Phàn, đây là chuyện mà nàng phải đạt đế...

...ng được cho dù trả giá như thế nào ?

— Nếu như anh ta có ý chỉ để sống ...n tất còn sống !

Chính là Giả Y Nhân chen vào đáp, ...i lại nói tiếp :

— Cứ theo như Lãng Tử vừa mới kể ... anh ta chẳng những công lực bị phế ...a đôi chân cũng đã tàn, mục đích đối ...ương là muốn lấy pho kiếm pháp chứ ...hông cần mạng anh ta. Cho nên vấn đề ...anh ta có còn muốn sống và quyết chí ...sống hay không, bởi vì chính Lãng Tử ...a hứa sẽ tìm cách cứu anh ta ra.

— Nếu như chàng mệnh hệ....

Lâm Lâm rít lên, giọng tàn khốc :

—... Ta nhất định làm cỏ cả Thánh ...iếm Môn !

Giang Lăng thấy không khí ngột ngạt

http://tieulun.hopto.org

căng thẳng bèn nói :

— Các vị, chúng ta tiếp tục ăn uống nghỉ ngơi một chốc rồi triển khai hàn động. Tất cả mọi vấn đề sẽ có đáp án mời dùng !

Nói rồi nâng chén mời mọi người nấy ăn uống trong lặng lẽ.

*

* *

Nhưng cạnh bức tường chính giữa nhà là một chiếc tủ đứng cao tựa vào tường, chỉ là loại tủ chứa lương thực thường thấy của nông dân.

Thế nhưng lúc này khi chiếc tủ được xê dịch sang một bên thì lộ ra một miệng

ầm ngầm bí mật, đây chính là con đường ầm thông tới tận phúc địa tổng đàn, ang Lăng phất tay ra hiệu cho mọi người bản thân lão nhảy xuống đường ngầm trước.

Tiếp theo là Giang phu nhân, Lâm ầm, Giả Y Nhân và cuối cùng là Lãnh hất Phàn.

Phụ phụ Kim lão nhị ở lại thủ giữ, hờ mọi người vào đường ngầm hết rồi ới xê dịch tủ che kín miệng đường hầm đề phòng nếu có người của đối phương m đến thì cũng chẳng phát hiện được.

Miệng hầm thì nhỏ, nhưng khi vào ong mật đạo thì cao rộng thoải mái hơn, ong bóng đêm đen tối, mọi người nắm o nối đuôi nhau mà đi.

Động đạo ngoằn ngoèo khúc chiết,

http://tieulun.hopto.org

tuy chẳng thấy gì nhưng dưới bước chân [illegible]m lại là một quãng đường rất dài trong cảm giác con đường càng lúc càng chạy [illegible]ật đạo, vẫn không hề có một tia sáng ngược dốc lên cao, hẳn là tiến sâu vào [illegible]ó, chỉ nghe thấy tiếng bước chân và hơi núi. [illegible] của mọi người.

Ai nấy trong lòng đều khẩn trương, [illegible] Chỉ ít phải mất đến chừng một canh căng thẳng, bởi vì với họ mỗi người đều [illegible], cuối cùng đoàn người mới dừng lại, có một mối thù riêng với Thánh Kiếm [illegible]ía trước Giang Lăng vận khí truyền âm Môn cần phải giải quyết. [illegible] nói:

Lãnh Nhất Phàn tuy không dám gọi [illegible] Các vị, chúng ta đã đến nơi, tạm là thù oán, nhưng di nguyện của phụ thân [illegible]nỉ ngơi giây lát.

chàng nhất định phải làm sáng tỏ, cho nên [illegible] Nói rồi một mình lão tiến nhanh về chàng chẳng thể không trực tiếp gặp mặt [illegible]ước.

chủ Thánh Kiếm Môn. Cả đoàn cùng ngồi xuống nghỉ, ngoài

Giang Lăng là môn chủ Địa Linh [illegible]u phụ Giang Lăng ra, chẳng ai biết được Môn, chủ nhân đích thực của tổng đà [illegible] đã đến đâu.

này, nên lão thông thuộc đường đi nhỏ [illegible] Ngồi nghỉ chưa bao lâu, đột nhiên lòng bàn tay. [illegible]ía trước có ánh sáng lóe lên, mọi người

Không biết đã đi được bao lâu, như [illegible]h thần lập tức khẩn trương:

http://tieulun.hopto.org

Ánh sáng càng lúc càng nhiều, cu
cùng lộ hẳn ma khung một nửa cánh c

Giọng Giang Lăng phía trước truyề
nhanh lại :

— Các vị, ở đây rất yên ổn, chúng t
bắt đầu hành động !

Dứt lời lách người nhanh biến mất sa
ô cửa.

Mọi người lục tục từng người một le
vào bên trong.

Người cuối cùng là Lãnh Nhất Phàn
chàng lách qua khỏi cửa khi ấy mới nhậ
ra động khẩu cách mặt đất có đến bố
năm trượng, bên dưới chẳng phải là độn
hoang đất vắng, mà ngược lại là cả mộ
tòa lâu đài tuy quy mô rất nhỏ, nhưng v
nguy nga tráng lệ không thua kém gì mộ
vương phủ, thực là một chuyện chẳng

ợ tới, đồng thời khó tin được nếu như
hẳng phải tận mắt nhìn thấy.

Bao quanh tòa lâu đài là bốn bức
ường đá có khoảng cách khá đều nhau
ừng mười trượng, nhìn chẳng khác gì
ột miệng giếng, còn mặt đất là đáy
iếng.

Khi xuống đến mặt đất, mỗi người
ìm chiếm lấy một vị trí theo sự phân bố
ủa Giang Lăng.

Đột nhiên hai nữ nhân từ trong điện
ước nhanh ra, như phát hiện có bóng
ười lạ liền thét hỏi :

— Ai ?

— Nhanh chạy vào báo...

Hai nữ nhân quay người chạy nhanh
ào trong, lập tức có tiếng khánh vang
ên báo động.

http://tieulun.hopto.org

Tuyệt địa thiên sinh này ngoài như[illegible] Bọn Lãnh Nhất Phàn di chuyển thành con đường ngầm trong lòng núi tươ[illegible]nh cánh cùng tiến lên.

thông với nhau, còn hoàn toàn như cá[illegible] Sáu thiếu nữ xuất hiện phân làm hai biệt với thế giới bên ngoài, có thể coi[illegible]ng ngay bên điện môn. cứ nhìn thần thái một nơi tuyệt đối bí mật an toàn, cho nê[illegible]nh lùng khinh ngạo của họ thì quyết bình thường chẳng cần canh phòng gì.[illegible]ẳng phải là hạng nữ nhi tầm thường,

Trong cấm địa này chẳng như bê[illegible]ước sự xuất hiện đột ngột của bọn Lãnh ngoài, chỉ một số cao thủ tâm phúc bả[illegible]hất Phàn chẳng thấy người nào tỏ ra hốt vệ, ngoài ra những người khác không đư[illegible]ăng đổi sắc.

đặt chân vào. Tiếp theo đó mới thấy một đoàn

Hiện tại bọn Lãnh Nhất Phàn xu[illegible]ười nam nữ đều có từ trong đi ra, trong hiện có thể xem như từ trên trời giá[illegible] có thiếu môn chủ chẳng bao lâu trước xuống, trực nhập vào cấm địa, quả là m[illegible]y thất bại trở về, còn nữ nhân có Thập tình huống mà bọn chúng chẳng thể n[illegible] Hương.

ngờ tới nổi. Thập Lý Hương lúc này đã hồi phục

Sau hồi khánh báo động, lập tức th[illegible]i nguyên trạng bản lai diện mục, vừa ra sáu thiếu nữ tay nắm trường kiếm phó[illegible]ại điện, đầu tiên là cô ta đưa mắt nhìn ào ra, chưa thấy bóng một nam nhân.[illegible]nh Nhất Phàn không hề chớp mắt, thiếu

http://tieulun.hopto.org

môn cũng như thế, đương nhiên với h[illegible]ạch Thư hay là nên phải gọi là Môn chủ đều mang lòng hận chàng thấu xương t[illegible]u nhân đấy ?

Một phụ nhân tuổi đã sấp sang n[illegible] Giang phu nhân vừa nói, ánh mắt long tuần, ăn vận bình thường, thế như[illegible]n dữ dội. không che giấu nổi nét hoa lệ cao v[illegible] Lãnh Nhất Phàn vừa nghe mới chợt người này chính là môn chủ phu nhân. [illegible]ếu ra, phụ nhân này chính là Bạch Ngọc

Khi ánh mắt bà ta quét nhìn vừa th[illegible]a vốn kết nghĩa thư muội với Giang phu phu phụ Giang Lăng thì mặt biến sắc [illegible]hàn, chẳng ngờ tâm địa đen tối ngầm như gặp quỷ, giống như một người chẳ[illegible]ng cấu kết âm mưu bán đứng cơ nghiệp hề muốn nhìn điều mà suốt đời mìn[illegible]a phu phụ nghĩa muội mình. chẳng bao giờ muốn nhìn thấy.

Càng đáng ngạc nhiên hơn là bà ta

Ánh mắt bà ta lung linh tỏ ra vẻ h[illegible] nghiễm nhiên trở thành Môn chủ phu hoảng, lấm lét nhìn quanh ý định đào t[illegible]hàn, vậy Môn chủ Thánh Kiếm Môn là ngay khỏi đây.

Giang Lăng phu nhân nhanh chó[illegible] Kỳ quái một điều là phu phụ Giang sãi chân bước lên mấy bước hắng giọ[illegible]ng chẳng hề hay biết, bọn họ chừng đánh tiếng nói lớn : [illegible]ư không nắm rõ thân thế lai lịch của

— Bạch thư, ta phải nên gọi ngươi [illegible]ch Ngọc Nga.

http://tieulun.hopto.org

Bạch Ngọc Nga qua cũng giữ đư[illegible] mạn nói :

bình tĩnh, trên mặt hiện một nụ cười m[illegible] — Ta không tin, nếu như tin thì ta đã

hồn, đủ thấy với mê lực ấy đã thu phụ[illegible]hẳng dấn thân giang hồ, ta chỉ tin vào

không ít người. [illegible]ai chữ lợi hại, đối với ta có lợi tất đối

— Vân muội ! Tùy ngươi muốn g[illegible]ời người khác có hại. ta muốn tránh điều

thế nào cũng được ! [illegible]ai tất phải chịu thiệt cho người khác. Từ

Bạch Ngọc Nga tuổi đã xấp xỉ ng[illegible]o chí kim, trong giang hồ đều là như thế,

tuần, chẳng những hoa dung tướng m[illegible] là người bình thường, đương nhiên cũng

vẫn còn nét xuân như tuổi ba mươi, m[illegible]hông thể ngoại lệ.

giọng nói thanh thoát trong vắt như tiế[illegible] Một lập luận tà đạo, thế nhưng Bạch

ngọc, thực là ít thấy. [illegible]gọc Nga nói một cách bình thản nghe

— Được, cứ xưng hô như cũ ! Ba[illegible]ư có lý, khiến người ngghe khốn cảm

thư, hẳn bà tin bốn chữ thiên đạo có[illegible]ọc chẳng đặng mà cười chẳng xong.

minh chứ ? — Bạch thư, ngươi đã chẳng tin thiên

Giang phu nhân cũng tỏ ra có khi [illegible] tất nhiên chẳng nói đến võ đạo, càng

chẳng hề có chút gì như đối mặt với [illegible]ng thể luận đến nhân đạo, ba cái đạo

thù thâm độc từng hủy hại mình. [illegible] chính là yếu tố tiên quyết để phân

Bạch Ngọc Nga cất tiếng cười kh[illegible] chính tà, thiện, ác, người thú !

http://tieulun.hopto.org

Giang phu nhân đáp lại một câu nh[illegible] nên căng thẳng.

nhàng mà thâm thúy, khiến đối phươ[illegible] Cứ nhìn cũng đủ thấy một bầu huyết

chẳng thể không chột dạ, bà ta ngừng l[illegible]nh sát kiếp khó bề tránh khỏi.

mỉm cười rồi tiếp : Lâm Lâm đứng bên cạnh Lãnh Nhất

— Nói đến những đạo lý này thô[illegible]ần huých khủyu tay nói :

vô vị, thế nhưng có một điều mà ngư[illegible] — Lãng Tử, xem ra hôm nay đại khai

không tin cũng phải tin... [illegible]t giới rồi !

Bạch Ngọc Nga mặt hơi sạm l[illegible] Lãnh Nhất Phàn giọng lạnh lùng nói

nhưng cố gượng cười nhạt hỏi :

— Điều gì ? — Vốn tại hạ đã tính đến khả năng

— Sự thực trước mắt ! [illegible]y !

Giang phu nhân vừa nói vừa vun[illegible] Lâm Lâm chau mày nói :

thanh trường kiếm trong tay lên ra uy. — Chỉ là sớm muộn thôi, hắn chẳng

Lập tức từ trong các thạch cốc đố[illegible]ể nào rút đầu giấu mình như rùa được !

diện với cung điện đám võ sĩ nhảy ra à[illegible] Bên kia Bạch Ngọc Nga lại lên tiếng:

ào như ong vỡ tổ, phải có hơn trăm tê[illegible] — Vân muội, điều ta ngạc nhiên nhất

xuất hiện vây kín toàn điện. [illegible]chẳng biết các ngươi vào đây bằng cách

Tình hình lập tức thay đổi, không kh[illegible]ào ?

http://tieulun.hopto.org

Giang phu nhân hừ một tiếng lạnh giọng nói :

— Bạch Ngọc Nga, ngươi chớ nghĩ rằng một khi tiềm phục được trong tổng đàn Địa Linh Môn lâu như thế thì đã nắm được hết mọi bí mật bổn môn, nên hiểu còn rất nhiều điều ngươi chưa biết và vĩnh viễn ngươi sẽ không còn cơ hội để biết.

Bà ta hơi ngừng lại, đinh mắt vào người Bạch Ngọc Nga nói tiếp :

— Chỉ còn một điều mà ngươi có thể biết được là đã đến giờ ngươi phải trả giá cho hành động thâm độc của ngươi, như thế là đủ lắm rồi !

Bạch Ngọc Nga thấy đám võ sĩ cao thủ xuất hiện thì chẳng còn gì để hoảng sợ, cất tiếng cười khanh khách nói :

— Thế ư ? Chỉ e Vân muội ngươi

không có sức để lấy lại món nợ đó mà thôi !

— Chống mắt mà xem !

Giang phu nhân lạnh lùng đáp mấy tiếng, chợt ngạc nhiên la lên :

— Quái ! Sao không thấy phu nhân môn chủ của ngươi lộ diện, chẳng lẽ xấu mặt chẳng dám nhìn người ?

Bạch Ngọc Nga cười đáp :

— Một khi tệ phu quân ra mặt, thì chúng ta chẳng còn cơ hội để nói chuyện với nhau nữa, chẳng bằng cứ thân mật hàn huyên thế này hơn không ?

Bà ta khí ngạo tự đại, hiển nhiên giờ đây coi mình đích thực là chủ nhân ở nơi này, còn bọn phu phụ Giang Lăng chẳng qua cũng chỉ là khách mà thôi.

Ánh mắt bà ta chuyển nhìn Giang

http://tieulun.hopto.org

môn chủ nói gì nhỉ ?

Giang Lặng lạnh giọng nói :

— Bạch Ngọc Nga, bất luận ngư[ời] trước đây lai lịch thế nào, nhưng ngư[ời] từng tuyên thệ gia nhập bổn môn tấ[t] bổn môn đệ tử. Bổn môn đối với tộ[i] nghịch đồ phản giáo có quy định xử trị ràng, cho nên giờ ngươi phải quỳ xuống nghe bổn nhân phán xử.

Bạch Ngọc Nga cười bật thành tiếng nói :

— Môn chủ, lâu ngày không gặp lại nhau, chớ nên đại ngôn để mất hòa khí Địa Linh Môn vốn đã chẳng còn tồn tại, thì lấy đâu ra môn quy giáo luật ?

Thiếu môn chủ từ đầu đến giờ chỉ trừng mắt nhìn Lãnh Nhất Phàn, lúc ấy đanh giọng lên tiếng chen vào nói :

— Mẹ, đủ rồi, bất tất nhiều lời với [ch]úng !

Rồi thay đổi ngữ khí lạnh lùng nói [v]ới Lãnh Nhất Phàn :

Lãng Tử, ngươi đã chán sống tự [m]uốn xác đến, bổn nhân trước tiên thành [to]àn cho ngươi !

Lãnh Nhất Phàn thấy hắn đích danh [th]iếu chiến với mình thì liền bước lên [tr]ước, chàng trong đầu đã quyết đơn chiến [đ]ộc đấu với hắn, đương nhiên chưa phải vì động cơ giết người, mà là chính vì muốn đoạt lại thanh Kim Kiếm trong tay hắn.

Chàng được người tử tù trong hắc lao [tặ]ng cho mảnh đai gấm ký tải pho kiếm pháp tuyệt luân, chẳng thể không có sự báo đáp lại. Nếu không nhân cơ lúc này đoạt lại Kim Kiếm, mỗi khi tình thế thay

http://tieulun.hopto.org

đổi thì khó có được cơ hội thứ hai.

Chàng tiến lên cách chừng tám xích mới đứng lại đối diện với hắn trầm giọng nói :

Thiếu môn chủ, một đấu một chứ !

Thiếu môn chủ cười khẩy đáp :

— Đương nhiên !

— Chớ quên chỉ mới đây thôi, trong cánh rừng kia ngươi suýt nữa trở thành quỷ dưới kiếm của ta !

Lãnh Nhất Phàn cố ý dùng lời khích giận lắm, rồi nói tiếp ngay :

— Ngươi không định giở lại trò lệnh thủ hạ dùng ám khí để tập kích ta đấy chứ ?

— Hừ ! Lãng Tử, ngươi phải hối hận về những lời ngông cuồng của ngươi !

Thiếu môn chủ chừng như không bị

khơi giận bởi những lời này, hắn hẳn nhiên thầm hiểu đối mặt với hắn là nhân vật như thế nào, động nộ phẫn khí là đại kỵ nhất đối với kiếm sĩ.

Song phương đối mặt giữa đấu trường, lập tức không khí trở nên căng thẳng đầy sát cơ.

Đây là một thung lũng vây kín bởi những vách đá thẳng đứng chót vót, chỉ nhìn ánh sáng chiếu vào đây bị hạn chế rất nhiều.

Lúc này đã xế chiều, dưới này chỉ là một khung cảnh ám tối, khí đá và sương mù tỏa ra mờ mịt thực không khác gì ảnh trong một động quỷ, khiến cho không gian thâm y càng thêm lạnh lẽo ung rợn.

Bao nhiêu ánh mắt tập trung nhìn vào

http://tieulun.hopto.org

hai người giữa đấu trường.

Đột nhiên giọng Thập Lý Hương thé thét lên :

— Đại ca, chớ lấy mạng hắn, cứ để hắn sống đó, muội phải tự tay hành quyết hắn mới hả giận.

Trên đời này chẳng thể nói chẳng hận gì đáng sợ bằng hận tình, đối với một nhân một khi tình không thành mà biến thành hận thì mối hận ấy ăn tận xương tủy họ, cứ như Thập Lý Hương đủ hiểu trong lòng căm hận Lãnh Nhất Phàn đến đâu. Đương nhiên chẳng khi nào chịu để cho chàng chết một cách nhẹ nhàng, mà phải tự tay hành hạ cho bận lòng thỏa mãn mới thôi.

Lâm Lâm ở ngoài hừ một tiếng, tỏ khinh bỉ.

Sắc mặt Bạch Ngọc Nga hơi sạm lại, ta đương nhiên lo lắng nhi tử của mình ông phải là đối thủ của Lãnh Nhất Phàn à giơ tay lên vuốt vuốt nhẹ mái tóc rồi ông xuống, chỉ là một cử chỉ hết sức tự iên.

Bên này Giang phu nhân cũng thấy mảnh khăn tay chấm nhẹ lên trán và má như lau mồ hôi, cũng là một cử ỉ hết sức bình thường.

— Dá... !

— Sát... !

Hai tiếng thét dài gần như cùng một c, tiếng thét quyện vào nhau trong bốn c thành đá này chấn động cực mạnh, hưởng cứ kéo dài bất tuyệt....

Gần như đồng lúc ánh kiếm trăng xáo ánh kiếm vàng chói lọi cùng rực lên,

http://tieulun.hopto.org

rồi tất cả biến mất trong cái nháy mắt. Hồi âm của kiếm thép chạm nhau còn xoáy vào màn nhĩ của quần hùng tại trường nghe đến kinh tâm động phách.

Song phương vẫn đứng nguyên vị nhưng tư thế thì lại đã thấy có biến đổi.

Nếu như không có chút biến đổi này thì có lẽ tại trường chẳng ai nghĩ song phương đã đấu nhau một kiếm trí mạng. Bởi vì nguyên lai không ai kịp nhìn thấy hai tay đại kiếm thủ ra chiêu như thế nào.

Toàn trường lắng xuống trong nặng nề....

— Ái,... máu....

Giọng Thập Lý Hương đầu tiên thảng thốt hét lên phá tan bầu không khí u ám tịch tĩnh ấy, nhân vì cô ta đã nhận ra máu cứ theo hai chân đại ca cô ta chảy dà

xuống nền đá ngoằn ngoèo như hai con rắn.

Bạch Ngọc Nga sắc mặt đại biến, chỉ thấy tay dương lên, người tinh mắt tất kịp nhận ra một đám kim châm nhỏ như đám lông trâu bay đến người Lãnh Nhất Phàn.

Gần như đồng thời với Bạch Ngọc Nga vung tay lên, Giang phu nhân thân hình nhẹ như cánh én lướt tới trước, mảnh khăn trong tay phất nhẹ trải ra trên không. Cử chỉ và thân hình uyển chuyển thướt tha như hồ điệp vờn hoa thật đẹp mắt vô cùng.

Cũng cơ hồ cùng lúc ấy, Lãnh Nhất Phàn thân pháp cực nhanh xẹt tới đoạt ngay thanh Kim Kiếm trên tay thiếu môn chủ rồi trở lại nguyên vị chẳng khác gì một ánh chớp.

http://tieulun.hopto.org

— A....

Toàn trường gần như cùng bừng tỉnh đồng thanh thốt lên.

Lãnh Nhất Phàn đoạt lại được thanh Kim Kiếm vứt mạnh về phía Lâm Lâm

Giang phu nhân người dừng lại, giơ cao tấm khăn trên tay nói lớn :

— Bạch Ngọc Nga, ta đã sớm nghi tới ngươi giở tuyệt thủ *Đoạt Mệnh Phù Mang* này !

Lãnh Nhất Phàn quay mặt nhìn Giang phu nhân thầm ý tạ ơn ra tay trợ giúp.

Ầm !

Thân hình thiếu môn chủ chẳng còn trụ lại nổi đổ sấp trên vũng máu.

Bạch Ngọc Nga vừa đau xót vừa tức giận hét lên một tiếng ra lệnh, lập tức đám võ sĩ ào ào xông lên.

Giang Lăng, Lâm Lâm và Giả Y Thần cũng liền sấn tới cùng với Lãnh Nhất Phàn tạo thành một trận tuyến liên kết.

Trường huyết đấu hỗn chiến bắt đầu diễn ra.

Bọn Lãnh Nhất Phàn tuy chỉ có năm người, nhưng đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, cho dù đám võ sĩ kia đều là hạng tinh nhuệ trăm người chọi một, nhưng cũng khó hòng chịu nổi thế lợi kiếm của họ.

Bấy giờ chỉ thấy ánh kiếm loáng lên từng người đổ xuống.

Quyền chưởng ầm ầm, đao kiếm loảng xoảng, đây đó từng lúc tiếng rú thảm vang lên chấn động trời đất.

Máu cứ từng vòi vọt lên rồi vãi ra

http://tieulun.hopto.org

trên đất đỏ au, quả là một trường huyết sát quỷ khóc thần sầu.

Koong, koong, koong....

Đột nhiên ba tiếng chiêng vang dội ngân lên, đám kiếm sĩ sống chết thì nằm ngổn ngang trên đất, số còn sống nghe tiếng chiêng lệnh thì vội vã thoái lui.

Chỉ còn lại bọn Lãnh Nhất Phàn đứng giữa đấu trường với bao nhiêu xác chết, thân hình bọn họ giờ đây trở thành những con người máu.

Lúc này có thể nhìn thấy hai luồn mu mẹ con Bạch Ngọc Nga như đã trở thà hai con người khác, nét phong vân hoa mới vừa rồi biến đâu mất, thay vào đó hai khuôn mặt chìm trong u ám, thống kh thù hận, có thể nói là biến dạng thà hai khuôn mặt quỷ chẳng hơn chẳng ké

— Dá !....

Một một tiếng thét dài chứa đầy bi hống và hận thù, cả người Thập Lý ương lao mạnh vào người Lãnh Nhất hàn như cuồng điên, hai tay mười móng uốt giương ra chừng như quyết xé nát gười Lãnh Nhất Phàn ra mới thôi.

— Lãng Tử, ta nhất định xé xác gươi!

Lãnh Nhất Phàn nhảy người né tránh, y vung lên điểm tới ....

Chàng nhìn thấy Thập Lý Hương người như cuồng nhào tới thì trong lòng thầm cảm khái, Thập Lý Hương tuy phóng đãng, nhưng không ác độc thâm hiểm, bất quá chỉ là nạn nhân dưới sự giáo dưỡng của mẫu thân cô ta mà thôi, cho nên chàng chẳng khi nào muốn hại cô ta.

http://tieulun.hopto.org

— Kiều Kiều, quay lại !

Một tiếng thét như sấm rền.

Nhưng tiếng thét vừa dứt thì cả người Thập Lý Hương ngã xuống vì trúng chỉ lực của Lãnh Nhất Phàn.

Ngay ở cửa điện đúng lúc này xuất hiện thêm một người áo gấm, thân hình cao lớn oai nghi, chỉ có điều mặt lại che kín bằng chiếc túi vải trùm đầu.

Duy nhất chỉ có đôi mắt sắc lạnh như khoái đao khiến người ta vừa bắt gặp cái nhìn này đã lạnh toát cả người.

— Các ngươi tránh lui hết cho ta !

Cẩm y nhân vừa nói vừa phất tay ra lệnh.

Đám võ sĩ tàn dư sứt đầu mẻ trán và cả sáu nữ nhân nắm kiếm cũng đều thoái hết vào trong các thạch cốc.

Tại trường giờ chỉ còn lại người áo gấm và Thập Lý Hương bị điểm huyệt nằm bất động trên mặt đất.

— Giang Lăng !

Người áo gấm sãi chân từng bước thắc nịch tiến tới hướng bọn Lãnh Nhất Phàn, nói tiếp :

— Năm xưa không giết phu phụ ngươi quả là một thất sách của bổn tòa, nhưng chuyện chỉ là thời gian sớm muộn mà thôi !

Một câu này của người áo gấm cũng nói lên được vai vế của lão ta lúc này đã hiển nhiên là chủ nhân ở đây — Môn chủ Thánh Kiếm Môn.

Nhưng, đã là chủ nhân một môn phái, ngay trong tổng đàn của mình vì sao còn phải giấu mặt ?

http://tieulun.hopto.org

Nếu như Giang Lăng nóng lòng hạ thù hận xưa diệt môn chiếm động, thì Lãnh Nhất Phàn càng nóng lòng hơn muốn xem chân tướng đối phương hư thực ra sao ?

Vì đó mới chính là mục đích cuối cùng khi chàng dấn thân vào tận phúc địa Thánh Kiếm Môn này. Chàng chỉ muốn biết, lão ta có đúng là Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên hay không ?

Cốt lõi nhất là cần phải chứng thực trước, nếu đúng như suy đoán của chàng thì cần phải ra tay trước Giang Lăng, không thể để họ trí mạng với nhau. Bởi vì chàng cần lão ta phải sống, chàng mới có cơ hội khai thác bao nhiêu hoài nghi trong lòng chàng, nếu không thì sứ mệnh của phụ thân giao cho chàng xem như thất

ại, chẳng những uổng không bao nhiêu m lực mà còn ân hận suốt đời.

Giang Lăng tiến lên bước trầm giọng ói :

— Thì ra các hạ ngươi là kẻ chủ mưu ướp đoạt cơ nghiệp Địa Linh Môn ?

Người áo gấm ngạo nghễ ngẩng đầu áp :

— Không sai ! Trên giang hồ xưa nay ẻ mạnh làm vua, chẳng đáng gọi là cướp oạt, mà chỉ nên gọi là thay thế. Bổn tòa uốn dùng danh hiệu Cái Đại Kiếm Tôn ể quy tụ võ lâm về một mối, phàm đã là gười dụng kiếm tất phải thuần phục dưới ướng bổn tòa.

— Ha ha ha...

Nói cuối câu lão ta ngẩng cổ lên cười dài đầy cuồng ngạo tự thị.

http://tieulun.hopto.org

Giang Lãng hừ một tiếng cười nhạt nói :

— Dã lang tự đại, chẳng biết sỉ nhục là gì, ngươi dám báo tính danh ra ?

— Không cần, ngươi biết cũng chỉ thêm thừa !

Nói đến đó lão ta lạnh giọng băng băng tiếp :

— Giang Lãng, để xem phu phụ ngươi lần này thoát thân như thế nào !

Lãnh Nhất Phàn bỗng sãi chân lên trước nói lớn :

— Tại hạ tiếp kiếm các hạ !

Chàng vì nhiệm vụ bức thiết của mình không thể không tranh tiên.

Môn chủ Thánh Kiếm Môn đảo mắt sắc lạnh nhìn chàng, cái chết của nhi tử khiến lão hận chàng thấu xương cốt,

nghiến răng rít lên :

— Lãng Tử, bổn tòa nhất định nghiền nát xương ngươi ra !

Lãnh Nhất Phàn nhún vai nói :

— Còn xem các hạ đủ bản lĩnh hay không ?

Giang Lãng thấy thế bèn nói :

— Lãng Tử, đây là chuyện ân oán giữa kẻ mọn, xin ngươi ...

Lãng Tử lắc đầu nói :

— Giang môn chủ, chuyện của tại hạ còn trọng đại hơn nhiều, xin môn chủ nhường trận đầu !

Lâm Lâm đột nhiên cũng tiến lên nói lớn :

— Các ngươi chớ nên tranh nhau làm gì, tất cả có ân oán thù hận gì cứ cùng xông lên một lần, bổn tỏa nguyện tiếp

http://tieulun.hopto.org

Nếu như Giang Lăng nóng lòng hạ thù hận xưa diệt môn chiếm động, thì Lãnh Nhất Phàn càng nóng lòng hơn muốn xem chân tướng đối phương hư thực ra sao ?

Vì đó mới chính là mục đích cuối cùng khi chàng dấn thân vào tận phúc địa Thánh Kiếm Môn này. Chàng chỉ muốn biết, lão ta có đúng là Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên hay không ?

Cốt lõi nhất là cần phải chứng thực trước, nếu đúng như suy đoán của chàng thì cần phải ra tay trước Giang Lăng, không thể để họ trí mạng với nhau. Bởi vì chàng cần lão ta phải sống, chàng mới có cơ hội khai thác bao nhiêu hoài nghi trong lòng chàng, nếu không thì sứ mệnh của phụ thân giao cho chàng xem như thất

ại, chẳng những uổng không bao nhiêu
m lực mà còn ân hận suốt đời.

Giang Lăng tiến lên bước trầm giọng
ói :

— Thì ra các hạ ngươi là kẻ chủ mưu
ướp đoạt cơ nghiệp Địa Linh Môn ?

Người áo gấm ngạo nghễ ngẩng đầu
áp :

— Không sai ! Trên giang hồ xưa nay
ẻ mạnh làm vua, chẳng đáng gọi là cướp
oạt, mà chỉ nên gọi là thay thế. Bổn tòa
uốn dùng danh hiệu Cái Đại Kiếm Tôn
ể quy tụ võ lâm về một mối, phàm đã là
gười dụng kiếm tất phải thuần phục dưới
ương bổn tòa.

— Ha ha ha...

Nói cuối câu lão ta ngẩng cổ lên cười
dài đầy cuồng ngạo tự thị.

http://tieulun.hopto.org

Giang Lãng hừ một tiếng cười nhạt nói :

— Dã lang tự đại, chẳng biết sỉ nhục là gì, ngươi dám báo tính danh ra ?

— Không cần, ngươi biết cũng chỉ thêm thừa !

Nói đến đó lão ta lạnh giọng băng băng tiếp :

— Giang Lãng, để xem phu phụ ngươi lần này thoát thân như thế nào !

Lãnh Nhất Phàn bỗng sãi chân lên trước nói lớn :

— Tại hạ tiếp kiếm các hạ !

Chàng vì nhiệm vụ bức thiết của mình không thể không tranh tiên.

Môn chủ Thánh Kiếm Môn đảo mắt sắc lạnh nhìn chàng, cái chết của nhi tử khiến lão hận chàng thấu xương cốt,

nghiến răng rít lên :

— Lãng Tử, bổn tòa nhất định nghiền nát xương ngươi ra !

Lãnh Nhất Phàn nhún vai nói :

— Còn xem các hạ đủ bản lĩnh hay không ?

Giang Lãng thấy thế bèn nói :

— Lãng Tử, đây là chuyện ân oán giữa kẻ mọn, xin ngươi ...

Lãng Tử lắc đầu nói :

— Giang môn chủ, chuyện của tại hạ còn trọng đại hơn nhiều, xin môn chủ nhường trận đầu !

Lâm Lâm đột nhiên cũng tiến lên nói lớn :

— Các ngươi chớ nên tranh nhau làm gì, tất cả có ân oán thù hận gì cứ cùng xông lên một lần, bổn tỏa nguyện tiếp

http://tieulun.hopto.org

giải quyết tất cả, tránh để các ngươi phải đối đầu với hắn.

nhao nhao tranh nhau trông đến tội

nghiệp.

Lâm Lâm tính tình nóng nảy, trong

lòng lại biết trước chuyện ý trung nhân

mình chịu khổ hình, nghe thế thét lớn một

tiếng, người nhào tới tiễn đao vung lên

chiêu công tới ngay.

Chỉ nghe koong một tiếng, chẳng biết

Thánh Kiếm Môn chủ xuất thủ như thế

nào, nhưng thân hình gần như bất động

trong tay một thanh trường kiếm sáng

loáng. Bản thân Lâm Lâm bị đánh bật ra

ngoài, mặt biến sắc.

Lâm Lâm lòng đầy tức giận và h

thẹn, lại nhào người tới tấn công.

Giang Lăng thấy thế la lên :

— Lâm cô nương, cứ để bổn nhâ

Dứt lời lão lách người tới trước vung

kiếm chém vào một chiêu *Thanh Long*

Thám Huyệt trong kiếm hàm ẩn một khí

lực hùng mãnh.

Thế nhưng kiếm pháp của Kiếm

Trung Kiếm quả thực kỳ ảo cao thâm, một

kiếm của Giang Lăng chỉ như chém vào

khoảng không, kiếm của đối phương đã

đến ngay bên hông sườn.

Giang phu nhân trượng phu thất cơ

nguy hiểm, liền hét lớn một tiếng, kiếm

ra chiêu *Thu Phong Tảo Diệp* vào cánh

tay đối phương cứu nguy cho trượng phu

của mình.

Đấu trường phút chốc hình thành một

trận huyết đấu ba công một, Lâm Lâm

tưởng chỉ là một ngọn tiễn đao, cho nên

http://tieulun.hopto.org

căn bản khó phối hợp liên hoàn cùng vớ
hai thanh trường kiếm trong tay phu phụ
Giang Lăng. Thế nhưng, mỗi khi nàng tiếp
cận được thì chiêu đao lại tỏ ra lợi hại
nguy hiểm vô cùng.

Tuy vậy động thủ với nhau đã ngoài
hai mươi chiêu, phu phụ Giang Lăng và
Lâm Lâm vẫn chưa thấy chiếm được chút
thượng phong, ngược lại Thánh Kiếm Môn
chủ chỉ bằng một thanh trường kiếm trong
tay mình khiến cho đối phương cả hai
người phải chống trả chẳng dễ dàng chút
nào.

Đột nhiên nghe Thánh Kiếm Môn
chủ hú dài một tiếng như tiếng dạ quỷ,
kiếm trong tay hươ lên chỉ thấy bóng kiếm
phát ra rợp trời.

Koong, koong, koong...

Một chuỗi tiếng kiếm thép chạm vào
nhau nghe đinh tai nhức óc, hỏa quang lóe
sáng rực cả hang động rồi tắt nhanh
chỉ là một ánh sấm chớp.

Cả phu phụ Giang Lăng và Lâm Lâm
bị đánh bay ngược ra ngoài chỉ bằng
chiêu kiếm vừa, cứ nhìn trên mặt cả
người đều còn hoang mang, đủ hiểu
chiêu kiếm của đối phương uy lực lợi hại
chừng nào rồi.

Lãnh Nhất Phàn từ đầu đến giờ đứng
ngoài theo dõi kiếm pháp của Thánh
Kiếm Môn chủ, trong lòng chàng cũng
thật mình chấn động.

Quả thực chàng chưa từng nhìn thấy
kiếm pháp người nào lại tinh thâm cao
siêu đến như thế.

— Hắc hắc hắc....

http://tieulun.hopto.org

Thánh Kiếm Môn chủ đắc ý với chiêu kiếm vừa rồi cứ ngửa cổ cười dài.

Giang Lãng tức giận gằn giọng :

— Kiếm pháp các hạ quả siêu phàm, nhưng Giang mỗ hôm nay nhất định một mất một còn mới chịu thôi !

Nói rồi sãi chân định sấn tới đánh tiếng, Lãnh Nhất Phàn vội nói :

— Giang môn chủ xin ngừng tay !

— Lãng Tử lão đệ có gì chăng ?

Lãnh Nhất Phàn bước tới nói :

— Tại hạ muốn tiếp vài chiêu tuyệt kiếm của vị cao nhân tự xưng Cái Đại Kiếm Tôn này ?

Thánh Kiếm Môn chủ cười kha kha nói :

— Bổn tòa đã nói, nếu muốn các ngươi cứ cùng vào, cớ gì phải tranh nhau

Lãnh Nhất Phàn trầm tĩnh nói :

— Các hạ chớ quá cuồng ngạo, nên ểu câu thiên ngoại hữu thiên !

— A, nói thế ngươi nghĩ kiếm pháp ươi còn hơn hẳn kiếm pháp bổn tòa ?

— Tại hạ chưa từng nói như vậy, ưng sự thực sẽ chứng minh !

Trong ánh mắt Thánh Kiếm Môn chủ ng lên sắc lạnh đầy sát khí.

— Ngươi chẳng biết tự lượng mà dám uông lời ngông cuồng trước mặt bổn tòa ì ngươi sẽ ân hận không kịp !

Lãnh Nhất Phàn lạnh giọng nói :

— Chớ nhiều lời, ra kiếm !

Nói rồi chàng liền từ từ rút trường iếm ra nắm chắc trong tay chân xuống n ra thế khởi thức rất kỳ dị.

Thánh Kiếm Môn chủ vừa nhìn thấy

http://tieulun.hopto.org

chấn động, tuy trên mặt che kín, nhưng từ trong đôi mắt lung linh biểu hiện khác thường cũng nhận ra được nội tâm lão ta như thế nào rồi.

Thánh Kiếm Môn bắt quyết ra không không hoàn toàn giống như thiếu môn chủ, cứ nhìn song phương bắt quyết ra kiếm thì biết một trường quyết đấu sinh tử sắp xảy ra.

— Lãng Tử, ngươi đã hại tính mạng nhi tử của ta, giờ ngươi cần phải đền mạng.

Vừa dứt lời, Thánh Kiếm Môn chủ gầm lên một tiếng dài như tiếng sư tử hống, rồi ánh kiếm loáng nhanh bổ ập xuống người Lãnh Nhất Phàn.

Mọi người không kịp nhận ra Lãnh Nhất Phàn đã xuất thủ như thế nào, nhưng

chỉ nghe thấy tiếng kiếm thép chạm nhau một tiếng vang rền như sấm sét, ánh lửa lóe sáng chói mắt.

Hai thân hình thoái ngược về sau rồi đứng lặng như hai pho tượng.

Toàn trường trong chốc lát im ắng như tờ.

Bỗng nhiên nghe giọng Thánh Kiếm Môn lạt đi.

— Lãng Tử, ngươi .... ngươi .... làm sao ngươi luyện.... được *Thần Long Vô Ảnh... kiếm* ....

Nhưng nói được đến đó, Thánh Kiếm Môn chủ trừng mắt nhìn chàng như còn chưa tin nổi điều vừa xảy ra với lão ta, rồi thân hình từ từ đổ xuống trên vũng máu tươi.

Lãnh Nhất Phàn đứng lặng người,

http://tieulun.hopto.org

chàng chợt nhớ đến một điều khiến chàng kinh ngạc khi nghe câu cuối cùng của Thánh Kiếm Môn chủ nhắc đến mấy tiếng *Thần Long Vô Ảnh Kiếm*.

Tiếng nữ nhân rú lên thất thanh, chính là Bạch Ngọc Nga giờ đây hoàn toàn sụp đổ tinh thần, quýnh quáng tay chân quay đầu rú chạy.

Bọn Giang Lăng, Lâm Lâm và Giả Y Nhân đều nhảy vây tới.

Lãnh Nhất Phàn dùng kiếm hất bay chiếc túi trùm đầu để lộ ra một khuôn mặt dài nhọn, cằm lưa thưa chòm râu sơn dương, đúng là một khuôn mặt nanh ác.

Giang Lăng bất chợt la lên :

— A... thì ra là ngươi !

Lãnh Nhất Phàn vốn chẳng hề biết mặt Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên

thế nào, trong lòng nôn nóng hỏi :

— Người này là ai ?

Giọng Giang Lăng đầy kích động nói:

— Thi Đại Hải, tổng quản của bổn môn Tiên chưởng môn nhân. Hắn nhân một lần bị phát hiện ra có âm mưu phản môn nên bị trục xuất khỏi môn phái, chẳng ngờ....

Những câu sau Lãnh Nhất Phàn chừng như không còn nghe thấy gì nữa, nhân vì người chàng như tê tái đi, chừng thế là đủ chứng thực Thánh Kiếm Môn chủ Cái Đại Kiếm Tôn không phải là Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên.

Chàng hoàn toàn thất vọng, bao nhiêu công lao trước đây đến giờ đều phí không, khuôn mặt chàng lúc này chảy dài xuống ngây dại trông đến khó coi.

http://tieulun.hopto.org

Trong thạch đạo một nữ nhân đầu tóc rũ rượi bước ra, chính là Bạch Ngọc Nga.

Sau lưng bà ta còn có một lão nhân đầu tóc bù xù, tay nắm trúc trượng, chính là Võ Lâm Phán Quan thâm nhập vào Thánh Kiếm Môn giả thân ngoại chấp sự hình đường. Cứ nhìn tình hình trước mắt thì có lẽ lão ta đã khống chế được Bạch Ngọc Nga, đồng thời còn phế bỏ luôn võ công của bà ta.

Bạch Ngọc Nga bước tới ngồi thụp xuống bên xác chồng và con, trên mặt đầy thống khổ bi đát, đây là một cái giá bà ta phải trả cho hành động tàn ác của mình năm xưa.

Giang phu nhân lãnh đạm nói :

— Bạch Ngọc Nga, giờ thì ngươi đã thừa nhận trời có mắt rồi chứ ?

Bạch Ngọc Nga ngước nhanh đôi mắt đau xót lẫn hằn học nhìn Giang phu nhân một cái rồi cụp mắt xuống.

Giang Lãng ôm quyền thi lễ Võ Lâm Phán Quan nói :

— Ân đức các hạ đối với bổn môn, Giang mỗ xin ghi khắc phế phủ, không dám một lời cảm tạ là đủ !

Võ Lâm Phán Quan đưa mắt nhìn nhanh toàn trường một vòng, trầm giọng nói :

— Giang môn chủ, nên nhanh chóng thu dọn hậu sự, lão phu còn lưu lại đây một thời gian giúp sức cho môn chủ chấn hưng Địa Linh Môn năm xưa.

Giang Lãng chấp tay vái dài cảm tạ, Giang phu nhân cảm kích vô cùng nói :

— Bổn môn muôn đời chẳng quên

http://tieulun.hopto.org

ân tôn giá.

Lâm Lâm khi ấy kéo mạnh tay Lãnh Nhất Phàn vẫn còn đứng thất thần như trời trồng.

— Lãng Tử, ngươi làm sao thế ?

Lãnh Nhất Phàn như người tỉnh mộng, lắc đầu đáp một cách thờ ơ :

— Ờ... chẳng sao cả !

— Nhanh dẫn ta đi tìm chàng !

Lâm Lâm rõ ràng chẳng có chuyện gì gấp hơn chuyện này nữa.

— Ừm, chúng ta đi !

Lãnh Nhất Phàn gật đầu rồi quay lại nhìn Giang Lăng nói tiếp :

— Giang môn chủ, tại hạ có một thỉnh cầu.

Giang Lăng nhìn chàng ngạc nhiên nói :

— Lãng Tử, lão đệ có gì xin cứ nói ?

— Thù xưa của phu nhân đã thành toán, hy vọng phu nhân mở lượng cho Thập Lý Hương và những tên thuộc hạ vô danh tiểu tốt.

— Điều này.... Giang mỗ xin tuân lệnh !

Lão hơi dừng lại rồi hỏi :

— Chẳng lẽ lão đệ....

Lãnh Nhất Phàn nói ngay :

— Tại hạ đưa Lâm Lâm cô nương đến hắc lao....

Nói rồi chàng ôm quyền xá dài, đoạn sóng vai cùng Lâm Lâm định đi.

— Không cần phải phí sức.

Đột nhiên có tiếng người rất quen vang lên, tiếp liền ngay cửa động đạo một bóng người xuất hiện, chính là Giang Hồ

http://tieulun.hopto.org

Bí Khách. Thế nhưng trên vai còn cõng thêm một người nữa.

Lãnh Nhất Phàn vừa nhìn thấy liền a lên một tiếng, chàng nhận ra ngay người trên lưng Giang Hồ Bí Khách chính là người tù dưới hắc lao, cũng chính là Kim Kiếm Thủ !

Giang Hồ Bí Khách đặt người trên lưng ngồi xuống đất, Lâm Lâm là người đầu tiên không giữ nổi bình tĩnh rú lên một tiếng thống thiết rồi bổ nhào người tới ôm chầm lấy người kia khóc gào to lên:

— Tiểu Sơn Thố của ta, cuối cùng cũng tìm được .... ta tìm được chàng rồi ! Hu hu....

Nàng khóc thật sự, khóc bi thương xen lẫn vui mừng.

Vui là cuối cùng nàng tìm lại được người trong mộng của mình, nhưng bi thống là vì người trong mộng của nàng giờ đây đã trở thành phế nhân.

Lãnh Nhất Phàn hiện tại ngoài này chàng mới nhìn rõ khuôn mặt của Kim Kiếm Thủ, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt thất thần, thân hình tiều tụy. Thế nhưng cứ nhìn khuôn mặt với ngũ quan ngay ngắn cân đối, đôi mày rậm đều, vầng trán cao đủ thấy trước khi gặp nạn, chàng phải là một ưu vật khôi ngô tuấn tú làm say lòng nữ nhân.

Kim Kiếm Thủ hai tay vuốt nhẹ mái tóc Lâm Lâm một cách tự nhiên, an ủi mấy câu rồi nhìn Lãnh Nhất Phàn hỏi :

— Huynh đài là ... Lãng Tử ?

Lãnh Nhất Phàn gật đầu đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Không sai, tại hạ từng yêu cầu các hạ phải nhất định sống, có ngày tại hạ sẽ xuống hắc lao cứu. Không ngờ đã nhờ vị Giang Hồ Bí Khách đây nhanh tay hơn !....

— Ưm, đây là giấc mộng, cũng là kỳ tích !

Kim Kiếm Thủ thở hổn hển ngừng lại để thở rồi nói tiếp :

— Tiểu đệ Khúc Thanh Bình... ân đức huynh đài, tiểu đệ khó quên.

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu nói :

— Khúc huynh chớ nên nói thế chúng ta đều là đồng đạo giang hồ, giúp nhau là chuyện thường tình.

Chàng nói rồi, trong lòng có gì vừa xót xa vừa nặng trĩu, bất giác ánh mắt đưa nhìn Giang Hồ Bí Khách.

Giang Hồ Bí Khách gật nhẹ đầu ánh mắt ra hiệu cho chàng đến một bên nói chuyện.

Kim Kiếm Thủ nhìn lại Lâm Lâm nói :

— Tiểu Sơn Thố, chúng ta phải chăng gặp lại nhau trong mơ ? Ta... có thể gặp lại nàng, thì ta chết cũng nhắm mắt.

Nói rồi chẳng cầm được nước mắt chảy dài trên má.

— Khúc ca, thiếp nguyện sẽ dốc lòng chữa chạy cho chàng hồi phục chân lực !

— Không... có thể, ta đã thành kẻ tàn phế....

— Không ! Nhất định là có thể !

Lâm Lâm lắc đầu nguầy nguậy phản

http://tieulun.hopto.org

bác lại lòng bi quan của tình lang.

Giả Y Nhân từ đầu đến giờ chỉ im lặng theo dõi, đến lúc ấy bỗng bước đến gần tiếp lời nói :

-- Khúc huynh ! Chỉ cần huynh đài có ý chí để sống, thì nhất định có cách điều này tại hạ dám bảo đảm trăm phần trăm !

— Huynh đài là ....

— Tại hạ Giả Y Nhân, xét về thân thích thì có thể coi là huynh trưởng của Lâm Lâm.

— A !

Lại nói trong lúc này ở cách đó không xa, Giang Hồ Bí Khách và Lãnh Nhất Phàn thấp giọng nói chuyện với nhau.

— Lão đệ, ngươi .... hẳn rất thất

ọng?

— Các hạ muốn nói ....

— Đương nhiên là chuyện Thánh iếm Môn chủ Cái Đại Kiếm Tôn chẳng hải là người lão đệ ngươi cần tìm !

Lãnh Nhất Phàn chau mày hỏi :

— Chừng như các hạ chuyện gì cũng iết rõ ?

— Ưm, cũng chỉ vừa mới biết !

— Vậy làm sao các hạ biết được hắc ao ở đâu mà cứu Kim Kiếm Thủ ra ?

Giang Hồ Bí Khách ngưng mắt nhìn hàng rồi nói :

— Lão đệ, à không ... Lãnh công ử, nghe thật kỹ giọng nói của tiểu đệ hì nhận ra ngay !

Giờ rõ ràng là giiọng một người oàn toàn khác, một giọng nói quen

http://tieulun.hopto.org

thuộc như chẳng có gì quen thuộc hơn

Lãnh Nhất Phàn giật mình thốt lên

— Ngươi ..... ngươi là ....

Giang Hồ Bí Khách bằng một động tác rất khéo vén nhanh tấm mạn để lộ khuôn mặt thật của mình.

— Giờ thì một điều đã rõ hết rồi chứ?

Lãnh Nhất Phàn thực không dám tin trước mắt mình là sự thực, nhân vật Giang Hồ Bí Khách thần mật cổ quái mà lại chính là thiếu niên khôi ngô tú mỹ như thiếu nữ Phương nhị thiếu gia.

Chàng chẳng giữ nổi kinh ngạc và chấn động mạnh thoái lùi một bước trương mắt nhìn đối phương.

Chàng đã hiểu ra chính Giang Hồ Bí Khách nhờ sắc diện tuấn mỹ mà thâm

nhập được vào Thánh Kiếm Môn trở thành Phương nhị thiếu gia, được Tiểu Cô Thái ưu ái nên nắm được nhiều bí mật để giúp chàng rất đắc lực. Tuy vậy việc của chàng còn chưa xong, liệu vị đó có thể trợ lực chàng nữa hay không ?

Tuy nhiên đến đây cũng nên coi là sự giúp đỡ lớn lao rồi.

Chàng liền hỏi :

— Tại hạ bây giờ nên xưng hô thế nào đây ?

Giang Hồ Bí Khách cười đáp :

— Tất nhiên không còn là Phương nhị thiếu gia nữa, vì hắn từ nay không còn tồn tại... hơn nữa ngày mai nếu có gặp kẻ hèn này chắc Lãnh thiếu hiệp cũng không nhận ra đâu !

— Vậy là ....

http://tieulun.hopto.org

Giang Hồ Bí Khách ôn tồn giải thích\:

— Thật ra kẻ mọn này dung mạo xấu xí khó coi lắm, chẳng qua nhờ đại sư bá thay đổi một chút mới làm cho Tiểu Cô Thái mê tít đi như vậy. Từ nay chẳng bao giờ cô ả còn tìm đâu trong thiên hạ có vị Phương nhị thiếu gia nữa ....

Lại một kỳ tích nữa ! Thuật hóa trang mà ngay cả người thân cận như Tiểu Cô Thái cũng không nhận ra thì chỉ có....

Chàng bày tỏ sự băn khoăn của mình:

— Chẳng lẽ lệnh đại sư bá chính là Huyễn Huyễn Tử lão tiền bối ?

— Không sai !

— Chắc rằng lệnh đại sư bá cũng là

người vừa dùng thuật dị dung thay đổi khuôn mặt Thập Lý Hương, nói vậy Huyễn Huyễn lão tiền bối cũng ở vùng phụ cận đây ?

Lúc đó chợt Giả Y Nhân và Võ Lâm Phán Quan đến gần hai người.

Giả Y Nhân cười nói với Lãnh Nhất Phàn :

— Lãnh huynh, đó chính là vị tự ưng Lão Lãng Tử đó !

Mãi đến lúc đó Lãnh Nhất Phàn mới biết nhân vật kỳ quái khiến chàng nghi ấn chính là người đứng đầu trong Bồng Lai Tam Quái.

Theo truyền ngôn trên giang hồ thì trong ba vị Bồng Lai Tam Quái, chỉ có lão tam là Thiết Đầu Ông mới thu nhận một đồ đệ danh hiệu là Lưu Tinh Kiếm.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Lưu Tinh Kiếm đã xấp xỉ b... mươi tuổi, nếu đúng vị này thì thuật hó... trang của Huyễn Huyễn Tử quả thật siêu phàm !

Chừng như đọc được những ý nghĩ của Lãnh Nhất Phàn, Giang Hồ Bí Khách cười nói :

— Lãnh lão đệ, kẻ mọn này chính là Lưu Tinh Kiếm, phụng mệnh ân sư và đại sư bá đến giúp lão đệ. Nay mọi việc đã hoàn thành , ngu huynh xin cáo từ, chúng ta sẽ còn gặp lại !

Lãnh Nhất Phàn lúng túng chưa biết trả lời sao thì Lưu Tinh Kiếm đã chắp tay từ biệt mọi người rồi biến mất vào sau dãy lầu.

Lúc nầy chàng thật sự hoang mang. Đại sự của chàng chưa thể nói là

hoàn thành, chỉ mới chứng minh Cái Đại Kiếm Tôn không phải là Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên thì chưa đủ.

Phải tìm bằng được Âu Dương Hiên hoặc truyền nhân của vị đó mới coi như hoàn thành di nguyện của phụ thân, mặc dù tìm gặp họ với mục đích gì thì chàng hoàn toàn không biết.

Tại sao Lưu Tinh Kiếm lại nói rằng mọi việc đã hoàn thành, và từ nay chàng không còn được sự giúp đỡ của y cùng hai vị cao nhân trong Bồng Lai Tam Quái thì liệu có hoàn thành việc đó không ?

Thấy chàng tần ngần, Giả Y Nhân cười hỏi :

— Lãnh huynh, sao huynh có vẻ không vui ? Nay việc lớn đã hoàn toàn, lẽ ra phải ....

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Nhất Phàn lắc đầu :

Tại hạ chưa thể coi là hoàn toàn công việc của mình....

Đột nhiên chàng rùng mình nghĩ rằng việc chưa xong mà mọi người đều đã biết thân phận của mình thì cực kỳ nguy hiểm.

Bấy giờ cả Khúc Thanh Bình cùng Lâm Lâm đi tới. Lãnh Nhất Phàn chợt nhớ ra một điều, thò tay vào túi lấy ra tấm lụa chép lại pho kiếm pháp đưa cho Khúc Thanh Bình nói :

— Khúc huynh, trước đây ở trong thạch lao, vì cảm khái phong độ nghĩa hiệp của Lãnh huynh mà tiểu đệ tình nguyện tặng cho bí kíp để kiếm pháp nhất thế khỏi bị chôn vùi trong hắc lao cùng với kẻ tàn phế này. Nhưng bây giờ

được biết thân thế của Lãnh thiếu hiệp, pho *Thần Long Vô Ảnh Kiếm Pháp* đã tìm về đúng chủ.

Lãnh Nhất Phàn ngẩn người không hiểu chút gì câu đối phương vừa nói, sững sờ hỏi :

— Thân thế tại hạ ....

— Lãnh huynh là hậu nhân của Thần Cơ Cái Kiếm Lãnh Huy Nguyên bá bá ?

Lãnh Nhất Phàn thẫn thờ gật đầu.

Khúc Thanh Bình nói :

— Chính ân sư đã di huấn lại cho tiểu đệ đưa pho kiếm này cho Lãnh huynh.

— Lệnh sư là ....

— Ân sư là Kiếm Trung Kiếm Âu Dương Hiên !

http://tieulun.hopto.org

Bấy giờ Lãnh Nhất Phàn đã hiểu ra tất cả.

Vậy là chàng đã hoàn thành nhiệm vụ được phụ thân giao phó, và cũng đã hiểu rõ mục đích phụ thân bảo chàng đến tìm Âu Dương bá bá làm gì.

Chàng cố nén nỗi vui mừng nhìn Khúc Thanh Bình hỏi :

— Lệnh sư....

Khúc Thanh Bình đột nhiên đưa mắt căm hận nhìn sang thi thể của Thi Đại Hải, lúc sau trầm giọng nói :

— Vì nuôi dã tâm trở thành Cái Đại Kiếm Tôn nên Thi Đại Hải lập kế ám toán ân sư, dụng tâm chiếm đoạt pho *Thần Long Vô Ảnh Kiếm Pháp* này. Ân sư trúng độc tạ thế hai năm trước, còn tiểu đệ cố giữ được pho bí kíp đó, suýt

nữa cũng bị nhi tử của hắn đoạt được.

— Khúc huynh vì trả thù mà tìm đến đây ?

— Đúng thế ! Phải mất gần hai năm tiểu đệ mới dò ra tung tích hung thủ, không ngờ bị hắn lừa đưa xuống mê cung.

Dù tiểu đệ không luyện *Thần Long Vô Ảnh Kiếm Pháp* nhưng bằng kiếm thuật được ân sư chân truyền, nếu hắn không dùng thủ đoạn quyết không thể làm gì được....

Lãnh Nhất Phàn nghe nói vô cùng cảm động.

Đối với mỗi nhân vật trong giang hồ thì bí kíp võ học là thứ quý hơn cả sinh mạng.

Vậy mà Khúc Thanh Bình có bảo bối

http://tieulun.hopto.org

bậc nhất thiên hạ trong tay lại không sử dụng, quyết giao cho chàng hoàn nguyên.

Tinh thần võ sĩ được như vậy có lẽ không tìm ra một người thứ hai nào.

Nhưng pho kiếm pháp này từ đâu mà có ? Chàng chưa từng nghe phụ thân đề cập tới.

Như đoán ra ý nghĩ của chàng, Khúc Thanh Bình giải thích :

— Trước đây ân sư và Lãnh bá bá vốn có hai pho kiếm pháp tổ truyền nhưng pho *Thần Long Vô Ảnh Kiếm Pháp* bị thất tích, chỉ còn *Kiếm Trung Kiếm Pháp*. Ân sư và Lãnh bá bá là bằng hữu thâm giao, ân sư muốn chia sẻ phó *Kiếm Trung Kiếm Pháp* cho Lãnh bá bá nhưng lão nhân gia nhất quyết không chịu. Mãi đến hơn hai năm mới tìm ra pho kiếm

pháp chưa lâu thì ân sư bị hại....

Lãnh Nhất Phàn gật đầu.

Đến lúc này, chàng đã minh bạch tất cả, không những nhiệm vụ hoàn toàn mà còn giúp Âu Dương bá bá phục được huyết cừu.

Phu thê Địa Linh Môn chủ đến từ lúc nào, nghe xong câu chuyện cười nói

— Đến giờ Giang Lãng mới biết Lãng Tử tiếu hiệu là Lãnh thiếu chủ ! Giang Lãng trước đây có vinh hạnh được bái thức lệnh tôn, nay lại được Lãnh thiếu chủ gia ân cứu giúp bổn môn thoát khỏi họa diệt vong, sau này nhất định sẽ đến Đại Ba Sơn bái tạ !

Giang phu nhân tiếp lời :

— Bây giờ xin chư vị lên hàn gia

http://tieulun.hopto.org

của Kim lão nhị nghỉ ngơi vài bữa, bổn môn có linh dược có thể phục hồi công lực cho Khúc thiếu hiệp, sau đó sẽ mời danh y khôi phục lại đôi chân....

Lúc này Lâm Lâm đã vui hơn nhiều, thay lời tình lang cảm tạ Giang phu nhân xong quay nhìn Giả Y Nhân nói :

— Thư thư sao nhìn Lãnh huynh mãi thế ?

Nói vừa dứt câu lao tới như một mũi tên chộp vào mặt Giả Y Nhân !

Giả Y Nhân không kịp trở tay, bị Lâm Lâm giật mất đôi mày kiếm chỉ còn lại đôi mày liễu vô cùng thanh tú của một nữ nhân !

Cả Lãnh Nhất Phàn cùng Giả Y Nhân cùng kêu lên một tiếng ! Lãnh Nhất Phàn chợt hiểu ra. Giả Y Nhân chỉ

là nữ nhân giả trang nam giới, và hành động vừa rồi của Lâm Lâm và tiếng gọi Thư thư của nàng còn chứng tỏ Giả Y Nhân chính là nữ sát thủ Xảo Thư Nhi !

Bấy giờ phu thê Giang môn chủ đã mang đến một chiếc kiệu.

Lâm Lâm không khách sáo gì theo lời của Giang phu nhân đặt Khúc Thanh Bình vào kiệu theo phu thê môn chủ khiêng đi.

Xảo Thư Nhi đến bên Lãnh Nhất Phàn dịu dàng nói :

— Nhất Phàn ca, chúng ta nên theo họ thôi !

Lãnh Nhất Phàn cười hỏi :

— Nhi muội bây giờ không nhường cho tiểu muội mình nữa chứ ?

Xảo Thư Nhi trừng mắt nói :

http://tieulun.hopto.org

— Nhường ai ?

Rồi đỏ bừng mặt đấm thùm ngực chàng.

Lãnh Nhất Phàn cứ để yên, giác ngọt ngào thư thái và hạ dâng lên tràn ngập tâm hồn.

❀

❀

❀

❀ *Hết trọn bộ*

http://tieulun.hopto.org